

An artistic illustration of a woman with long, wavy brown hair and a pale complexion, wearing a light-colored, open jacket. She is looking directly at the viewer with a neutral expression. In the foreground, a man with dark hair is lying down, his head resting on his hand, looking away from the viewer. The background is a soft, painterly depiction of an interior space with warm lighting.

Editor: Song Ngu

Người Pháp Thân Ái

Nhật
Lịch
Sá

NỮ PHÁP Y THÂN ÁI

Tác giả: **Nhất Lịch Sa**

Editor: **Song Ngư**

Thể loại: **Trình thám**

Ebook: **nguyenthao-cuibap**

Nguồn text: **sena613.wordpress.com**

NGỌC LỘ

Giữa lúc hoàng hôn, bầu trời giống như bị nhuộm lên màu mực, một nửa lại được rắc lên một ít bột vàng, trong màu xám nhạt ẩn hiện lộ ra màu vàng còn sót lại. Sân trường của Đại học T lúc này vừa lúc qua giờ cơm, hương vị ẩm ướt đầm đề ở khắp mọi người, mấy nhóm nữ sinh tốp năm tốp ba cầm theo bình nước nghỉ chân ở bên ngoài sân bóng, hò hét cổ vũ vì nam sinh mình quen biết.

Trên sân bóng, một bóng hình chuyển động tràn đầy hormone, một nam sinh mặc một chiếc áo thun màu lam thoáng nhìn qua ánh mắt của các nữ sinh, cực kỳ đẹp trai mà ngẩng đầu vuốt tóc, làm cho những giọt mồ hôi trên cổ chảy xuống tạo ra một đường cong tuyệt đẹp.

“Đệch!” Cậu ta nghe thấy đối diện có người lớn tiếng mắng một câu, “Lại đá ra ngoài nữa!”

Nam sinh mặc áo thun màu lam nhìn đến chỗ ánh sáng còn sót lại phía chân trời chiếu qua thì phát hiện bóng đã bị đá vào bụi cỏ ở bên ngoài cánh đồng rồi, nơi đó gần phía sau núi, ngày thường ít người đi qua nên màu sắc của cỏ đã sớm bị khô vàng, còn có rất nhiều rác rưởi không biết ai tùy tiện vứt ở đó.

“Hách Thành, cậu đi nhặt về đi.” Trong sân có người lớn tiếng nói, nam sinh kia nghiêng đầu, lại phát hiện bản thân xác thật đứng gần chỗ đường biên thẳng tắp kia nhất, chỉ đành miễn cưỡng mà chạy qua.

Giờ phút này sắc trời đã cực kỳ tối tăm, cậu ta không đeo kính sát tròng, cứ nheo mắt lục lọi trong rế xanh nhọn vàng ở bụi cỏ, cuối cùng cũng tìm được quả bóng tròn đen tuyền, vì thế cậu ta quay đầu lại hô lên một tiếng, “Tiếp lấy bóng này!” Sau đó giơ chân đá quả bóng về lại trong sân.

Một cú đá ra thế nhưng cậu ta liền cảm thấy có gì đó sai sai, quả nhiên chỗ trái bóng vừa rơi xuống đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai hết đợt này đến đợt khác, “Cái đồ vậy quái quỷ gì thế này! A.....Cái đệch.....”

Hách Thành không nói rõ được mà rùng mình một cái, vội vàng quay trở về, chỉ thấy cái đồ vật tròn màu đen kia đang lẻ loi một mình ở giữa sân bóng, người bên cạnh thì tự động lùi về sau mấy mét đứng thành một vòng tròn bên ngoài, rất nhiều nữ sinh bị dọa sợ khóc lóc, còn nam sinh thì cũng sợ tới mức mặt trắng bệch, căn bản không dám nhìn lần nữa.

Lúc này, cuối cùng cậu ta cũng thấy rõ được cái “trái bóng” tròn mà mình đá về kia thế nhưng cũng có ngũ quan đầy đủ, trên làn da nhăn dúm khô đọng sự đau đớn đó còn dính một ít nước bùn màu vàng, nhãn cầu đã bị đá đến vỡ toang, đó là một cái đầu người đã bị chặt đứt....

8 giờ sáng, tiếng còi xe cảnh sát chói tai như hú vang khắp cả trời cao, một đường vang dội đâm thẳng vào trong khu biệt thự xa hoa ở ven hồ vùng ngoại ô, ở khu dân cư cao cấp này hiếm khi có người tới đây làm phiền, thanh âm này làm nhiều người nghe được cảm thấy thấp thỏm trong lòng, may mà tiếng còi cảnh sát rất nhanh dừng ở cửa của một toà biệt thự, sau đó là tiếng chuông cửa chọt

vang lên thay thế cho nó, tiếp theo, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn, cửa phòng ngủ ở lầu hai bị người gõ tạo nên tiếng inh ỏi.

Mặc kệ cho tiếng đập cửa kia có dữ dội thế nào thì bên trong vẫn không vang vọng lên tiếng trả lời, cuối cùng sau vài phút, từ bên trong truyền ra một tiếng trầm vang, hình như là tiếng gõ đầu đập vào cánh cửa, sau đó một giọng nam lười biếng lại cúi kính vang lên: “Cút!”

Nghĩ đến tính khí dữ dội lúc rời giường của người bên trong thì người giúp việc đến gõ cửa do dự trong chốc lát, ánh mắt lại liếc đến mấy người mặc cảnh phục bên cạnh, thấy biểu tình của cả nam và nữ đều nghiêm túc thế nên vẫn lên tiếng gọi: “Thiếu gia, có mấy người cảnh sát nói muốn tới tìm cậu, cậu nên dậy trước đi.”

Bên trong vẫn không hề có động tĩnh như cũ, giống như khối ván cửa kia là một lỗ đen không chút dấu vết hút hết tiếng vang. Đội trưởng đội cảnh sát hình sự Lục Á Minh đứng bên cạnh không kiên nhẫn mà ra hiệu một ánh mắt cho bà ta, làm người giúp việc kia phải móc chìa khoá ra mở cửa.

Vừa vào cửa, mấy người đều bị mùi rượu nồng nặc bốc lên làm nhúu cả mày, người giúp việc dẫn bọn họ vào cửa rồi nhanh chóng chuồn mất.

Nghे thấy động tĩnh trong phòng càng lúc càng lớn, chiếc chăn màu xanh biển trên giường lớn cuối cùng cũng động đậy, cuối cùng có một người từ bên trong chui ra.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo ngủ màu đen, cổ áo lệch sang một bên lộ ra cơ ngực nhỏ, tóc ngắn lộn xộn rơi trên trán, con ngươi mê mang nửa mở nửa khép phảng phất như có một tầng sương mù, khoé mắt hơi nhếch lên, đôi mắt này cực kỳ đẹp đẽ, đặt trên người đàn ông này thì thậm chí có thể gọi là yêu nghiệt.

Giờ phút này, đôi con ngươi kia chính là đang mê man nhìn mấy người đột nhiên nhảy ra trước mắt, sau đó, rất tự nhiên mà cố định trên người Lạc An Kỳ bên cạnh Lục Á Minh.

Lạc An Kỳ, 25 tuổi, là một cảnh hoa * nổi tiếng gần xa trong đội, mặc cảnh phục ngay ngắn trên người cũng có thể lộ ra dáng người phập phồng quyến rũ.

** Cảnh hoa: hoa khôi cảnh sát.*

Người nọ xoa mắt, khoé miệng cuối cùng nhếch lên, giọng nói còn có hơi khàn: “Đây là chơi cái gì thế? Chế phục ** dụ hoặc à?”

*** Chế phục: Quần áo quy định theo một dạng thức nhất định, tức đồng phục (ở đây là cảnh phục – đồng phục cảnh sát). Có thêm nghĩa bóng là dùng sức mạnh ép người.*

“Anh!” Lạc An Kỳ vừa mới gia nhập cảnh đội không lâu, sao mà chịu được điều này nên tức thì tức giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, đội viên Tiểu Tiểu đứng bên cạnh cô ấy cũng tức giận bất bình mà tiến lên một bước, quát lớn: “Này, anh nói chuyện tôn trọng một chút.”

Lục Á Minh nhúu mày, đuổi tay ngăn hai người lại, vẻ mặt nghiêm túc lấy thẻ cảnh sát ra, nói: “Anh chính là Tần Duyệt đúng không? Chúng tôi là đội Cảnh sát Hình sự Thành phố, đây là lệnh khám xét, có một vụ án mưu sát muốn mời anh hợp tác điều tra.”

Tần Duyệt nghe thấy mấy chữ vụ án mưu sát thì cuối cùng cũng thu lại vẻ ngả ngớn mà vén chăn lên xuống giường, sau đó bị căn phòng chưa mở máy sưởi làm anh lạnh đến mức “ôi” kêu lên thành tiếng, sau đó vội vàng lấy vài bộ quần áo dày quần lên người. Anh dựa vào bàn châm điều thuốc, nheo mắt hỏi: “Mưu sát? Mới sáng sớm mà mấy người cố ý tới đem xui xẻo cho tôi đúng không?”

Lục Á Minh lấy một tấm hình ra giơ lên trước mặt anh: “Chu Văn Hải, anh chắc có quen biết! Anh ta đã bị giết chết vào tối hôm trước, căn cứ vào điều tra của chúng tôi thì lần cuối cùng anh ta xuất hiện chính là ở toà biệt thự này của anh. Mời anh về cùng chúng tôi một chuyến để tiếp nhận điều tra.”

Ngón tay cầm điều thuốc của Tần Duyệt hơi ngừng, sau đó lại khôi phục thái độ cà lơ phất phơ, “Rồi sao, anh ta chết.....Thì có liên quan gì với tôi?” Lúc này, khoé mắt anh lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng đen tuyền xẹt thứ gì khắp nơi trong phòng, còn một người khác cũng cầm camera chụp hình, vì thế anh lập tức hét lên: “Này, ai đó! Mấy người đang làm gì thế hả!”

Người nọ cũng không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục làm việc, phảng phất xem anh như không khí, vẫn là Lục Á Minh mở miệng giải thích: “Pháp y trong Cục đang kiểm tra hiện trường, hy vọng anh phối hợp một chút.”

Tần Duyệt cực kỳ bức bối, cho dù là người nào mới sáng sớm bị kéo ra khỏi ổ chăn ấm áp, lại bị khép vào nhóm kẻ tình nghi giết người, nhìn cả đám người còn tùy tiện đi qua đi lại trong phòng thì tất nhiên sao mà vui vẻ cho nổi, thế mà mấy đám người kia còn không chịu buông tha mà vẫn chờ câu trả lời của anh, vì thế anh nâng cằm nói: “Không sai, người thì tôi có quen, cũng xác thật có tới nơi này, nhưng điều này thì sao có thể chứng minh tôi và cái chết của anh ta có liên quan chứ? Mấy người cảnh sát các anh phá án có phải quá dễ dàng rồi không?”

Lạc An Kỳ vốn bất mãn vì chuyện vừa rồi, giờ phút này thấy thái độ của anh thì cuối cùng không nhịn được nữa mà mở miệng: “Căn cứ vào khẩu cung của nhân chứng thì người chết cùng ngày có cãi nhau với anh trong phòng, sau đó không ai nhìn thấy anh ta ra ngoài, cho nên, bây giờ anh chính là người bị nghi ngờ nhiều nhất, đây là do chúng tôi căn cứ vào sự thật mà phỏng đoán hợp lý.”

Tần Duyệt nghiêng người liếc mắt nhìn cô ấy một cái, sau đó xoay sang bên kia nhả khói thuốc một hơi, chỉ vào áo ngủ mà cười ái muội: “Phỏng đoán hợp lý? Vậy không bằng mấy người bây giờ phỏng đoán hợp lý cho tôi tí đi, sáng sớm tôi bị mấy người lôi từ trong chăn ra, tôi về phương diện này có mặc quần lót không?”

“Anh! Anh đừng có chơi mấy trò lừa bịp đó ở đây!” Lạc An Kỳ nhất thời không đề phòng lại bị anh khiêu khích, lúc nói ra lời cảnh cáo cũng có hơi vô lực mềm yếu.

Sắc mặt Lục Á Minh cũng không đẹp lắm, ông vừa rồi cũng bận tâm ít nhiều đến bối cảnh gia tộc sau lưng Tần Duyệt, không muốn làm cho trường hợp này quá căng thẳng, nhưng không thể tưởng tượng nổi người này so với đồn đãi còn dữ dội hơn nữa, ở trước mặt cảnh sát mà cũng dám nói năng lỗ mãng.

“Có mặc.”

Lúc này, sau lưng mọi người truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng, lại nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ngay cả Tần Duyệt cũng cảm thấy giật mình đối với người nghiêm túc trả lời loại

vấn đề với vấn này.

Anh thấy bóng dáng vẫn luôn bận rộn kia xoay người lại, thoát nhìn cũng cỡ tuổi Lạc An Kỳ.

Cô đỡ gọng kính, tự giới thiệu đơn giản: “Người phụ trách giám định pháp y, Tô Nhiên Nhiên.” Sau đó, biểu tình thản nhiên nói: “Nhiệt độ trong phòng dưới 10 độ, tình hoàn của một người đàn ông bình thường nếu nhanh chóng để lộ trong không khí lạnh thì sẽ co lại vào trong cơ thể, vào lúc này cơ thể con người sẽ sinh ra phản ứng, nhưng vừa rồi lúc anh rời giường chỉ khoác áo trên, cũng không có bất kỳ động tác gì đối với phần dưới, có thể thấy là có quần bao phủ lại.”

Tần Duyệt mở to mắt, một hơi thuốc trong miệng quên nhả ra làm anh bị sặc ho vài tiếng, lần đầu tiên trong đời anh nghe thấy phụ nữ nghiêm trang nói ra hai chữ tình hoàn trước mặt, mấy người đàn ông khác trong phòng cũng có biểu tình quái dị, không ý thức được mà kẹp chặt hai chân lại.

Tô Nhiên Nhiên thấy không khí trong phòng nhanh chóng trở nên căng thẳng thì giống như đã quen loại trường hợp này, vẫn bình tĩnh chỉ về phía tủ đầu giường: “Đây là suy đoán hợp lý, nếu cần chứng cứ thì trong đồng quần áo kia cũng không có quần lót.”

Những người khác thấy biểu tình như gặp ma của Tần Duyệt, nửa ngày mà vẫn không nói ra được lời nào thì đều âm thầm cảm thấy như trút được cơn giận.

Tần Duyệt lúc này mới cẩn thận đánh giá người phụ nữ này, chỉ thấy cả người cô mặc trang phục màu đen, bên trong là áo lông cao cổ tối màu, gần như bọc cả người kín mít không tí kẽ hở, tóc đen được buộc thành đuôi ngựa đơn giản, con người như vực nước sâu không hề gợn sóng, hơn nữa còn mang cặp kính đen kiểu cũ, làm trong đầu anh trực tiếp nhảy ra mấy chữ “Chủ nhiệm Giáo dục”.

Loại phụ nữ cả người không có tí hương vị nữ tính này luôn luôn không nằm trong phạm vi chú ý của anh, cho nên anh rất nhanh dời tầm mắt đi, dập tắt điều thuốc trong tay, nhìn chăm chăm Lục Á Minh, nói: “Cho nên mấy người cuối cùng có chứng cứ hay không, nếu không có thì nhanh chóng ra ngoài cho tôi, để tôi còn thay quần áo.” Anh lại chớp mắt, “Hay là mấy người muốn đứng đây xem tôi thay.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm góc tường vừa xịt luminol * lên hồi lâu, sau đó lại lấy giấy thử nghiệm ra kiểm tra, rồi đến bên người Lục Á Minh nói mấy câu.

*** *Luminol: là một chất hóa học linh hoạt có thể phát quang, với ánh sáng xanh nổi bật, khi trộn với tác nhân oxy hóa thích hợp. Luminol được sử dụng bởi các nhà điều tra pháp y để phát hiện dấu vết của máu trái tại địa điểm phạm tội (theo Wikipedia)*

Sắc mặt Lục Á Minh lập tức từ mây đen sang nắng sáng, nhìn Tần Duyệt nói: “Góc tường phát hiện có vết máu bắn tung toé, sau khi kiểm tra thì phát hiện là máu người, nếu anh không thể giải thích thì trở về một chuyến với chúng tôi!”

CỔ NHÂN

Một ngọn đèn cô độc, bức tường trắng bố phía chiếu sáng rực rỡ 8 chữ to đùng: Thẳng thắn từ khoan, kháng cự từ nghiêm. *(thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị)*

Tiểu Đồng và Lạc An Kỳ đã tới phòng thẩm vấn này rất nhiều lần rồi, người ngồi đối diện lúc nào cũng dạ dạ vâng vâng, không thì khóc lóc thảm thiết, có người còn cực kỳ hung ác, cũng có người cuồng loạn, nhưng giống khách du lịch nhàn nhã như người trước mắt này thì đúng là lần đầu tiên thấy được.

Tần Duyệt neho hai mắt lại, chân dài tùy ý gác lên bàn, thân trên thì dựa ngửa ra sau, đáng tiếc lưng ghế có hơi cứng, miễn cưỡng lấy tay gối mới thoải mái hơn một tí. Nếu không phải cảnh sát đối diện không kiên nhẫn vỗ cái bàn một cái thì có lẽ anh đã dựa vào ghế rồi ngủ một giấc rồi, bởi vì đã thật lâu rồi anh chưa từng dậy sớm như thế này.

Tiểu Đồng nôn nóng kéo cổ áo cảnh phục, không nề hà phiền phức mà lặp lại câu hỏi: “Cuối cùng anh có nói hay không! 10 giờ tối hôm trước có rất nhiều nhân chứng đã nhìn thấy Chu Văn Hải đến tìm anh, có phải hai người xảy ra tranh chấp không? Trong khoảng thời gian 6 giờ đến 7 giờ sáng hôm qua anh đang ở đâu?”

Tần Duyệt nghiêng người liếc mắt nhìn cậu ta một cái, biểu tình lười nhác: “Cà phê của tôi đâu? Không có cà phê để nâng cao tinh thần thì cái gì tôi cũng không nhớ nổi.”

Tiểu Đồng quăng cái bút trong tay xuống, hưng dữ trừng mắt nhìn anh.

Đáng tiếc bên trên đã nói qua, ông bố của người này là một nhân vật rất có sức ảnh hưởng ở Hà Thành, tốt nhất là không nên đắc tội, cho nên cho dù Tần Duyệt có càn quấy đi chăng nữa thì cậu ta cũng chỉ có thể dùng mắt mắt phóng dao này thôi.

Lúc này cửa phòng thẩm vấn mở ra, có người cầm ly cà phê hầm hập nóng đi vào, Tần Duyệt thông thả ung dung bưng lên uống một hớp, sau đó lại cau mày, phụt một tiếng phun ra, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Cà phê hoà tan à? Tôi chưa bao giờ uống loại này, cho tôi một tách cà phê mới xay ấy, đúng rồi, đậu cà phê tốt nhất nên dùng loại Columbia đó.”

Lạc An Kỳ cuối cùng không nhịn nổi nữa, rầm một tiếng đập bàn đứng lên: “Anh đừng nghĩ rằng sau lưng mình có chống lưng thì ở đây chơi mấy trò mưu mẹo với chúng tôi, ở đây là Cục cảnh sát, không phải nơi anh có thể đùa giỡn đâu!”

Tần Duyệt giương khoé môi lên, trong giọng nói lại mang theo vài phần không đứng đắn: “Tôi thích chơi mưu mẹo đấy, hơn nữa mưu mẹo của tôi còn nhiều lắm, cô có rảnh thì thử xem.”

Cùng lúc đó, trong căn phòng được ngăn bằng một tấm kính, Lục Á Minh lắc đầu đốt điếu thuốc, nói với mấy cảnh sát đứng bên cạnh: “Tiểu Tiểu và tiểu Lạc vẫn còn quá non, gặp phải loại khó chơi

này thì mất kiên nhẫn ngay.”

Ông nhìn về phía vòng khói Tần Duyệt nhả ra, ánh mắt bèn trở nên khinh thường: “Tần Duyệt người này thật sự nổi tiếng trong đám công tử ở thành phố. Ý vào việc ông bố cậu ta là người giàu nhất thành phố này nên luôn hành xử kiêu ngạo, cái trò gì kích thích cũng chơi hết, cũng coi như khét tiếng. May mà cậu ta còn có một người anh trai cũng biết tranh đua, bằng không Tần gia này cho dù có núi vàng núi bạc thì cũng bị phá sản mà thôi.”

Phó đội trưởng đứng bên cạnh ông nhăn mày hỏi: “Đã hơn 1 tiếng rồi nhưng một câu cũng không hỏi được. Lục đội, anh có nghĩ anh ta giết Chu Văn Hải không?”

Lục Á Minh hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu gõ diều thuốc: “Bây giờ bộ phận còn lại của thi thể còn chưa tìm được, chứng cứ không đủ. Nhưng cái loại người này thì chuyện gì mà làm không được làm chứ, nói không chừng đã hít ma túy đến đâu óc mơ hồ rồi, nói không chừng là không kiểm soát được giết người luôn.”

Khoé mắt ông liếc nhìn Tô Nhiên Nhiên vừa ôm chồng báo cáo đi vào, nhìn cô cười rồi thuận miệng hỏi: “Tiểu Tô, cháu cảm thấy thế nào?”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, xoay người nghiêm túc quan sát Tần Duyệt ở bên phía đối diện tấm kính, sau đó bắt đầu phân tích: “Cháu cảm thấy anh ấy chắc là chưa đụng vào ma túy đâu. Thứ nhất, người nghiện ma túy bình thường sẽ thích ngủ, nhưng từ lúc chúng ta bắt anh ấy cho đến bây giờ thì tinh thần anh ấy vẫn luôn rất tốt. Thứ hai, chúng ta đến nhà anh ấy vào khoảng 8 giờ, đến bây giờ đã gần 4 tiếng đồng hồ rồi, cộng với thời gian ngủ, nếu anh ấy thật sự nghiện ma túy thì cũng đã đến lúc phải nên lên cơn rồi. Nhưng anh ấy vẫn bình tĩnh như vậy mà đi loanh quanh với chúng ta, có thể nói lên rằng anh ấy không lo bị kéo dài thời gian, cũng không lo bị nhìn đến lúc lên cơn nghiện.” Cô dừng một lát rồi bổ sung một câu: “Hơn nữa, trong mắt anh ấy có tia sáng.”

Những người nghiện ma túy đã xác định rằng sẽ hy sinh phần đời còn lại của mình để đổi lấy khoảng khắc vui vẻ trong nháy mắt kia. Cho nên, ánh mắt của một tên xì ke có thể điên cuồng, suy sút, hung ác nham hiểm, nhưng thứ duy nhất không có chính là hy vọng, cũng sẽ không có tia sáng nữa.

Loại ánh mắt đó cô chỉ gặp qua một lần liền mãi mãi không thể nào quên.

Lục Á Minh gật đầu, Tô Nhiên Nhiên tuy trẻ tuổi nhưng đã có được 2 bằng thạc sĩ, hai năm trước lấy điểm cao nhất mà vào Cục cảnh sát thành phố, thái độ chuyên nghiệp cực kỳ ưu tú, là nhân tài trọng điểm được Cục bồi dưỡng. Chỉ tiếc tính cách có hơi quái gở, nói chuyện hay làm việc đều rất cứng nhắc, ngoại trừ trên công việc thì không hề có bất kỳ giao lưu nào với đồng nghiệp, thời gian riêng tư cũng đều mình ên, nhìn cực kỳ đáng thương.

Cho nên ông có suy nghĩ kéo gần khoảng cách giữa cô và đồng nghiệp lại, vừa lúc gặp được cơ hội này, hy vọng mọi người có thể nhờ vào cuộc thảo luận mà hài hoà hơn, vì thế ông nhìn những người khác, nói: “Tôi cảm thấy tiểu Tô nói rất đúng, mọi người cảm thấy thế nào.”

Trong đội còn hai nam hình cảnh trẻ tuổi khác cũng nóng lòng muốn thử, đang chuẩn bị mở miệng thì Tô Nhiên Nhiên lại giơ báo cáo trên tay lên, nói ra kết luận cuối cùng: “Còn nữa, kết quả kiểm nghiệm nước tiểu của anh ấy đã có rồi, là âm tính.”

Chỉ với một câu này đã làm lời đang muốn nói của hai người kia bị nghẹn lại trong cổ, nửa vời, cực kỳ xấu hổ.

Trường hợp này lập tức trở nên khó coi, Lục Á Minh ho nhẹ một tiếng, miễn cưỡng hoà giải thay cô: “Không tồi, không nghĩ tiểu Tô còn có thể kể truyện cười nhạt nhẽo nữa.”

Lần này đến lượt Tô Nhiên Nhiên nhú mày, vẻ mặt không thể nào hiểu được: “Truyện cười? Cháu kể truyện cười hồi nào?”

Giờ phút này, không khí trong phòng cuối cùng cũng đóng băng, thế là Lục Á Minh nhanh chóng quyết định, gõ vào tấm kính nói: “Được rồi, cho dù cậu ta không dùng ma túy, thì cũng là bại hoại, căn bản của xã hội!” Mọi người vội vàng đi đến, anh một lời tôi một lời tỏ vẻ kính thường, may là có người đó có giá trị thu hút sự cừu hận nên trường hợp này mới có thể hài hoà hơn một tí.

Tô Nhiên Nhiên không phát hiện bầu không khí chung quanh biến hoá, chỉ nhìn Tần Duyệt cà lơ phớt đối diện tấm kính như cũ, nói: “Cháu cảm thấy hình như anh ấy cố tình kéo dài thời gian, anh ấy đang đợi người nào đó.”

Lục Á Minh khen ngợi nhìn cô một cái, đột nhiên giơ tay ra hiệu mọi người yên lặng.

Lúc này, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân lẹ xep, Lục Á Minh dập tắt điều thuốc trên tay đi, hừ lạnh nói: “Không sai, hơn nữa người cậu ta chờ đã đến rồi.”

Cửa phòng thẩm vấn bên kia bị mở ra, đoàn người đi vào, người đi đầu mày rậm môi mỏng, ngũ quan cực kỳ tuấn tú, cộng thêm chiếc áo khoác còn được cắt may thượng thừa càng tôn lên dáng người đỉnh bật, khí chất đoan chính.

Anh ấy vừa vào cửa đã thu hút ánh mắt của mọi người ở trong và ngoài phòng thẩm vấn, chỉ có Tần Duyệt là bĩu môi khinh thường, còn hừ nhẹ một tiếng.

Người đàn ông trung niên mặc tây trang mang giày da đứng phía sau lưng anh ấy móc danh thiếp ra đưa cho Tiểu Đông và Lạc An Kỳ, nói: “Tôi là luật sư đại diện cho anh Tần Duyệt, Vương Gia Thành, vị này chính là người nhà của anh ấy, tới để làm thủ tục bảo lãnh. Chúng tôi đã nói qua với Cục rồi, sẽ tham gia thẩm vấn với anh Tần Duyệt đây.”

Tiểu Đông và Lạc An Kỳ rất ít khi gặp phải trường hợp này, đang do dự thì Lục Á Minh đã sai bước đến, nói: “Vẫn là để tôi đến đi.”

Ông bắt tay với luật sư Vương, lại nhìn người đi đầu cười nói: “Đại thiếu gia Tần Mộ của tập đoàn Tần thị, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Tần Mộ cười sang sảng: “Rất xin lỗi, chuyện của em tôi đã gây thêm phiền phức cho mọi người.” Tuy Tần Mộ cũng xuất thân từ hào môn nhưng xử sự rất khiêm tốn lễ phép, rất có phong phạm của quân tử, hơn nữa ngoại hình cũng xuất sắc, dễ dàng làm mọi người có nhiều thiện cảm hơn.

Tần Duyệt hí mắt đung đưa mũi chân, giống như lúc này mới phát hiện sự tồn tại của anh trai mình, ra vẻ khoa trương, nói: “Anh hai, anh cuối cùng cũng tới rồi, những người này đổ oan em giết người kia, anh nhất định phải giúp em đó nha.”

Tần Mộ trừng mắt liếc xéo anh một cái, nói: “Chú đúng là càng chơi càng khác người, còn chơi đến ra mạng người kiện tụng nữa, ông già bị chú làm cho tức muốn bệnh luôn rồi!”

Tần Duyệt ngẩn người, lại quan sát sắc mặt của Tần Mộ, sau đó lộ ra biểu tình không để ý nói: “Dù sao ông ấy cũng bị em làm tức bệnh không phải lần một lần hai, quen thì được rồi.”

“Em!” Tần Mộ khó thở, giơ bàn tay thật mạnh lên, nghĩ lại sau vẫn thu tay về.

Anh ấy cũng không biết, mấy đôi mắt trong ngoài tấm kính này ngóng trông bàn tay này có thể đánh xuống tiếp thế nào, trút giận thay bọn họ.

Tần Mộ điều chỉnh cảm xúc, xoay người nói với Lục Á Minh: “Đội trưởng Lục, mọi người yên tâm, nếu thực sự có chuyện gì thì chúng tôi nhất định sẽ không vì em ấy là người Tần gia mà bao che đâu.”

Lục Á Minh nhàn nhạt cười, không tỏ ý kiến. Nhưng thật ra Phó đội trưởng ở trong căn phòng khác thờ dài nói: “Mọi người nhìn xem, đều cùng một mẹ sinh ra mà sao khác biệt lớn dữ vậy.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn trầm mặc như cũ nhìn phòng thẩm vấn, chỉ thấy Tần Mộ lấy một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Tần Duyệt, tất cả ánh sáng lập tức như tập trung trên người anh ấy, mà ánh mắt Tần Duyệt lạ hơi tối xuống, không được tự nhiên hơi nghiêng đầu, muốn tránh thoát cái mũi dao nhọn bên cạnh.

Lúc này, trong phòng thẩm vấn cuối cùng có thể tiến hành như bình thường, Lục Á Minh gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trên mặt tuy cười nhưng ánh mắt có sự sắc bén: “Tần thiếu gia nói như vậy là tôi yên tâm rồi. Như vậy đi, tôi sẽ nói lại vụ án này một lần nữa, 6 giờ chiều ngày hôm qua có người phát hiện một đầu người ở sân trường Đại học T, qua so sánh DNA thì phát hiện người chết chính là con trai thư ký của thành phố Chu Văn Hải, mà bây giờ có chứng cứ cho thấy em trai anh chính nghi phạm lớn nhất, cho nên mới mời cậu ấy về đây hỗ trợ điều tra.”

Người chết là con trai của một quan chức cấp cao, nghi phạm lớn nhất lại là con trai của người giàu nhất, thì thế lại chỉ có một cái đầu, vụ án này rơi xuống đầu ai thì cũng đều giống như một quả bom khó giải quyết. Cho nên Lục Á Minh mới có thể tạm thời án binh bất động, trước tiên để hai người mới tới thẩm vấn, hy vọng có thể hỏi bậy hỏi bạ mà hỏi được manh mối có giá trị, ai dè cái tên ăn chơi điểm nào ông cũng xem thường kia lại cực kỳ bình tĩnh, nhìn đến khi luật sư tới mới mở miệng.

Nghĩ đến đây thì ông lại cảm thấy hơi đau đầu, vì thế lặp lại vấn đề lần nữa: “10 giờ tối hôm trước, Chu Văn Hải đến tìm anh làm gì? Vì sao hai người lại xảy ra tranh chấp?”

Luật sư Vương nghe xong liền gật đầu với Tần Duyệt, ý bảo anh có thể trả lời.

Tần Duyệt lúc này mới thông thả ung dung mở miệng: “Hôm đó nhà tôi mở party, đang lúc chơi vui vẻ thì Chu Văn Hải lại chạy tới tìm tôi, còn hỏi tôi có phải cố tình chơi anh ta hay không.” Khoé miệng anh nhếch lên: “Tôi nói không sai, tôi chính là cố tình chơi anh ta đó. Sau đó anh ta tức quá rồi cãi nhau với tôi.”

“Trước đó hai người có ân oán thù hận gì sao?”

Tần Duyệt cười đắc ý: “Tôi chỉ cá cược lừa anh ta một chiếc xe mà thôi.”

Lục Á Minh nhú mày, ông không quan tâm đến việc tranh đấu tàn nhẫn giữa mấy tên phú nhị đại này, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao, xảy ra chuyện gì nữa? Anh giải thích thể nào về vết máu ở trong phòng.”

Tần Duyệt nhún vai: “Sau đó anh ta cãi không lại tôi nên muốn đánh tôi, rồi bị tôi đấm cho một phát vào mũi, máu chảy ra. Tôi thấy xuống tay cũng không nặng lắm nên để anh ta nằm đó cho thanh tỉnh rồi tiếp tục xuống lầu chơi, sau đó anh ta đi lúc nào thì tôi không để ý.”

Lục Á Minh nhớ tới báo cáo kiểm tra thi thể của phần đầu kia, xác thật có ngoại thương gãy xương ở mũi, vì thế mở ra tập ghi chép, nói: “Nhưng tôi đã hỏi những người tham gia buổi party hôm đó, không ai thấy anh ta đi ra ngoài từ cổng lớn cả.”

Tần Duyệt vẫn giữ vẻ mặt không cho là đúng, “Ngày đó có nhiều người như vậy, ai mà biết anh ta đi từ đâu được chứ? Dù sao sau khi tôi lên lầu lại thì không thấy anh ta nữa.” Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua, nói: “Được rồi, tôi chỉ biết được nhiều đó thôi. Mấy người không phân phải trái nói tôi đã giết người, vậy chứng cứ đâu? Hung khí đâu? Cái gì cũng không có mà muốn đổ tội hết lên đầu tôi, mỗi năm bố tôi đều đóng không ít tiền, thế mà nuôi ra loại người như mấy người đây đó hả.”

“Tần Duyệt! Chú bớt nói nhảm lại cho anh!” Không đợi mấy người trong phòng phản ứng thì Tần Mộ đã nhăn mày quát bảo dừng lại.

Luật sư Vương lúc này lên tiếng: “Anh Tần nói không phải không có đạo lý, nếu không có chứng cứ trực tiếp thì cảnh sát nên thả người.”

Sắc mặt Lục Á Minh thay đổi liên tục, lúc này Tần Mộ lại nhìn ông nói: “Đội trưởng Lục, hôm qua bố tôi nghe xong tin liền ngã bệnh, bây giờ còn nằm trên giường không dậy nổi. Anh xem, nếu tiện thì để em tôi về trước, nếu còn cần điều tra thêm gì thì chúng tôi nhất định sẽ phối hợp.” Anh ấy lại cười nói: “Quan hệ của bố tôi và Cục trưởng Đỗ rất tốt, vừa rồi trước khi ra cửa bác ấy còn gọi điện thoại dặn dò bố tôi nghỉ ngơi cho tốt, không thể chịu kích thích gì được.”

Lục Á Minh lạnh lùng nhìn hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ, tuy lời nói của Tần Mộ rất chân thành, nhưng trong tối ngoài sáng chính là tạo áp lực cho ông, làm ông không khỏi âm thầm cắn răng trong lòng, hai tên Tần gia này đều không phải dễ đối phó.

Lúc này, luật sư Vương móc điện thoại ra gọi mấy cuộc điện thoại, nói: “Đã nói chuyện hết cả rồi, đội trưởng Lục cứ yên tâm, chỉ cần có thêm chứng cứ mới thì chúng tôi nhất định sẽ dốc sức hợp tác giúp cảnh sát phá án, bây giờ tôi sẽ đi tìm hiểu tỉ mỉ thủ tục bảo lãnh.”

Tần Duyệt thấy quả nhiên không có việc gì, cột nhả vươn tay về phía anh trai: “Cho em điều thuốc với nào, nhện sắp chết luôn rồi!”

Tần Mộ trừng mắt nhìn anh nói: “Chú thành thật nhện cho ông đây.”

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn lại bị đẩy ra, Tô Nhiên Nhiên nhận lấy ánh mắt của mọi người mà đi vào, đôi tay chống lên bàn, gắt gao nhìn thẳng vào Tần Duyệt, nói: “Vết máu ở hiện trường vốn

không phải do một cú đánh là có thể hình thành được, anh nói dối.”

Ánh mắt của Tần Duyệt trống rỗng, sau đó lại thoải mái nói: “Chắc do tôi nhớ nhầm, sau đó tôi lại đánh anh ta mấy cú nữa.”

Ánh mắt của Tô Nhiên Nhiên vẫn không thả lỏng, nói từng câu từng chữ: “Anh còn có chuyện gạt chúng tôi, tôi nhất định sẽ điều tra ra.”

Đây là một câu kết luận, cũng giống như một câu khiêu khích, Tần Mộ nhú mày, nhin không được mở miệng: “Vị cảnh sát này.....” Nhưng lời anh còn chưa nói xong thì Tô Nhiên Nhiên đã xoay người rời đi.

Sắc mặt Tần Duyệt thay đổi nhiều lần, cuối cùng cũng cười to một cách thái quá, Tần Mộ nhin không được trừng mắt nhìn anh: “Cười cái rắm ấy!”

Tần Duyệt nhìn anh ấy chớp mắt vài cái, biểu cảm cực kỳ vui sướng: “Từ lúc vào cửa cô ấy chưa từng liếc mắt nhìn anh một cái, hơn nữa người ta cũng không có ý định trả lời anh, anh hai à, anh còn chưa bị ăn quả bơ như vậy bao giờ đâu nhỉ.”

Tần Mộ lười để ý đến anh, trong lòng cũng có ít nhiều không thoải mái. Cho dù là nói về gia thế hay vẻ ngoài thì anh ấy đã quen đi đến chỗ nào cũng là tâm điểm của sự chú ý, xác thật còn chưa trải qua cảm giác bị người khác lơ đi như vậy.

Lúc này, anh ấy đột nhiên nhớ tới gương mặt vừa rồi hình như có hơi quen, trí nhớ của anh ấy rất tốt, cho dù là người gặp qua một hai lần thì cũng sẽ không dễ dàng quên được. Vậy nên, anh ấy nhất định đã gặp qua cô ở đâu rồi!

YẾN VÔ HẢO YẾN (BỮA ĂN KHÔNG AN TĨNH)

Mái ngói màu xám và bức tường gạch màu xanh nghiêng nghiêng, ẩn mình trong những lớp cành lá màu vàng xanh. Đây là một toà biệt thự có kiến trúc của mái nhà rất cách điệu, trước cửa là bể bơi màu xanh biếc, từng con sóng nhỏ lăn tăn, tạo nên một chân trời trong veo.

Tô Nhiên Nhiên thấy Tô Lâm Đình dừng xe lại thì kỳ quái hỏi: “Bố, không phải bố nói mình đi ăn cơm sao? Mình đến đây làm gì vậy?”

Tuy Tô Lâm Đình đã gần 50 tuổi nhưng bởi vì hàng năm chỉ lui tới sân trường và phòng thí nghiệm nên trên người vẫn còn giữ lại dáng vẻ đậm chất thư sinh, trên mũi là cặp kính gọng vàng, trong sự nho nhã lại mang theo vài phần chất phác.

Người nhà họ Tô không giỏi nói dối, cho nên ông vuốt ve tay lái, ánh mắt có hơi chột dạ, nói: “À, vừa rồi quên nói với con, hôm nay dẫn con đến nhà của một người bạn ăn cơm.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên càng thêm nghi ngờ, người bố này của cô trước giờ chỉ am hiểu vùi đầu làm nghiên cứu, nơi nào rảnh rồi mà kết giao bạn bè gì chứ, huống chi còn là người bạn có tiền như vậy nữa. Vì thế cô nhíu mày, tiếp tục truy vấn: “Là bạn nào cơ ạ? Con có quen không?”

Biểu cảm của Tô Lâm Đình càng thêm bối rối, cúi đầu hàm hồ nói một câu: “Là bác Tần đó, con quên rồi sao? Khi còn nhỏ con hay thường đến đây chơi mà?”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên hiểu ra, hỏi: “Ý bố là Tần Nam Tùng của tập đoàn Tần thị ạ?”

Cô thấy Tô Lâm Đình cam chịu thì lập tức giận đến mức cao giọng lên: “Bố, bố biết rõ tổ của tụi con đang điều tra vụ án của con ông ấy, thời điểm thế này sao còn chạy đến nhà người ta tiếp xúc nữa chứ, đây là trái với quy định!” Nói xong thì cô trầm mặt xuống kéo cửa xe ra, sau đó “phanh” một tiếng đóng sầm cửa xe lại, giận dữ dọc theo con đường quay về.

Tô Lâm Đình thấy cô con gái tính tình luôn ôn hoà điềm đạm tức giận thì ông cũng biết mình đã chạm vào điểm mấu chốt của con bé, vì thế vội vàng mở cửa xe đuổi theo, trong giọng nói mang theo vài phần nài nỉ: “Nhiên Nhiên à, con cũng biết mà, mấy năm nay hạng mục của bố đều dựa vào Tần Nam Tùng chi tiền giúp đỡ, bây giờ ông ấy mời chúng ta đến đây bố cũng không tiện từ chối! Hơn nữa, bố đã nói với ông ấy rồi, chúng ta chỉ ăn một bữa cơm thôi, tuyệt đối sẽ không bắt con làm những việc trái với nguyên tắc.”

Ông sợ Tô Nhiên Nhiên đi xa nên hoảng loạn đuổi tay kéo cô lại, nhưng chân lại vấp vào cục đá, người ông loạng choạng, cặp kính gọng vàng suýt chút nữa rớt xuống đất. Tô Nhiên Nhiên quay đầu lại thấy bộ dáng chật vật của bố mình, thì lập tức lại mềm lòng.

5 năm trước, phòng thí nghiệm của Tô Lâm Đình bắt đầu nghiên cứu chế tạo một loại thuốc kiểu mới, nếu có thể thành công thì có thể khiến có genre của cơ thể người tự tổ hợp lại, thậm chí có thể

làm chân tay bị gãy tự hồi phục lại, loại thuốc này này không thể nghi ngờ gì sẽ là một sự tiến bộ vượt bậc trong lịch sử y học của nhân loại.

Nhưng nghiên cứu này thật sự vượt quá mức quy định, cho dù là chính phủ hay vốn của tư nhân thì cũng đều không xem trọng là nó có thể thành công, cuối cùng, may mắn là có tập đoàn Tần thị chi tiền tài trợ thì mới có thể tiến hành thuận lợi cho đến nay.

Là con gái ông nên cô rất rõ ràng, Tô Lâm Đình đã dồn hết tâm huyết cả đời vào hạng mục nghiên cứu này, gần như không ngủ không nghỉ, cả ngày cứ ngồi lì ở phòng thí nghiệm, hôm nay chỉ sợ ông đã trải qua rất nhiều lần gãy gãy thì mới có thể mặt dày dẫn cô tới đây.

Tô Nhiên Nhiên nghĩ tới đây thì lại cảm thấy hơi buồn thay bố mình, sau khi suy nghĩ kỹ càng thì mới dừng bước, nói: “Chúng ta nói rõ nhé, chỉ ăn cơm thôi, còn về vụ án thì một câu con cũng không nói.”

Tô Lâm Đình vội vàng gạt đầu không ngừng, hai người ấn chuông cửa, sau đó được người giúp việc dẫn xuyên qua sân vào nhà.

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua những phiến lá cây trùng điệp của toà nhà, Tô Nhiên Nhiên giương mắt nhìn liền thấy Tần Duyệt nghiêng người dựa vào lan can của ban công hút thuốc, ống tay áo sơ mi tùy ý xắn lên, môi mỏng mím chặt, dường như ánh mặt trời phủ xuống tóc mái trên trán anh một cái bóng, nhàn nhạt che khuất đi gương mặt đẹp đẽ, nhưng lại vô tình tăng thêm vài phần sâu sắc và cô đơn cho anh. Cho đến khi Tần Duyệt nhìn thấy hai người đi vào thì anh mới treo lên nụ cười ngả ngớn như ngày thường, hơi nheo mắt nhìn cô phả khói thuốc ra.

Vào cổng chính của căn biệt thự, Tần Nam Tùng và người nhà đã chờ ở phòng khách, chào đón hai người. Tô Nhiên Nhiên nhìn bốn phía, cảm thấy có hơi gò bó, từ sau khi bố mẹ cô ly hôn thì cô không còn tới chỗ này nữa, cho nên ấn tượng của cô đối với một nhà bác Tần này cực kỳ mơ hồ.

Bây giờ thoát nhìn thì Tần Nam Tùng tuy là lớn tuổi, nhưng vẫn có dáng vẻ cao lớn đỉnh đặc, khó trách có thể sinh ra hai đứa con trai có ngoại hình xuất chúng. Tần phu nhân đứng bên cạnh ông càng có phong thái yếu điệu đoan trang, năm tháng gần như không để lại dấu vết gì trên mặt bà, thậm chí còn mang theo khí chất quyền rũ và trẻ trung.

Bên tai vang lên tiếng trò chuyện khách sáo, loại trường hợp này làm Tô Nhiên Nhiên cảm thấy không được tự nhiên, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười rồi chào hỏi với vợ chồng Tần Nam Tùng, sau đó liền cúi đầu rút người trốn sang một bên.

Tần Nam Tùng là người khôn khéo cỡ nào, thấy cô không muốn xã giao thì cũng không miễn cưỡng, chỉ nói người giúp việc tiếp đón cô vào chỗ ngồi, sau đó nói chuyện với Tô Lâm Đình. Hai người là bạn cũ quen biết nhau từ thời Đại học, chỉ là sau đó một người lao vào kinh doanh, còn một người dẫn thân vào nghiên cứu khoa học, nên không có quá nhiều cơ hội gặp mặt.

Tô Nhiên Nhiên được dẫn vào ngồi trên ghế sofa nhỏ ở ban công, theo ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ thì có thể thấy màu sắc xanh đậm của lá trà, đang khó khăn bơi quanh miệng của chiếc ly nhỏ nhỏ, bây giờ trong lòng cô hối hận không thôi: Sớm biết là tình cảnh thế này thì cô thà rằng xin về Cục tăng ca cho rồi.

Lúc này, cô nghe thấy có một giọng nói ôn hoà vang lên trên đỉnh đầu: “Ô tô tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu, liền thấy gương mặt tuấn tú của Tần Mộ đang cười như gió xuân.

Cô cúi nể gật đầu với anh ấy, Tần Mộ ngồi xuống bên cạnh cô, đưa một ly nước trái cây qua rồi nói: “Anh thấy em cầm ly trà nửa ngày không uống, có phải là không thích hay không, để anh nói bọn họ lấy nước trái cây cho em nhé.”

Tư thái của anh ấy sáng sủa, tươi cười thân thiết làm Tô Nhiên Nhiên không nhịn được mà suy nghĩ trong lòng: Người này quả nhiên là cao thủ giao tiếp, vĩnh viễn đều có thể làm cho đối phương cảm thấy thoải mái đáng lại thoải mái.

Sau khi Tần Mộ ngã người ra sau thì lại bày ra một tư thế thoải mái, tiếp tục nói: “Em còn nhớ rõ không? Lúc còn nhỏ em hay đến nhà tụi anh chơi, em cũng ngồi như vậy, sau đó em cảm thấy nhàm chán nên bảo anh cho mượn sách để đọc đấy.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, mơ hồ nhớ lại xác thật là có chuyện này, vì thế gật đầu: “Vâng, tôi trả lại sách đó cho anh rồi.”

Tần Mộ không nghĩ tới cô sẽ trả lời một câu như vậy, anh ấy sờ mũi, tiếp tục trêu ghẹo: “Sao em căng thẳng thế, anh đâu có tìm em để đòi sách đâu.”

Tô Nhiên Nhiên “Ồ” một tiếng, sau đó mở to mắt ngơ ngác nhìn anh, ý tứ là: Vậy cuối cùng anh muốn nói cái gì?

Tần Mộ không thể cười nổi nữa, anh cũng không thể nói là anh chỉ muốn tìm một đề tài để nói chuyện phiếm mà thôi, tốt xấu gì em cũng nên phối hợp một tí được không.

Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời không nói chuyện. Chuyện này làm cho Tần Mộ cảm thấy cực kỳ thất bại, anh ấy tự xưng mình là người đọc thấu lòng người, bất kể là vấn đề gì cũng có thể nắm trong lòng bàn tay gãi đúng chỗ ngứa, chỉ cần có anh ấy thì tuyệt đối không hề tẻ ngắt, cho nên giờ phút này có vẻ càng thêm gian nan.

May mắn là lúc này có cuộc điện thoại cứu tinh tới, Tần Mộ lập tức như trút được gánh nặng, lấy cớ muốn nghe điện thoại rồi chuồn mất.

Đồng thời Tô Nhiên Nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm, cô sợ nhất là ở một mình với người khác, phải tốn tâm tư đoán suy nghĩ của đối phương thật sự rất mệt, ngồi một mình vẫn thoải mái hơn.

Mà xuyên qua một cánh cửa sổ, Tần Duyệt đứng ở ban công nhìn đến thích thú, cho đến khi điện thoại vang lên vài tiếng “Bíp bíp” thì anh mới cúi đầu xem: Mấy cái tin nhắn WeChat chen chúc nhau, một tin cuối cùng là: “Làm sao, sao không trả lời, cậu không dám ra hả?”

Anh ngậm miệng thuốc lá cực kỳ vui vẻ trả lời: “Vớ vẩn, trên đời này chưa có chuyện gì mà tôi không dám nào.” Anh nhớ lại một màn vừa rồi thì lại nín cười trả lời lại một câu: “Cậu thấy qua người có thể nói chuyện làm anh tôi ghen chết chưa, trường hợp đó thật sự là xuất sắc mà!”

Người bên kia hiển nhiên cũng cực kỳ kinh ngạc: “Không thể nào, người anh đó của cậu đấy, ngay

cả đám cô dì chú bác cũng có thể trò chuyện vui vẻ, thế mà còn có người làm anh ấy ghen không nói được sao? Là ai mà tài hoa thế hả?”

Tần Duyệt giương mắt nhìn Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn không thay đổi tư thế: Đầu gối khép lại, đôi tay nằm lại, lưng ngồi thẳng tắp, giống như một học sinh tiểu học đang nghiêm túc nghe giảng bài, thật là từ đầu đến chân đều viết ba chữ “không thú vị”.

Vì thế anh suy nghĩ rồi cúi đầu trả lời lại mấy chữ: “Là một bông hoa quái lạ.”

Sau đó anh từ ban công đi vào, cười với Tô Nhiên Nhiên: “Này, có phải cô thật sự không định nói chuyện phiếm đúng không?”

Tô Nhiên Nhiên giữ nguyên tắc không được lén tiếp xúc riêng với nghi phạm, nên chỉ nhàn nhạt liếc mắt về một bên, hoàn toàn xem anh là không khí.

Tần Duyệt không ngại tí nào, đặt mông xuống ngồi bên cạnh cô, cánh tay còn đặt lên lưng ghế phía sau của cô, nói: “Cô xem, hình như hai chúng ta đều không được người ta thích, có phải rất xứng đôi hay không.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn không nói lời nào như cũ, cô chỉ quay đầu, nhìn anh bằng ánh mắt lãnh đạm, nhìn đến làm trong lòng Tần Duyệt như nổi lông tơ, không tự giác mà lùi về sau, anh quyết định tốt nhất sau này sẽ không bao giờ trêu chọc cô gái này nữa.

Lúc này, bà Tần bắt đầu tiếp đón mọi người lên bàn cơm, mọi người sôi nổi ngồi xuống, chén qua chén lại *, không khí cũng xem như hoà hợp.

** Nguyên văn là “thôi bồi hoán trần”, một thành ngữ của TQ có hàm ý sâu sắc, tức tôi không chê chén rượu của bạn bán, chén rượu bạn đã dùng tôi cũng có thể dùng, chén rượu tôi đã dùng bạn cũng dùng được.*

Lúc này, Tần Nam Tùng đột nhiên thở dài, nói: “Muốn nói thì phải nói lão Tô ông đúng là có phước, sinh ra được một đứa con gái ưu tú như vậy, tuy rằng tôi có hai thằng con trai, nhưng không đứa nào làm tôi bớt lo được, đặc biệt là thằng út này.....A.....”

Tay cầm chén rượu của Tô Lâm Đình hơi run rẩy, trong lòng nghĩ: “Quả nhiên vẫn là không nhin được mà muốn vào vấn đề chính rồi. Ông chuyển trọng tâm nhìn con gái, phát hiện con bé đang cực kỳ thần nhiên mà gắp đồ ăn vào chén, giống như là không nghe được mấy lời ý tại ngôn ngoại ** này.

***Ý tại ngôn ngoại: điều nghĩ ngợi thì ở ngoài lời nói, không cần phải nói ra, mà người nghe phải tự hiểu lấy.*

Tần Nam Tùng thấy nói bóng nói gió cũng vô dụng, bèn đơn giản trực tiếp nói với Tô Nhiên Nhiên: “Nhiên Nhiên à, bác Tần nhìn cháu lớn lên, mấy ngày nay bác ăn không ngon ngủ không yên, cháu có thể lộ vài câu để giải sầu cho bác được không: Tiến độ hiện giờ của bên pháp chứng cuối cùng là đến đâu rồi, rốt cuộc thằng nhóc này có giết người hay không?”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới ngẩng đầu, nói: “Trước khi kết án thì tất cả mọi chi tiết đều phải được bảo mật, không thể tiết lộ ra ngoài được.”

Tần Nam Tùng vốn dĩ cũng chỉ muốn thăm dò thôi, không ngờ cô lại trả lời cứng rắn như vậy, không lưu tí đường sống nào cả, lập tức làm ông cảm thấy như không có đường lui.

Trong lòng ông ấy bị đè nén, lại không tiện nổi giận với Tô Nhiên Nhiên, lại liếc mắt nhìn thấy Tần Duyệt giống như không có gì, đáy lòng càng thêm bức tức: Nếu không phải bởi vì đứa con trai này thì hà cớ gì ông phải xuống giọng nài nỉ người ta chứ. Vì thế ông buông đôi đứa xuống thật mạnh, thở dài, “Đều là do Tần Nam Tùng tôi vô dụng, nuôi ra một đứa mất hết phẩm chất thế này. Nếu thật sự là một tên tội phạm giết người thì thanh danh của Tần gia đã mất hết trong tay tôi mà thôi.”

Không khí trên bàn đột nhiên trở nên cứng nhắc, Tần phu nhân nhin không được cũng lau nước mắt, bà ấy làm phu nhân nhà giàu vài thập niên rồi, gần như mọi chuyện đều hài lòng, chỉ có một tâm bệnh duy nhất chính là đứa con út không nên thân này mà thôi. Vừa rồi Tần Nam Tùng nói những lời này chẳng phải là nói thẳng mặt người làm mẹ như bà sao, trách bà không dạy dỗ được thẳng con trai cho tốt.

Bà càng nghĩ càng giận, trừng mắt nhìn Tần Duyệt, lạnh giọng quát: “Con nói một câu xem! Rốt cuộc con có giết người không? Con phải khiến bố mẹ tức chết con mới vừa lòng phải không?” Tần Mộ vội vàng vỗ lưng bà trấn an, thuận tiện liếc xéo Tần Duyệt một cái, ý bảo anh lên tiếng trấn an bà vài câu đi.

Tần Duyệt lại không để bụng cười, tập trung lột con tôm trong tay của anh, giống như người mà bọn họ bức bối và lên án không phải là anh.

Cuối cùng, Tô Nhiên Nhiên buông đôi đứa, nói với Tần Nam Tùng: “Bác Tần à, cháu muốn sửa lại một chút, trên pháp luật đã ghi rõ về người bị tình nghi, trước khi Tòa án chính thức tuyên án thì Tần Duyệt chỉ có thể xem như nghi phạm, chứ không nên gọi là tội phạm giết người.”

Lời này vừa nói ra, gần như đều đánh vào thể diện của mọi người, Tô Lâm Đình cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi, lén kéo ống tay áo của Tô Nhiên Nhiên, ý bảo cô đừng có trộn lẫn chuyện này nữa.

Về mặt Tần Nam Tùng không tốt, ông liếc nhìn Tần Duyệt, nhất thời ngạc nhiên đến độ quên cả tức giận, ánh mắt liếc về phía Tần Duyệt, lại nhất thời kinh ngạc đến quên mất cả tức giận.

Thế mà ông thấy Tần Duyệt đang cười, không phải là nụ cười ngả ngớn bất cần đời mà nó lúc nào treo trên mặt, mà là một nụ cười chân chính xuất phát từ đáy lòng, đôi mắt gọn sáng, giống như gió xuân thổi qua mặt hồ, tuy chỉ là một cái chạm nhàn nhạt nhưng lại khiến ông hoảng hốt: Đã bao lâu rồi ông chưa thấy Tần Duyệt cười như thế này.

Sau đó, trong lòng ông cảm thấy chua chát, bất luận là cô gái kia vì lý do gì mà nói câu đó thì đây chính là người đầu tiên bảo vệ Tần Duyệt trước mặt mọi người.

VÔ CỤC HẢO CỤC

Màn đêm mờ ảo, con đường hẻo lánh được bóng cây bao trùm, đi vào trong lại là một hang động không gian khác, cuối con đường nhỏ là một cái sân rộng rãi, trong sân có dựng một căn nhà kiểu Tây, đây là một câu lạc bộ cao cấp cực kỳ nổi tiếng, là nơi vui chơi yêu thích của nhóm cậu ấm cô chiêu trong thành phố.

Một chiếc xe thể thao phô trương dừng ở trong sân, Tần Duyệt xoa cánh tay vẫn còn hơi đau, thầm nghĩ: Quả nhiên lâu rồi anh không trèo tường ra ngoài chơi, vì thế mà kỹ năng cũng thụt lùi theo, trèo tường thôi mà cũng bị đụng trúng khuỷu tay, may là không ai thấy chứ bằng không mất mặt chết mất.

Anh nhìn bên ngoài cửa sổ xe, bảng tên câu lạc bộ bằng đèn neon được ánh trắng chiếu tạo ra chiếc bóng lơ mờ, trong sân quả thật yên tĩnh, im lặng đến mức có thể nghe thấy từ trong câu lạc bộ truyền ra tiếng nhạc tiếng treu đùa.....Xen lẫn dưới ánh sáng mờ ảo, như là một bức tranh của thế giới hư ảo *.

**Theo nguyên văn là “Ukiyo-e”, là một thể loại nghệ thuật phát triển mạnh mẽ từ thế kỷ XVII tới thế kỷ XIX tại Nhật Bản. Các nghệ sĩ của thể loại này sản xuất các bản in và tranh in mộc bản của các đối tượng như những thiếu nữ đẹp; diễn viên kabuki và đô vật sumo; các cảnh trích từ những câu chuyện lịch sử và dân gian; cảnh đẹp du ngoạn và phong cảnh khắp nơi; thực vật và động vật; và kể cả nội dung khiêu dâm. Thuật ngữ ukiyo-e dịch ra có nghĩa là “[những] bức tranh của thế giới hư ảo”. (theo Wikipedia)*

Tần Duyệt cũng không vội vã xuống xe, anh kẹp điều thuốc giữa hai tay rồi dựa lưng vào ghế. Anh biết rõ những người bên trong đang làm gì: Nơi phồn hoa, hồng nam lục nữ **, gặp dịp thì chơi, ham vui tìm sự sung sướng.....Anh khép hai mắt lại, không biết vì sao đáy lòng lại sinh ra một cảm giác chán ghét.

*** Có nghĩa là nam nữ mặc những bộ trang phục xinh đẹp*

Điện thoại mà anh đặt một bên bỗng vang lên, kéo anh về với thế giới hiện thực, trong WeChat có người nôn nóng hối thúc, “Sao mà còn chưa tới nữa, mọi người chờ mà để bắt đầu này.”

Anh nhướn mày cười, xua đi những cảm xúc không thể hiểu được đó, tùy ý đặt áo khoác trên tay rồi kéo cửa xe ra bước xuống.

Tất cả nhân viên phục vụ trong câu lạc bộ đã cực kỳ quen mặt anh rồi, rất lễ phép mời cậu Tần lên phòng trên lầu. Mới đi được vài bước thì anh bỗng nghe thấy phòng bên cạnh truyền đến tiếng la khóc của một cô gái, sau đó là tiếng mắng chửi và bạt tai của mấy người đàn ông.

Tất cả mọi người đều nhắm mắt làm ngơ: Phòng riêng chính là phòng mà khách có thể làm bất kỳ điều gì bên trong, còn việc người nào đó có yêu thích biến thái, thì nơi đây chỗ tốt cất giấu cực mụn ghê đó, cũng không một ai nhiều chuyện phô bày nó ra ngoài.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái trẻ tuổi nghiêng ngả lão đảo chạy ra, dây áo của chiếc

váy ngắn bị lệch sang một bên, tóc tai cực kỳ rối loạn, cô ta thấy Tần Duyệt đi phía trước thì giống như đang chết đuối mà vớ được khúc gỗ vậy, bèn giữ chặt lấy tay anh, đầm nước mắt nài nỉ: “Cứu cứu tôi với, tôi không muốn, là bọn họ ép tôi.....”

Đây là một gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ xinh xắn ấy đầy nước mắt, cơ thể trắng nõn dưới lớp vải mỏng run bần bật, nhìn vừa nhu nhược vừa quyến rũ.

Tần Duyệt không biểu cảm mà rút tay ra, phụ nữ tới chỗ này không ít thì nhiều đều mang theo mục đích không rõ ràng, còn việc cô ta là tự nguyện hay bị ép buộc thì anh vốn không có hứng thú.

Lúc này, một người đàn ông mặc đồ xộc xệch chạy vọt ra ngoài, vừa nắm tóc của cô gái kéo vào trong, vừa mắng: “Con điếm, đến cũng đến rồi mà còn giả vờ thánh nữ cái gì nữa chứ.”

Cô gái tuyệt vọng vùng vẫy khóc lóc, muốn túm chặt cánh tay của Tần Duyệt, nhưng chỉ có thể kéo dây đồng hồ trên cổ tay của anh xuống thôi, trong lúc hỗn loạn đó thì chiếc đồng hồ của anh rớt xuống trên mặt đất, sau đó bị giày da của mấy người đó giẫm nát.

Cuối cùng Tần Duyệt cũng dừng chân lại, trong ánh mắt đầy sự lạnh lẽo: “Mấy người có biết chiếc đồng hồ này có giá bao nhiêu không hả?”

Mấy người đó nhận ra Tần Duyệt, trong lòng biết đây là người không thể trêu vào được, bèn vội vàng cười nói: “Thì ra là cậu Tần, anh nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu.”

Tần Duyệt cong khoé môi, nghiêng người nhìn cô gái đó, nói: “Vậy lấy cô ta đền, thế nào?”

Mấy người kia rất không cam lòng, nhưng cũng hiểu được là không thể đắc tội với người này, nên chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười mà thả cô gái đó ra, nói: “Cậu Tần đã để mắt thì cứ việc mang đi.”

Ban đầu cô gái đó ôm vai không ngừng run cầm cập, lúc này thì lấy mu bàn tay lau nước mắt, ngẩng đầu biết ơn nhìn anh.

Tần Duyệt nhàn nhạt lướt qua người của cô ta, nhẹ giọng nói: “Đã đến đây thì đừng có mặc như vậy.”

Cô ta ngượng ngùng quay đầu đi, sợ hãi nói: “Tôi có áo khoác để ở trong phòng.”

Tần Duyệt quay đầu nhìn mấy tên đàn ông mặt mày xám như tro đi vào trong, gương mặt lạnh nói: “Này, đó là ai, lấy quần áo của cô ta tới đây.” Trong đó có một người đàn ông thấy anh mỉm cười nhìn chăm chăm mình, nụ cười khiến anh ta sởn cả tóc gáy, trong lòng thì thầm mắng chửi không thôi, nhưng cũng chỉ dám liếc xéo cô gái kia một cái, xem như mình xui xẻo mà ngoan ngoãn lấy quần áo đưa tới.

Cô gái đó phủ thêm chiếc áo khoác, ánh mắt lộ ra vài phần bối rối, sau đó hạ quyết tâm, cúi đầu một mạch đi theo Tần Duyệt.

Tần Duyệt đứng thẳng người, quay đầu lại trêu chọc: “Sao đấy? Còn muốn lấy thân báo đáp nữa à?”

Mặt cô ta đỏ lên, cúi đầu nói: “Tôi sợ bọn họ đuổi theo kịp, có thể cho tôi trốn trước một lát được không.”

Tần Duyệt mím môi không tỏ ý kiến, tùy ý để cô ta đi theo vào trong phòng. Trong phòng đầy sương khói, trên bàn đã có vài người ngồi, bên cạnh ai nấy đều là nhóm bạn gái đáng người khiêu gợi, khuôn mặt trẻ tuổi được ánh đèn mê ly chiếu lên, vẻ mặt cười đến quyến rũ.

Trong đó có một người nhìn thấy Tần Duyệt vào cửa, bèn vội vàng nhường ra một chỗ, còn khoa trương hô to: “Tần thiếu, cuối cùng mày cũng tới rồi.” Anh ta liếc nhìn cô gái đứng phía sau Tần Duyệt, khoé miệng lại nở một nụ cười đầy sâu xa, “Ồ, còn dẫn theo người nữa hả?”

Tần Duyệt đốt điếu thuốc, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà sờ vào lá bài: “Ừ, trên đường nhặt được.”

Người nọ cười xấu xa, nói: “Chỗ nào mà nhặt được cô em xinh đẹp thế, để tôi cũng đi nhặt một cô em xem nào.” Anh ta cẩn thận đánh giá cô gái đó, đột nhiên vỗ đùi la lên: “Cô còn không phải là người kia sao? Quán quân cuộc thi siêu mẫu đó, tên là cái gì Nhã đó.” Anh ta cũng chưa nói, đó là cô người mẫu nhỏ bé e thẹn này gần đây nổi tiếng ngay thẳng và đơn thuần, còn chưa bắt đầu đi tiếp rượu, không nghĩ thế mà lại bị Tần Duyệt giành trước dẫn theo tới, việc này khiến cho anh ta cũng phải ghen tị.

Cô ta ngượng ngùng gật đầu, nhỏ giọng giới thiệu bản thân: “Chu Tiểu Nhã.” Sau đó thì ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Tần Duyệt, lúc thì đốt thuốc, lúc thì rót rượu cho anh, ánh mắt chăm chú dừng trên người anh, ếu Tần Duyệt đánh bài thắng thì cô ta sẽ trưng ra một nụ cười ngọt ngào. Mấy người khác nhìn vào thì chỉ cảm thấy cô gái này trong ngây ngô còn có thêm chút phong tình, khiến cho mấy người bạn gái bên cạnh trông có vẻ hơi tức tắn đến dần đến vô vị.

Tần Duyệt thắng liền mấy ván, anh cảm thấy không còn thú vị nữa nên cầm điếu thuốc đứng dậy nói: “Tôi ra ngoài hít thở không khí cái.” Chu Tiểu Nhã cúi đầu do dự một lát rồi cũng đứng lên đi theo.

Mọi người trong phòng đều ra vẻ mờ ám, trao nhau cái ánh mắt “Cậu hiểu mà”.

Ánh đèn hàng lang được đặc biệt chỉnh xuống chế độ mờ ảo, Tần Duyệt dựa vào cửa sổ, khom lưng bật lửa đốt điếu thuốc, đột nhiên anh nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân thì quay đầu hỏi: “Cô theo tôi làm gì?”

Chu Tiểu Nhã có hơi căng thẳng liếc nhìn về phía chỗ cửa sổ, sau đó cuối cùng hạ quyết tâm bước nhanh đến trước mặt anh, ngón tay như tì trên ngực anh, hai tròng mắt mang theo hơi nước nhàn nhạt, đôi môi đỏ căng mọng run nhè nhẹ, nói: “Một mình tôi có hơi sợ.”

Tần Duyệt cười, rồi đột nhiên kéo cô ta sang bên cạnh, áp cả người cô ta chặt chẽ lên trên tường, lại ghé vào bên tai cô ta mà nói: “Như vậy thì không sợ nữa sao?”

Chu Tiểu Nhã thấy bị anh dẫn vào chỗ góc chết, cô ta nhớ tới người nọ ở bên ngoài thì trong lòng có hơi sốt ruột, nhưng trước mắt là hơi thở đầy mùi thuốc lá của người đàn ông cùng với đôi mắt đẹp đến mức có thể cướp đi hồn phách của người ta, khiến tâm cơ thể cô ta mềm nhũn, chỉ đành dựa lên trên ngực anh, cô ta cảm thấy bàn tay to kia bắt đầu chậm chậm đi từ cổ xuống dưới, vì thế nhắm mắt

lại thở dốc một hơi.

Nhưng cái tay đó chỉ dừng lại trên vòng eo, không còn động tác gì khác nữa. Chu Tiểu Nhã không nhìn được mà vận vẹo cơ thể, rồi lại nghe người nọ cười khẽ bên tai: “Quán quân đúng không? Mặt cũng đẹp đấy, nhưng kỹ thuật diễn thì hơi kém nhĩ.”

Chu Tiểu Nhã sửng sờ, lập tức cảm thấy cả người lạnh buốt, Tần Duyệt nâng đôi tay cầm điều thuốc kia lên, vẫn cười nói như cũ: “Có một số việc một vừa hai phải thôi, diễn quá mức lại có vẻ giả tạo đấy.” Đầu ngón tay lạnh băng của anh lướt qua mặt cô ta, “Làm phô trương thế này, ngay cả bàn tay cũng đều luyện tiết tât lên mặt nữa, người không đủ tàn nhẫn với bản thân thì không làm việc lớn được đâu.”

Chu Tiểu Nhã cảm thấy điều thuốc lá kia gần như dán sát vào thiêu đốt gương mặt mình, thế là sợ tới mức sắp khóc lên.

Tần Duyệt thở dài nói: “Vốn dĩ tôi cũng không ngại phối hợp diễn với cô, nhưng con người tôi ghét nhất là bị lợi dụng.” Anh nheo mắt, khều sợi tóc bên mặt cô ta, nói: “Tóc đẹp thế này nếu mà bị đốt thì đúng là đáng tiếc. Không bằng thế này đi, cô đi ra nói với người bên ngoài, kêu bọn họ rút càng xa càng tốt. Nếu ngày mai tôi mà nhìn thấy hình chụp trên bìa tạp chí đó thì sẽ rất không vui vẻ, mà lúc tôi đã không vui vẻ rồi thì chuyện gì tôi cũng làm được đấy.”

Nói xong, anh không có biểu cảm gì mà lùi một bước rồi xoay người đi. Chu Tiểu Nhã hoảng sợ không thôi, chỉ cảm thấy hai chân nhũn ra, cô ta đỡ lấy lan can để đứng vững, trong mắt hiện lên sự phẫn nộ và cực kỳ không cam lòng.

Cô ta dựa vào cuộc thi sắc đẹp mà bước nửa chân vào giới giải trí, nhưng mãi vẫn không tìm thấy cơ hội để đi lên, có một phóng viên quen biết ra chủ ý cho cô ta, nói rằng cậu Tần này có tiếng là ăn chơi, chắc hẳn là người dễ tiếp cận, tốt nhất là mượn tay anh mà xào tai tiếng một tí, ai biết thế nhưng lại đá phải tấm ván sắt, khiến cô ta sợ tới mức linh hồn nhỏ bé muốn rút ra một nửa luôn.

Những người còn lại thấy Tần Duyệt một mình đẩy cửa vào phòng thì kinh ngạc, lại nhìn phía sau anh rồi trêu ghẹo: “Sao mày lại nhanh thế, cô người mẫu bé nhỏ mềm mại nhà cậu đâu rồi.”

Tần Duyệt cười nói: “Chê tôi không đủ đẹp trai, mới được nửa đường đã chạy với người ta rồi.”

Mấy người còn lại cũng cười trêu ghẹo, nhưng ai nấy đều ăn ý mà không hỏi tới cùng.

Bên người Tần Duyệt không có ai cả, mấy người đó biết anh không thích dẫn bạn gái theo, cũng lười phải lo lắng tìm dùm anh, mọi người bài bạc đến tận khuya, trong phòng lại có một khách không mời mà tới.

Có người từ bên ngoài xông vào, vừa vào trong thì đã khoa trương nói to: “Ồ, đây không phải là cậu Tần hả, mày không phải giết người sao, nhanh như vậy mà được thả rồi hả?”

Tần Duyệt hơi ngược mặt lên, nhận ra đây là một anh chàng họ Phó nào đó ngày thường không hợp với anh, anh lãnh đạm cúi đầu, nói: “Quản lý ở đây ngày càng kém, con chó con mèo gì cũng cho vào được.”

Ai ngờ người nọ quả thực rất không biết điều, vẫn bưng ly rượu lên rồi tiếp tục nói: “Mày biết

không? Chỉ vì chuyện của mày mà cổ phiếu của Tần thị đã giảm mấy ngày nay, tao thừa dịp nó giảm gần chạm đáy mà kiếm một đồng lợi nhuận, hơn nữa, tao còn phải cảm ơn mày đấy chứ, ly rượu này tao kính mày.”

Anh ta thấy Tần Duyệt hoàn toàn không phản ứng lại thì cũng cảm thấy không thú vị, lại nhìn lá bài trên tay mấy người và cười nói: “Không bằng chúng ta cũng đánh bạc một ván đi, sao, nhưng mà cược bằng tiền thì không thú vị.....” Ánh mắt anh ta nhìn một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại trên chiếc áo khoác trên giá của Tần Duyệt, nói: “Ồ, đây là bản giới hạn mới ra nha, con mắt của cậu Tần khá tốt, như vậy đi, tao cược cái áo khoác này, một ván định thắng thua.”

Lời khiêu khích cực kỳ trắng trợn khiến Tần Duyệt cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, anh nhả ra khói thuốc và nói: “Không phải mày yêu thầm tao chứ, ngay cả quần áo của tao cũng không tha nữa.”

Những người khác lập tức cười to, anh chàng kia lúng túng nhưng vẫn căng da đầu hỏi: “Thế nào, có phải mày không dám cược không?”

Tần Duyệt bị anh ta làm phiền, lập tức ném bài qua, thế là hai người bắt đầu chơi bài, kết quả là Tần Duyệt thua.

Thấy anh chàng kia cực kỳ đặc ý khoác áo lên rồi rời đi, mấy người còn lại trừng mắt, hỏi: “Cứ như vậy để cho anh ta đi sao, cái này đâu có giống tính cách của mày chứ?”

Tần Duyệt đứng thẳng người, nói: “Mệt mỏi, không thú vị chút nào.”

Sau đó anh cứ như vậy đi ra ngoài, sau câu lạc bộ có một bãi đỗ xe lớn, giờ phút này đang bị bao phủ trong màn đêm tối mịt.

Tần Duyệt đi vài bước, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, hình như anh nghe thấy tiếng người nào đó kêu la thảm thiết, anh nghi ngờ nhìn về phía bên kia, nhưng chỉ thấy bóng đen nhanh như chớp từ sau xe chạy qua, vì thế anh vội vàng nhanh chân bước đến, thế nhưng lại thấy anh chàng vừa rồi đang nằm trên đất ôm lấy bụng của mình, dưới người là cả một vũng máu.....

Anh sợ tới mức sửng sốt, luống cuống tay chân móc điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát, tiếp đó phía sau bỗng phát ra một chùm sáng, sáng đến mức anh gần như không mở mắt ra được. Anh vội vàng duỗi tay che lại đôi mắt, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng vài người chạy đến bên cạnh anh, đứng phía trước vẫn là một gương mặt cực kỳ quen.

Lục Á Minh cầm đèn pin lạnh lùng nhìn anh, nói: “Vụ án của Chu Văn Hải có chứng cứ mới, tốt hơn hết anh nên đi cùng chúng tôi một chuyến.” Mới vừa nói xong, ông đột nhiên nghe thấy mùi của máu tươi, vì thế vội vàng chiếu đèn pin xuống dưới, lập tức cũng kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt, lại nhìn chăm chăm vào Tần Duyệt và nói: “Rất tốt, bây giờ trên người anh có hai vụ án rồi!”

MANH MỐI

Đây là phòng thẩm vấn quen thuộc, nhưng tâm trạng Lục Á Minh lại hoàn toàn khác hẳn, lần này ông tin chắc mình có thể chiếm thế chủ động, nhất định có thể ép được tên nhóc khốn nạn này nhận tội.

Khuôn mặt của Tần Duyệt ở dưới ánh đèn trắng, tuy rằng vẫn là bộ dáng cà lơ phất phơ nhưng biểu cảm rõ ràng có thêm phần nôn nóng, anh thoáng nhìn Lục Á Minh bước vào, vội vàng đứng lên hỏi: “Cậu ta sao rồi?”

Lục Á Minh hừ nhẹ một tiếng, đặt tài liệu trong tay lên bàn, nói: “Bị thương nặng hôn mê rồi, vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt!” Ông không nhìn được lại châm chọc thêm một câu: “Sao? Cũng có lúc anh sợ thời gian sao?”

Tần Duyệt thở dài một hơi, nghiêng người dựa lưng vào ghế, “Tôi nói là cậu ta bị người khác tấn công không liên quan đến tôi, chờ cậu ta tỉnh lại thì mấy người có thể hỏi cậu ta.”

Lục Á Minh mở báo cáo trong tay ra, nói: “Chuyện này tạm bỏ sang một bên, tốt nhất anh nên cho tôi một lời giải thích về việc của Chu Văn Hải đi.”

Tần Duyệt gác một chân lên, cười nói: “Những gì nên nói lần trước tôi đều nói cả rồi.”

Lục Á Minh nhướng mày, “Xem ra anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nhỉ.” Ông lấy ra một tấm hình rồi đặt trước mặt Tần Duyệt, nói: “Bên Pháp y đã khám nghiệm cái đầu kia lần nữa, anh đoán xem bọn họ phát hiện được gì?” Tần Duyệt liếc nhìn tấm hình đầy máu kia, miễn cưỡng mới có thể nhìn ra đặc điểm ngũ quan của cái đầu đó, lập tức anh cảm thấy axit trong dạ dày mình như bị trào ngược lên vậy.

Lục Á Minh cười, tiếp tục nói: “May là tiểu Tô cẩn thận nên mới phát hiện trên trán bên trái của anh ta có màu khác thường, lại còn hơi bầm tím, qua quá trình kiểm nghiệm thì màu sắc đó là một miếng sơn đã bị bong tróc ra, suy đoán là do đụng phải chỗ nào nên bị dính vào.” Ông nhìn biểu cảm của Tần Duyệt rõ ràng trở nên không được tự nhiên thì giọng điệu cũng càng thêm chắc chắn hơn, “Sau đó chúng tôi đã đến nhà anh lần nữa, sau khi so sánh thì miếng sơn đó tương đồng với chỗ sơn ở cầu thang nhà anh, mà nếu một người mà đi với tư thế bình thường thì không thể nào đụng vào cầu thang được, trừ khi..... Là có người khiêng anh ta đi, trong lúc di chuyển vô tình đụng phải. Anh nói xem, là ai mà có thể ở nhà anh ngang nhiên khiêng một người sống sờ sờ đi được?”

Đôi mắt của Tần Duyệt nhắm lại, không có ý kiến, Lục Á Minh định nhân lúc đang nằm phần thắng mà hỏi dồn dập: “Anh đừng có gấp, còn nữa, cậu Tần anh có giá cao như thế, nếu như chúng tôi không có đủ chứng cứ thì cũng sẽ không dám mời anh tới cửa đâu.”

Ông lại lấy ra một tấm hình đặt trên bàn, nói: “Đây là hơn 10 giờ tối ngày hôm đó, camera của một chiếc xe đã chụp lại được tấm hình này, xe này là của Chu Văn Hải, nhưng người trên ghế điều

khiến hình như là anh thì phải. Vậy người nằm ở ghế sau, là ai thế nhỉ?”

Tất cả các con át chủ bài đều đã bị vạch trần, Lục Á Minh nheo mắt lại, ngón tay gõ nhẹ trên bàn, đang chờ đợi phản ứng của Tần Duyệt.

Tần Duyệt nhìn chăm chăm tấm hình chụp trên bàn, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, anh cần phải nhanh chóng phán đoán ra một con đường có lợi cho mình nhất. Cuối cùng, anh hạ quyết tâm, nâng cằm lên dựa lưng vào ghế và nói: “Pháp y Tô Nhiên Nhiên của mấy người đâu? Kêu cô ấy lại đây, tôi chỉ nói với cô ấy thôi.”

Lục Á Minh nhăn mày lại, nhất thời đoán không ra anh đang muốn chơi cái trò gì, suy nghĩ mãi nhưng vẫn gọi Tô Nhiên Nhiên tới, còn ông và tổ viên ở trong một căn phòng giám thị khác.

Lần thứ hai, Tần Duyệt nhìn thấy cô gái kỳ lạ cổ hủ kia ngồi trước mặt mình, nhưng vô hình anh lại cảm thấy an tâm, anh tự giễu cười nói: “Không còn cách nào khác, chỉ có mình cô mới không có tí thành kiến nào đối với vụ án của tôi. Vì vậy cô nghe đây, tôi xác thật có che giấu vài việc, nhưng tôi không giết người.”

Ánh mắt Tô Nhiên Nhiên nhàn nhạt chờ anh tiếp tục nói, Tần Duyệt hít sâu một hơi, bàn tay vô thức gác trên lưng ghế, “Ngày đó tôi gọi Chu Văn Hải tới xác thật là có kế hoạch. Tôi cố ý khích anh ta gây hấn một trận, sau đó đánh ngất anh ta, rồi lại cố ý nhốt anh ta ở trong phòng khoá trái cửa, tiếp đó thì xuống lầu tìm người lấy một thứ.”

Thấy anh chần chờ một lát thì Tô Nhiên Nhiên lập tức truy hỏi: “Thứ gì?”

Tần Duyệt cup mắt nói: “Thuốc lắc, tôi cố tình tìm mấy tên dân chơi, lấy cớ nói muốn thử, sau đó giấu ở trên người. Sau lại tôi đuổi những người khác đi, rồi trở lại trên lầu, chuẩn bị nếu anh ta tỉnh lại thì đánh ngất, may là anh ta còn chưa tỉnh. Tôi khiêng anh ta xuống lầu ra ngoài, lái xe anh ta đến con đường cái, sau đó bỏ thuốc lắc vào túi của anh ta, rồi nhét một viên vào miệng anh ta, lại làm anh ta nằm trên tay lái, chờ đến lúc anh ta gần tỉnh lại thì báo cảnh sát.”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì đã hiểu: “Anh muốn hại anh ta?”

“Đúng vậy. Sau đó tôi lại thấy có mấy người cảnh sát giao thông đi tới, đúng lúc tôi đỡ phải báo cảnh sát, vì thế tôi xoay người gọi xe về nhà, nhưng tôi không biết thế mà anh ta lại bị người ta giết, sau đó xảy ra chuyện gì thì tôi không biết gì hết.”

Tô Nhiên Nhiên bình tĩnh nhìn anh, lại hỏi: “Vì sao anh lại muốn làm như vậy?”

Ánh mắt Tần Duyệt sững lại, giống như muốn nói điều gì nhưng cuối cùng không nói gì cả, chỉ giương khoé môi: “Vì chơi vui, tôi không quen nhìn anh ta ý vào việc có ông già làm chức to thì thay mặt đối đầu, tự tại đi khắp nơi, vì vậy muốn chơi anh ta thôi.”

Ánh mắt sâu không đáy của Tô Nhiên Nhiên vẫn nhìn anh, nói: “Anh chưa nói thật.”

Tần Duyệt quay đầu đi, che giấu cảm giác hơi lúng túng trên mặt, “Những lời tôi nói đều là sự thật, còn những việc khác thì mấy người tự điều tra đi.” Anh đột nhiên quay đầu, ngón tay gõ trên mặt bàn, nói: “Trước khi toà tuyên án thì tôi chỉ có thể được xem như là nghi phạm mà thôi, đừng quên những lời mà cô từng nói.”

Lúc Tô Nhiên Nhiên đi sang phòng kính bên kia thì Lục Á Minh đang cầm điều thuốc, dựa vào cạnh bàn nhìn cô, “Cháu tin lời cậu ta sao?”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Thấm vấn không phải là nghề của cháu, cháu chỉ có thể ghi chép lại, thật giả thì phải đợi mọi người tới phán đoán thôi.”

Phó đội bên cạnh Lục Á Minh hừ nhẹ một tiếng, nói: “Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ, anh ta vừa đi khỏi thì có người nhân cơ hội vào giết Chu Văn Hải sao? Tôi thấy anh ta vì muốn thoát tội nên mới nói dối thôi, tiểu Tô cô đừng bị anh ta lừa.”

Những người khác trong phòng cũng phụ họa theo, lấy biểu hiện và thái độ rất tệ của Tần Duyệt thì bọn họ cũng càng nghiêng về hướng chắc chắn vụ án này là chuyện anh có thể làm được. Lúc này, Lục Á Minh dập tắt điều thuốc và nói: “Đúng vậy, tất cả chứng cứ chúng ta có được trước mắt đều bất lợi đối với cậu ta, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng tìm được những bộ phận còn lại của thi thể, còn có hung khí nữa, như vậy khả năng kết tội cậu ta sẽ cao hơn.”

Vì thế mọi người lại bắt đầu vùi đầu vào công việc, còn Tô Nhiên Nhiên thì vẫn đứng bên tấm kính, lặng lẽ nhìn người ngồi đối diện, ánh đèn trên trần nhà chiếu xuống, phác họa ra bóng hình của anh, giống y như một bức tranh vẽ nguệch ngoạc.

Cô chưa bao giờ giỏi về việc nhìn mặt đoán ý, nhưng trực giác lại nói với cô rằng: Tần Duyệt không nói dối.

Cô bỗng nhớ tới câu nói kia của Tần Duyệt: “Tôi không quen nhìn anh ta ý vào việc có ông già làm chức to thì thay mặt đối đảo, tự tại đi khắp nơi.” Trong lòng không khỏi suy nghĩ, những lời này của anh là có ý gì?

Có lẽ, trên người Chu Văn Hải còn cất giấu một vài việc mà bọn họ còn chưa phát hiện được.....

Vì thế, cô nhờ một người đồng nghiệp thành thạo dữ liệu trên mạng giúp đỡ tìm kiếm, quả nhiên, chỉ cần nửa ngày đã tra ra một tin đồn có liên quan tới Chu Văn Hải.

Hai tháng trước, có người lái xe với tốc độ 140km/h đi qua vạch kẻ đường cho người đi bộ trước cổng trường Đại học T, kết quả là có ba xe va chạm với nhau, vụ tai nạn đó khiến 2 người chết: Trong đó có một tài xế bị kẹt bên trong chiếc xe ở giữa kia, nguyên nhân chết là do bị hoảng sợ nên bệnh tim tái phát, còn một người là nữ sinh đang băng qua đường ở trường Đại học T.

Lúc đó, chuyện này có người cố tình che giấu, đến khi gia đình của nữ sinh lên mạng làm ầm ĩ, khiến cư dân mạng và quần chúng rất phẫn nộ, yêu cầu phải trừng phạt hung thủ nghiêm khắc, thì cuối cùng cảnh sát cũng bắt giữ được một nghi phạm, hơn nữa còn kết án anh ta rất nhanh chóng.

Nhưng rất nhanh có người trong cuộc đưa tin nóng là thông qua băng ghi hình thì có thể thấy được, lúc đó trên xe rõ ràng là có hai người, mà thủ phạm chính là con trai lớn Chu Văn Hải của ông lớn Thị uỷ thành phố Chu Thông, người bị bắt chỉ là con cừu non gánh tội thay mà thôi, những mấy tin tức đó nhanh chóng bị xoá bỏ, từ đó trở thành một vụ án bí ẩn.

Tô Nhiên Nhiên nhìn tài liệu trong vụ việc ở trường Đại học T, cô nhớ tới đây lại nơi phát hiện

cái đầu của Chu Văn Hải. Xem ra cô đoán không sai, có lẽ vụ việc này chính là mấu chốt để điều tra vụ án của Chu Văn Hải.

Cô cũng kiểm tra lại bảng số xe của những chiếc xe khác trong vụ tai nạn đó thì phát hiện ra chiếc xe ở giữa kia được đăng ký dưới tên Tần Duyệt, mà người chết là là Đỗ Bình, 56 tuổi, từng là người làm vườn ở Tần gia.

Dường như cô thấy được một đường dây kết nối tất cả mọi việc lại với nhau, vì thế lập tức yêu cầu thẩm vấn Tần Duyệt lần thứ hai.

Tần Duyệt ngây người ở phòng tạm giam cả một đêm, trên cằm đã có lún phún vài sợi râu, trên mặt thì vẫn mang theo vẻ thờ ơ, chớp mắt vài cái rồi nói với cô: “Nhanh như vậy mà đã nhớ tôi rồi sao?”

Tô Nhiên Nhiên đặt câu hỏi thẳng vào vấn đề: “Anh muốn đối phó với Chu Văn Hải có phải vì anh ta có liên quan tới cái chết của Đỗ Bình không?”

Sắc mặt của Tần Duyệt lập tức thay đổi, anh cúi đầu, trong mắt hiện lên vẻ căm thù, thật lâu sau anh mới chầm chậm mở miệng: “Không sai, anh ta hại chết chú Đỗ, ý vào có người che chở thì ung dung ngoài vòng pháp luật, ông già anh ta có chức to, tuy tôi không thể đụng vào anh ta ở bên ngoài được nhưng tôi cũng sẽ tuyệt đối không để anh ta yên ổn.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt lên nói: “Vì vậy anh cố ý lừa anh ta rồi lái chiếc xe đó đi, muốn dùng việc sử dụng ma túy bất hợp pháp mà hãm hại anh ta.” Cách này có phần hơi ấu trĩ khiến cô cười không nổi.

Tần Duyệt ngẩng mặt tựa lưng vào ghế, đôi mắt hơi nhắm hờ lại, giống như còn có thể nhìn thấy được người chú luôn cười thân thiện với anh, người mà lúc nào cũng hết lòng tin tưởng rằng bản chất của anh không xấu, chỉ có chú ấy luôn lái nhải khuyên anh phải làm hoà với bố, nhưng lúc đó bản thân anh không thèm quan tâm mà chỉ cười cười, còn ghét chú ấy cứ lái nhải phiền phức, ai biết được lời tạm biệt lại đến đột ngột không kịp trở tay như thế, ngay cả bản thân anh còn chưa kịp nói một tiếng “cảm ơn” với chú ấy nữa.

Lần thứ hai anh mở mắt ra, trong ánh mắt luôn bất cần đời lại mang theo sự hối hận sâu sắc, giọng nói của anh có hơi khàn đặc: “Nếu không phải hôm đó tôi nhờ chú ấy đi mua rượu giúp mình thì có lẽ chú Đỗ cũng sẽ không chết, đây là tôi nợ chú ấy.”

Tô Nhiên Nhiên yên lặng nhìn anh, đột nhiên cảm thấy người này có lẽ không đáng ghét như trong lời đồn vậy.

KÉO TỜ LỘT KÉN

Ánh cửa của một căn phòng tối được đẩy nhẹ ra, một tia ánh sáng nghiêng nghiêng chui lọt vào, Tô Nhiên Nhiên cất chìa khoá đi rồi bật đèn phòng khách lên, ánh đèn nóng sáng rực rỡ trong một khoảnh khắc đã lấp đầy căn hộ Duplex * không một bóng người.

**Căn hộ Duplex chính là hình thức thiết kế căn hộ thông tầng giữa ít nhất 2 tầng liền kề trong cùng một tòa nhà (hình minh hoạ bên dưới)*

Cô đi đến phòng bếp, thấy bệ bếp lạnh băng thì biết Tô Lâm Đình chắc chắn ở lại phòng thí nghiệm rồi. Hai cha con cô đều là người cuồng công việc, đảo lộn ngày đêm là chuyện bình thường, hai người còn thường xuyên một người vừa về là người kia vội rời đi, vì vậy cái nhà này luôn có vẻ lạnh lẽo, lộ ra vài phần xa cách.

Cô mở tủ lạnh ra thì thấy còn dư lại một ít rau dưa, sau đó cô quay lại phòng của mình, mở cái rương gỗ ra rồi lại nhẹ giọng nói: “Không biết bố đi lúc nào, không biết bố có bị đói không.” Nói xong, cô xoay người lại đi đổi nước, rương gỗ không đáp lại, chỉ có một đôi mắt màu vàng nhạt, thật lâu mới chuyển động một vòng.

Cô ở trong phòng tìm thấy một gói mì, cô đun sôi nước trên bếp rồi bỏ mì vào, sau đó thêm rau dưa và trứng gà, cũng coi như đầy đủ màu sắc và hương vị, khi thấy món mì gói đã bắt đầu sôi sùng sục thì trong đầu cô lại không nhận được mà nhớ tới vụ án của Tần Duyệt.

Sau lần thẩm vấn thứ hai kết thúc, Tổ Chuyên Án vẫn không tin lý do thoái thác của Tần Duyệt, bởi vì thân phận đặc thù của nạn nhân, nên cấp trên phải chịu áp lực cực kỳ lớn, trong Cục cũng ra lệnh xuống bảo rằng nghi phạm của vụ án này không được nộp tiền bảo lãnh, cần phải nhanh chóng thẩm vấn điều tra rõ ràng.

Bây giờ tất cả chứng cứ đều chĩa mũi nhọn về phía Tần Duyệt, mấy người Lục Á Minh thì nhẫn nhịn đến đỏ con mắt, ai cũng đều hy vọng anh mau nhận tội để có thể tham gia vào quá trình thẩm vấn của Toà án. Nhưng Tần Duyệt lại đánh chết cũng không nhận tội, luật sư phía Tần gia thì hoà giải hồi lâu cũng không thể bảo lãnh anh ra khỏi trại tạm giam.

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên hiểu rõ, vụ án này còn có nhiều điểm đáng ngờ chưa có lời giải, nhưng mà trước khi xuất hiện chứng cứ mới thì Tần Duyệt cũng không thể thoát khỏi liên quan..... Cô suy nghĩ quá mức tập trung, lúc hoàn hồn lại thì mới phát hiện mì gói đun sắp bị khô rồi, cô không khỏi đau lòng “A” lên một tiếng, sau đó chán nản vớt nhúm mì gói lên, ôm chén ngồi vào bên cạnh bàn.

Cô có thói quen treo □□ lúc mở máy tính, tuy rằng quanh năm chả có ai tìm cô, nhưng cô lười xoá bỏ chế độ tự động đăng nhập. Có lúc nhàm chán thì cô sẽ nhìn chăm chăm những hình avatar sáng rồi tắt, sau đó trong đầu lại suy nghĩ về những câu chuyện xưa đăng sau những hình avatar đó.

Còn có lúc cô không thể hiểu được mà bị kéo vào trong mấy nhóm, có nhóm lạnh ngắt, có nhóm

thì hằng say ngút trời, nhưng cô cũng không nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy những từ ngữ thời thượng xen lẫn nhau lướt qua trên màn hình, những nội dung vụn vặt đó vừa vô nghĩa nhưng cũng rất thú vị.

Lúc này, cô đột nhiên thấy một hình avatar của nhóm “Năm tháng hữu nghị” sáng lên, đây là nhóm chat của lớp Đại học, cô đã không còn nhớ rõ vì sao bản thân lại bị kéo vào trong nhóm chat này, có thể là sau khi tốt nghiệp lớp trưởng dò danh sách rồi tiến hành thao tác cho cả tập thể luôn.

Trong nhóm chat, có mấy thành viên tích cực trêu ghẹo nhau trước vài câu, sau đó bắt đầu sôi nổi thảo luận về việc tổ chức họp mặt lớp, cô thấy hoa khôi lớp nhắn: “Những bạn học thầm lặng ới**, mọi người hãy mau trời lên đi nào, thời gian tạm thời quyết định là vào ngày X tháng X, ai đi thì nói một tiếng để chúng ta lên danh sách nhé.”

***Nguyên văn là “thuỳ ngầm/ lặn”, từ ngữ mạng có nghĩa là chỉ những người âm thầm theo dõi nhưng không hay like, share hay bình luận gì.*

Cô buông tởm gói xuống, lật sổ nhật ký làm việc của mình ra, nếu không có vụ án đặc thù nào phát sinh, thì chắc hôm đó cô được nghỉ phép. Vì thế, đây là lần đầu tiên cô trả lời lại một câu vào trong nhóm chat: “Hôm đó chắc là tôi rảnh, sau khi xác định địa chỉ thì @tôi nhé.”

Trong nhóm chat rõ ràng không quen thuộc với ID của cô, vài người còn bắt đầu anh một câu, tôi một câu mà trêu chọc: “Đây là người đẹp nào thế, hình như trước giờ chưa từng nói chuyện bao giờ nhỉ?” “Đúng là thành viên chủ chốt của nhóm người thầm lặng rồi, hay vẫn là em gái nhỏ nhio(>w<)o cầu giới thiệu, cầu làm quen.”

Cô chỉ đơn giản gõ ra ba chữ: “Tô Nhiên Nhiên.”

Nhóm chat vừa rồi còn thay phiên nhau spam thì đột nhiên im ắng lại, sau một thời gian dài khiến người ta phải xấu hổ thì cuối cùng cũng có một người nhắn: “Ô, ai kéo cậu ấy vào thế.....” Sau đó tin tức này lập tức bị rút về. Sau đó lại có thêm mấy bạn học âm thầm theo dõi hàng năm cũng nhảy ra nói mình có thể đi, trong nhóm chat lần nữa lại sôi nổi lên, mọi người rất ăn ý mà không vạch trần sự việc vừa rồi.

Tô Nhiên Nhiên húp hết nhúm mì gói, sau đó lại nhấn đóng cửa sổ của nhóm chat lại, rồi lại bắt đầu xem một trang web học thuật của nước ngoài, nhìn luận văn mới nhất vừa được công bố vài ngày, gọn sóng nhỏ về việc vừa rồi cũng nhanh tiêu tan không thấy bóng dáng tăm hơi ở trong đầu cô.

Lúc này, điện thoại đặt một bên bỗng nhiên vang lên, cô nhận điện thoại thì nghe được giọng nói hưng phấn của Lục Á Minh truyền qua tai nghe: “Tiểu Tô, cháu nhanh quay lại đi, bộ phận còn lại của thi thể Chu Văn Hải tìm được rồi.”

Nhưng lúc cô đi vào phòng giải phẫu thì mới phát hiện, để nói chính xác thì thi thể kia chắc phải gọi là phần thi thể. Thân thể không đầu, từ đầu gối cho đến khuỷu tay cũng được cắt ngay ngắn, giống như người máy lắp ráp mà chia thành 5 phần vậy. Ở bụng không biết là bị con gì gặm cắn mà tạo thành một lỗ to, sau khi bị phơi nắng ở dưới ánh Mặt Trời thì có giới bọ không ngừng chui từ trong lỗ ra. Nhân viên Tổ Chuyên Án đeo khẩu trang thật dày, nhưng vẫn bị mùi bốc ra mà phải cau mày. Về mặt Tô Nhiên Nhiên bình tĩnh đi đến trước hai phần thi thể kia, cô đeo bao tay và khẩu trang lên rồi bắt đầu cùng đồng nghiệp tiến hành giải phẫu.

Khoảng chừng 1 tiếng sau, Tô Nhiên Nhiên tháo bao tay xuống rồi xoa cái trán đầy mồ hôi, nói: “Ngoại trừ vết thương ở tứ chi và bụng ra thì không phát hiện vết thương nào khác. Chỗ tụ máu ở vết thương bụng không có phản ứng sinh hoạt ***, chỗ này chắc là sau khi chết mới tạo thành. Còn có, máu trong cơ thể của anh ta không còn dư nhiều, vì vậy có thể suy đoán nguyên nhân cái chết là do mất máu quá nhiều sau khi bị cắt đứt tứ chi.”

****Phản ứng sinh hoạt (): Theo phản ứng sinh hoạt, có thể xác định rằng người đó vẫn còn sống tại thời điểm bị thương, và đôi khi có thể suy ra thời gian sống sót sau chấn thương. Một trong những nhiệm vụ của bệnh học pháp y là tìm kiếm những phản ứng sinh hoạt này để suy ra thời gian từ khi bị bạo lực đến chết (theo Baidu).*

Tuy kết luận này đơn giản nhưng sau khi cả đội nghe xong thì không nhin được mà rung mình, Tô Nhiên Nhiên thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của bọn họ thì không đổi sắc mặt mà ngậm đưa ra kết luận cuối cùng: “Nói cách khác, lúc Chu Văn Hải bị cưa đứt tứ chi, trải qua thời gian dài bị mất máu, sau đó mới dẫn đến tử vong.”

Tuy rằng mấy tổ viên của Tổ Chuyên Án đã trải qua rất nhiều các vụ án tàn nhẫn khác nhau, nhưng một người sống sờ sờ mà bị chặt đứt tứ chi để lấy máu, trước khi chết nhất định đã trải qua tra tấn khó mà tưởng tượng được, hơn nữa cái mùi thối không thể tiêu tan vẫn cứ quanh quẩn trong phòng giải phẫu này khiến cho dạ dày của mọi người cũng khó chịu.

Tô Nhiên Nhiên tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy hung thủ làm như vậy là muốn trừng phạt nạn nhân. Cũng giống như nếu hung thủ dùng phương pháp phanh thây cả tứ chi thì phải theo thói quen mà cưa đứt chỗ xương mu trước, nhưng thi thể của nạn nhân lại bị cưa đứt từ chỗ đầu gối, có lẽ trong tiềm thức của hung thủ muốn làm cho nạn nhân phải quỳ xuống nhận tội. Sau đó lại đưa các bộ phận lên núi phơi nắng, còn cố ý chọn chỗ có chó hoang để gặm mất, đây cũng là có ý muốn hiến tế rồi.”

Lục Á Minh nheo mắt lại, nói: “Vậy thì đúng rồi, Tần Duyệt ghi hận trong lòng với Chu Văn Hải, có đầy đủ động cơ để làm chuyện này.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn ông ấy một cái, nói: “Đầu của nạn nhân được phát hiện ở trường Đại học T sao ạ?”

Lục Á Minh giật mình: Chính xác, mặt ngoài thì Đỗ Bình và Đại học T không có bất kỳ liên quan gì với nhau, dựa theo logic hành vi của hung thủ thì đầu của nạn nhân phải là phần quan trọng nhất trong đoạn hiến tế chứ, không có khả năng sẽ xuất hiện ở chỗ ít có liên quan với nạn nhân.

Lục Á Minh quyết định tạm thời ghi nhớ điểm đáng ngờ này, tiếp tục hỏi: “Vậy hung khí thì sao? Có phải là cưa điện hay không?”

Tô Nhiên Nhiên nhìn ông rồi nói: “Các vết cắt của tứ chi không đều nhau, chỗ bị gãy xương không có dấu vết bị cắt qua cắt lại, bởi vì xương người rất khó mà dùng công cụ bình thường để cắt đứt một lần, cho nên cháu suy đoán hung khí là công cụ hình răng cưa có lực sát thương lớn. Vì vậy khả năng cưa điện là cực kỳ lớn.”

Lục Á Minh có vẻ hơi kích động, nói: “Vậy thì đúng rồi, ở con sông cách thi thể không xa đúng lúc phát hiện một cái cưa điện.”

Cưa điện đó bởi vì bị ngâm trong nước đã lâu nên về cơ bản kiểm tra đo lường không có được chứng cứ xác thật, nhưng sau khi so sánh với vết cắt bên ngoài vết thương thì có thể nhận định nó

cùng loại với hung khí.

Lục Á Minh không thể che giấu sự vui vẻ, nói: “Trước khi cháu tới thì chúng ta đã điều tra qua, loại cửa điện có công suất lớn này được sản xuất ở Đức, bởi vì giá cả rất cao nên tỷ lệ tiêu thụ ở trong thành phố không cao, mà trong ghi chép người mua trùng hợp cũng có tên Tần Duyệt, căn cứ vào mã số trên cửa điện, thì chính là cái cửa mà cậu ta đã mua. Vì thế hiện tại, lại có thêm một chứng cứ chứng minh anh ta có tội rồi.”

Nhưng Tô Nhiên Nhiên lại không lạc quan như thế, cô cứ cảm thấy tất cả mọi thứ quá trùng hợp. Có một nghi vấn trước sau vẫn luôn ở trong lòng cô, theo từng chứng cứ gia tăng lên thì nó càng cảm thấy đậm chồi, cành lá xum xuê.

Có lẽ có một số việc chỉ có thể tìm được đáp án từ trên người của đương sự, vì thế cô quyết định xin thăm vấn Tần Duyệt lần thứ ba.

Có luật sư Vương ở bên trong đi theo chỉ điểm nên Tần Duyệt ở trong trại tạm giam cũng được xem là thoải mái, bộ dáng lúc xuất hiện trước mặt Tô Nhiên Nhiên lần nữa cũng không có nhiều thay đổi so với lần trước, chỉ là trên mặt mọc ra vài sợi râu, tóc hơi lộn xộn, nhưng thật ra lại tạo nên một nét uể oải gợi cảm.

Tô Nhiên Nhiên thẳng thắn đưa một tấm hình chụp ra: “Cái cửa điện này là của anh sao?”

Tần Duyệt nhìn chăm chăm một hồi lâu, mới gật đầu nói: “Đúng vậy, là chú Đỗ mua giúp tôi, dùng để chăm sóc vườn hoa.”

Ánh mắt Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc, nói: “Cửa điện này chính là hung khí giết chết Chu Văn Hải.”

“Sao có thể chứ, cửa điện này vẫn luôn để trong phòng dụng cụ, đã lâu rồi tôi không có lấy ra dùng.”

“Tổ Chuyên Án đã đến nhà anh điều tra, nhưng không tìm được cửa điện khác ở trong phòng dụng cụ.”

Cô nhìn biểu cảm không thể tin được của Tần Duyệt, cuối cùng hỏi ra nghi vấn suy nghĩ đã lâu của cô: “Gần đây anh có kết thù oán với ai không, hay là có người nào có khả năng muốn hại anh không?”

Tần Duyệt ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, đột nhiên nhếch môi nở nụ cười, giống như cô vừa hỏi một câu cực kỳ buồn cười. Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới hiểu được, người trước mặt này chỉ sợ là người đắc tội với nhiều người nhất mà cô từng thấy, làm sao anh có thể nghĩ được rốt cuộc là ai muốn hại anh được chứ.

Nhưng cho dù mục tiêu của người kia là hãm hại Tần Duyệt, thì cũng không nên dùng biện pháp ngọc nát đá tan **** vậy chứ, có thể cửa đứt tứ chi của một người sống sờ sờ, bình tĩnh mà nhìn anh ta bị tra tấn đến chết thì có thể nói rằng, tên hung thủ có mối thù sâu sắc với Chu Văn Hải.

****Ngọc nát đá tan: thà cùng bị tổn hại.

Trong đầu cô đột nhiên loé sáng, gần như chỉ lướt thoáng qua, sau đó cô nghiêng người, lại hỏi một vấn đề nữa: “Anh có nhớ ngày hôm đó anh đánh Chu Văn Hải mấy cú không?”

Tần Duyệt trả lời rất nhanh: “Một cú, tôi ra tay rất tàn nhẫn, trước đó anh ta lại có uống rượu cho nên nhanh chóng bị hôn mê, sau đó tôi liền khoá cửa xuống lầu. Chuyện này chắc chắn tôi sẽ không nhớ lắm.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu suy nghĩ, hôm đó trên tường phát hiện có vết máu bắn tung toé nhưng lại bắn từ các hướng khác nhau, chắc chắn không phải chỉ một cú đấm mà có thể tạo thành, nói cách khác.....

Cô hít sâu một hơi, nhìn anh nói từng chữ một: “Hôm đó trong phòng anh còn có người khác nữa!”

MỘT NGƯỜI KHÁC

“Cháu nói hôm đó trong phòng Tần Duyệt rất có thể còn có một người khác đang trốn sao?”

“Đúng vậy ạ.” Tô Nhiên Nhiên nghĩ thông suốt điểm này thì vội vàng tới tìm Lục Á Minh, cô thở hổn hển uống miếng nước rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa, cháu suy đoán mục tiêu mà hắc ta muốn tập kích chắc là Tần Duyệt, vì vậy mới xảy ra chuyện trước đó trốn trong phòng anh ấy, nhưng mà sau đó lại không biết vì sao mà đột nhiên thay đổi mục tiêu. Người này chắc chắn cực kỳ quen thuộc lối ra vào ở nhà họ Tần, thế nên mới có thể tự do đi lại như vậy, thậm chí lúc rời đi còn thuận tay cầm cái cửa điện trong phòng dụng cụ nữa, nổi lên tâm tư muốn giá họa cho Tần Duyệt. Cháu nhớ rõ mọi người từng nói, phòng dụng cụ không có dấu vết bị cạy cửa, việc này có thể nói lên rằng trên người hắc ta có chìa khoá của phòng dụng cụ.”

Lục Á Minh lập tức cẩn thận suy nghĩ ý trong lời nói của cô, cau mày nói: “Cháu nói Đỗ Bình.....”

“Không sai, lúc đó chúng ta chỉ điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân nữ ở trường Đại học T, mà về tuyến Đỗ Bình thì vẫn cứ tập trung trên người Tần Duyệt, bây giờ nhìn thì có lẽ từ trên người ông ấy có thể kiếm được nhiều chứng cứ hơn.”

Lục Á Minh suy nghĩ rồi lại nhắc nhở cô: “Nhưng việc này cũng không thể giải thích được việc đầu người đó xuất hiện ở trường Đại học T.”

Về điểm này, Tô Nhiên Nhiên cũng cảm thấy cực kỳ đau đầu, nhưng cô vẫn kiên trì: “Cháu thấy chúng ta cần đến biệt thự của Tần Duyệt lần nữa, lần trước chỉ chú trọng thăm dò hoàn cảnh bên trong, có lẽ lần này sẽ tìm được vật chứng mới.”

Khiến cô không nghĩ tới là, lần tiến hành kế tiếp vô cùng thuận lợi, trải qua cuộc thăm dò lần nữa ở biệt thự nhà họ Tần thì cuối cùng ở bồn hoa lầu một tìm thấy một dấu giày không thuộc về Tần Duyệt, xem xét dấu vết từ hiện trường thì có lẽ người này nhảy từ ban công lầu hai xuống, đúng lúc đạp lên bùn mềm bên cạnh bồn hoa, mà hắc ta lại đi quá vội vàng nên cũng không có thời gian xóa đi dấu vết. Mà buổi tối trước ngày xảy ra sự việc thì cũng trùng hợp có mưa, điều đó nói lên rằng cái dấu giày này chỉ có thể in xuống vào cùng ngày khi vụ án xảy ra.

Bên kia, việc điều tra quan hệ xã hội của Đỗ Bình cũng có tiến triển, Đỗ Bình mất vợ hồi còn trẻ, trong nhà chỉ có một người con trai duy nhất, người này tên là Đỗ Phi, thì ra là một công nhân kiến trúc, sau khi thất nghiệp vào khoảng mấy năm trước thì suốt ngày chơi cờ lê lố, toàn bộ dựa vào tiền làm công của Đỗ Bình mà nuôi sống. Lúc Đỗ Bình vừa chết thì hắc ta chẳng khác nào mất đi tất cả nguồn sinh hoạt, cái loại tuyệt vọng và thù hận này cũng đủ để cấu thành động cơ phạm tội.

Mà lúc Tổ Chuyên Án cảm thấy như cuối cùng cũng chạm được vào ánh sáng hy vọng, thì cuộc phỏng vấn với Đỗ Phi hoàn toàn dập tan hết mọi ánh sáng, một lần nữa lại rơi vào bóng tối yên lặng.

Trên hành lang ngoài phòng thẩm vấn của Cục Cảnh sát Thành phố vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tô Nhiên Nhiên vừa đi vào phòng nhỏ bên cạnh phòng thẩm vấn liền phát hiện bầu không khí có hơi căng thẳng, Lục Á Minh đen mặt, chỉ vào người đối diện đối diện tấm kính nói: “Hắn ta chính là Đỗ Phi, cháu nhìn đi.”

Tô Nhiên Nhiên nghi ngờ nhìn về phía bên kia, chỉ thấy người nọ có khuôn mặt gầy, một chiếc áo sơ mi màu lam bị tẩy đến bạc cả màu nhẵn dùm ôm trên người, tay trái gác lên bàn thẩm vấn còn tay phải thì không có sức lực mà buông thõng xuống một bên, ngón tay hơi cuộn tròn lại, cổ tay áo bên phải rất mới, có vẻ không hợp với cả bộ quần áo.

Lòng Tô Nhiên Nhiên chùng xuống, đột nhiên hiểu ra được điều gì, lại nghe Lục Á Minh tiếp tục nói: “Đối chiếu dấu giày thì hắn ta cũng thừa nhận tối đó xác thật có đến phòng của Tần Duyệt. Hắn ta nói vốn vì việc của Đỗ Bình mà muốn tìm cậu ấy nói cho ra lẽ, ai dè gặp được Chu Văn Hải bị đánh nằm ở đó, nhất thời không nhịn xuống nên ra ngoài đánh anh ta thêm hai cú nữa, sau đó thì thấy sợ hãi cho nên trốn thoát từ ban công.”

“Chỉ có như vậy thôi sao?”

Lục Á Minh nhìn không được cười khở: “Bằng không thì có thể thế nào nữa? Chắc cháu cũng có thể nhìn ra là cơ bắp tay phải của hắn ta đã sớm co lại từ lâu rồi. Hơn nữa, hắn ta cũng vừa đưa báo cáo thương tật ra nữa, bàn tay phải của anh ta do sự cố ở công trường vào 3 năm trước mà bị tàn phế. Chỉ dựa vào một bàn tay thì không có khả năng có thể nâng được cửa điện nặng như vậy được, càng không thể nào chặt đứt tứ chi của một người sống cả.”

Tô Nhiên Nhiên có hơi sốt ruột: “Nhưng chắc chắn hắn ta có việc gạt chúng ta. Nếu chỉ muốn đến nói chuyện cho ra lẽ thì vì sao hắn ta mang theo bao tay chứ, bằng không trong phòng không có khả năng lúc kiểm tra đo lường lại không tìm được bằng chứng DNA và dấu vân tay của hắn ta. Còn nữa, vì sao trước khi đến thẩm vấn mà hắn ta lại mang báo cáo thương tật theo chứ, có phải hắn ta đã sớm biết chúng ta sẽ đến tìm, thậm chí hắn ta cũng biết Chu Văn Hải chết như thế nào?”

Lục Á Minh nhìn chăm chăm cô, nói: “Tiểu Tô à, cháu là người làm pháp chứng thì cũng phải nên rõ ràng chứ, trước khi lên toà thì tất cả các bằng chứng là từ trong lời nói mà ra. Lấy chứng cứ hiện tại mà nói thì hiềm nghi của Tần Duyệt là lớn nhất, vào thời điểm xảy ra sự việc thì cậu ta không có bằng chứng không có mặt, lại còn bị chụp ở chung một chiếc xe cùng với nạn nhân nữa, hơn nữa cũng có đủ năng lực sử dụng cửa điện.”

Ánh mắt của Tô Nhiên Nhiên dừng trên người của Đỗ Phi, trong lòng không khỏi thất vọng, đồng thời lại nổi lên sự quật cường không cam lòng, trực giác nói với cô rằng người này nhất định có vấn đề, nhưng bàn tay phải bị tật cũng không phải là nguy trang.....

Khoan đã.....Bàn tay phải tàn tật.....Có thứ gì đó trong đầu cô chợt loé qua, cô lập tức ngừng đầu nói với Lục Á Minh: “Lục đội, chú còn nhớ vụ án trọng thương của Phương Tử Hàng không?”

Phương Tử Hàng là anh chàng công tử ở cửa câu lạc bộ bị người khác tập kích dẫn đến trọng thương hôn mê, vào lúc đó Tần Duyệt được xem là người có hiềm nghi lớn nhất, nhưng sau đó thông qua chứng cứ của bên pháp chứng: Lúc đó con dao được đâm từ chính diện của nạn nhân, nếu Tần Duyệt là hung thủ thì trên quần áo không có khả năng không dính phải máu tươi. Mà thông qua quỹ

đạo của vết dao đâm cùng hương vết máu thì phán đoán hung thủ rất có khả năng là người thuận tay trái, lúc này hiềm nghi của Tần Duyệt mới được loại trừ.

Nhưng bởi vì Phương Tử Hàng hôn mê còn chưa tỉnh, cũng không điều tra được gì thông qua quan hệ xã hội nên vụ án đó liền đi ngổ cụt.

Nhưng vì sao lại trùng hợp như thế, lúc xảy ra vụ án đó thì Tần Duyệt cũng đúng lúc xuất hiện ở chỗ đó, hơn nữa Đỗ Phi trùng hợp cũng là người sử dụng tay trái, Tô Nhiên Nhiên bắt đầu có suy đoán mơ hồ: Có lẽ hai vụ án này có liên quan tới nhau.

“Phương Tử Hàng, cái áo khoác cậu ta mặc là của tôi.....” Dưới sự nhắc nhở của Tần Duyệt thì bọn họ cuối cùng cũng nhớ đến chuyện này. Ngày đó anh thua một chiếc áo khoác, sau đó Phương Tử Hàng liền mặc chiếc áo khoác đó đi rêu rao khắp cửa, ánh đèn ở bãi đỗ xe lúc đó lại mờ cảm, nếu có người âm thầm mai phục thì có thể nhận sai người hay không.....

Như thế rất có khả năng, từ đầu tới cuối người Đỗ Phi nhắm đến vốn dĩ là Tần Duyệt, chỉ là đúng lúc hắn ta gặp được kẻ thù giết cha Chu Văn Hải ở trong phòng mà hắn ta cũng phát hiện Tần Duyệt muốn đối phó với Chu Văn Hải, bèn nảy ra suy nghĩ giết chết Chu Văn Hải rồi đổ tội lên đầu Tần Duyệt.

Ngày đó hắn ta trốn ở trong phòng, thấy Chu Văn Hải tỉnh lại thì đánh anh ta hai cú nữa, sau đó lén xuống lầu chờ, nhìn Tần Duyệt khiêng Chu Văn Hải lên xe, rồi theo dõi phía sau, nhân cơ hội mang Chu Văn Hải đang hôn mê bất tỉnh đi.....Nhưng hắn ta cũng không nghĩ tới, thế mà nhà họ Tần có năng lực đưa Tần Duyệt bình an vô sự ra ngoài, vì vậy Đỗ Phi then quá thành giận, đơn giản mai phục ở ngoài câu lạc bộ, chuẩn bị chờ anh say rượu không tỉnh táo mà ra tay giết chết, ai ngờ bởi vì nhất thời sơ sẩy mà lại giết nhầm người.

Tô Nhiên Nhiên cảm giác những miếng ghép của trò chơi ghép hình này đã dần trở nên rõ ràng, gần như đã được ghép lại với nhau một cách phù hợp rồi, nhưng mấu chốt quan trọng chính là: Cuối cùng thì Đỗ Phi giết chết Chu Văn Hải thế nào?

Phỏng đoán của bọn họ rất nhanh đã được chứng thực, bởi vì Đỗ Phi có tính tiết kiệm bẩm sinh, bộ quần áo dính vết máu sau khi tập kích Phương Tử Hàng xong thì cũng không bỏ đi mà chỉ giặt sạch sẽ rồi để lại trong tủ quần áo. Sau đó, bộ quần áo này nhanh chóng đã bị Tổ Chuyên Án lục soát được, lúc đó hắn ta cũng chứng kiến hết thấy, vì quá xác thật nên hắn ta cũng không ngại biện nữa, tuy nhiên hắn ta nhất quyết không chịu thừa nhận mình đã giết chết Chu Văn Hải, vì thế vụ án lại lần nữa rơi vào bế tắc.

Hôm nay, Tô Nhiên Nhiên cầm tờ báo cáo tới tìm Lục Á Minh, ông nhìn chăm chăm phòng thẩm vấn Đỗ Phi đang rõ ràng nôn nóng bất an, như có điều gì suy tư, xoay đầu thấy cô thì đột nhiên hỏi: “Cháu có từng học qua tâm lí tội phạm chưa?”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, trả lời: “Cháu có học qua môn này, nhưng cũng không thành thạo lắm ạ.”

Ánh mắt của Lục Á Minh sâu xa, tiếp tục nói: “Trải qua lần thẩm vấn này, chú phát hiện tính cách của Đỗ Phi rất xúc động, nhưng đầu óc lại đơn giản, có thể thấy việc tập kích Tần Duyệt bên ngoài câu lạc bộ hắn ta làm việc thiếu kế hoạch, thậm chí không biết giải quyết tốt hậu quả. Nhưng vụ án

của Chu Văn Hải, từ việc giết người phanh thây cho đến việc vu oan giá hoạ thì làm gần như không một sự sai sót nào cả, vốn không tìm ra được sơ hở gì, vì vậy mới làm chúng ta hết đường xoay sở. Cháu có cảm thấy việc này có hơi mâu thuẫn không?”

Tô Nhiên Nhiên nhăn mày nói: “Chú nghi ngờ có người thao túng sau lưng hẳn ta sao?”

Thấy Lục Á Minh im lặng thì cô lập tức nhớ tới mục đích đến chuyến này của cô, bèn vội vàng đưa tờ báo cáo trong tay sang, nói: “Cháu cũng vì chuyện này mà tới tìm chú đây. Hôm đó cháu phát hiện một đốm đen rất kỳ lạ trên làn da của thi thể Chu Văn Hải, lúc đó cháu không đoán được đó là cái gì nên đã đưa tới phòng thí nghiệm để kiểm tra. Bây giờ đã có kết quả rồi, sau khi kiểm tra thì phát hiện có một lượng nguyên tố phóng xạ, là một hợp chất gọi là Coban. Nếu cháu nhớ không nhầm thì loại hợp chất này chỉ được lưu trữ ở phòng thí nghiệm của trường Đại học Nông lâm, mà nữ sinh bị chết ở trường Đại học T cũng trùng hợp ở khoa Hoá học luôn.”

Đột nhiên xuất hiện chứng cứ mới khiến tinh thần Lục Á Minh phấn chấn hẳn, ông biết bố của Tô Nhiên Nhiên là một chuyên gia về phương diện phòng thí nghiệm nên ông rất tin tưởng vào phán đoán của cô. Quan trọng nhất là, chứng cứ quan trọng này lại dời tầm mắt mọi người về hướng trường Đại học T, là nơi mà ông cảm thấy trước sau đều có liên quan tới hung thủ.

Vì vậy, Tổ Chuyên Án lập tức xuống tay tiến hành điều tra phòng thí nghiệm Hoá học của trường Đại học T, may mắn thay tất cả nghiên cứu sinh tiếp xúc với chất phóng xạ đều bắt buộc phải đăng ký, nên bọn họ nhanh chóng phát hiện ra một cái tên quen thuộc trong danh sách đăng ký.

Lâm Đào, có quan hệ yêu đương với nữ sinh chết trong vụ tai nạn xe đó, lúc ấy cũng bị xếp vào đối tượng trọng điểm cần điều tra trong vụ án Chu Văn Hải, nhưng bởi vì có chứng cứ chứng minh anh ta không có ở hiện trường nên hiềm nghi của anh ta cũng bị loại trừ, mà bây giờ, bởi vì xuất hiện chứng cứ mới nên anh ta phải bị tiến hành thẩm vấn lần nữa.

Tô Nhiên Nhiên đứng đằng sau tấm kính, yên lặng quan sát tình hình của phòng thẩm vấn.

Lâm Đào có bộ dáng thư sinh ốm yếu, trên mũi là cái kính gọng đen, tròng kính thật dày che giấu đi một đôi mắt khôn khéo. Giờ phút này anh ta thoải mái ngồi ở đối diện bàn thẩm vấn, thông thả trả lời mỗi câu hỏi được đặt ra.

“11 giờ tối đến 6 giờ sáng ngày x tháng x, anh ở đâu?”

“Tôi ngủ ở ký túc xá, cả phòng ngủ có thể chứng minh.”

“Anh có quen biết với nạn nhân Chu Văn Hải không? Có phải anh hận anh ta đã hại chết bạn gái của anh không?”

“Không quen biết, trước nay chưa từng nghe qua tên này.”

“Vậy anh giải thích thế nào về việc trên người của nạn nhân bị dính hợp chất Coban mà chỉ được lưu trữ ở phòng thí nghiệm thôi.”

Lâm Đào đẩy gọng kính, lộ ra biểu cảm vô tội: “Cả Hân Thành này có biết bao phòng thí nghiệm chứ, trong một ngày không chỉ có mình tôi tiến phòng thí nghiệm của trường, chẳng lẽ mấy người đều nghi ngờ hết tất cả những người vào phòng thí nghiệm sao?”

Tô Nhiên Nhiên và Lục Á Minh nhìn nhau: Anh ta biểu hiện quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến khiến người ta nghi ngờ mà lại không hề có sai lầm, nhưng trước mắt chứng cứ trên tay bọn họ rất ít ỏi chứ đừng nói đến việc không thể giữ anh ta lại để tiếp tục điều tra.

Nửa tiếng thẩm vấn cứ như vậy trôi qua, bọn họ cũng không hỏi ra được bất kỳ lời khai có hữu ích nào cả, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy hơi thất bại. Lâm Đào ngẩng đầu đứng lên, cực kỳ thờ ơ chuẩn bị bước ra phòng thẩm vấn.

Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn nhìn chăm chăm anh ta, cuối cùng cũng phát hiện một giây trước khi anh ta xoay người, lúc ánh mắt anh ta liếc qua tấm hình phần thi thể đẫm máu của Chu Văn Hải trên bàn thì khoé miệng hơi giương lên một nụ cười nhẹ.

LỆNH CHA MẸ

Tôi đã nghĩ đến cái chết hơn một lần trước khi gặp em.

Thế giới này vừa dối trá vừa kinh tởm, nó không đáng để tôi nỗ lực mà cố gắng tồn tại.

Từ nhỏ tôi đã biết mình rất thông minh, khi đó lúc nào mẹ cũng nói với tôi: Chỉ cần tôi học tập cho giỏi, thi đậu vào trường Đại học thật tốt, khiến cho những người khinh thường chúng tôi phải im miệng. Sau đó, tôi thuận lợi thi đậu vào khoa Hoá Học của Đại học T, hôm ra khỏi thôn ngày ấy thì tôi được như ý nguyện khi nhìn thấy được sự hâm mộ trên mặt những người đó, vì thế tôi cho rằng tất cả thật sự có thể khác đi, nhưng sau đó thì mới biết rằng, tôi sai rồi.

Hân Thành là một thành phố khác hoàn toàn so với quê nhà của tôi: Năm hoa mười sắc, lộng lẫy hoa lệ, nó làm tôi lần đầu phát hiện quần áo mình có bao nhiêu quê mùa, giày dính bùn thì mất mặt cỡ nào.

Chẳng mấy chốc tôi liền phát hiện ra, trước sự chênh lệch về hoàn cảnh thì dù có nỗ lực nhiều thế nào cũng chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước * mà thôi. Cho dù tôi có học nổi bật đến cỡ nào đi nữa thì cũng không bằng những bạn học gia cảnh khá giả được người yêu mến; luận văn tôi hao tổn biết bao nhiêu tâm huyết để viết cũng tùy tiện là có thể bị giáo sư giả danh lấy đi; đề tài tôi dẫn dắt hoàn thành thì vĩnh viễn chỉ có thể xếp hạng cuối cùng mà thôi.

** Hoa trong gương, trăng dưới nước, hay còn gọi là “Kính hoa thủy nguyệt”, thường dùng làm phép so sánh, ý chỉ những thứ tốt đẹp có thể ngắm nhìn và cảm nhận nhưng lại không thể chạm vào, cũng được dùng để ví von cảnh tượng hư ảo, không có thật (nguồn Vườn Hoa của Bạch Trà wordpress).*

Tôi biết tất cả mọi người đều không thích tôi, ngay cả bạn cùng phòng cũng vậy, bọn họ cảm thấy tôi là một quái thai, là con quỷ nghèo đến từ vùng nông thôn, nhưng mà có liên quan gì đâu, tôi đã sớm chán ghét mọi thứ rồi, tôi khinh thường phải đi lấy lòng thế giới này, cũng khinh thường phải lấy lòng bất kỳ kẻ nào.

Cho đến một ngày tôi gặp được em, ở trong mắt mọi người thì em vẫn bình thường như thế thôi, nhưng em chính là ánh sáng duy nhất trong thế giới u ám của tôi. Chỉ có em mới có thể hiểu được tôi, hiểu được tài năng và sự khát vọng của tôi, hiểu được sự chịu nhục và không cam lòng của tôi, mỗi lúc tôi nhìn đến ánh sáng rực rỡ trong mắt em thì tôi sẽ cảm thấy tất cả đều có hi vọng, chúng ta sẽ một gia đình, tôi sẽ cố gắng để em trải qua những ngày tháng vui vẻ nhất.

Thế nhưng tất cả đều kết thúc. Tên súc sinh đã hại chết em, ngày đó trên con đường trước cổng trường, tôi lướt qua rất nhiều gương mặt xa lạ, thấy bánh xe dơ bẩn đè nặng lên chiếc váy màu lam mà em yêu thích nhất. Đó là chiếc váy mà tôi tích cóp mấy tháng sinh hoạt phí để mua cho em, ngày thường em đều không dám mặc, sợ làm nó bị dơ. Nhưng bây giờ, chiếc váy kia bị mắc kẹt trong vũng máu, gần như đã nhìn không ra màu sắc ban đầu của nó rồi. Tôi đột nhiên thấy may mắn, may là em không nhìn được, bằng không em nhất định sẽ rất tự trách và đau lòng, mà tôi, sợ nhất là nhìn thấy em đau lòng.

Em chết rồi, nhưng tên súc sinh kia lại chưa phải trả giá vì hành động của hắn ta. Đúng vậy, thế giới chính là buồn cười như thế đấy, người có quyền có tiền là có thể tùy ý quyết định sự sống chết của người khác, phạm tội rồi mà cũng có thể ung dung ngoài vòng pháp luật. Nhưng em không nên chỉ xuất hiện trong dòng tên họ của nạn nhân trên mạng, em chính là bảo bối quý giá nhất của tôi, còn là mẹ của con tôi nữa.....Nhưng, tất cả mọi thứ đều bị cướp sạch rồi.

Vì vậy, tôi quyết định tự mình ra tay, để tên súc sinh kia phải trả giá. Nhưng tôi không muốn phải chôn cùng hắn ta, thế nên tôi đã nghĩ ra một kế hoạch, sau đó tìm người giúp đỡ cho mình. Người kia nhìn rất ngốc, vừa điên rồ lại vừa tham lam, loại người này rất thích hợp để lợi dụng, tôi nói sẽ giúp hắn thì hắn liền bằng lòng phối hợp với tôi vô điều kiện.

Lúc đầu mọi thứ diễn ra cực kỳ suôn sẻ, cho dù có sơ hở gì thì tôi cũng tin tưởng mình có thể vượt qua. Ai biết cái tên ngu ngốc kia lại xúc động như thế, tự mình quyết định đi tập kích tên nhà giàu kia, từ lúc anh ta bắt đầu sa lưới thì tôi đã có dự cảm mọi chuyện sớm hay muộn cũng sẽ đổ bể cả thôi. Tôi có hơi hối hận rằng mình không nên chọn cái tên ngu xuẩn như thế để nhờ giúp đỡ, đám cảnh sát kia rất thông minh, bọn họ chắc là sẽ phát hiện ra vở kịch của chúng tôi nhanh thôi, nhưng cũng chả sao cả, tôi không quan tâm mình có bị bắt hay không, cũng không quan tâm mình có bị xét xử hay không.

Bởi vì tôi còn có một bí mật, rồi sớm hay muộn gì sẽ có ngày mọi người sẽ hiểu được giá trị của tôi, hiểu được ý nghĩa chuyện mà tôi đã làm, tất cả mọi người sẽ biết ơn tôi, biết ơn cái thẳng quý nghèo ở nông thôn trong mắt bọn họ, tôi gần như chờ không kịp mà muốn nhìn thấy ngày đó rồi.....

Lâm Đào đẩy mắt kính lên, cuối cùng nhìn thoáng qua cuốn nhật ký riêng này, sau đó nhẹ nhàng nhấn con chuột xuống, lạnh lùng nhìn một biểu tượng đầu lâu xuất hiện trên màn hình, để cho tất cả mọi dữ liệu đều tan biến trong ánh sáng màu xanh.

Hắn đóng notebook lại, nghe thấy trên hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập thì vẫn bình tĩnh huy ỗ cứng đi, sau đó liền đi đến WC, “bùm” một tiếng mà ném vào bồn cầu.

Cửa phòng ngủ bị đập “rầm rầm” rung lắc, Lâm Đào nhìn nước bồn cầu nhấn chìm ổ cứng màu đen thì trên mặt lộ ra biểu tình đặc ý.

Cuối cùng người ngoài cửa không còn kiên nhẫn chờ nữa mà gọi quản lý ký túc xá tới mở cửa, hắn thờ ơ xoay người, nhìn một đám người mặc cảnh phục đang bao vây hắn lại, la hét muốn dẫn hắn đến Cục ảnh sát để tiếp nhận điều tra. Hắn chỉ nhún vai như không có gì, tùy ý để bọn họ còng mình lại, ngẩng đầu đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng thẩm vấn, Lục Á Minh nhìn chăm chăm thần thái tự nhiên của người trẻ tuổi trước mắt, đưa ra một chồng ghi chép rồi nói: “Người đồng loã của anh là Đỗ Phi đã nhận tội rồi, tôi khuyên anh tốt nhất cũng nên thành thật khai đi, có lẽ toà án sẽ bi biểu hiện tốt của anh mà giảm bớt hình phạt cho.”

Lâm Đào chỉ tùy ý liếc mắt, nói: “Sao mấy người phát hiện được?”

Lục Á Minh chỉ nhẹ nhàng cười, nói: “Thời gian! Kế hoạch của hai người xác thật không có chút sơ hở nào cả, nhưng thời gian phối hợp thì lại quá hoàn mỹ. Căn cứ vào lời khai của Tần Duyệt thì 10h30p anh ấy rời khỏi xe của Chu Văn Hải, từ con đường đó mà trở lại trường Đại học T mất 20

phút. Mà bạn cùng phòng của anh nói anh đúng lúc trở lại phòng ngủ vào khoảng 10h50p, mấy ngày nay anh bị cảm nên mỗi ngày đều đeo khẩu trang. Mà quan hệ của anh và bạn cùng phòng rất tệ, cho dù là cùng phòng cùng chỗ nhưng trước giờ chưa từng giao tiếp gì cả. Anh ngủ đến khuya hôm sau mới dậy, thậm chí lần đầu bỏ tiết đầu tiên của sáng hôm đó, cho đến khi tất cả mọi người rời đi thì anh mới ra cửa, lúc anh trở về thì đã gần 12g trưa rồi, mà thời gian tử vong của Chu Văn Hải là 6-7 giờ sáng, thời gian này chắc là vừa đủ để anh xử lý thi thể.”

Ông vừa quan sát biểu cảm của Lâm Đào, vừa tiếp tục nói: “Đội pháp y của chúng tôi thông qua đối chiếu quan sát thì thân hình anh cùng với Đỗ Phi cực kỳ giống nhau, hơn nữa có mắt kính và khẩu trang che giấu nên chỉ cần cố tránh giao lưu trực tiếp là không có khó để có thể giả thành một người khác. Vì thế chúng tôi lại tìm bạn cùng phòng của anh để điều tra thêm lần nữa, quả nhiên có người để ý hôm đó anh dùng tay trái lấy ly uống nước. Việc tiếp theo thì tương đối đơn giản, cho dù mấy người có cẩn thận thế nào thì cũng không có khả năng xóa bỏ hết mọi dấu vết được, chúng tôi đã tìm thấy dấu vân tay của Đỗ Phi ở trong phòng ngủ của anh, sau đó đã lấy đi đối chứng với anh ta. Anh ta trải qua nhiều ngày thẩm vấn như vậy, vốn dĩ cũng đã thành cây súng hết đạn rồi, anh ta thấy chúng tôi có được chứng cứ thì đã khai hết toàn bộ rồi.”

Trong mắt Lâm Đào hiện lên một tia khinh thường, nhẹ giọng nói một câu: “Cái tên ngu xuẩn!”

Lục Á Minh vỗ bàn, nâng cao giọng nói: “Thành thật khai nhận đi, ngày 16 tháng này, có phải anh cùng Đỗ Phi chủ mưu lúc đầu định là anh ta bắt lấy Tần Duyệt, còn anh thì bắt Chu Văn Hải đi, sau khi giết người thì lại làm nhân chứng không có mặt ở hiện trường cho đối phương. Kết quả là hai người phát hiện Chu Văn Hải đến nhà của Tần Duyệt, nên nảy sinh ra ý định giết chết Chu Văn Hải rồi đổ tội cho Tần Duyệt, tiếp đó anh sai Đỗ Phi lấy cửa điện trong phòng dụng cụ đi, sau đó theo dõi Tần Duyệt đến nơi cố định, rồi kêu Đỗ Phi mặc áo giả mạo là anh trở lại ký túc xá, còn anh thì mang Chu Văn Hải đi, dùng cửa điện mà giết chết anh ta.”

Lâm Đào thoải mái dựa lưng vào ghế, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, tất cả đều do tôi làm.”

Những lời này vừa ra khỏi miệng thì trong phòng thẩm vấn bên cạnh, tất cả mọi người đều thở phào một hơi, gần như muốn vỗ tay hoan hô. Vụ án mạng khiến cả Tổ Chuyên Án phải vất vả gần một tháng trời cuối cùng cũng được phá rồi, không còn những ngày tăng ca không biết ngày đêm nữa, còn phải đối mặt với áp lực từ cấp trên nữa, sợ bị rò rỉ thông tin ra ngoài.

Mà Tô Nhiên Nhiên thì vẫn yên lặng ngồi nhìn Lâm Đào ở phòng thẩm vấn bên cạnh: Tại sao hẳn ta không hề tức giận vì mưu kế đã bị vạch trần, mà ngược lại có vẻ hơi tự hào, giống như bản thân đã làm một việc cực kỳ rất tuyệt vậy.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, vì thế vội vàng đuổi tới cửa phòng thẩm vấn, lại vừa lúc đụng phải Lâm Đào đang bị áp giải ra cửa. Lâm Đào giương cằm, ánh mắt lộ ra vài phần kiêu căng, đột nhiên nhìn chằm chằm cô nói một câu: “Cuộc đời giống như cái đe sắt vậy, càng bị đánh thì càng có thể phát ra nhiều tia lửa.”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, những lời này nghe cực kỳ quen, hình như là Galileo từng nói qua. Cô nhúu mày không nhận được muốn truy vấn, nhưng Lâm Đào lại nở một nụ cười thần bí, cũng không quay đầu lại mà đi theo cảnh sát áp giải về phía trước.

Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn lại thì phát hiện bóng dáng hắt ta nhẹ nhàng thông dong, cứ như vậy biến mất ở cuối hàng lang.....

Bên ngoài trại tạm giam, Tần Duyệt giơ tay che chắn ánh sáng có hơi chói mắt, tiêu sái hất áo khoác lên vai, hít sâu một hơi bầu không khí tự do đã nhớ nhung hồi lâu, trong đầu thì vẫn còn nhớ lại những lời nói với Đỗ Phi vừa rồi.

Lúc anh rời đi thì có đặc biệt đến thăm Đỗ Phi, hỏi ra một vấn đề mà bản thân đã băn khoăn thật lâu: “Vì sao anh lại hận tôi? Là bởi vì tôi kêu chú Đỗ đi mua rượu mà hại chú ấy bị xe đâm chết sao?”

Đỗ Phi hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt căm giận nhìn anh mà nói: “Ba tháng trước, tao thiếu nợ cờ bạc, còn sắp bị người ta chém chết, tao kêu ông ấy đến tìm mày mượn 10 vạn! 10 vạn Tệ thôi! Đối với mày mà nói thì chỉ là một ván bài mà thôi, thế mà mày vẫn nhẫn tâm không cho bố tao mượn, bố tao làm trâu làm ngựa cho nhà họ Tần mày nhiều năm như vậy, mà ở trong lòng mày ông ấy cũng trả đáng giá bằng chỗ tiền đó nữa sao? Bây giờ ông ấy cũng chết rồi, còn tao thì cái gì cũng không có, đương nhiên muốn tìm mày tính sổ rồi!”

Tần Duyệt sững người, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ bi ai, nhẹ giọng nói: “Trước giờ chú Đỗ chưa tìm tôi để mượn tiền.” Sau đó anh đứng lên cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lần thứ hai đứng ở đầu đường ồn ào nhộn nhịp, anh đột nhiên cảm thấy thật mỉa mai làm sao: Mấy năm nay anh cố ý hay vô tình đắc tội rất nhiều người, cũng từng nghĩ tới sẽ bị người ta trả thù, nhưng thật sự suýt nữa đẩy anh xuống vực sâu, thì lại là việc nhỏ xíu mà anh vốn không thể nào biết được.

Có lẽ những thứ bụi bặm vốn tưởng rằng nó nhỏ bé, nhưng thật sự lại giấu rất nhiều sợi tơ không thể nhìn thấy được, ai cũng không biết, vận mệnh rồi sẽ dẫn mình tới một phương hướng nào.

Anh lắc đầu, quyết định không suy nghĩ vấn đề sâu sắc này nữa, chuẩn bị hẹn một đám bè chứ không phải bạn của mình đi xả xui.

Ai dè vừa mới đứng yên thì trước mặt có một chiếc xe thương vụ đang chạy băng băng trên đường bỗng dừng lại, trên xe có hai người mặc đồ đen bước xuống, không nói một lời mà mạnh mẽ đẩy anh lên xe.

Tần Duyệt vừa mới ra khỏi lao ngục thì lại gặp một biến cố này nữa, trong lúc nhất thời trở nên ngốc luôn, thử mãi cũng không thoát khỏi sự trói buộc của hai người đó, nên chỉ đành phó mặc cho số phận, trơ mắt nhìn chiếc xe kia chở anh vào một tiểu khu tầm trung. Hai người đàn ông lực lưỡng một trái một phải áp tải anh vào thang máy, sau đó trực tiếp mở chốt cửa ra rồi ném anh lên xô pha.

Anh nhìn bốn hướng mà đánh giá, đây là một căn hộ Duplex nhỏ, diện tích không tính là lớn, nhưng được dọn dẹp rất gọn gàng sạch sẽ, cũng rất có hơi thở của một căn nhà, thật sự không giống với nơi dùng để bắt cóc tống tiền.

Đang tự hỏi thì giương mắt lên nhìn thấy một người quen, hiếm khi Tô Nhiên Nhiên không mặc trang phục tối màu, cả người màu trắng áo thun và quần vận động, vẫn cột tóc đuôi ngựa như ngày thường, thoạt nhìn lại có thêm vài phần sức sống tuổi trẻ.

Trên tay cô cầm hộp sữa chua, mắt nhìn thẳng đi ngang qua mặt anh, sau đó ngồi xuống sô pha phía đối diện, giống như căn bản không phát hiện có thêm mấy người xa lạ ở trong nhà, cúi đầu chuyên tâm ăn sữa chua.

Trong đầu Tần Duyệt đầy dấu chấm hỏi, không thể hiểu được thế nào, ngồi nửa ngày cũng cảm thấy không thú vị, vì thế anh đến bên cạnh của Tô Nhiên Nhiên, dùng giọng điệu không đứng đắn mà hỏi: “Sao thế, coi trọng anh đây rồi hả? Muốn cường thủ hào đoạt ** sao?”

***Cường thủ hào đoạt: là dùng sức mạnh và lời đe dọa hống hách để chiếm đoạt.*

Tô Nhiên Nhiên quay đầu, khoé mắt hờ hững nhìn lại anh, như đang nhìn một tên ngốc ồn ào vậy.

Tần Duyệt bị nhìn đến không được tự nhiên rồi ngại ngùng lùi về chỗ cũ, anh suy nghĩ vài giây rồi lại thay đổi một tư thế thoải mái ngã người dựa vào sô pha: Muốn quản thúc anh à, cho dù đây là cái động yêu quái thì ai là Bạch Cốt Tinh, ai là thịt Đường Tăng còn chưa biết được đâu.

Tô Nhiên Nhiên ăn xong sữa chua, cuối cùng cũng ban phát từ bi, chỉ vào một phòng trong phòng khách, nói: “Bố anh ở bên trong đấy?”

Lần này Tần Duyệt thực sự giật mình, nhảy người hét lên: “Ông ấy ở đây làm gì chứ?”

Biểu cảm của Tô Nhiên Nhiên vẫn hờ hững như cũ, nhàn nhạt nhả ra hai chữ: “Đàm phán!”

Cùng lúc đó, Tô Lâm Đình trong phòng đứng lên hét to: “Làm sao được chứ! Ông cũng thấy rồi đó, nhà này chỉ có tôi với Nhiên Nhiên hai người ở thôi, tôi lại thường xuyên vắng nhà, đến lúc đó hai đứa nó trai đơn gái chiếc thì làm sao được chứ!”

Tần Nam Tùng vẫn tủm tỉm cười nói: “Việc này ông cứ yên tâm, thằng con trai này của tôi tuy khốn nạn vô sỉ, nhưng cũng không hèn mạt đến mức đó đâu!”

“Không được, không được đâu.” Tô Lâm Đình nóng ruột đi quanh phòng, trong miệng vẫn nói mãi: “Ông muốn dạy con thì tự mình dạy đi chứ, đưa đến chỗ tôi làm gì chứ!”

Tần Nam Tùng di chuyển chén trà trong tay, thở dài nói: “Đều do lúc trước tôi không quá quan tâm đến nó, bây giờ nó lớn lên rồi lại có khúc mắc với tôi, cho dù muốn dạy cũng không dạy được. Lần này nó có thể bình an không có việc gì ít nhiều cũng nhờ Nhiên Nhiên nhà ông, ít ra lão Tô ông cũng dạy được một đứa con gái ngoan. Vì vậy tôi nghĩ, vừa hay ném nó tới cho hai người dạy dùm tôi, nói không chừng mưa dầm thấm lâu có thể bẻ gãy cái mầm méo lệch này lại.”

Ông ấy nhìn bộ dáng vẫn không mấy tình nguyện của Tô Lâm Đình thì trong mắt hiện lên một tia khôn khéo, nói: “Lão Tô à, chi phí của phòng thực nghiệm kia của ông, mấy năm nay hội đồng quản trị có không ít ý kiến, nếu không phải phải do tôi dùng sức bãi bỏ ý kiến số đông thì sao ông có thể hàng năm thuận lợi kiếm được tiền chứ. Ông xem, bây giờ tôi có việc muốn nhờ, có phải ông cũng nên giúp đỡ ít nhiều không.”

Sao Tô Lâm Đình không nghe ra được lời này có tính uy hiếp chứ, nhất thời nhớ đến hạng mục thực nghiệm mà mình xem như là cuộc sống, nhất thời lại nhớ đến đứa con gái bảo bối thì ông lập tức do dự.

Tần Nam Tùng thấy biểu cảm ông thả lỏng thì lập tức rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục thuyết phục: “Ông yên tâm đi, đứa nhỏ này ở nhà ông, tiền sinh hoạt phí tôi phải đưa tuyệt đối không ít, nếu nó có làm chuyện xấu mà hai người không thể chịu được thì tôi lập tức dẫn nó trở về. Đúng rồi, sang năm tôi sẽ nghĩ cách để giúp chi phí phòng thực nghiệm của ông tăng thêm 20%.”

Tô Lâm Đình nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cắn răng nói: “VẬY NÓI TRƯỚC, CHỈ MỘT THÁNG THÔI ĐÓ!”

Tần Nam Tùng buông chén trà, gương mặt đầy đắc ý, sau đó hai người cuối cùng cũng mở cửa phòng ra phòng khách, Tần Duyệt vừa thấy ông ấy đến liền vội vàng nhảy dựng lên hỏi: “Bố, cuối cùng bố đang làm cái quỷ gì thế?”

Tần Nam Tùng cười nói: “Bố đã dùng tất cả thẻ của anh rồi, từ hôm nay trở đi anh cứ ở lại trong nhà chú Tô, cố gắng sửa lại những thói hư tật xấu đó đi. Trong lúc này bố sẽ không đưa tiền cho anh nữa, nếu anh muốn tiền sinh hoạt phí thì cứ tìm chú Tô mà lấy, còn việc chú ấy có cho anh hay không thì đó là việc của chú Tô, ồ không, để Nhiên Nhiên quyết định đi.”

Lời nói còn chưa dứt, thì ông ấy nghe hai tiếng kháng nghị đồng thời vang lên trong phòng khách: “Con/Cháu không đồng ý!”

Tần Nam Tùng đã sớm đoán trước được, nụ cười vẫn không thay đổi mà tiếp tục nói: “Chuyện này bố đã thương lượng với lão Tô rồi, cứ quyết định như vậy đi!”

Editor có lời muốn nói:

Kỳ thật, đây là chương truyện mà tôi thích và tâm đắc nhất trong vụ án đầu tiên đấy. Nếu là ai trong trường hợp của Lâm Đào, bị mất đi người mình yêu thương nhất, người đã kéo mình ra khỏi đồng bùn lầy thì cũng sẽ trở nên điên cuồng như vậy. Thế nhưng Lâm Đào đã dùng sai cách để trừng phạt những người làm sai ấy, suýt nữa thì còn hại thêm người vô tội khác.

CÓ QUÁI VẬT

Đầu tháng ba, gió xuân ấm áp bắt đầu nhẹ nhàng chạm vào làn tóc người đi đường, nhưng có một chỗ lại được sắp đặt là không có tí ấm áp nào cả, mãi mãi lộ ra sự lạnh lẽo âm u.

Trong phòng giải phẫu, dưới ánh đèn trắng sáng, chiếu lên một thân thể như “cây gậy”, sau đó, có người chậm chậm gắn cho hắn ta cái đầu, căng chân, cánh tay.....

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu, cẩn thận “ghép nối” tứ chi của Chu Văn Hải, sau khi vụ án kết thúc thì thi thể sẽ được trả về cho gia đình nạn nhân để an táng, tuy rằng người nằm ở đây tội nghiệt đầy mình, nhưng cô cũng không muốn để gia đình hắn ta nhận được một đồng phần thi thể xấu xí, đây cũng là tôn trọng cuối cùng đối với người chết.

Lúc đang “nối” cánh tay phải thì cô nhẹ nhàng nhăn mày lại, rất nhanh phát hiện ra có chỗ không đúng lắm, cúi đầu lại sát thêm chút, rồi dùng bàn tay tinh tế đụng vào chỗ đứt lìa kia, ngón tay trắng trẻo lặp lại động tác vuốt ve đồng thịt nát màu xanh đen cùng với xương vụn, tuy rằng cách một bao tay nhựa, nhưng làm cậu pháp y bé nhỏ ở bên cạnh nhìn đến nổi hết da gà.

Cậu ta thử hỏi: “Chị Tô, có gì không đúng sao?”

Tô Nhiên Nhiên chăm chú nhìn chỗ nối tiếp kia, một hồi lâu mới mở miệng, “Cậu không cảm thấy miệng vết thương này không đúng.....”

“Cái gì? Cháu nói vụ án của Chu Văn Hải còn có ẩn tình sao?” Ly trà chiều Lục Á Minh vừa uống suýt chút nữa đã bị phun ra, cái vụ án này khó khăn lắm mới kết thúc được, cả đội vừa mới thở phào xong, như thế nào mà lại có tình huống mới nữa!

Tô Nhiên Nhiên đưa một phần báo cáo cho ông, nói: “Cháu đã kiểm tra nhiều lần, miệng vết thương bị cửa đứt trên cánh tay phải và xương vai phải không thể nối sát vào nhau được, ở giữa hình như bị thiếu một phần.”

“Chỉ có như vậy thôi?” Lục Á Minh thở phào một hơi, giọng điệu thoải mái nói: “Tiểu Tô cháu xem, hung thủ này đã nhận tội rồi, hung khí cũng không có vấn đề gì cả, qua mấy ngày nữa thì Tòa sẽ tuyên án thôi. Vụ án này đã kết thúc, nếu không có chứng cứ mới thì không thể bắt đầu tra lại một lần nữa. Còn việc đáng ngờ mà cháu nói, địa điểm vứt xác có nhiều chỗ hoang như thế, nói không chừng bị chúng nó găm mất một phần rồi, không nối sát được nữa là điều đương nhiên.”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, lại nhìn chăm chăm ông, nói: “Cháu đã kiểm tra đo lường rồi, nhưng không phát hiện có DNA của động vật.”

Lục Á Minh cảm thấy hơi đau đầu, cấp dưới này của ông cái gì cũng tốt, nhưng là quá mức cứng đầu, hoàn toàn không rõ cách đối nhân xử thế, trong lòng ông thở dài, chậm chậm buông chén trà nói: “Vậy là được rồi, đây là chuyên môn của cháu, cháu nói xem chuyện là thế nào.”

Tô Nhiên Nhiên lộ ra vẻ mặt mờ mịt nói: “Cháu cũng không biết nữa, nhưng cháu cứ cảm thấy Lâm Đào còn che giấu điều gì đó. Cháu đã xem qua hồ sơ vụ án rồi, trước khi Lâm Đào bị bắt đã ném một ổ cứng của notebook, ngay cả tội giết người mà hẳn ta cũng nhẹ nhàng nhận tội được, vậy còn có chuyện gì mà sợ chúng ta biết nữa chứ.”

Lục Á Minh giật mình nói: “Ổ cứng đó chúng ta đã lấy về rồi, nhưng bộ phận Kỹ thuật nói nó bị hỏng nước quá nghiêm trọng cho nên không khôi phục lại được nữa.”

Tô Nhiên Nhiên thất vọng cup mắt xuống, lại nói: “Còn nữa, trước khi hẳn ta bị dẫn đi thì có nói với cháu một câu, sau đó cháu đã xác nhận lại, câu nói đó là của Galileo. Ông ấy bởi vì kiên trì thuyết nhật tâm bị coi là dị đoan tà thuyết lúc bấy giờ mà bị giáo phái chính thống hãm hại bắt nhận tội, cuối cùng uất ức mà chết. Lục đội, cháu cảm thấy hẳn ta lấy chân lý kiên trì của Galileo rồi tự cho là mình, có thể thấy rằng bản thân hẳn ta đã làm một việc hết sức vĩ đại.”

Lục Á Minh cười lạnh nói: “Loại người vắn vẹo như hẳn ta sử dụng tư hình *để giết một tên phú nhị đại thì đã coi mình là anh hùng rồi, trừ hại vì dân, nên hẳn ta đương nhiên cảm thấy vĩ đại rồi.”

**Tư hình là một sự trừng phạt ngoài vòng pháp luật bởi một nhóm không chính thức.*

Tô Nhiên Nhiên mím miệng, không biết nên biểu đạt thế nào, bố cô là một nhà Khoa học nhiệt thành, cho nên cô hiểu được nhận định chân lý loài người này, chắc chắn không chỉ giết người báo thù đơn giản như thế được. Cô suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Cháu có thể xin đến xét phòng ngủ của Lâm Đào lần nữa không ạ?”

Lục Á Minh biết con người của cô sẽ không dễ dàng từ bỏ cho đến phút cuối cùng, nên chỉ thờ dãi nói: “Được rồi, chú sẽ xin lệnh khám xét cho cháu, dẫn theo tiểu Lạc đi với cháu đi, nhưng mà đây là lần cuối cùng, không có lần sau nữa đâu.”

So sánh với sân trường Đại học T náo nhiệt thì phòng ngủ của Lâm Đào có vẻ cực kỳ quanh quẽ, nhớ tới tên tội phạm giết người phan thanh từng ở căn phòng ngủ này thì mấy người bạn cùng phòng đều cảm thấy không thể nào ở tiếp được nữa, vì thế nên người thì đổi phòng, người thì đi thuê nhà, chỉ để lại những thứ mà Lâm Đào chưa kịp thu dọn cùng với chỗ ngồi trống trơn.

Tô Nhiên Nhiên lật từng cuốn đặt trên bàn sách, về cơ bản đều là một ít sách chuyên ngành, cùng với một tờ giấy ghi chú được kẹp giữa vài cuốn sách dày, Tô Nhiên Nhiên nghĩ ngợi rồi xé tờ trên cùng xuống, giơ lên ánh sáng rồi nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện có dấu bút đề lộ ra ở mặt trên, chỉ là hai chữ cái rất đơn giản: JM. Trực giác nói với cô rằng, hai chữ cái này nhất định cất giấu tin tức quan trọng gì đó, chỉ là tạm thời không thể hiểu được.

Nhưng chỉ có như vậy thì không thể nói lên được hai điểm đáng ngờ, căn bản không có khả năng bắt đầu lại vụ án được. Lục Á Minh nhìn thấy bộ dáng thất vọng của cô, nhìn không được lại an ủi: “Không sao cả, miễn là sự thật thì sẽ không bị che giấu, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày tra ra được manh mối thôi.” Ông cười rồi tiếp tục nói: “Gần đây không có vụ án lớn nào cả, hiếm khi không cần tăng ca, cháu cũng về nghỉ ngơi sớm đi.”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, nhớ tới trong nhà có thêm một người thì cảm thấy đau đầu, không khỏi nhớ tới phiền toái bắt đầu từ ngày đó.....

Ngày đó, Tần Nam Tùng và Tô Lâm Đình tuyên bố Tần Duyệt ở tại Tô gia thì người kháng nghị

không chỉ có Tần Duyệt mà còn có Tô Nhiên Nhiên. Cô đối với nhiều việc đều không quá để ý, nhưng không có nghĩa là cô có thể chịu được có người lạ vào nhà mình ở, huống chi còn là một người lạ làm người ta chán ghét nữa chứ.

Cô đấu tranh cùng Tô Lâm Đình hồi lâu, nhưng Tô Lâm Đình vẫn trước sau như một: Không có cách nào khác, bộ dáng bất đắc dĩ đã quyết định, thật sự nói không được nữa rồi đơn giản tìm cái có chuồn mất.

Bên kia, Tần Nam Tùng thì dứt khoát trực tiếp ném con trai và hành lý xuống, tiêu sái dẫn theo bảo vệ rời đi. Trước khi đi còn nói, căn biệt thự của Tần Duyệt bên kia đã có người trông giữ, cho dù anh có trở về thì cũng đừng nghĩ sẽ vào được. Kỳ hạn Tô gia tiếp quản là 1 tháng, nhất định phải quý trọng cơ hội này mà cố gắng cải tạo làm người lần nữa.

Tần Duyệt ngơ ngác ngồi trên sofa, cảm thấy bản thân như con chó nhỏ bị bỏ rơi vậy, đột nhiên sinh ra cảm giác ai oán, hồi lâu sau, anh mới tiếp thu được sự thật này, quay đầu lại ồn ào lớn tiếng: “Tôi ở chỗ nào?”

Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng liếc anh một cái, dẫn anh đến một căn phòng nhỏ dưới cầu thang, nói: “Anh ở đây tạm đi.”

Tần Duyệt nhìn vào trong, căn phòng chỉ to bằng cái bàn tay, còn không rộng bằng phòng WC nhà mình nữa, vì thế ghét bỏ nhướng mày: “Muốn tôi ở đây á hả? Đây là phòng của người giúp việc ở!”

Tô Nhiên Nhiên ngửa mặt lên, giọng điệu lạnh lùng: “Nhà của chúng tôi không có giúp việc.”

Tần Duyệt nhất thời ghen lời, cứ cảm thấy lời này nghe là lạ làm sao, nhưng anh cũng không thể vừa tới đã bị người ta chèn ép, vì thế đúng tình hợp lý chỉ vào trên lầu nói: “Tôi muốn ở trên lầu.”

“Hai phòng đó là của tôi và bố.”

“Trên lầu có ba phòng mà!”

“Còn một phòng đó thì anh không thể vào, bằng không anh sẽ hối hận!”

Tần Duyệt giật mình, nhưng nghe giọng nói cô cực kỳ nghiêm túc, cũng không giống như cố ý hù dọa mình, vì thế có thêm vài phần tò mò với căn phòng kia, nhìn không được suy nghĩ ra rất nhiều cảnh tượng khủng bố quái dị.

Chỉ trong giây lát, Tô Nhiên Nhiên đã kéo hành lý tới trước cửa phòng, sau đó lập tức tránh ra, cũng không thèm phản ứng với anh, thái độ cực kỳ rõ ràng: “Anh ở căn phòng này, không được cũng phải được!”

Tần Duyệt cắn chặt răng, ngã người nằm trên cái giường nhỏ chỉ có thể vừa đúng cơ thể mình, bực mình đến mức không ngủ được, anh nhìn không được mà nghĩ: “Thôi, đại trượng phu có được dân được, nhìn 1 tháng thôi, sau đó mày vẫn là cậu Tần không sợ trời không sợ đất kia!”

Ở trong trại tạm giam mấy ngày nên cơ thể anh đã cực kỳ mệt mỏi, mơ mơ màng màng nằm hồi lâu, lại sức nhớ ra bản thân mình đã nhiều ngày chưa tắm, bây giờ trên người nhất định thối hoắc rồi. Vì thế anh xốc lại tinh thần xoay người xuống giường, lục tìm quần áo và khăn lông trong vali hành lý,

cũng lười gọi người, tự mình mò tìm được phòng tắm, cũng chẳng nhìn được bồn tắm mà chỉ có vòi sen, cũng đành tạm chấp nhận mà tắm rửa.

Tắm rửa xong, mới vừa lau khô người, đang chuẩn bị lấy quần áo thay thì đột nhiên anh phát hiện có chỗ không thích hợp, bộ quần áo mình đã xếp ngay ngắn hình như đang động đậy.

Anh dụi đôi mắt rồi tùy tiện lấy khăn tắm quấn lại người, cẩn thận đi về phía trước nhìn thử, sau đó thì kinh ngạc khi thấy chiếc túi đang phồng lên trong đồng quần áo, đột nhiên được đẩy từ bên trong ra, một con quái vật có hình dáng đáng sợ bò ra ngoài.....

Anh sợ tới mức lùi về sau mấy bước, hoảng loạn hét to: “A! Có quái vật!”

Tô Nhiên Nhiên đang ở bên ngoài nôn nóng tìm thứ gì đó, vừa nghe thấy tiếng hét này thì trong lòng đột nhiên thấy không ổn.

Cô không đắn đo chạy về phía phòng tắm, sau đó thấy con thằn lằn thú cưng của mình đang nằm trên đồng quần áo, cúi đầu xuống bình tĩnh lè lưỡi ra với người nọ. Còn Tần Duyệt thì đang cười trần trồn vào trng góc tường, trừng đôi mắt lên nhìn nó, trên mặt thì đầy hai chữ ĐM.

Cô xụ mặt đi qua ôm con thú cưng của mình lên, bình tĩnh giải thích: “Đây là con cự đà xanh, một con thằn lằn thú cưng được sinh ra ở Nam Mỹ, tập tính ổn định, không có tính công kích, ăn chay. Đúng rồi, nó tên là Alpha.”

Cô ôm con thằn lằn kia thờ ơ đi ra cửa, lại nhìn Tần Duyệt vẫn còn đang sốc, nói: “Tôi thấy anh nên xem lại định nghĩa về quái vật trong đầu của anh đi.”

Tần Duyệt cảm thấy cái liếc mắt này rất có ý vị sâu xa, mang theo chút khinh thường. Cả đời này anh lúc nào từng bị phụ nữ khinh bỉ qua như vậy chứ, nhưng tình cảnh vừa rồi quả thật quá mất mặt, nếu không hoà được một ván thì sao anh có thể làm người trong cái nhà này được chứ.

Khoé mắt liếc nhìn đến chiếc gương đối diện thì phát hiện ra mình chỉ quần có mỗi chiếc khăn tắm trên người, anh lập tức nảy ra một ý tưởng. Vì thế anh nhanh chóng chạy đến trước mặt cô, khom lưng cúi sát xuống mặt cô, còn cố ý để vài giọt nước trên tóc chưa kịp lau khô nhỏ xuống trên tay cô, lại treo lên một nụ cười ngả ngớn, giọng điệu ái muội nói: “Cô xem, tôi còn chưa có mặc quần áo đâu, con thằn lằn này chạy vào thế nào nhỉ? Chẳng lẽ.....Là cô ao ước thân xác hoàn mỹ của tôi nên cố ý thả nó đi vào sao?”

Hơi thở xen lẫn hơi nóng ướt át của người đàn ông phả vào gương mặt của Tô Nhiên Nhiên khiến cô nhúm mày lại, không được tự nhiên lùi về sau một bước, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi mà trả lời: “Thứ nhất, thân xác của đàn ông tôi thấy rất nhiều rồi. Thứ hai, cái này của anh cũng hoàn toàn không được xem như là hoàn mỹ nhất đâu.”

BỮA SÁNG

Em ấy có thể nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập trong tấm ván gỗ tối tăm nhỏ hẹp, trong không gian chật hẹp không ngừng quay lại, còn có tiếng tim đập thành thịch, thịch thịch.....Tựa như tiếng trống đánh vầy.

Cánh cửa trước mặt rất mỏng, mỏng manh đến nỗi không đủ để cách âm, em ấy đột nhiên thật sự sợ hãi người bên ngoài sẽ nghe thấy, tiếng thở dốc kia có vẻ dần yếu đi, nhưng thanh âm ngoài cửa lại càng thêm rõ ràng hơn.

“Cầu xin anh! Đừng giết tôi! Tôi còn đứa con gái nữa, nó con nhỏ lắm.....”

“A.....Anh.....A.....”

Cuối cùng, sau tiếng khóc đau đớn tột cùng và tiếng kêu thảm thiết thì tất cả dường như im lặng lại. Em ấy cảm thấy trên mặt và tay của mình đều là nước mắt, nhưng vẫn gắt gao che miệng lại, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đã từng có người nói với em ấy rằng, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì cứ trốn vào trong cái tủ quần áo này, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại cho người đó. Đúng vậy, em ấy phải gọi điện thoại, người đó nhất định có thể cứu em ấy, nhưng điện thoại ở đâu chứ.....Điện thoại ở đâu.....

Ngoài cửa vẫn là tiếng phập phập như cũ, em ấy cử động cơ thể, cửa tủ quần áo trước mặt bỗng nhiên kéo mở ra một khe hở, bụi bặm cùng với ánh sáng nhàn nhạt xuyên vào trong.....Em ấy che miệng không ngừng run rẩy, sau khi xác định cánh cửa không phải bị bên ngoài kéo ra thì cuối cùng không nhìn được nữa mà khom lưng, từ từ thò người lên, run rẩy theo khe hở nhìn thoáng ra phía ngoài.....

++

Đây là một ngày cuối tuần nhàn nhã thoải mái, ánh mặt trời sáng chói cùng làn gió ấm áp, cực kỳ thích hợp để đi dạo, hẹn hò, và.....ngủ.

Hôm nay cậu Tần lại dậy muộn, mà sau này người dậy muộn sẽ không có đồ ăn sáng.

Đây là Tô Lâm Đình với biểu cảm cực kỳ có lỗi nói cho anh nghe, lúc đó Tần Duyệt mới chui ra khỏi trong ổ chăn, đang thoải mái duỗi cái eo lười biếng, chuẩn bị giống như hai ngày trước đi đến phòng bếp làm bánh mì nguyên chất kẹp thêm phô mai, lại pha một ly cà phê, nhàn nhã thưởng thức bữa ăn sáng.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của hai cha con Tô gia cực kỳ có quy luật, bất luận là có nghỉ phép hay không thì 7 giờ sáng nhất định sẽ dậy, thường lúc anh dậy thì trong nhà đã không có một bóng người, điều này làm cho anh cảm thấy cực kỳ tự tại, quả thật rất sáng khoái, vì thế anh liền cảm thấy thời hạn 1 tháng hình như cũng không có gì quá đáng sợ.

Nhưng chỉ trôi qua hai ngày hạnh phúc thì phải đối mặt với tình huống bi thảm là đối là người. Tô Lâm Đình thấy anh dụi đôi mắt vẫn còn buồn ngủ cùng với biểu tình như sét đánh thì ông cười ha hả nói với anh: Chuyện này là do con gái nhà mình quyết định, con bé nói nếu ở nhà này thì phải phối hợp với quy tắc của con bé, nó không có nhiệm vụ phải để bữa sáng cho người ngủ đến giữa trưa mới chịu dậy như này.

Tần Duyệt đương nhiên không chịu, lập tức lao xuống giường đi tìm Tô Nhiên Nhiên nói cho ra lẽ.

Tô Nhiên Nhiên vừa mới chạy bộ sáng xong, đang ngồi dựa trên bàn tròn ở ban công mà đọc sách, trên mặt vẫn còn hơi hồng sau khi vận động, mặc chiếc áo thun trắng đơn giản sạch sẽ, cô cầm quyển sách ngồi dưới ánh nắng Mặt trời. Tần Duyệt đột nhiên cảm thấy nếu mà so sánh thì bản thân mình có vẻ rất suy đồi và vô dụng.

Vì thế trước tiên anh hùng hổ dạo một vòng phòng bếp, phát hiện quả nhiên không có bóng dáng của ổ bánh mì nào, vì thế anh khoanh tay đứng trước mặt cô, hung dữ nói: “Đồ ăn sáng của tôi đâu?”

Tô Nhiên Nhiên cũng không thèm ngẩng đầu lên, vừa lật trang sách vừa nói: “Nếu dậy trễ không kịp bữa sáng thì tự mình đi mà làm, chúng tôi cũng không phải người giúp việc nhà anh.”

Tần Duyệt nổi điên, đập lên mặt bàn cái búp, cong lưng sát lại gần cô: “Bố tôi đã thanh toán không ít tiền sinh hoạt! Mà mấy người ngược đãi tôi thế đấy hả.”

Cuối cùng Tô Nhiên Nhiên cũng ngẩng đầu lên, nói: “Không sai, hơn nữa bác ấy còn nói rằng có cho anh tiền sinh hoạt hay không từ tôi mới là người quyết định.”

Tần Duyệt sắp bị tức chết rồi, trước đây đều là mình ý thức ức hiếp bắt nạt người khác, chứ nào có chuyện bị người khác chơi lại chứ. Bây giờ thì hay rồi, thế nhưng lại rơi vào tình huống ăn nhờ ở đậu, đến nông nỗi thấp thỏm ăn ké, vì thế anh xoè bàn tay ra trước mặt cô: “Đưa tiền đây! Tôi tự mình ra ngoài mua!”

Tô Nhiên Nhiên từ chối như chuyện đương nhiên: “Bác Tần đã nói rồi, không thể để anh cầm tiền ra ngoài, bằng không anh chắc chắn sẽ ra ngoài lộn xộn.”

Biểu cảm của cô vẫn tự nhiên, giọng điệu thì bình thường làm một bụng lửa của Tần Duyệt muốn phát mà phát không được, anh đột nhiên nở một nụ cười thật tươi, dùng giọng điệu cà lơ phất phơ nói: “Cô có tin không, Tần Duyệt tôi cho dù không có tiền cũng có thể đi ăn được.....”

Tô Nhiên Nhiên cũng không trả lời mấy vấn đề mang tính giả thiết thiếu căn cứ như thế, vì thế cô chỉ cúi đầu đọc sách, lười phản ứng lại anh.

Khoé mắt cô nhìn thoáng qua người nọ vào nhà đổi một bộ quần áo rồi ra ngoài, sau gần 1 tiếng thì cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, nên đành phải buồn sách ra mở cửa.

Tần Duyệt nghiêng người dựa vào bên khung cửa, quơ quơ hộp bánh kem nhỏ được đóng gói rất tinh xảo lên, sau đó vào cửa đặt trên bàn trong cô đọc sách kia, rồi nói: “Hương vị của bánh kem này không tệ, tôi mang về cho cô nếm thử nè. Sao, có phải rất hồ thẹn không, cảm thấy nên đối xử với tôi tốt hơn tí.”

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên mới phát hiện hôm nay anh mặc cực kỳ chau chuốt, nhưng thật ra lại càng lộ ra bờ vai rộng cùng cái eo nhỏ, còn gương mặt kia càng có thêm vẻ yêu nghiệt. Cô liếc mắt nhìn hộp bánh kem không rẻ kia, sau đó quay lại nhìn Tần Duyệt, hỏi: “Anh đi bán thân đó à?”

Tần Duyệt đang ngồi cầm ly uống nước, nghe vậy thì suýt chút nữa phun ra, quay đầu trừng mắt chăm chăm nhìn cô, nói: “Tần thiếu gia tôi cần vì một bữa ăn mà đi bán thân à, đây người muốn bán cho tôi đấy. ”

Anh lại móc một tờ giấy ghi chú trong túi ra rồi tùy tiện ném lên bàn, Tô Nhiên Nhiên liếc mắt một cái thì phát hiện trên đó viết một dãy số điện thoại, chữ viết rất thanh tú, vừa nhìn là biết chữ của phụ nữ.

Tô Nhiên Nhiên luôn không hiếu kỳ gì đối với phương diện này, nhưng người nào đó lại nhin không nổi mà nói toạc ra hết luôn.

Tần Duyệt ra ngoài, còn đặc biệt đi tìm quán cà phê xa hoa mà lúc trước anh thường xuyên đến, tùy tiện quét mắt nhìn một vòng rồi khoá chặt mục tiêu.

Bàn bốn người kế cửa sổ có một cô nàng trẻ tuổi mặc tây trang ngồi một mình, bên cạnh đặt chiếc túi nhỏ hiệu C, vừa nhìn là biết gia đình có điều kiện giàu oách rồi.

Vì thế anh ưỡn ngực đi qua, kéo ghế ra ngồi xuống rồi dịu dàng hỏi: “Chỗ này có người sao?”

Cô nàng ngẩng đầu lên, thấy người đàn ông trước mặt anh tuấn, dáng người thì chuẩn đét, quần áo vừa nhìn là biết hàng cao cấp, làm tim cô nàng đập thành thịch hai cái, hơi cụp mắt rụt rè lắc đầu.

Tần Duyệt cực kỳ hào phóng ngồi xuống, đột nhiên gần sát lại mặt cô nàng cười nói: “Tôi đã cá với bạn tôi đoán ly cà phê này của em là gì? Em có thể giúp tôi thắng không?”

Cô nàng bị nụ cười tươi này làm mờ mắt, trong lòng thì nhộn nhạo cả lên, mới vừa gật đầu thì Tần Duyệt đã vươn tay lấy cái ly của cô nàng rồi nhấp nhẹ một hớp, sau đó cười nói: “Jamaica Blue Mountain sao, em còn cho thêm đường.....”

Mặt cô nàng đỏ ửng lên, nhất thời đôi mắt cũng không đặt ở đâu, chỉ nhẹ giọng nói: “Anh thật lợi hại, đoán đúng rồi.”

Tần Duyệt đẩy ly cà phê lại, dựa lưng vào ghế, nói: “Tôi uống ở tiệm này rất nhiều lần rồi, chỉ cần thử là biết ngay.” Anh do dự một lát, tựa như tỏ ra ngập ngừng: “Tôi có thể ngồi thêm một lát không?”

Cô nàng kia muốn mà không được nữa ấy chứ, thế là Tần Duyệt ngoắc tay kêu người phục vụ lại, rồi gọi một ly cà phê cùng một chiếc bánh kem, sau đó vừa ăn vừa nói chuyện với cô nàng. Anh dùng từ hài hước, cách nói chuyện thì lại khôi hài làm cho cô nàng kia cảm thấy bữa cơm này quá ngắn, không muốn kết thúc chút nào cả.

Tần Duyệt ăn xong hết, lúc này mới giả vờ quay đầu nhìn lại rồi la lên: “Tiêu rồi!” Sau đó lại quay đầu lộ ra nụ cười khổ: “Đám bạn xấu kia của tôi thấy thua cá cược thì lấy luôn áo khoác và bóp da của tôi đi luôn rồi.”

Cô nàng vội vàng xua tay nói: “Không sao, chỗ này cũng chả đáng bao nhiêu, tôi trả giúp anh.”

Tần Duyệt có vẻ như cực kỳ áy náy: “Chuyện này sao được chứ, sao để em trả tiền được.” Anh cúi đầu tự hỏi rồi lại nói: “Nếu không thì em để lại số điện thoại cho tôi đi, lần sau tôi sẽ mời em lại một bữa.”

Cô nàng kia nghe xong thì trong lòng nhảy tung tung, thậm chí còn nghĩ đây là thủ đoạn để xin số của anh nữa, vì thế vui vẻ đi thanh toán, lại viết số điện thoại rồi đưa cho anh, trước khi đi còn đóng gói miếng bánh kem Tần Duyệt chưa ăn xong cho anh mang về nữa chứ.

Tô Nhiên Nhiên cắt bánh kem, nghe xong câu chuyện ăn ké uống ké này thì buông muống xuống, đưa ra kết luận cuối cùng: “Nếu anh mà đi ăn bám thì chắc chắn cũng là một tay cừ khôi đấy.”

Tần Duyệt hừ nhẹ một tiếng, hất cằm nhìn cô nói: “Cái này gọi là mị lực đàn ông, có hiểu hay không!” Anh thấy biểu cảm của Tô Nhiên Nhiên vẫn bình thản nhìn anh thì chỉ thất bại vẫy tay, nói: “Thôi, cô không hiểu đâu, cô chính là người mù!”

Anh đứng lên, ném tờ giấy vào thùng rác sau đó đến ban công châm điếu thuốc, anh dựa vào trên lan can, xuyên qua làn khói trắng lượn lờ mà nghiêng đầu nhìn Tô Nhiên Nhiên bên này.

Tô Nhiên Nhiên ăn xong bánh kem thì vẫn dựa vào bàn đọc sách như cũ, ngoại trừ ngẫu nhiên lật trang sách thì dường như ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi.

Cô ngồi thẳng lưng, từ cằm xuống cổ lộ ra một đường cong xinh đẹp, hai hàng lông mi ở dưới ánh nắng Mặt trời khẽ rung động. Tần Duyệt đột nhiên hơi tò mò, muốn nhìn xem rốt cuộc cô có thể duy trì cái tư thế này trong bao lâu, vì thế anh cứ đứng trên ban công mà nhìn cô, cho đến khi cả bản thân anh cũng mệt đến nỗi phải đổi cả mấy cái tư thế, mà ánh mắt Tô Nhiên Nhiên vẫn tập trung như cũ, cũng không hề đổi tư thế.

Anh cảm thấy cái người này hình làm làm gì cũng đều có nề nếp, vừa nghiêm túc lại vừa tập chính, cùng với anh chính là người của hai thế giới khác nhau. Cũng không biết có phải trong một khoảnh khắc nào đó, cô cũng sẽ có cái biểu cảm này không.....

Tần Duyệt đột nhiên hoàn hồn, bị cái suy nghĩ vừa rồi của bản thân mà hoảng sợ, anh xoay người nhìn ra cửa sổ, thầm mắng bản thân đúng là vẫn không đứng đắn, cũng có thể ảo tưởng với cái đầu gỗ như thế chứ.

Anh hút xong điếu thuốc, ở trong phòng nhàm chán nên xoay vài vòng, lúc trước ở một mình còn không cảm thấy, bây giờ rõ ràng có hai người mà cứ yên lặng như thế, thật sự là quá ngọt nhạt. tuy rằng biết rõ người này rất khó nói chuyện, nhưng anh vẫn không nhịn được mà muốn đi nói chuyện với cô, vì thế anh thô bỉ cười đến bên cạnh cô, nói: “Nhám chán thế này, không bằng hai chúng ta làm chút việc kích thích đi, thế nào?”

Anh đã tốt công tác tư tưởng sẽ bị trào phúng một trận, ai dè Tô Nhiên Nhiên đóng sách lại, nghiêm túc trả lời: “Được thôi!”

Chuyện này đúng là làm Tần Duyệt mở rộng tầm mắt. Tô Nhiên Nhiên thấy anh lộ ra biểu cảm như gặp quỷ trường mắt nhìn, thì cô chỉ lên phòng trên lầu, nói: “Anh dám vào phòng đó không?”

Cô chỉ đúng là căn phòng mà cô nói không thể vào bằng không sẽ hối hận kia. Tần Duyệt suy nghĩ mấy ngày, rốt cuộc trong phòng đó có thứ gì chứ, mắt thấy sắp biết được chân tướng thì thiếu chút nữa anh đã đồng ý rồi. Nhưng sau đó lại cảm thấy có hơi sợ, trong nhà này có hai quái nhân Khoa học, ai biết được bên trong có giấu đồ linh tinh như vũ khí sinh hoa gì gì đó không, lỡ như anh đi vào mà không ra được thì sao.....

Đang lúc anh đau khổ mâu thuẫn thì điện thoại Tô Nhiên Nhiên đột nhiên vang lên, cô nghe xong thì sắc mặt lập tức thay đổi: “Sao ạ? Lại có người chết nữa, vẫn là cách thức giống nhau sao? Được, cháu lập tức quay về!”

LIÊN HOÀN

Đây là căn phòng gạch chỉ rộng khoảng 50m2, cả phòng đầy nhu yếu phẩm bừa bộn, trên sàn nhà đã thành màu đen có một người phụ nữ đang nằm với đôi mắt trợn ngược lên, giống như không cam lòng trừng mắt nhìn một góc nào đó trên trần nhà để lên án sự thật bản thân mình đã chết.

Tô Nhiên Nhiên từ từ ngồi xổm xuống lấy dụng cụ ra, người phụ nữ nằm trên đất cực kỳ gầy, gần như có thể gọi là da bọc xương, gương mặt thì lõm sâu còn làn da trắng đến mức gần như trong suốt, mạch máu màu đen như con giun xấu xí bò quanh tứ chi.

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, nói: “Nguyên nhân chết là do nghẹt thở, trên cổ có dấu vết hằn sâu của dây thừng, chỗ xương bả vai phát hiện có vết bầm tím, phán đoán có lẽ là bị hung thủ siết chặt cổ từ phía sau lưng cho đến chết. Máu cả người của nạn nhân gần như bị rút cạn hết, □□ bị quấn chặt bằng dán, cháu đã mở băng dán ra kiểm tra thì không thấy có dấu vết bị xâm hại. Còn nữa, trên cánh tay của nạn nhân phát hiện có rất nhiều lỗ kim cũ.”

Lục Á Minh nhăn mày, nói: “Nếu nói như vậy thì nạn nhân chắc chắn là người nghiện ma túy.”

Tô Nhiên Nhiên nói: “Cụ thể có phải là nghiện ma túy hay không thì còn phải chờ kiểm tra đo lường máu còn dư lại trong cơ thể nạn nhân mới có thể phán đoán được, nhưng từ thủ pháp gây án và phương thức xử lý thi thể mà nói thì đích thật giống hệt vụ án giết người 317 kia. Chỉ có điều khác biệt duy nhất đó chính là ngón tay trên hai bàn tay của nạn nhân đều bị chặt đứt, chúng ta có thể lục soát xung quanh đây xem có thể tìm thấy ngón tay bị giục đi hay không.”

Biểu cảm của Lục Á Minh nghiêm túc, theo như lời Tô Nhiên Nhiên nói thì vụ án giết người 317 là vụ án tàn ác xảy ra ở khu vực trực thuộc cách đây 1 tuần, nạn nhân cũng là nữ, 28 tuổi, không nghề nghiệp, có tiền sử 5 năm nghiện ma túy, nguyên nhân và tình trạng chết y hệt như nạn nhân trước mắt này. Nói cách khác, vụ án này rất có thể liên quan đến vụ án giết người liên hoàn. Thông thường vụ án này ảnh hưởng tàn độc, hơn nữa cực kỳ khó giải quyết, làm ông cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Tô Nhiên Nhiên lấy xong bằng chứng ở hiện trường phòng khách, thì ngẩng đầu lên hỏi: “Là ai báo cảnh sát vậy?”

Lục Á Minh hồi thần, thờ dãi nói: “Là đứa con gái 9 tuổi của nạn nhân, lúc xảy ra án mạng thì con bé trốn trong tủ quần áo, núp suốt mấy tiếng đồng hồ, mãi cho đến khi đói sắp ngất rồi mới dám đi ra, sau đó thì gọi điện thoại cho một đồng nghiệp của chúng ta.”

Tô Nhiên Nhiên gật mình, sinh ra vài phần thương tiếc đối với cô bé mà mình chưa từng gặp mặt, lại hỏi: “Vị vậy người đồng nghiệp kia là người đầu tiên nhìn thấy hiện trường sao?”

Lục Á Minh gật đầu rồi dẫn Tô Nhiên Nhiên vào phòng ngủ.

Liếc mắt một cái là có thể thấy được trong phòng ngủ có một cô bé ngủ quan thanh tú, mặc quần

áo to rộng ngồi ngơ ngác, bởi vì thiếu dinh dưỡng nên thân hình nhỏ hơn so với những bạn cùng trang lứa. Nhưng biểu cảm của con bé lại thành thực không giống như lứa tuổi của nó, giờ phút này cô bé đang ôm đầu gối ngồi ở đầu giường, trong ánh mắt trống rỗng. Mà bên cạnh nó là một người đàn ông cao lớn cường tráng, khoảng chừng 30 tuổi, mặc đồng phục cảnh sát, đứng đối diện không ngừng an ủi con bé.

Lục Á Minh giới thiệu với Tô Nhiên Nhiên: “Phương Khải là bạn học ở trường cảnh sát với chú, sau lại trở thành cảnh sát đặc nhiệm chống ma túy, còn làm đặc cần năm vùng hai năm, năm nay mới vừa về đơn vị.”

Tô Nhiên Nhiên hiểu được cảnh sát chống ma túy gần như ngày ngày phải giao tiếp với sinh tử, nên đối với những người này vẫn đặc biệt khâm phục, ánh mắt nhìn Phương Khải cũng có thêm vài phần tôn kính, cô vươn tay cầm tay anh ta và nói: “Tôi là người của đội pháp y, Tô Nhiên Nhiên, tôi muốn biết thêm về hiện trường vụ án.”

Ánh mắt của Phương Khải bình tĩnh, tươi cười ôn hoà, anh ta nhìn cô bé bên cạnh, do dự một lát rồi nói: “Chúng ta qua bên kia nói đi.”

Nhưng anh ta vừa mới muốn bước chân thì cô bé lại đột nhiên ngẩng đầu, nắm chặt ống quần của anh ta, trên mặt lộ ra biểu cảm hoảng sợ, hình như rất sợ anh ta sẽ rời đi. Trong lòng Phương Khải xót xa, ngồi xổm đối diện nói với cô bé: “Tiểu Nghi ngoan nha, chú đi nói vài câu với cảnh sát, sau đó lập tức trở về liền.”

Cô bé gọi là Tiểu Nghi vẫn nắm chặt ống quần của anh ta, đôi môi tái nhợt không ngừng phát run, mở to mắt liếc mạng lắc đầu, Tô Nhiên Nhiên cuối cùng cũng phát hiện được có thứ không đúng, cô tới gần Phương Khải, nói với giọng cực nhỏ: “Con bé.....Không thể nói chuyện sao?”

Phương Khải thở dài, cũng nhẹ giọng trả lời: “Từ sau khi mẹ con bé mất thì nó cứ như vậy, có thể do bị kích thích quá lớn nên đã tạo thành chứng ngại tâm lý cho nó.”

Tô Nhiên Nhiên càng thêm thông cảm với cô bé này, vì thế ngồi xổm xuống bên người nó, dịu dàng sờ lên mái tóc của nó, nhẹ giọng nói: “Dì và chú nói mấy câu thôi, chúng ta chỉ ở bên kia, bảo đảm chú sẽ ở chỗ cháu có thể nhìn thấy, có được không?”

Tiểu Nghi co cổ lại, sợ hãi nhích lại gần người Phương Khải, ánh mắt bất lực đảo qua vài người, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ôm đầu gối ngồi lại trên giường nhưng ánh mắt lại vẫn chặt chẽ dán lên người Phương Khải, giống như sợ chỉ cần nháy mắt thì anh ta sẽ biến mất không thấy được nữa.

Mọi người đến chỗ gần cửa sổ, Phương Khải lấy ra điều thuốc, nghĩ thế nào rồi lại bỏ lại, nói: “Tôi biết hai mẹ con họ đã 2 năm rồi, Tiểu Nghi là đứa trẻ cực kỳ hiểu chuyện, đáng tiếc mẹ nó.....Ài, mọi người hẳn cũng đã nhìn ra, cô ta bị chồng dụ dỗ hút ma túy, tôi đã ép đi cai mấy lần nhưng lần nào cũng tái nghiện cả. Đi theo một người mẹ như vậy, cuộc sống của Tiểu Nghi quả thật rất khó khăn. Vì vậy, mấy năm nay có thể giúp được gì thì tôi sẽ giúp hai người, có thời gian cũng ghé lại đây xem. Mẹ nó quen biết nhiều người đàn anh đàn chị dân xã hội nên tôi lo sẽ xảy ra chuyện, vì vậy đặc biệt để Tiểu Nghi lưu lại số điện thoại của tôi, nói con bé nếu có chuyện gì thì nhớ tìm tôi, ai dè sáng nay tôi nhận điện thoại của nó, không nghe được nó nói gì cả mà chỉ có khóc thôi, thì biết chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, lúc chạy đến thì thấy cảnh này, ài.....” Anh ta cúi đầu xoa mặt,

cảm xúc cực kỳ xấu.

Tô Nhiên Nhiên quay đầu lại nhìn Tiểu Nghi ngồi không nhúc nhích chỗ kia, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, lại hỏi: “Tôi muốn biết, có phải từ sau khi chạy đến đây thì hiện trường vẫn luôn thế này không, không có sự thay đổi gì.”

Phương Khải gật đầu, nói: “Lúc tôi tiến vào nhìn thấy tình hình bên ngoài thì hoảng sợ, nhanh chóng đi tìm Tiểu Nghi, may là tôi tìm được con bé trong tủ quần áo ở phòng ngủ, nó gọi điện thoại xong thì cứ trốn trong đó, nhìn thấy tôi tới nó mới dám ra. Tôi biết việc bảo vệ giữ nguyên hiện trường là rất quan trọng nên cũng không động vào gì cả, lập tức gọi mọi người tới đây.”

Tô Nhiên Nhiên nhẹ nhàng thở ra, nói cách khác thì hoàn cảnh hiện trường và vật chứng không bị phá hủy, vì thế cô đến bên tủ quần áo rồi bắt đầu tiến hành kiểm nghiệm như thường lệ, kết quả trên cửa tủ quần áo phát hiện một dấu bàn tay cực kỳ rõ ràng: “Đó là một dấu bàn tay rất nhỏ, năm ngón tay vịn ở ngoài cửa, mồ hôi thấm đẫm trên tấm ván gỗ, hiển nhiên là búa vịn rất lâu.

Trong lòng cô đột nhiên kinh ngạc, giống như nhìn thấy Tiểu Nghi ngồi trong tủ quần áo, vịn chặt lấy cửa tủ quần áo, xuyên qua khe hở nhìn chăm chú động tĩnh ngoài cửa thật lâu, mà gian phòng ngủ và phòng khách là thông nhau, nói cách khác.....

Cô vội vàng đến bên cạnh Lục Á Minh và Phương Khải, nói cho hai người biết suy đoán của mình làm biểu tình của hai người cũng cực kỳ khiếp sợ. Phương Khải bước đến mép giường, ngồi xổm xuống nôn nóng hỏi: “Tiểu Nghi, lúc ấy có phải cháu nhìn thấy được không, cháu đã nhìn thấy gì xuyên qua cánh cửa tủ!”

Tiểu Nghi mở to mắt, đột nhiên nhích vào góc tường, che mặt lại rồi hét lớn lên, Phương Khải có hơi sốt ruột, tiến lên hai bước rồi cầm cánh tay con bé, nói: “Cuối cùng cháu nhìn thấy gì? Mau nói cho chú nghe!”

Tiểu Nghi vẫn hét to, nước mắt không ngừng rơi xuống giữa khe hở bàn tay, cả người không nhin được mà run rẩy, Tô Nhiên Nhiên nhìn không đành lòng bèn vội vàng kéo Phương Khải nói: “Thôi, con bé không dám nhớ lại, cũng không nói được nên lời.”

Lục Á Minh thở dài một hơi, ủ rũ nói: “Nếu có người chứng kiến nhìn thấy hung thủ thì sẽ giúp đỡ rất lớn cho quá trình phá án, đáng tiếc con bé.....”

Phương Khải thấy dáng vẻ sợ hãi của Tiểu Nghi thì lập tức cũng cảm thấy tự trách, anh ta vội vàng an ủi Tiểu Nghi rồi quay đầu nói: “Thôi, bây giờ còn chưa phải thời điểm, tôi sẽ nghĩ cách, chờ con bé hồi phục xem sao, xem có thể hỏi ra được manh mối gì không.”

Sau khi mọi người trở về Cục cảnh sát thì Tô Nhiên Nhiên liền chui vào phòng khám nghiệm tử thi để giải phẫu thi thể, kết luận giống với bước kiểm tra sơ bộ lúc trước, phát hiện mới duy nhất là ở trên giày của nạn nhân tìm được một mảnh nhỏ sơn màu nhựa PVC, nhưng tạm thời thì không thể phán đoán được nó đến từ đâu.

Lục Á Minh đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm người phụ nữ nằm trên bàn giải phẫu bị chặt đứt một nửa hết 10 ngón tay, hỏi: “Cháu cảm thấy vết thương này là do công cụ nào tạo thành?” Đây là chi tiết duy nhất khác biệt giữa vụ án này với những vụ án phía trước, có lẽ trong đó cất giấu manh

mối quan trọng gì đó.

Tô Nhiên Nhiên nói: “Hiện tại chỉ có thể đoán là do công cụ sắc bén nào đó gây ra, cụ thể là gì thì cháu cần phải tiến hành đối chiếu vết thương. Chỉ là cháu đang suy nghĩ vì sao hấn ta lại muốn làm như vậy.”

Lục Á Minh đương nhiên hiểu được ý của cô, nếu đây thật là vụ án giết người liên hoàn thì hành vi hình thức của hung thủ nhất định phải tuân thủ theo quy tắc tuần hoàn nhất định, tuyệt đối không dễ dàng thay đổi, như vậy nhất định trên móng tay của nạn nhân nhất định để lại thứ gì đó làm hấn ta không thể không chặt đứt đi.

Ông nhả mày suy đoán: “Có lẽ lúc nạn nhân giãy giụa đã bắt được cổ hoặc chỗ nào đó của hấn ta, nên hấn ta sợ DNA trong móng tay nạn nhân sẽ bị phát hiện, nên đơn giản chặt đứt toàn bộ 10 ngón tay của nạn nhân! Nói như vậy thì hung thủ cực kỳ cẩn thận, hơn nữa nhất định có năng lực phản trình sát thì vụ án này càng không dễ dàng.”

Tô Nhiên Nhiên xoay cổ nạn nhân ra, tiếp tục nói: “Hai chỗ động mạch trên cổ của nạn nhân đều có lưu vết lỗ kim, cho thấy hung thủ thông qua chỗ này mà rút hết máu trong thân thể của nạn nhân ra. Nhưng mà từ góc độ y học thì nếu muốn rút máu của một người thì hoàn toàn có thể cắt đứt động mạch chủ, như vậy thì tốc độ càng nhanh hơn. Nhưng hung thủ lại còn cách phiến toái thể này, vừa dễ làm cho phương thức của hấn ta bị phát hiện, thậm chí còn không để lại vết máu trên da và quần áo của nạn nhân nữa, tôi hoài nghi có lẽ hấn ta có thói quen sạch sẽ, có lẽ là chứng cưỡng bách, bởi vì nếu cắt đứt động mạch chủ thì sẽ tạo thành tình trạng máu tuôn ồ ạt, đây có lẽ là lý do hấn ta không chịu được. Còn nữa, cháu cũng nghĩ không rõ vì sao hung thủ phải tốn nhiều thời gian để rút hết máu của nạn nhân như vậy!”

Lục Á Minh gõ ngón tay, nói: “Rửa sạch.....Bởi vì nạn nhân là người nghiện ma túy nên hấn ta cảm thấy máu của người như vậy sẽ rất dơ bẩn. Còn nữa, hấn ta còn quần cơ thể nạn nhân thành từng lớn, đây cũng có thể đại biểu cho tâm lý cực kỳ chán ghét, tên hung thủ này có cảm giác sợ hãi với tình dục.”

Hai người nhìn nhau một cái, dần dần phác họa hình dáng của hung thủ trong lòng thành hình, rất nhanh trong Cục cảnh sát liền phát thông báo về vụ án: Căn cứ vào chiều cao của nạn nhân và vết hấn của dây thừng trên cổ thì có thể suy đoán hung thủ cao khoảng 170-175cm, là nam, có kỹ năng y tế cơ bản, có năng lực phản trình sát, có thể chính xác tìm được địa chỉ của những người nghiện ma túy trong khu vực; hai là ở cửa nhà nạn nhân không tìm thấy dấu vết bị cạy cửa, có thể thấy được nghề nghiệp của hung thủ làm cho nạn nhân tín nhiệm hoặc thậm chí là quen thuộc; ba là hung thủ có thói quen sạch sẽ nghiêm trọng, có chướng ngại kết giao với người khác phái, cực kỳ bài xích với hành vi tình dục. Khi nhận được thông báo thì đội điều tra tội phạm cần lập tức tìm kiếm nhân viên y tế phù hợp với điều kiện có đăng ký hộ tịch trong phạm vi trung tâm cưỡng chế cai nghiện của hai vụ hung án trên.

Tô Nhiên Nhiên bận rộn cả một ngày, đến tối mới lột thân xác mệt mỏi về đến nhà, theo thói quen mở cửa thì bật đèn nhà lên, lại phát hiện ánh đèn phòng khách đã sáng rồi, còn Tần Duyệt thì đang vừa gác chân lên bàn trà xem TV, vừa cầm rau dưa trong tay quay cuồng đùa với Alpha không ngừng.

Cô mở to mắt nhìn con cực đà xanh của nhà mình đang đứng thẳng lắc lư vẩy trên cổ nó, y hệt như con chó ngốc nghếch vẩy quanh tay Tần Duyệt chậm chạp xoay vòng, bộ dáng còn tựa hồ như rất

thích thú, hoàn toàn không có tự giác của một con động vật máu lạnh gì cả. Thế là trong lòng cô lập tức cạn lời, đi qua bể Alpha đi vào phòng, thì nghe Tần Duyệt không ngừng kêu cô ở phía sau: “Này.....Cuối cùng cô cũng về rồi.....Tôi giúp cô chăm sóc nó cả ngày trời, này.....Cô nói một câu xem.....Này.....”

Đột nhiên phát hiện nhà cô đã lâu chưa từng náo nhiệt như vậy.

Cô đặt Alpha vào trong rương gỗ, dạy nó không được chơi đùa với người lạ nữa, sau đó ngồi xuống mở máy tính lên, đột nhiên phát hiện trên QQ thế nhưng có người tag cô, đây đúng là việc chưa từng có, cô mở ra thì phát hiện đó là nhóm lớp Đại học đã quyết định được địa chỉ họp lớp, sau đó tag tất cả mọi người lúc trước hứa hẹn đi, không biết vì sao cũng tag luôn cô.

Cô nghiêng đầu nghĩ, sau đó dùng bút viết ngày lên giấy ghi chú, rồi còn viết thêm hai chữ: Họp lớp, sau đó cô lại viết một dấu chấm hỏi to dùng lên đó. Trên người cô có hơi đau nhức thế là cô quyết định đi tắm sạch sẽ thay đồ rồi quay lại suy nghĩ tiếp.

Lúc cô rời khỏi phòng thì quên khoá cửa, Tần Duyệt thấy cô vào phòng tắm thì vội vàng chạy vào phòng cô, còn nhét rau dưa trong tay vào rương gỗ cho Alpha nữa, khoé mắt thoáng nhìn thấy tờ ghi chú trên bàn kia, khoé môi giương lên, lẩm bẫm nói: “Họp lớp sao?”

CHUYỆN CŨ

Lục Á Minh xuyên qua một lối đi nhỏ chật đầy rác rưởi, gõ vào mặt cửa sắt với đầy vết rỉ sét, rất nhanh liền nhìn thấy bóng người cáo ráo của Phương Khải xuất hiện trước mắt, sau đó liền đi theo anh ta vào phòng.

Phòng khách từng đầy mùi máu tươi nay đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhưng Lục Á Minh vừa nhìn bốn phía thì vẫn có thể nhớ lại hình ảnh đáng sợ lúc ấy, không hiểu thế nào lại mang đến cảm giác âm u tối tăm. Ông liếc mắt nhìn thấy Tiểu Nghi nhanh chóng chạy vọt vào trong bếp, thì bèn ngồi xuống nói với Phương Khải: “Nói thật, thật không nên để con bé ở trong phòng này nữa.”

Phương Khải đưa cho ông một điều thuốc, bất đắc dĩ nhìn về hướng của Tiểu Nghi nói: “Con bé không còn chỗ nào để đi nữa, tôi giúp nó liên lạc với mấy người thân rồi, nhưng không ai chịu nguyện ý nhận cả. Dù sao mẹ nó cũng nghiện ma túy, còn con bé bây giờ lại.....”

Lục Á Minh nghĩ đến đứa trẻ bơ vơ kia không nơi nương tựa thì trong lòng hơi chua xót, lại hỏi: “Bây giờ con bé vẫn không thể nói chuyện sao?”

Phương Khải lắc đầu, thở dài nói: “Đã đi bệnh viện kiểm tra rồi, chức năng cơ thể không có vấn đề gì cả, chắc là do chương ngại rối loạn tâm lý nên không thể nói chuyện được cần phải tìm bác sĩ tâm lý để điều trị. Bác sĩ nói lúc nào có thể nói chuyện được thì phải xem khi nào nó có thể bước qua điểm mấu chốt này.”

Lục Á Minh nghĩ đến mục đích của chuyến đi này thì trong lòng không khỏi chùng xuống. Đột nhiên ông ấy cảm thấy bên người có nhiều thêm một người nữa, quay đầu thì thấy Tiểu Nghi mở đôi mắt to, cẩn thận nhìn chén trà nóng đặt trên bàn trước mặt ông, sau đó ngoan ngoãn cúi đầu trở về phòng ngủ, bắt đầu ngồi vào bàn nhỏ mà làm bài tập.

Lục Á Minh cảm thấy đôi mắt mình bị hơi nóng bốc lên có hơi chua chát, lại thở dài nói: “Đứa nhỏ này hiểu chuyện như vậy, đúng là làm người đau lòng mà, khó trách cậu không bỏ được, vẫn luôn ở lại đây chăm sóc con bé.”

Phương Khải rít một hơi mạnh, ánh mắt trở nên hơi mơ hồ: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy hai mẹ con là lúc tôi đi làm đặc cần, lúc đó tôi là đàn em dưới trướng một ông trùm xã hội đen, theo mệnh lệnh mà đến nhà hai người đòi nợ. Mẹ con bé lúc đó đã nghiện ma túy đến nản chồng chất, thật sự bị dồn đến đường cùng nên đành phải đẩy con bé ra, nói là bán nó để gán nợ. Tiểu Nghi lúc đó mới có 8 tuổi thôi, nhiều đứa trẻ khác đều còn đang ở cái tuổi nghiện chơi game trên iPad gì đó, thế nhưng con bé thì chẳng những phải chăm sóc cho bản thân mình mà còn phải chăm sóc cho mẹ nó nữa. Lúc đó tôi thấy nó thực sự sợ hãi, còn ôm chặt cái cặp sách, nhỏ giọng hỏi mẹ nó: Con đến đó có thể tiếp tục đi học được nữa không? Anh biết không, tôi là một người đàn ông thô thiển thế mà vì câu nói đó suýt nữa là khóc luôn rồi. Sau đó, tôi liền nghĩ cách lén mượn mẹ nó một số tiền, để trả hết nợ dùm bà ấy. Sau đó tôi không làm đặc cần nữa, nhưng vẫn mãi không yên tâm về Tiểu Nghi, nên thường xuyên vẫn đến chăm sóc, cho con bé ít tiền tiêu để mua đồ ăn. Đứa nhỏ này xác thật hiểu chuyện làm người đau

lòng, nhưng mà đáng tiếc.....Còn nhỏ tuổi mà phải trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ người thân duy nhất cũng chết rồi, thật không biết sẽ thế nào nữa.”

Anh ta nhả thuốc ra thành một vòng tròn, “Không nói chuyện này nữa, mọi người điều tra thế nào rồi? Còn chưa có tiến triển gì sao?”

Lục Á Minh cười khổ, Tổ Chuyên Ân hai ngày nay tập trung kiểm tra tất cả các trung tâm cưỡng chế cai nghiện nằm trong khu vực, thế nhưng vẫn chưa phát hiện được người nào phù hợp với đặc điểm nhận dạng của hung thủ cũng như người tình nghi có thời gian gây án. Hôm nay ông đến đây mục đích chính là muốn xem người chứng kiến bên này có tiến triển gì mới không, nhưng nhìn tình hình hiện tại của Tiểu Nghi thì chắc là không có thu hoạch được gì.

Ông bị vụ án này làm đau hết cả đầu, lại thảo luận về vụ án với Phương Khải: Bằng dấn quần dưới người chết đã được xác nhận là bằng y tế, mà hung thủ có thể chuẩn xác rút máu nạn nhân từ động mạch chủ, còn có thủ pháp quần bằng cực kỳ chuyên nghiệp, vì vậy, công việc của hẳn ta chắc chắn có liên quan tới ngành y tế. Mà hai nạn nhân đều là người nghiện ma túy, hung thủ lại có thể thuộc nằm lòng địa chỉ của bọn họ, lại có thể lấy được sự tin cậy của hai người mà vào trong nhà, vì vậy họ sẽ tập trung điều tra các nhân viên y tế ở các trung tâm cưỡng chế cai nghiện trong khu vực.

Phương Khải sau khi nghe xong thì trầm tư trong chốc lát, nói: “Theo như tôi được biết thì có rất nhiều bệnh viện cộng đồng cũng sẽ định kỳ đưa đồ cấm cho những kẻ nghiện thuốc có đăng ký trong hồ sơ, bọn họ chắc hẳn cũng phù hợp với đặc thù của hung thủ, nếu thử mở rộng phạm vi điều tra thì có thể sẽ có thu hoạch đấy.”

Mắt của Lục Á Minh sáng lên, đúng lúc này, điện thoại trong túi vang lên, ông vừa nghe điện thoại xong thì sắc mặt lập tức thay đổi: “Cái gì! Lại có thêm người chết sao! Vẫn là thủ pháp giống vậy sao, được rồi, tôi lập tức qua ngay.....”

Cùng lúc đó, Tô Lâm Đình hiếm khi có ngày không đến phòng thí nghiệm, ông ấy vừa mới đi ra cửa phòng mình thì bắt được Tần Duyệt đang lén lút ở ngoài cửa phòng bên cạnh, vì thế ông đi lên vỗ vai anh hỏi: “Cháu đang tìm gì thế?”

Đang rình coi lại bị chủ nhân bắt gặp, Tần Duyệt cho dù có chai mặt hay mặt dày thế nào thì cũng có hơi ngượng ngùng, anh chợt dạ cười nói: “Cháu chỉ muốn nhìn một chút thôi, trong căn phòng này rốt cuộc có gì thế ạ?”

Tô Lâm Đình nở nụ cười, nói: “Cháu vẫn còn nhớ kỹ chuyện này sao. Nhiên Nhiên sợ cháu vào phòng lộn xộn làm hỏng dụng cụ bên trong nên mới cố ý dọa cháu thôi.”

Ông ấy móc chìa khoá mở cửa phòng ra, Tần Duyệt đi theo ngó đầu vào, phát hiện bên trong thế nhưng là một căn phòng thí nghiệm, chữ “cắt” trong lòng còn chưa kịp ra miệng thì mắt đã nhìn thấy được con chuột trắng chỉ còn nửa chân, trên kệ còn chất đầy xác động vật ngâm trong hộp chất formalin thì nghĩ thầm: Cái này đúng là kích thích.

Tô Lâm Đình dẫn anh vào cửa, giải thích nói: “Có lẽ cháu không biết chứ Nhiên Nhiên ngoại trừ công việc ở trong Cục Cảnh sát thì còn là trợ lý của chú nữa.”

Tần Duyệt ngạc nhiên hỏi: “Không phải cô ấy học pháp y sao ạ?”

Tô Lâm Đình nói: “Từ nhỏ nó đã đi theo chú ngâm mình trong phòng thí nghiệm rồi, hồi Đại học lại cầm hai bằng Thạc sĩ Pháp y học và Sinh vật học nữa, vì thế chú đã thiết kế một căn phòng thí nghiệm ở nhà để con bé có rảnh thì giúp chú làm thực nghiệm, rồi ghi chép một vài số liệu.

Tần Duyệt nhin không được nói thầm, khó trách Tần Nam Tùng đưa mình đến Tô gia để tiếp thu cải tạo, bởi vì anh trai ưu tú từ nhỏ kia của nhà anh nếu so với Tô Nhiên Nhiên thì cũng chỉ xem như bình thường thôi.

Trên mặt của Tô Lâm Đình không nhìn ra sự kiêu ngạo, chỉ khe khẽ thở dài: “Đứa nhỏ Nhiên Nhiên này, từ nhỏ đã có IQ cao, việc học trước này chưa từng làm chú phải bận tâm lo lắng gì cả, tính cách thì cũng rất ngoan ngoãn dịu dàng, còn không trải qua thời kỳ phản nghịch nào cả, nên chú đương nhiên cũng hơi bỏ bê nó, chỉ một lòng tập trung vào các dự án. Chờ đến lúc chú phát hiện ra vấn đề muốn khắc phục thì đã không còn kịp nữa rồi.”

Tần Duyệt vừa nghe vừa không nhin được tò mò mà di chuyển nắp hộp bên cạnh, ai ngờ thấy được hai tròng mắt đang ngâm trong nước, làm anh sợ tới mức thiếu chút nữa hét thành tiếng. Tô Lâm Đình vẫn đang đi vào trong hồi ức, tiếp tục nói: “Chú và vợ ly hôn từ sớm, chú vốn không hiểu phải chăm sóc con nít thế nào, trước giờ cũng chưa từng dạy con bé cách làm người, vì vậy nó không biết nơi ở chung giao tiếp với người khác thế nào. Sau đó chú mới biết được, con bé bởi vì thường xuyên được nhảy lớp, tính cách lại quái gở nên lúc đi học thường xuyên bị bạn học bắt nạt, vì thế nó liền trở nên khép kín hơn, từ từ quen sống trong thế giới của riêng mình.”

Tần Duyệt giật mình, nghĩ đến Tô Nhiên Nhiên kia luôn ngồi góc một mình trong góc, rồi bị xa lánh vắng vẻ thì trong lòng thế nhưng sinh ra chút áy náy: Lúc trước anh chính là thích nhất đi bắt nạt mấy bạn học có thành tích tốt.

Tô Lâm Đình đột nhiên thở dài, nói: “Đáng tiếc chú và vợ ly hôn sớm, nếu để bà ấy dạy Nhiên Nhiên thì chắc con bé sẽ không giống vậy.”

Trong đầu Tần Duyệt lập tức hiện ra một Tô Nhiên Nhiên phiên bản thành thực, bèn nhin không được hỏi: “Cô là mẫu người thế nào ạ?”

Ánh mắt Tô Lâm Đình hiện lên tia sáng, nói: “Bà ấy hoàn toàn không giống chú, xinh đẹp, thú vị, nhiệt tình còn thích giao tiếp nữa, lúc ấy chính là nhân vật phong vân ở hội Học Sinh đấy, nam sinh theo đuổi chắc phát xếp đầy cả một tầng lầu lận, chú cũng không biết sao bà ấy lại chọn một người mọt sách như chú đây nữa.” Ông đột nhiên liếc mắt nhìn Tần Duyệt, giống như hơi tự hào cười nói: “Còn nữa, lúc đó bố cháu cũng từng theo đuổi bà ấy đấy.....”

Tần Duyệt mở to mắt, không thể tưởng tượng được bố anh lại có một lịch sử đen tối như thế, sau đó thì anh vui vẻ khi người gặp hoạ mà nghĩ, bố anh là người khôn khéo và tự phụ như vậy, thế nhưng lại bại dưới tay Tô Lâm Đình, người nhìn cái gì cũng đều không bằng ông, trong lòng ông ấy chắc đang tức chết đây.

Tô Lâm Đình tiếp tục nói: “Sau đó, Nhiên Nhiên lên Đại học ở trong ký túc xá trường, chú luôn thuyết phục nó thử đi giao tiếp với các bạn học xem, nhưng cũng chả có hiệu quả gì cả. Sau đó.....Có nam sinh bắt đầu theo đuổi nó nữa.”

Lúc đầu Tần Duyệt còn đang bận nhin con khi nhốt trong lồng sắt rồi suy nghĩ phòng thí nghiệm

này thế nhưng còn có vật sống đấy, ai dè vừa nghe xong câu này thì kinh ngạc quay đầu, chưa kịp suy nghĩ mà đã trả lời: “Vậy chắc kết cục của cậu ta thảm lắm.”

Nhận được ánh mắt vô cùng không thân thiện của Tô Lâm Đình liếc qua làm anh xấu hổ ho hai tiếng, nói: “Vậy chắc cậu ta không thành công đâu nhỉ.”

Ai ngờ Tô Lâm Đình lại nhẹ nhàng băng quơ đáp: “Không, Nhiên Nhiên đồng ý.” Ông nhìn Tần Duyệt lộ ra biểu cảm không thể tin tưởng, lại nói: “Theo ý con bé nói thì nó muốn tự mình đi tìm tòi nghiên cứu vì sao nhân loại sẽ vì tình yêu, cái thứ tình cảm mờ mịt hư vô đó mà làm những hành vi không hề có logic tí nào như vậy.”

Tần Duyệt quả thật không thể tin tưởng: “Cô ấy muốn dùng tình yêu để làm thực nghiệm sao!”

Tô Lâm Đình thở dài nói: “Chú cũng không đồng ý suy nghĩ của nó, nhưng là hai đứa nó bên nhau một thời gian ngắn rồi lại chia tay, đại khái chắc chỉ có 1 tuần. Chú cũng không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì nữa nhưng Nhiên Nhiên cũng không nói về việc này nữa, nhìn như là không để ý. Chú thậm chí còn cảm thấy từ sau chuyện đó thì nó cũng sẽ không muốn đi thử chuyện gì nữa.”

Đột nhiên Tần Duyệt nhớ tới tờ giấy ghi chú họp lớp kia, còn có cái dấu chấm hỏi to đùng nữa, có lẽ chuyện này ở trong lòng cô cũng chả to tát gì. Nghĩ thế làm anh sinh ra vài phần hứng thú với cuộc họp lớp sắp tới này.

Tô Lâm Đình hiếm khi tìm được người dốc hết lòng về sự áy náy dành cho con gái mình từ trước tới nay, cứ lải nhải miết. Còn Tần Duyệt thì vẫn mãi nhìn chăm chăm con khỉ nhỏ nhốt trong lồng sắt kia, đôi tay nó bám trên lan can, cực kỳ đáng thương nhìn anh. Tần Duyệt quay đầu thoáng nhìn sang xác chết ngâm trong hộp chất formalin bên cạnh, nhìn không được run rẩy mà suy nghĩ, chẳng lẽ con khỉ nhỏ đáng yêu trước mặt này cũng sẽ phải.....

Anh vì thế dừng bước chân lại, lớn tiếng gọi: “Chú Tô, trên người con khỉ này chắc không tiêm mấy loại virus linh tinh gì chứ ạ.”

Tô Lâm Đình nhìn con khỉ rồi nhíu mày suy nghĩ nói: “Con này hình như là mới đưa đến đây, chắc là Nhiên Nhiên dùng để quan sát tập tính của nó.”

Con khỉ nhỏ như nghe được tia hy vọng bèn vội vàng thò nửa cái đầu ra, chớp đôi mắt to ngập nước mắt, ngửa đầu chờ đợi nhìn anh làm Tần Duyệt sinh ra một cảm giác anh hùng, anh hạ quyết tâm nói: “Không bằng chú bán nó cho cháu đi, trừ vào tiền sinh hoạt phí của cháu ấy.”

Đến buổi tối, Tô Nhiên Nhiên lê thân xác mệt mỏi từ trong Cục trở về nhà, lại phát hiện Tô Lâm thế nhưng phá lệ ngồi trong phòng khách mà đọc sách, liền tò mò hỏi: “Hôm nay bố không đến phòng thí nghiệm sao?”

Tô Lâm Đình tháo mắt kính xuống, nói: “Có dụng cụ xảy ra chút vấn đề nên hôm nay bố nghỉ một ngày.” Ông thấy Tô Nhiên Nhiên đi ngày về phòng thì đột nhiên nhớ tới một việc, bèn nói: “À, đúng rồi, con khỉ trong phòng thí nghiệm của con bị Tần Duyệt mang đi rồi.”

“Con khỉ?” Tô Nhiên Nhiên mê man quay đầu lại, đột nhiên nhớ tới chuyện gì bèn mở to đôi mắt, nói: “Nhưng con khỉ đó vừa được tiêm hormone thử nghiệm xong, nó đang trong thời kỳ động dục

mà.....”

Tô Lâm Đình vội vàng bỏ sách xuống, cùng Tô Nhiên Nhiên chạy vọt tới cửa phòng của Tần Duyệt, chỉ thấy Tần Duyệt đang thẹn quá thành giận trừng đôi mắt nhìn con khi đứng trên bàn của mình, mà con khi kia thì đang dùng ánh mắt vô tội vô cùng đáng thương nhìn anh, còn hai tay thì đang chăm chỉ ‘xóc lọ’.....

Về mặt Tần Duyệt như tức điên, chỉ vào mũi nó mà dạy dỗ: “Giao phối là phương thức tận hưởng khoái lạc cấp thấp nhất, chúng ta là loại động vật linh trưởng thì nên theo đuổi phương thức cao cấp hơn, mà có hiểu không hả?”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên cảm thấy, một người một khi này kỳ thật đúng là xứng đôi vừa lứa.

TRUY TÌM HUNG THỦ

Trong căn phòng chật chội với đầy cuộn băng dính trói chặt một thi thể nữ đã bị rút cạn m...Màn trình diễn lặp lại một lần nữa, như thể đang mạnh mẽ và thẳng mặt của tất cả mọi người ở đây.

Lục Á Minh siết chặt tay đấm một phát, “Đây là lần thứ tư rồi! Tần suất gây án của hung thủ ngày càng cao, cũng ngày càng trở nên càn rỡ hơn nữa, đây chẳng phải là đang xem thường cảnh sát chúng ta bất tài sao.”

Ánh mắt của Tô Nhiên Nhiên dừng lại trên cổ của thi thể, “Nhưng lần này thì khác.”

Lục Á Minh nhìn theo ánh mắt của cô, phát hiện trên cổ người chết lần này thể nhưng lưu lại rất nhiều lỗ kim. Khác hoàn toàn so với những vụ án sạch sẽ lúc trước, hiện trường lần này cực kỳ lộn xộn, khắp nơi là mảnh vỡ và đồ dùng bị đổ ngã, thoát nhìn giống như trước khi chết thì nạn nhân đã từng phản kháng rất dữ dội. Mấu chốt chính là, trên quần áo của nạn nhân lúc này thậm chí bằng dạn xung quanh □□ cũng xuất hiện vết máu bắn tung toé.

Cách một lớp găng tay nhựa, Tô Nhiên Nhiên chạm vào những lỗ kim lộn xộn trên cổ nạn nhân, cô nheo mắt lại, gần như có thể nhìn thấy hung thủ dữ tợn trừng mắt, không ngừng dùng kim tiêm trong tay mà đâm vào động mạch chủ làm máu tươi bắn ra, thậm chí còn bắn lên mặt và tay của hắn, điều này làm hắn ta cực kỳ chán ghét và sợ hãi nhưng lại không có cách nào khống chế được bản thân.....

Cô thở hắt ra, nói: “Hắn ta đã bị kích thích, trạng thái tinh thần của hung thủ đang không ngừng chuyển biến xấu đi, hắn ta đã không thể giữ bình tĩnh được nữa rồi.”

Lục Á Minh cau mày, gật đầu nói: “Không sai, nhưng điều này còn phiền phức hơn nữa, loại người này mà đã bị kích thích thì sẽ chỉ càng gây án điên cuồng hơn thôi, việc điều tra bên bệnh viện cộng đồng của bên tổ B còn cần thời gian, có lẽ rất nhanh sẽ có thêm một vụ án nữa đang chờ chúng ta!”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn ông, trong ánh mắt mang theo vài phần kiên định: “Nếu hắn ta mất đi bình tĩnh thì khó tránh khỏi sẽ để lại chứng cứ do sơ sẩy, cho nên hiện trường lần này cực kỳ quan trọng. Lục đội, chúng ta có thể bắt được hắn ta trước khi hắn ta tiếp tục gây án!”

Lục Á Minh bị sự quyết tâm tin chắc trong giọng nói của cô cảm nhiễm, cũng sinh ra niềm tin mãnh liệt: “Được! Lần này nhất định phải bắt được hắn ta, tuyệt đối không để cho hắn ta có cơ hội giết thêm một người nào nữa!”

Tô Nhiên Nhiên cực kỳ cẩn thận thu thập tất cả mẫu máu tại hiện trường, bao gồm mọi vết máu nhỏ dính chết quần áo của nạn nhân và băng dính, đánh dấu số thứ tự bên ngoài làm dấu rồi mang về phòng kiểm nghiệm, phát hiện sau đó thật sự làm mọi người phấn chấn.

Một mẫu máu trong đó ngoại trừ DNA của nạn nhân còn phát hiện ra một DNA nam, có khả năng

của hung thủ trong lúc hoảng loạn đã tự đâm mình lúc cầm kim tiêm, tuy rằng vẫn chưa phát hiện được bất kỳ mẫu phù hợp nào sau khi đối chiếu với cơ sở dữ liệu DNA hiện có, nhưng đây vẫn là sự tiến triển có tính đột phát nhất trong vụ án này.

Trong phòng họp của Cục cảnh sát Thành phố, các thành viên của Tổ Chuyển Án đã nhiều ngày bận rộn nên ai nấy đều cực kỳ mệt mỏi nhưng tinh thần lại vì có được chứng cứ mang tính mẫu chốt này mà phấn khởi.

Lục Á Minh nhận lấy phần báo cáo Tô Nhiên Nhiên vừa đưa qua, biểu cảm vui vẻ: “Cái gì? Cháu nói bằng dấu hằn ta dùng lần này đều không giống như ba lần trước sao?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, nói: “Cháu đã so sánh cẩn thận rồi, chất liệu và hình dạng của băng dán có hơi khác nhau, chắc là do khác nhãn hiệu ạ.”

Lục Á Minh hào hứng đặt phần báo cáo lên bàn, chuyển hướng sang tổ viên của mình, hỏi: “Mọi người có biết điều này có nghĩa là gì không?”

Mọi người trầm mặc một lúc, sau lại có người đứng lên nói: “Nó cho thấy hung thủ đã phát hiện chúng ta đang tìm hằn, nên muốn cố ý che dấu thân phận của mình.”

“Không sai!” Lục Á Minh chỉ cảm thấy mây đen che phủ bao nhiêu ngày nay cuối cùng cũng lộ ra chút tia sáng, “Thậm chí có khả năng hằn ta đã bị đồng nghiệp của chúng ta hỏi thăm qua, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến hằn ta mất đi bình tĩnh. Cuối cùng vụ án gần nhất xảy ra vào sáng sớm hôm nay, vừa lúc sau khi chúng ta bắt đầu điều tra về các bệnh viện cộng đồng, điều đó cho thấy phương hướng điều tra của chúng ta là chính xác. Mọi người nhanh chóng giúp tổ B đi sàng lọc lại tất cả đối tượng đã được điều tra trước đó một lần nữa, thử xem có tìm được nghi phạm phù hợp với DNA này không.”

Lục Á Minh ban đầu nghĩ rằng dựa vào dựa vào bằng chứng và hướng điều tra trong tay thì giải quyết vụ án chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng sau khi xem xét lại những đối tượng bị điều tra trước đó cũng không tìm được nghi phạm có mẫu DNA phù hợp. May nhờ có Phương Khải nhắc nhở nên ông có rất nhiều nhân viên y tế ở bệnh viện cơ sở cộng đồng sẽ chuyển giao giúp đỡ lẫn nhau, nên tin tức cảnh sát đang điều tra về tên sát thủ liên hoàn này rất dễ dàng lan truyền trong hệ thống nội bộ. Nếu vậy, hung thủ có lẽ không ở trong những bệnh viện đã từng bị điều tra mà là bởi vì dấp bị điều tra ra cho nên cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Buổi tối cùng ngày, một hộ lý 35 tuổi tên Trần Dịch mới vừa hoàn thành xong công việc của mình, vừa đi ra phòng bệnh thì thoáng nhìn thấy mấy cảnh sát mặc đồng phục xuất hiện ở sảnh bệnh viện đang cầm quyển sổ chứng cứ theo quy tắc dò hỏi y tá trưởng cái gì đó. Trong lòng hằn ta hoảng hốt, tạm thời tóm lấy một người đồng nghiệp thay ca rồi vội vàng chạy đến tủ quần áo của mình, chuẩn bị thay đồ rồi nhanh chóng rời đi.

Có lẽ do có tật giật mình nên ngược lại càng dễ dàng bỏ sót lại dấu vết, hằn ta vừa đi đường vòng hướng ngược lại bên đại sảnh, vừa cảnh giác quay đầu lén nhìn, ai ngờ gặp được một cảnh sát đi tới từ phía đối diện làm linh hồn bé nhỏ của hằn ta bị dọa rớt một nửa, hằn ta bèn vội vàng cúi đầu bước nhanh về phía trước, người cảnh sát kia kỳ quái liếc nhìn hằn ta một cái, càng nhìn càng thấy khả nghi.

Hắn ta lo lắng đề phòng đi đến bên cạnh tủ quần áo, vừa mở tủ ra thì nghe thấy tiếng bước chân cảnh sát cách đó không xa truyền đến làm hắn ta hoảng loạn không kịp thay quần áo mà nhanh chân chuẩn bị chạy ra bên ngoài, ai dè mới chạy được vài bước thì đã bị khống chế chặt chẽ, một người cảnh sát hình sự khác đẩy cánh cửa tủ quần áo hắn ta vừa một nửa ra, liếc mắt nhìn thấy những thứ hắn ta chưa kịp lấy đi như quần áo, kim tiêm y tế cùng với một cuộn băng dính còn chưa mở.....

Trong phòng thẩm vấn, Trần Dịch nhìn hình chụp bốn thi thể với tình trạng chết giống hệt nhau trước mắt, ánh mắt đăm đăm, sợ tới mức run lấy bầy.

Tiểu Đồng và Lạc An Kỳ ngồi ở đối diện phòng thẩm vấn, dùng ánh mắt mười phần áp bức trừng mắt nhìn hắn ta: “Nói! Anh giết chết họ thế nào?”

“Tôi vốn không biết mấy người đang nói gì! Tôi không có giết người mà!” Vẻ mặt Trần Dịch bất lực, vò tóc như một con thú bị vây hãm.

Tiểu Đồng cười lạnh, ngón tay gõ trên mặt bàn: “Không có? Vậy anh nhìn thấy cảnh sát thì khẩn trương làm gì, anh chạy làm cái gì!”

Trần Dịch gần như muốn vùi đầu xuống dưới gầm bàn, ngập ngừng nói: “Tôi tưởng.....Là việc tôi lén lút sờ mó thi thể bị cảnh sát phát hiện, cảnh sát à, tôi thật sự không biết vụ án giết người nào cả!”

Lạc An Kỳ nhíu mày, vỗ bàn nói: “Anh nghiêm túc cho tao, bớt nói lảng sang chuyện khác đi. Anh nói anh không biết, vậy anh giải thích về kim tiêm và băng dính trong ngăn tủ anh thế nào!”

Trần Dịch ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt: “Đó không phải là đồ của tôi, trước giờ tôi chưa từng thấy qua!”

“Còn nguy biện hả, đồ để ở trong ngăn tủ của anh mà anh bảo chưa thấy qua hả?”

“Quên đi, chờ kết quả đối chiếu DNA có thì anh khỏi còn nguy biện nữa!”

Lục Á Minh đứng ở tấm kính bên kia, lẳng lặng nhìn người đàn ông trung niên đáng khinh trước mắt này, không biết vì sao mà ông cứ cảm thấy người này cũng không phù hợp lắm với hình tượng hung thủ trong đầu. Đã trải qua biết bao vụ án, thân là cảnh sát hình sự thì ít nhiều cũng sẽ sinh ra một số trực giác, nhưng lại không thể kết tội nghi phạm dựa vào trực giác mà tất cả phải phụ thuộc vào lời nói của bằng chứng.

May mắn chứng cứ rất nhanh được đưa tới, Tô Nhiên Nhiên thở hỗn hển, gần như chạy một đường đến đây, trên mặt hiểm khi lộ ra vẻ kích động: “Có kết quả rồi, DNA của Trần Dịch trùng khớp với DNA trong vết máu tìm thấy ở hiện trường.”

Cùng lúc đó, Trần Dịch trong phòng thẩm vấn đã sắp khóc, hét lớn: “Anh cảnh sát, tôi thật sự không có giết người mà! Là có người nói với tôi, việc tôi dâm loạn với thi thể đã bị cảnh sát phát biệt, rồi sẽ bị phán trọng tội gì đó, tôi không hiểu cái gì cả, thấy mấy người tới thì không sợ sao được chứ?”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên quay đầu, nghi hoặc hỏi: “Hắn ta nói là sự thật sao?”

Lục Á Minh gật đầu nói: “Không sau, trước khi mọi người đưa hắc đến thì đã hỏi chuyện với đồng nghiệp của hắc, tên này tiếng xấu khắp nơi, ngày thường không thích nói chuyện nhưng lại lén giấu rất nhiều tạp chí khiêu dâm, lúc trước còn từng từng bị khiếu nại dâm loạn thì thể, bệnh viện đang điều tra, có kết quả thì cũng sa thải hắc ta.”

Tô Nhiên Nhiên lập tức có hơi mờ mịt: “Hắc ta hoàn toàn không phù hợp với hung thủ của vụ án liên hoàn 317.”

Lục Á Minh thở dài: “Trước khi cháu tới thì chú vẫn luôn nghi ngờ, dựa theo hồ sơ ghi chép về tên hung thủ thì hắc ta bọc □□ của người chết lại, cho thấy hắc ta có thái độ kháng cự mãnh liệt đối với tình dục, nhưng Trần Dịch lại là một tên cuồng dâm. Còn với thói quen ở sạch thì tên này cũng không phù hợp lắm, nhưng ghi chép tâm lý dù sao cũng chỉ là phụ thôi, cần phải xếp sau chứng cứ, hơn nữa loại trừ hai điểm này thì Trần Dịch gần như đều phù hợp, có điều kiện gây án và hiềm nghi lớn nhất.”

Tô Nhiên Nhiên lại như không nghe thấy lời của ông ấy, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi nhanh chân đi vào phòng thẩm vấn, Lục Á Minh cảm thấy kỳ quái nhưng cũng đi theo, chỉ thấy cô nắm cầm của Trần Dịch, rống lên: “Đừng nhúc nhích!”

Trần Dịch bị cô dọa choáng váng, cũng cứng cổ lại để mặc cô đùa nghịch, Tô Nhiên Nhiên cẩn thận kiểm tra hồi lâu, rồi ngẩng đầu nhìn chăm chăm Lục Á Minh, nói: “Trên mặt và trên cổ hắc ta đều không có bất kỳ vết trầy xước nào!”

Ở vụ án thứ hai, mười ngón tay của nạn nhân bị chặt đứt, dựa theo suy đoán thì nạn nhân lúc gãy giữa đã làm hung thủ bị thương, nên hung thủ sợ trên móng tay của nạn nhân có DNA sẽ bị phát hiện nên mới có thể làm vậy.

Lục Á Minh lúc ấy cũng hiểu đây là điểm đáng ngờ lớn nhất, lập tức có hơi nôn nóng: “Nhưng kết quả DNA lại phù hợp, việc này phải giải thích thế nào đây?”

Tô Nhiên Nhiên chậm rãi buông Trần Dịch ra, lẩm bẩm nói: “Có lẽ máu tại hiện trường không phải của hung thủ! Mà hắc ta cố tình để chúng ta phát hiện!”

CHÂN TUỞNG

Tiếng người trong bệnh viện nhỏ dần, hần ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, kim phút vừa vặn chỉ đúng vào số 6, vì thế hần dọn dẹp hết ca bệnh hôm nay rồi đứng lên đến vòi nước nghiêm túc rửa tay. Hương vị nước sát trùng làm hần ta cảm thấy rất an toàn, cứ lặp đi lặp lại tận 4 lần, sau đó hần mới móc chiếc khăn tay luôn mang bên người ra mà lau khô.

Ở trong hoàn cảnh một bệnh viện lớn mà bây giờ bệnh nhân đều rất mê tín, thân là một bác sĩ khoa Nội ở bệnh viện cộng đồng thì số lượng công việc cũng không bao hoà chứ đừng nói tới cái gì mà giúp người bị thương hay cứu người chết. Cho nên hần từng bước dọn dẹp bàn làm việc, cũng không chào hỏi đồng nghiệp mà lập tức đi về phía phòng nghỉ.

Trên hành lang có một cô gái mặc đồ sexy đi ngang qua hần ta, sau đó hần cực kỳ không được tự nhiên mà rút người lại, cố gắng tránh phải tiếp xúc với cô gái đó, còn ánh mắt thì hiện lên một sự chán ghét.

Lúc đi ngang qua đại sảnh thì hần nghe thấy mấy cô y tá bu lại to nhỏ với nhau: Cái tên biến thái Trần Dịch quả nhiên đã bị bắt. Nghe nói là hung thủ của vụ án giết người liên hoàn gì đó, cảnh sát còn đặc biệt tới thông báo cho Viện trưởng nói chứng cứ của vụ án này cực kỳ chính xác, mà người nọ cũng đã nhận tội rồi, rồi cảnh sát còn hỏi liệu có ai ở bệnh viện sẵn sàng ra toà làm chứng không.

Mấy y tá vô cùng kích động, chặc chặc kính ngạc rồi cảm thán, hần tiến thêm một bước rồi lên giương khoé môi lên: Người nọ quả nhiên nói đúng, chiêu mượn dao giết người này cực kỳ hữu dụng, chỉ cần chờ một khoảng thời gian nữa sau khi Trần Dịch bị phán quyết có tội thì bản thân mình không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.

Nghĩ đến đây, hần nhin không nhin được mà muốn móc điện thoại ra gửi tin nhắn, nhưng có lẽ lời giao ước ít ỏi đã định nào đó làm hần nhin sự xúc động này xuống, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, về mặt hần ta thoải mái trở về phòng nghỉ thay quần áo, định hôm nay sẽ mua vài món ngon tự khao bản thân.

Lúc đi ra bệnh viện thì bầu trời đã nhuộm một màu xanh lam nhạt, hần ngẩng đầu nhìn lên những đám mây u ám che phủ rồi thở dài một hơi.

Lúc vòng qua cửa lớn thì có một hẻm nhỏ tương đối yên tĩnh, đang lúc hần ta cúi đầu đi về phía trước thì đột nhiên có một người phụ nữ trẻ tuổi gầy xộc va vào người hần.

Hần giật mình hoảng sợ, theo bản năng trốn về phía sau, nhưng người phụ nữ kia lại cười quyến rũ rồi áp sát người lên, nói: “Anh trai nhỏ, có muốn chơi chút không? Tiện nghi lắm!”

Hần cảm thấy yết hầu như có một ngọn lửa đang bốc cháy dữ dội, thiêu đốt đến chảy đầy máu tươi ngay miệng, đôi tay ở ống tay áo thì nắm chặt lại, chỉ là căn rằng không ngừng tránh né, thấp giọng quát: “Mau cút đi cho tôi!”

Nhưng người phụ nữ kia lại chẳng biết xấu hổ mà tiếp tục áp sát lên, trong ánh mắt lộ ra khát vọng nóng bỏng, nói: “Xin anh, bao nhiêu tiền cũng được, tôi cần tiền lắm!”

Hắn ta đột nhiên dừng bước, hung tợn nhìn thẳng về phía người phụ nữ kia: Rõ ràng là một gương mặt được xem là thanh tú, nhưng đôi mắt thì lại không có hồn, trống rỗng, hai má lõm sâu còn trên miệng là nụ cười giả tạo tham lam; quần áo thì nửa mở rộng, lộ ra xương ngực chỉ phủ một lớp da, mạch máu gồ lên trông khó coi đến buồn nôn.

Rác rưởi! Tất cả đều bị ma túy điều khiển đến trở nên rác rưởi!

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng áp chế sự xúc động của mình xuống. Hắn cần phải khống chế bản thân, phải nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không tất cả sẽ hỏng hết!

Lúc này, người phụ nữ kia đột nhiên nắm lấy cổ tay của hắn ta, sau đó lại áp sát cả người ả lên. Bộ mặt của hắn bắt đầu vặn vẹo, cảm giác ghê tởm từ cổ tay nhanh chóng bao phủ toàn bộ cơ thể, cuối cùng hắn không thể chịu nổi nữa mà liều mạng hất cái tay đó ra, sau đó xoay người rồi bóp chặt cổ của người phụ nữ.

Hắn thấy cơ thể bắn thiu đang dần xụi lơ dưới thân mình thì cuối cùng mới hít thở thông, hắn ta trừng mắt nở nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “À đàn bà dơ bẩn này, ai cho phép mày chạm vào người tao! Cái loại người như mày căn bản không đáng sống, phải nên chết giống như mấy con đ* kia mới đúng!”

Nhìn gương mặt người phụ nữ dần trở nên tím tái thì hắn cảm thấy có một loại khoái cảm dâng lên, điều này làm cho hắn gần như quên hết tất cả. Nhưng chẳng mấy chốc thì có thứ gì đó chạm vào thắt lưng của hắn làm hắn ta nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó lại có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Chu Vĩnh Hoa, buông cô ấy ra! Anh đã bị bắt!”

.....

Ánh sáng của bóng đèn dây tóc chói mắt “bang” chiếu thẳng xuống, hồi ức chợt bị cắt ngang, Chu Vĩnh Hoa theo bản năng giơ tay lên che mắt, sau đó gục đầu xuống, vẫn tiếp tục không nói lời nào.

Lần này là do Lục Á Minh tự mình thẩm vấn, ông đặt hai túi máu lên trên bàn rồi nói: “Đây là thứ tìm thấy khi lục soát nhà của anh, bộ phận kiểm định cũng đã xác định đây là máu thuộc về hai nạn nhân nữ. Xem ra anh vẫn còn tiếc phải giục đi, nên muốn giữ làm kỷ niệm, nhỉ? Chúng tôi còn tìm được băng dán và kim tiêm anh còn chưa kịp dùng đến, chứng cứ vô cùng xác thực, bây giờ anh có còn gì để nói nữa không?”

Chu Vĩnh Hoa thở dài, tháo chiếc mắt kính trên sống mũi xuống, dùng góc áo lau đi, rồi nói: “Không có gì để nói cả, không thể nghĩ tôi làm nhiều chuyện như thế mà vẫn không thoát khỏi được đôi mắt của mấy người.”

Lục Á Minh hừ nhẹ một tiếng: “Anh tự cho mình là thông minh, trước thì nguy trang hiện trường phạm tội như để lộ ra sơ hở, sau đó lại đẩy một người đã chọn ra làm kẻ chết thay làm chúng tôi cứ tưởng rằng đã phá được án, cho là có thể hoàn mỹ che giấu được bản thân. Đáng tiếc trên người Trần Dịch có quá nhiều điểm đáng ngờ, chúng tôi đã tra xét, bệnh viện mấy người gần đây mới làm một cuộc kiểm tra sức khỏe tập trung tất cả nhân viên của bệnh viện, nếu có người lén lấy mẫu máu của

Trần Dịch rồi lại cố ý để lại hiện trường giết người, thì cũng không phải là việc gì rất khó. Chiêu này của anh xác thật rất cao tay, nhưng cũng có nguy hiểm, đó chính là làm chúng tôi khoá chặt mục tiêu hung thủ nhất định là người bên cạnh Trần Dịch, vì thế chúng tôi dứt khoát liền quăng ra một cái bẫy, trước nhả tin tức giả làm anh lơ lửng cảnh giác, sau đó lại tìm người thử, quả nhiên anh đã mắc bẫy.”

Chu Vĩnh Hoa tựa đầu vào ghế ngồi, để mặc cho ánh đèn kia chiếu vào trong mắt, sau đó khép mắt lại cam chịu.

“Nói đi, anh đã giết người thế nào? Còn nữa, vì sao phải giết nhiều người như vậy?”

Chu Vĩnh Hoa mở mắt ra, trong mắt lộ ra sự lạnh lẽo: “Bởi vì bọn họ đáng chết! Bản thân mình không chịu nổi sự căm dỗ, để cho bản thân người không ra người, ma không ra ma rồi mà vì sao còn muốn đi hại người khác nữa chứ! Tôi giết mấy ả là vì muốn ngăn không cho mấy ả hại thêm nhiều người nữa thôi!”

Sau đó hắn ta ôm đầu thống khổ khóc nức lên, Lục Á Minh vẫn hờ hững nhìn hắn, chờ hắn phát tiết xong thì mới nghe được câu chuyện xưa từ trong miệng hắn.

Ban đầu đó là một bác sĩ trẻ tuổi tiền đồ sáng lạn, rồi thế nào sau khi say rượu đến mơ hồ bị kéo lên giường của một cô gái. Cứ tưởng một lần vô tình phóng túng, ai mà ngờ lại gây ra một hậu quả không thể cứu vãn được nữa.

Cô gái trẻ kia là kẻ nghiện ma túy, bởi vì sử dụng các dụng cụ hút ma túy công cộng cho nên đã bị nhiễm AIDS từ lâu. Còn hắn sau khi biết được thì bắt đầu trở nên lo lắng mỗi ngày, bất kỳ triệu chứng nghi ngờ thật thật giả giả nào cũng đều làm hắn ta sợ đến mức nổi điên, thế nhưng trước sau lại không dám đi kiểm tra, lỡ như thật sự bị chẩn đoán dương tính thì không chỉ sự nghiệp của hắn bị mất mà ngay cả cuộc đời của hắn cũng sẽ bị huỷ hoại!

Cuối cùng, sau khi tinh thần liên tục bị tra tấn như thế làm hắn sinh ra sự căm hận đối với những người này, hắn ta cần phải giết chết hết mấy con ả đó, máu của mấy ả dơ dáy, cần phải rút cạn thì mới có thể rửa sạch được, ngay cả cơ thể của mấy ả cũng bắn thiu, cũng phải bọc kín lại mới có thể làm cho mấy ả không thể hại người được nữa.....

Lục Á Minh cầm tờ lời khai dày cộm, không biết vì sao mà tâm trạng lại có hơi không được thoải mái mà đứng lên. Ông ra khỏi phòng thẩm vấn, rồi bảo các nhân viên trong đội xử lý cho tốt các công việc kế tiếp, sau đó ông đến phòng kiểm nghiệm tìm Tô Nhiên Nhiên, ông muốn nói cho cô kết quả cuối cùng.

Tô Nhiên Nhiên đang nghiêm túc so sánh các loại mẫu nhựa với nhau, sau khi thấy Lục Á Minh bước vào thì ngẩng đầu lên hỏi: “Hắn ta có nhận tội không ạ?”

Lục Á Minh gật đầu, lấy ra điều thuốc rồi mới nhớ tới đây là phòng kiểm nghiệm, sau đó lại nhét điều thuốc lại vào trong túi, ông ngồi xuống rồi xoa huyệt Thái Dương, nói: “Làm ngành nghề như chúng ta, lúc chưa phá được án thì liều mạng muốn bắt được hung thủ, đến khi phá được vụ án rồi thì lại cảm thấy trong lòng không thờ được.”

Tô Nhiên Nhiên trầm mặc trong chốc lát rồi lên tiếng: “Nhưng mà Lục đội, cháu cảm thấy vụ án này còn chưa kết thúc đâu.” Cô thấy Lục Á Minh lộ ra ánh mắt nghi hoặc thì tiếp tục nói: “Ở vụ án

thứ hai chúng ta tìm được mảnh nhỏ nhựa PVC trên giày của nạn nhân, mấy ngày nay cháu vẫn luôn đối chiếu các mẫu với nhau, nhưng còn chưa tìm ra chính xác nó là cái gì nữa.”

Lục Á Minh nói: “Nhưng Chu Vĩnh Hoà đã nhận hết 4 vụ án mạng đều là do hắn ta giết, cũng đã đối chiếu hồ sơ phạm tội và chứng cứ rồi thì còn có thể có vấn đề gì nữa chứ. Còn về cái mảnh nhỏ kia thì có thể là nạn nhân vô tình bị dính lên thì sao?”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, ngữ điệu chắc chắn: “Nạn nhân mang dép lê, có thể thấy không phải mang từ bên ngoài đi vào nhà, ở nhà của cô ấy cũng không tìm được đồ vật nào phù hợp với mảnh nhỏ này cả. Hiện trường vụ án tuyệt đối không thể có đồ không liên quan xuất hiện được, nếu lời khai của Chu Vĩnh Hoà không đề cập đến thứ đồ vật đó, vậy thì nhất định là có điểm đáng nghi.”

Lục Á Minh biết tính cô luôn bướng bỉnh, đã xác định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, hơn nữa trực giác của cô thông thường cũng rất chính xác nên ông cũng mặc cô điều tra, sau đó dặn dò thêm: “Cháu kiểm tra nhanh một chút, vụ án này rất nhanh sẽ lên toà đấy chú sẽ bảo vài người sang giúp cháu.”

Nhưng cả đám người bận việc đến tối cũng không điều tra được mảnh nhựa PVC với sơn dầu cuối cùng là từ món đồ nào, lúc Tô Nhiên Nhiên về đến nhà thì cảm thấy như kiệt sức, mới vừa mở cửa phòng mình ra thì đột nhiên cảm giác có thứ gì bay thẳng đến bên chân cô, sau đó lại “vèo” một tiếng bò lên giường rồi chui vào trong chăn.

Cô xụ mắt, bước nhanh quá xách con khi từ trong chăn ra, lạnh lùng uy hiếp: “Nếu mày mà còn dám động dục trong phòng tao thì tao sẽ đem mày về phòng thí nghiệm ngay!”

Con khi kia sợ tới mức run lấy bầy, lại dùng ánh mắt vô tội cực kỳ đáng thương nhìn cô, đáng tiếc Tô Nhiên Nhiên lại không phải Tần Duyệt, cho dù có giả vờ đáng thương cũng chả có uy hiếp gì với cô cả. Cô dùng hai tay xách cổ nó lên, chuẩn bị trực tiếp đá văng nó ra ngoài cửa thì may mắn lúc này Tần Duyệt từ dưới lầu chạy lên rồi hét lớn: “Lỗ Trí Thâm, thì ra mày ở chỗ này, hại tao tìm mày khắp nơi!”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy huyết Thái Dương nhảy bưng bưng: “Anh gọi nó là Lỗ Trí Thâm sao?”

Tần Duyệt ôm Lỗ Trí Thâm lên, nhướn mày nói với cô: “Thế nào, tên rất nội hàm đúng không!”

Tô Nhiên Nhiên lại cảm thấy hạn hán lời, đang muốn đóng cửa đuổi bọn họ đi ra thì Tần Duyệt lại dùng thân mình giữ cánh cửa lại, hỏi: “Có phải cô muốn tham gia buổi họp lớp không?”

Tô Nhiên Nhiên có hơi bực bội: “Anh nhìn lên lúc nào thế hả?”

Tần Duyệt dựa sát vào cô, vẻ mặt thì cười xấu xa: “Nói đi, cuối cùng cô có đi hay không? Bố cô bảo tôi hỏi cô đấy.”

Tô Nhiên Nhiên lười trả lời anh, quay người bỏ lại một câu: “Không đi!”

Tần Duyệt không buông tha cô, lại hỏi tới cùng: “Sao lại không đi chứ, có phải là sợ gặp người nào không?”

Tô Nhiên Nhiên nhả mày, trong giọng nói hàm chứa sự bất mãn: “Đây cũng là bố tôi kể với anh

hả?”

Biểu cảm của Tần Duyệt mờ ám tiến lại phía trước: “Không có, tôi đoán thôi! Nhưng mà nhìn thì hình như tôi đoán đúng rồi!”

Tô Nhiên Nhiên bần cả ngày trời, bây giờ lại bị quần lấy hỏi mấy loại vấn đề này thì lập tức đau hết cả đầu, vì thế cô đen mặt ngồi xuống, tiếp tục coi anh như không khí.

Ai ngờ người nọ cũng không cảm thấy mình bị ghét bỏ mà cực kỳ tự nhiên dựa vào mép bàn, lại tiếp tục nói: “Cô nghe tôi nói nè, hợp mặt lớp chính là ngoại trừ ôn lại chuyện cũ thì còn dùng để vả mặt nữa, nếu có người bắt nạt cô thì bây giờ vừa lúc có cơ hội bắt nạt lại rồi đấy!”

Anh thấy vẻ mặt của Tô Nhiên Nhiên không dao động thì tiếp tục hướng dẫn từng bước: “Cho nên á, tôi đã nghĩ kỹ thay cô rồi, cô chẳng những phải đi mà còn phải vẻ vang nữa, dẫn theo một bạn trai phong lưu phóng khoáng, anh tuần bất phạm thì như vậy mới có thể vả vào mặt bọn họ được!”

Tô Nhiên Nhiên bị anh nói phiền không chịu nổi, cô đứng dậy nói, “Thứ nhất, tôi không nhàm chán như vậy! Thứ hai, ai là bạn trai của tôi chứ?”

BẢO VỆ

Trong công viên nhỏ đầy màu sắc mùa xuân, Lục Á Minh và Tô Nhiên Nhiên từ xa đã thấy Tiểu Nghi mặc chiếc váy màu hồng nhạt, góc váy cũng theo xích đu mà xoè ra, con bé cười đến cong đôi mắt, mang đậm nét hồn nhiên của trẻ con, cứ như lúc này mới có thể thấy con bé chỉ là đứa trẻ mới 9 tuổi.

Mà Phương Khải thì đứng sau lưng, ánh mắt hiền hoà, lúc thì đẩy nhẹ lưng con bé để nó bay về phía trời xanh mây trắng, tặng cho nó muôn dặm ánh sáng.

Cảnh tượng này làm cho người xem cảm thấy dịu lòng, vì thế hai người họ bước qua, Phương Khải ngẩng đầu thấy hai người thì cũng nở một nụ cười tươi, nhưng Tiểu Nghi lại có hơi ngượng ngùng, con bé nhảy xuống khỏi xích đu rồi lén trốn ra sau lưng anh ta nhìn bên ngoài.

Tô Nhiên Nhiên như nhìn thấy vài phần bóng dáng của bản thân trên người con bé, cô ngồi xổm xuống, lấy con búp bê Barbie ra nói: “Đây là dì tặng riêng cho cháu nè, có thích không?”

Tiểu Nghi lộ ra ánh mắt khát vọng nhưng vẫn sợ hãi nhìn về phía Phương Khải mang theo chút do dự. Phương Khải cổ vũ vỗ đầu con bé, nói: “Dì là người tốt, dì ấy đặc biệt tới thăm cháu đấy, nhanh cảm ơn dì đi.”

Tiểu Nghi lúc này mới chui ra khỏi sau lưng anh ta rồi cầm lấy con búp bê Barbie ôm vào trong lòng, sau đó thì gật đầu cảm ơn Tô Nhiên Nhiên. Phương Khải lại ngồi xổm xuống nói với con bé: “Chú muốn nói vài câu với chú Lục, cháu cùng dì ra kia chơi một chút có được không?”

Tiểu Nghi cắn môi, chần chờ lùi về sau một bước, Tô Nhiên Nhiên thì lại không biết phải chơi với con nít thế nào, nhưng trong lòng cô cũng rất thích Tiểu Nghi, vì thế cô thử duỗi tay qua nói: “Có thể không?”

Tiểu Nghi do dự một lát rồi gật đầu, sau đó nắm chặt lấy tay của Tô Nhiên Nhiên rồi cùng chạy lên trên cỏ.

Lục Á Minh và Phương Khải đến ngồi xuống băng ghế dài, nhin không được mà cảm khái: “Con bé trở nên rạng rỡ không ít, cũng nhờ cậu cả.”

Phương Khải nhìn về bóng dáng đang chơi đùa vui vẻ, nói: “Chỉ tiếc là con bé thế nào cũng không muốn mở miệng nói chuyện. Bác sĩ tâm lý cũng đã kiểm tra rất nhiều lần rồi, bọn họ bảo tình trạng chướng ngại tâm lý này cần có thời gian để hồi phục, có lẽ 1 năm, thậm chí 2 năm.....” Anh ta lại đổi đề tài: “Đúng rồi, đã bắt được hung thủ chưa?”

Nhắc tới chuyện này thì Lục Á Minh cảm thấy có hơi phấn chấn: “Lần này tới chính là muốn nói chuyện này với cậu, đã bắt được rồi, có chứng cứ với hân ta cũng nhận tội rồi. Qua mấy ngày nữa là có thể chuyển giao lên toà án, chờ kết tội xong là có thể kết án rồi.”

Phương Khải hình như cũng nhẹ thở phào, nói: “Vây tốt quá, như vậy mẹ của Tiểu Nghi có thể yên nghỉ rồi, tôi cũng có thể hoàn toàn yên tâm.” Anh ta trầm tư trong chốc lát rồi đột nhiên nói: “Lão Lục à, tôi muốn nhận nuôi đứa nhỏ này.”

Lục Á Minh có hơi kinh ngạc nhưng cũng cảm thấy điều này đã lường trước được rồi, chỉ hỏi: “Chuyện này có hợp trình tự không?”

Phương Khải lắc đầu, nói: “Tôi chưa kết hôn nên không phù hợp với điều kiện nhận nuôi. Nhưng tôi có xin phép với bên trên rồi, tình huống của Tiểu Nghi đặc biệt nên chắc là có thể châm chước được.”

Lục Á Minh nhìn không được mà cảm khái: “Hy vọng cậu có thể thành công, có cần tôi giúp cái gì thì cứ nói. Đứa nhỏ Tiểu Nghi này gặp được cậu đúng là may mắn của con bé.”

Ánh mắt của Phương Khải có hơi ảm đạm, nói: “Nếu thủ tục nhận nuôi xong xuôi thì tôi muốn từ chức dẫn con bé chuyển sang thành phố khác ở, dù gì nơi đây cũng để lại cho con bé ký ức không tốt đẹp gì mấy, không tốt đối với sức khỏe tâm lý của nó.” Ánh mắt anh ta đuổi theo bóng dáng nhanh nhẹn cách đó không xa, nói: “Tôi hy vọng nó có thể lớn lên vui vẻ hạnh phúc, không cần phải chịu bất kỳ sự ảnh hưởng nào bởi chuyện trước đây cả, đây là điều duy nhất tôi có thể làm cho nó.”

Lục Á Minh nghe anh ta nói đến chuyện từ chức thì có hơi kinh ngạc, ông đang định mở miệng thì Tiểu Nghi đã cười chạy tới đưa cho Phương Khải một cành hoa mà mình mới hái được, cười đến mặt mày sáng lạn, sau đó còn lôi kéo anh ta cùng chơi.

Tô Nhiên Nhiên lúc đầu đuổi theo Tiểu Nghi chạy, đột nhiên một đứa trẻ đeo mặt nạ hấp dẫn ánh mắt, đó là một cái mặt nạ hình vẽ phim hoạt hình, thế là trong đầu cô đột nhiên sáng lên, mặt nạ.....Vậy mảnh nhỏ kia có thể từ mặt nạ nhựa không.....

Lúc cô lấy lại tinh thần thì Phương Khải vừa vặn đứng lên bị Tiểu Nghi lôi đi về phía trước, lúc anh ta đi thoáng qua thì Tô Nhiên Nhiên thấy được vết sẹo do dao gây ra sau tai của Phương Khải nhưng bởi vì tóc che lại nên từ một góc độ khác rất khó phát hiện được.

Cô đột nhiên quay đầu chỉ vào vết sẹo đó, hỏi: “Cảnh sát Phương, chỗ này của anh sao bị thương thế?”

Phương Khải ngẩn ra, sau đó vuốt vết sẹo kia, rất tự nhiên mà nói: “Tháng trước lúc làm nhiệm vụ bị dao cắt trúng, sao thế?”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì nhưng trong lòng hiểu rõ, vết xước với chiều sâu như thế thì chỉ cần 1 tuần là không nhìn thấy vết sẹo rồi. Cho nên, miệng vết thương sau tai của Phương Khải nhất định sẽ không quá 1 tuần. Cô quay đầu lại nhìn Tiểu Nghi đang chơi cực kỳ vui vẻ bên Phương Khải, đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh lẽo từ chân lên đến đầu.

Trong phòng thẩm tù, Chu Vĩnh Hoà cực kỳ không kiên nhẫn nói: “Ghi chép cũng đã xong hết cả rồi mà còn tìm tôi làm gì nữa!”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm hẳn ta, hỏi: “Nói, anh giết chết nạn nhân thứ hai thế nào, tôi muốn biết tất cả các chi tiết!”

Chu Vĩnh Hoa nghiêng đầu tựa vào lưng ghế, nói: “Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi giả mạo là người đưa thuốc của xã khu lừa bà ta mở cửa, vốn dĩ vào cửa liền chuẩn bị bóp chết bà ta, nhưng ai dè bà ta phản kháng, còn cào xước cằm của tôi nữa. Tôi sợ DNA bị mấy người phát hiện cho nên sau khi giết chết rồi rút cạn máu thì tôi còn cắt đứt ngón tay của bà ta nữa.”

Tô Nhiên Nhiên tiếp tục hỏi dồn dập: “Chỉ có như vậy?”

Chu Vĩnh Hoa đột nhiên có hơi chột dạ, quay đầu đi nói: “Bằng không cô nói xem còn có thể thế nào nữa?”

“Vậy ngón tay kia anh vứt ở đâu rồi?”

“Không nhớ rõ? Chắc trong thùng rác.”

“Bà ta nắm được cằm của anh như thế nào? Trước khi anh vào cửa còn làm gì?”

Chu Vĩnh Hoa mê man quay đầu lại, đột nhiên không nói nên lời, Tô Nhiên Nhiên lại lạnh lùng ném mấy tấm hình lên bàn, hỏi: “Bây giờ nói cho tôi tấm hình nào là của nạn nhân thứ hai.”

Chu Vĩnh Hoa mở to mắt nhìn vào những tấm hình của mấy người phụ nữ xa lạ, sau đó thì cảm giác mồ hôi lạnh ở sau lưng từ từ chảy xuống.....

Tô Nhiên Nhiên dựa lưng vào ghế, lại không có chút cảm giác thắng lợi nào cả, cô do dự trong chốc lát rồi hỏi một câu cuối cùng: “Anh chưa gặp qua cô ấy, cho nên.....Người anh bao che rốt cuộc là ai?”

Vào lúc chiều tối, Phương Khải cúi đầu đi về hướng nhà mình, anh ta cần phải giải quyết xong xuôi bằng không Tiểu Nghi tỉnh ngủ mà không thấy anh ta thì sẽ lo lắng lắm.

Nhưng anh ta vừa mới đi tới cửa thì phát hiện cửa nhà mình đã rộng mở, còn Lục Á Minh thì đang ngồi xổm ở chỗ cầu thang hút thuốc, anh ta dừng bước lại cười khổ, nói: “Lão Lục, anh tới sao không báo với tôi một tiếng.”

Lục Á Minh vô cùng đau đớn nhìn anh ta chăm chăm, ném ra một thứ, nói: “Trước tiên cậu giải thích cho tôi đây là cái gì!”

Đó là một cái kim thép của cảnh sát, tuy rằng đã được rửa sạch sẽ nhưng nếu xịt luminol lên thì vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy được vết máu. Phương Khải cúi đầu, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng, lúc này lại có một cảnh sát hình sự chạy tới, nói: “Đã tìm được rồi, nó được chôn ở chậu hoa.”

Môi của Lục Á Minh run lên, gần như không thể nói nên lời, ông cố gắng hít sâu một hơi rồi mới run run mở miệng: “Rất tốt, cậu biết ngón tay này giục ở bên ngoài thì sớm hay muộn cũng sẽ bị phát hiện cho nên tự mình giấu đi, có đúng không?”

Phương Khải dựa vào tường châm điếu thuốc, híp mắt nhìn làn khói xám từ từ bay đi, lẩm bẩm nói: “Quá sớm.....Mấy người phát hiện quá sớm.....”

Lục Á Minh và Phương Khải đã quen nhau hơn 10 năm, ông luôn kính nể người bạn cũ có gan làm trung gian với đám buôn ma túy. Nhưng Lục Á Minh có sao cũng không thể tưởng tượng được

bản thân sẽ có một ngày cùng cậu ta ở ngôi hai đầu bàn thẩm vấn, ông mở miệng hỏi một câu vẫn không hiểu nổi: “Vì sao thế?”

Phương Khải cúi đầu cười tự giễu: “Vì Tiểu Nghi.”

Lục Á Minh tức giận đập bàn: “Cậu đã giết mẹ con bé.”

Phương Khải ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên vẻ căm thù sâu sắc, “Bà ta không xứng đáng làm mẹ! Anh có biết bà ta vì ma túy mà làm những chuyện gì không? Từ sau khi tôi trả nợ cho bà ta một lần thì ba ta biết được tôi rất đau lòng Tiểu Nghi nên thường lấy chuyện bán con bé đến để áp chế tôi, còn thường xuyên tìm tôi đòi tiền, những chuyện đó tôi đều có thể nhẫn nhịn. Nhưng bà ta lại chê tôi đưa quá ít tiền, thế là còn.....” Anh ta nắm chặt tay lại, làm như dùng rất nhiều sức mới có thể tiếp tục được, “Anh biết không, có vài người rất biến thái thích kiểu bé gái thế này.....cho nên bà ta liền nảy lên vài ý định, nhưng Tiểu Nghi chỉ mới có 9 tuổi thôi! Con bé mới có 9 tuổi! May mà trước đó Tiểu Nghi có gọi điện thoại cầu cứu với tôi, lúc tôi chạy đến nơi thì thằng súc sinh kia đã cởi hết quần áo con bé ra rồi! Anh có biết nếu tôi trễ một bước thì chuyện gì sẽ xảy ra không!”

Phương Khải cắn răng nói xong thì gục đầu xuống, chôn mặt trong lòng bàn tay, hai vai nhẹ nhàng run rẩy. Lục Á Minh nhìn con người rần rỗi lúc nào cũng có thể bình tĩnh đối mặt với đám người buôn ma túy, thế mà lúc này yếu ớt không thể đảm đương nổi mà ngồi đây, trong lòng ông dường như bị chém vài nhát dao đau đớn, chỉ có thể vô lực nói một câu, “Nhưng cũng không nhất định phải giết người mới có thể giải quyết chứ.....”

“Phải không? Vậy tôi nên làm gì bây giờ đây? Phương Khải ngược mắt lên, hai mắt trở nên đỏ bừng, “Mẹ con bé là người nuôi dưỡng hợp pháp duy nhất, nếu tôi dẫn Tiểu Nghi đi thì chính là bắt cóc phi pháp! Tôi rất sợ lần này tôi có thể kịp nhưng nếu lần sau tôi làm nhiệm vụ không đến kịp thì sao đây, nếu tôi nhận được điện thoại của con bé thì làm sao bây giờ? Bà ta điên như vậy, ngày nào đó sẽ huỷ hoại con bé mất!”

Anh ta hít mũi, biểu cảm hoàn toàn bình tĩnh lại, “Sau đó tôi lại thấy được vụ giết người đầu tiên trên mạng, lúc đó tôi cảm thấy đây chính là cơ hội của mình, vì thế tôi cố ý bắt chước thủ pháp gây án để giết mẹ của Tiểu Nghi. Nhưng tôi vẫn cảm thấy chưa đủ an toàn, thế nên tôi tìm được Chu Vĩnh Hoà trước mấy người sau đó nói cho hắn ta một ý tưởng, dạy hắn ta làm sao thoát khỏi sự truy tìm tra xét của cảnh sát. Điều kiện chính là nếu hắn ta bị bắt thì phải nhận tất cả mọi tội. Tôi nói cho hắn ta chuyện của Tiểu Nghi, hắn ta còn rất sẵn lòng giúp tôi, dù sao hắn ta cũng đã là tử tội rồi nên cũng không để ý có thêm một tội danh nữa.”

Lục Á Minh yên lặng nghe xong, lần đầu tiên ông không biết nên nói gì lúc thẩm vấn, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Sau hai năm làm năm vùng kia, cậu đã thay đổi rất nhiều, trước kia cậu sẽ không thế này.....”

Phương Khải nghe xong cũng chỉ cười, cũng không nói lời nào, một lúc sau anh ta mới mở miệng, “Lão Lục anh có biết không? Tôi rất sợ bị bắt được, nếu tôi bị bắt thì Tiểu Nghi nên làm sao bây giờ, con bé vất vả lắm mới có cuộc sống mới.....Con bé nên làm gì bây giờ.....”

Giọng nói của anh ta dần trở nên nghẹn ngào, Lục Á Minh không dám nhìn biểu cảm của anh ta, ông nắm chặt tờ lời khai gần như bị bỏ trống, sau đó chạy trốn khỏi phòng thẩm vấn, ông gặp Tô Nhiên Nhiên với hốc mắt đỏ ửng đi đến từ phía đối diện, cũng hiểu được cô đã thấy hết toàn bộ,

ông dựa vào hành lang rít điều thuốc, nói: “Cháu nói cậu ấy có xứng đáng không? Một cảnh sát đầy triển vọng như vậy, tại sao vì một đứa trẻ không có quan hệ gì với mình mà muốn biến thành như vậy.....”

Tô Nhiên Nhiên xuyên qua khe cửa nhìn Phương Khải ngồi bên cạnh bàn thẩm vấn, nhẹ giọng nói: “Ngày đó anh ta giết người có đeo mặt nạ, chắc là sợ bị Tiểu Nghi nhìn thấy. Nhưng lúc nạn nhân giãy giụa thì có làm rớt mặt nạ của anh ta xuống, mà lúc đó Tiểu Nghi thì tránh trong tủ quần áo, xuyên qua khe cửa tủ nhìn ra phía bên ngoài.....”

Cô dừng một chút, “Lục đội, Tiểu Nghi đều nhìn thấy được. Có lẽ, con bé vẫn không chịu nói chuyện chính là bởi vì để bảo vệ cho anh ta!”

NGHĨ NGỒ

Những đám mây đen che kín cả bầu trời, cơn mưa phùn như những mũi tên chĩa hướng về phía Trái Đất, vào ngày này, Phương Khải được đưa đến trại tam giam chờ đợi bước vào giai đoạn phán quyết của toà án.

Trong tiếng bước chân lộn xộn, Phương Khải được dẫn ra khỏi phòng giam, anh ta thản nhiên nâng đôi tay bị còng của mình lên và nhìn Lục Á Minh, người đứng bên cạnh cúi đầu không nói gì, rồi nói: “Lão Lục, anh đưa tôi đi đi.”

Những chiếc xe tù thường được dừng ở cái sân ngoài cửa Cục Cảnh sát Thành phố. Đối với nhiều phạm nhân mà nói thì hành lang đi đến xe vừa sâu thẳm vừa dài, nhưng đôi khi lại rất ngắn.

Ánh mắt Phương Khải như rơi vào một nơi hư vô bên kia, giọng nói trầm thấp, “Lão Lục, anh biết không, hai năm tôi làm đặc cần nằm vùng kia không biết đã trải qua biết bao nhiêu chuyện và gặp biết bao người khốn nạn. Nhưng làm tôi ấn tượng sâu nhất chính là từng tận mắt chứng kiến một đứa bé gái chết trước mặt tôi. Con bé lúc đó mới bao nhiêu tuổi nhỉ, 14 sao? Hay là 15? Nhà nó mặc kệ nó, cả ngày lông bông ở ngoài thế là bị một lão đại của chúng tôi xem trọng, thế nên nó liền dứt khoát đi theo hãn ta, sau đó lại bị hãn ta dùng ma túy khống chế, cuối cùng, con bé chết do dùng thuốc quá liều.....Tôi tận mắt nhìn thấy nó ngã xuống trong phòng, đôi mắt thì lồi ra, miệng thì sùi đầy bọt mép, trên cánh tay nhỏ bé đều đầy lỗ kim chích.....Từ ngày đó về sau thì tôi thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy đôi mắt kia giống như đang lên án mình, nếu có thể bắt lấy đầu mối của băng đảng đó thì có phải có thể cứu lấy con bé hay không. Cơn ác mộng này vẫn luôn đi theo tui, cho đến tận khi tôi gặp được Tiểu Nghi, tôi giúp con bé kỳ thật cũng đang giúp chính mình, tôi muốn làm vài việc để bản thân an tâm, tôi không cứu được bé gái lúc trước nhưng ít nhất tôi có thể cứu lấy Tiểu Nghi.” Anh ta cúi đầu, không rõ nguyên do cười lên, “Kỳ thật, tôi cũng không biết vì sao lại đến bước này nữa, tôi là một cảnh sát, thế nhưng cuối cùng lại rũ bỏ chức trách của mình, có lẽ anh nói đúng, hai năm đó xác thật đã thay đổi tôi rất nhiều.....”

Lục Á Minh nghiêng chặt răng, rất sợ bản thân ông sẽ khóc lên, ông đỡ bả vai của Phương Khải, nói: “Cậu yên tâm đi, tôi sẽ giúp cậu chăm sóc con bé, tuyệt đối không để nó chịu khổ đau!”

Hành lang dài sắp đi đến cuối, có ánh sáng trắng và hơi ẩm từ cửa tiến vào, Phương Khải đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm ông, “Đây là anh đã đồng ý với tôi đấy, nhất định anh phải làm được! Đừng đưa con bé đến Viện Phúc lợi, tìm cho nó một gia đình trong sạch để nhận nuôi, còn nữa.....Khiến nó nhất định phải quên tôi đi, tôi không phải là người tốt.....”

Bờ môi của Lục Á Minh run lên nhẹ nhẹ, nặng nề gật đầu hứa hẹn, xoay đó xoay người không muốn nhìn thấy hình ảnh người bạn cũ bị đưa lên xe tù.

Đúng lúc này, ông thấy Tô Nhiên Nhiên kéo một bóng dáng nho nhỏ, thở hồng hộc từ một đầu hành lang khác chạy tới, vừa thấy Lục Á Minh thì liền lập tức hỏi: “Phương Khải đâu ạ, đã đưa đi rồi sao?”

Lục Á Minh kinh ngạc nhìn bé gái mà cô đang nắm tay kia, nói: “Mới vừa đưa lên xe, sao con bé lại muốn tới chỗ này?”

Lời còn chưa nói xong thì Tiểu Nghi đã tránh thoát khỏi tay của Tô Nhiên Nhiên rồi bay vọt ra sân.

Nó thấy xe chở tù phía trước đã bắt đầu nổ máy thì vội vàng đuổi theo, cuối cùng khóc thành tiếng hô to: “Chú Phương, chú Phương.....”

Phương Khải ban đầu đang ngồi trong xe, vừa nghe thấy giọng nói kia thì liền cứng người lại, đôi tay cầm song sắt không ngừng run rẩy, anh ta nhìn ra bên ngoài không thể tin được mà hô to: “Tiểu Nghi, cháu có thể nói rồi sao!”

Tiểu Nghi liều mạng chạy vội về phía trước, cơn mưa phùn xối thẳng lên cơ thể nhỏ bé của nó, nhưng nó lại không hề để ý mà chỉ khàn giọng hô lên: “Chú Phương, cháu xin lỗi.....Cháu xin lỗi.....”

Phương Khải nắm chặt song sắt, nôn nóng nói: “Tiểu Nghi, cháu mau về đi! Cháu không có sai gì hết! Là cháu làm sai chuyện cho nên phải chịu sự trừng phạt, cháu phải cố gắng học tập, cố gắng sống tốt, phải làm cho chúng ta đều thấy tự hào, cháu biết chưa!”

Tiểu Nghi chạy đến kiệt sức, nhưng người kia thì vẫn bị đưa đi càng lúc càng xa, dần dần bị mưa lớn và sương mù dày đặc che phủ, trong lòng nó hoảng hốt nhưng vẫn cố gắng muốn đuổi theo, sau đó thì bị Tô Nhiên Nhiên chạy đến ôm chặt.

Giọng nói của Tô Nhiên Nhiên nghẹn ngào, nhưng vẫn dịu dàng xoa nhẹ đầu con bé, nói: “Chú ấy đã đi rồi, chúng ta về trước được không, nếu cháu bị bệnh thì chú ấy sẽ đau lòng lắm.”

Tiểu Nghi chôn mặt trên vai của cô, khóc đến khàn cả giọng, Lục Á Minh sau đó cầm dù chạy tới rồi yên lặng che mưa cho hai người, trong lòng ông thì bị cơn mưa này làm lạnh buốt.....

Hai người đưa Tiểu Nghi về nhà, con bé khóc rất nhiều lại còn bị ướt mưa nên thay quần áo ra rồi ngủ thiếp đi, Tô Nhiên Nhiên xoa cái trán mịn màng của con bé, nói: “Con bé gọi điện cho cháu hỏi chú của nó đi đâu rồi mà sao mãi chưa trở về. Cháu không biết nên lừa con bé thế nào, sau đó nó lại tự mình đoán được thế là nhất định bắt cháu dẫn nó đến chào chú Phương một lần, cháu không đành lòng từ chối nên dẫn nó đi.....Cháu xin lỗi, cháu biết làm như vậy không hợp phép tắc.”

Lục Á Minh thở dài một tiếng, thương tiếc ngắm nhìn gương mặt đang ngủ say kia, “Chú sẽ tìm cách tìm một gia đình nhận nuôi con bé, đây là chuyện chú đã đồng ý với lão Phương, nhất định phải chăm sóc cho nó thật tốt.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt luôn kiên định bỗng nhiên lại đầy trống rỗng, giọng nói có hơi run rẩy: “Lục đội, chú nói.....Có phải cháu làm sai rồi không.....”

Lục Á Minh ngẩn ra, nhất thời không biết phải trả lời lại thế nào.....

Nghe thấy tiếng chìa khoá bỏ vào ổ thì Tần Duyệt cuối cùng cũng thấy được ánh bình minh của hy vọng, anh đột nhiên nhảy cẫng lên sô pha, lớn tiếng ồn ào: “Cuối cùng cô cũng về rồi! Hôm nay chị Trương xin nghỉ, tôi sắp chết đói rồi nè!”

Do mối quan hệ công việc giữa hai bố con nên hai người rất ít nấu cơm ở nhà, sau khi dưỡng nên sự lười biếng thì hai người mời một người giúp việc đến nhà nấu cơm, từ đó nếu bây giờ hai người về sớm thì cũng có thể ăn cơm nóng, chứ không phải chỉ có thể ăn đại cho qua bữa như trước.

Tô Nhiên Nhiên nghe vậy thì giật mình, sau đó lập tức đi vào trong, “Trong tủ còn có mì gói đó.”

Tần Duyệt cực kỳ phần nộ lên án: “Cô bắt tôi ăn thứ thực phẩm rác rưởi đó hả!”

Tô Nhiên Nhiên muốn bật lại vài câu nhưng chỉ là tạm thời không có sức lực nữa, bản thân cô cũng chưa ăn cơm nên cô đi xuống bếp nấu nước nấu mì, cũng thuận tiện làm luôn hai phần cho hai người.

Cô lấy cà chua, rau xanh trong tủ lạnh ra, thịt kho bỏ lên chảo nóng rồi thêm gia vị, lại thêm nước vào trong, sau đó kết hợp với trứng gà màu vàng óng, rồi rắc hành thái lên, mùi thơm nức mũi và cực hấp dẫn.

Tần Duyệt đã đói muốn mở con mắt rồi, nên đối với món mì đơn giản nhất làm tại nhà thì cũng cảm thấy như sơn hào hải vị, thế là anh vội vàng gấp mấy miếng bỏ vào trong việc, nhin không được khen ngợi: “Không thể tin cô nấu ăn cũng không tệ lắm.”

Tô Nhiên Nhiên kỳ thật chỉ giỏi nấu mì mà thôi, nhưng cô lười giải thích, chỉ hút mì đến ngơ ngẩn. Tần Duyệt thì vui đầu ăn mấy miếng, cảm thấy cực kỳ ấm bụng, lúc ngẩng đầu lên thì phát hiện hốc mắt của người đối diện hơi đỏ, cảm xúc thoát nhìn không tốt lắm, khác xa bộ dáng lạnh nhạt đậm bạc lúc trước của cô.

Vì thế anh nhướn mày, hỏi: “Sao thế? Bị người khác bắt nạt hả?”

Tô Nhiên Nhiên vẫn vui đầu ăn mì như cũ, hơi nóng bốc lên ngưng tụ thành những giọt nước nhỏ trên lông mi của cô, ngay khi cô chớp mắt thì nó đột nhiên rơi xuống, làm biểu tình của cô càng thêm vẻ cô đơn.

Tần Duyệt tò mò đến nỗi ăn không vô nữa, với loại cá tính như Tô Nhiên Nhiên này thì chuyện gì có thể làm cô đau khổ như vậy được chứ, thế là anh đặt mông ngồi xuống cạnh cô, bày ra thái độ cực kỳ hợp lẽ phải: “Cuối cùng là cô bị sao thế? Coi như nể mặt chén mì này, tối giúp cô xả giận nhé!”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn anh một cái, đột nhiên cảm thấy người này tuy thái độ kiêu ngạo lại xấu xa, nhưng lại luôn có nguyên tắc làm việc thuần khiết và trực tiếp: Ai đối tốt với anh thì anh sẽ đối tốt lại, nếu bị bắt nạt thì liền nhất định phải bắt nạt lại. Nếu thế giới này cũng thật sự có thể đơn giản như vậy thì có lẽ sẽ không mãi luôn làm người ta cảm thấy bất lực.

Cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: Nếu như là anh thì anh sẽ làm thế nào?

Vì thế cô bỏ chén xuống, thoáng suy nghĩ một lát rồi bắt đầu kể cho anh nghe toàn bộ mọi chuyện, trong tiếng xe cộ từ ngoài cửa tiến vào thì giọng cô rất nhẹ, kể câu chuyện tựa như một tiếng thở dài trong thế giới phồn hoa vậy.

Tay Tần Duyệt đặt ở sau lưng ghế sofa của cô, thở dài thật sâu; “Thì ra chính là vì chuyện này.....”

Tô Nhiên Nhiên cup mắt xuống, bả vai hơi nghiêng về phía trước, tư thế này làm cho cô thoát nhìn có hơi yếu đuối, “Nếu tôi không kiên trì điều tra tiếp, cứ để tên hung thủ kia nhận hết mọi tội lỗi thì Phương Khải có thể dẫn Tiểu Nghi đi rồi, hai người họ có thể bắt đầu cuộc sống mới, mà bây giờ, hình như tất cả mọi thứ đều bị tôi phá hỏng cả rồi.....Tình huống của Tiểu Nghi rất khó tìm được gia đình nhận nuôi thích hợp, nhưng mà nếu đi Viện Phúc lợi thì cũng không phải lựa chọn tốt đối với con bé.....”

Tần Duyệt đột nhiên cười khẩy, “Phải không? Nhưng người cảnh sát mà cô nói có thể thật sự đối xử với con gái ruột của người anh ta đã giết chết mà không thấy tội lỗi tí nào sao?”

Tô Nhiên Nhiên ngáp ngừng, lại nghe Tần Duyệt nói tiếp: “Cho dù anh ta có thể làm được nhưng cô cảm thấy một người tốt, vì cái gọi là kết quả tốt mà có thể làm bất kỳ chuyện gì theo ý mình được sao?”

Tô Nhiên Nhiên chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của mình, tựa như có thể hiểu được ý anh muốn nói là gì, Tần Duyệt đứng lên, nhặt cái bật lửa trên bàn thưởng thức trên tay, ánh mắt có hơi tối lại: “Vụ án của Chu Văn Hải lúc trước, tất cả mọi người đều xác định tôi là hung thủ, mà có lẽ bọn họ cũng cảm thấy thế, giống như một người đáng ghét như tôi làm ra chuyện xấu xa đó là điều đương nhiên thôi.”

Anh đến trước mặt cô, cầm tay vịn bên cạnh cô rồi từ từ cúi lưng xuống, “Nhưng cô không giống vậy, trong lòng cô có một lần đường, nó chính là chứng cứ và pháp luật mà cô luôn kiên trì, cho dù bất kể là người nào cũng cần phải dùng lần đường này để đo đạc, nếu bước qua lần đường này thì nhất định phải chịu sự trừng phạt, nhưng nếu không bước qua thì cô cũng sẽ không bởi vì thành kiến mà quyết định kết án người đó. Cô nói xem, nếu lần này cô bởi vì người cảnh sát kia là người tốt mà buông tha cho anh ta, vậy thì sau này nếu gặp phải chuyện như vậy nữa thì cô nên làm sao đây? Nếu cứ nhiều lần lặp lại như vậy thì cái lần đường kia trong lòng cô sẽ càng ngày càng lệch đi, rồi sẽ có một ngày nào đó, ngay cả cô cũng không biết nó méo lệch đến chỗ nào đâu.”

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu nhìn gương mặt chỉ cách mấy cm của anh, cặp mắt bất cần đời từ trước tới giờ bỗng nhiên trở nên đầy nghiêm túc, khoé miệng vẫn hơi nhếch lên như cũ, “Nếu có một ngày ngay cả những người như cô cũng đều mất đi quy tắc chuẩn mực thì thế giới này quả thật rất nhàm chán!”

HỌP LỚP-1

Sau khi kết thúc hai vụ án lớn liên tiếp thì hiếm khi tạm thời không có vụ án mạng nào xảy ra, Tô Nhiên Nhiên tưởng rằng cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, bình tĩnh quay về phòng thí nghiệm để làm nghiên cứu. Ai ngờ cô đã xem thường năng lực chiến đấu của một nhân sĩ nhàm chán nào đó trong nhà, mỗi ngày Tần Duyệt chỉ cần chạm mặt với cô thì luôn chịu khó hỏi: Cô đã nghĩ kỹ chưa, chuẩn bị tham gia họp lớp thế nào.

Tô Nhiên Nhiên tuy không am hiểu đoán suy nghĩ của người khác, nhưng tâm tư của người này gần như ghi hết trên mặt rồi, từ trong ra ngoài lộ rõ: Anh chính là lâu lắm không ra ngoài chơi rồi, nên muốn mượn chuyện này tìm chút kích thích.

Cho nên cho dù anh có dây dưa thế nào thì cô vẫn lù lù bất động, mỗi ngày vẫn như thường lệ đi làm tan làm, ăn cơm, ngủ, cho thằn lằn ăn, mỗi ngày cứ trôi qua bình đạm rồi cũng đến ngày họp lớp đó.

Hôm đó là ngày cuối tuần nên Tô Lâm Đình không vội đến phòng thí nghiệm, chỉ ngồi uống cà phê đọc báo ở phòng khách, Alpha thì nhàn nhã dạo bước trên sàn nhà, còn Tần Duyệt thì dựa trên sofa chơi game, sau lưng thì là con khỉ, trong nhà hiếm khi lại náo nhiệt như vậy.

Tô Nhiên Nhiên thấy thời gian còn sớm nên định chuẩn bị về phòng thí nghiệm xem thử, sau đó lại đột nhiên nghe tiếng chuông cửa reo lên, cô kỳ quái nhìn Tô Lâm Đình, còn ông ấy thì cũng lộ ra vẻ mặt hoang mang.

Nhà họ Tô có rất ít khách tới thăm, huống chi là còn vào thời gian này nữa, hai người đang thắc mắc thì Tần Duyệt đã chạy tới cửa, cực kỳ thân nhiên mở cửa ra.

Chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc bảnh bao đứng trước cửa, trên mặt là nụ cười chuyên nghiệp, trong tay thì cầm một chiếc hộp thật dài, vừa nhìn thấy Tần Duyệt thì kính cẩn gọi một tiếng: “Tần thiếu gia.”

Tô Nhiên Nhiên thấy là khách đến tìm Tần Duyệt thì định xoay người bước vào trong, ai ngờ đột nhiên nghe người nọ kêu lên: “Vị này chắc là tiểu thư Tô Nhiên Nhiên đúng không, đây là quần áo cô cần.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên quay đầu lại, như là hiểu được điều gì mà lờm Tần Duyệt chăm chăm, còn Tần Duyệt lại vui vẻ phớt lờ ánh mắt của cô, giơ tay ra nhận cái hộp có logo thật lớn, rồi nói: “Đây là sản phẩm mới của quý này, mặc đi họp lớp vừa không đụng hàng vừa thể hiện được đẳng cấp và địa vị, thế nào, tôi thay cô nghĩ chu đáo lắm đúng không.”

Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng liếc mắt nhìn cái hộp kia rồi nói: “Tôi không cần!”

Tô Lâm Đình lại rất hứng thú, đi đến cười ha hả nói: “Nếu đã mua rồi thì không bằng mở ra xem

thử đi, coi xem nó thế nào gì.”

Sau khi mở hộp ra xong, vừa thấy đó là một chiếc áo sơ mi được thiết kế xứng với quần ống rộng 9 phân thì Tô Lâm Đình rất hài lòng: “Thoạt nhìn đúng là rất hợp với Nhiên Nhiên của chúng ta.”

Tần Duyệt đặc ý ngồi xuống trên sô pha, nói: “Đó là đương nhiên ạ, khí chất của cô ấy lạnh lùng, nếu mặc váy thì lại mất đi đặc sắc. Còn về dáng người thì tuy phần trên không có điểm nhấn gì nhưng đượ cái chân dài eo thon, bộ đồ này vừa vặn có thể làm nổi bật vòng eo và đôi chân. Còn nữa, làn da của cô ấy trắng, mà hai màu sắc này là màu mới của năm nay, nên vừa lúc có thể thêm một chút nữ tính cho cô ấy.”

Cả đời này Tô Nhiên Nhiên chưa từng bị ai tùy tiện bình phẩm về dáng người như vậy, thiếu chút nữa không giữ được bình tĩnh, cô nhìn thoáng qua nhân viên của hàng vẫn còn tươi cười đứng ở cửa, sau đó kinh ngạc hỏi: “Sao anh còn chưa đi nữa!”

Nhân viên cửa hàng có vẻ giật mình, nhưng vẫn giữ nụ cười ôn hoà như cũ: “Bộ này có giá 6200, xin hỏi là trả tiền mặt hay quẹt thẻ.....”

Tô Nhiên Nhiên nhú mày nhìn Tần Duyệt: “Anh không trả tiền à?”

Tần Duyệt chớp mắt cực kỳ vô tội: “Tôi đâu có tiền!” Sau đó lại nói thêm, “Đây là chiết khấu chỉ dành cho thành viên cao cấp VIP thôi đấy, có lời lắm.”

Ý tưởng ban đầu của anh vốn dĩ là: Đồ vật cũng đưa đến cửa rồi, người bình thường thì thường ngại mặt mũi nên chắc chắn sẽ trả tiền mà nhận lấy, mà nhà họ Tô lại không phải không trả nổi số tiền này.

Nhưng anh đã quên mất Tô Nhiên Nhiên không phải người thường, cô lạnh mặt bỏ quần áo lại trong hộp, đưa cho nhân viên cửa hàng nói: “Thật xin lỗi, Tần thiếu gia bây giờ là kẻ nghèo hèn rồi, anh ấy không trả nổi nên anh cầm về đi thôi.”

Nhân viên cửa hàng kia ôm cái hộp với vẻ mặt khó xử nhìn Tần Duyệt, còn sắc mặt Tần Duyệt thì lập tức biến thành màu đen, Tô Lâm Đình nhìn không được nữa thế nên quyết định đứng ra giảng hoà, cười nói: “Bộ đồ này khá đẹp, vậy đi, để bố trả tiền.”

Thấy Tô Nhiên Nhiên quay đầu bất mãn nhìn sang thì ông ho một tiếng nói: “Nếu không trừ vào tiền sinh hoạt của cậu ấy đi.”

Tần Duyệt nghiêng đầu không quan tâm, dù sao số tiền đó cũng chẳng vào được túi tiền của anh, sau khi nhân viên cửa hàng rời đi thì anh liền nhìn đồng hồ, vẻ mặt đầy hưng phấn hỏi: “Khi nào cô đi, phải thay đồ rồi hân đi đấy.”

Thấy Tô Nhiên Nhiên còn ôm hộp giận dỗi nên Tô Lâm Đình cũng giúp khuyên bảo: “Nếu đã mua quần áo đắt tiền vậy rồi thì không bằng con cứ đi đi. Ngày thường con cũng không có hoạt động giải trí nào, nhân cơ hội này đi gặp bạn học cũng tốt, bằng không suốt ngày cứ đối mặt với thi thễ thì bố sợ con buồn tới bệnh mất.”

Tô Nhiên Nhiên hít một hơi thật sâu, nhìn chằm chằm bộ quần áo kia mà suy nghĩ: Cô xác thật chưa từng mua quần áo đắt tiền như vậy, mỗi ngày ra vào Cục Cảnh sát cũng không thể mặc bộ này,

nếu hôm nay mà không mặc thì chắc nó chỉ có thể treo trong tủ quần áo cho đến hết đời mất. Nghĩ như vậy thì cô cũng có hơi đau lòng.

Tần Duyệt thấy thái độ của cô rõ ràng thả lỏng thì lập tức nhảy dựng lên ân cần nói: “Khi nào hộp lớp bắt đầu vậy, tôi đưa cô đi!”

“Không cần!” Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng nói rồi ôm hộp đi vào phòng.

Ai ngờ chờ cô thay xong quần áo ra đến phòng khách thì phát hiện Tần Duyệt cũng thay bộ quần áo mới, đang dựa người trên cửa cười chờ cô.

Hôm nay anh mặc khác hẳn phong cách loè loẹt xa xỉ như lúc trước, chỉ có chiếc áo sơ mi và quần tây đơn giản, nhưng có thể nhìn ra được chất liệu may rất tinh tế, cổ tay áo xắn lên tùy ý, càng thêm vài phần đẹp trai không thể kiềm chế được.

Anh thấy cô đi ra thì quét mắt nhìn từ đầu tới chân một lần, rất vừa lòng khen ngợi: “Đẹp hơn nhiều so với mấy bộ trang phục lỗi thời của cô đấy, nếu tô thêm son môi thì càng đẹp.”

Tô Nhiên Nhiên luôn cảm thấy rằng anh chả bao giờ cho được ý kiến nào hay cả, vì thế cũng không thèm trả lời, không nói lời nào mở cửa đi ra. Tần Duyệt mỉm cười, không nhanh không chậm đi theo phía sau cô, cho đến khi Tô Nhiên Nhiên nhìn thấy chiếc siêu xe đầy phong cách đậu dưới nhà thì lập tức có cảm giác bị sét đánh trúng.

Tần Duyệt thường thức chìa khoá trên tay, ngửi khí thì khoe khoang, “Thế nào, tôi hỏi mượn bạn đấy, đáng tiếc chiếc xe của tôi bị bố tịch thu rồi, nếu không còn bắt mắt hơn chiếc này nhiều.” Anh bước đến kéo cửa xe ra, cực kỳ lịch sự làm động tác “mời”, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt anh, cộng thêm chiếc xe bên cạnh cực kỳ nổi bật, thế nên rất dễ dàng thu hút ánh mắt từ bốn phía.

Tô Nhiên Nhiên thấy người tụ tập xung quanh ngày càng nhiều thì thật sự không thể tưởng tượng được sau này sẽ bị hàng xóm bàn tán thế nào nữa, cô thấy Tần Duyệt vẫn đỡ cửa xe tỏ rõ thái độ nếu cô không lên xe thì sẽ không rời đi, thế nên cô chỉ đành xụ mặt ngồi xuống.

Tần Duyệt khởi động xe rồi mở cửa sổ trời ra làm làn gió tiến vào thổi bay tóc trên trán, lập tức sinh ra một cảm giác vui sướng từ lâu không có.

Tần Duyệt thấy Tô Nhiên Nhiên vẫn mím môi nhìn ra ngoài cửa sổ thì cười ranh mãnh, nói: “Này, tôi là giúp cô quyết định đấy. Nếu cô thật sự không muốn đi thì cần gì phải viết thời gian lên giấy ghi nhớ chứ, hơn nữa tôi cũng chẳng thể ép buộc cô được.”

Tô Nhiên Nhiên hơi quay đầu đi, vẫn không trả lời như cũ, lại có hơi khốn khổ vì bị nói trúng tim đen.

Tần Duyệt có hơi tò mò hỏi: “Cái người kia, người bạn trai cũ kia của cô đó, cuối cùng hình dáng thế nào?”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhớ lại, cũng không xác định nói: “Cũng khá đẹp trai.”

“Vậy so với tôi thì sao?”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên còn nghiêm túc so sánh, rồi trả lời: “Anh đẹp trai hơn.”

Tần Duyệt cực kỳ vừa lòng nhếch khoé miệng lên, trong lòng không thể giải thích được có hơi ngất ngây lại nói: “Đó là đương nhiên, nếu anh ta có thể đẹp trai như tôi thì sao cô có thể chia tay được chứ.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu lườm anh, có thêm hiểu biết mới về trình độ tự luyện của người này rồi.

Bữa tiệc họp lớp này được chọn ở một khách sạn năm sao sang trọng ở trung tâm thành phố, là do cựu lớp trưởng Tạ Thanh sắp xếp, nghe nói anh ta có quan hệ hợp tác với khách sạn này, hơn nữa cũng cực kỳ rộng rãi trả hết các chi phí ăn uống nữa, còn các hoạt động sau đó thì dựa sở thích của mọi người rồi sắp xếp.

Người nguyện ý tổ chức họp lớp thì ít nhiều cũng trong tối ngoài sáng ngấm ngấm khoe khoang, trong lòng mọi người đều hiểu rõ nhưng không nói ra, vừa lúc cũng vui vẻ vì chả cần phải bỏ tiền gì cả.

Tần Duyệt dừng xe ở cổng lớn khách sạn, Tô Nhiên Nhiên đang chuẩn bị mở cửa xuống xe thì bị Tần Duyệt ngăn lại, anh lười biếng dựa vào lưng ghế, nói: “Chờ chút.”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu được, nhưng cửa xe đã bị anh khoá thế nên chỉ có thể tạm thời ngồi yên. Qua giây lát, rất nhiều bạn học lần lượt đến đều bị chiếc siêu xe ngay trước cửa làm loé mắt, ai cũng nhìn không được mà ghé tai nhau xì xào: Cuối cùng là bạn học nào thế, xem giá cả của chiếc xe này thì người này chắc còn có danh vọng hơn cả người thành công Tạ Thanh mà cả lớp công nhận.

Tần Duyệt thấy thời cơ đã đến, lúc này mới chậm chậm mở cửa xuống xe, lại vòng sang bên kia mở cửa xe cho Tô Nhiên Nhiên, mọi người vừa nhìn thấy là Tô Nhiên Nhiên xong thì lập tức ai nấy đều kinh ngạc. Tô Nhiên Nhiên không khác gì so với thời ĐH, nhưng anh chàng bên cạnh cô thì bất kể diễn xuất hay ngoại hình đều cực kỳ khác hẳn so với cô.

Tần Duyệt cố tình giả vờ không thấy được mấy cặp mắt dõi theo, anh nắm lấy tay Tô Nhiên Nhiên đi vào trong, Tô Nhiên Nhiên hất tay anh ra không được nên chỉ đành tùy ý để anh nắm.

Tạ Thanh dẫn đầu mấy người tổ chức họp lớp chờ ở trong sảnh, thấy hai người đi vào thì cũng kinh ngạc đến mức quên cả chào hỏi.

Tần Duyệt quét mắt nhìn một vòng cả sảnh, vốn dĩ muốn hỏi Tô Nhiên Nhiên người nọ là ai, nhưng bây giờ thì không cần mất công nữa bởi vì ai nấy lúc nhìn thấy hai người xong thì đều cố ý vô tình ngó sang một người đàn ông trong đó.

Người đàn ông kia tên là Thẩm Dịch, thoát nhìn cũng coi như ra hình ra dáng, bên cạnh là một người bạn gái xinh đẹp sành điệu, chắc ít nhiều cũng ôm tâm tư muốn khoe khoang, nhưng thái độ bây giờ của anh ta có vẻ cực kỳ vi diệu.

Tạ Thanh lúc này mới nhớ tới chào hỏi, nhanh chóng nở nụ cười nói: “Tô Nhiên Nhiên, đã lâu không gặp rồi! Bây giờ nhìn cậu thật khác, suýt nữa tớ nhận không ra rồi.”

Tô Nhiên Nhiên cũng cười đáp lễ, đơn giản chào hỏi với vài người, nhưng không nói nên lời mấy

câu khen ngợi, nên chỉ đứng thẳng ngơ ngác ở đó.

Đứng bên cạnh Tạ Thanh là cựu hoa khôi lớp Đỗ Mi, ánh mắt cô quay sang nhìn hai người, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bộ đồ của hai người đều là sản phẩm mới của quý từ mấy thương hiệu lớn, rất đắt tiền, vì thế chân thành khen ngợi: “Đúng thật là khác rất nhiều, sắp không nhận ra được luôn. Đúng rồi, bộ đồ này thật đẹp.”

Tần Duyệt lúc này hơi nghiêng đầu, vẻ mặt yêu chiều nhìn Tô Nhiên Nhiên, nói: “Là tôi chọn đấy.”

Tay Tô Nhiên Nhiên run rẩy, còn những người khác thì cũng cảm thấy không nỡ nhìn thẳng, lúc này, Tạ Thanh rất kịp thời, nói: “Vào chỗ ngồi đi, để tôi dẫn hai người lên.”

Lúc vào phòng riêng thì người nào đùa giỡn thì cứ đùa giỡn, người nào ôn chuyện thì vẫn ôn chuyện, nhưng vẫn tò mò nhìn về phía hai người không giống người yêu chút nào này.

Mà Tô Nhiên Nhiên lần đầu tiên trở thành tâm điểm của mọi người lại có vẻ cực kỳ không được tự nhiên, may là tất cả câu hỏi đều bị Tần Duyệt chặn lại làm cô kinh ngạc phát hiện ra người này có thể thực sự che giấu được thái độ kiêu ngạo ngày thường mà trưng lên vẻ lịch sự nho nhã, thậm chí với đề tài nào cũng đều có thể đối đáp vài câu.

Thoạt nhìn thế này thì anh cũng không phải không biết xu nịnh mà là anh căn bản không muốn thôi.

Lúc này, có vài người trêu ghẹo hỏi: “Nhiên Nhiên à, thật hâm mộ cậu quá, tìm được một người bạn trai tốt như vậy, nhanh nói cho chúng tôi biết xem hai người quen nhau thế nào vậy.”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, ăn ngay nói thật: “Quen nhau trong một vụ án giết người.”

Không khí trong phòng phảng phất như bị đóng băng trong giây lát, Tạ Thanh vội vàng cười giải hoà: “Nhiên Nhiên bây giờ chính là pháp y nổi tiếng của Cục Cảnh sát Thành phố đấy, nghe nói đã từng phá không ít vụ án lớn rồi, thật là làm bạn cùng trường như chúng ta thơm lây mà.”

“Ồ,” có người phảng phất như đã tìm được một lời giải thích cho sự thật trước mắt, “Có phải là cậu giúp anh ấy, anh chàng đẹp trai không có gì báo đáp, thế nên liền dứt khoát lấy thân báo đáp đúng không.”

Mọi người nghe thế cười to, nhưng Tần Duyệt lại thu nụ cười lại, ánh mắt quét sang bên kia rồi dừng trên người Tô Nhiên Nhiên, nói: “Không phải, là tôi cảm thấy cô ấy cực kỳ tốt, ai cũng không thể so được.”

Mọi người ban đầu chỉ trêu chọc thôi nhưng thành linh bị tọng thức ăn chó vào miệng thế nên biểu tình của ai nấy đều có chút không được tự nhiên, trong lòng Tô Nhiên Nhiên cảm thán: Người này đúng là cao thủ thả thính mà.

Lúc này, các món ăn lục tục được đưa lên, Tạ Thanh tiếp đón mọi người vào bàn ngồi, trong suốt bữa tiệc trò chuyện về các đề tài đang nổi của xã hội, Tần Duyệt thì vẫn liếc mắt sang phía Thẩm Dịch, chỉ thấy anh ta bĩu mũi, giống như đồng ý với đề tài đang nói: “Theo tôi thấy thì mấy tên thiếu gia nhà giàu đó chẳng có mấy người là tốt cả, bề ngoài thì nhìn gọn gàng sáng sủa nhưng mà đến lúc ở chung rồi thì nói không chừng còn khó phục vụ hơn nữa.

Tô Nhiên Nhiên căn bản không nghe ra ẩn ý trong câu nói này, sắc mặt rất tự nhiên mà gấp đồ ăn, Tần Duyệt cũng chẳng để ý tới, chỉ cúi đầu cười bóc vỏ tôm, cực kỳ tự nhiên đưa con tôm đã lột vỏ đến bên miệng của Tô Nhiên Nhiên, cười cực kỳ ôn nhu.

Hành vi này thật quá mức điên rồ, ánh mắt cả lớp đều đồng loạt nhìn sang bên này.

Từ sau 3 tuổi thì Tô Nhiên Nhiên đã không cần người khác đút ăn rồi, huống chi là ở trước mặt bao nhiêu người thế này, vì thế cô mở to mắt nhìn chăm chăm con tôm trước mắt kia, nhưng thế nào cũng không mở miệng ra nổi.

Tươi cười trên mặt của Tần Duyệt cứng lại, anh cũng không muốn bị vả mặt trước mặt nhiều người thế này, vì thế anh giả vờ thân mật ghé sát bên tai cô, hung dữ nói: “Nếu cô dám không ăn thì có tin tôi dùng miệng đút cô không hả!”

HỌP LỚP-2)

Tô Nhiên Nhiên đương nhiên biết người này mà điên lên thì chuyện gì cũng làm được, vì thế cô nhanh chóng quyết định há miệng ra cắn con tôm, nhưng do cô ăn quá mức nóng nảy cho nên không phát hiện bản thân trong lúc vô ý đã ngậm trúng đầu ngón tay của Tần Duyệt.

Cảm giác ẩm ướt ẩm áp bao lấy lòng bàn tay, tuy rằng chỉ ngăn ngui trong chớp mắt nhưng lại làm Tần Duyệt cảm thấy đầu ngón tay của mình tê dại, hơn nữa loại tê dại này nhanh chóng truyền khắp cả người, giống như đôi cánh của con bướm, trong lúc vô tình đã gây ra sóng gió.

Anh hoảng hốt rút tay về, cực kỳ khó hiểu với phản ứng vừa rồi: Cũng chỉ là tiếp xúc ở mức độ này thôi mà, sao anh lại thấy tâm ý viên mãn vậy nè.

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu nhanh chóng nuốt con tôm kia xuống, cảm thấy ánh mắt bốn phía dần rời đi thì cuối cùng mới nhẹ nhàng thở hắt ra. Lúc này, bạn gái bên cạnh của Thẩm Dịch đột nhiên mở miệng: “Ai nói thiếu gia nhà giàu không có gì tốt chứ, tôi thấy anh Tần đây cũng khá tốt đấy chứ, không chỉ đẹp trai mà còn biết yêu chiều người khác nữa. Phải không, chị Nhiên Nhiên.”

Ba chữ “chị Nhiên Nhiên” của ả ta gọi rất ngọt, Tô Nhiên Nhiên lại không hiểu cách ứng phó với mấy trường hợp này lắm nên chỉ cười gật đầu với ả ta.

Thẩm Dịch nghe xong thì trong lòng càng thêm khó chịu, muốn lườm người bên cạnh một cái nhưng lại không dám, nên chỉ đành cúi đầu giận dỗi.

Sau khi gã tốt nghiệp thì nhờ vào quan hệ của gia đình mà vào làm trong một bệnh viện tuyến đầu của thành phố, bây giờ đã là bác sĩ phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất của khoa. Bạn gái bên cạnh gã tên là Mạnh Viện, vừa xinh đẹp vừa là thiên kim của viện trưởng, ngày thường tất nhiên mắt cao hơn đầu rồi, gã phải dùng hết tất cả thủ đoạn mới dỗ dành ả tạm thời thừa nhận mối quan hệ của hai người. Vốn dĩ định hôm nay dẫn tới khoe khoang trước mặt bạn học cũ, tiện thể làm mối quan hệ của hai người có tiến thêm một bước, ai dè giữa đường nhảy ra một tên Trình Giáo Kim *, không duyên không cớ bị cướp lấy sự nổi bật.

** Trình Giáo Kim: chuyên gia phá bĩnh, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Tên nào mà hay nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác thường gọi là Trình Giáo Kim.*

Gã càng nghĩ càng thấy hụt hẫng, nhìn không được ngẩng đầu lên lên liếc mắt nhìn Tô Nhiên Nhiên một cái: Cô vẫn là bộ dáng hệt như trong trí nhớ của gã, bình phàm thờ ơ, trầm mặc ít nói, nếu không phải người bên cạnh quá mức chói lóa thì sao cô có thể cướp lấy sự nổi bật với cái nhan sắc bị vùi lấp trong đám người như vậy chứ.

Tần Duyệt châm một điếu thuốc, xuyên qua làn khói trắng mà nhìn biểu cảm thay đổi của người ngồi đối diện, thế là trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên nhìn chằm chằm Mạnh Viện bên người gã, nhẹ nhàng giương khoé môi lên.

Mạnh Viện bị anh nhìn làm trong lòng nao núng, trên mặt thì đỏ ửng lên, tâm tư cũng nhین không được mà lằng lằng.

Từ nhỏ đến lớn ả luôn được đàn ông nâng niu nên ánh mắt cũng trở nên cực kỳ tinh ranh, Thẩm Dịch ở bệnh viện cũng coi như là thanh niên tài giỏi tuần tú, nhưng vừa đến nơi phồn hoa này thì rất dễ dàng bị người khác làm cho trở nên bình thường hẳn.

Đặc biệt là người đối diện này, gần như là người đàn ông làm ả rung động nhất suốt hai mươi mấy năm qua, ả lại nhìn người bên cạnh thì đột nhiên cảm thấy nhạt như nước ốc vậy.

Làm ả không cam lòng chính là: Người ngồi bên cạnh của Tần Duyệt bất luận là về tuổi tác hay về ngoài cũng đều không thể so bì với ả, tính cách thì như hũ nút vậy, nhìn thế nào cũng thấy chả xứng đôi gì cả.

Trong bữa tiệc này, mỗi người có một tâm tư riêng, cả bàn đầy sắc vị cũng không thú vị bằng cuộc đối đầu ngầm này. Tần Duyệt rít xong điếu thuốc thì cố ý ra ngoài nghe điện thoại, lúc quay lại thì phát hiện Mạnh Viện cũng đi ra khỏi phòng riêng, từ đối diện đi về phía anh.

Lúc hai người lướt qua nhau thì có thứ gì đó rớt ra từ túi xách của ả, vừa lúc dừng ở chân của anh, mà ả thì như không hề phát hiện mà vẫn đi về phía trước.

Tần Duyệt nhướn mày cười, anh nhặt đồ lên rồi xoay người nói: “Son môi của cô rớt này.”

Mạnh Viện thấy anh gọi mình lại thì nhین không được mà kiêu ngạo nhếch miệng, nghĩ thầm: Hừ, đàn ông tốt gì chứ, cũng chỉ là chưa gặp phải cách dỗ dành đúng quy cách mà thôi.

Vì thế ả cực kỳ phong tình xoay người, cầm ý son môi trên tay của anh, lại như cố ý vô tình dùng móng tay khều khều lòng bàn tay của anh.

Mạnh Viện thấy đối phương vẫn cười như cũ, giống như cũng không phản cảm gì cả, thậm chí còn cười hơi mờ ám nữa, thế là ả đánh liều vặn nắp son môi ra rồi viết một dãy số điện thoại lên lòng bàn tay của anh, sau đó chớp mắt làm động tác suýt rồi lắc mông trở về phòng.

Tần Duyệt nhìn chăm chăm số điện thoại trong lòng bàn tay thì lập tức cảm thấy kích thích, thế là anh cũng quay lại vị trí ngồi của mình rồi cố ý giơ cái tay đó ra trước mặt của Tô Nhiên Nhiên.

Tô Nhiên Nhiên quả nhiên không hiểu được bí ẩn trong đó, chỉ thắc mắc vì sao xuất hiện dãy số điện thoại đậm máu trong tay anh, vì thế nhỏ giọng hỏi: “Đây là cái gì thế?”

Tần Duyệt hướng ánh mắt về phía hai người đối diện, lớn tiếng nói: “À, vừa rồi anh nhặt được son môi của cô Mạnh đây, cô ấy cứ nằng nặc phải viết cho anh. Anh sợ em hiểu lầm nên nói trước với em một tiếng này.”

Anh cố ý dùng âm lượng tất cả mọi người có thể nghe được, thế là thành công làm tất cả mọi người dừng tiếng nói chuyện lại, trong chớp mắt vốn dĩ là bầu không khí thân thiện trở nên vô cùng xấu hổ.

Mặt của Mạnh Viện lúc trắng lúc đỏ, ả đứng phắt dậy tức giận lườm anh một cái, sau đó xách túi lên đẩy cửa ra ngoài.

Thẩm Dịch cũng không thể nói đi là đi được, trên bàn đều là bạn học của gã, nếu lần này bỏ đi như vậy thì sẽ bị nhớ đến suốt đời mất.

Lại nhìn thấy Tần Duyệt đang dùng năm tay che miệng cười trộm thì cuối cùng cũng hiểu nhất định anh cố ý, vì thế gã đen mặt đi đến bên cạnh anh: “Mày thật quá đáng, sao dám dụ dỗ bạn gái tao hả!”

Tần Duyệt gác tay trên lưng ghế của Tô Nhiên Nhiên, cực kỳ ngây thơ chớp mắt nhìn gã: “Tôi dụ dỗ bạn gái anh hồi nào, là cô ta năng nặc đòi phải viết cho tôi, cái gì tôi cũng chưa làm à nha.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy bữa cơm này không thể ăn tiếp nữa rồi, thế là vội vàng kéo Tần Duyệt đứng lên, nói: “Chúng tôi đi trước đây.”

Thẩm Dịch không thể nuốt trôi cơn tức này, gã bèn tiến lên hai bước tóm lấy cánh tay của anh, phần nộ hét lên: “Không nói rõ ràng thì đừng có mơ mà đi!”

Trước giờ Tần Duyệt chưa bao giờ để mình là người chịu thiệt cả, anh hơi nghiêng người cố ý vươn tay về phía trước, đáng thương Thẩm Dịch chỉ là bác sĩ yếu đuối, lập tức bị đẩy ngã trên mặt đất.

Trong lòng Tần Duyệt nở hoa, nhưng vẫn ngây thơ chỉ tay nói: “Mọi người thấy nhé, là tự anh ta ngã đấy.”

Tô Nhiên Nhiên thật sự không thể nhìn được nữa, trước khi cục diện không thể thu dọn được thì lập tức xụ mắt kéo anh ra ngoài.

Sau khi Tần Duyệt lên xe thì nhớ đến chuyện vừa rồi mà cười đến ngửa tới ngửa lui, chỉ cảm thấy lâu rồi chưa chơi vui đến vậy.

Tô Nhiên Nhiên tức giận lườm anh một cái: “Tự dừng anh đi chọc bạn gái người ta làm gì chứ?”

Tần Duyệt vẫn vui vẻ như cũ, quay đầu nói với cô: “Cô đúng là không nói đạo lý mà, rõ ràng là cô ta trêu chọc tôi mà.”

Tô Nhiên Nhiên cho anh một ánh mắt xem thường, từ bỏ suy nghĩ nói đạo lý với người này,

Tần Duyệt vất vả lắm mới dừng cười được, nhin không được hỏi: “Lại nói tiếp, cuối cùng tên đó có gì đáng giá để cô lưu luyến thế hả.”

Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng nói: “Ai nói tôi lưu luyến hẳn chứ.”

Tần Duyệt càng cảm thấy thú vị: “Không phải nói tình cũ khó quên sao, chứ không sao cô một hai phải tới tham gia họp lớp chứ. Đừng bảo cô thật sự muốn ôn chuyện với bạn học cũ đấy.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên im lặng, lát sau cô mới mở miệng nói: “Lúc trước Thẩm Dịch cũng coi như là nhân vật phong vân của hội sinh viên, đột nhiên anh ta ngỏ lời muốn tôi làm bạn gái, lúc đó tôi cũng cảm thấy hết sức khó tin. Nhưng tôi cũng đồng ý bởi vì cũng muốn thử một lần xem cái loại cảm giác điên cuồng mê luyến một người là thế nào.

Tần Duyệt trả lời ở trong lòng: Tôi biết, làm thực nghiệm chứ gì, bố cô đã nói với tôi rồi.

Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếp tục nói: “Chúng tôi hẹn hò đại khái hơn 10 ngày, nhưng nội dung hẹn hò cũng chỉ là ăn cơm, dạo sân trường rồi nói chuyện phiếm, tôi lại không biết giữa người yêu với nhau thì nên nói về đề tài gì nữa, nên dứt khoát thảo luận về việc học với anh ta, sau đó anh ta lại cứ tới hỏi tôi mấy câu hỏi về chuyên ngành mà anh ấy gặp phải, ở chung như vậy cũng xem như hoà hợp.”

Tần Duyệt nhin không được cười thành tiếng: “Đúng là cô có thể nha, yêu đương mà cứ như tổ học tập nhỏ vậy.”

Tô Nhiên nhiên liếc mắt nhìn anh, lại nói tiếp: “Lúc đó chúng tôi đang trong giai đoạn nghiên cứu nên tôi gần như dùng tất cả thời gian vào chủ đề nghiên cứu của anh ta, còn bài tập của bản thân thì bỏ bê. Có lẽ bởi vì như thế nên anh ta cảm thấy tôi vẫn còn rất ‘hữu dụng’, vì thế lương tâm trời dậy thẳng thắn nói với tôi rằng anh ta theo đuổi tôi bởi vì cá cược với bạn mà thôi, cá xem anh ta có thể tán được cô gái không có khả năng theo đuổi được, thế là anh ta liền chọn tôi.”

Tần Duyệt khinh thường bĩu môi, quả nhiên là thiếu niên hoang tưởng tuổi dậy thì mà, có thể chơi đùa tình tiết máu chó vậy cơ à, lại hỏi: “Sau đó thì sao, có phải cô then quá hoá giận tát anh ta một cái không?”

Tô Nhiên Nhiên kỳ quái nhìn anh: “Vì sao tôi muốn tát anh ta chứ. Sau khi anh ta thẳng thắn xong lại suy nghĩ đến khoảng thời gian ở chung của hai chúng tôi thì quyết định nghiêm túc suy xét chuyện hẹn hò với tôi, hỏi tôi có nguyện ý hay không.”

Tần Duyệt nghĩ thầm: Với cái tính cách tự phụ lại hoang tưởng tuổi dậy thì của gã thì nhất định cho rằng Tô Nhiên Nhiên nghe xong lời này sẽ hết sức cảm động, sau đó sẽ nhào vào lòng gã trình diễn một tiết mục phim thần tượng máu chó mới đúng chứ.

Nhưng rất nhanh anh lại nghe thấy Tô Nhiên Nhiên nói: “Kỳ thật lúc đó tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng nói với anh ta: Không sao đâu, tôi cũng vì mục đích thí nghiệm mới chấp nhận lời theo đuổi của anh mà thôi, nhưng mấy ngày nay cũng không sinh ra cảm giác mãnh liệt gì với anh cả, nếu vốn dĩ đó là một hiểu lầm thì chúng ta vừa hay trở về thành bạn học bình thường đi, tôi cũng có thể thời gian làm đề bài của mình nữa. Ai dè câu này bị người bạn kia của anh ta nghe được rồi coi như truyện cười mà lan truyền khắp cả trường ĐH.”

Tần Duyệt đột nhiên có chút đồng cảm với tên Thẩm Dịch kia, nếu biết sớm thì vừa rồi đã không giễu cợt gã rồi. Với gã mà nói, bị một cô gái gã cho rằng không xinh đẹp gì ghét bỏ chê gã không có mị lực, còn gây ồn ào để tất cả mọi người đều biết thì chắc chắn đây là một nhục nhã lớn mà gã không thể thoát khỏi trong một thời gian dài.

Tô Nhiên Nhiên lại dường như không hề phát hiện mà vẫn bình tĩnh tiếp tục kể: “Sau đó có một ngày gã đến dưới ký túc xá tìm tôi, hét lên như thể rất tức giận: Tô Nhiên Nhiên cô cho rằng người như cô, ngoại trừ tôi ra thì còn có ai muốn nữa chứ! Cô cứ chờ xem, 5 năm sau gặp lại thì cô nhất định sẽ hối hận, đến lúc đó đừng có mà tới cầu xin tôi đấy!”

Tần Duyệt nhú mày lại, có hơi hối hận vì vừa nãy không đá gã đó thêm vài lần nữa, sau đó anh đột nhiên nhận ra: “Cho nên cô mới muốn tham gia học lớp sao.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc gật đầu, nói: “Tôi muốn biết nếu tôi gặp lại anh ta thì cuối cùng tôi có hối hận hay không!”

“Vậy cô có hối hận không?”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, “Không hối hận, hình như còn hơi may mắn.”

Tần Duyệt cười ha hả, đột nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng sung sướng, vì thế nói: “Vừa rồi ăn không no, cùng đi ăn mì thịt bò với tôi đi.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn anh một cái: “Tôi ăn no rồi, anh đi một mình đi.”

Tần Duyệt nghiêng đầu, hợp tình hợp lý nói: “Tôi không có tiền đâu!”

Vì thế Tô Nhiên Nhiên, người vừa huyền não làm hỏng buổi họp lớp chỉ đành dẫn Tần thiếu gia không một xu dính túi đi ăn mì.

Đây là một quán mì nhỏ ở trong hẻm tối, mặt tiền cửa hàng chỉ có hơn 10m2 mà thôi, nhưng hương vị lại nứt tiếng gần xa. Có rất nhiều người thà đậu xe ở bên ngoài hẻm rồi ngồi chen chúc trên bàn chỉ cách nhau có một cánh tay, nhưng nhất định phải nếm thử mỹ vị này cho bằng được.

Trong quán vẫn chật nít người như cũ, Tần Duyệt nhanh tay lẹ mắt cướp được một cái bàn, vội vàng gọi Tô Nhiên Nhiên ngồi xuống, rồi gọi một bát mì thịt bò đặc trưng của quán cho cô.

Tô Nhiên Nhiên ăn thử một miếng, cảm thấy hương vị đúng thật khá ngon, vì thế tiếp tục ăn. Cho dù lúc ăn mì thì cô vẫn ngồi thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc và tập trung.

Tần Duyệt ngẩng đầu nhìn người đối diện, hai người ngồi ở trong một quán ăn nhỏ ồn ào này, ăn món ăn đường phố đơn giản nhất, bên tai là tiếng nói chuyện phiếm sục sôi ngất trời từ bàn kế bên truyền tới.....Đột nhiên anh cảm thấy cuộc sống lúc trước trở nên cực kỳ xa vời, xa đến mức không giản dị thoải mái như giờ phút này.

Tô Nhiên Nhiên không thể ăn cay lắm, ăn được mấy miếng thì cay đến mức đỏ bừng mặt, trong mắt cũng dâng lên một tầng nước.

Tần Duyệt thấy đôi môi cắn sori mì của cô bởi vì cay mà đỏ bừng thì đột nhiên nhớ đến khoảng khắc cô ngậm lấy đầu ngón tay của anh, thế là cái loại cảm giác tê dại lại trỗi dậy, giống như thể những con kiến đang gặm nhấm cơ thể vậy. Anh vội vàng dời mắt đi, thầm mắng bản thân mình có phải lâu lắm không khai trai hay không mà ăn có chén mì cũng có thể suy nghĩ miên man cho được.

Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới dời lực chú ý lên tới trên người anh, kỳ quái hỏi: “Anh cũng không thể ăn cay hả, sao mặt đỏ hết rồi?”

NGƯỜI TRONG MỘNG

Người phụ nữ dùng ngón tay khều lấy cổ áo của anh, từ từ kéo anh về phía cô, sau đó thì cái tay kia như con cá trơn nhẵn từ cổ áo luồn vào trong rồi cởi từng cái nút một trên chiếc áo sơ mi của anh, cuối cùng thì móng tay nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên cơ ngực.

Đôi mắt của cô dường như bị bao phủ một lớp sương mù, con ngươi đen láy lại trầm tĩnh như nước, biểu cảm đứng đắn cùng với động tác phóng đảng hợp lại thành một sự gợi cảm kỳ lạ.

Môi đỏ hé mở từng chút ngậm lấy ngón tay của anh vào miệng, dùng đầu lưỡi nóng ẩm chuyển động ở lòng bàn tay anh. Anh cảm thấy các dây thần kinh trong cơ thể như bị khiêu khích mà xao động bất an, cuối cùng anh không thể giữ mình được nữa mà cuối cùng đè cô gái xuống dưới cơ thể, mạnh mẽ hôn lên đôi môi đỏ kia.....

Tần Duyệt đột nhiên ngồi bật dậy khỏi giường, trái tim anh đập thành thịch dữ dội, cảnh trong mơ vừa rồi vẫn còn rất rõ ràng, trái ngược với sự đẹp dễ ngọt ngào thướt tha mềm mại chính là sau đó, mấu chốt chính là gương mặt kia, thần thái ngầu quan đều rất quen thuộc: Đó chẳng phải là Tô Nhiên Nhiên sao!

Anh cảm thấy việc này thật sự có hơi đáng sợ, cần phải uống một ly nước để bớt sợ hãi mới được, nhưng khi vén chăn lên thì anh không nhìn được mà chỉ nhỏ một tiếng: “Đệch!” Sau đó lại luống cuống tay chân đi mở tủ quần áo.

Lỗ Trí Thâm thấy anh rời giường thì vội vàng nhảy nhót đến trước mặt anh, trên mặt đầy vẻ lấy lòng, ý đồ cực kỳ rõ ràng: “Nếu tỉnh rồi thì nhanh cho tôi ăn đi.”

Tần Duyệt đang sôi trào, ánh mắt đột nhiên hoài nghi nhìn sang và chỉ vào nó nói: “Là mày! Nhất định bởi vì ở chung lâu với con khỉ sắc tình như mày nên mới làm hại tao bị ảnh hưởng!”

Lỗ Trí Thâm bị anh làm hoảng sợ, chớp mắt vô tội nhìn anh, còn Tần Duyệt thì đầy bụng lửa giận không biết phải trút đi đâu, thế là anh nắm cổ nó trực tiếp ném ra khỏi tủ quần áo, nhưng anh vẫn còn thấy chưa đủ mà lại quát lên: “Mấy ngày nay mày đừng có mơ mà vào phòng tao nữa.”

Lỗ Trí Thâm oan ức rồi gục đầu xuống, nó không biết rốt cuộc nó đã làm sai chuyện gì, nó biết chủ nhân không thích nó động dục lung tung nên gần đây đã tem tém lại rất nhiều rồi, còn đang nỗ lực hướng về loài khỉ cấm dục nữa cơ.

Trước đây Tần Duyệt chơi hết mấy thứ kích thích, chỉ duy nhất đối với việc này là không hứng thú mấy. Lúc mới nếm thử tư vị thì xác thật bởi vì mới mẻ nên có phóng túng một khoảng thời gian, nhưng rất nhanh thì liền cảm thấy cái loại cảm quan phát tiết đơn thuần này rất không thú vị. Đối với anh, tất cả phụ nữ đều không khác gì sinh vật cả, chỉ khác ở chỗ có mặt hơi nhỏ, eo hơi thon thôi, còn chưa khiến anh sinh ra hormone kích thích bằng đưa xe nữa là, chứ đừng nói gì đạt đến trình độ nằm mộng xuân.

Anh cầm cái ly thật lâu, quyết định quy kết cái giấc mộng kia với sự phát tiết sinh lý bình thường của đàn ông, cũng tại bố anh cứ đòi nhốt anh ở đây, mỗi ngày chỉ đối mặt với một người phụ nữ là Tô Nhiên Nhiên nên lần này mặt cô thay thế cũng là chuyện hết sức bình thường.

Tuy an ủi bản thân như vậy nhưng trong lòng anh có hơi thấp thỏm, loại cảm giác nửa vờn này làm anh cực kỳ không thoải mái, vì thế anh quyết định tìm một chuyên gia hỏi cho rõ ràng.

Anh lén lút như tên trộm đi đến phòng khách, may là Tô Nhiên Nhiên không có ở đó, có lẽ là đang chạy bộ ở bên ngoài rồi, điều này làm cho gánh nặng trong lòng của anh thoáng giảm bớt, thế là vội vàng chạy đến bên cạnh Tô Lâm Đình đang muốn ra ngoài, cười hỏi: “Chú Tô này, chú là chuyên gia nghiên cứu sinh vật học, cháu có thể hỏi chú một vấn đề được không?”

Tô Lâm Đình cực kỳ kinh ngạc nhìn anh, tuy rằng không hiểu sao anh cảm thấy hứng thú với vấn đề này nhưng vẫn rất vui vẻ trả lời, vì thế ông ngồi xuống sofa rồi cười nói: “Cháu muốn hỏi cái gì?”

Tần Duyệt ho khan hai tiếng, chằm chước hồi lâu mới thành lời: “Cháu muốn hỏi có loại nghiên cứu nào mà con người cùng động vật nào đó sinh hoạt bên nhau lâu rồi, thì có bị ảnh hưởng bởi tập tính của động vật mà làm ra một số việc trái lẽ thường không ạ?”

Tô Lâm nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Cái này thật ra thì cũng có, ví như đứa trẻ được đàn sói nuôi lớn thì tính cách sẽ.....”

Tần Duyệt lập tức ngắt lời ông, nói: “Ý cháu không phải như thế, ý cháu là.....” Anh hơi do dự, “Ví dụ như.....Cháu là nói ví dụ như, một người với một con vật động dục ở chung lâu rồi.....Thì có thể.....”

Tô Lâm Đình cũng suy nghĩ theo lời nào, lập tức nghiêng tới phương hướng làm ông cực kỳ kinh ngạc, vì thế ông mở to mắt hỏi: “Rốt cuộc cháu muốn nói cái gì?”

Tần Duyệt gấp đến mức vò đầu bứt tai lại không biết nên làm rõ thế nào, chỉ đành phải cầm cái ly uống một hớp nước, đúng lúc này đột nhiên giọng nói của Tô Nhiên Nhiên từ phía sau truyền tới: “Ý của anh ấy là, anh ấy ở chung với con khỉ kia lâu rồi, mà cũng xuất hiện dấu hiệu động dục nên muốn bố nguyên nhân là gì.”

Tần Duyệt suýt nữa phun hớp nước trong miệng ra, thì ra Tô Nhiên Nhiên không có ra ngoài chạy bộ buổi sáng mà ở trong phòng dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đến Cục cảnh sát, vừa lúc ra khỏi cửa phòng thì nghe thấy hai người nói chuyện, vì thế cũng tốt bụng thay anh giải thích rõ ràng.

Tô Lâm Đình lúc này mới vỡ lẽ ra, nói: “Thì ra là như thế sao, cháu ở giai đoạn độ tuổi này thì xuất hiện tình huống này cũng rất bình thường, chỉ cần xoa dịu là được, không có liên quan trực tiếp đến động vật.”

Cả đời Tần Duyệt chưa từng thấy xấu hổ như vậy, anh thật sự không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề về sức khỏe sinh lý của mình với hai người này, thế là chuẩn bị trở về phòng, đột nhiên nghe Tô Nhiên Nhiên nhàn nhạt nói, “Nếu anh có yêu cầu thì tôi có thể tạm ứng tiền sinh hoạt cho anh, nhưng nhớ rõ là không được dẫn về nhà.”

Trong lòng anh đột nhiên hụt hẫng, không nói nên lời là vì chuyện gì, chỉ là đối với ngữ khí chuyện này không liên quan gì tới cô làm anh cảm thấy cực kỳ khó chịu, thế là cả lơ phất phơ đi đến trước mặt cô, xoè tay ra nói: “Là cô nói đấy, đưa tiền đây!”

Tô Nhiên Nhiên đang chuẩn bị ra ngoài, rất khó hiểu đối với phản ứng đột ngột này của anh, thế là hỏi: “Bây giờ là buổi sáng, anh vội vàng thế à?”

Tần Duyệt bị cô làm ghen đến suýt không thở nổi, thế là trừng mắt hít sâu mấy lần, quyết định tự động lý giải lời này của cô là: Cô đột nhiên đổi ý, không muốn để anh ra ngoài “xoa dịu”, lúc này mới miễn cưỡng nuốt trôi một hơi này.

Vì thế anh yên tâm ngồi lại ghế sofa, thoải mái gối đầu lên chỗ tựa lưng, nói: “Cô không muốn thì thôi.”

Tô Nhiên Nhiên càng thêm khó hiểu, đang muốn hỏi cuối cùng là anh có muốn hay không thì lại đột nhiên nhận được điện thoại trong Cục gọi tới, nên cũng vội vàng ra ngoài quên luôn chuyện này.

Cho đến tận lúc buổi tối về nhà thì cô phát hiện ánh mắt Tần Duyệt nhìn cô có hơi khác thường, lại giống như không được tự nhiên mà cố ý tránh cô, Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lại hiểu lầm ý của anh, vì thế cô đi vào nhà lấy một tấm thẻ đặt trước mặt anh, nói: “Tiền bố anh đưa chúng tôi đều để ở trong này, dùng tiết kiệm chút.”

Cô cho rằng lần này mình rất am hiểu lòng người, có thể do mấy ngày nay ở chung làm cô cảm thấy tuy rằng Tần Duyệt có hơi ăn chơi nhưng cũng không đến mức quá xấu, kỳ thật anh có điểm mấu chốt của mình, biết cái gì nên làm và cái gì không nên làm. Nếu cứ bắt nạt anh trong nhà thì cũng rất vô nhân đạo, chỉ sợ anh bị ghen tới nổi bệnh tâm thần mất.

Tần Duyệt trừng mắt nhìn tấm thẻ kia, ngọn lửa trong người không rõ lại trỗi ra ngoài, anh hỏi: “Cô thật sự để tôi đi sao?”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ không nói với bố anh đâu.”

Tần Duyệt lạnh mặt đứng phắt dậy, rút tấm thẻ trong tay cô rồi vào phòng, sau đó thay một bộ quần áo khác, lúc đi đến thì dừng chân lại, rồi lại đóng cửa cái “ầm” mới rời đi.

Tô Nhiên Nhiên mới cầm một hộp sữa chua từ phòng bếp đi ra, vốn dĩ muốn hỏi anh có cần để cửa cho anh không, nhưng người nọ lướt qua người cô như một cơn gió, cũng không nói tiếng nào mà hình như còn rất bất mãn nhìn cô lườm một cái nữa.

Cô suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu đây là có ý gì, cho đến khi ăn xong sữa chua mới miễn cưỡng tìm được một lý do: Chắc là thật sự nhìn lâu lắm rồi đây.

Tần Duyệt cũng không biết bản thân cuối cùng là tức cái gì nữa, cứ cảm thấy trong lòng khó thở muốn chết đi được. Anh bắt một chiếc taxi bên đường, khi vào ghế sau thì gọi cho một đứa bạn xấu, nói: “Tao về rồi, gọi người ra chơi đi!” Anh dừng một chút rồi lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói cho tao chỗ nào nhiều phụ nữ nhất!”

Lúc trước Tần Duyệt cảm thấy chuyện mình bị cắt thẻ lại bị cầm tù quá mất mặt nên nói với bên ngoài là mình đi nước ngoài. Người đối diện có vẻ rất hưng phấn, kêu lên: “Yo, Tần thiếu gia đi một

nước ngoài về xong thì đổi tính rồi à?”

Tần Duyệt dựa lưng vào ghế, bực bội mà cời một cục áo và nói: “Đừng có lảm lời, dẫn tao đi là được!”

Vì thế anh đi theo một đám có kinh nghiệm vào trong một hộp đêm nổi tiếng nhất trong thành phố gần đây, ánh đèn mờ trên sân khấu, cả trai cả gái dưới tác dụng của cồn mà đắm chìm trong ham muốn dục vọng.

Tần Duyệt đi theo bọn họ tìm một khu riêng tư ngồi xuống, lại nhin không được nhíu mày nói: “Bật cái bài hát gì kinh khủng vậy, ồn ào thế không biết!”

Mấy người kia nhìn nhau một cái, cũng không biết rốt cuộc anh bị làm sao mà như vừa thu hoạch được một thùng xăng lớn vậy, một tí tia lửa thôi cũng có thể bốc cháy, vốn dĩ cả đám đầy bụng trêu đùa nhưng giờ cũng không dám nói ra miệng luôn.

Tần Duyệt cũng lười nói chuyện mà chỉ dựa trên sofa rồi rót mấy chén rượu uống, cảm giác đầu óc bị thứ âm nhạc đình tai nhức óc ồn ào đến nổi tung, anh như đột nhiên nhớ ra cái gì rồi móc cái tấm thẻ kia trong ngực ra, sau đó híp mắt nhìn rồi giận dữ ném nó lên bàn, hét lên: “Tao bao hết rượu hôm nay!”

Mọi người nhìn nhau, có người cẩn thận trêu chọc: Vẫn là Tần thiếu gia chịu chơi, vì cửa gái mà không màng tiền bạc nha!

DJ bên ngoài báo tin tức này xong thì cả quán đều kích động hoan hô, sau đó không ngừng có đủ loại phụ nữ đi vào mời rượu, như thế lại tiện nghi cho đám bạn bè xấu kia, rất nhanh liền có mấy người nhìn nhau dụ dỗ rồi chớp mắt một cái thì đã dính chặt như keo sơn.

Nhưng mà làm cho bọn họ thắc mắc chính là cái vị chính chủ nói muốn tới tìm phụ nữ thì vẫn luôn đen mặt ngồi trên sofa uống rượu, còn bày ra thái độ người sống chó gần nữa, cuối cùng cũng có một cô gái trẻ đáng người nóng bỏng to gan tiến lên đưa ly rượu qua hỏi: “Sao thế, anh không vui sao?”

Thấy Tần Duyệt không đáp thì cô ta cũng không ngại mà chỉ khẽ mỉm cười, rồi nhẹ nhàng nói gì đó bên tai anh.

Cuối cùng, Tần Duyệt nghiêng đầu liếc nhìn cô ta một cái rồi cười hỏi: “Hôm nay cô dùng nước hoa của nhãn hiệu nào thế?”

Cô gái trẻ kia đột nhiên cảm thấy kích thích lại đặc ý nói: “Versace.”

Tần Duyệt dịch cánh tay của cô ta đặt trên cánh tay của mình ra, rồi nói: “Sau này đừng dùng nữa, khó ngửi quá!”

Cô gái trẻ kia tức giận đến bỏ bưng mặt, còn Tần Duyệt thì cũng đã đứng lên, sau đó kéo cửa phòng ra rồi đi dưới những ánh mắt kinh ngạc trong phòng.

Tô Nhiên Nhiên đang ở trong phòng dùng máy tính đọc một bài luận văn học thuật thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng động, vừa quay đầu lại nhìn thì thấy Lỗ Trí Thâm bị chủ nhân vô tình vứt

bỏ đang gục đầu lẻ loi đứng ở cửa nhìn cô.

Cô không đành lòng nhìn, thế là thả Alpha ra để chơi cùng nó, tiện thể ra ngoài lấy chút đồ ăn luôn.

Phòng khách tối như mực yên tĩnh đến mức không hề có tí sức sống nào, có một thứ cảm xúc gì đó lướt qua trong lòng cô, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, Tần Duyệt mới ra ngoài được 1 tiếng thôi nên chắc không về sớm vậy đâu.

Đúng lúc này thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, cô thấy kỳ lạ bước tới mở cửa, lại phát hiện ra Tần Duyệt đang đứng đỡ khung cửa, cả người toàn mùi rượu còn trong mắt thì đầy tơ máu đang hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Sau đó anh cụp mắt xuống, mím môi lướt qua người cô đi vào trong, Tô Nhiên Nhiên đóng cửa thì thuận miệng hỏi: “Nhanh vậy đã về rồi sao!”

Tần Duyệt đột nhiên dừng bước, bị lời nói nào đó làm cảm xúc dồn nén cả một đêm, thế là anh xoay người ấn Tô Nhiên Nhiên lên tường, còn cố ý phả một hơi đầy mùi rượu lên mặt cô, khàn giọng nói: “Ai nói cho cô là tôi rất nhanh, hửm?”

BA TRONG MỘT-1

Bốn phía cực kỳ yên tĩnh, ánh trăng hấp dẫn từ ngoài cửa sổ lọt vào, phủ lên hình ảnh giao nhau của trai đơn gái chiếc, những lời nói ám muội còn chưa tản ra hết thì hô hấp nặng nề xen lẫn nhau vẫn còn quanh quẩn trong không khí.

Trong một đêm như vậy, nếu như là bình thường thì hẳn nên xảy ra chút gì đó, chỉ tiếc rằng đương sự quá mức bình tĩnh, còn bên kia lại thấp thỏm không dám liều lĩnh.

Không khí nóng hầm hập xen lẫn với mùi rượu phả lên mặt làm Tô Nhiên Nhiên cau mày nghiêng đầu, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Anh uống say sao?”

Khuôn mặt của cô bình thản, đôi mắt sâu giống hệt như một cái đầm sâu thăm thẳm, không tìm được một chút cảm xúc thẹn thùng linh tinh nào cả, Tần Duyệt hận đến mức nghiến răng, lại hận không thể đề cô lên tường mà mạnh mẽ hôn lấy, nhưng đối diện với đôi mắt quá mức chính trực như thế thì anh lại không xuống tay được.

Thế nhưng anh lại không cam lòng cứ buông tha cô như thế, con người đẹp dễ chùng xuống, đơn giản lấy cặp mắt kính trên chiếc mũi mà anh từ lâu đã thấy cực kỳ chướng mắt xuống, lại ghé sát bên tai cô, nhẹ nhàng nói: “Như vậy thì sẽ đẹp hơn.”

Tô Nhiên Nhiên “ồ” một tiếng, trước mắt như có một lớp sương mù mờ lung làm cô mất đi cảm giác an toàn, vì thế cô vội vàng duỗi tay muốn lấy lại, nhưng Tần Duyệt lại nở một nụ cười xấu xa rồi cố ý lùi về sau, làm cô tức giận hét lớn: “Tần Duyệt, anh thật ấu trĩ, trả cho tôi nhanh!”

Thế giới xung quanh đột nhiên trở nên cực kỳ xa lạ làm đầu cô choáng váng, vừa mới tiến bước lên thì liền mất trọng tâm ngã quỵ về trước, may mắn là được một cái ôm ấp áp vững vàng đỡ lấy, giống như lại cố tình ôm cô vào trong lòng.

Đối với hành vi nhào vào lòng này thì Tần Duyệt ngầm vui sướng không thôi, trên người cô có mùi sữa tắm nhàn nhạt, vừa sạch sẽ lại vừa dễ ngủ, làm tâm trạng khó chịu cả đêm của anh cũng thoải mái hơn không ít.

Còn chưa kịp nếm được dư vị thì mắt kính trong tay đã bị đoạt lấy, Tô Nhiên Nhiên đeo mắt kính lên, cuối cùng cũng tìm được thế giới quen thuộc rồi, lại sa sầm mặt mày nói với anh: “Uống nhiều quá thì về phòng ngủ đi, tưởng rằng mình vẫn là con nít hay sao!”

Cô thấy Tần Duyệt vẫn nhìn cô cười lưu manh thì càng cảm thấy không vui, vì thế cô vừa xoay người đi lên lầu, vừa nói: “Còn nữa, anh dẫn theo con khỉ của anh đi luôn đi.”

Lúc này Tần Duyệt mới biết Lỗ Trí Thâm ở trong phòng Tô Nhiên Nhiên ngờ ngẩn lâu như vậy, lại nhịn không được nghĩ thầm: Con khỉ này còn có tương lai hơn mình nhiều.

Anh ghé vào trên tay vịn rồi ngửa đầu nhìn cô tức giận đi lên lầu, cảm thấy cô như vậy khá đáng

yêu, lại nhớ đến một việc nên lớn tiếng nói: “Hôm nay tôi không gọi điện thoại cho Tần Mộ, chắc anh ấy có thể tìm được một gia đình nhận nuôi cô bé lần trước em nói đến đó.” Anh lại bĩu môi, nói: “Người anh trai này của tôi tuy không có bản lĩnh gì khác nhưng nói về các mối quan hệ thì anh ấy đứng nhất đấy.”

Tô Nhiên Nhiên quả nhiên dừng bước: Chỗ ở của Tiểu Nghi quả thật vẫn luôn là tâm bệnh của cô, không nghĩ anh vẫn còn để ở trong lòng, còn giúp cô tìm được biện pháp giải quyết thích đáng nữa chứ. Cô suy nghĩ như vậy, cũng làm cho cơn tức giận vừa rồi phai nhạt đi rất nhiều, nhưng lại nghĩ đến đêm nay anh quả thật không chịu nói lý lẽ, vì thế vẫn không thêm để ý tới anh, chỉ gật đầu rồi trở về phòng.

Ngày hôm sau, Tô Nhiên Nhiên quả nhiên nhận được điện thoại của Tần Mộ, anh ấy nói có quen một cặp vợ chồng có hoàn cảnh gia đình khá tốt, cũng vừa hay rất thích con gái, nhưng lại lo lắng tuổi của Tiểu Nghi hơi lớn, sợ con bé sẽ không thích ứng được sự thay đổi hoàn cảnh cho nên muốn cô dẫn Tiểu Nghi qua bên nhà đó xem trước.

Trong lòng vẫn luôn nhớ chuyện này, còn đặc biệt xin nghỉ nửa ngày để đến nhà Tiểu Nghi, thay quần mới cho cô bé rồi lại giải thích hôm nay hai người đến thăm một gia đình. Tiểu Nghi là đứa bé thông minh nên nhanh chóng hiểu được ý của cô, vì thế nó ngoan ngoãn gật đầu để cô yên tâm.

Không nghĩ tới là Tần Mộ lại đặc biệt lái xe tới đón bọn cô, anh ấy thoạt nhìn rất ôn hoà lịch sự, nói chuyện cũng khá thú vị nên Tiểu Nghi dần dần cũng không sợ anh ấy lắm, chỉ là vẫn nắm chặt tay Tô Nhiên Nhiên như cũ, hơi ngại ngùng nhìn anh ấy cười.

Quả nhiên, cặp vợ chồng kia cực kỳ thích bé gái trầm tĩnh hiểu chuyện này, nghe xong chuyện đã xảy ra với cô bé thì cảm thấy rất đau lòng, nên lập tức quyết định sẽ giải quyết thủ tục nhận nuôi, sau đó dẫn con bé đi xem phòng trẻ con đã chuẩn bị sẵn.

Đây là một căn phòng nhỏ sáng sủa và sạch sẽ, trên chiếc giường công chúa màu hồng có để rất nhiều búp bê, làm Tiểu Nghi gần như không thể tin được đây là phòng của nó, rồi lại ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tô Nhiên Nhiên.

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy khoé mắt cay cay, cô ngồi xổm xuống xoa đầu con bé nói: “Tiểu Nghi ngoan, sau này cháu ở đây có được không.”

Tiểu Nghi gật đầu, sau đó ánh mắt lại ảm đạm đi, nói: “Nhưng mà.....Cháu rất nhớ chú Phương. Nếu lỡ chú trở về không tìm thấy cháu thì sao ạ.”

Trong lòng Tô Hi thở dài một hơi, lại ôn nhu nói: “Sau này dì sẽ dẫn cháu đi gặp chú nhé, nếu chú ấy biết cháu sống tốt thì sẽ vui vẻ lắm.”

Tần Mộ vẫn luôn dựa vào cửa nhìn bọn cô, chờ Tô Nhiên Nhiên an ủi Tiểu Nghi xong thì mới cười nói: “Anh còn tưởng rằng em không biết an ủi người khác chứ.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn Tiểu Nghi đang cẩn thận ôm một con búp bê thì trong lòng hơi xót xa, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng không hiểu lắm, nhưng tôi muốn con bé vui vẻ.”

Tần Mộ nghiêm túc nhìn cô, nói: “Tuy rằng em không thích nói chuyện nhưng lại có một tấm lòng

tốt.”

Con người anh ấy rất hiếm khi nói những lời không hay, Tô Nhiên Nhiên cũng không để ý tới mấy chuyện này mà đi tìm cặp vợ chồng kia hỏi rất nhiều câu hỏi, khi xác định bọn họ không nói dối thì cuối cùng mới yên tâm để Tiểu Nghi lại.

Hai người đi xuống dưới lầu thì Tần Mộ lại khẳng khái đòi đưa cô về nhà, mãi đến khi lên xe thì mới nói: “Bố anh cứng rắn ném Tần Duyệt sang nhà em chắc cũng gây không ít rắc rối cho hai người, anh là anh trai thì dù sao cũng phải thay nó bồi thường một chút.”

Tô Nhiên Nhiên xem đó là hiển nhiên mà trả lời: “Anh ấy không rắc rối đâu.”

Tần Mộ nghiêng đầu nhìn cô một cái rồi lại nói: “Thằng em này của anh từ nhỏ đã làm người ta đau đầu rồi, đều không quan tâm bất kỳ phép tắc hay nhân tình gì cả, thường xuyên gây chuyện làm anh phải giải quyết hậu quả cho nó, hiếm khi có người có thể chịu đựng được nó.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên quay đầu, nghiêm túc nói: “Anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ gây chuyện đâu.”

Tần Mộ giật mình, sau đó thì nhìn cô đầy ý tứ, rồi cười nói: “Khó trách nó có thể ở nhà em ngây ngắn đến an phận như thế, xem ra em còn rất hiểu nó.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy bản thân cũng không hiểu Tần Duyệt lắm, người nọ hình như luôn thích giấu đi con người thật của anh, nhưng cô biết anh thật sự là một người đơn giản.

Tần Mộ là người minh bạch cỡ nào chứ, chỉ hai ba câu thử cũng đã hiểu thái độ cô đối với Tần Duyệt rồi, vì thế rất thức thời mà không tiếp tục đề tài này nữa, lại dường như tình cờ mời: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, không bằng anh mời em đi ăn một bữa, thế nào?”

Tô Nhiên vội vàng lắc đầu nguầy nguậy, cô sợ nhất là ăn cơm cùng người không thân, Tần Mộ thấy cô gần như không hề che giấu ý định dứt khoát từ chối thì cảm thấy rất thú vị, nên cũng không hề miễn cưỡng nữa. Anh ấy thấy xe sắp chạy đến dưới lầu nhà cô thì cũng cời dai an toàn, nói: “Anh đưa em lên.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy kỳ quái, không có chuyện gì tự nhiên muốn đưa cô lên làm gì, nhưng Tần Mộ cũng đã nghĩ kỹ lý do cực kỳ hợp lý luôn rồi, anh nói: “Tiện thể xem thằng nhóc Tần Duyệt kia thế nào rồi.”

Tần Duyệt nghe tiếng chìa khóa mở cửa thì mỉm cười, quay đầu lại thì thấy Tần Mộ cùng Tô Nhiên Nhiên đi vào thì lập tức xụ mặt xuống, hỏi: “Sao hai người lại đi cùng nhau?”

Tần Mộ thấy phản ứng của anh thì trong lòng lại hiểu rõ thêm vài phần, vì thế anh ấy cố ý lại gần Tô Nhiên Nhiên thêm chút nữa và nói: “Hôm nay tụi anh cùng đưa Tiểu Nghi đến gia đình nhận nuôi. Làm sao thế, lâu rồi không gặp mà anh trai không thể đến gặp chú sao?”

Tần Duyệt lập tức nhảy vào giữa hai người họ ra, khoanh tay nói: “Bây giờ anh đã gặp rồi sao còn không mau đi đi, không phải anh rất bận à?”

Tần Mộ làm ra biểu cảm cực kỳ thương tâm: “Anh em chúng ta vất vả lắm mới gặp mặt được thế

mà chú đuổi anh đi vậy sao, vốn dĩ còn muốn ở lại ăn một bữa cơm nữa chứ. Có phải không, Nhiên Nhiên?”

Tô Nhiên Nhiên khó hiểu xoay người, suy nghĩ một lát rồi nói, “Trong nhà không có đồ ăn của anh.”

Tần Duyệt thấy biểu cảm của Tần Mộ cứng đờ thì cực kỳ sáng khoái, đặc ý hất cằm nói: “Anh nghe thấy chưa, cũng không còn cách nào à.”

Tần Mộ vẫn cực kỳ có phong độ cười, lại nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên, “Hôm nay thôi vậy, lần sau anh lại cùng em đi gặp Tiểu Nghi!” Anh ấy còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “lần sau cùng em”, sau đó thì tiêu sái rời đi dưới sự xù lông của Tần Duyệt.

Trong lòng Tần Duyệt rất không thoải mái, từ nhỏ anh đã quen bị hào quang của Tần Mộ áp chế nên dần dần cũng cảm thấy điều đó là hiển nhiên, nhưng nếu là Tô Nhiên Nhiên thì không được, anh không thể chịu được bản thân lại đứng sau người nọ trong lòng cô.

Anh đứng ngồi không yên suy nghĩ hồi lâu, lại thấy bộ dáng không có việc gì mà tìm đồ ăn trong bếp của Tô Nhiên Nhiên thì do dự một lát, rồi nhin không được mà hỏi: “Em cảm thấy anh trai của tôi thế nào?”

Tô Nhiên Nhiên đổ đồ ăn mà dì giúp việc để sẵn, đang chuẩn bị hâm nóng ăn cơm thì chợt nghe thấy câu hỏi của anh, cô thờ người một lát, sau đó lại nghiêm túc suy nghĩ nói: “Không biết nữa. Nhưng mà gia đình mà anh ấy tìm cho Tiểu Nghi không tệ, rất cảm ơn anh ấy.”

Tần Duyệt càng thêm bất an, lại hỏi tiếp: “Vậy em chuẩn bị cảm ơn anh ấy thế nào?”

Tô Nhiên Nhiên kỳ quái nhìn anh nói: “Tôi đã nói cảm ơn rồi, còn muốn cảm ơn thế nào nữa chứ?”

Tần Duyệt suýt nữa cười thành tiếng, lần đầu tiên cảm thấy may mắn vì tính cách chất phác của cô, vì thế anh đến bên cạnh cô rồi lại hỏi: “Vừa rồi hai người nói chuyện gì thế?”

Tô Nhiên Nhiên cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Anh đó.”

BA TRONG MỘT-2

Trong lòng Tần Duyệt bỗng nhiên cảm thấy có chút ngọt ngào, anh thấy cô bật bếp lên thì dứt khoát cầm lấy cái đĩa trong tay cô rồi nói: “Để tôi làm cho, em ra ngoài nghỉ ngơi đi.”

Tô Nhiên Nhiên nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Anh biết làm sao?”

Tần Duyệt khinh thường hừ nhẹ một tiếng: “Chuyện này có gì khó chứ, cứ bỏ vào trong nồi rồi lật hai lần không phải được rồi sao!”

Vì thế Tô Nhiên Nhiên trơ mắt nhìn Tần thiếu gia đun đồ ăn đến không ra hình dáng gì luôn, còn thiếu chút đốt luôn cả bộ bếp.

Trên bàn cơm, Tô Nhiên Nhiên mở to mắt nhìn một đĩa thức ăn toàn màu đen, lại nhin không được hỏi: “Lúc chúng tôi không có ở nhà thì anh ăn cơm thế nào vậy?”

Tần Duyệt làm bộ như không có chuyện gì mà gấp thức ăn đã không nhìn ra hình dạng ban đầu bỏ vào trong miệng rồi hàm hồ nói: “Dùng lò vi sóng hâm nóng lại.”

“Vậy sao lúc này anh không dùng lò vi sóng?”

Biểu cảm của Tần Duyệt có hơi oan ức: “Em đâu có cho tôi dùng lò vi sóng đâu.....”

Trong trại giam Hâm Thành, Phương Khải đi theo cai ngục đến phòng thăm hỏi, lại kỳ quái nhìn người xa lạ trước mắt này, không rõ mục đích đến đây của gã.

Đối phương tựa hồ như nhìn ra sự nghi ngờ của anh ta, vì thế gã dùng ngón tay viết hai chữ cái JM lên trên bàn, lúc này thì Phương Khải mới lộ ra biểu cảm vỡ lẽ, lại như kinh ngạc nhìn gã, hỏi: “Sao anh tìm được chỗ này?”

Người tới cười nói: “Tất nhiên tôi có cách của mình.”

Phương Khải hít một hơi thật sâu, gác cánh tay trên bàn rồi nhỏ giọng đọc một địa chỉ, lại nói: “Thứ tôi nợ anh đặt ở chỗ đó.”

Ánh mắt của người nọ nhấp nháy sau tấm kính, sau đó gật đầu rồi đứng lên ra ngoài.

Phương Khải nhìn chằm chằm bóng dáng của gã một lúc rồi thở dài một hơi, sau đó duỗi tay để cai ngục còng lại rồi quay về lại nhà tù.....

Tháng Ba kết thúc trong chớp mắt, thời tiết từ mát mẻ dần trở nên oi bức, không khí ẩm ướt như bốc hơi dưới ánh Mặt trời, sau đó hoá thành mồ hôi mỏng dính chặt vào người. Vào ngày này, có một vị khách phá lệ tới thăm nhà họ Tô.

Buổi chiều hôm ấy, Tần Duyệt mới vừa cho hai con vật cưng trong nhà ăn xong thì lại đi giúp đổi nước cho Alpha, lúc này anh nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, anh tưởng Tô Nhiên Nhiên quên mang chìa khoá nên ra mở cửa, nhưng lại thấy một người phụ nữ mặc đồ sành điệu đeo kính râm đứng phô trương đứng trước cửa, hai người thấy nhau xong thì sửng sờ, đồng thời mở miệng hỏi: “Cậu là ai?”

Khí thế của Tần Duyệt cũng không thể thua kém ai hết, vì thế anh khoanh tay lại rồi nói: “Đây là nhà của tôi, phải là tôi hỏi bà mới đúng chứ.”

Người phụ nữ kia càng kinh ngạc hơn, bà ấy tháo kính râm xuống rồi nhìn vào bên trong, nghi ngờ hỏi: “Đây không phải là nhà họ Tô sao, Nhiên Nhiên không ở nhà sao?”

Tần Duyệt lúc này mới phát hiện người phụ nữ này rất đẹp, ngũ quan sáng sủa xinh đẹp, hai tròng mắt ngó nghiêng xung quanh, còn kín đáo mang theo khí thế cao ngạo, nhìn thế nào cũng không giống người có quan hệ với hai bố con cô, điều này làm anh càng thêm kỳ quái: “Rốt cuộc bà là ai!”

Người phụ nữ vẫn luôn bị anh chặn ở cửa kia cuối cùng cũng lộ ra biểu tình không kiên nhẫn, bà ấy tùy ý để kính râm trước ngực, nhướn mày nói: “Phương Lan, là mẹ của Tô Nhiên Nhiên.” Sau đó tùy tiện đẩy anh ra để đi vào phòng, rồi vắt hai chân ngồi xuống sofa, bà hất cằm lên hỏi anh: “Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết cậu là ai rồi chứ.”

Tần Duyệt hoàn toàn chết lặng, người phụ nữ này thoạt nhìn nhiều nhất cũng chỉ 30 tuổi mà thôi, làm sao cũng không thể tưởng tượng được lại là mẹ của Tô Nhiên Nhiên. Lúc này anh mới nhớ tới có từng nghe Tô Lâm Đình nói qua, vợ trước của ông hoàn toàn khác hẳn với hai người họ, nhìn như vậy thì quả thật ông ấy cũng phải khoe khoang tí nào.

Anh hoàn hồn lại từ cú sốc, sau đó phát hiện Phương Lan ở đối diện nhìn chăm chăm anh, rõ ràng là đang đợi anh trả lời, thế nhưng nhất thời anh có hơi bối rối không nói nên lời, không biết nên định nghĩa mối quan hệ của mình với nhà họ Phương thế nào nữa, ngập ngừng cả nửa ngày mới nói được một câu: Cháu là khách thuê của chú ấy!

Phương Lan nhin không được mà che miệng cười, lại nói: “Khách thuê hả? Không nói tới ông già cổ hủ kia sao có thể cho thuê phòng chứ, nhưng tôi chưa từng gặp khách thuê nào kiêu ngạo như cậu vậy đấy!”

Bà nhìn người đàn ông trẻ tuổi bộ dáng đẹp trai trước mắt, giơ tay nhắc chân đều có vài phần thu hút, vì thế bà đột nhiên trở nên nhiều chuyện, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Không phải cậu là bạn trai của Nhiên Nhiên chứ.”

Tần Duyệt lén cong khoé môi, cố ý đổi chủ đề, anh đưa chai nước cho bà, rồi nói: “Hai người họ có biết hôm nay Phương tiểu thư sẽ tới đây không?”

Phương Lan nghe thấy anh cố tình không gọi dì mà thay đổi một xưng hô trẻ tuổi hơn thì hài lòng cười nói: “Nhìn không ra cậu cũng khá biết điều đấy.” Sau đó, bà lại đột nhiên buồn bã nói: “Nếu tôi biết sớm thì trước đây đã không để Nhiên Nhiên lại cho người nọ rồi, báo hại con gái tôi cả ngày đối mặt với người chết y hệt như ông ấy, tính cách vừa chất phác vừa không thích giao tiếp, đúng là hoàn toàn lãng phí giá trị của tôi mà.”

Tần Duyệt dựa trên sơ pha, nói một cách chân thành: “Cháu cảm thấy cô ấy như vậy khá tốt ạ.”

Phương Lan nheo mắt nở nụ cười, ấn tượng với người trẻ tuổi trước mắt lại tốt thêm vài phần, “Khá tốt sao, cậu rất có ánh mắt đấy.”

Lúc Tô Nhiên Nhiên về đến nhà thì nhìn thấy cảnh tượng hai người đó trò chuyện hăng say, không biết Tần Duyệt nói cái gì mà chọc Phương Lan cười đến nghiêng ngả.

Cô xoa đôi mắt, hoài nghi bản thân mình nhìn nhầm, một lát sau mới chần chờ mở miệng: “Mẹ, mẹ đến rồi sao.”

Lúc này Phương Lan mới quay đầu lại nhìn cô, trong mắt vẫn còn mang theo ý cười, nói: “Nhiên Nhiên, con quen người bạn này ở đâu thế, đúng là thật thú vị.”

Tô Nhiên Nhiên không rõ nội tình mà nhìn Tần Duyệt, thấy anh đặc ý nháy mắt nhìn cô, vì thế cô cũng quyết định từ bỏ nghiên cứu vấn đề này luôn, sau đó thì chuyển hướng sang Phương Lan mà hỏi: “Không phải lúc nãy mẹ nói trong điện thoại là có chuyện gấp tìm con sao, cuối cùng là chuyện gì vậy ạ?”

Phương Lan từ từ thu lại nụ cười, thở dài nói: “Vốn lúc đầu không nên tìm con vì việc này, nhưng bây giờ mẹ không biết nên làm cái gì cho tốt nữa.”

Sau đó bà liền kể mọi chuyện từ đầu tới đuôi. Sau khi Phương Lan và Tô Lâm Đình ly hôn thì dưới cơn tức giận liền ra nước ngoài du học, bởi vì tính cách bà vui vẻ lại có quan hệ rộng nữa nên sau khi về nước thì hợp tác cùng người ta mở công ty thu âm nhỏ, chuyên khai quật những ca sĩ tài năng rồi chuẩn bị cho ra mắt. Tuy tạm thời con chưa tạo ra được ngôi sao có tên tuổi hạng nhất, nhưng cũng coi là có tiếng tăm trong giới.

Nhưng từ năm trước tới năm nay thì công ty với cái tên “Nghien Nguyệt” lại liên tục gặp phải phiền phức lớn. Đầu tiên là vào nửa năm trước, một thành viên trong nhóm song ca TOP S vừa sáng tác vừa hát nổi tiếng nhất dưới trướng công ty đột ngột chết, lúc đó anh ta đang nghỉ ngơi luyện tập một mình, cửa lớn khoá trái từ bên trong, trên thi thể cũng không phát hiện bất kỳ vết thương nào cả, cuối cùng được cảnh sát xác định là chết do tai nạn.

Từ đó về sau, một thành viên khác là Chung Nhất Minh trong nhóm bởi vì chịu đả kích mà cuối cùng không viết được bài hát nào ra hình ra dạng cả, cho đến tận gần đây mới có tác phẩm mới ra mắt.

Nhưng với những fans hâm mộ yêu ca nhạc là nhóm người thích mới ghét cũ nhất mà trong nửa năm nay thì thường xuyên có người mới xuất hiện: Tiểu thị tươi *có khuôn mặt đầy giá trị thương mại hay nhóm thí sinh từ các chương trình tìm kiếm tài năng có fans đông đảo, ai nấy đều cố gắng hết sức giành lấy sự chú ý của thị trường, sau khi Chu Nhất Minh lấy thân phận cá nhân quay trở lại thì bài hát mới căn bản không thể bán được, chỉ có thể miễn cưỡng nhận được một vài buổi diễn kiểu thương mại kém nổi tiếng để duy trì thu nhập mà thôi.

**Tiểu thị tươi (tiểu tiên nhục) là những diễn viên nam trẻ tuổi, ngoại hình đẹp, thường đi theo hướng thần tượng (nguồn Góc phim ảnh của Lang Nhi).*

Nhưng nhóm song ca TOP S là nghệ sĩ kỳ cựu mà công ty đã ký hợp đồng lúc mới thành lập, cũng

từng là biển hiệu vàng ** của Nghiên Nguyệt, tuy rằng tấm biển hiệu vàng này đã bị thời gian gọt giũa trở nên bụi bặm và thiếu góc cạnh rồi nhưng Phương Lan vẫn không muốn từ bỏ cậu ta, vì thế cố hết sức tạo cơ hội cho Chung Nhất Minh, thúc đẩy cậu ta tham gia nhiều cuộc thi âm nhạc và show truyền hình nhưng kết quả vẫn không khả quan lắm.

*** Biển hiệu vàng (kim tự chiều bài): ý chỉ nổi tiếng gần xa, ai cũng biết hết.*

Bởi vậy Chung Nhất càng trở nên sa ngã hơn, bắt đầu trầm mê vào việc bài bạc, sau đó thì nợ rất nhiều khoản bên ngoài dưới danh nghĩa công ty. Trong khoảng thời gian này thường xuyên có công ty đòi nợ đến công ty gây rối, Phương Lan thật không thể chịu nổi nữa nhưng lại sợ nếu báo cảnh sát thì sẽ tạo ra tai tiếng nên chỉ đành tạm thời nhẫn nại.

Nhưng chỉ hai ngày trước thì Chung Nhất Minh đột nhiên nhận được một lời đe dọa tử vong, trong công ty cũng bắt đầu xuất hiện nhiều chuyện kỳ lạ, ví dụ như không có bóng người trong phòng thu âm nhưng nó đột nhiên lại tự phát ra âm thanh. Hay ví như có người cứ buổi tối là nhìn thấy “bóng ma” làm mọi người không ai dám bước vào trong phòng thu âm vào buổi tối. Phương Lan hoài nghi do công ty đòi nợ làm nhưng lại không tìm được chứng cứ, lúc này mới nhớ tới Tô Nhiên Nhiên vừa hay cũng là cảnh sát cho nên muốn cô tìm đồng nghiệp tới điều tra xem.

Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì nhăn mày, nói: “Con không thể kêu đồng nghiệp đến điều tra mấy chuyện tư nhân này được.”

Phương Lan thở dài, bà hiểu rõ tính tình nề nếp cố chấp của con gái vì thế cũng ra vẻ khóc lóc nói: “Vậy thì mẹ cũng thật không còn cách nào nữa, chỉ có thể tự mình đối phó với đám lưu manh kia thôi.”

Tô Nhiên Nhiên không có cách nào với bà, nên nói: “Nếu không thì con đi xem cùng mẹ trước.” Lúc này, Tần Duyệt cũng cảm thấy rất hứng thú mà tiến lên nói: “Tôi và em cùng đi!”

Tô Nhiên Nhiên biết anh là người không chịu ngồi yên, muốn tìm việc vui chơi, nhưng buổi họp lớp lần trước đã dạy cô một bài học rồi cho cô cực kỳ dứt khoát từ chối: “Anh không cần đi.”

Ánh mắt Phương Lan đảo qua đảo lại giữa hai người nhìn cực kỳ thú vị, lại phụ họa nói: “Để cho cậu ấy đi đi, nhiều người nhiều nhân lực, dù gì cũng là người đàn ông.”

Cuối cùng, Tần Duyệt vẫn mày dầy mày dạn đi theo, Tô Nhiên Nhiên không còn cách nào khác, chỉ có thể nhấn mạnh hết lần này đến lần khác rằng nhất định không thể đánh nhau với người khác, không được tự chủ trương gây chuyện.

BA TRONG MỘT-3

Nghệ sĩ dưới trướng của Nghiên Nguyệt đều có phòng luyện tập chuyên nghiệp, Phương Lan trực tiếp dẫn hai người đến phòng luyện tập của Chung Nhất Minh nhưng còn chưa đến cửa thì đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi nhau gay gắt.

Sau đó, một người đàn ông trẻ tuổi ăn mặc phong cách Avant-Garde * từ bên trong đá sầm cửa đi ra, lúc vừa nhìn thấy Phương Lan thì liền dùng dùi nhọn nói: “Phương tổng, vừa lúc tôi cũng muốn tìm cô, nói về độ nổi tiếng và tác phẩm thì có chỗ nào tôi không bằng cậu ta chứ, dựa vào gì mà cơ hội tham gia “Âm thanh của thiên nhiên” lại cho cậu ta mà không phải cho tôi chứ.”

** Avant-garde trong tiếng pháp dùng để chỉ bộ phận những người có chí hướng tiên phong, tạo nên những điều gì hoàn toàn vô hữu; trong thời trang, Avant-garde chỉ những nguồn sáng tạo mới, khác với nhận định chung của số đông, mang tính siêu thực pha trộn tính vị lai và tính biểu tượng cao*

Người này tên là Chu Lung, ra mắt từ chương trình tìm kiếm tài năng, cũng có một đám fans trung thành nào tàn nhất định, trước mắt sức ảnh hưởng ngày càng mạnh. Chương trình “Âm thanh của thiên nhiên” mà cậu ta nói chính là tiết mục âm nhạc mới của một đài truyền hình, ratings trước mắt đang tăng dần đều, mà Nghiên Nguyệt khó khăn lắm mới tranh thủ có được cơ hội đẩy một nghệ sĩ của mình lên sân khấu, ai ngờ cái vị trí này lại dành cho Chung Nhất Minh người mà cậu ta chướng mắt nhất.

Phương Lan trả lời: “Đây là do công ty sắp xếp, công ty có những tiêu chí riêng của mình, hy vọng cậu có thể chấp nhận nó.”

Chu Lung oán hận nhìn thoáng vào bên trong, lại nở một nụ cười châm chọc, nói: “Được thôi, tôi cũng muốn nhìn thử xem, cái đồng bần lầy mấy người cứng rắn muốn đỡ lên đài, chỉ ôm lấy cái trống jazz vớ của cậu ta thì rốt cuộc có qua được vòng loại không!”

Phương Lan nhìn bóng dáng tức giận bỏ đi của cậu ta, lại nhin không được mà dè huyệt Thái Dương đau nhức, Chu Lung nổi tiếng từ lúc còn trẻ, lại được cả đám con gái ở trên mạng điên cuồng tán dương tung hô, đúng là lúc đang kiêu ngạo, cũng không biết cậu ta có thể quay đầu lại không.

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên ngó vào trong phòng luyện tập để xem xét, chỉ thấy một người đàn ông ngồi ở bên trong, vẻ ngoài cũng được xem như đẹp trai, nhưng biểu cảm thì lại cực kỳ sa sút, cậu ta đang dùng một mảnh vải cẩn thận lau chiếc trống Jazz. Chiếc trống Jazz đó rõ ràng đã rất cũ rồi, có rất nhiều chỗ đã bị hỏng rồi, nhưng cậu ta lau cực kỳ tập trung, tựa như mượn việc này mà nhớ lại cái gì đó.

Phương Lan ôm ngực đi vào trong rồi lạnh lùng chất vấn: “Cậu đã xử lý mấy chuyện rách nát kia thế nào rồi, nếu mà không giải quyết thì công ty cũng không thể hoạt động bình thường được đâu!”

Chung Nhất Minh ngẩng đầu, khàn giọng nói: “Tôi đã hỏi những người đó, bọn họ nói không phải bọn họ làm.”

Chung Nhất Minh buông miếng vải trong tay ra, cười lạnh một tiếng, nói: “Tôi đã từ lâu là tôi không tự làm được, trừ khi cậu ấy trở về!”

Cậu ta chỉ vào phía sau chiếc trống Jazz kia, đó là chỗ mà người cộng sự cũ của cậu ta từng ngồi, bọn họ từng giúp đỡ nhau trên sân khấu, cùng nhau tạo nên một thời đại thuộc về bọn họ. Nhưng bây giờ chỗ đó đã không còn bóng người, còn cậu ta thì không bao giờ có thể tìm thấy vinh quang trước đây.

Phương Lan tức giận đến run rẩy, thấp giọng mắng: “Không nói lý!”

Tần Duyệt lại rất có hứng thú nhìn chiếc trống Jazz kia, nhưng trước sau vẫn không nói câu nào. Chuyện này nói đến cùng cũng là tranh chấp nội bộ giữa các nghệ sĩ trong Nghiên Nguyệt nên người ngoài không thể can thiệp vào được.

Đúng lúc này thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới một tiếng ồn ào, có người đang lớn tiếng ồn ào gì đó, sau đó thì sắc mặt Phương Lan thay đổi rồi thở dài nói: “Lại tới nữa!”

Một số người đi đến cổng chính của công ty, còn có vài tên vai u bấp thịt xăm trổ đầy tay, trên tay còn cầm gậy gỗ cứ như mấy vị thần giữ cửa đứng chặn hết cả cửa. Em gái trước quầy lễ tân đang cùng với nhân viên bảo vệ sợ hãi thuyết phục bọn họ rời đi.

Nhưng mấy người kia cũng không đánh không quậy mà chỉ vất chân ngồi chỗ kia rồi rít điều thuốc, thuận miệng trêu chọc vài câu nói thô tục làm cô gái nhỏ tức đến dậm chân quay về lại vị trí rồi lén lau nước mắt.

Lúc đầu bảo vệ còn muốn ra mặt nhưng lại bị bọn họ huơ cây gậy dọa sợ nên cũng chỉ co người rồi lăm bầm lùi qua một bên.

Phương Lan nhíu mày nhìn đồng nghiệp công ty đều bị bọn họ làm cho phải đi đường vòng thì ngẩng đầu đi qua, lời lẽ chính đáng nói: “Mấy người còn tới làm gì! Tôi đã nói rồi Chung Nhất Minh thiếu nợ không liên quan gì tới công ty cả, mấy người muốn tiền thì cứ tìm cậu ta mà lấy, tìm chúng tôi cũng vô dụng thôi!”

Tên vai u bấp thịt cầm đầu nhe hàm răng vàng khè, nói: “Chúng tôi mặc kệ, cậu ta dùng danh nghĩa của công ty mấy người để vay tiền, cậu ta không trả tiền thì tôi cũng chỉ biết tìm mấy người thôi, một công ty lớn như này mà chẳng lẽ chút tiền đó cũng không trả được sao!” Gã ta dùng ánh mắt đáng khinh nhìn khắp người Phương Lan, lại nói: “Nếu thật sự không có tiền thì cô đi với tôi một đêm cũng có được đấy.”

Phương Lan giận đến run người, nhưng lại không có cách nào với gã ta. Tô Nhiên Nhiên cũng bị chọc giận, đang chuẩn bị bước lên lấy thẻ cảnh sát ra thì lại bị Tần Duyệt ngăn lại, anh nghiêng đầu cười nói với cô: “Em làm như vậy không được đâu, bọn họ không sợ cảnh sát, đối phó với bọn vô lại phải dùng biện pháp vô lại mới được.”

Sau đó anh bước qua, hỏi: “Cậu ta thiếu mấy người bao nhiêu tiền!”

Gã vai u bấp thịt kia là người chuyên đi đòi nợ, nên con mắt rất độc, vừa thấy cách ăn mặc của anh liền biết là người có tiền, thế là vội vàng trả lời: “Cả vốn lẫn lãi khoảng 30 vạn đấy, làm sao?”

Mày muốn trả thù nó hả.”

Tần Duyệt nhún vai, cực kỳ thản nhiên trả lời: “Tôi không có tiền.”

Gã đó không vui, thế là đứng lên đi rồi hét lên: “Không có tiền thì mày chen mồm vào làm gì, muốn kiếm chuyện hả.”

Nụ cười của Tần Duyệt vẫn không thay đổi, anh đột nhiên gỡ chiếc đồng hồ trên cổ tay rồi rơi xuống đất, nói: “Ai da, anh dọa tôi làm đồng hồ của tôi rớt luôn rồi này, chiếc đồng hồ này vừa lúc cũng trị giá 30 vạn đấy, nếu anh không bồi thường nổi thì vừa hay coi như thiếu đi.”

Gã đó trừng to mắt, gần như không thể tin được người này dám ăn vạ gã ta như vậy, vì thế gã tiến lên một bước rồi nắm lấy cổ áo anh, hùng hổ nói: “Mày muốn chết hả!”

Tần Duyệt vẫn cười khẩy, ánh mắt lại có hơi sắc bén: “Tôi đặt tiền lắm đấy, anh có đủ khả năng không?”

Gã vai u bắp thịt ‘xì’ một tiếng đầy khinh miệt: “Mày cho là mày là ai chứ! Tưởng rằng tao thật sự không dám đánh mày sao!”

Tần Duyệt nói: “Anh có biết Tần Nam Tùng không, ông ấy là bố tôi, tập đoàn Tần thị đều có quan hệ với xã hội đen và cảnh sát hết, anh đoán xem nếu anh đánh chết con ông ấy thì ông ấy sẽ đối phó với mấy người thế nào nhỉ?”

Gã đó ngẩn người, gã đúng thật từng nghe qua tên Tần Nam Tùng, nhưng đột nhiên có người nhảy ra rồi tự nhận là con ông ấy, xem gã là đứa trẻ ba tuổi chắc.

Lúc này tên đệ tử đứng phía sau gã nhanh trí móc điện thoại ra tra Baidu, với tiếng tắc bên ngoài của Tần thiếu gia rất dễ kiểm tra, cậu ta vừa thấy hình ảnh tin tức thì kinh ngạc mở to mắt, vội vàng đưa tới trước mặt của gã vai u bắp thịt đó.

Gã đó cúi đầu nhìn, cũng lập tức thay đổi sắc mặt, cũng hiểu rõ đây không phải là người mình có thể chọc được nên cũng vội vàng đổi giọng điệu, nịnh nọt nói: “Thì ra thật sự là Tần thiếu gia sao, khi này đã đắc tội ngài rồi, việc này vốn dĩ không liên quan tới ngài, ngài đại nhân đại lượng đừng so đo với chúng tôi mới đúng.”

Tần Duyệt chán ghét vuốt lấy chỗ cổ áo bị gã vò nhăn nhúm, lại nhặt chiếc đồng hồ trên đất rồi ném qua nói: “Việc này do tôi can thiệp là cái chắc rồi. Cái này coi như là tiền lãi trả cho mấy người trước, mất công lại nói tôi ỷ thế hiếp người. Còn nữa, sau này tôi sẽ thường xuyên ở chỗ này, con người của tôi vừa nghe thấy tiếng ồn ào thì dễ dàng chóng mặt, lỡ như tôi mà choáng váng không cẩn thận té bị thương chỗ nào thì đều tính hết trên người của mấy người đấy.”

Gã vai u thịt bắp cầm chiếc đồng hồ cũ trong tay, khuôn mặt sắp phình ra thành màu gan heo rồi, trong lòng thì mắng: Đây con mẹ nó không phải gọi là ỷ thế hiếp người sao, cái gì mà thiếu gia nhà giàu số một chứ, sao mà còn vô lại hơn cả mình nữa chứ.

Nhưng gã suy nghĩ kỹ lại thì vẫn quyết định không nên chọc những người có tiền có thế này, vì thế chỉ đành coi như mình xui xẻo rồi dẫn đám đệ tử xám xịt đi ra ngoài.

Lúc này Phương Lan mới hoàn hồn lại, mắt thấy rắc rối trong thời gian dài liền được giải quyết nư thế thì kích động mà khen lấy khen để Tân Duyệt. Cả đám người bu xem cũng hô lên vài tiếng hoan hô, ngay cả ánh mắt nhìn Tân Duyệt cũng thêm nhiều phần sùng bái.

Tân Duyệt quay đầu nhìn Tô Nhiên Nhiên với vẻ mặt tranh công, thấy cô nghiêng đầu nhìn anh cười thì lập tức cảm thấy mỹ mãn, vì thế đi qua, nói: “Không sao cả, trong thời gian ngắn thì bọn họ sẽ không quay lại nữa đâu.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu nói: “Ừ, vậy về nhà thôi.”

Lúc đầu Phương Lan còn muốn giữ hai người lại chơi một lát, nhưng lúc này trợ lý của bà chạy tới nói với bà vài câu, nên bà chỉ đành thở dài nói xin lỗi: “Bây giờ còn có việc gấp phải làm, không thể đưa hai đứa được, hôm nào có cơ hội nhất định sẽ cảm ơn cậu thật tốt.”-----oOo-----

BA TRONG MỘT-4

Hai người ra ngoài bắt chiếc taxi, Tần Duyệt dựa vào ghế sau, anh cảm nhận được Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn mình thì không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng: “Em nhìn tôi làm gì?”

Tô Nhiên Nhiên quay mặt đi, nhàn nhạt nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy vừa rồi anh rất man thôi.”

Tần Duyệt nhin không được giương khoé miệng lên, một cơn gió nhẹ từ ngoài thổi vào trong rồi thổi trúng vào trong tim mà nở ra từng đoá hoa nhỏ rực rỡ màu sắc, một lát sau, anh giả vờ không hài lòng nói: “Chẳng lẽ trước kia tôi không ‘man’ sao?”

Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nghĩ ra một từ cô mới học được từ trên mạng, vì thế trả lời: “Trước kia là ——đàn dúm!”

Hai người vốn tưởng rằng chuyện này cứ thế là chấm dứt, ai ngờ ngày hôm sau cô lại nhận được điện thoại của Phương Lan, thanh âm của bà còn hơi rung nữa, “Nhiên Nhiên à, trong phòng ghi âm thật sự có ma đó, lần này chính mắt mẹ nhìn thấy.”

Tô Nhiên Nhiên xưa nay luôn dựa vào khoa học, tuyệt đối không tin tưởng chuyện quỷ thần, nhưng nghe ngữ khí của Phương Lan cũng không giống là giả, nên đành phải hoàn thành xong công việc ở Cục cảnh sát rồi chạy đến Nghiên Nguyệt.

Toàn bộ công ty đều tràn ngập bầu không khí áp lực, mỗi người đều tránh nhắc lại chuyện tối qua. Phương Lan ngồi trên ghế hành chính trong văn phòng, hai tay giao nhau gác trên bàn, còn sắc mặt thì trắng bệch, lúc nhắc tới chuyện kia thì có vẻ vẫn còn sốc.

“Ngày hôm qua sau khi hai đứa về rồi thì trợ lý nói với mẹ rằng Chung Nhất Minh bên kia lại có chuyện, lúc ấy mẹ tức lắm, bên này mới thu dọn một mớ lộn xộn cho cậu ta xong thì thế nhưng cậu ta cũng chẳng biết cảm ơn nữa. Vì thế mẹ dẫn người qua tìm cậu ta, ai ngờ cậu ta cãi nhau với người đại diện của mình, sau đó hai người âm ỉ dữ dội ở ngoài phòng tập, rất nhiều đồng nghiệp ở bên cạnh khuyên can, đúng lúc này có người đột nhiên la lên, cái trống kia tự vang lên!”

Bà nhớ lại cảnh tượng lúc đó mà căng thẳng siết chặt các ngón tay, tiếp tục nói: “Mọi người yên lặng lại, ai nấy đều nghe thấy tiếng trống bùm bùm, sau đó, chính mọi người tận mắt nhìn thấy cái chũm chọe (4) của trống Jazz kia đột nhiên rung lên, tuy biên độ rất nhỏ nhưng chắc chắn là nó có động. Nhưng rõ ràng không có ai trong phòng đó cả. Sau đó, Chung Nhất Minh đột nhiên chạy vọt vào, hét to: Là cậu đã về sao? Cậu trở về tìm tôi sao! Cậu ta rất kích động, nhưng mọi người thì đều sợ hãi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.”

Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì nhăn mày, nói: “Trên đời này không có quỷ.”

Phương Lan cười khổ, nói: “Đương nhiên mẹ biết không có quỷ, nhưng chuyện kia thì giải thích

thế nào đây, nhiều người tận mắt chứng kiến như vậy mà.”

Tô Nhiên Nhiên nghe xong cũng cảm thấy không thể giải thích được, đang chuẩn bị cùng Phương Lan đến nơi xảy ra chuyện nhìn thử xem, đột nhiên lúc này cửa công ty mở ra, Tần Duyệt chui đầu vào hỏi: “Tôi không tới muộn chứ.”

Tô Nhiên Nhiên kinh ngạc mở to mắt, sau đó thì lại thấy Phương Lan đầy nhiệt tình đi lên đón tiếp. Hoá ra sau sự việc tối qua thì Phương Lan rất tín nhiệm người thanh niên này, vì thế hôm nay cũng đặc biệt gọi anh tới, nghĩ chắc có lẽ cũng có ích. Cũng vừa lúc người nào đó có tâm tư hóng hớt, vì thế không nói nhiều mà đuổi tới đây.

Ba người họ cùng đến phòng luyện tập nơi xảy ra chuyện, Chung Nhất Minh không ở bên trong, chiếc trống Jazz “ma ám” vẫn còn đặt ở góc tường, bên cạnh bàn là một cô gái trẻ có khuôn mặt tròn mang cặp kính đang đứng lấy nước, vừa nhìn thấy ba người vào thì vội vàng kính cẩn nói: “Phương tổng, chị đến rồi.”

Phương Lan giới thiệu với hai người, cô gái này là trợ lý của Chung Nhất Minh, Tô Nhiên Nhiên gật đầu, cũng không vội đi xem chiếc trống Jazz kia mà nghiêm túc đi vòng quanh kiểm tra từng chỗ, từ góc tường đến sàn nhà đều nhìn cẩn thận.

Cuối cùng cô phát hiện một ít mảnh vỡ màu trắng ở gần chiếc trống Jazz, cô dùng tay cẩn thận chạm vào để kiểm tra, hoá ra là vữa từ trên tường rơi xuống, vì thế cô quay đầu hỏi Phương Lan: “Phòng này gần đây từng sửa sang lại sao?”

Phương Lan lắc đầu, nói: “Công ty đã lâu chưa sửa sang lại rồi.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu như suy tư điều gì, chưa từng sửa sang lại thì vì sao lại có nhiều vữa trá tường rơi xuống như vậy chứ.

Cô đứng lên nhìn quanh bốn phía nhưng cũng không tìm thấy điều gì khác, đang chuẩn bị đến kiểm tra chiếc trống Jazz kia thì đột nhiên nghe thấy một tiếng giận dữ từ ngoài cửa truyền vào: “Ai cho mấy người đụng đến trống của tôi chứ!”

Chung Nhất Minh hùng hổ đi tới đứng chặn trước chiếc trống Jazz kia, gào lớn: “Đây là đồ của cậu ấy, không ai được đụng vào!”

Phương Lan tức giận hừ lạnh một tiếng, nói: “Chiếc trống này là công ty bỏ tiền mua, theo lý là tài sản của công ty, dựa vào cái gì mà chúng tôi không thể động vào chứ.”

Sắc mặt của Chung Nhất Minh thay đổi liên tục, mà lại không có gan chống đối lại bà, vì thế chém thốt lên cô trợ lý nhỏ mặt tròn kia, không ngừng gào thét với cô ta: “Cô trông coi thế nào vậy hả, cứ tùy tiện để cho người khác bước vào à, cô còn muốn làm không! Nếu không muốn làm thì rút đi cho tôi!”

Trợ lý kia oan ức cúi đầu, nhưng rõ ràng là bị lớn tiếng mắng mà vẫn vâng vâng dạ dạ cười nịnh nọt, Phương Lan không thể nhìn nổi nữa thế nên bảo vệ cô ta phía sau người: “Công ty của tôi, ai có thể không cho tôi vào chứ! Bây giờ cậu càng ngày càng kiêu ngạo, sau này công ty sẽ mặc kệ cậu, cậu cứ chờ tự sinh tự diệt đi.”

Chung Nhất Minh đột nhiên nhìn chăm chăm bf, ánh mắt tối tăm cười nói: “Bà dám sao?”

Phương Lan giật mình, nhất thời không trả lời, đúng lúc này, bên ngoài phòng luyện tập đột nhiên có một đám phóng viên, người nào người nấy cầm cái súng ngắn * bao quanh Phương Lan và Chung Nhất Minh, liên tục oanh tạc bằng mấy câu hỏi.

** Trong ngành công nghiệp truyền thông, “súng và đại bác ngắn” được sử dụng để mô tả vũ khí trong tay của một phóng viên ảnh – máy ảnh. Súng dài và pháo ngắn thường dùng để chỉ ống kính tele của máy ảnh. Nói chung, ống kính có tiêu cự hơn 300 mm có thể được gọi là súng ngắn. Với sự phát triển không ngừng của các phương tiện truyền thông đại chúng, mỗi khi có sự kiện tin tức xảy ra, các phóng viên máy ảnh sẽ tranh giành để bắn bằng súng và đại bác ngắn (nguồn Baidu).*

“Nghe nói căn phòng luyện tập này bị ma ám, chiếc trống Jazz kia tự vang lên đúng không?”

“Chiếc trống đó là của cố thành viên Viên Nghiệp trong nhóm song ca TOP S đúng không, vậy vì sao nó đột nhiên rung lên, có phải cái chết của cậu ta có điều ẩn tình gì không.”

“Phương tổng đối với chuyện này có giải thích gì không, là cố ý muốn lãng xê không?”

Hoá ra tối qua có người lén quay lặc video chiếc trống Jazz “bị ma ám” kia rồi đăng lên Weibo. Sự việc kỳ lạ liên quan tới giới giải trí cực kỳ hấp dẫn người xem, chớp mắt một cái đã có hơn cả ngàn người chia sẻ rồi làm nó nhanh chóng bước lên hotsearch, còn cả nhóm truyền thông cũng chen chúc tới hy vọng có thể lấy được tin độc nhất vô nhị, khoét được càng nhiều chuyện thì càng tốt.

Phương Lan xụ mắt, vất vả lắm mới trốn thoát khỏi vòng vây của đám phóng viên, quay đầu vừa nhìn thì thấy đám người kia đã chuyển hướng sang tấn công Chung Nhất Minh, mà biểu cảm của Chung Nhất Minh đau thương nhưng vẫn kiên trì tiếp nhận phỏng vấn của từng phương tiện truyền thông, nói xong lời nói cuối cùng thì gần như bật khóc, nói cậu ta biết người anh em tốt này nhất định sẽ trở về cùng cậu ta, cậu ta cũng tin chắc rằng “Viên Nghiệp” sẽ xuất hiện trên sân khấu lần thứ hai, cùng cậu ta kể vai chiến đấu.

Bà không khỏi ôm ngực cười lạnh một tiếng, Tần Duyệt bước đến cười hì hì, nói: “Xem ra chuyện này nhờ hoạ được phúc, dựa vào đột hot lần này thì nếu cậu ta tham gia chương trình âm thanh gì gì đó thì chắc chắn độ nổi tiếng sẽ bùng nổ lắm đây.”

Phương Lan bĩu môi không cho ý kiến, bà bị cả đám người trong phòng này âm ỉ đến đau cả đầu, đang định chuẩn bị dẫn hai người rời đi thì Tần Duyệt lại như rất hứng thú với nơi này, cứ quẩn lầy Phương Lan muốn bà dẫn đến phòng thu âm xem.

Phòng thu âm trống rỗng chỉ có một trợ lý phối âm đang làm việc. Tần Duyệt cách một tấm kính nhìn microphone và bàn phím keyboard bên trong làm anh đột nhiên nhớ lại một vài chuyện cũ đã rất lâu trước đây.

Anh quay đầu thấy vẻ mặt không hứng thú của Tô Nhiên Nhiên thì đột nhiên hứng thú hỏi Phương Lan: “Cháu có thể vào xem không ạ?”

Phương Lan kinh ngạc nhìn anh nhưng cũng không từ chối, Tần Duyệt đi vào phòng thu âm, ngón tay anh nhẹ nhàng lướt trên bàn phím, rồi nhắm mắt lại cảm nhận nốt nhạc đã lâu này, sau đó anh lớn tiếng nói với Tô Nhiên Nhiên đang đứng bên ngoài: “Này, em thích nghe bài gì nhất!”

LÀM THẾ NÀO ĐỂ HUN ĐÚC ĐÚA CON HƯ HỎNG

Tần Duyệt hơi cúi đầu đứng sau microphone, ánh đèn trắng nhẹ nhàng chiếu trên vai anh, trên mặt là nụ cười nhẹ nhưng đôi mắt lại có một thần thái kiêu ngạo không thể che giấu. Tô Nhiên Nhiên đứng nhìn anh chăm chú, cô cảm thấy người này sinh ra để đứng ở đây, bước lên bống tối và mặc áo ánh sáng.

Tần Duyệt chờ có hơi sốt ruột, lại hô lên một tiếng: “Cuối cùng em muốn nghe bài gì?”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới hoàn hồn, phát hiện vài con mắt đều tập trung trên người cô, vì thế cô nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Trương Quốc Vinh.”

Tần Duyệt bữu môi cười: “Biết ngay em thích nghe mấy bài hát lỗi thời thế mà.”

Lỗi thời sao? Tô Nhiên Nhiên mím môi suy nghĩ, cô cũng không quan tâm những điều này, cũng không hiểu bài hát nào thì được xem là xu hướng. Chỉ là lúc học trung học, có một đoạn thời gian cô bị mất ngủ vào ban đêm, trong lúc vô tình nghe thấy giọng hát trầm thấp khàn khàn của một người đàn ông, hát toàn những từ ngữ cô nghe không hiểu nhưng lại vô tình đắm vào trong trái tim.

Vì thế cô dần dần có thói quen nghe giọng anh ấy mà đi vào giấc ngủ, lần đầu tiên cô nhớ kỹ tên của một ngôi sao, cho đến một ngày nghe thấy tin tức anh ấy qua đời.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên Tô Nhiên Nhiên phân tâm trong thời gian đi học, cô nhìn những chiếc lá phong đỏ rực lặng lẽ rơi bên ngoài cửa sổ, rồi nhớ tới lần đầu nghe được âm thanh đó, mới chỉ thoáng qua đó thôi mà giờ đã kết thúc rồi.

Tần Duyệt thử đàn vài nốt trên bàn phím rồi cố gắng nhớ lại giai điệu trong đầu, anh không nghe nhiều bài hát nổi tiếng lắm, cũng may bài hát của Trương Quốc Vinh thường được xếp vào những bài hát kinh điển được bật đi bật lại nên anh vẫn biết hát một hai bài.

Anh đặt đôi tay trên bàn phím, nước chảy mây trôi mà đàn từng nốt, những đầu ngón tay thon dài trên các phím trắng đen, hai hàng lông mi thật dài cụp xuống, biểu cảm nghiêm túc xưa nay chưa từng có mà hát lên:

Anh khuyên em sớm quay gót trở về, nhưng em vẫn quyến luyến chẳng rời

Xin anh hãy ôm chặt em

Làn gió biển khơi xa nhẹ nhõm

Mơ man qua nhóm lửa hoang khô lạnh

Nhìn dáng vẻ thương tâm của em, hỏi anh sao nữ lòng cất bước

Cả thốn thức cũng đẹp đến thắt lòng

Làm thế nào để em thôi rơi lệ, dành khế hôn lên mái tóc em

Hãy để gió tiếp tục thổi

Cho mình mãi không cách xa

Tận đáy lòng hoài khát vọng mong lưu lại làm bạn với em..... (bản dịch của Khue Nguyen)

Đó là bài hát “Gió tiếp tục thổi”, Tô Nhiên Nhiên lắng lắng nghe, không nghĩ tới tuy cá tính của anh kiêu ngạo nhưng tiếng hát lại trầm thấp quyến rũ như thế, còn mang theo nhàn nhạt từ tính, cứ như hòn đá sau cơn mưa đã được rửa sạch đến ấm áp trong sáng, rồi lại có góc có cạnh, khi thì cần đến làm trái tim run rẩy.

Người phối nhạc kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó lộ ra biểu cảm say sưa rồi phối nhạc theo anh, lại thêm hiệu ứng âm hưởng dội lại để làm bài hát càng cảm động hơn. Phương Lan khoanh tay trước ngực nhìn anh chăm chăm rồi từ từ giương lên một nụ cười tươi.

Rất nhiều người tập trung bên ngoài phòng thu âm, không ai biết là ai đang thu âm bên trong nhưng lúc thấy rõ người nọ thì lại lộ ra vẻ mờ mịt vì không biết ca sĩ này được ký hợp đồng lúc nào.

Tần Duyệt trước sau vẫn nhìn Tô Nhiên Nhiên đắm đắm, anh thấy biểu cảm của cô có vẻ trầm luân trong đó, như bị đánh thức phần ký ức thanh xuân đã thật lâu rồi, vì thế anh thoả mãn giương khoé môi lên, cổ tay đột nhiên xoay vòng mấy cái nốt rồi thêm vào một đoạn rock and roll kinh điển của Anh.

Khác với sự nhẹ nhàng tinh tế ban nãy, anh hát đoạn giai điệu này mang theo chút hoài bảo, nhưng vẫn ôm ấp sự nhẹ nhàng không rõ ràng, sau mấy nốt cao thì lại quay về Gió tiếp tục thổi, sau đó là một đoạn solo bàn phím rồi dần dần kết thúc.

Phòng ghi âm yên lặng trong chốc lát rồi sau đó vang lên một tràng vỗ tay nồng nhiệt, Phương Lan đi qua, chân thành tán dương: “Không nghĩ cậu hát hay đến vậy, ngay cả khúc sáng tác ngẫu hứng cũng rất tuyệt. Thế nào, có suy nghĩ đến việc ra mắt không?”

Tần Duyệt đắc ý hất cằm, hơi thở hỗn hển không trả lời mà gấp gáp chờ không nổi đi đến trước mặt Tô Nhiên Nhiên hỏi: “Tôi hát có hay không?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, nói: “Rất êm tai!”

Cô không biết nói mấy lời khen, cho dù cảm thấy thích cũng chỉ có thể nói ra mấy chữ đơn giản thế này thôi, kém xa những lời khen ngợi nhiệt tình êm tai của những người khác, nhưng Tần Duyệt lại cảm thấy cực kỳ dễ nghe, thế là lòng hư vinh cũng bay tận trời.

Phương Lan đi theo qua, đang muốn nói chuyện với Tần Duyệt về ý tưởng vừa rồi thì khoé mắt lại nhìn thoáng qua bóng dáng cách đó không xa của Chung Nhất Minh, trong miệng cậu ta ngậm điếu thuốc, ánh mắt tối tăm nhìn chăm chăm bên này.

Biểu tình của bà lạnh lùng, sau đó lại nở nụ cười tươi, nói: “Hôm nay dì có chút việc, hôm nào

lại tìm hai đứa.” Sau đó lại nói với Tô Nhiên Nhiên, “Còn nữa, Nhiên Nhiên à, con nhất định phải giúp mẹ điều tra rõ việc kia đấy, mẹ không muốn vì chuyện đó mà làm hình tượng công ty bị hư hại.”

Thấy Tô Nhiên Nhiên gật đầu hứa hẹn thì bà mới yên tâm rời đi rồi lập tức đi đến chỗ của Chung Nhất Minh, khuôn mặt sa sầm châm chọc: “Cậu trình diễn xong rồi à?”

Chung Nhất Minh không thèm để ý mà cười nhạo một tiếng, cầm điều thuốc chỉ về hướng của Tần Duyệt, nói: “Thế nào, lại muốn ký với người mới hả?”

“Việc này không liên quan đến cậu, tôi hỏi cậu trước, rốt cuộc lần này cậu đang giở trò quỷ gì thế hả?”

Chung Nhất Minh nheo mắt nhả ra khói thuốc: “Giở trò quỷ? Tôi có thể giở trò quỷ gì chứ, ngày đó chị cũng thấy rồi đấy, từ đầu tới cuối chị vẫn đứng bên cạnh tôi đấy. Có lẽ thật sự là hồn ma của Viên Nghiệp trở về giúp tôi đấy.”

Phương Lan khinh thường quay đầu lại nhìn chăm chăm cậu ta nói: “Tôi mặc kệ cậu đang muốn bày trò gì, nhưng phải nhớ rõ cần chú ý tới lợi ích và hình tượng của công ty. Công ty đối với cậu vẫn không tệ, chuyện lần trước của công ty đòi nợ cũng là chúng tôi giúp cậu giải quyết, nếu cậu lại làm xằng bậy lần nữa thì tôi cũng không bảo vệ được cậu đâu.”

Chung Nhất Minh nở nụ cười, “Không bảo vệ được tôi thì thế nào, phong sát* tôi à? Hay là đóng băng tôi ** ? Chị dám sao!” Cậu ta dùng tay kẹp điều thuốc chỉ lên bả vai của bà rồi dí sát mặt lại, thấp giọng nói, “Tôi đối với mấy người cũng đâu có tệ, tôi vẫn nhớ rõ chuyện kia đấy, nếu mà tôi tiết lộ ra ngoài thì để xem mấy người xong đời trước hay tôi xong đời trước đây!”

**-Phong sát: một cơ quan tổ chức hay một cá nhân nào đó dùng quyền lực của mình để phong bế nghệ sĩ, không cho nghệ sĩ xuất hiện trước công chúng, ngăn chặn tài nguyên đến với nghệ sĩ. Thường đi kèm với bôi đen.*

*** -Tuyệt Tàng: Nghệ sĩ bị chính công ty chủ quản ghét bỏ, đóng băng mọi hoạt động.*

Phương Lan siết chặt tay, cắn răng nói: “Công ty đã cho cậu nhiều tài nguyên như vậy rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?”

Chung Nhất Minh dựa vào tường, biểu cảm kiêu căng nói: “Tôi muốn Đông Sơn tái khởi, tôi muốn trở nên nổi tiếng, tôi muốn ở nơi cao nhất trên sân khấu được mọi người tung hô.....Mấy người không giúp tôi làm được vậy thì tôi sẽ tự mình làm, chỉ cần chị nhớ rõ đừng có chặn đường của tôi!”

Phương Lan trừng mắt nhìn cậu ta nhưng rồi không còn cách nào khác chỉ đành tức giận xoay người rời đi.

Mà ở phía sau bọn họ có một bóng đen cũng từ từ lùi về sau tường, chớp mắt một cái liền không thấy bóng dáng đâu.

Bên kia, Tô Nhiên Nhiên và Tần Duyệt về nhà ăn cơm chiều, cuối cùng cô không nhịn được mà hỏi một vấn đề khiến cô rất tò mò: “Trước đây anh từng học hát sao?”

Tần Duyệt đắc ý gõ ngón tay trên xô pha, “Nếu tôi nói hồi ở Đại học tôi từng ở trong ban nhạc thì em có tin không?”

Tô Nhiên Nhiên kinh ngạc, “Anh từng học Đại học sao?”

Trong nháy mắt, gương mặt của Tần Duyệt biến thành màu đen, sau đó anh buồn bực phát hiện bản thân cả ngày ăn không ngủ rồi, chắc trong mắt cô anh nhất định là bị xếp vào hàng ngũ ăn chơi trác táng không học vấn không nghề nghiệp rồi.

Tô Nhiên Nhiên lại không chú ý tới biểu cảm thay đổi của anh mà vẫn tiếp tục hỏi: “Thế sau đó thì sao?”

Ánh mắt của Tần Duyệt tối sầm lại rồi thường thức bật lửa trên tay, nói: “Sau đó trước khi chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn thì bị bố tôi mượn người bắt về nhà nhốt một tuần, rồi còn đập hết tất cả nhạc cụ của tôi, nói tôi làm mất mặt ông ấy.”

Tô Nhiên Nhiên cũng buồn dùm anh, lại nói: “Cho nên anh mới trở thành như vậy sao?”

Tần Duyệt bị cô gợi lại chuyện cũ, anh cup mắt chằm điếu thuốc, lại đột nhiên nhìn cô: “Em thật sự muốn biết sao?”

Thời trẻ Tần Duyệt cũng từng đi học rồi thi cử theo yêu cầu của gia đình, nhưng anh không tài giỏi như Tần Mộ, cho dù có cố gắng thế nào đi nữa cũng không đạt tới sự ưu tú của anh trai.

Cho đến lúc anh lên 10 tuổi, mẹ Tần lại nảy ra ý tưởng mời giáo viên thanh nhạc cho hai người để nâng cao trình độ nghệ thuật, lúc đó, anh mới đột nhiên phát hiện ra những gì mà bản thân anh thật sự thích.

Giáo viên đó rất nhanh phát hiện ra Tần Duyệt cực kỳ có tài năng ở phương diện này, sau đó còn đặc biệt tìm thêm nhiều sách và nhạc cụ cho anh nữa. Thế nên anh bắt đầu say mê âm nhạc và nghệ thuật, cũng vì thế mà việc học tuốt dốc không phanh. Điều này làm cho Tần Nam Tùng rất không hài lòng, ông ấy yêu cầu một người có thể kế thừa đế chế kinh doanh khổng lồ của mình chứ không phải một người nghệ sĩ không theo quy tắc, không làm việc đàng hoàng.

May là ông ấy còn một đứa con trai biết cố gắng, Tần Mộ thuận lợi đậu vào ngành Tài Chính của một trường Đại học hàng đầu, rồi chẳng mấy chốc đã có thể đưa ra những hiểu biết độc đáo về hoạt động của công ty, là một thiên tài kinh doanh mà ai nấy đều khen ngợi. Vì thế sự thiên vị Tần Nam Tùng ngày càng rõ ràng hơn, cùng với sự nổi loạn ngày qua ngày của Tần Duyệt làm ông thường hay tự hỏi, vì sao cũng cùng một gen mà một đứa có thể làm ông nở mày nở mặt còn đứa kia thì lại làm ông cực kỳ thất vọng.

Tần Duyệt đã quen với sự thất vọng của gia đình với anh từ lâu rồi, nên chỉ vui đầu làm việc của mình mà thôi. Lúc đại học thì anh lén cùng mấy người bạn học có cùng chí hướng thành lập một ban nhạc, trải qua rất nhiều sự cố gắng thì cuối cùng cũng liên hệ được với một quán bar đồng ý để bọn họ đi biểu diễn, nhưng chuyện này lại bị Tần Nam Tùng phát hiện ra, trước khi buổi biểu diễn bắt đầu thì bắt anh về nhà. Từ sau sự việc đó thì tất cả bạn học đều biết thân phận của anh, còn các thành viên trong ban nhạc bị anh cho leo cây cũng chỉ xem anh là đại thiếu gia nhất thời nổi hứng chơi đùa mà thôi chứ không bao giờ tin anh thật sự thích âm nhạc.

Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì thở dài nói: “Cho nên anh mới cố ý muốn đối nghịch với bác Tần sao?”

Tần Duyệt lắc đầu, nói: “Không phải.....” Anh châm điều thuốc, rồi tiếp tục nói, “Sau đó trong ngành của bọn tôi có một cô gái mang thai, gia đình cô ta dẫn cô ta đến công ty Tần thị gây chuyện, nói đứa bé đó là của tôi, nhất định phải bắt bố tôi cho một lời giải thích. Sau đó thì bố tôi cho bọn họ một số tiền lớn kêu cô ta bỏ đứa con đó đi. Anh trai vì thanh danh của tôi còn đặc biệt đến chỗ truyền thông tìm người đề chuyện này xuống nữa, còn quyên tiền cho trường học sợ bọn họ sẽ bắt tôi thôi học. Bọn họ đều cảm thấy dọn dẹp một mớ lộn xộn lớn cho tôi là rất tốt với tôi rồi.....”

Anh cúi đầu cười trào phúng, “Nhưng từ đầu tới cuối cùng không một ai từng hỏi tôi là rốt cuộc tôi có chạm vào cô gái đó chưa. Kỳ thật chỉ là bọn họ biết nhà tôi có tiền, cố ý muốn tống tiền tôi thôi. Nhưng gia đình của tôi đều nhận định tôi sẽ làm ra loại chuyện này, tự cho là tốt bụng giúp tôi giải quyết tốt hậu quả, nếu bọn họ đã như vậy thì tôi sao có thể để bọn họ thất vọng chứ, thế nên tôi đơn giản trở nên hoàn toàn hư hỏng, để tất cả mọi người đều biết, trong nhà họ Tần ngoại trừ đứa con trai cả làm rạng rỡ tổ tiên thì vẫn còn một đứa con trai út đầy tiếng xấu.”

Tô Nhiên Nhiên nghe thấy ngữ khí anh nhẹ nhàng nhưng trên mặt lại có sự đau xót mờ nhạt thế là càng thêm buồn cho anh, nhưng cô lại không biết an ủi thế nào, vì thế chỉ nhẹ giọng nói: “Tôi phải làm sao thì mới có thể làm anh thấy dễ chịu hơn đây.”

Tần Duyệt nhìn cô rồi nhướn mày cười: “Để tôi hôn một cái là được.”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, sau đó nghiêm túc trả lời: “Hôn chỗ nào?”

Tần Duyệt có hơi sững sờ, sau đó lại nhin không được mà ngo ngoe rục rịch, vì thế anh chỉ lên đôi môi, làm Tô Nhiên Nhiên nháu mày suy nghĩ nói: “Không được, tôi không chấp nhận được.”

Tần Duyệt có hơi thất vọng, lại nhào người về trước và hỏi: “Nếu không thì hôn mặt nhé?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi vẫn lắc đầu, sau đó quyết định không bận tâm đến vấn đề này nữa mà về phòng xem Alpha làm Tần Duyệt nóng nảy, đuổi theo phía sau, “Này.....Nếu thật sự không được thì trán cũng được mà!”

MẸ VỢ NGHI NGỜ

Mấy ngày nay giới giải trí cực kỳ náo nhiệt, từ sau vụ việc phòng luyện tập ở Nghiên Nguyệt bị ma ám thì Chung Nhất Minh bước lên sân khấu “Âm thanh của thiên nhiên” trong đề tài che trời lấp đất này cùng với những sự suy đoán, cậu ta gây ấn tượng với khán giả bằng một ca khúc tự sáng tác để tưởng nhớ người bạn quá cố của mình, vì thế đạt được số phiếu bình chọn cao nhất ở vòng loại, một lần nữa bước lên hot search.

Nghe nói trong lúc phỏng vấn thì cậu ta khẳng định nói rằng Viên Nghiệp sẽ xuất hiện trên sân khấu cùng biểu diễn với cậu ta, cho nên trong cuộc thi còn đặc biệt dọn chiếc trống Jazz đó lên sân khấu, chờ đợi có thể cùng đồng đội ngày xưa lên sân khấu.

Mỗi ngày báo chí đều lấy tiêu đề bùng nổ thay phiên nhau oanh tạc, ngay cả Tô Lâm Đình người không bao giờ để ý đến chuyện bên ngoài cũng biết biết về sự kiện nổi tiếng này, lúc ăn sáng vào ngày nọ thì như lơ đãng hỏi Tô Nhiên Nhiên: “Chung Nhất Minh gì đó, có phải là nghệ sĩ của công ty mẹ con không?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện thì Tần Duyệt bên cạnh đã làm mặt quỷ nhòai người lên, nói: “Ồ, chú có tâm ghê nha, thế mà còn nhớ tên nghệ sĩ của công ty cô Phương nữa chứ.”

Tô Lâm Đình che miệng ho nhẹ hai tiếng, dời ánh mắt không được tự nhiên đi và nói: “Chỉ là chú cảm thấy chuyện này rất mới mẻ, thời đại này rồi mà còn có người tin vào loại chuyện hồn ma vô căn cứ này nữa.”

Tô Nhiên Nhiên cũng nói: “Không sai, con cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Trống Jazz trong phòng luyện tập đột nhiên tự chuyển động, vốn dĩ cũng chỉ là một việc ngẫu nhiên thôi, theo những người có mặt ở đó nói thì thời gian trước và sau chưa đầy 5 phút, nhưng lại có người trùng hợp quay phim lại, còn đăng cái video đó lên trên mạng nữa.”

Tô Lâm Đình trầm ngâm nói, “Con thấy nơi xảy ra chuyện có vấn đề gì không?”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, “Ngoại trừ bên cạnh tìm thấy một ít vữa trát tường rớt xuống thì không có gì khác thường cả. Cái trống Jazz kia đã cũ rồi, trước kia thường xuyên lên sân khấu biểu diễn nên cũng không tìm được gì cả.”

“Vữa trát tường.....” Tô Lâm Đình suy nghĩ một lát rồi lại nói, “Khi nào con có thời gian lại đến một chuyến xem, nhìn bên cạnh căn phòng đó có cái gì, có lẽ có thể tìm thấy câu trả lời đấy.”

Con người của Tần Duyệt di chuyển, lại bổ sung, “Nếu không chú cùng chúng cháu đi đi, cháu thấy chú đã đoán ra điều gì đó rồi.”

Tô Lâm Đình bình tĩnh dọn chén đĩa, “Chú còn phải đến phòng thí nghiệm nữa, làm gì có thời gian đi quan tâm mấy chuyện này.”

Tần Duyệt nhìn bóng dáng giả vờ bình tĩnh của Tô Lâm Đình thì chớp mắt vài cái với Tô Nhiên Nhiên, “Bố của em.....Có vấn đề.....”

Tô Nhiên Nhiên cũng không suy đoán chuyện của bố mẹ, cô nhớ Phương Lan từng uỷ thác cho mình vì thế sau khi hoàn thành công việc thì lại đến Nghiên Nguyệt một chuyến. Đương nhiên, Tần Duyệt người không bỏ qua bất kỳ cơ hội hóng hớt nào cũng đã chờ ở nơi đó.

“Con hỏi căn phòng bên cạnh sao?”

Phương Lan nghe thấy câu hỏi của cô thì giật mình, lại thở dài nói, “Ban đầu chỗ đó cũng là một căn phòng luyện tập, nhưng đã không dùng một thời gian dài rồi, bởi vì.....Đó chính là nơi Viên Nghiệp đột ngột qua đời.”

Chỗ đó vốn dĩ là phòng luyện tập chuyên dụng của nhóm TOPS, nhưng từ sau lần Viên Nghiệp một mình tập diễn ngã xuống thì Chung Nhất Minh không muốn ở lại chỗ thương tâm thế nữa, vì thế dọn sang phòng bên cạnh, kể từ đó, không một ai dám vào căn phòng đó nữa mà cứ khoá lại để phủ đầy bụi.

“Căn phòng đó vẫn luôn khoá sao ạ? Còn ai giữ chìa khoá ạ?” Tô Nhiên Nhiên hỏi.

“Chìa khoá ở chỗ quầy tiếp tân, cũng không phải đặc biệt trông coi, phòng luyện tập của công ty căn bản cũng không phải là nơi bí mật gì cả, huống chi căn phòng đó không may mắn, khoảng thời gian trước còn có tin đồn ma ám cho nên cũng không ai dám vào cả.”

“Ma ám? Lúc trước mẹ từng nói là có người trong công ty nghe thấy phát ra tiếng vang kỳ lạ, còn có bóng ma cũng đều là từ nơi đó sao?”

Phương Lan gật đầu, “Ừ, đúng vậy.”

Trong lòng của Tô Nhiên Nhiên có thêm vài phần chắc chắn, càng gấp gáp không thể chờ nổi mà muốn đi vào căn phòng kia, nhưng lúc bọn họ lấy được chìa khoá thì mới phát hiện chìa khoá của căn phòng đó thế nhưng đã bị người khác đổi từ lâu rồi.

Phương Lan nhú mào gọi bảo vệ tới cạy khoá ra, sau khi vào cửa lại nhìn không được mà hét lên, chỉ thấy bức tường ngăn cách với phòng luyện tập kế bên bị đục một lỗ thật to, bên cạnh còn có rất nhiều lỗ với kích thước khác nhau. Tô Nhiên Nhiên đến bên cạnh cái lỗ nhìn hồi lâu, rồi lại tìm thấy một gai gỗ nhỏ dính máu.

Cô suy nghĩ lại mọi thứ một lần nữa, rồi cuối cùng ngẩng đầu, nói: “Hôm xảy ra vụ việc thì trợ lý của Chung Nhất Minh ở đâu?”

Phương Lan suy nghĩ rồi nói: “Hình như không thấy cô ta, cũng không biết đi đâu nữa.”

Tô Nhiên Nhiên mím môi, nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cô ta cũng không tới đó hóng chuyện sao?”

Tần Duyệt nhào người tới, vẻ mặt đầy tò mò hỏi, “Cuối cùng là chuyện như thế nào, có phải cô đã biết gì rồi không?”

Tô Nhiên Nhiên đứng lên vỗ tay, cười nói: “Chúng ta đi tìm cậu ta đi, kỳ thật cũng không có gì bí ẩn cả, chỉ là một trò mẹo ai cũng làm được hết.”

Trong phòng bên cạnh, Chung Nhất Minh đang ôm đàn guitar nhận phông vắn của truyền thông, cậu ta kể lại chuyện mình và Viên Nghiệp cùng nhau sáng tác nhạc rồi cùng ra mắt, còn nói cây đàn guitar này là Viên Nghiệp đưa cho cậu ta, mà bài hát đầu tiên mà cậu ta sáng tác chính là với cây đàn guitar này, lúc nói đến chỗ cảm động thì còn nhin không được mà cúi đầu nhắm chặt hai mắt, đầu vai hơi run run.

Tô Nhiên Nhiên cực kỳ không quen nhìn loại làm ra vẻ ta đây như vậy, đang chuẩn bị tiến lên đâm thủng cậu ta thì lại bị Phương Lan giữ chặt lại.

Bà ấy nhẹ nhàng lắc đầu, chờ đến khi truyền thông rời đi hết thì mới dẫn hai người đi vào, nói với Chung Nhất Minh: “Chúng tôi đã qua phòng bên cạnh xem, cậu đúng thật là kiên nhẫn, vì để đạo diễn cảnh diễn đó mà giấu giếm tôi làm nhiều chuyện như vậy sao.”

Sắc mặt của Chung Nhất Minh thay đổi, sau đó lại khinh thường bĩu môi và nói: “Tôi không hiểu mấy người đang nói gì cả.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn về phía trợ lý nhỏ mặt tròn bên cạnh của cậu ta, gương mặt của cô ta đã trắng bệch, đôi tay do căng thẳng mà xoắn xuýt với nhau, vì thế cô lớn tiếng nói với cô ta: “Vậy thì chắc hẳn cô biết chứ hả.”

Cô trợ lý nhỏ hoảng sợ, đột nhiên ngẩng đầu, Tô Nhiên Nhiên đi qua bắt lấy tay cả cô ta, ánh mắt sáng lên, hỏi: “Sao ngón tay của cô lại bị thương hả, có phải lúc ở phòng bên cạnh bị gõ trên cây gậy đâm vào không.”

Trên mặt trợ lý nhỏ không còn tí máu nào cả, cô ta nhìn Chung Nhất Minh xin giúp đỡ nhưng người đứng sau lại đen mặt quay đi, vẫn kiên trì không nói lời nào.

Tô Nhiên Nhiên cũng không cần cậu ta nói chuyện mà vẫn có thể vạch trần kỹ xảo của cậu ta: “Cậu học âm nhạc nên chắc hẳn cũng hiểu biết nguyên tắc cộng hưởng giữa các vật thể, đặc biệt là nhạc cụ rất dễ dàng tạo ra sự cộng hưởng. Cho nên vì để đạo diễn ra tiết mục ma ám này mà còn đặc biệt suy nghĩ một biện pháp. Cậu lén đổi chìa khoá của phòng bên cạnh để cô ta hàng đêm dùng gậy gộc không ngừng đập vào tường, cậu sợ âm thanh không truyền đi được nên còn cố ý đục vách tường cho mỏng lại nữa. Tôi nghĩ, hai người nhất định đã thử rất nhiều lần mới có thể tìm được một tần suất thích hợp để khiến cho cái chũm chọe treo ngược bằng kim loại kia có thể sinh ra cộng hưởng mà không cần ai đánh cũng có thể chuyển động. Lúc ấy, bọn họ nghe được tiếng trống, kỳ thật là do tiếng cô ta đánh lên tấm ván gỗ ở phòng bên cạnh, còn cậu thì cố ý hét lên rằng cái trống vang lên, mọi người dưới sự sợ hãi thì tất nhiên cũng sẽ bị nhầm lẫn theo, sau đó thì cái chũm chọe cũng vừa vận chuyển động, vì thế nên mọi người thật sự cho rằng có ma quỷ trở về đánh lên cái trống Jazz đó.”

Chung Nhất Minh cuối cùng cũng bật cười, cậu ta đặt cây đàn guitar sang bên cạnh rồi hát cảm nói với Tô Nhiên Nhiên: “Cô rất thông minh nhưng thế thì sao chứ, tôi làm chuyện này chẳng lẽ đối với công ty không có lợi sao. Bây giờ bên ngoài đều nói về tôi, nói về TOP S, chán ghét Nghiên Nguyệt, cái thời đại này rồi thì phải có đề tài mới có độ nóng được, tôi chỉ là những biện pháp mới để giải quyết vấn đề mà thôi nhưng ít nhất là tôi thành công làm cho mọi người lần thứ hai chú ý đến tôi.”

Phương Lan cười lạnh một tiếng: “Nghiên Nguyệt không cần loại phương thức lãng xê đường ngang ngõ tắt thế này.”

Chung Nhất Minh nhìn bà chăm chăm, vẻ mặt hung dữ nói: “Vậy chị có thể đi tố giác tôi với truyền thông đó, để nhìn xem đến lúc đó ai chịu thiệt nhé.”

Sau đó anh ngẩng đầu lên cầm lấy đàn guitar muốn rời đi nhưng Tần Duyệt lại đột nhiên hô lên: “Khoan đã.....”

Anh đi đến bên cạnh cậu ta, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cây guitar trong tay cậu ta, “Cây guitar này cậu có thay đổi gì không? Cậu không phát hiện nút khoá dây đàn có vấn đề sao?”

Chung Nhất Minh không biết anh đang bày trò gì, cũng hoài nghi cầm đàn guitar lên nhìn vài lần, lại không kiên nhẫn nói: “Anh lại định bày trò gì đây?”

Tần Duyệt đột nhiên đoạt lấy cây đàn guitar trong tay cậu ta rồi trực tiếp ném xuống đất, trong đó có một sợi dây đàn bị ngoại lực đè ép bỗng chốc văng ra, rồi lòi một nút khoá dây đàn ra, sau đó thì chỉ nghe đàn guitar vang lên một tiếng “âm”, cây đàn vỡ tan tành từ bên trong ra.

Tất cả mọi người trong phòng đều bị hoảng sợ, Tần Duyệt trước tiên ôm lấy Tô Nhiên Nhiên trốn sang bên cạnh, còn Phương Lan thì vẫn sợ hãi mà vỗ ngực, khoé mắt liếc nhìn đến hai người bọn họ mãi chưa dời.

Tô Nhiên Nhiên bị anh đè trong lòng ngực thì không thoải mái giãy giụa nói: “Anh ôm tôi làm gì chứ!”

Tần Duyệt bất đắc dĩ: “Không phải tôi sợ em bị thương sao!”

Tô Nhiên Nhiên chỉnh trang lại đầu tóc bị anh làm rối, rồi nói: “Bán kính tổn thương của mức độ nổ này sẽ không vượt quá 50cm, chỗ chúng ta đứng sẽ không sao cả.” Cô ngược mắt lên nhìn Chung Nhất Minh, nói: “Nhưng nếu có ai ôm trên người thì không nhất định đâu.”

Tần Duyệt âm thầm nghĩ rằng rồi ném một ánh mắt oán niệm cho cô: Được lắm, lần sau mặc kệ em!

Chung Nhất Minh không thể tin tưởng nhìn chăm chăm cây đàn guitar bị cháy đen kia, cuối cùng cũng tỉnh táo lại trong sự khiếp sợ, lại lẩm bẩm nói: “Thật sự có người muốn giết tôi sao!” Sau đó cậu ta đột nhiên trừng mắt nhìn Phương Lan, chỉ vào bà nói: “Có phải là chị không! Có phải là chị không!”

Phương Lan gào to: “Cậu điên rồi, nói bậy cái gì đấy hả!”

Chung Nhất Minh vẫn còn trong trạng thái hoảng, tròn tròn đôi mắt chạy ra ngoài.

Tô Nhiên Nhiên đi đến bên cạnh đồng hồ nát của cây đàn guitar, rồi nhặt lên một vật thể đã bị cháy đen và đặt lên mũi ngửi, nói: “Chỗ này chắc là đã bị cho khí metan vào, khoảnh khắc dây đàn văng ra thì sẽ toả ra nhiệt lượng cực kỳ cao, và khi khí metan gặp nhiệt sẽ phát nổ.”

Phương Lan nhăn mày, hỏi: “Ai sẽ làm loại chuyện này chứ!”

Tô Nhiên Nhiên như suy tư nhìn theo phương hướng rời đi của Chung Nhất Minh: “Không phải mẹ nói cậu ta từng nhận được lời đe dọa tử vong sao, con cảm thấy mẹ nên chú ý cậu ta chút, có lẽ thật sự có người muốn đối phó với cậu ta đấy.”

Về mặt của Phương Lan nghiêm túc, còn Tần Duyệt thì dựa tới thoải mái nói: “Mặc kệ đi, dù sao chuyện ma ám kia đã giải quyết xong rồi, chúng ta về nhà ăn cơm thôi.”

Tô Nhiên Nhiên ‘ừ’ một tiếng rồi đứng lên đi ra ngoài, đột nhiên Phương Lan lại đi đến bên cạnh của Tần Duyệt, nói với giọng cực nhỏ: “Ngày mai dì đến tìm cháu, có việc muốn nói với cháu.”

Tần Duyệt giật mình, quay đầu thấy biểu cảm của bà cực kỳ nghiêm túc thì trong lòng cũng có hơi thấp thỏm nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

Hôm sau, Tần Duyệt thật sự ở nhà chờ được chuyển ghé thăm của Phương Lan.

Tần Duyệt đổ chén nước cho bà, hỏi: “Phương tiểu thư tìm cháu có chuyện gì ạ?”

Phương Lan nhìn bốn phía, như cực kỳ cảm khái nói: “Chắc cháu cũng biết dì từng ở trong căn nhà này 3 năm. Tô Lâm Đình có kể cho cháu nghe về chuyện của tụi dì không.”

Tần Duyệt ngẩng đầu, cười nói: “Chú ấy nói lúc đó dì vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, có vô số người theo đuổi ngay cả bố cháu cũng phải quỳ dưới váy của dì đầu hàng nữa.”

Phương Lan kiêu ngạo cười, lại móc ra điều thuốc rồi châm lửa, đôi mắt xinh đẹp giữa làn khói có vẻ hơi say sưa: “Đúng vậy, lúc ấy người theo đuổi dì trong trường học vừa có tiền vừa có quyền nữa, nhưng không biết vì sao dì lại thích ông ấy, cảm thấy ông ấy khác với người khác, cảm thấy ông ấy có một loại quyến rũ lúc chuyên tâm vào việc học nghiên cứu. Cho nên lúc đó dì luôn tìm cơ hội đi theo bên cạnh ông ấy nhưng ông ấy quá tự ti, lúc nào cũng trốn tránh dì, có một lần dì thật sự nóng lên liền chặn ông ấy ngay cửa phòng thí nghiệm, còn làm trò trước mặt mọi người nói: Dù sao Phương Lan tôi chính là thích Tô Lâm Đình anh, anh nhìn trúng tôi cũng được mà chớ đừng mắt tôi cũng thế nhưng đừng nghĩ làm tôi hết hy vọng với anh!”

Làm như nhớ tới khoảng thời gian thanh xuân đã từng kiêu ngạo kia nên trong mắt Phương Lan hiện lên những tia sáng, lại tiếp tục nói: “Từ sau việc đó cuối cùng ông ấy cũng dám đối diện với tình cảm của hai người, sau đó dì và ông ấy cứ thế thuận lợi bắt đầu yêu đương, sau khi tốt nghiệp xong còn lập tức kết hôn.”

Ánh mắt của bà dần trở nên tối đi, “Nhưng cuộc sống sau khi kết hôn cũng không tốt đẹp như những gì dì và ông ấy đã tưởng tượng, dì và ông ấy là hai người hoàn toàn không giống nhau, ông ấy chung tình với việc nghiên cứu học thuật còn dì thì thích nghệ thuật và giao tiếp, khoảng cách giữa tụi dì giống như vịnh viễn cách xa một vùng biển vậy, ông ấy toả sáng ở thế giới của mình mà dì khi đến thế giới đó liền trở nên thiếu ánh sáng và rực rỡ, dì cũng đã từng cất đôi cánh của mình đi, chỉ cần đi theo ông ấy là được, cho nên dì mới lựa chọn sinh Nhiên Nhiên ra. Nhưng dì trước sau vẫn không chấp nhận được bản thân sống cả đời dưới cái danh bà Lâm. Sau đó thì dì mắc phải chứng trầm cảm nghiêm trọng, lúc đó đột nhiên dì cảm thấy rất mệt mỏi, nếu thế giới của hai người dì không thể dung hợp với nhau thì vì sao không dứt khoát buông tha lẫn nhau, hà tất gì phải ràng buộc đối phương.”

Bà cúi đầu rút điều thuốc, che đi những giọt nước mắt rồi lại đột nhiên đứng lên đi đến trước mặt

của Tần Duyệt, nhìn chăm chăm anh hỏi: “Cháu có biết vì sao dì muốn nói cho cháu những điều này không?”

Trong lòng Tần Duyệt cũng có dự cảm nhưng cũng không lên tiếng, Phương Lan nhìn điều thuốc trong tay mình, đột nhiên hỏi: “Có phải cháu thích Nhiên Nhiên không?”

Tần Duyệt sửng người, cái từ ‘thích’ này với anh mà nói thì quá mức xa lạ, nhưng anh rất rõ ràng, cảm giác anh dành cho Tô Nhiên Nhiên là trước giờ chưa từng có, chỉ là anh không biết nên định nghĩa nó thế nào nữa.

Lúc này, anh nghe thấy Phương Lan nói tiếp: “Là bạn bè, dì rất thương thức cháu, con người cháu có rất nhiều điểm tương đồng với dì.” Bà dừng một chút rồi nói tiếp, “Nhưng là một người mẹ thì dì cảm thấy cháu không phù hợp với Nhiên Nhiên một chút nào cả.”

Bà dập tắt điều thuốc đi, cười nói: “Hoặc là nói, cháu không xứng với con bé.”

NẾU CÔ ẤY MUỐN BAY THÌ CHÁU SẼ LÀM ĐÔI CÁNH, NẾU CÔ ẤY MUỐN TOẢ SÁNG THÌ CHÁU SẼ CHIẾU SÁNG CHO CÔ ẤY

Tần Duyệt gác tay trên chỗ tựa lưng của sô pha, rồi cười lưu manh nói: “Này, dì nói cũng khó nghe quá đấy.”

Ngữ điệu của anh cứ như không để ý chút nào mà vẫn trêu chọc, nhưng Phương Lan lại có thể nhìn thấy nhiệt độ trong mắt anh lạnh hắt xuống, có thể nhìn ra anh đang tức giận.

Bà quay lại ngồi xuống trên sô pha, uống một hớp nước rồi nói tiếp: “Đúng vậy, cháu đích thật rất đẹp trai, trong nhà cũng rất có tiền nhưng chắc cháu cũng hiểu được, những thứ đó không là gì với Nhiên Nhiên cả.”

Tần Duyệt quay đầu đi, trong mắt hiện lên một tia giận dữ, Phương Lan tiếp tục nói: “Cháu là người thông minh nên chắc hiểu ý của dì. Tính cách của Nhiên Nhiên rất đặc biệt, con bé không thể đi ra thế giới của nó, chỉ có ở đó con bé mới có thể làm những chuyện mình am hiểu mà tỏa sáng rực rỡ. Cho nên nó cần có một người hiểu được nó đang làm gì mà cùng đồng hành với nó. Mà trong thế giới cháu quen thuộc thì Nhiên Nhiên chỉ là một cô gái vừa bình thường vừa chất phác, có lẽ bây giờ cháu sẽ động tâm khi thấy sự khác biệt của con bé, nhưng có một ngày hai đứa không chịu đựng được sự khác nhau này nữa thì sẽ muốn đổi phương vì mình mà thay đổi. Nhưng dì không muốn Nhiên Nhiên bởi vì cháu mà mất đi sự rực rỡ của nó.”

“Vì sao cô ấy phải vì cháu mà mất đi sự rực rỡ chứ.” Cuối cùng Tần Duyệt cũng quay đầu lại, cười như không cười nhìn bà dăm dăm.

Cơ thể anh hơi nhoài về trước, giọng điệu nghiêm túc hơn bao giờ hết, “Con người của cháu thật ra rất đơn giản, nếu cháu thích cô ấy thì thế giới của cô ấy cũng là thế giới của chúng cháu, cô ấy muốn bay thì cháu sẽ làm đôi cánh, nếu cô ấy muốn tỏa sáng thì cháu sẽ chiếu sáng cho cô ấy, nếu vì ở bên nhau mà cô ấy phải đánh mất giá trị của mình thì cháu có tư cách gì mà nói thích cô ấy chứ.”

Phương Lan ngơ ngẩn, trăm ngàn lần bà cũng không nghĩ tới chàng công tử trước giờ luôn kiêu ngạo lại có thể nói như thế, nên bà chần chờ một lát lại hỏi tiếp: “Nhưng cháu thật sự cam tâm sao?”

Ngón tay của Tần Duyệt tùy ý đan vào nhau rồi lười biếng nói: “Có gì mà không cam tâm chứ ạ, cho dù cô ấy có trở nên thế nào miễn cô ấy là của cháu là được.”

Cổ họng của Phương Lan như mắc nghẹn, đột nhiên bà ấy nhớ đến điều gì đó, nếu lúc trước bà ấy và Tô Lâm Đình có thể có dũng khí như vậy thì có phải nhiều thứ sẽ khác đi không.

Bà điều chỉnh cảm xúc của bản thân, bà rất hài lòng với đáp án này nên mới quyết định nói ra ý đồ đến của mình, “Rất tốt, vậy dì hỏi cháu lại lần nữa, cháu có tự kiểm tiền được không, nếu rời khỏi

gia đình thì làm sao cháu đảm bảo được cuộc sống của mình? Nếu Nhiên Nhiên cần tài chính thì cháu giúp con bé thế nào?”

Lần này thì Tần Duyệt bị hỏi đến cứng người, trước giờ chưa bao giờ anh nghĩ tới chuyện tự mình kiếm tiền, nhưng từ sau lần bị cô nghi ngờ thì anh cũng bắt đầu có suy nghĩ nghiêm túc muốn đi làm một vài việc, ít nhất là để cô biết bản thân anh không phải là người vô dụng.

Phương Lan thấy anh ngập ngừng thì như đã biết trước mà cười, lại lấy một bản hợp đồng trong túi xách ra rồi đưa qua nói: “Đây là chương trình tuyển chọn tài năng âm nhạc sắp được phát sóng, đội hình cực kỳ lớn mạnh, đề tài cũng được xem là hot, bây giờ đang tìm thí sinh mới có tiềm năng tham gia, giải nhất sẽ nhận được 50 vạn tiền thưởng lận. Dì muốn cháu tham dự thay mặt công ty, nếu có thể nhận thưởng thì dì dì có thể tiếp tục giúp cháu ra mắt.”

Tần Duyệt cũng không liếc mắt nhìn bản hợp đồng một cái mà chỉ nhoèn miệng cười nói: “Dì có tin nếu cháu ký bản hợp đồng này đi tham gia cái cuộc thi gì đó thì bố cháu lập tức thu mua luôn công ty của dì luôn, đổi nó thành công ty thương mại gì đó thuộc sở hữu của Tần thị không.”

Mặt của Phương Lan đen thui, lại hừ nhẹ một tiếng nói: “May là lúc trước dì không chọn Tần Nam Tùng, có tiền thì sao chứ, chính là một người biến thái cuồng kiểm soát.”

Tần Duyệt ra vẻ tán đồng mà phụ họa: “Đúng vậy ạ, nếu mà dì gả cho ông ấy thì nhất định ông ấy sẽ nhốt gì trong nhà làm bà nội trợ, cửa lớn không ra được mà cửa sau cũng bước không qua.

Phương Lan nhú mày rùng mình một cái, hai người vừa rồi còn giương cung bạt kiếm mà bây giờ lại đạt được sự nhất trí ở đề tài lên án Tần Nam Tùng.

Cuối cùng, tuy Phương Lan không ký hợp đồng thành công nhưng bà lại có được đáp án làm mình yên tâm ở vấn đề mà bà lo lắng nhất, vì thế rất hài lòng chào tạm biệt, trước khi đi còn nói với Tần Duyệt: “Con người của Nhiên Nhiên kỳ thật căn bản không thông suốt, dì cũng không biết có một ngày nó hiểu được hay không, cho nên có lẽ cháu sẽ rất vất vả đấy.”

Tần Duyệt mím môi không trả lời.

Tiền Phương Lan đi xong thì anh đến ban công châm điếu thuốc, rồi nghiêng người dựa vào lan can, ánh mắt chuyển động trong làn khói trắng, qua một hồi lâu thì anh mới cúi đầu cười, lẩm bẫm nói: “Thì ra.....Là thích sao?”

Vài ngày sau, cuộc thi âm nhạc được mọi người chú ý “Âm thanh của thiên nhiên” cuối cùng cũng bước vào trận chung kết.

Bất luận là truyền thông hay là người xem thì đều kỳ vọng cao vào trận chung kết này, cũng chiếm đầy hotsearch trên Weibo. Điều này không chỉ vì sự nổi tiếng của chương trình mà còn là vì sự kiện ma ám nổi danh lần trước, thậm chí có người ở trên mạng đánh cược xem cuối cùng hồn ma của Viên Nghiệp có trở về sân khấu hay không.

Hôm phát sóng trực tiếp thì với vai trò là thí sinh tạo đề tài và có mức độ nổi tiếng cao nhất nên Chung Nhất Minh được đội ngũ chương trình xếp biểu diễn cuối cùng.

6 giờ tối, buổi phát sóng trực tiếp đã bắt đầu đếm ngược. Bức màn lớn trên sân khấu cũng đã

được mở ra, ánh đèn vào vị trí, trong hậu trường thì vừa có vẻ khẩn trương và hỗn loạn, nhân viên công tác cứ ra ra vào vào bận rộn, còn các thí sinh thì ở trong phòng nghỉ luyện tập lần cuối.

Trong phòng nghỉ của Chung Nhất Minh, Phương Lan sa sầm mặt mày, khoanh tay lớn tiếng hỏi: “Những người khác đâu rồi?”

Trợ lý và người đại diện của Chung Nhất Minh cũng đầy vẻ nôn nóng, nhưng không biết nên làm gì bây giờ mới tốt, cô trợ lý nhỏ khóc nức nở nói: “Lúc này anh ấy nói muốn đi vệ sinh, ai ngờ lâu như vậy còn chưa trở về nữa, tui em cũng không biết anh ấy đi đâu nữa.”

Phương Lan nhìn đồng hồ, gấp đến nỗi hét lớn: “Còn không đi tìm cho tôi!”

Tuy rằng bà cực kỳ khinh thường thủ đoạn lợi dụng người chết mà lăng xê của Chung Nhất Minh nhưng lần này cậu ta đại diện cho công ty Nghiên Nguyệt dự thi, bây giờ tất cả ánh mắt đều tập trung vào trận chung kết này, nếu mà để lộ thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới danh dự của công ty.

Bà sốt ruột đê huyết Thái dương, chỉ đành mong không có gì xảy ra, lúc xoay người lại thì thấy một bóng dáng quen thuộc vụt qua cửa.

Bà nhú mày, lập tức đuổi theo, nghi ngờ hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Người nọ chính là Chu Lung, người từng tranh chấp với Chung Nhất Minh vì chuyện tư cách dự thi, anh ta xoay người tay bỏ vào trung túi quần, thoải mái nói: “Tôi tới giúp đỡ nghệ sĩ cùng công ty, không được sao?”

Phương Lan cứ cảm thấy có gì đó không thích hợp, vì thế nhìn chằm chằm anh ta cảnh cáo: “Tốt nhất cậu đừng làm trò quỷ gì đấy!”

Chu Lung nở nụ cười: “Xem Phương tổng nói kìa, sao tôi có thể làm trò quỷ gì chứ? Tôi còn có thể giết cậu ta được sao.”

Phương Lan cực kỳ không thích anh ta dùng chuyện này mà nói giỡn, vì thế giận dữ trừng mắt nhìn, còn Chu Lung thì cười rồi đi, anh ta cũng không muốn đứng bên ngoài lâu quá lại thu hút sự chú ý của truyền thông.

Phương Lan cứ thấy tinh thần không yên, lại không biết nỗi bất an đến từ đâu, bà quay lại phòng nghỉ rồi đi qua đi lại, cuối cùng nghe được tiếng ồn ào, lúc ngẩng đầu lên thì thấy cô trợ lý nhỏ dẫn Chung Nhất Minh chạy tới bên này.

Sắc mặt của cậu ta cực kỳ kém, vừa đi vừa vuốt cổ, tóc có hơi lộn xộn, thoát nhìn có vài phần chật vật.

Phương Lan vội vàng đi đến trước mặt cậu ta chất vấn: “Cậu đi đâu thế! Phát sóng trực tiếp sắp bắt đầu rồi đấy, còn không mau chuẩn bị đi.”

Chung Nhất Minh nhìn bà một cái, ánh mắt rất kỳ lạ, cũng không trả lời mà hỏi lại: “Vừa rồi chị ở chỗ nào?”

Phương Lan bị cậu ta chọc tức đến bật cười: “Tôi ở đâu? Cả đám chúng tôi đều ở đây tìm cậu mà

cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi ở đâu nữa.”

Chung Nhất Minh hừ lạnh một tiếng rồi ngẩng đầu đi qua người bà, sau đó thì đóng cửa phòng nghỉ ‘rầm’ một cái. Lúc trở ra thì đã mặc vào trang phục biểu diễn lộng lẫy rồi.

Chương trình diễn ra suôn sẻ, sau khi tất cả ca sĩ biểu diễn xong thì đúng lúc này ánh đèn tối sầm lại, sau đó là tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người, Chung Nhất Minh dưới hiệu ứng âm thanh và ánh đèn bước lên sân khấu.

Đúng như dự đoán, cậu ta bày chiếc trống Jazz kia trên sân khấu, sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh và cầm lấy micro trước mặt, tiếp theo thì nhẹ nhàng nhắm mắt lại và hát lên bài hát nổi tiếng nhất của nhóm TOP S.

Tuy giọng nói của cậu ta không được xem là tốt, kỹ xảo cũng không đủ nhưng tình cảm lại cực kỳ chan chứa, mang theo nỗi bi thương nhân nhật làm nhiều người hâm mộ đều rơi nước mắt.

Hát xong một bài nhưng nhạc vẫn chưa dừng lại mà chậm chậm tấu lên phía sau cậu ta.

Chung Nhất Minh mở mắt ra, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trống Jazz bên cạnh kia, trong ánh mắt có sự quyến luyến cũng như chờ đợi.....

Lúc này, một tiếng hét lên từ phía khán giả, tất cả mọi người đều thấy làn khói trắng từ từ dâng lên sau lưng cậu ta, sau đó, trong làn khói trắng đó như hiện lên một cái bóng đen, giống như đang tiến về vị trí của trống Jazz.....

Cả hội trường bỗng xôn xao lên, có người sợ hãi thét chói tai mà cũng có người hưng phấn không thôi, nhưng tất cả mọi người đều không thể dời mắt mà tập trung lên sân khấu.

Đạo diễn ở hiện trường kích động không thôi, đây chính là hình ảnh mà ông ta đã tha thiết mơ ước, vì thế ông ta lập tức sai người quay phim đưa ống kính lại gần hơn nữa, cần phải ghi lại hoàn toàn thời khắc này.

Chung Nhất Minh giả vờ như không thể tin nhìn vào bóng đen kia, sau đó bật khóc nghẹn ngào nói: “A Nghiệp, là cậu sao? Cậu tới cùng tôi sao!”

Lúc này, micro trong tay cậu ta đột nhiên vang lên vài tiếng tạp âm, sau đó có một âm thanh kỳ lạ từ trong đó truyền ra: “Đúng vậy, tôi tới tìm cậu, tìm cậu đòi mạng! Là cậu.....Là cậu giết tôi!”

Sắc mặt của Chung Nhất Minh thay đổi, sau đó sợ hãi mà hất micro xuống đất, rồi xoay người chạy xuống sân khấu.

Nhưng cậu ta vừa mới chạy được vài bước thì cả người đột nhiên lên cơn co giật, biểu cảm vặn vẹo mà ngã quỵ xuống, vừa lúc chạm trúng cái trống Jazz bên cạnh kia.

Sau đó, dưới cái nhìn của mọi người mà mở to đôi mắt, sau đó lại dùng chính đôi tay của mình mà tự bóp cổ, hai chân liên tục đá lên đá xuống, cuối cùng dần dần không còn cử động.

Nhân viên công tác lúc này mới hoàn hồn lại từ sự khiếp sợ, vội vàng chạy lên sân khấu xem thử thì thấy Chung Nhất Minh cứng đờ nằm trên mặt đất, mấy người nhìn nhau, có một người to gan đuổi

tay kiểm tra hơi thở của cậu ta, sau đó sợ hãi hét lớn: “Cậu ta chết rồi! Cậu ta chết rồi!”

Khán giả tại hiện trường gần như bị dọa sợ, rất nhiều khán giả nữ sợ tới nỗi khóc nức lên mọi người hét chói tai mà bỏ chạy ra khỏi phòng phát sóng trực tiếp, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu: “Giết người! Ma quỷ giết người rồi!”

SAY RƯỢU, TRÊU CHỌC

Đó là một gương mặt quen thuộc, mấy ngày trước còn sờ sờ kêu gào trước mặt cô mà bây giờ đã xanh tím nằm trên bàn khám tử thi lạnh ngắt.

Tô Nhiên Nhiên thở dài trong lòng rồi đeo bao tay vào bắt đầu giải phẫu, nhưng thời gian tiến hành càng dài thì cô càng nhúm mày, trên mặt lộ ra biểu cảm nghi ngờ.

Lục Á Minh đứng bên cạnh sốt ruột, vụ án này không chỉ xảy ra trước mặt biết bao nhiêu người mà còn được cả nghìn người thấy được thông qua buổi phát sóng trực tiếp.

Bây giờ trên mạng đều bàn tán xôn xao về chuyện “ma quỷ giết người”, thậm chí có rất nhiều tổ chức phi chính phủ tin vào các sự kiện chưa rõ, còn đặc biệt tổ chức cả đoàn đến trường quay nơi xảy ra vụ việc mà ‘hành hương’ nữa. Hơn nữa, cộng với việc che che giấu giấu của bên truyền thông làm trong lúc nhất thời ai nấy đều lo sợ, điều đó làm bên chính phủ cũng rất đau đầu.

Cho nên cấp trên cũng đã ra lệnh cho ông nhất định điều tra ra chân tướng trong vòng 10 ngày, bắt được tên hung thủ đã lên kế hoạch này để cho công chúng một lời giải thích, cũng đánh bay những lời đồn ma quỷ kia.

Muốn tìm ra được thủ phạm thì trước tiên phải điều tra được cuối cùng là Chung Nhất Minh chết như thế nào, lúc đầu ông ấy còn trông cậy vào việc khám nghiệm tử thi là có thể tra ra được nguyên nhân chết, nhưng bây giờ nhìn biểu cảm của Tô Nhiên Nhiên thì ông đột nhiên cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như ông đã nghĩ.

Cuối cùng, khi Tô Nhiên Nhiên giải phẫu trong thi thể thì ngẩng đầu lên nói với ông: “Ngoại trừ những vết thương khác thì nguyên nhân chết.....của anh ta là nghẹt thở.”

Cô hiếm khi khi dùng tông điệu không chắc chắn như này để xác định nguyên nhân chết làm Lục Á Minh càng cảm thấy chuyện này có hơi quái lạ, ông nghe Tô Nhiên Nhiên nói tiếp: “Khuôn mặt của nạn nhân có màu xanh và tím, dưới da có xuất huyết nhẹ còn trái tim thì bị sưng lên, đây đều là những triệu chứng của nghẹt thở mà chết. Hơn nữa, không phát hiện vết thương ngoài da khác trên người cậu ta.”

“Cháu nói cậu ta thật sự tự bóp cổ mình chết sao!” Lục Á Minh bị khí lạnh trong phòng khám nghiệm tử thi làm rùng mình.

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu nói: “Phần cổ không có vết sẹo sâu nào cả, sụn thanh quản cũng không bị gãy cho thấy lực mà cậu ta dùng không đủ làm bản thân bị siết đến chết được.”

Lời giải thích này còn hoang đường hơn, trên sân khấu lúc đó chỉ có một mình cậu ta, nếu không phải cậu ta thì còn có thể là ai nữa chứ.

Ngay cả trợ lý nhỏ bên cạnh Tô Nhiên Nhiên cũng run giọng nói: “Chẳng lẽ thật sự là ma quỷ bóp

chết anh ta sao.”

Lời nói còn chưa xong đã bị Lục Á Minh trừng mắt một cái, mà Tô Nhiên Nhiên cũng lắc đầu, nói: “Cái gì gọi là hồn ma giết người chứ, cũng chỉ là lợi dụng nỗi sợ hãi đối với những điều không biết của mọi người thôi. Bây giờ nguyên nhân chết còn chưa rõ ràng là bởi vì điểm đáng ngờ này chưa được giải thích đầy đủ, ví như chỗ này.....”

Cô chỉ lên cổ và tay của Chung Nhất Minh, nói: “Hai chỗ này rõ ràng có dấu hiệu đen bởi vì bị bỏng, nhưng tạm thời cháu còn chưa nghĩ ra được cuối cùng là do cái gì tạo thành. Còn nữa, quần áo cậu ta mặc đã được đưa đến bộ phận kiểm nghiệm rồi, chờ có kết quả thì chắc là có thể tìm được manh mối mới.”

Điều này làm Lục Á Minh cũng yên tâm hơn, Tô Nhiên Nhiên vừa tháo bao tay vừa hỏi: “Đã điều tra quan hệ xã hội của nạn nhân chưa ạ?”

Nhắc tới chuyện này thì Lục Á Minh lại cảm thấy đa đầu, “Tên Chung Nhất Minh này đặc tội với không ít người, chỉ riêng người đòi nợ thôi đã cả đống rồi, bây giờ tổ A còn đang bận việc, bây giờ kiểm tra từng người một không biết tốn bao nhiêu thời gian đây.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Có một người tên là Chu Lung, cũng là nghệ sĩ của Nghiên Nguyệt, trước đây cháu từng thấy hai người họ cãi nhau, hình như cậu ta rất bất mãn với việc Chung Nhất Minh tham gia cuộc thi. Lúc còn sống thì Chung Nhất Minh còn từng nhận được lời đe dọa tử vong nữa, có người động tay động chân với guitar của cậu ta, suýt nữa làm cậu ta bị thương rồi. Cháu nghĩ mọi người có thể đến phòng luyện tập của cậu ta xem thử, nhất định là người trong công ty, cho nên có thể xếp Chu Lung vào nhóm đối tượng cần điều tra luôn.”

Lục Á Minh kích động gật đầu, nói: “Được, đây là manh mối cực kỳ có ích, bây giờ chú sẽ kêu bọn họ đi điều tra.”

Tô Nhiên Nhiên bận xong bên này thì lại vội vàng đi lấy kết quả so sánh sóng âm.

Lúc đó từ micro của Chung Nhất Minh có truyền ra tiếng nói chuyện của một người khác, càng thêm khẳng định sự phỏng đoán của mọi người về hồn ma. Tô Nhiên Nhiên cảm thấy nơi phát ra âm thanh này rất quan trọng, vì thế mang bản sao đến bộ phận kiểm nghiệm làm so sánh sóng âm. Kết quả chứng minh âm thanh kia không phải là tiếng người mà là đã qua thay đổi giọng nói, nói cách khác là có người cố tình muốn che giấu giọng nói thật của mình.

Tô Nhiên Nhiên nhìn tờ báo cáo trên tay thì càng thêm hoài nghi rất có khả năng là người trong Nghiên Nguyệt gây ra, vì thế cô lập tức đi tìm Lục Á Minh muốn lấy hồ sơ cái chết của Viên Nghiệp.

Suy nghĩ này trùng khớp với Tổ Chuyên Án, lúc đó tất cả mọi người nghe thấy giọng nói trong micro nói rằng Chung Nhất Minh giết cậu ta, như vậy vụ án này rất có khả năng bởi vì trả thù mà giết người. Mà sự thật về cái chết của Viên Nghiệp có thể là chìa khoá làm rõ toàn bộ sự việc.

Nhưng tất cả tư liệu đều cho thấy lúc Viên Nghiệp tử vong thì ở một mình trong phòng luyện tập, nguyên nhân chết là do ngừng tim đột ngột, lúc kiểm tra thi thể thì cũng không có vết thương ngoài da cũng như trúng độc cho nên mới xác định cậu ta chết là do đột tử bất ngờ.

Tô Nhiên Nhiên nhìn báo cáo khám nghiệm tử thi của Viên Nghiệp hồi lâu nhưng cũng không nghĩ ra manh mối gì cả, cả vụ án cứ như vậy rơi vào bế tắc.....

Lúc Tô Nhiên Nhiên về tới nhà thì bất ngờ không thấy bóng dáng lượn qua lướt lại của Tần Duyệt, còn cửa phòng anh thì đóng chặt, mơ hồ có thể nghe được tiếng bám lấy cửa ‘rầm rầm’.

Cô cảm thấy kỳ lạ nên ghé sát tai vào cẩn thận nghe thì lại nghe thấy tiếng nhảy nhót lung tung rồi kêu chít chít, lần này cô cũng xác định được đó là tiếng của Lỗ Trí Thâm.

Chẳng lẽ Tần Duyệt trốn bên trong ngược đãi khi sao?

Cô nhúu mày do dự một lát rồi cuối cùng mở cửa ra, Lỗ Trí Thâm thấy được ánh rạng đông tự do thế là đẩy vế uất ức nhào vào trong lòng cô, rồi lại ngẩng đầu muốn ôm muốn được an ủi.

Tô Nhiên Nhiên ghét bỏ kéo cổ nó ra, lại hỏi: “Chủ nhân của mày đâu rồi? Sao lại nhốt mày trong này?”

Lỗ Trí Thâm tức giận bất bình mà kêu chít chít, kích động đến mức quên mất nó là một con khi làm Tô Nhiên Nhiên cực kỳ đau đầu.

Lỗ Trí Thâm thấy cô nghiêm mặt muốn chạy lấy người thì cuối cùng mới từ bỏ loại lên án không hiệu quả này, rồi lại khoa tay múa chân dẫn cô vào trong phòng bếp.

Trong phòng bếp, Tần Duyệt đầu đầy mồ hôi đang nghiên cứu thứ gì đó, bên cạnh là một đồng chai lọ vại bình.

Tô Nhiên Nhiên thấy kỳ lạ thế nên đi đến sau lưng anh hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Tần Duyệt hoảng sợ, quay đầu hỏi: “Em về lúc nào đấy?” Khoé mắt thoáng nhìn tới con khi liền trừng mắt nhìn nó nói: “Có phải là mày cáo trạng không hả!”

Lỗ Trí Thâm chộc dạ gục đầu xuống rồi thức thối lui ra ngoài, Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm mấy cái ly chứa chất lỏng đầy màu sắc trước mặt thì càng thêm khó hiểu hỏi: “Rốt cuộc là anh đang làm gì thế?”

Tần Duyệt nhướn mày cười: “Pha chế rượu. Tôi sợ Lỗ Trí Thâm làm loạn nên mới nhốt nó trong phòng.”

Từ sau khi Phương Lan rời đi thì anh vẫn luôn suy nghĩ rốt cuộc bản thân anh có kỹ năng gì mà có thể kiếm được tiền. Cuối cùng lại bất đắc dĩ phát hiện ra ngoại trừ ca hát thì sở trường duy nhất của anh chính là ăn chơi.

Lúc trước ở quán bar thì anh rất có hứng thú với pha chế rượu, cũng đi theo học được vài mẹo, vì thế quyết định ở nhà tự thử xem sao, tốt xấu gì cũng coi như tay nghề tự học.

Anh sợ Tô Nhiên Nhiên cho rằng anh lại kiếm chuyện cho nên vội vàng buông ly xuống hỏi: “Em nói xem, tôi mở quán bar có được không?”

Tô Nhiên Nhiên bình tĩnh nhìn anh: “Anh có tiền không?”

Tần Duyệt nhất thời nghẹn lời, bĩu môi nói: “Nếu không thì tôi đi làm nhân viên pha chế, dù sao có thể kiếm tiền là được.”

Tô Nhiên Nhiên kỳ quái nhìn anh đăm đăm, không hiểu sao đột nhiên anh lại có hứng thú đối với việc kiếm tiền như thế.

Tần Duyệt bị cô nhìn có hơi xấu hổ, lại cầm ly rượu như báu vật quý giá nói: “Em thử xem, uống ngon lắm, tôi mất rất lâu mới pha ra được hương vị này đây.”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu nói: “Tôi không uống rượu.”

Tần Duyệt lại quay đầu tìm, rồi đổi một ly khác nói: “Vậy uống ly này đi, ly này không có cồn này.”

Chiếc ly đó có màu xanh nhạt cùng màu vàng cam tạo thành hai tầng màu, màu sắc thoát nhìn cực kỳ đẹp mắt. Tô Nhiên Nhiên chưa từng thấy qua thứ này nên nhất thời cũng có hơi tò mò, vì thế cô cầm lấy rồi nhẹ nhàng nhấp một miếng, vừa vào miệng thì rất ngon pha lẫn với mùi hương nhàn nhạt làm trong lòng cô cảm thấy thoải mái, thế là cô uống hết luôn cả ly.

Tần Duyệt thấy cô uống hết thì trong lòng có hơi đắc ý, bèn vội vàng hỏi: “Uống có ngon không?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, vừa định nói chuyện thì đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, trên mặt cũng đỏ bừng lên, vì thế cô nhíu mày hỏi: “Cái này thật sự không có cồn sao?”

Tần Duyệt sửng người, sau đó kiểm tra cẩn thận cái ly kia sau đó trợn tròn mắt nói: “Ấy, tôi lấy sai rồi, ly này có bỏ thêm rượu.”

Tô Nhiên Nhiên đang định mắng anh vô trách nhiệm, cô chưa từng uống rượu bao giờ nên bây giờ chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, đầu thì cứ như có ai lắc mạnh đến sa sầm mất hết tri giác không thể cử động bình thường được.

Tần Duyệt thấy dáng vẻ này của cô thì cũng có hơi sợ hãi, vội vàng đỡ cô ngồi xuống sofa rồi cẩn thận hỏi: “Em không sao chứ.”

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng anh, trong mắt đột nhiên có một lớp sương mù, chu miệng hỏi, “Vì sao anh lừa tôi?”

Giọng nói này như vừa làm nũng vừa giận dỗi, cùng với vẻ đậm bạc lạnh nhạt của cô trước đây thì như hai người khác nhau, điều này làm Tần Duyệt ngơ ngẩn, mãi mới hoàn hồn phát hiện ra đây là biểu hiện khi uống say của cô, lại nhìn không được mà cảm thán trong lòng: Hoá ra bộ dáng lúc say của Tô Nhiên Nhiên là như này đây, cứ như đứa trẻ làm nũng vậy.

Anh đột nhiên nổi hứng chơi đùa, bèn ngồi vào bên cạnh cô, cố ý dùng ngữ khí không rõ ràng hỏi: “Vậy em chuẩn bị phạt tôi thế nào đây?”

Tô Nhiên Nhiên chu miệng lên, rất nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: “Tôi muốn uống nước.”

Tần Duyệt cảm thấy bộ dáng này của cô đáng yêu hết sức nên bèn đề xuống những suy nghĩ xấu xa trong lòng rồi đi rót chén nước cho cô, ai ngờ Tô Nhiên Nhiên không nhận lấy mà chỉ mê ly nhìn anh,

nói: “Anh dứt tôi đi.”

Âm cuối còn thoáng vút cao lên mang theo chút hương vị cầu xin làm lòng của Tần Duyệt ngửa ngáy, nhưng chỗ này là phòng khách Tô gia nên anh không dám thực hành mấy suy nghĩ trong lòng anh được, chỉ đành ngoan ngoãn đến trước mắt dứt cô uống nước.

Tô Nhiên Nhiên uống mấy hớp nước nên bờ môi trở nên ẩm ướt sáng bóng làm Tần Duyệt cảm thấy cả người xao động không thôi, oán hận trong lòng: Hôn một chút chắc không sao đâu.

Nhưng lúc này đột nhiên Tô Nhiên Nhiên quay đầu đi nhìn chăm chăm Lỗ Trí Thâm đứng ở góc tường nhìn hai người, nói: “Sao chỗ đó có con khi vậy?”

Tần Duyệt bị cô hỏi ngớ người, suýt nữa cười thành tiếng, lúc này lại nghe Tô Nhiên Nhiên nói tiếp: “Trông nó xấu ghê, giúp tôi đá văng nó đi đi.”

Lỗ Trí Thâm kinh ngạc trợn to, không rõ vì sao nó ngồi không mà cũng bị trúng đạn nữa, nó muốn chạy nhưng đã không kịp rồi, chủ nhân thấy sắc quên nghĩa của nó từng bước lại đây rồi không tí lưu tình nào mà ném nó vào trong phòng tối.

Tô Nhiên Nhiên thấy Tần Duyệt nghe lời như vậy thì cực kỳ vừa lòng nở nụ cười, sau đó rất tự nhiên duỗi tay nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn đi ngủ!”

Tần Duyệt hoàn toàn đứng hình, ở trong lòng lại suy nghĩ: Mẹ nó đang khảo nghiệm anh đây mà.

Anh cắn chặt răng, nói với bản thân nhất định phải nhịn, nếu không chẳng lẽ nhân lúc người ta uống say lại xuống tay cưỡng gian sao.

Vì thế anh hít sâu một hơi, vứt bỏ hết tất cả những suy nghĩ xấu xa đi rồi nhanh chóng đỡ cô vào trong phòng, đặt cô trên giường còn oán hận nói: “Nhanh ngủ đi.”

Tô Nhiên Nhiên rất nghe lời nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ ửng, đôi mắt đỏ vênh lên như lông chim chuyển động, nhìn cực kỳ quyến rũ.

Tần Duyệt cảm thấy bản thân mình bị cô dày vò cả nửa ngày rồi, nếu mà không đòi chút gì tốt thì thật sự không cam lòng, vì thế anh cẩn thận cong lưng từ từ tiếp cận cô, định lén hôn cô một cái.

Ai ngờ anh đang định hôn thì bỗng nhiên Tô Nhiên Nhiên mở mắt ra, hai con ngươi đen láy nhìn anh đăm đăm làm Tần Duyệt sợ tới mức tim muốn rớt ra ngoài, vì thế anh vội vàng xấu hổ ngồi thẳng lại.

May là Tô Nhiên Nhiên không có phản ứng gì với hành vi của anh, chỉ đáng thương nói: “Tôi không ngủ được.”

Tần Duyệt sắp bị cô bức điên rồi, anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy em tôi làm gì đây?”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, nói: “Anh hát dỗ tôi ngủ đi.”

Tần Duyệt suy nghĩ trong lòng, cười hì hì nói: “Vậy em để tôi hôn một cái đi rồi tôi hát cho em nghe.”

Ai ngờ Tô Nhiên Nhiên nhăn mặt suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Không được, không có lời.”

Tần Duyệt đầy oán niệm, trong lòng thì thầm mắng: Đêch, uống say mà còn khôn như vậy à!

RẤT THÚ VỊ

Hai người và một chiếc giường, mà người phụ nữ trên giường còn mỗi mắt trông mong nhìn anh nữa chứ, nếu như là lúc trước, anh khép hờ mắt cũng không biết nên làm cái gì.

Nhưng cô lại không như vậy, cô là đoá hoa nở rộ trong cuộc đời cằn cỗi của anh, anh chỉ có thể cẩn thận đến gần, anh sợ bất kỳ sự thô bạo nào cũng đều làm phiền đến cô.

Cảm giác này vừa mới mẻ vừa quý giá, quá trình chờ đợi so với sự phóng túng thì khó khăn hơn rất nhiều, nhưng bởi vì đối tượng là cô cho nên những dằn vò cầu mà không được đó đều lộ ra vài phần ngọt ngào.

Vì thế anh thở dài một hơi, đành nhận mệnh ôm thân thể trắng mềm trên giường còn bản thân thì chỉ có thể dỗ cô ngủ mà thôi, anh nhẹ nhàng kéo chăn cho cô rồi nói: “Em ngủ đi, tôi hát cho em nghe.”

Nhưng đột nhiên Tô Nhiên Nhiên lại không muốn ngủ, cô ngồi dậy rồi ôm đầu gối, sau đó thì nghiêng đầu nhìn cái hộp gỗ đóng kín của Alpha trên bàn và hỏi: “Cái đó là gì vậy? Tôi muốn chơi.”

Nếu nói có gì thảm hơn so với việc trai đơn gái chiếc mà không thể làm gì thì đó chính là không chỉ không ăn được mà còn phải cùng chơi thằn lằn với cô nữa!

Tần Duyệt quyết tâm vì sức khoẻ tâm sinh lý của mình mà tuyệt đối không thể để cô quấy phá được, anh bèn xụ mặt nói: “Không được! Nhanh ngủ đi!”

Trong mắt Tô Nhiên Nhiên dâng lên một lớp sương mù, cô cúi đầu cắn môi, nói: “Nhưng tôi muốn chơi mà.”

Giọng nói này vừa mềm vừa nhẹ, còn lộ ra vài phần nhu nhược đáng thương nữa khiến Tần Duyệt nghe xong ẽ ảm cả người, hận không thể hái sao trên trời xuống cho cô, nên anh chỉ đành ngoan ngoãn mở hộp gỗ đó ra rồi đặt Alpha trên tay cô.

Alpha đột nhiên bị người ta đánh thức nên cực kỳ không kiên nhẫn đảo mắt, cái cằm của nó hơi rung lên, bốn chân giãy giụa muốn bỏ chạy làm Tô Nhiên Nhiên đang ôm nó trong tay vui vẻ nở nụ cười và nói: “Nó đáng yêu ghê, tôi thích nó.”

Tần Duyệt mắng mỗ trong lòng: Con khỉ của mình thì bị ghét bỏ còn con thằn lằn của cô rõ ràng xấu như vậy mà bảo là đáng yêu chứ.

Nhưng lúc đồng tiền của Tô Nhiên Nhiên như hoa, ánh mắt sáng rực giống như ngôi sao đang lên, cô rất hiếm khi lộ ra bộ dáng cô gái nhỏ như vậy làm Tần Duyệt cảm thấy tim đập thành thịch, vì thế anh duỗi tay giữ lại sợi tóc sắp xoã xuống của cô, anh giãy giụa hồi lâu mới tới gần cô rồi ôn nhu nói: “Tôi cũng thích em.”

Đáng tiếc đối mặt với lời tỏ tình nồng cháy này thì Tô Nhiên Nhiên không hề phản ứng gì, cô chỉ nhìn chăm chăm vào Alpha rồi đột nhiên nảy ra suy nghĩ cầm ngược cái đuôi của nó lại và lắc, vừa lắc vừa cười haha nữa.

Tần Duyệt đen hết cả mặt, con mẹ nó từ một thiếu nữ then thùng mà giờ phát triển thành con nhóc nghịch ngợm rồi.

Tần Duyệt thấy Alpha bị lắc đến cuống quýt thì sợ nó sẽ nổi điên cắn người, thế nên anh vội vàng cướp lấy nó: “Không thể chơi được, đưa cho tôi!”

Đương nhiên Tô Nhiên Nhiên không tình nguyện rồi, cô mang theo Alpha liều mạng chạy trốn, còn Tần Duyệt thì nóng vội muốn đi cướp lại, anh với vài lần vẫn không được, cuối cùng thì mất trọng tâm mà ngã bổ về trước, đè cô trên giường.....

Tô Nhiên Nhiên sợ tới mức buông lỏng tay ra, thế là Alpha rút cuộc cũng thoát thân, nó hận không thể bốn chân hoá thành tám chân mà bay nhanh về “nhà gỗ nhỏ” kia, vừa chạy vừa nghĩ: Chủ nhân nhà mình hôm nay trở nên thật đáng sợ, tốt nhất vẫn trốn trước mới được.

Cơ thể cô mềm mại đến kinh ngạc làm hô hấp của Tần Duyệt trở nên nặng nề hơn, đôi mắt thì đầy tơ máu, con sói ngủ đông trong thân thể gần như không thể kìm nén được nữa mà nhảy ra ngoài, lúc này Tô Nhiên Nhiên lại chu miệng lên đầy bất mãn đẩy anh rồi oán giận nói: “Làm gì đè tôi vậy chứ, anh nặng quá đi!”

Một bụng đầy lửa tà ác, sợ rằng bất kỳ thứ gì đụng vào một tí thôi thì sẽ bùng nổ ngoài tầm kiểm soát, nhưng anh lại không cam lòng buông tha cô như thế, vì thế anh bèn cúi người xuống cắn lên vành tai cô một cái như là phát tiết.

Tô Nhiên Nhiên hoảng sợ, ngơ ngẩn vuốt lỗ tai, hốc mắt thì đỏ ửng lên, khóc nức nở chất vấn: “Vì sao lại cắn tôi!”

Tần Duyệt thấy trong mắt cô hơi phấp nước mắt thì sợ tới mức không dám nghĩ gì nữa, vội vàng buông cô ra rồi luống cuống hết cả tay chân mà an ủi: “Nè, em đừng có khóc! Tôi cũng có làm gì em đâu!”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy vành tai mình vẫn còn tê dại thế là cô bổ nhào lên người của Tần Duyệt rồi chu miệng lên nói: “Tôi cũng muốn cắn anh!”

Tần Duyệt lập tức hoảng hốt, nếu mà để cô cắn xuống thì anh chắc chắn không khống chế được bản thân, vì thế anh giữ lấy cơ thể của cô rồi nheo mắt cảnh cáo: “Nếu không muốn xảy ra chuyện thì em an phận chút đi!”

Tô Nhiên Nhiên căn bản không hiểu ý của anh, tay cô ấn lên người anh, đột nhiên cô chột trúng bộ ngực của anh rồi tò mò hỏi: “Sao chỗ này của anh cứng thế.”

Tần Duyệt rất muốn nói: Tôi còn một chỗ cứng hơn nữa đấy. Nhưng cuối cùng anh không dám mà chỉ đành đẩy móng vuốt của cô ra rồi mơ màng nói: “Nó vốn dĩ là cứng thế rồi, em nhanh ngủ đi!”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lại sờ ngực mình nói: “Nhưng mà của tôi rất mềm

mà.”

Hình ảnh này quả thật làm người ta muốn trào mạch máu, vì thế Tần Duyệt vội vàng quay đầu đi rồi hít sâu vài cái, anh cảm thấy cả người đều bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

Ai ngờ lòng hiếu kỳ của Tô Nhiên Nhiên nổi lên, muốn biết rốt cuộc bọn họ còn có chỗ nào không giống nhau nữa, thế là bắt đầu giở trò sờ loạn trên người anh.

Tần Duyệt khóc không ra nước mắt, cả đời anh cũng chưa từng phải nín nhịn ầm Ức thế này, ngọn lửa kia thiêu đốt làm cả người anh đều đau, vì thế anh xoay người giữ chặt cô trên giường rồi nghiêng rống nghiêng lợi nói: “Em chờ đó, một ngày nào đó tôi nhất định sẽ đùa giỡn chết em luôn!”

Ai ngờ Tô Nhiên Nhiên lắc đầu nói: “Anh không được!”

“Em nói cái gì!” Tần Duyệt ngồi trên người cô, thề nếu cô dám nói lại lần nữa thì nhất định sẽ để cô nếm thử lợi hại.

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu, nghiêm túc nói: “Giết người là phạm pháp, tôi sẽ bắt anh đấy.”

Tần Duyệt tức giận lườm cô một cái, lúc này trái lại còn nhớ rõ mình là cảnh sát cơ đấy.

Tô Nhiên Nhiên nằm trên giường êm, đột nhiên ngáp một cái rồi nói: “Tôi mệt rồi, anh dỗ tôi ngủ có được không.”

Bà cô của tôi ơi, giờ muốn ngủ rồi đấy à!

Tần Duyệt nhẹ nhàng thở hắt ra, lại không cam lòng mà gãi eo cô một cái: Ừm, mềm mại, rất thoải mái.

Sau đó anh xoay người xuống giường, vén chăn lại cho cô rồi lại nhẹ nhàng vỗ vai cô, trong miệng còn ngân nga một bài hát nhẹ nhàng. Tô Nhiên Nhiên ồn ào cả đêm, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tần Duyệt nhìn chằm chằm gương mặt đang ngủ của cô, do dự hồi lâu mà cũng chỉ chọt lên mặt cô một cái, sau đó thì nhanh chóng chạy vọt vào phòng tắm đi tắm.

Trong làn hơi sương, anh nhớ lại hình ảnh đêm nay, chỉ cảm thấy.....Quá con mẹ nó kích thích!

Anh nhắm mắt lại, bàn tay chậm chậm dời xuống, cuối cùng cũng phát tiết được ngọn lửa nín nhịn cả đêm, sau đó anh lại cảm thấy túi thân rồi lại oán hận mắng: Tần Duyệt, uất Ức cho mày rồi!

Hôm sau, bởi vì Tô Lâm Đình ở tại phòng thí nghiệm nên không ăn sáng ở nhà, còn Tần Duyệt thì luyện tập ở trong phòng hồi lâu, mới có thể thản nhiên ra ngoài đối mặt với cô.

Tô Nhiên Nhiên vừa xoa huyết Thái Dương vừa nấu cháo, vừa nhìn thấy anh ra thì giận dữ lườm một cái, Tần Duyệt bị cô nhìn làm cho chột dạ, đột nhiên nghĩ lại: Hôm qua người chịu thiệt rõ ràng là anh mà!

Vì thế anh ưỡn ngực đi qua giúp cô, Tô Nhiên Nhiên bị cơn say rượu làm cho cả người mệt lả, vì

thế cô ngồi xuống mức cháo nói: “Sau này anh không được pha chế rượu ở nhà nữa!”

Tần Duyệt âm ừ trả lời, Tô Nhiên Nhiên lại hỏi: “Hôm qua tôi uống say chắc không làm gì chứ!”

“Có chứ!” Tần Duyệt lập tức la lên, sau đó bày ra bộ dáng cực kỳ uất ức, lên án nói: “Em bắt nạt tôi!”

Tô Nhiên Nhiên nhú mày nhìn anh chăm chăm, cái con người này nói chuyện luôn không đứng đắn nên nhất thời cô không đoán được đây là thật hay giả, vì thế cô chống cằm cẩn thận hồi tưởng lại, nói: “Tôi nhớ rõHình như tôi sờ trúng một cây gậy.”

Tần Duyệt phun miếng cháo trong miệng ra: Không đúng, tối qua rõ ràng đâu có phần này đâu.

Anh cẩn thận suy nghĩ rồi nhẹ nhàng thở hắt ra, nói: “Đó là cái đuôi của Alpha đấy, em xách ngược nó y như chơi đánh đu vậy.”

“Hờ.....” Tô Nhiên Nhiên lập tức áy náy, lẩm bẩm nói: “Chờ lát nữa tôi cho nó ăn thêm một chút để bồi thường vậy.”

Tần Duyệt cười nói: “Em còn bắt nạt tôi nữa đấy! Định bồi thường thế nào đây!”

Đáng tiếc Tô Nhiên Nhiên không tin anh nói tí nào, anh là một người đàn ông trưởng thành chứ có phải giống Alpha tay trái gà không chặt đâu, sao mà cô có thể bắt nạt anh được kia chứ, vì thế cô đứng lên, nói: “Tôi đi đây, anh tự dọn chén của mình đi.”

Cô lập tức trở về phòng, để lại Tần Duyệt ở sau lưng cảm giận mà cắn cái muỗng, anh âm thầm thề trong lòng: Em chờ mà xem, sớm muộn gì cũng có một ngày tôi sẽ đòi hết lại trên người em đấy!

Tô Nhiên Nhiên vừa đến Cục cảnh sát thì đúng lúc gặp được Lục Á Minh, ông ấy nói: “Cháu tới đúng lúc đấy, tên Chu Lung mà cháu gọi đã dẫn về rồi, Tiểu Tiểu đang thẩm vấn ở trong đấy, chúng ta cùng qua coi xem.”

Tô Nhiên Nhiên vội vàng đi theo ông vào phòng kế bên phòng thẩm vấn, Chu Lung đang ngồi ở trên bàn thẩm vấn, không kiên nhẫn đập bàn nói: “Mấy người dựa vào gì mà bắt tôi chứ, có chứng cứ không hả? Nếu chuyện này mà để truyền thông biết thì mấy người có bồi thường được tổn thất mà tôi phải chịu không hả?”

Tiểu Đồng không có biểu cảm gì, nói: “4 giờ chiều ngày mùng 8 tháng này, có một nhân viên của Nghiên Nguyệt thấy anh lén lút đi ra khỏi phòng luyện tập của Chung Nhất Minh, sau đó đàn guitar của anh ta lại phát nổ, anh giải thích thế nào đây.”

Chu Lung nhất thời không trả lời được, nói: “Tôi vào tìm đồ thôi, đàn guitar của cậu ta phát nổ thì có liên quan gì tới tôi chứ, chỉ do trùng hợp mà thôi.”

Tiểu Đồng cười lạnh một tiếng rồi ném một vài công cụ chỉnh sửa lên bàn và nói: “Những thứ này tìm được trong ngăn kéo của anh, đây cũng là trùng hợp sao?”

Trong mắt Chu Lung hiện lên tia hoảng loạn, qua hồi lâu thì cuối cùng cậu ta mới thẳng thắn nói: “Đúng vậy, chuyện đó là do tôi làm. Ai bảo công ty bất công kia chứ, cơ hội tốt như vậy mà thà cho

cậu ta chứ không cho tôi, nhưng tôi cũng chẳng muốn làm gì cậu ta cả, chỉ muốn để cậu ta bị thương không thể tham gia chương trình mà thôi, như vậy thì tôi có thể thay thế cậu ta rồi.”

Tiểu Đồng đập bàn một cái: “Không muốn làm gì cậu ta sao, anh đây là tội cố ý gây thương tích, có biết không hả?”

Chu Lung có hơi luống cuống, nghiêng đầu lăm bắm: “Dù sao cậu ta chết thì cũng đã chết rồi, cũng đâu có tố cáo tôi được chứ.”

Tiểu Đồng trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái, lại hỏi: “Hôm Chung Nhất Minh chết, vì sao anh lại xuất hiện ở hậu trường ‘Âm thanh của thiên nhiên’.”

Chu Lung xoa tay nói: “Chả có gì cả, tôi chỉ muốn đến hóng chuyện thôi.”

“Hóng chuyện? Không có gì tự nhiên muốn đến hóng chuyện làm gì, có phải anh đã sớm biết rằng anh ta sẽ xảy ra chuyện không, sự việc đó căn bản là kế hoạch của anh!”

Chu Lung lập tức kêu lên: “Không phải, cái chết của cậu ta không liên quan gì tới tôi cả, mấy người không thể đổ oan cho tôi!”

“Nhưng hôm đó có rất nhiều người nghe được anh nói hai chữ ‘giết anh ta’, anh giải thích thế nào đây!”

Chu Lung không được tự nhiên mà cúi đầu, nói: “Tôi có từng nói, nhưng đó chỉ là nói giỡn mà thôi.”

Anh ta lại kích động nói: “Nếu tôi thật sự giết cậu ta thì cần gì làm âm ỉ cho cả thế giới đều biết chứ.”

Tiểu Đồng vẫn cảm thấy người này rất đáng nghi, nhưng chứng cứ trên tay bây giờ không đủ chỉ chứng anh ta, ngoại trừ trông cậy vào việc anh ta không chịu nổi áp lực bản thân mà thừa nhận thì cũng không còn cách nào khác.

Cậu ta đang định thẩm vấn tiếp thì đột nhiên Chu Lung nói: “Cảnh sát à, tôi có thể cung cấp cho anh một manh mối, mọi người đi điều tra Phương tổng, Phương Lan của công ty chúng tôi đi, chị ta có giao dịch mờ ám với cái người họ Chung kia đấy.”

Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì chấn động, Lục Á Minh biết quan hệ giữa cô và Phương Lan nên cũng nhin không được mà quay đầu nhìn cô.

Tô Nhiên Nhiên càng nghĩ càng bất an nên nhin không được mà đi nhanh qua dãy cửa phòng thẩm vấn, hỏi: “Cậu nói cái gì? Phương Lan và cậu ta có giao dịch gì chứ?”

Chu Lung nhận ra cô, lớn tiếng nói: “Cô ta là con gái của Phương Lan, tôi muốn xin bảo vệ, không thể để cô ta làm phiền nhân chứng được!”

Lục Á Minh vội vàng tiến lên kéo Tô Nhiên Nhiên ra ngoài, nói: “Chuyện này mọi người sẽ điều tra, bởi vì có liên quan tới gia đình cháu nên trước tiên cháu cứ tránh mặt đi.”

Tô Nhiên Nhiên ngậm ngẫn, nhưng cô hiểu đây là kỷ luật của đội Cảnh sát, chỉ đành cúi đầu mím môi, nói: “Sau khi mọi người có kết quả điều tra thì có thể nói với cháu một tiếng không ạ.”

Lục Á Minh thở dài, gật đầu với cô một cái xem như hứa hẹn.

MỘT CUỘC KHỦNG HOẢNG

“*M*ấy năm nay tài khoản của Chung Nhất Minh thường xuyên được chuyển vào một số tiền, căn cứ vào điều tra của mọi người thì tiền này là của Phương Lan, cũng chính là tài khoản của mẹ cháu.”

Lục Á Minh nói xong thì không nói gì nữa, để thời gian cho cô có thể tiêu hoá. Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm vào kết quả điều tra trước mặt, đột nhiên cảm thấy không biết phải làm sao.

Cô là người có ý thức rõ ràng về thiện và ác, và tuyệt đối sẽ không bởi vì quan hệ thân sơ mà thay đổi phán đoán của mình, mà khi người này là người thân của cô thì có thật cô vẫn cứng lòng như vậy, vẫn kiên trì với nguyên tắc của mình hay không.

Lục Á Minh cũng hiểu được trong nhất thời cô khó mà có thể chấp nhận được, bèn thở dài nói: “Chú đã báo với bên trên rồi, cháu tạm thời bàn giao lại công việc trong tay đi, nhân tiện cũng nghỉ ngơi cho tốt luôn.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn ông dăm dăm: “Không, cháu có thể mà, Lục đội chú biết cháu có thể làm được mà.”

Lục Á Minh thở dài, lộ ra biểu cảm khó xử: “Chú đương nhiên tin tưởng cháu có thể xử lý việc công theo phép công rồi, nhưng đây là nguyên tắc kiên kị, tất cả mọi người đều phải tuân thủ cả.”

Trước sau ông vẫn cảm thấy đáng tiếc, Tô Nhiên Nhiên là pháp y có kỹ thuật chuyên môn mạnh nhất trong Cục, hơn nữa thái độ lại nghiêm túc và tỉ mỉ, thường xuyên có thể phát hiện được những điểm sơ sẩy đáng ngờ và mở lối thoát cho vụ án, vốn dĩ thời gian của vụ án này rất gấp rồi, bây giờ nhất thời lại đổi người khác tới làm thì chỉ sợ phá án càng thêm khó khăn mà thôi.

Tô Nhiên Nhiên cũng không hề miễn cưỡng, chỉ nhẹ giọng nói: “Cháu có thể nghe buổi thẩm vấn được không ạ? Cháu muốn nghe trực tiếp mẹ nói thay vì đợi người khác thuật lại.”

Lục Á Minh suy nghĩ trong chốc lát, trong tình huống không trái với kỷ luật thì ông vẫn hy vọng có thể cố hết sức giúp cô, vì thế gật đầu nói: “Đi theo chú.”

Hai người đi đến bên cạnh phòng thẩm vấn, Phương Lan đã được dẫn vào, thoát nhìn thì bà cực kỳ nôn nóng, vừa định móc điều thuốc ra thì lại bị người đối diện quát ngăn lại, chỉ đành phải cầm giạn bóp thuốc trong tay thành một cục, “Tôi đã nói rồi, tôi không liên quan gì tới cái chết của Chung Nhất Minh cả, vì sao tôi muốn giết cậu ta hả, giết cậu ta thì tôi có gì tốt, điều này có vô lý không cơ chứ?”

Tiểu Đồng đi lên trước rồi nghiêng người nói: “Chúng tôi đã điều tra rồi, mấy năm nay bà luôn chuyển tiền vào tài khoản của Chung Nhất Minh, hơn nữa trong công việc cũng luôn cho cậu ta tài nguyên tốt nhất. Căn cứ vào khẩu cung của nghệ sĩ Chu Lung trong công ty bà, trong lúc vô tình anh ta

đã nghe được chuyện tranh chấp giữa bà và Chung Nhất Minh, hình như Chung Nhất Minh nắm được điểm yếu gì của bà cho nên bà mới phải luôn nhượng bộ anh ta như vậy, bà có thừa nhận không?”

Phương Lan hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, hồi lâu mới nói: “Đúng vậy, cậu ta biết một vài việc, nhưng tôi không giết cậu ta.”

“Đó là chuyện gì?” Tiểu Đồng tiếp tục gắng hỏi.

Phương Lan mím chặt môi, như không muốn trả lời, Tiểu Đồng lại nói: “Tốt hơn hết là bà nên thành thật đi, việc này đối với bà cũng có lợi, bằng không chúng tôi sẽ đi điều tra, sớm muộn gì cũng điều tra được thôi.”

Ánh mắt của Phương Lan có hơi sao nhãng, qua hồi lâu, bà lại cười mỉa mai nói: “Thôi, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ có người biết thôi, nói ra cũng coi như là một sự giải thoát.”

12 năm trước, sau khi Phương Lan về nước thì bị một người bạn trong giới giải trí thuyết phục bước vào công ty thu âm “Nghiên Nguyệt” làm CEO, lúc đó, với niềm đam mê nhiệt tình mà điều hành “Nghiên Nguyệt” đang trong giai đoạn đầu, bà gần như dành hết các khoản tiết kiệm cũng như các mối quan hệ. Bà biết công ty có một cổ đông lớn nữa đứng sau hậu trường, ông ta có thể tham gia vào việc ra quyết định nhưng chưa từng lộ mặt bao giờ.

Cho đến nửa năm sau, ca sĩ tiềm năng mà bà ký hợp đồng vẫn mãi không được nhận được sự chú ý, mà công ty thì lại đầu tư rất nhiều tiền vào nhóm nhạc nữ mà gần như không phát hành một album nào cả. Lúc này, cuối cùng bà cũng phát hiện ra, bản chất của Nghiên Nguyệt kỳ thật là một công ty môi giới mại dâm, vị cổ đông lớn đứng sau hậu trường kia lợi dụng Nghiên Nguyệt để thực hiện các hoạt động rửa tiền và giao dịch quyền sắc chỉ để củng cố vị trí của ông ta trong giới chính trị mà thôi.

Sự phát hiện này làm bà suy sụp một khoảng thời gian, nhưng bà đã bỏ toàn bộ tiền vào trong công ty này, nếu rơi đi thì bà chỉ còn hai bàn tay trắng mà thôi.

Ngay trong lúc bà đang do dự thì ông lớn đứng sau hậu trường kia lại xảy ra chuyện, chỉ trong chớp mắt mà đã bị rơi đài, may mà không ai biết Nghiên Nguyệt có liên quan tới ông ta nên công ty cũng không đến nỗi bị liên lụy.

Vì thế bà dành nhiều năm, từng bước đưa Nghiên Nguyệt trở lại quỹ đạo, bồi dưỡng ra một đám ca sĩ thực lực, cuối cùng cũng đứng vững gót chân trong giới giải trí.

Chung Nhất Minh là một nghệ sĩ kỳ cựu của công ty nên trong lúc vô tình đã phát hiện chuyện này, vì thế cậu ta bắt đầu tổng tiền Phương Lan bằng cách sẽ phơi bày bộ mặt thật của Nghiên Nguyệt. Bà vì sợ công ty sẽ vướng phải bê bối và phá hủy hết tâm huyết nhiều năm vậy của mình nên chỉ đành nén giận, từng bước nhượng bộ. Ai ngờ Chung Nhất Minh càng chơi càng lớn, làm việc càng ngày càng thêm không kiêng kị gì cả, cho nên hai người mới xảy ra tranh chấp.

“Cho nên vì để loại bỏ những rắc rối mà bà dứt khoát giết chết anh ta luôn.” Tiểu Đồng nghe xong thì lạnh lùng nói tiếp.

“Không có!” Phương Lan vô lực xoa huyết Thái Dương, “Tôi thật sự không có giết cậu ta, vì sao tôi phải mạo hiểm như vậy vì một tên cặn bã chứ!”

Tiểu Đồng hoài nghi nhìn bà, bây giờ Phương Lan và Chu Lung đều có động cơ gây án, nhưng thoát nhìn thì hiềm nghi của Phương Lan nhiều hơn một chút. Nhưng trước khi phát hiện bằng chứng quan trọng thì không ai có thể kết luận được cả, vì thế cậu ta tiếp tục hỏi ra vài câu nghi vấn nữa, sau đó thì mới thả bà đi.

Phương Lan đi ra khỏi phòng thẩm vấn thì thấy Tô Nhiên Nhiên đứng bên ngoài nhìn bà, ánh mắt đó cất giấu sự khó hiểu và chất vấn, bức bách bà không dám đối diện với cô.

Tô Nhiên Nhiên đi đến trước mặt bà rồi nhẹ giọng nói: “Lúc bọn họ làm những chuyện đó thì mẹ có tham gia hay không?”

Phương Lan quay đầu đi, “Không có.”

“VẬY vì sao mẹ không báo cảnh sát! Vì sao mẹ biết rõ những chuyện xảy ra đó mà vẫn ở lại không đi ngăn cản chứ.”

Trong lòng Phương Lan như có thứ gì đâm vào, bà duỗi tay xoa đôi mắt, nói: “Mẹ sợ, sợ bị bọn họ trả thù, cũn sợ.....Nếu mẹ rời Nghiên Nguyệt thì chỉ còn hai bàn tay trắng thôi.”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì nữa, chỉ cúi đầu đi ngang qua người bà, bóng lưng lộ rõ ra sự thất vọng.

Phương Lan cúi đầu lau nước mắt rồi hít một hơi thật sâu, sau đó lại ngẩng đầu lên, bây giờ không phải là lúc để khóc, còn rất nhiều trận đánh ác liệt mà bà phải đương đầu nữa.

Quả nhiên, ngày hôm sau truyền thông bắt đầu vạch trần vụ bê bối của Nghiên Nguyệt, dùng nhiều tiêu đề kinh động khác nhau để đưa tin, nào là Nghiên Nguyệt năm đó đã dẫn mỗi nghệ sĩ dưới trướng cho các quan chức cấp cao để bán dâm như thế nào, rồi CEO đương nhiệm vì che dấu chân tướng mà bị dính líu vào vụ án giết người, đang bị cảnh sát điều tra.

Vì thế, hình tượng của Nghiên Nguyệt sau một đêm mà rơi xuống đáy giếng, các cư dân mạng thì lên án rôm rả, nói đây là u ác tính của giới giải trí.

Rất nhiều nghệ sĩ dưới trướng của Nghiên Nguyệt yêu cầu chấm dứt hợp đồng, sợ hình tượng của bản thân bị công ty liên lụy. Mà nhóm cổ đông cũng bắt đầu thoái vốn, bởi vì bọn họ nói thanh danh đều quan trọng hơn bất kỳ thứ gì, nên họ cần phải thoát khỏi công ty tai tiếng này càng sớm càng tốt.”

Vào buổi tối, công ty từng nhộn nhịp giờ đã không còn bóng người. Phương Lan ngồi một mình trong văn phòng không bật đèn, nhìn đến ánh chiều tà cuối cùng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, lại cứ dịch chuyển qua một chút như vậy cho đến khi bị bóng tối cắn nuốt.

Có đầy tài liệu chất đống trên bàn nhưng bà lại không muốn xem, chỉ châm một điếu thuốc rồi khép hờ mắt lại, cả người vô cùng mệt mỏi.

Lúc này, đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên làm xáo trộn sự yên tĩnh hiếm có này, Phương Lan bực bội xoa ấn đường, sau đó lại buộc bản thân bước vào trạng thái tác chiến, nói: “Vào đi.”

Mà khi bà nhìn rõ người tới thì không khỏi ngỡ ngàng, những năm gần đây mỗi lần bà đi tìm Tô Nhiên Nhiên thì đều cố tình tránh những lúc ông ấy có ở nhà, đã lâu không gặp, ông ấy đã trở nên gầy

hơn, tóc thì bạc hơn một chút, nhưng khí chất vẫn nho nhã ôn hoà, y hệt như lúc mới gặp năm đó vậy.

Tô Lâm Đình ngồi xuống đối diện bà, nói: “Tôi có đọc trên báo, bây giờ bà.....rất khó khăn phải không?”

Phương Lan chưa xót bĩu môi, nói: “Ông thấy được cả rồi, lộn xộn, quỹ tài chính của công ty có lỗ hổng rất lớn, nghệ sĩ thì ào ào đổi máng khác, ngay cả đến Cục cảnh sát cũng có thể tìm tôi về điều tra bất kỳ lúc nào.”

Bà nhìn ông ấy một cái, lại nói: “Có phải ông cảm thấy tôi rất nực cười không, năm đó một hai đời rồi bỏ hai người, ai dè lại rơi vào kết cục thế này, chi bằng cứ yên ổn ở nhà giúp chồng dạy con thì có lẽ Nhiên Nhiên cũng đã không thay đổi như bộ dạng bây giờ.”

Sự áy áy tích tụ nhiều năm với con gái làm cái mũi của bà chưa xót, bà giơ tay lên dụi mạnh lên mắt, Tô Lâm Đình nói: “Thật ra lần đầu tôi gặp bà thì tôi đã biết bà không phải là một người phụ nữ nhỏ bé cam tâm tình nguyện giúp chồng dạy con rồi, chúng ta đều quá coi trọng cái tôi của bản thân, cho nên cũng không thích hợp.”

Ông cười, nói tiếp: “Bà còn nhớ rõ không, hôm ở cửa nhà ăn thì bà làm trò trước mặt mọi người nói: Dù sao Phương Lan tôi chính là thích Tô Lâm Đình anh, anh nhìn trúng tôi cũng được mà chướng mắt tôi cũng thế nhưng đừng nghĩ làm tôi hết hy vọng với anh. Chính là lúc đó làm tôi cảm thấy nếu bà đã có thể dừng cảm như vậy thì vì sao tôi lại không dám bước ra chứ.”

Phương Lan lau đi giọt nước mắt trên mặt, cũng cười nói: “Đã nhiều năm như vậy rồi còn nói chuyện này làm gì nữa, có phải ông cảm thấy tôi rất ngốc không, biết rõ là chuyện không có khả năng nhưng nhất định phải đâm đầu vào đến chảy máu mới cam tâm.”

Tô Lâm Đình nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tôi muốn nói với bà, trong lòng tôi bà mãi mãi vẫn là cô gái dũng cảm và kiêu ngạo kia, không có chuyện gì có thể làm bà lùi bước được, cho dù bà có bị vấp ngã thì tôi tin bà nhất định có thể đứng lên được. Bởi vì chỉ cần là chuyện bà muốn làm thì không gì có thể ngăn cản được bà hết!”

Phương Lan ngơ ngẩn nhìn ông, đột nhiên cúi đầu xuống che mặt nói: “Ghét ghê, tôi đã từng thề là không để ông thấy tôi khóc nữa rồi mà.”

Tô Lâm Đình trầm mặc, một lát sau mới nói tiếp: “Nếu bà cần tiền thì tôi còn có chút tiền tiết kiệm, có thể dùng đỡ trước.”

Phương Lan hít mũi, điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói: “Thôi bỏ đi, tưởng tôi không hiểu ông sao, chút tiền đó của ông đều đầu tư hết vào trong hạng mục rồi, phần còn lại tôi cũng không dùng được, chi bằng giữ đấy cho ông với Nhiên Nhiên chi tiêu đi. Bà dựa mạnh vào trên lưng ghế, trong mắt lại ánh lên thần thái nóng bỏng, nói: “Ông yên tâm đi, tôi sẽ nghĩ được cách mà, qua nhiều gập ghềnh như vậy, tôi sẽ không để Nghiên Nguyệt sụp đổ đâu!”

Tô Lâm Đình cười gật đầu, đột nhiên đứng lên rút điếu thuốc trong tay bà ra, nói: “Hút thuốc ít thôi, không tốt cho cơ thể đâu.”

Cả người Phương Lan cứng đờ, sau đó lại cúi đầu nở một nụ cười khổ.

Tô Lâm Đình đi rồi làm bà đột nhiên cảm thấy trạng thái của mình sụp đổ trở thành hư không, bà vực dậy tinh thần, nghiêm túc xử lý tài liệu trên bàn. Lúc này, bà bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói mãi luôn bất cần kia của Tần Duyệt: “Ngày mai chúng ta gặp mặt đi, cháu có cách có thể giúp dì.”

ÔM

“Cháu nói rằng cháu muốn đầu tư vào công ty của tui dì sao?”

“Đúng vậy.” Tần Duyệt uống một hớp cà phê rồi nở một nụ cười tiêu sái.

“Nhưng cháu định dùng lý do gì để xin tiền bố cháu!” Phương Lan nghi ngờ hỏi.

“Ai nói cháu muốn xin tiền ông ấy chứ.” Tần Duyệt thoải mái dựa lưng vào ghế, nheo hai mắt lại, nói: “Cháu nói rồi, nếu cháu muốn kiếm tiền thì nhất định sẽ kiếm được.”

Tần Duyệt thấy Phương Lan vẫn lộ ra vẻ khó hiểu thì liền cúi người về trước lấy ra một tờ rơi, nói: “Nếu cháu nhớ không nhầm thì dì từng nói quán quân của cuộc thi này sẽ giành được 100 vạn tiền thưởng.” (100 vạn NDT ~ 3.250.000.000VND)

Phương Lan lập tức phát hiện đây là tài liệu của chương trình tìm kiếm tài năng mà bà đã đưa cho Tần Duyệt, lúc này bà càng thêm kinh ngạc: “Không phải cháu nói Tần Nam Tùng không cho phép cháu tham gia sao?”

“Cho nên cháu cần dì giúp cháu thuyết phục đội ngũ của chương trình để cháu có thể tham gia mà không phải lộ mặt, kỳ thật chuyện này đối với bọn họ cũng là một mảnh lời quảng cáo vô cùng tốt. Dì đã nói chương trình này nhận được đông đảo sự chú ý, lại còn dùng hình thức bỏ phiếu để vào vòng trong nữa, nếu cháu có thể giành được quán quân thì nhất định sẽ có thể thu hút rất nhiều fans trung thành giúp cháu làm nóng đề tài, đến lúc đó thì cháu sẽ rùm beng tuyên bố ký hợp đồng với công ty Nghiên Nguyệt, thậm chí chúng ta có thể hợp tác diễn một vở kịch, một lần nữa xây dựng lại hình ảnh của Nghiên Nguyệt.”

Anh dừng một chút rồi lại nói: “Chẳng qua chỉ dừng ở đó thôi, cháu sẽ không vào giới giải trí đâu, mà cháu sẽ lấy số tiền thưởng này như một khoản vốn cổ phần, sau này cháu hi vọng có thể tham gia vào các hoạt động và quyết sách của Nghiên Nguyệt, yêu cầu này chắc cũng không quá đáng chứ ạ.”

Phương Lan không nói gì nhưng cũng hơi động lòng rồi, bà suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Nhưng sao cháu có thể đảm bảo mình sẽ giành được quán quân chứ.”

Tần Duyệt dùng ngón tay thon dài quấy ly cà phê trước mặt, ngữ khí mang theo vài phần lười biếng: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, cháu sẽ cố gắng làm hết mình, còn dì.....” Anh đột nhiên ngước mắt lên, tự tin nhếch khoé miệng, “Cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức tạo dựng mối quan hệ giúp cháu.”

Phương Lan nheo mắt lại nhìn anh, người đàn ông trước mắt đã rũ bỏ vẻ mặt ngả ngớn của ngày thường mà thay vào đó, đôi mắt dường như lộ ra vẻ xa cách hơn, thêm vài phần khí thế kiêu ngạo nằm chắc thắng lợi trong tay, còn lời đề nghị anh đưa ra thì ở bất kỳ góc độ nào cũng làm bà không có lý

do dễ từ chối.

Bà không thể tưởng tượng được dưới vẻ ngoài bất cần đời thì anh còn cất giấu một bộ mặt tâm tư kín đáo nữa, bà suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vươn tay ra, nói: “Được, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Hai người lại thảo luận thêm một số chi tiết rồi mới kết thúc cuộc gặp mặt này, trước khi Tần Duyệt đi thì đột nhiên Phương Lan : “Cháu làm như vậy, là vì Nhiên Nhiên sao?”

Tần Duyệt xoay người, trả lời cực kỳ tự nhiên: “Đương nhiên rồi ạ.”

Trong lòng Phương Lan bỗng kiêu ngạo thay cho con gái của mình, rồi lại cảm thấy đau buồn: Không biết nó có tha thứ cho người mẹ này không nữa.

Lúc Tần Duyệt về đến nhà thì thấy Tô Nhiên Nhiên hiếm khi được nghỉ phép đang đóng quân trong phòng thí nghiệm, tập trung nhìn cục nhão nhão dính dính trong khay nuôi cấy.

Tần Duyệt nhướn người lại gần, tò mò hỏi: “Đây là gì thế?”

Tô Nhiên Nhiên cũng thèm không ngẩng đầu lên, “Mô não của chuột.”

Khoé miệng Tần Duyệt méo xệch, anh thấy cô lưu loát cắt cái cục đó thành từng khúc nhỏ thì đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu.

Lúc này, anh thấy Lỗ Trí Thâm đứng ở cửa phòng thí nghiệm, đôi tay thì múa may kêu lên chíp chíp, giống như muốn nói với anh chuyện gì.

Vì thế, anh đi theo Lỗ Trí Thâm vào phòng của Tô Nhiên Nhiên, chỉ thấy Alpha đang sốt ruột chuyển động cái hộp gỗ, bát thức ăn và chậu nước bên cạnh hộp gỗ thì trống không, còn Lỗ Trí Thâm giận dữ múa may cái tay, như thể đang kháng nghị cho Alpha.

Lúc này Tần Duyệt mới ý thức được là cả buổi sáng tại nó cũng chưa ăn uống gì, vì thế vội vàng lấy đồ cho tại nó ăn, rồi vội vàng chạy vào phòng thí nghiệm, cau mày hỏi: “Có phải từ lúc dậy tới giờ em cứ đứng đây không?”

Tô Nhiên Nhiên vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt trả lời: “Không biết nữa.”

Tần Duyệt biết trong lòng cô khó chịu, nên chỉ có thể mượn công việc để trút giận, vì thế cả người đứng chặn ngang giữa cô và cái bàn, cứng rắn nói: “Em nghỉ ngơi trước đi, nghỉ xong rồi làm tiếp!”

Tô Nhiên Nhiên mím môi dờ dẩn nhìn anh, Tần Duyệt không biết sao đột nhiên xúc động lên, thế là bế ngang cô lên rồi thả cô xuống trên sofa ở phòng khách.

Xúc cảm mềm mại vẫn còn vương trên lòng bàn tay của anh, anh chống người lên trước mặt cô, cảm thấy hơi thở của cô phả lên mặt mình thì tim đập có hơi loạn.

Biểu cảm của Tô Nhiên Nhiên vẫn như cũ, chỉ cụp đôi mắt và nói: “Cảm ơn.”

Tần Duyệt nhất thời sa mạc lời, đây là coi anh như phương tiện giao thông mà sai bảo còn gì! Sau đó lại cảm thấy tim như ngưng đập, vừa rồi anh ôm cô đấy, cô gái này rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là then thừng không hả!

Tô Nhiên Nhiên phảng phất như không ý thức về xung quanh, chỉ cúi đầu ôm lấy đầu gối rồi ánh mắt nhìn đắm đắm vào nơi nào đó.

Tần Duyệt nhìn không đành lòng, bèn ngồi xuống bên cạnh cô rồi nhẹ giọng an ủi: “Trên đời này có rất nhiều chuyện không thể đánh giá bằng đúng hay sai đơn giản cả, mẹ em.....Bà ấy cũng có sự bất lực của riêng mình.”

“Tôi biết,” Tô Nhiên Nhiên nói, sau đó lại vùi đầu vào trong khuỷu tay, buồn bực nói tiếp: “Nhưng mà tôi khó chịu.”

Tần Duyệt cảm thấy đau lòng, rất muốn đi qua ôm cô một cái, thế nhưng chỉ dám chạm vào tóc cô, hỏi: “Vậy em có tin mẹ em sẽ giết người không?”

Tô Nhiên Nhiên ngơ ngẩn ngẩng đầu nhìn anh, suy nghĩ một lát rồi lại kiên định lắc đầu.

“Vậy không phải là xong rồi sao!” Tần Duyệt cao giọng nói, “Nếu không nghĩ được vậy trước tiên đừng nghĩ nữa. Nếu mẹ em không có giết người, vậy thì em phải giúp bà ấy, cũng không thể để mặc bà ấy bị oan uổng mà không quan tâm được.”

Tô Nhiên Nhiên có hơi mờ mịt, “Nhưng tôi đã bị loại ra khỏi vụ án này rồi, bây giờ vụ án có tiến triển gì cũng không thể biết được thì sao giúp mẹ được chứ.”

Tần Duyệt nhìn chăm chăm cô nói: “Em quên rồi sao, còn có sợi dây Viên Nghiệp mà. Viên Nghiệp chết đột ngột trong phòng luyện tập ở Nghiên Nguyệt, nếu bên cảnh sát đã không có manh mối, vậy thì bắt đầu từ bên trong Nghiên Nguyệt có lẽ sẽ phát hiện được manh mối gì đó.”

Tô Nhiên Nhiên nhíu mày: “Nhưng làm sao mới có thể tìm ra manh mối được.”

Tần Duyệt đắc ý chỉ vào bản thân: “Tôi có thể giúp em.” Anh nhích người lại gần, mỉm cười bí ẩn nói: “Chẳng qua trước tiên em phải nói cho tôi biết, nếu làm xong thì em định cảm ơn tôi thế nào đây.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt lên nhìn anh, hỏi: “Anh muốn cái gì?”

Tần Duyệt nuốt cái từ “em” xuống, lại cười nói: “Trước tiên cứ nợ đi, sau này sẽ từ từ tìm em tính sổ.”

Ngày hôm sau, công ty Nghiên Nguyệt có một người mới đến, Phương Lan cố tình không sắp xếp gì cho anh, ngày thường chỉ để anh tập hát trong phòng luyện tập một mình.

Có mấy nhân viên cũ từng gặp qua người mới này ở phòng thu âm, thế là lập tức hứng phấn đi rêu rao khắp nơi: Người này không chỉ đẹp trai mà hát còn hay muốn chết đi được.

Vì thế có mấy cô gái nhỏ si mê bất chấp luôn kiếm cơ chạy đến phòng luyện tập, lúc anh tập hát luôn cúi đầu tập trung điều chỉnh đàn guitar, mái tóc trên trán rũ xuống che gương mặt lộ ra vài phần

tàn khốc. Thỉnh thoảng ngược mắt nhìn ra ngoài thôi mà cũng có sức quyến rũ gây ngất làm trái tim của mấy cô gái nhỏ đập loạn xạ. Vì thế Tần Duyệt chỉ mới đến hai ngày thôi nhưng độ nổi tiếng đã bùng nổ rồi.

Tần Duyệt biết được người đại diện Giản Nhu của Chung Nhất Minh từng là người đại diện của TOP S, vì thế cố tình tìm cơ hội bắt chuyện với cô ta.

Dưới sự tấn công của anh thì Giản Nhu rất nhanh đã bỏ xuống sự phòng bị, gần như nói hết những gì mình biết, mà cũng ngoài ý muốn tiết lộ rằng cô ta có mối hận thù lớn với Chung Nhất Minh, chỉ là không biết mối thù này đến từ đâu.

Tần Duyệt thấy hai người cũng khá thân quen rồi thì giả vờ như vô tình hỏi: “Nghe nói trong phòng luyện tập của mấy cô đã từng có người chết, là chuyện thế nào vậy?”

Giản Nhu cảnh giác nhìn anh: “Sao anh muốn biết chuyện này?”

Tần Duyệt rất tự nhiên trả lời: “Tôi là fan của TOP S, thích nhất là Viên Nghiệp nên rất quan tâm tới chuyện của bọn họ.”

Giản Nhu “ồ” một tiếng rồi lại thở dài, nói: “Chỉ có thể nói rằng ông trời ghen ghét anh tài vậy, một người đang tốt lành mà tự nhiên nói chết cái là chết. Hôm đó cũng tập hát như bình thường thôi, ai biết được lại xảy ra chuyện cơ chứ.”

Tần Duyệt suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy lúc cậu ấy tập hát thì có đam mê đặc biệt gì không?”

Giản Nhu nhíu mày suy tư một lát, rồi nói: “Nếu nói đến đam mê thì Viên Nghiệp này cực kỳ thích nghe một album nhạc rock and roll, mỗi lần trước khi luyện tập thì đều nghe đĩa CD này, nói là có thể tăng thêm cảm hứng.”

Hai mắt Tần Duyệt sáng ngời, hỏi: “Vậy đĩa CD đó còn không? Cô có thể tìm giúp tôi không?”

Giản Nhu lại nhìn anh hỏi: “Anh muốn cái này làm gì?”

Tần Duyệt cười nói: “Tôi cũng muốn học cậu ấy lấy cảm hứng.”

Vì thế Giản Nhu không nghi ngờ gì anh cả, tìm được cái đĩa CD trong công ty cho anh, Tần Duyệt nghe đi nghe lại mấy lần cũng không cảm thấy có vấn đề gì cả, chỉ cảm thấy có hơi đau đầu, vì thế kiểm soát mang về nhà đưa cho Tô Nhiên Nhiên.

Tô Nhiên Nhiên cũng không nghe ra có điều gì khác thường, nhưng trực giác cô mách bảo cuộn băng này có vấn đề, vì thế cô đặc biệt đến Cục cảnh sát giao nó cho một đồng nghiệp bên khoa giám định, quả nhiên kết quả phát hiện ra rằng: Cái đĩa CD này đã được chèn một sóng hạ âm * vào.

**Sóng hạ âm là sóng âm có tần số thấp hơn 20 Hz, ngưỡng nghe thấy bình thường của người. Khả năng nghe trở nên kém đi khi tần số giảm, vì vậy nên để con người tiếp nhận được hạ âm, áp suất âm thanh cần phải đủ cao. Tai là bộ phận chính có thể cảm nhận sóng hạ âm nhưng ở cường độ cao, những phần khác của cơ thể cũng có thể cảm nhận được sự rung động hạ âm. (theo Baidu)*

Kết quả này làm cô cảm thấy vô cùng phấn chấn, lập tức cầm nó đi tìm Lục Á Minh, “Tần suất của sóng hạ âm rất thấp cho nên không thể phát hiện ra bằng tai người được, nhưng nếu cứ nghe đi

nghe lại nhiều lần thì sẽ làm cho nội tạng bị tổn thương dẫn đến tử vong. Cho nên cái chết của Viên Nghiệp không phải là một tai nạn, mà là mưu sát!

Chỉ có người thân nhất bên cạnh Viên Nghiệp mới biết rõ thói quen này của anh ta, và có thể động tay động chân vào chiếc CD anh ta nghe mỗi ngày này. Việc này có thể giải thích được vì sao giọng nói trước đó phát ra từ micro nói rằng Chung Nhất Minh hại chết anh ta. Như vậy động cơ chính của vụ án này chính là có người muốn báo thù cho cái chết của viên Nghiệp, cháu cho rằng có thể loại trừ nghi ngờ đối với Phương Lan. Lục đội, cháu xin quay lại đơn vị để tham gia điều tra vụ án này lần nữa ạ.”

Lục Á Minh đang sút đầu mề trán vì vụ án này mãi không có tiến triển gì, nên tất nhiên rất hi vọng Tô Nhiên Nhiên có thể trở về đơn vị, vì thế ông cũng xin lệnh cấp trên, cuối cùng cũng có thể khôi phục chức vị cho Tô Nhiên Nhiên.

Khi Tô Nhiên Nhiên quay lại Cục cảnh sát thì lập tức bắt tay vào sắp xếp lại kết quả giám định quần áo và đồ vật ở hiện trường của Chung Nhất Minh. Trong đó có hai điểm làm cô chú ý, một là trong quần áo của nạn nhân phát hiện một lớp tối mờ không rõ, kiểm nghiệm ra có chứa chất CO2 bên trong; thứ hai chính là sợi xung quanh cổ áo của nạn nhân có dấu vết bị cháy.

Cô nhìn bản kết quả suy nghĩ hồi lâu, rồi liên tục xem lại băng ghi hình trên sân khấu lúc trước, trong lòng đã có một suy đoán không rõ ràng, vì thế cô lập tức tới tìm Lục Á Minh, và nói: “Lục đội, cháu cần điều tra lại hồ sơ y tế của Chung Nhất Minh, xem cậu ta có tiền sử về bệnh tim không. Còn nữa, cháu muốn giải phẫu thi thể của Chung Nhất Minh lần nữa, cháu nghĩ cháu có thể biết được cậu ta đã chết thế nào!”

FAN NẢO TÀN TÔ NHIÊN NHIÊN

Trong phòng hội nghị yên tĩnh, đèn sáng cứ bỗng chốc vừa sáng rồi lại tối, Tô Nhiên Nhiên nhìn bức ảnh chiếu trên màn hình lớn rồi nói sơ lược về vụ án.

Cô chỉ vào chỗ hơi ố vàng trên một bức ảnh, nói: “Tôi đã lấy miếng da này đi xét nghiệm, phát nghiệm nó bị kim loại hoá ở cường độ thấp, điều này đã chứng thực được suy đoán lúc trước của tôi. Hung thủ giấu một thiết bị dẫn điện trong túi quần áo của nạn nhân, nhưng lượng điện cũng không đủ để dẫn đến tử vong, không hình thành nên dòng điện lưu rõ ràng mà trên làn da cũng không hiện lên vết bỏng. Cho nên lúc trước tôi phát hiện màu sắc của miếng da này có khác biệt so với da cả người, nhưng cũng không nghĩ tới phương diện kim loại hoá do bị điện giật. Sau đó thì sợi bị cháy sém trong quần áo nạn nhân đã nhắc nhở tôi, vì thế sau lần nghiệm thi thứ hai thì tôi mới phát hiện ra chỗ này có vấn đề.”

“Khoan đã, cháu nói lượng điện không đủ dẫn đến tử vong, vậy rốt cuộc cậu ta chết như thế nào?” Lục Á Minh nghe xong thì có hơi mơ hồ.

“Nói đơn giản chính là bị hù chết.”

Lúc Tô Nhiên Nhiên nói ra kết luận này thì mấy người trong tổ có hơi dờ khóc dờ cười, người sống sờ sờ sẽ bị hù đến chết sao?

Tô Nhiên Nhiên lại phóng to hồ sơ bệnh án của Chung Nhất Minh, nói: “Nạn nhân từng có tiền sử bệnh tim, cần phải uống thuốc lâu dài để kiểm soát, tôi nghĩ hung thủ rất có thể biết được điều này, vì thế nghĩ ra kế hoạch giết người trước mặt bao nhiêu người. Trước tiên hẳn ta hẹn giờ một thiết bị dẫn điện rồi để trong quần áo của nạn nhân, còn hẳn ta thì giữ công tắc điều khiển. Mà trên micro trên sân khấu cũng được hẳn ta kiểm soát bằng bộ điều khiển chính, miễn là trước tiên hẳn ta có thể hack được đường dây của bộ điều khiển chính thì có thể phát được đoạn ghi âm trước khi vụ việc xảy ra.”

Hôm đó, vốn dĩ Chung Nhất Minh cho rằng mọi thứ trên sân khấu đều nằm trong tầm kiểm soát của cậu ta cho đến khi nghe được tiếng nói thật thật giả giả Viên Nghiệp tố cáo truyền từ micro ra là cậu ta hại chết Viên Nghiệp, thì vốn dĩ trong lòng đã có quỷ, thành ra sẽ sợ tới mức lá gan muốn rút ra ngoài luôn. Sau đó, hung thủ lại khởi động thiết bị dẫn điện, vì thế cậu ta đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó bị công kích không có lý do, thế là theo bản năng nghĩ hồn ma của Viên Nghiệp tới báo thù. Con người dưới sự sợ hãi tột độ thì các cơ quan của cơ thể cũng chịu phải kích thích lớn, mà bản thân cậu ta lại có tiền sử bị bệnh tim, vì thế gây nên ngừng tim, rồi xuất hiện dấu hiệu ngạt chết.”

“Nhưng vì sao cậu ta lại tự tay bóp cổ mình, làm sao để giải thích vết đen trên tay và cổ của cậu ta.” Có người nhin không được mà hỏi.

“Tôi cũng không rõ vì sao cậu ta sẽ tự bóp cổ mình, nhưng tôi có giải thích vết đen kia, đó là dấu vết của bị bỏng, khoa giám định đã phát hiện một lớp đen trong quần áo của cậu ta, kiểm tra ra có chất CO2 bên trong. Vì thế tôi nhớ tới một hình ảnh từng xuất hiện trên sân khấu lúc đó.” Cô đưa bằng

ghi hình trên sân khấu lúc ấy lên màn hình, trong đó có một đoạn đúng là phần biểu diễn tối đó, Chung Nhất Minh thâm tình nhìn chăm chú vào cái trống Jazz bên cạnh, sau đó phía sau xuất hiện làn khói trắng, giữa khói trắng lại ẩn hiện ra một cái bóng đen.....

Tô Nhiên Nhiên dừng hình ảnh rồi tua lại khúc đó, sau đó phóng lớn hình ảnh lên, nói: “Mọi người chú ý đến tay của cậu ta này.” Thế là ánh mắt của mọi người đều tập trung lên tay của Chung Nhất Minh, lúc này mới để ý thấy tay của cậu ta nắm chặt, phảng phất như nắm thứ gì đó. Tô Nhiên Nhiên lại ấn chạy đến đoạn tiếp theo của băng ghi hình: Có thứ gì bị cậu ta rảy xuống dưới chân.

“Đó là cái gì thế?” Lục Á Minh nhíu mày hỏi.

“Đó là băng khô *!” Tô Nhiên nói tiếp: “Cậu ta sử dụng giá đỡ micro và trống Jazz để che giấu, rảy băng khô trong quần áo xuống đất, băng khô gặp nhiệt sẽ phát ra sương trắng, lúc này có người phối hợp với cậu ta mà dùng đèn LED đen chiếu vào trên sương trắng, trước đó cậu ta từng nói đi nói lại là hồn ma của Viên Nghiệp sẽ xuất hiện nên tất nhiên mọi người đều cảm thấy đó là ma.”

** Băng khô: hay còn gọi là đá khô, đá khô, nước đá khô, băng khô, đá CO2 là một dạng rắn của cacbon điôxít (CO2) (hình minh họa bên dưới)*

Cô thấy mọi người lộ ra biểu cảm như đã hiểu, lại tiếp tục nói: “Thực tế, nhiều hiện tượng trông siêu nhiên thế thôi nhưng nếu giải thích thì nó chỉ là nguyên lý đơn giản nhất mà thôi, tay Chung Nhất Minh tiếp xúc với băng khô cho nên sẽ bị bỏng một thời gian ngắn, mà sau đó cậu ta lại bóp lấy cổ mình, thành ra trên cổ cũng để lại vết bỏng.”

Rất nhiều người nhin không được mà bắt đầu nghị luận: “Thì ra cái được gọi là hồn ma cũng chỉ là một vở kịch do cậu ta tự biên tự diễn mà thôi, kết quả cậu ta lại bị giết chết bởi cốt truyện mà mình tự thiết kế, thật sự đúng là quả báo mà.”

Lục Á Minh giơ tay lên, ý bảo mọi người yên lặng, sau đó tổng kết nói: “Vậy bây giờ chỉ còn một điểm đáng ngờ cuối cùng, rốt cuộc vì sao cậu ta lại đột nhiên bóp cổ bản thân, còn nữa cuối cùng ai mới là người lên kế hoạch cho mọi việc.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, nói tiếp: “Có thể để loại đồ vật này trên quần áo cậu ta thì nhất định là đã vào phòng nghỉ của cậu ta vào ngày hôm đó, thậm chí là người phối hợp với cậu ta để đạo diễn ra một màn này. Chiếu theo điều kiện này thì phạm vi của nghi phạm có thể thu hẹp lại rất nhiều. Còn việc vì sao cậu ta đột nhiên bóp cổ mình thì tôi nghi ngờ là trước khi bước lên sân khấu đã xảy ra chuyện gì đó, ví dụ như từng nhận được ám chỉ tâm lý nào đó, cho nên mới có việc sau khi cậu ta nghe xong câu nói kia thì trước tiên là bóp lấy cổ của mình. Cho dù thế nào thì tôi nghĩ rằng chúng ta nên tìm các đương sự để thẩm vấn lần nữa.”

Căn cứ vào băng theo dõi ở hậu trường thì khoảng thời gian đó có tổng cộng 4 người đi vào phòng nghỉ của Chung Nhất Minh, CEO Nghiên Nguyệt Phương Lan, người đại diện Giản Nhu, trợ lý nhỏ Điền Vũ Thuần, còn một người nữa là Chu Lung.

Ba người kia đều có lý do chính, chỉ có mình Chu Lung không nói được lý do vào phòng nghỉ của Chung Nhất Minh, nhưng cậu ta có đánh chết cũng không nhận mình từng động vào quần áo của Chung Nhất Minh, đáng tiếc ở hiện trường lúc ấy có rất nhiều dấu tay, nên chứng cứ gì đều bị phá hỏng hết, cả dấu vân tay trên quần áo cũng không thể phân biệt được.

Lục Á Minh cũng không vội vàng ép hỏi, chỉ giữ bọn họ lại trong phòng thẩm vấn, còn ông thì đến phòng bên cạnh cùng những người khác, thông qua tấm kính mà yên lặng quan sát biểu hiện của từng người.

Giữa bốn bức tường trắng, bốn người đều có tâm tư riêng, cực kỳ ăn ý mà đều trầm mặc, chỉ ngẫu nhiên chạm trán ánh mắt với nhau.

Điền Vũ Thuần nhỏ tuổi nhất, đã bao giờ thấy thế trận như này đâu, thành ra cô ta cực kỳ căng thẳng xoa đầu gối, mở miệng: “Mọi người nói xem, bọn họ sẽ không tra tấn chứ!”

Chu Lung dựa nghiêng trên ghế, khinh thường “xì” một tiếng, sau đó ánh mắt liếc những người khác, như có ẩn ý mà nói: “Rốt cuộc là ai làm chứ, nhanh chóng khai đi để chúng ta khỏi phải ở chỗ này nữa.”

Giản Nhu trừng mắt lườm cậu ta một cái, nói: “Người đáng nghi nhất ở đây hình như là cậu đấy.”

Chu Lung nhướn người về phía cô ta, nói: “Phải không? Đó là bởi vì bọn họ còn chưa biết mấy vụ bê bối của cô cùng những người đó đâu!” Cậu ta còn đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “những người đó”, ánh mắt lộ ra vài phần đáng khinh.

“Cậu!” Giản Nhu tức đến nổi đỏ bừng cả mặt, chỉ vào cậu ta mà quát: “Cậu nói bừa cái gì đó hả!”

Phương Lan đập bàn một cái, nói: “Cãi nhau cái gì chứ! Ai làm thì cho dù có trốn cũng không thoát còn nếu người không làm thì không ai có thể đổ oan cả!”

Điền Vũ Thuần lúc này như sắp khóc, run giọng nói: “Phương tổng, em muốn về nhà quá.”

Cả đám anh một câu tôi một câu như một mớ bòng bong, giam giữ một thời gian dài làm cho mọi người càng thêm sốt ruột hơn, cuối cùng không thể bình tĩnh như ban đầu nữa.

Qua một lát, Lục Á Minh thấy đã đến lúc, bèn dẫn một hình cảnh đi vào, nói: “Được rồi, bây giờ mọi người nói hết những gì mình biết đi, ai nói xong trước thì có thể đi.”

Chu Lung là người đầu tiên cướp lời: “Cái chết của Chung Nhất Minh và Viên Nghiệp liên quan với nhau không rõ ràng, nhưng có một người trong chúng tôi có liên quan đến cả hai người họ.”

Cậu ta đánh mắt sang Giản Nhu, chậm chạp nói: “Hôm đó tôi nhìn thấy cô cãi nhau với Chung Nhất Minh, nhắc tới con cái gì đó rồi giữ hay bỏ các thứ.....Trước đây tôi cũng nghe được vài tin đồn, chỉ sợ quan hệ của cô với bọn họ không chỉ đơn giản là nghệ sĩ với người đại diện như vậy đâu nhì.”

Giản Nhu tức giận đến run rẩy, “Chu Lung, cậu đừng khinh người quá đáng, hôm đó cậu đến hậu trường thì Chung Nhất Minh liền mất tích, lúc cậu ấy quay lại thì trạng thái rõ ràng không ổn, cậu còn nói không phải cậu làm sao.”

“Khoan đã!” Lục Á Minh nắm được điểm mấu chốt, bèn truy vấn: “Cô nói Chung Nhất Minh từng mất tích một khoảng thời gian lúc ở hậu trường sao, cô nói rõ cụ thể xem.”

Giản Nhu thấy ánh mắt sắc bén của ông ấy nhìn mình thì nhin không được mà run cầm cập, sau đó vội vàng nói rõ hôm đó Chung Nhất Minh mất tích ở hậu trường thế nào rồi mọi người tìm kiếm cậu ta khắp nơi ra sao một lần nữa.

Lục Á Minh tiếp tục hỏi: “Là ai tìm được cậu ấy? Rồi sau khi quay lại thì cậu có có gì khác không?”

“Là tôi!” Điền Vũ Thuần sợ hãi giơ tay lên, nói: “Tôi vừa lúc gặp được anh ấy trên sân khấu, sau đó liền bảo Phương tổng đang tìm anh ấy, thoát nhìn anh ấy có gì đó không đúng, còn cực.....Cực kỳ hung dữ nhìn chăm chăm tôi cả nửa ngày, sau đó mới đi về cùng tôi.....”

Phương Lan đột nhiên nhú mày, nói tiếp: “Tôi nhớ rồi, lúc đó sắc mặt cậu ấy cực kỳ kém, ngay cả quần áo cũng có hơi lộn xộn, lúc đi thì cứ luôn vuốt cổ, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.”

Lục Á Minh nghe được từ ‘cổ’ thì liền cảm thấy đã chạm được đến mấu chốt của vụ án, bèn vội vàng tới hỏi Điền Vũ Thuần: “Cô nghĩ kỹ lại xem, cô tìm được cậu ta vào lúc nào và ở nơi cụ thể nào, nói toàn bộ với tôi, nhất định không thể nhớ nhầm!”

Điền Vũ Thuần thấy biểu cảm của ông nghiêm túc nên cũng không dám qua loa, bèn nhớ lại thời gian đại khái và địa điểm, Lục Á Minh vội vàng gọi tổ viên đến lấy vị trí Điền Vũ Thuần nói tới làm bản kính, sau đó điều chỉnh tất cả máy theo dõi ở hậu trường trong khoảng thời gian đó, hy vọng có thể tìm được chút manh mối.

Nhưng cho dù có giới hạn phạm vi thì việc tìm kiếm vẫn rất phức tạp, Lục Á Minh tất cả thành viên trong tổ đều cực kỳ mệt mỏi, vì thế quyết định chia thành hai tổ thay phiên nhau tìm kiếm, còn những người khác thì về nghỉ ngơi trước.

Lúc Tô Nhiên Nhiên về tới nhà thì Tần Duyệt đang cùng một khi một thần lẩn hoà thuận vui vẻ ngồi trên sofa xem TV, anh vừa thấy cô về thì lập tức lộ ra vẻ bất ngờ, sau đó lại đẩy cô ngồi xuống trên sofa, nói: “Nhanh lên, vừa hay đúng lúc luôn!”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu ra sao mà ngồi xuống, lại nhìn thấy TV đang chiếu chương trình gameshow tìm kiếm tài năng, cô không bao giờ xem mấy loại này, mà bây giờ lại cực kỳ mệt nữa nên cũng chả có hứng thú gì cả.

Nhưng Tần Duyệt nói sao cũng bắt cô nghe thêm vài bài hát rồi mới được về phòng, vì thế Tô Nhiên Nhiên vừa bị một bản tình ca làm mơ màng sắp ngủ thì lại bị một giọng hét lớn làm tỉnh cả người, cho đến khi một ca sĩ đeo mặt nạ màu bạc đi lên sân khấu, mái tóc màu bạc cực kỳ rực rỡ dưới ánh đèn sân khấu, rõ ràng là trang phục sắc sỡ nhưng mặc lên người anh ấy thì cực kỳ phù hợp.

Sau đó anh ấy đàn một bản guitar rồi hát một bài cũ của nhóm Guns N’ Roses, giọng hát cực kỳ gợi cảm, tuy rằng không thấy mặt nhưng một cái giơ tay nhắc chân vừa thần bí lại vừa quyến rũ, làm cho cả hội trường đầy tiếng hét chói tai.

Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc nghe xong vài câu, rồi đột nhiên quay đầu lại kinh ngạc hỏi: “Anh tham gia chương trình hồi nào đấy!”

Tần Duyệt lập tức há hốc mồm, ngờ ngẩn hỏi: “Sao em biết đó là tôi?”

Tô Nhiên Nhiên không chút do dự mà trả lời: “Đây là giọng của anh mà.”

Tần Duyệt liền không tự chủ mà nhếch khoé miệng lên: Cho dù có cách xa ngàn dặm, xuyên qua hình dáng hào nhoáng bên ngoài thì cô vẫn có thể dễ dàng phân biệt ra giọng nói của anh.

Trong lòng như biến thành một hồ mật ong cực lớn, bên trong nhét đầy những viên kẹo màu sắc rực rỡ, thấm đẫm ngọt ngào từ trong ra ngoài. Sau đó, anh đặc ý hỏi: “Thế nào, có phải cảm thấy từ sau tôi bước ra thì những người trước đó liền bị hạ ngục ngay trong chớp mắt đúng không?”

“Ừ, bọn họ đều không bằng anh!”

Tần Duyệt cười toe toét, quả thật sướng muốn chết đi được, lúc này Tô Nhiên Nhiên lại chỉ vào mấy con số liên tục thay đổi bên dưới góc phải của màn hình, hỏi: “Đây là sao vậy?”

Tần Duyệt liếc nhìn cô đầy khinh bỉ, nói: “Có phải em chưa từng xem chương trình tìm kiếm tài năng không, đây là số phiếu do khán giả bình chọn đấy, có thể quyết định xem thí sinh có được vào vòng trong không.”

Tô Nhiên Nhiên căn bản không hiểu những thứ này, cô nhìn chăm chăm vào con số kia một lát rồi hỏi: “Vì vậy anh giành chiến thắng sao?”

Tần Duyệt nhún vai, không để ý mà nói: “Tôi vừa mới lên sân khấu, chênh lệch còn chưa đủ rõ ràng. Chẳng qua em cứ yên tâm, tôi sẽ sớm vượt qua bọn họ thôi.”

Tô Nhiên Nhiên lại nhìn đăm đăm một lúc, lại cảm thấy con số kia tăng không đủ nhanh, hỏi: “Tôi cũng có thể bình chọn sao?”

Mắt Tần Duyệt sáng lên, nói: “Đương nhiên, để tôi dạy cho em.”

Vì thế Tần Duyệt tự tay dạy cô cách bầu chọn lần đầu tiên trong cuộc đời, Tô Nhiên Nhiên bình chọn xong thì lại nhanh chóng nhìn đăm đăm vào màn hình, phát hiện con số kia chỉ tăng một chữ số thì trong lòng có hơi mất mát.

Ngày hôm sau, Tô Nhiên Nhiên vừa đến Cục thì gặp phải Lục Á Minh ở hành lang, cô chào hỏi xong đang định đi thì đột nhiên nhớ tới gì đó, do dự một lát rồi lại xoay người nói: “Lục đội, chú biết bầu chọn bằng điện thoại sao?”

Lục Á Minh cứ tưởng ông nghe nhầm, “Bầu chọn sao? Bầu chọn cái gì?”

Tô Nhiên Nhiên lấy điện thoại ra, kiên nhẫn chỉ: “Bầu chọn như vậy nè ạ, phải quét cái mã này, cháu cũng mới học được hôm qua thôi.” Cô dừng một chút, dùng ngữ khí không xác định mà hỏi: “Chú có thể bầu chọn giúp bạn cháu một phiếu được không ạ?”

Lục Á Minh hoàn toàn ngây người, Tô Nhiên Nhiên thế nhưng vận động bỏ phiếu cho ca sĩ trong chương trình tìm kiếm tài năng sao, chuyện này quả thật không thể tưởng tượng được, vì thế ông nghi hoặc hỏi: “Bạn cháu sao?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu nói: “Vâng ạ, một người bạn, anh ấy ở trong nhà của cháu.”

“Người bạn ở trong nhà.....” Lục Á Minh cảm thấy ông đã hiểu rồi, cũng thấy vui vẻ thay Tô Nhiên Nhiên, vì thế cực kỳ phối hợp lấy điện thoại ra học theo Tô Nhiên Nhiên cách bình chọn.

Một tiếng sang, Tổ Chuyên Án kết thúc cuộc họp buổi sáng, đang chuẩn bị tan học thì Lục Á Minh đột nhiên hăng giọng, nói: “Xin mọi người nán lại một phút, bạn trai của pháp y Tô Nhiên Nhiên hiện tại đang tham gia chương trình tìm kiếm tài năng, mọi người có thể quét mã QR này bình chọn giúp cậu ấy, đương nhiên, hoàn toàn là dựa trên cơ sở tự nguyện.”

Tin tức này quả thật oanh tạc cả hội trường, tất cả mọi người bị tin tức này làm sợ đến ngây người, không thể tưởng tượng được người trước giờ vẫn luôn yên lặng Tô Nhiên Nhiên còn có một người bạn trai là ca sĩ.

Vì thế mọi người nháo nhào lấy điện thoại ra bình chọn, có một anh cảnh sát nhỏ trong đó phát hiện chương trình này còn có chức năng để lại lời nhắn, thế là ở trên màn hình đêm đó của chương trình, trong cả chục cái lời nhắn nào là: “xxx em muốn gả cho anh”, “xxx em yêu anh”, “xxx đẹp trai quá, mlem mlem -ing” ** thì có thêm một lời nhắn như vậy:

Toàn thể đồng nghiệp của Đại Đội Một ở Cục Cảnh sát Thành phố chúc thí sinh số 15 có thể lọt vào vòng trong [mỉm cười].

*** Nguyên văn của cụm từ “mlem mlem” ở trên là “liếm màn hình”, là từ ngữ mạng của TQ, chỉ hành động liếm màn hình khi gặp được idol hay người thích trên TV, máy tính,..... Còn bạn nào không biết mlem mlem là gì thì lên mạng sọt ghen*

ĐÂY CON MẸ NÓ LÀ THẢ THÍNH ĐÂY

Sau khi Tần Duyệt khoe giọng trên sân khấu của chương trình tìm kiếm tài năng thế hệ “Thanh” mới xuất sắc nhất thì nhanh chóng làm mưa làm gió trên hot search Weibo.

Các cụm từ như “thế hệ ‘Thanh’ mới xuất sắc nhất đối mặt nạ”, “chân tướng của thế hệ ‘Thanh’ mới số 15” thay phiên nhau leo lên top hot search, tất cả mọi người đều cực kỳ tò mò về thí sinh che mặt thần bí này.

Hiệu ứng này cũng là điều mà ekip chương trình mong muốn, vì thế lợi dụng đề tài mà thay phiên lăng xê, video ngắn lúc Tần Duyệt biểu diễn trên sân khấu được các nhóm đại V * đăng và chia sẻ nhiều lần, cùng với hàng loạt các tiêu đề choáng ngợp nên đã thu hút được rất nhiều fans qua đường si mê bấm like.

**Tài khoản Weibo của người nổi tiếng có huy hiệu màu cam (chữ V), nói lên Weibo đó đã được chứng thực, cũng giống tick xanh trên Facebook.*

Cùng lúc đó, trên Tianya** có một bài đăng nóng hổi mới nhất: 818** Bối cảnh thần bí của thế hệ “Thanh” mới xuất sắc nhất số 15.

***-Tianya, một công thông tin rất nổi ở Trung Quốc, được thành lập vào năm 1999, Tianya đã trở thành một trong những diễn đàn trực tuyến được yêu thích nhất tại Trung Quốc.*

****-818: Buồn chuyện bát quái.*

Trong bài có đăng một hình lời nhắn được chụp lại trên màn hình ở chương trình đêm đó: “Toàn thể đồng nghiệp của Đại đội một ở Cục Cảnh sát Thành phố chúc thí sinh số 15 có thể thành công lọt vào vòng trong”, đồng thời nói về việc cái lời nhắn này cho dù là về mặt nội dung hay là động cơ gửi đi đều rất kỳ lạ.

Đầu tiên là cái cụm từ không rõ ràng “Cục Cảnh sát Thành phố” này, rất có khả năng nó đại diện cho một thế lực nào đó phía sau, hơn nữa số 15 còn được cho phép đeo mặt nạ lên sân khấu, nhất định bởi vì bối cảnh này rất mạnh, thậm chí có thể gây áp lực với ekip chương trình thông qua lời nhắn, càng nghĩ lại càng thấy ớn mà. Cuối cùng chủ thớt còn kết luận một câu: Mọi người đừng bị ekip chương trình đánh lừa, số 15 này nhất định là quán quân đã được điều động trong nội bộ rồi, bài đăng này có thể làm chứng.

Bài đăng này chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã nhánh chóng được gắn mác hot, có quần chúng ăn dưa **** không rõ chân tướng đã ngồi sẵn hóng hớt, có nhân viên công tác thật thật giả giả của ekip chương trình đăng lên tin tức nóng hổi, còn có rất nhiều fans lên án công khai: “Mặc kệ có gian lận hay không nhưng số 15 chính là hát hay, chủ thớt không ăn được nho thì chê nho chua à!”, “Chủ thớt ngay cả nick thật cũng không dám dùng, người da đen trốn sau áo khoác thì có bản lĩnh gì chứ, nhất định là fan của số xxx rồi”. “Dựa vào cái gì mà nói Đại Đại *****

nhà mì vào vòng trong là do gian lận chứ, thím có biết anh ấy làm việc chăm chỉ thế nào không.....”

****Quần chúng ăn dưa: ngôn ngữ mạng chỉ nhóm dân mạng thích hóng hớt, bình phẩm chuyện của người khác và hay hùa theo đám đông (nguồn Mèo Con Di Học).

***** Đại Đại: thuật ngữ Internet ban đầu dùng để chỉ các anh hùng và các vị thần, và sau đó trở thành một từ thông dụng cho người hâm mộ (theo Baidu).

Vì thế, qua một hồi anti-fans oanh oanh liệt liệt xâu xé lẫn nhau, sau khi cãi qua cãi lại thì Tần Duyệt trở thành thí sinh nổi tiếng nhất của thế hệ “Thanh” mới xuất sắc nhất, số phiếu bầu lập tức tăng vọt, bỏ lại vị trí thứ hai một đoạn xa, thậm chí có người còn lập nhóm fans cho anh nữa, còn cố ý đến bu quanh hậu trường, hy vọng có thể thấy mặt của thần tượng. Đáng tiếc ekip chương trình cũng rất xảo quyệt, mỗi lần đều cố ý nhả ra □□ làm mấy fans đó cũng uống công.

Niềm vui mỗi ngày của Tần Duyệt chính là lướt xem mấy đề tài mới về anh trên mạng, còn thường xem đến hết sức vui vẻ nữa.

Có một lần ngoài ý muốn anh phát hiện ra, sau khi chơi chán cái trò đoán mặt thì có người thế nhưng còn khai phá ra thị giác hoàn toàn mới. Bởi vì mỗi lần biểu diễn anh đều mặc quần bó, vì thế có người còn đặc biệt đăng một tấm hình chụp cận cảnh đáy quần, sau đó phóng to bộ phận đó lên, thông qua một loạt so sánh lý luận, thì cuối cùng cũng ra được kết luận: Kích cỡ của số 15 rất là ‘không phải dạng vừa’ đâu.

Trong một loạt các bình luận: “Xấu hổ quá đi” “Che mặt” “Chủ thớt làm đẹp ghê ta” thì chẳng mấy chốc đã xuất hiện ý kiến phản đối: “Một cục lớn như vậy, có lẽ đều là chiêu trò cả thôi, nhất định là bởi vì quần quá dày.”

Lại có người khác trả lời: “Chắc là biết rõ phải mặc quần bó nên mới cố ý nhét thêm đồ vào đấy, biết ngay số 15 là kỹ nữ tâm cơ mà.”

Tần Duyệt không hài lòng, thành ra anh đăng ký đại một cái ID rồi chửi lại:

“Đẹp trai khoai to đích thật” trả lời lâu số 235: “Nhét cái rắm, lớn tức là lớn, không phục cũng nhin!”

Thớt lâu 235 cũng lập tức chế giễu lại, “Sao thím biết, thím thử qua rồi à?”

Tần Duyệt “hừ” một tiếng còn đang muốn chiến tiếp thì đột nhiên nghe thấy Điền Vũ Thuần ở đằng sau nhẹ giọng gọi: “Anh Tần, anh đang làm gì vậy?”

Anh ngạc nhiên, vội vàng xấu hổ cắt điện thoại đi, cho dù da mặt anh có dày đi nữa thì việc cãi nhau với người khác ở trên mạng về kích cỡ của mình cũng cảm thấy quá thẹn, không biết cô ta có thấy gì không nữa.

Cũng may Điền Vũ Thuần không chú ý tới anh lắm, chỉ thuần thực dọn nhạc cụ cho anh, sắp xếp lại mấy cuốn nhạc phổ, sau đó định rời đi để anh chuyên tâm luyện tập.

Tần Duyệt chú ý tới lúc cô ta sắp xếp lại nhạc phổ còn đặc biệt chỉnh lại rất tốt thứ tự mà anh đã làm lộn xộn, có một suy đoán nào đó xẹt ngang qua trong đầu anh, thế là anh lên tiếng

hỏi: “Cô từng học nhạc sao?”

Trên mặt Điền Vũ Thuần có một khoảnh khắc hoảng loạn, sau đó lạ nhanh chóng khôi phục lại bình thường, nói: “Lúc còn nhỏ thích, nhưng tôi chưa từng chính thức học qua.”

Tần Duyệt híp mắt lại nhìn cô ta, sau đó lại vẫy tay, nói: “Trước tiên cô lại đây.”

Điền Vũ Thuần do dự trong chốc lát, sau đó vẫn đi tới, ai ngờ Tần Duyệt nắm lấy tay cô ta rồi đưa lên nhìn, cười nói: “Tay rất xinh đẹp, đáng tiếc ngón tay có vết chai, là do tập đàn mà có nhỉ?”

Điền Vũ Thuần lập tức tránh khỏi tay anh, trên mặt lộ ra biểu tình giận dữ, nói: “Không có việc gì thì tôi ra ngoài trước đây.” Nói xong thì liền cúi người rời đi.

Tần Duyệt nhìn bóng dáng cô ta chăm chăm, đột nhiên nhớ tới một cái nghi vấn từ hồi lâu.

Anh nhớ rõ lúc Chung Nhất Minh phỏng vấn thì từng nói: Cậu ta viết nhạc toàn dựa vào guitar. Nhưng ngày đó rõ ràng ngay cả guitar đã bị động tay động chân mà cậu ta cũng nhìn không ra, căn bản không giống như một ca sĩ sáng tác bằng đàn guitar.

Hơn nữa Phương Lan từng nói: Sau cái chết của Viên Nghiệp thì Chung Nhất Minh đã ngừng sáng tác bởi vì đau buồn quá mức, mãi cho đến gần đây mới có bài hát mới ra đời, mà Điền Vũ Thuần thì sau cái chết của Viên Nghiệp mới trở thành trợ lý của Chung Nhất Minh, mốc thời gian này đúng là đáng ngờ.

Anh lo trái lo phải, cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho Tô Nhiên Nhiên.

Bên Tô Nhiên Nhiên rất ồn ào, rõ ràng đang trong trạng thái bận rộn, Tần Duyệt đột nhiên nhớ tới cái bài đăng trên Tianya kia, thành ra anh hỏi: “Lời nhảm đồng nghiệp Cục Cảnh sát Thành phố gì đó là do em làm sao?”

Tô Nhiên Nhiên rõ ràng không hề biết: “Cục Cảnh sát Thành phố gì cơ? Đồng nghiệp cái gì?”

Tần Duyệt có hơi thất vọng, hậm hực nói: “Không có gì, ekip chương trình nhận được lời nhảm nên tôi thuận miệng hỏi thôi.”

Tô Nhiên Nhiên không biết nội tình, “Nhưng tôi chỉ vận động giúp anh có một phiếu thôi mà.”

“Em vận động giúp tôi á!” Tâm tình vừa héo úa của Tần Duyệt lại nở hoa, hơn nữa còn nở rộ khắp các đồi núi, hết sức quyến rũ.

“Ừ,” Tô Nhiên Nhiên đi vài bước đến chỗ yên tĩnh hơn, hỏi: “Bây giờ anh đã thắng chưa?”

“Còn chưa, chẳng qua tôi vào chung kết rồi.” Anh đột nhiên sinh ra một cảm giác chờ mong, vì thế anh thử hỏi: “Hôm trận chung kết, em có thể tới xem tôi được không?”

Tô Nhiên Nhiên có hơi khó xử, cả tổ đều bận rộn vì vụ án nên trong rất khó thoát khỏi trong

khoảng thời gian ngắn được.

Tay nắm điện thoại của Tần Duyệt hơi siết chặt, giọng nói nhỏ nhẹ như tan chảy: “tôi không thể vào trạng thái tốt nhất nếu không thấy em đâu.”

“Vì sao?” Tô Nhiên Nhiên khó hiểu hỏi, cô cảm thấy hai việc này chả có quan hệ logic gì với nhau cả.

Tần Duyệt bị cô làm cho mắc nghẹn không nói nên lời, anh rất muốn nắm lấy vai cô mà hét lên: Đây con mẹ nó là thả thính đấy!

Tô Nhiên Nhiên chỉ nghe thấy sự im lặng ở đầu dây bên kia, cô quay đầu lại nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn, nói: “Nếu anh không còn việc gì khác thì tôi cúp đây, bên này còn đang bận lắm.”

“Này!” Lúc này Tần Duyệt mới nhớ tới chính sự, lớn tiếng nói: “Vụ án của Chung Nhất Minh tôi có phát hiện, em giúp tôi tìm một tấm hình cận cảnh của ngón tay Chung Nhất Minh, còn nữa tốt nhất bọn em nên điều tra về bằng cấp của Điền Vũ Thuần đi.”

Tuy Tô Nhiên Nhiên không hiểu ý của anh, nhưng nói đến việc liên quan đến vụ án thì cô vẫn “ừ” một tiếng đồng ý, trước khi cúp điện thoại còn nói: “Nếu có thời gian thì tôi sẽ đi.”

Tần Duyệt nghe tiếng “bíp bíp” ở đầu dây bên kia của điện thoại mà cười ngây ngô cả nửa ngày, sau đó mới nắm tay đặt bên khoé môi làm bản thân mình tạm thời bình tĩnh lại, dù sao cô cũng chưa nói nhất định có thể đi.

Đợi một lát thì anh nhận được hình mà Tô Nhiên Nhiên gửi tới, ngón tay của Chung Nhất Minh thon dài, làn da mịn màng, trên lòng bàn tay không hề có vết chai sần nào cả. Anh không khỏi cười lạnh một tiếng: Đây tuyệt đối không phải tay của một người quen dùng đàn guitar.

Vì thế anh lập tức đi tìm Phương Lan hỏi thăm bà ấy về việc nhóm nhạc TOP S, căn cứ theo lời nói của Phương Lan thì từ khi lập nhóm TOP S đến nay, luôn tuyên bố là đồng sáng tác, nhưng kĩ năng ca hát và biểu hiện sân khấu của Chung Nhất Minh không bằng Viên Nghiệp, cho nên fans của cậu ta nhận định rằng ở phương diện sáng tác thì Chung Nhất Minh tài hoa hơn Viên Nghiệp, thế nên nhóm nhạc này mới có thể cân bằng được.

Sau cái chết của Viên Nghiệp thì ban đầu Chung Nhất Minh chỉ dựa vào những bài hát cũ mà nhóm đã từng sáng tác mà tiếp tục tham gia các buổi biểu diễn thương mại, nhưng trước sau vẫn không phát hành ca khúc mới, thành ra mức độ nổi tiếng cũng dần dần bị lu mờ bởi những người mới, ngay cả những fans cũ cũng đổi mục tiêu mới, chuyện này mới làm cậu ta rút kinh nghiệm xương máu mà bắt đầu sáng tác một lần nữa.

Nhưng nếu Chung Nhất Minh căn bản không sáng tác thì sao? Có phải Viên Nghiệp đã mệt mỏi với phương thức thường xuyên bị ép buộc kết hợp, cho nên đưa ra yêu cầu muốn solo, thậm chí muốn tiết lộ bí mật nào đó giữa hai người bọn họ, vì vậy mà Chung Nhất Minh nhất thời tức giận mà giết chết cậu ta hay không.

Tần Duyệt lại hỏi Phương Lan: “Dì có giữ bản thảo nhạc phổ của ca khúc Chung Nhất Minh

sáng tác sau khi Viên Nghiệp chết không ạ?”

Phương Lan suy nghĩ rồi nói: “Chắc là vẫn có thể tìm được một hai phần, mà cháu muốn cái này làm gì?”

Tần Duyệt dựa lưng vào ghế, “Để vạch trần bộ mặt thật của người nào đó ạ.”

Vẫn trong căn phòng thăm vấn kia, Điền Vũ Thuần lần thứ hai ngồi trước cái bàn đó, chẳng qua lần này chỉ có mình cô ta.

Cô ta cúi đầu rụt cổ lại, bất an xoắn xuýt ngón tay của mình, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi giữ kẽ.

Lục Á Minh đẩy một chồng giấy đến trước mặt cô ta, lạnh lùng nói: “Cô giải thích thế nào về việc lại có chữ viết tay của cô trên bản thảo nhạc phổ của Chung Nhất Minh?”

Sắc mặt Điền Vũ Thuần trắng bệch, cằm nhọn cứ cúi gằm xuống, gần như vùi mặt vào bàn.

Lục Á Minh cũng không hề mềm lòng, tiếp tục hỏi: “Còn nữa, thân là một sinh viên xuất sắc của Học viện Âm nhạc, vì sao cô lại cam lòng đến Nghiên Nguyệt làm trợ lý nhỏ để người ta sai bảo chứ, rốt cuộc mục đích tiếp cận Chung Nhất Minh của cô là gì?”

Điền Vũ Thuần mở to mắt nhìn ông, nước nở nói: “Tôi không có mục đích gì cả, tôi rất thích anh ấy, vẫn luôn là fan của anh ấy, đến làm trợ lý của anh ấy chỉ vì muốn cách thần tượng gần hơn tí thôi.”

Lục Á Minh hừ lạnh một tiếng: “Gần đến nỗi thậm chí sáng tác giúp cậu ta luôn sao?”

Điền Vũ Thuần lại vùi đầu xuống lần nữa, nói: “Là anh ấy ngẫu nhiên phát hiện tôi biết sáng tác, còn khen ngợi tôi viết rất hay. Anh ấy nói sau khi đồng đội của anh ấy qua đời thì mãi không có linh cảm, nên bảo tôi giúp anh ấy. Vì thế tôi liền sáng tác giúp anh ấy, kết quả thì thành tích xuất bản của bài hát mới rất tốt, thành ra anh ấy cứ luôn yêu cầu tôi sáng tác thay.”

Lục Á Minh vẫn hoài nghi nhìn cô ta: “Cô cam tâm làm người đứng phía sau hậu trường vì cậu ta sao?”

Điền Vũ Thuần đột nhiên ngẩng đầu hỏi ông, “Anh đã từng thần tượng ai chưa? Đã từng vì thần tượng mà si mê không thể kiềm chế chưa? Có thể làm bất cứ chuyện gì vì anh ấy mà c!”

“Thật sự chỉ có như vậy thôi sao” Lục Á Minh nhìn cô ta đăm đăm, nói: “Hay là bởi vì cô biết nếu cô không sáng tác giúp cậu ta thì cậu ta sẽ không có cơ hội lên sân khấu biểu diễn lần thứ hai, thế là cô cũng không thể thực hiện được kế hoạch của mình?”

MỘT NỤ HÔN

Trên bảng trắng được dán 5 tấm hình, lấy một tấm hình trong đó làm tâm rồi sắp xếp theo thứ tự hình tròn.

Lục Á Minh vẽ từng đường nối tấm hình chụp Chung Nhất Minh với mấy tấm hình khác và bắt đầu phân tích từng cái một: “Phương Lan, có quan hệ cấp trên cấp dưới với nạn nhân, bởi vì bị nạn nhân nắm lấy nhược điểm mà đã bị đe dọa trong một thời gian dài; Chu Lung, có quan hệ cạnh tranh cùng công ty với nạn nhân, người này bị nạn nhân cướp mất cơ hội làm việc mà ghi hận trong lòng; Giản Nhu, là người đại diện của nạn nhân, từng bị nạn nhân lừa rồi mang thai, sau khi phá thai thì rất oán hận nạn nhân; Điền Vũ Thuần là trợ lý của nạn nhân, đã sáng tác thay nạn nhân một thời gian dài, vẫn chưa rõ nguyên nhân ở bên cạnh nạn nhân.”

Lúc này có một người cảnh sát không nhìn được mà lầm bầm trong miệng: “Tên Chung Nhất Minh này đúng là cặn bã.....”

Lục Á Minh ho nhẹ một tiếng, lại gõ bảng trắng nói: “Bốn người này đều có thời gian và động cơ gây án, nhưng vấn đề bây giờ chính là chúng ta cần chứng cứ mẫu chốt mới có thể tra ra được rốt cuộc ai mới là hung thủ thật sự.”

Lúc này có người đẩy cửa đi vào, vẻ mặt đầy kinh ngạc vui vẻ kêu lên: “Lục đội, tìm được đoạn video kia rồi!”

Lục Á Minh biết đoạn video mà cậu ta nói chính là băng theo dõi ở hậu trường vào hôm Chung Nhất Minh tử vong, vì thế lập tức gọi Tô Nhiên Nhiên đến phòng vật chứng.

Đoạn video này là bối cảnh nằm ở một chỗ ngoặt, chỉ thấy Chung Nhất Minh cúi đầu, vừa đi ra ngoài vừa vuốt cổ, biểu cảm có hơi sợ hãi.

Cậu ta vuốt lại đầu tóc bị rối, trong lòng còn sợ hãi mà quay lại nhìn, điều đó nói lên vừa rồi ở bên trong chắc là đã xảy ra chuyện gì.

Tô Nhiên Nhiên nhú mày, nói: “Phóng to màn hình lên chút, tôi muốn xem cổ của cậu ta.”

Vì vậy nhân viên kỹ thuật phóng to màn hình lên mấy lần, cho đến khi thấy rõ được một vết màu đỏ trên cổ của cậu ta, rõ ràng là vừa mới bị ghì lên xong.

Trước mắt Tô Nhiên Nhiên sáng ngời, nói: “Cháu hiểu rồi.....”

Lục Á Minh lập tức nhìn về phía cô, nghe cô nói tiếp: “Trước khi Chung Nhất Minh lên sân khấu thì đã bị tập kích ở chỗ này, có người từ phía sau siết chặt cổ cậu ta, sau đó nói với cậu ta rằng hân là hồn ma của Viên Nghiệp trở về để báo thù, tiếp đó sẽ tự siết chết cậu ta ở trên sân khấu.”

Lục Á Minh cũng lập tức hiểu ra: “Cho nên lúc ở trên sân khấu khi cậu ta nghe thấy ‘hồn ma’ của

Viên Nghiệp nói muốn báo thù thì liền phản xạ có điều kiện mà ôm lấy cổ của mình.....”

Ông có thể tưởng tượng lúc Chung Nhất Minh hoảng sợ đến tột cùng, lập tức nhớ tới đã từng nhận ám chỉ ở sau hậu trường, trong trí tưởng tượng của cậu ta thì như có một bàn tay chỉ còn xương từ không trung duỗi tới mạnh mẽ bóp chặt cổ cậu ta, muốn kéo cậu ta cùng xuống địa ngục.

Đó là lý do vì sao cậu ta tuyệt vọng bắt lấy bàn tay không tồn tại kia, thế cho nên làm cho người khác nghĩ rằng cậu ta bị ma nhập rồi tự bóp cổ bản thân.

Ông nghĩ thông suốt điểm này thì liền lập tức nói với nhân viên kỹ thuật: “Tiếp tục tìm! Xem kỹ phân đoạn trước thời điểm này, nhìn xem ai đã tập kích cậu ta.”

Có điểm định vị này thì công tác tìm kiếm trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Một tiếng sau, bọn họ tìm được trước khi Chung Nhất Minh đi ra thì có một người cùng một cảnh từ phía sau bước ra, hắn ta lén lút nhìn bốn phía, sau đó thắt lại cà vạt, đứng thẳng lưng rồi phảng phất như không có việc gì mà đi về phía trước.

Khuôn mặt của Lục Á Minh sầm lại, kêu lên: “Phong to lên! Để xem hắn ta là ai!”

Sau khi phóng to màn hình lên nhiều lần thì tất cả mọi người đã thấy rõ, khuôn mặt xuất hiện trên màn hình, đúng thật là Chu Lung.

Khi Chu Lung lần nữa xuất hiện trong phòng thẩm vấn, lúc cậu ta xem xong đoạn băng theo dõi này thì cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh như trước nữa, không ngừng lau mồ hôi, hầu kết lẫn lộn, run giọng nói: “Tôi muốn uống ly nước.”

Lục Á Minh phất tay kêu người lấy ly nước cho cậu ta, Chu Lung nhận lấy rồi một hơi uống cạn, sau đó hít sâu một hơi, nói: “Đúng vậy, chuyện này là do tôi làm, nhưng mấy người nhất định phải tin tôi, đó là có người ép buộc tôi làm!”

Lục Á Minh cười lạnh, cũng không vội vã truy vấn.

Hai tay của Chung Lung mạnh mẽ ấn lên bàn, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, “Hôm đó có người gọi điện thoại cho tôi, là một giọng nói rất kỳ lạ, hắn nói là đã biết chuyện tôi động tay động chân trên guitar của Chung Nhất Minh, còn uy hiếp tôi nữa, nếu chuyện này mà tiết lộ với giới truyền thông thì sự nghiệp ca sĩ của tôi coi như đi tong. Sau đó tôi hoảng lắm, tôi hỏi hắn có phải muốn tiền không nhưng hắn nói không phải, chỉ muốn tôi làm giúp hắn một chuyện.”

“Chuyện đó chính là tập kích Chung Nhất Minh trong ngày biểu diễn sao?” Lục Á Minh ngược mắt nhìn cậu ta đăm đăm, trong ánh mắt cất giấu vài phần sắc bén.

“Đúng vậy,” Chung Nhất Minh lại căng thẳng mà lau mồ hôi, nói: “Hắn bảo tôi lén vào phòng nghỉ của Chung Nhất Minh và tìm một cây bút ghi âm bên trong. Sau đó tôi lén đi theo Chung Nhất Minh, lúc ở góc chết thì tháo cà vạt xuống siết cổ cậu ta thật chặt, tiếp theo thì bật đoạn ghi âm kia lên. Sau nữa khi tôi thấy cậu ta bất tỉnh thì liền nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhưng tôi suy nghĩ, nếu có người muốn chinh cậu ta thì rất có thể cậu ta sẽ không lên sân khấu được, vì thế mới nhìn không được mà muốn ở lại xem trò vui.”

Cậu ta gục đầu xuống, làm như cực kỳ ảo não về sự lựa chọn của mình lúc đó, Lục Á Minh thì

vẫn luôn nhìn chăm chăm cậu ta, lạnh lùng nói: “Ai có thể chứng minh những lời này của anh, có lẽ, vì để che giấu chân tướng kế hoạch giết chết Chung Nhất Minh nên anh chỉ đang bịa chuyện thôi.”

“Không có! Tôi thật sự không có bịa chuyện!” Chu Lung kích động hét lớn, “Cảnh sát, anh nhất định phải tin tôi, tôi căn bản không có giết người!”

Lục Á Minh phớt lờ lời bào chữa của cậu, nói với người cảnh sát bên cạnh: “Trước tiên dẫn anh ta vào phòng bảo vệ đi, sau đó từ từ thẩm vấn.”

Ông thấy vẻ mặt Chu Lung đầy tuyệt vọng bị dẫn đi, thế rồi đi qua phòng bên cạnh, hỏi Tô Nhiên Nhiên nhìn thấy hết thấy: “Cháu thấy thế nào?”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì, dường như đang suy nghĩ gì đó, Lục Á Minh châm một điếu thuốc, lại nói: “Cháu cảm thấy cậu ta không giống như đang nói dối.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, “Kế hoạch giết Chung Nhất Minh cực kỳ tỉ mỉ, gần như hoàn toàn chặt chẽ, bất kỳ sai lầm nào cũng đều khó có thể thực hiện được. Cho nên để đảm bảo thực hiện toàn bộ kế hoạch hoàn hảo thì chỉ người nào có quan hệ gần gũi nhất với cậu ta mới có khả năng làm được. Tuy rằng với các chứng cứ hiện tại thì Chu Lung là có khả nghi nhất, nhưng trong lòng cháu vẫn luôn nghi ngờ một người nhất.....”

“Cháu nói là Điền Vũ Thuần sao?”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu lại nhìn ông, nói: “Đúng vậy ạ, Chung Nhất Minh rất tin tưởng cô ta, cho nên rất có khả năng cô ta là người phối hợp với Chung Nhất Minh để hoàn thành một loạt thiết kế trên sân khấu kia, cho nên cũng là người có cơ hội tốt nhất để làm. Hơn nữa, cô ta nói mình là fan cuồng nhiệt của Chung Nhất Minh cho nên mới che giấu thân phận mà tiếp cận cậu ta, nhưng sau khi Chung Nhất Minh chết cũng không thấy cô ta tỏ ra buồn bã gì cả. Có thể cô ta xác thật là fan của người nào đó, nhưng người đó không phải là Chung Nhất Minh.”

Lục Á Minh gật đầu nói: “Đáng tiếc cô gái đó rất thông minh, lần trước thẩm vấn cô ta thì gần như không lộ ra bất kỳ dấu vết nào cả. Hơn nữa chúng ta cũng không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào để chỉ chứng cô ta, chú đã phân phối tổ B tập trung điều tra về cô ta, với khẩu cung hiện tại của Chu Lung thì có lẽ sẽ tìm được bước đột phá mới thôi.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cô nhìn đồng hồ, bây giờ vừa lúc là 6:30 tối.

Cô nhớ đến buổi sáng Tần Duyệt liên tục nói hôm nay là ngày anh tham gia trận chung kết, lại nhét vé vào cổng cho cô, cõi lòng đầy chờ mong kêu cô nhất định phải đi. Buổi phát sóng trực tiếp bắt đầu lúc 8:30, bây giờ vẫn còn thời gian.....

Cô cắn môi do dự trong chốc lát, thử hỏi: “Lục đội, cháu có thể tạm thời xin nghỉ được không ạ?”

Lục Á Minh búng nhẹ điếu thuốc, hỏi: “Nhà cháu có chuyện gì sao?”

“Không có gì ạ, chỉ là hôm nay người bạn kia sẽ vào chung kết, anh ấy.....Muốn cháu đến xem trực tiếp.”

Ban đầu Lục Á Minh còn muốn cô giúp kiểm tra vật chứng lại lần nữa, nhưng vừa nghe đến

chuyện “người bạn” kia thì lập tức nhường mày nói: “Đi đi, có việc thì chú sẽ gọi điện thoại cho cháu.”

Tô Nhiên Nhiên vội vàng nói cảm ơn, sau đó ra cửa bắt một chiếc xe chạy tới đài truyền hình, lúc tới cổng thì lập tức gọi điện thoại cho Tần Duyệt: “Tôi tới rồi.”

Giọng nói của Tần Duyệt đột nhiên trở nên phấn khích, nhưng chẳng mấy chốc lại thấp xuống, nói: “Em đến hậu trường đi, tôi ở sau chỗ ngoặt thứ hai ở hành lang ấy.”

Tô Nhiên Nhiên thấy giọng nói của anh có gì là lạ, trong lòng còn nghi ngờ xem có phải xảy ra chuyện gì rồi không, vì thế cầm điện thoại chạy một lèo đến hậu trường, hình như Tần Duyệt đã nói chuyện với bảo vệ, nên bảo vệ vừa nghe thấy cô bảo muốn tìm số 15 thì liền chỉ hướng cho cô đi vào bên trong.

Sau chỗ ngoặt thứ hai là một cái hành lang thật dài, cuối hành lang là một nhà kho nơi bối cảnh chất thành đống, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, hoàn toàn khác hẳn với sự náo nhiệt ở bên ngoài mà cô đã chạy qua.

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy hơi kỳ lạ, Tần Duyệt ngăn người ở đây làm gì, thế là cô lại đi về trước vài bước, sau đó thấy có một cái bóng phía sau cửa, đốt một nhúm lửa, sau đó lại có làn khói nhẹ dâng lên từ ánh lửa, kéo dài trôi dạt rồi tan biến nơi cuối bóng tối.

“Tần Duyệt, là anh đấy sao?” Tô Nhiên Nhiên chần chờ hỏi.

Tần Duyệt chậm chậm đi ra khỏi bóng tối, trong tay kẹp điều thuốc yên lặng nhìn cô, biểu thường có vẻ lạnh nhạt hơn ngày thường rất nhiều.

Tô Nhiên Nhiên càng cảm thấy bất an, vì thế vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Rốt cuộc Tần Duyệt cũng mỉm cười, nụ cười tươi đó bị giấu trong bóng tối: “Trang phục diễn của tôi bị người ta phá hỏng rồi.”

Tô Nhiên Nhiên nhăn mày lại, “Vậy phải làm sao bây giờ? Bây giờ đi mua có còn kịp không?”

Tần Duyệt rút điều thuốc một hơi thật mạnh, lại phun ra, nói: “Không kịp, chẳng qua tôi đã nghĩ đến một biện pháp khắc phục khác rồi. Nhưng mà.....”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu chờ anh nói nhưng Tần Duyệt lại không nói nữa, anh chỉ yên lặng nhìn cô đăm đăm, bóng đen tối mờ như biến động trong ánh mắt, như thể đang kìm nén gì đó, lại giống như đang chờ đợi điều gì.

Cuối cùng, anh nở một nụ cười tươi bất cần đời kia, nói: “Không có gì cả, em đến khán phòng đi, chờ xem anh điên đảo bốn phía nhé.”

Tô Nhiên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, đây mới là Tần Duyệt mà cô quen thuộc, bộ dáng vừa rồi kia làm cô nhìn không được mà lo lắng đề phòng, vì thế cô gật đầu, nói: “Vậy anh cố lên nhé.”

Cô mới vừa xoay người đi thì đột nhiên nghe thấy Tần Duyệt ở phía sau hô lên một tiếng: “Tô Nhiên Nhiên!”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu gì cả mà quay đầu lại, chỉ thấy Tần Duyệt như hạ quyết tâm gì đó, anh dầm tắt yên ở dưới chân, sau đó đi đến trước mặt cố, nhìn cô đăm đăm, hỏi: “Em có nhớ còn nợ tôi cái gì không?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu được anh đang nói chuyện anh giúp cô điều tra thì cô phải cảm ơn anh thế nào, , nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì Tần Duyệt đã nắm lấy cằm cô rồi cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Đôi môi lạnh lẽo dính chặt vào nhau, nhanh chóng châm thành ngọn lửa nóng bỏng, Tô Nhiên Nhiên mở to đôi mắt, cảm thấy tiếng hít thở của người trước mặt thật nặng nề, nhịp tim của anh rõ ràng đến nỗi có thể nghe thấy được.

Lúc này ánh đèn sân khấu được bật lên toàn bộ, xuyên qua cửa sổ ở hành lang mà chiếu sáng cả nơi nhỏ này.

Khuôn mặt anh như được gột rửa trong chùm tia sáng, hai hàng lông mi dài rũ xuống, bóng dáng có vẻ vừa chuyên chú vừa thâm tình.

Chỉ chạm qua nhẹ nhẹ một cái rồi dừng, giống như con mèo nhỏ rời khỏi tấm đệm mềm của mình mà chạm vào miếng cá khô nhỏ mà nó thêm nhỏ dần từ lâu, rồi lại sợ để lộ ra móng vuốt thì sẽ làm nó đau.

Cuối cùng Tần Duyệt cũng thả tay, anh thoả mãn nhếch khoé miệng lên, lại tựa trán cô, khàn giọng nói: “Lần sau nhớ phải nhắm mắt lại đấy.” Sau đó lại sờ lên mặt cô, hết như thể khởi động tình thần chiến đấu, sau đó thì xoay người đi về phía sân khấu.

Tô Nhiên Nhiên ngơ ngẩn sờ môi, cô nhăn mày bất mãn suy nghĩ: Ai bảo anh còn có lần sau nữa chứ!

TÌNH CẢM NHỚ NHUNG CỦA CHÀNG TRAI MÃI LÀ THƠ

Trong ánh đèn rực rỡ và điệu múa xinh đẹp nổi bật, trận chung kết thể hệ “Thanh” mới xuất sắc cuối cùng cũng chính thức được khai mạc.

Lúc thí sinh số 15 tài năng nhất nổi tiếng nhất sắp lên sân khấu thì ánh đèn trở nên mờ dần đi.

Trong màu đen dày đặc đột nhiên có làn khói mờ được đốt cháy lên, sau đó trên đỉnh được thắp một chùm ánh sáng trắng làm tất cả khán giả đều hét lên, bởi vì người đàn ông đứng giữa sương khói và chùm sáng kia, thế nhưng chỉ mặc một chiếc áo ngủ màu đen mà thôi.

Mỗi lần Tần Duyệt lên sân khấu, ngoại trừ ngoại hình và kỹ năng ca hát thì cách ăn mặc khác người vẫn luôn được nhiều người nhắc tới. Bởi vì được giấu dưới lớp mặt nạ cho nên lần nào cũng hết mức phóng đại về phong cách, mà cách biểu diễn của anh khiến cho phong cách này được phát huy tối đa nhất.

hôm nay số 15 mặc cái gì # lần nữa trở thành chủ đề hot nhất, hơn nữa trước trận chung kết một ngày thì đạt được lượt chia sẻ cao nhất. Nhưng không một ai nghĩ tới, vào thời điểm quan trọng của chiến thắng cuối cùng thì anh lại chỉ mặc một chiếc áo ngủ đứng ở chỗ này.

Khán phòng mới nãy còn náo nhiệt ồn ào nay đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh, nhưng Tần Duyệt như không nhận ra mà chỉ tập trung cúi đầu, đôi môi mỏng khẽ hé ra rồi bắt đầu cất tiếng hát bài “Hong” của Trương Quốc Vinh——

Hồng như cái kết nghiệt ngã của đoá tường vi

Hồng như giọt máu oán độc nhỏ xuống bờ môi

Giữa thẳm sâu của bóng đêm bỗng mơ giấc mộng đẹp

Trong gương soi không thấy nổi một phần nổi đau này..... (lời dịch của anhtrangnho)

Khi anh hát thì cứ tùy hứng đi về phía trước, hai bên sân khấu được trang bị máy quạt gió trên giá, áo tắm dài tùy ý tung bay lên, giống như đoá hoa tường vi đen nở rộ trong hoàng hôn, đường cong cùng đôi chân dài như ẩn như hiện trong làn sương làm người xem không thể dời mắt được.

Giọng hát của anh hơi khàn và lười biếng, động tác lại sạch sẽ lưu loát, pha trộn giữa nam tính cùng quyết rũ, mạnh mẽ cùng gợi cảm giao hoà nhau một cách kỳ lạ.

Mà chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt anh như thể càng có thêm vài phần thần bí bởi bầu không khí mờ ảo, làm mọi người như ngồi trong một sân khấu kịch lớn, mà anh chính là vai chính duy nhất.

Anh đứng yên bên camera, giống như vô tình mà vén tóc, vạt trước áo ngủ nghiêng lệch cởi ra, lộ ra cơ ngực rắn chắc, mồ hôi dọc theo hình dáng của chiếc cằm rồi rơi xuống ngực khiến mấy fangirls đến trường quay và ngồi trước TV hò hét liên tục, như thể trái tim đột nhiên bị đánh trúng vậy.....

Đây là màn trình diễn đặc biệt nhất đêm đó, và không thể nghi ngờ gì mà nhận được số phiếu bầu cao nhất từ trước tới nay, Tần Duyệt với ưu thế tuyệt đối mà giành được cúp quán quân.

Nhưng đối diện với tiếng hò hét “gỡ mặt nạ” “gỡ mặt nạ” như thủy triều ở trường quay thì Tần Duyệt chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, rồi nói vào micro, “Tôi có đi được đến hôm nay thì cần phải cảm ơn một người. Lúc trước bởi vì tôi không được ai đánh giá cao cho nên suốt ngày cứ quanh quẩn trong quán bar, thời điểm gần như phải từ bỏ bản thân thì cô ấy phát hiện ra tôi, kéo tôi lên khỏi đồng bùn lầy, khuyến khích tôi nhất định phải tới tham gia. Có thể nói, nếu không có cô ấy thì sẽ không có tôi của ngày hôm nay.” Anh hất cằm lên, nhìn về phía khán phòng, lớn tiếng nói: “Cô ấy chính là Phương Lan của hãng đĩa Nghiên Nguyệt.

Ánh đèn sân khấu kịp thời chiếu vào biểu cảm của Phương Lan đang ngồi hàng trước của khán phòng, chỉ thấy bà vui vẻ cười, đôi mắt thì đầm lệ.

Tần Duyệt bước xuống sân khấu trước mặt mọi người, đặt cúp lên tay của Phương Lan rồi chân thành nói: “Cảm ơn.”

Tiết mục lãng tử quay đầu này nhanh chóng được lan truyền khắp internet dưới nhiều hình thức khác nhau, làm cả vòng dư luận mới náo động lên đỉnh điểm.

Ở trong cuộc phỏng vấn sau trận đấu, Tần Duyệt rầm rộ tuyên bố gia nhập vào hãng đĩa Nghiên Nguyệt vì để báo đáp sự giúp đỡ của Phương Lan.

Đêm đó, bên trong Nghiên Nguyệt tổ chức một bữa tiệc ăn mừng nhỏ, tất cả mọi người đều vui mừng vì cuộc khủng hoảng sắp trôi qua.

Chỉ có mình Tần Duyệt đen mặt ngồi trong góc, ai tới mời rượu cũng chỉ cúi đầu buồn hiu uống rượu.

Phương Lan đi tới, nâng ly chúc mừng anh: “Này, cháu là quán quân đấy, không thể biểu hiện vui vẻ tí sao hả.”

Tần Duyệt liếc mắt nhìn bà một cái, vẫn cái biểu cảm khó chịu kia, Phương Lan chớp mắt một cái, dường như lúc này mới bừng tỉnh lại: “Ồ ~~~~ có phải bởi vì Nhiên Nhiên không thể ở lại xem cháu biểu diễn không?”

Ngữ khí của bà quá mức hả hê khi người gặp họa làm Tần Duyệt ngược nhìn tròn mắt, tức giận uống một hớp rượu.

Sau khi anh ứng phó xong với truyền thông ở hậu trường thì trước tiên liền chạy ra tìm Tô Nhiên Nhiên, muốn biết xem cô có vừa lòng với màn trình diễn của anh không. Ai biết lại được thông báo là lúc đó Tô Nhiên Nhiên nhận được điện thoại của Cục Cảnh sát nên đã rời đi trước khi phát sóng trực tiếp rồi. Nói cách khác, buổi biểu diễn mà anh đặc biệt thiết kế vì cô đã được định sẵn là cô

không thể tận mắt nhìn thấy.

Ngay cả khi có vạn người tán thưởng, cho dù xung quanh đầy phồn hoa, nhưng nếu không có em ở đây thì hết thảy đều trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Anh đột nhiên nhớ tới nụ hôn trong bóng tối kia, nghiêm túc mà nói thì cũng không xem như là hôn, chỉ là môi chạm môi trong thời gian ngắn thôi, nhưng chỉ cần nhớ đến thì lại cảm thấy rung động hơn bao giờ hết.

Vì thế mọi thứ xung quanh mình đều trở nên vô cùng khó chịu, tiếng cười, tiếng huyên náo, tiếng chúc mừng đều biến thành ầm ĩ, anh chờ không nổi mà muốn nhìn thấy cô.

Cô sẽ nghĩ gì về nụ hôn này, là tức giận, là kinh ngạc, thẹn thùng.....Hay là lo sợ bất an chờ mong giống như anh.

Thế là anh buông ly rượu xuống đứng dậy, xuyên qua đám người náo nhiệt, cũng không hề để ý tới ánh mắt kinh ngạc và thắc mắc của mọi người mà ngẩng đầu đi thẳng ra ngoài.

Lúc anh mở cửa của Tô gia ra thì ánh đèn đèn ụp xuống tràn ra, làm trái tim anh cũng nhấc lên theo.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chìa khoá, trong lòng thì cứ diễn đi diễn lại nên dùng biểu cảm thế nào để đối mặt với cô, ai ngờ công sức anh vất vả điều chỉnh cảm xúc đi vào thì nghe thấy tiếng Tô Lâm Đình cười chào hỏi: “Cháu về rồi à, sao trễ thế!”

Ý chí chiến đấu tích góp cứ thế toàn bộ tiêu tan, anh xệ vai xuống, liếc nhìn xung quanh một vòng rồi thất thần trả lời: “Dạ vâng, hôm nay cháu có tí việc.”

Tô Lâm Đình không biết chuyện tham gia cuộc thi của anh, chỉ tùy ý thu tầm mắt lại, sau đó tò mò hỏi: “Cháu đang tìm gì vậy?”

“À.” Tần Duyệt hoàn hồn, trả lời qua loa: “Con khi ạ, buổi chiều cháu không ở nhà nên không biết Lỗ Trí Thâm có ăn hay không.”

Tô Lâm Đình “a” một tiếng: “Chú cũng mới vừa về thôi, Nhiên Nhiên lại không có ở nhà, cháu nhanh đi cho nó ăn đi.”

Tần Duyệt có được câu trả lời khẳng định thì trong lòng đột nhiên thấy mát mẻ, vì thế anh ủ rũ cụp đuôi trở về phòng, còn ánh mắt Tô Lâm Đình thì cứ dán chặt trên lưng của Tần Duyệt hồi lâu rồi mới xoay người trở về phòng của mình.

Anh cho Lỗ Trí Thâm ăn xong thì liền ngồi khoanh chân trên giường, vừa đếm từng giây từng phút trôi qua vừa đóng tai nghe ngón bất kỳ thanh âm nào từ phòng khách truyền tới.

Cuối cùng anh nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa, bèn vội vàng nhảy phắt dậy, sau đó lại khựng bước, rồi sửa sang lại mái tóc trước gương, bày ra cái tư thế tự cho là tiêu sái mà đi ra ngoài.

Tô Nhiên Nhiên có vẻ như cực kỳ mệt mỏi, quanh mắt có màu xanh đen đậm, cô vừa nhìn thấy Tần Duyệt đi ra thì miễn cưỡng cao giọng nói: “Anh về rồi sao, chúc mừng anh nhé!”

Tần Duyệt giật mình, hỏi: “Em biết rồi sao?”

“Ừ,” Tô Nhiên Nhiên xoa huyết Thái Dương đau nhức, nhẹ giọng nói: “Tôi có thấy ở trên mạng, đâu đâu cũng tràn ngập tin tức anh đoạt giải quán quân hết.”

Sau đó cô đi vào bếp định rót một ly nước uống, cả người Tần Duyệt đầy bất bình, thế là trực tiếp lấy cơ thể chặn cô lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Có phải em mất trí nhớ rồi không? Hay trí nhớ của em chỉ có 7 giây thôi!”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu ra sao mà nhìn anh, cả người Tần Duyệt nghiêng về phía trước, anh híp mắt hỏi: “Có phải em quên hôm nay tôi hôn em rồi đúng không?”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, sau đó cúi đầu nói: “Ồ, chuyện đó, tôi hiểu.....”

Trái tim vất vả lắm mới lắng xuống được của Tần Duyệt lại nhảy căng lên, anh nuốt nước miếng, hỏi: “Em hiểu cái gì?”

Tô Nhiên Nhiên vẫn bình tĩnh nhìn anh, nói: “Tôi hiểu lúc động vật có vú gặp được nguy hiểm hay lâm vào hoàn cảnh khó khăn thì đều sẽ không tự chủ được mà tìm kiếm sự ấm áp của đồng loại để được an ủi, chẳng hạn như ôm hoặc hôn. Đây là một phương thức giúp chúng nó xua tan căng thẳng. Vì thế tôi không trách anh đâu.” Đây là giải thích hợp lý mà cô đã suy nghĩ hồi lâu ở trên xe.

Mặt Tần Duyệt nhanh chóng biến thành màu xanh đen, anh rất muốn hét to lên cho cô nghe: Em hiểu cái rắm ấy!

Động vật có vú cái gì, đồng loại an ủi cái gì hả, cô cứ nhẹ nhàng băng quơ biến tâm tư lo lắng bất an cả đêm nay của anh thành một trò đùa.

Tô Nhiên Nhiên thấy anh không nói lời nào, còn cô thì mệt muốn chết đi được, cho nên chỉ lướt qua anh rồi tiếp tục nói: “Nhưng lần sau đừng có tìm tôi nữa, tôi không quen đâu!”

Tần Duyệt cảm thấy nếu không phải trái tim của anh đủ lớn thì bây giờ chắc bị cô chọc tức đến phun máu ra rồi, anh trừng mắt túm chặt cánh tay của cô, hỏi: “Tô Nhiên Nhiên, em con mẹ nó thật sự là người máy!”

Tô Nhiên Nhiên nhăn mày không vui nhìn anh, Tần Duyệt bị cô chọc tức điên rồi, chỉ kéo cô sang trái sang phải để tìm kiếm: “Pin của em đâu? Pin ở chỗ nào? Hay là em nạp điện, nguồn điện ở đâu hả, có phải nguồn điện ở trong phòng thí nghiệm không?”

Tô Nhiên Nhiên bị anh lắc đến chóng mặt, lại ngửi được mùi rượi nồng nặc trên người anh, vì thế cuối cùng cô cũng tức giận hất tay anh ra, nói: “Anh làm gì đấy, uống say nổi cơn điên à!”

“Cho dù tôi uống say nổi cơn điên cũng còn tốt hơn người không tim không phổi như em!” Sau khi Tần Duyệt đen mặt hét to câu này xong thì nặng nề dậm mạnh chân quay về phòng, sau đó đóng cửa cái “rầm”.

Tô Nhiên Nhiên không thể hiểu được cơn giận vô cớ của anh từ đâu mà ra, nếu vì nụ hôn đó thì người nên tức giận phải là cô mới đúng chứ.

Nhưng cô quá mệt mỏi, không còn sức suy nghĩ về chuyện này nữa, thế nên chỉ vào bếp rót ly nước rồi sức cùng lực kiệt đi lên lầu.

Lúc đi ngang qua phòng của Tô Lâm Đình thì đột nhiên cô thấy Tô Lâm Đình dựa vào cửa nhìn cô, trong ánh mắt còn mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu và hỏi: “Sao thế? Bố nghe như hai đứa đang cãi nhau.”

Tô Nhiên Nhiên xoa huyết Thái Dương, mệt mỏi nói: “Không có gì đâu ạ, anh ấy uống nhiều quá.”

Tô Lâm Đình lại nhìn cô vài lần rồi mới nói: “Vậy con nghỉ ngơi sớm đi,” Sau đó thì xoay người vào phòng.

*

Trong phòng thẩm vấn của Cục Cảnh sát Thành phố, Điền Vũ Thuần nhìn những bức thư màu hồng xếp chồng lên nhau thì vẻ hồng hào trên mặt dần mờ đi, nhưng cô ta vẫn mím môi, trước sau vẫn không nói câu nào.

Lục Á Minh hừ lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới chúng tôi sẽ tìm được những thứ này phải không. Đây cũng là do cấp trên Phương Lan của cô tìm ra đấy, thư và quà fans tặng cho Viên Nghiệp mấy năm nay đều được cất trong một ngăn tủ, sau khi cậu ấy chết thì đã lâu chưa có ai động vào cả. Mãi cho đến khi chúng tôi điều tra thì Phương Lan mới nhớ tới sự tồn tại của chuyện này.”

Ông cầm đại mấy bức thư lên, nói: “Không thể nghĩ đầu năm nay còn có người sẽ kiên nhẫn viết thư nữa. Chúng tôi đã xem qua rồi, những bức thư đó đa phần đều do một người viết, bắt đầu từ mấy năm trước và chưa từng bị gián đoạn. Và từ nội dung suy ra thì Viên Nghiệp còn không ít lần trả lời thư của người này nữa. Cô Điền này, nếu chúng tôi không nhìn lầm thì đây chính là nét bút của cô nhỉ.”

Ánh mắt Điền Vũ Thuần nhìn chăm chăm vào bức thư trên tay ông, làm như cực kỳ đau lòng vì nó bị người ta tùy tiện lật qua lật lại như thế, sau đó cô ta hít một hơi thật sâu, sự nhút nhát và tự ti từng biểu hiện nay đều biến mất không chút tung tích, khoé môi thì giương lên một nụ cười ranh mãnh, nói: “Đúng vậy, đều do tôi viết đấy, nhưng những thứ này thì có thể chứng minh được gì chứ? Chỉ đơn giản là mấy bức thư thôi mà, có thể chứng minh được tôi giết người sao?”

MỘT KHI ĐÃ LÃNG MẠN THÌ CŨNG CÓ THỂ LẤY MẠNG NGƯỜI

Đêm khuya, ở bờ sông yên tĩnh.

Tàn dư của cơn gió bị bóng đêm nhuộm thành màu đen dày đặc quay vòng như trang giấy màu xám trắng vụn vặt bị cuốn lại, từ trên cao bắt đầu xoáy lại rồi bất đắc dĩ rơi xuống, tung bay dính trên chiếc còng trắng trơn của cô gái.

Nhưng cô gái lại như không hề có cảm giác gì, chỉ tập trung bỏ giấy lụa vàng vào trong đồng lửa, đôi mắt bị ánh lửa chiếu sáng, mà sau khi ánh lửa tắt đi thì ánh sáng ấy chỉ còn lại nỗi buồn sâu thẳm.

Sau khi Điền Vũ Thuần thiêu xong tiền giấy trong tay, nhìn làn khói xanh đen bị gió thổi bay tứ tung thì nước mắt đã kín đáo rơi trên gương mặt.

Sau đó, cô ta nhìn trái phải một lúc rồi mới lấy một chiếc USB màu đen trong túi nhỏ cô ta mang theo ra, trong ánh mắt lấp lánh sự quyết tâm tuyệt đối, đang định giơ tay lên ném vào trong đồng lửa thì đột nhiên có mấy bóng đen nhảy ra từ bốn phía, sau đó kẹp cổ tay của cô ta lại rồi đoạt lại chiếc USB kia.

Sắc mặt của Điền Vũ Thuần thay đổi, quay đầu lại thì nhìn thấy Tô Nhiên Nhiên đang đứng phía sau bỏ tay vào túi, góc áo bị gió thổi bay uyển chuyển như con bướm đêm.

Kinh ngạc, hoảng sợ, hờ hững.....Các từ thay phiên nhau thoáng hiện lên gương mặt của cô ta, cuối cùng cô ta lau đi nước mắt, chấp nhận rồi thở hắt ra, nói: “Sao các người tìm tới được?”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn đồng lửa hết sau lưng cô ta, nói: “Một trong những vật chứng quan trọng nhất trong vụ án này chính là tần số âm thanh của nhạc đệm lúc Chung Nhất Minh đang biểu diễn. Chúng tôi đã đến đài truyền hình điều tra qua những tất cả các đoạn băng đều thiếu mất đoạn này, tôi nghĩ có người nhân lúc hỗn loạn mà cố tình xóa nó đi. Vì thế tôi liền suy đoán, vì sao người đó lại nhất định phải xóa đi đoạn âm tần này, có phải bởi vì trong đó giấu thứ gì hay không, ví như giọng nói của người đó chẳng hạn.”

Cô bước một bước đến bên cạnh Điền Vũ Thuần, nói: “Cô đã ghi lại đoạn buộc tội Chung Nhất Minh ở phần nhạc đệm đó, tuy rằng đã sử dụng bộ thay đổi giọng nói nhưng cô vẫn sợ bị phát hiện ra tần số âm thanh gốc thì khoa Kỹ thuật có thể tách âm thanh ra được, vì thế còn đặc biệt xóa bỏ đi đoạn nhạc đệm đó. Nhưng tôi biết, cô nhất định rất tiếc khi phải xóa bỏ hoàn toàn đoạn tần số âm thanh đó, nên nhất định sẽ lưu lại bản sao, bởi vì bài hát đó cô viết cho Viên Nghiệp, và đó cũng là lần đầu tiên được cả thế giới nghe thấy. Với sự si mê của cô với Viên Nghiệp thì cô tuyệt đối sẽ không để nó bị chìm một cách lặng lẽ được. Cho nên cô cần một nghi thức, như hôm nay chẳng hạn, vào ngày giỗ của Viên Nghiệp để cậu ấy có thể nhận được đoạn giai điệu này.”

Điền Vũ Thuần nhìn thoáng qua chiếc USB bị nhân viên cảnh sát chụp được, mái tóc thì bị cơn

gió thổi hết hết ra sau tai, đột nhiên cô ta nở một nụ cười mê ly: “Chị Tô này, chị đã từng yêu say mê điên cuồng vì ai chưa? Chị có biết cảm giác mất đi lý trí vì một người không?”

Lúc Điền Vũ Thuần ở trung học từng là một cô gái hư đốn, mãi cho đến một ngày nghe được tiếng hát của một người ở quán bar, lúc đó cô ta đột nhiên hiểu được cảm giác bị đánh trúng tim ngay lập tức mà trong sách viết.

Vì thế mỗi ngày cô ta đều đến quán bar kia, tìm cơ hội để bắt chuyện với người đàn ông đó, không hề che giấu sự ngưỡng mộ của mình đối với người đó.

Người đàn ông đó chính là Viên Nghiệp, lúc ấy anh ấy chỉ là một ca sĩ thất bại, nhưng sự nhiệt tình đối với âm nhạc của anh ấy đã làm cô ta động lòng, vì thế lần đầu tiên Điền Vũ Thuần bắt đầu có mục tiêu cuộc sống, cô ta muốn đi học âm nhạc, cô ta muốn gần anh ấy hơn một chút.

Cuối cùng, nhờ vào sự cố gắng chăm chỉ mà cô ta thi đậu vào Học viện Âm nhạc, mà Viên Nghiệp cũng bởi vì được Nghiên Nguyệt phát hiện mà tạo thành nhóm song ca TOP S.

Cô ta vui mừng nhìn anh ấy trở thành một ngôi sao lấp lánh, thế là lấy tâm tư của một người hâm mộ mà viết thư cho anh ấy, cùng giao lưu âm nhạc từng chút từng chút một, cô ta vẫn luôn hy vọng đến ngày tốt nghiệp, để cô ta có thể đường đường chính chính mà đứng trước mặt anh ấy, giao tất cả bài hát mà cô ta đã viết cùng với toàn bộ sự ngưỡng mộ mà cô ta dành cho anh ấy trong những năm qua.

Nhưng mà khi ngày đó đến thì anh ấy đã chết.

Điền Vũ Thuần không tin Viên Nghiệp sẽ vô cớ chết đột ngột như vậy, vì thế mới che giấu thân phận mà nhận lời mời đến Nghiên Nguyệt, muốn tự mình đi điều tra chân tướng.

Tình cờ thay, cô ta phát hiện Chung Nhất Minh căn bản không biết sáng tác, vì thế càng thêm nghi ngờ cậu ta. Cuối cùng có một ngày, cô ta cũng phát hiện được sự thật về cái chết của Viên Nghiệp, sau đó thì cô ta không tiếng động lập ra một kế hoạch trả thù.

Cô ta sáng tác giúp Chung Nhất Minh, giúp cậu ta từng bước đứng lên, lại giúp cậu ta suy nghĩ quỷ kế có thể lôi kéo lại được sự chú ý của mọi người. Sau đó lại lợi dụng quỷ kế này mà để cậu ta chuộc tội vì người thân yêu của cô ta trước mặt tất cả mọi người.

Tô Nhiên Nhiên đọc xong lời khai của Điền Vũ Thuần thì tâm tình cũng chả nhẹ nhàng mấy, nếu Điền Vũ Thuần không cố chấp muốn báo thù như vậy, cô ta hoàn toàn có thể giao Chung Nhất Minh cho cảnh sát và đưa cậu ta ra công lý. Nhưng bởi vì cô ta bị thù hận che mắt rồi chọn một con đường cùng chết chung.

Cô nhớ Điền Vũ Thuần từng hỏi cô một câu: “Chị đã từng yêu say mê điên cuồng vì ai chưa? Chị có biết cảm giác mất đi lý trí vì một người không?”

May là cô chưa từng, những yêu hận quá mức đó không hề có ích cho cuộc sống của cô gì cả nên cô không muốn dính vào tí nào, cũng tuyệt đối không cho phép bản thân mình vì bất kỳ ai mà đánh mất lý trí.

Sau khi vụ án này kết thúc thì Tô Nhiên Nhiên nhận được điện thoại của Phương Lan, cô do dự hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn nhận điện thoại.

Trong quán cà phê ngoài trời, Phương Lan khuấy cà phê, thờ dài nói: “Mẹ biết, cho dù mẹ có giải thích thế nào thì con cũng không thể hiểu được vì sao mẹ lại lựa chọn như vậy vào lúc ấy.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu không nói chuyện, cô sẽ không giải thích về quá khứ, đặc biệt là với mẹ mình.

Phương Lan dùng ngón tay xoa cái muống, nở một nụ cười cay đắng, “Có lẽ con không biết, lúc trước khi bỏ rơi con cùng bố con thì có bao nhiêu người tưởng mẹ điên rồi. Rõ ràng là một gia đình tốt như vậy, có một ông chồng tận tụy cùng với đứa con sơ sinh.....Tại sao mẹ nhẫn tâm bỏ hết tất cả mà bắt đầu lại từ đầu.”

Bà bưng ly lên nhấp một miếng, nói tiếp: “Nhưng căn bản không ai hiểu cảm nhận của mẹ cả, bố con.....Có thể là một người đàn ông tốt trong mắt mọi người, nhưng ông ấy lại không phải là một người chồng tốt. Từ lúc kết hôn tới giờ thì số lần bố và mẹ nói chuyện với nhau chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ông ấy mãi mãi chỉ tập trung vào việc nghiên cứu của mình, tựa như một bộ xử lý chỉ tính toán các loại số liệu vậy. Mà mẹ cho dù là điên cuồng cũng được mà nung nấu lâu lành thì cũng vậy, cũng chẳng thể làm ông ấy liếc mắt nhìn mẹ dù chỉ một cái. Sau đó mẹ lại cảm thấy có lẽ bên cạnh ông ấy có là ai thì cũng chẳng sao cả, ông ấy chỉ cần một người phụ nữ chăm sóc cho gia đình, có thể sinh con vì ông ấy, nhưng mẹ lại không thể chấp nhận một vị trí như vậy. Vì thế mẹ cố gắng thoát khỏi nó, tình nguyện nhẫn tâm bỏ con lại để tìm lại chính bản thân mình.”

Bà hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra biểu cảm tự giễu, “Lúc trước mẹ cực kỳ xem trọng Nghiên Nguyệt, cho nên được ăn cả ngã về không mà đầu tư hết vào nó, mẹ cho rằng mình có thể làm ra được chút sự nghiệp cho ông ấy thấy, cho ông ấy biết ngoại trừ làm bà Tô thì mẹ cũng có thể có được ánh sáng của chính mình. Nhưng sau đó mẹ lại phát hiện sự xấu xa sau lưng Nghiên Nguyệt nhưng mẹ không thể dễ dàng buông tay được, bởi vì mẹ sĩ diện, mẹ không chấp nhận chịu thua, mẹ không muốn để ông ấy thấy rằng mẹ rời bỏ ông ấy thì chỉ có thể vỡ đầu chảy máu, chẳng làm nên trò chống gì.”

Bà cúi đầu, khoé mắt đầy nước mắt rồi nhẹ giọng nói: “Mẹ nói những chuyện này không biết con có thể hiểu được không. Nhưng mà thật sự mẹ không nghĩ tới chuyện sẽ cấu kết làm bậy với bọn họ, mẹ sẽ không từ bỏ điểm mấu chốt của mình.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn im lặng nhìn bà, lại đột nhiên lên tiếng: “Mẹ biết bố cứ mãi nghiên cứu cái gì không?”

Phương Lan giật mình gật đầu rồi ngay sau đó lại lắc đầu, từ lúc kết hôn tới giờ thì Tô Lâm Đình cứ đắm chìm trong nghiên cứu của ông ấy, còn cụ thể đang làm gì thì bà chỉ biết một vài cái thôi, nhưng cũng không biết nhiều lắm.

Tô Nhiên Nhiên buông ly xuống, nói: “Bố đang nghiên cứu một loại thuốc gen mới, nếu thành công thì sẽ thành cống hiến quan trọng trong lịch sử y học của nhân loại. Bố vẫn tin chắc rằng mình có thể thành công, mà bố đã từng nói với con rằng, nếu nghiên cứu chế tạo thành công thì sẽ đặt tên loại thuốc này là Chris.”

Tay của Phương Lan run lên, Chris là tên Tiếng Anh của bà.

Tô Nhiên Nhiên cup mắt, nói từng câu từng chữ: “Bởi vì bố muốn cho mọi người nhớ kỹ rằng sau

lương thành tựu này, ngoại trừ ông ấy, còn có sự trả giá của vợ ông ấy nữa.”

Phương Lan xoay mặt đi, đôi vai khẽ run lên, một lát sau thì bà mới cong khoé môi, nói: “Bố con khi lạnh lòng thì như đòi mạng vậy. Mà một khi đã lãng mạn rồi thì cũng có thể lấy mạng người luôn.”

Cho nên bà mới có thể yêu ông ấy, cho dù ở thời đại nào thì vẫn trước sau như một.

Bà điều chỉnh lại cảm xúc, lại thấp thỏm hỏi: “Nhiên Nhiên, con vẫn sẽ trách mẹ sao?”

Tô Nhiên Nhiên không biết nhưng cô vẫn lắc đầu, cho dù thế nào đi nữa thì cô cũng không muốn nhìn mẹ mình đau khổ.

Tô Nhiên Nhiên đi rồi nhưng Phương Lan ngồi ngơ ngẩn hồi lâu, tận cho đến khi ly cà phê trước mắt đã lạnh ngắt mới thở hắt ra một hơi, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Tần Duyệt.

Hai ngày nay Tần Duyệt vẫn còn trong tâm trạng buồn bực, lúc nhận điện thoại thì không hề kiên nhẫn mà A lô” một tiếng.

Phương Lan nghe giọng điệu của anh thì biết anh chắc chắn là chịu thiệt bởi con gái mình, vì thế tâm trạng không biết sao cũng tốt hơn, cười hỏi: “Sao thế? Hình như bên chỗ cháu không được thuận lợi lắm nhỉ.”

Tần Duyệt vốn dĩ bực dọc gần chết, nhưng vẫn bận tâm bà là mẹ của Tô Nhiên Nhiên nên mới không khẩu nghiệp, anh đang chuẩn bị cúp máy thì đột nhiên nghe Phương Lan nói tiếp: “Dì đã nói với cháu rồi, con người của Nhiên Nhiên đơn giản là không thông suốt, cháu mà cứ bắt nó phải cần thận suy nghĩ là điều không thể nào cả. Nếu muốn để nó biết được tâm tư của cháu thì cháu cần phải dùng biện pháp trực tiếp nhất.”

Tần Duyệt giật mình, anh đương nhiên đã nghĩ tới trực tiếp thổ lộ với cô, nhưng mà.....Lỡ như bị cô từ chối không thương tiếc thì cũng quá con mẹ nó tàn nhẫn rồi!

Phương Lan lại cười nói: “Xem tình cảm bạn hợp tác làm ăn giữa hai chúng ta bây giờ thì dì sẽ bán cho cháu một tin tức, hai ngày nữa sẽ là sinh nhật của Nhiên Nhiên, phải theo đuổi con gái thế nào chắc dì không cần phải dạy cháu đâu nhỉ.”

Tần Duyệt cúp máy, ngây người trên ghế sofa hồi lâu. Lỗ Trí Thâm thấy chủ nhân hiếm khi yên tĩnh như vậy thế là nó tò mò nhảy phắt lên người của anh, nghiêng đầu nghi ngờ nhìn anh.

Tần Duyệt nằm cổ nó lên, nheo mắt hỏi: “Mày nói xem ta có thể thành công không đây?”

Lỗ Trí Thâm chớp đôi mắt to, trong khoảng thời gian này ngày nào nó cũng xem TV cùng Tần Duyệt nên cũng học được vài động tác trong đó, vì thế nó vươn hai đầu ngón tay ra làm một tư thế YEAH, đi cùng với một nụ cười nịnh nọt, nó nghĩ thầm, chắc như vậy là có thể dỗ dành chủ nhân vui vẻ rồi nhỉ.

Cuối cùng Tần Duyệt bị nó chọc cười, anh xách cổ nó ném lên sofa, sau đó đứng lên giãn gân cốt, rồi hạ quyết tâm trong lòng.

Đúng vào lúc này thì tiếng chuông cửa vang lên, anh ngạc nhiên đi ra mở cửa, thế nhưng lại thấy

Tần Mộ đứng ở cửa, đứng phía sau còn có hai người hầu nữa.

Tần Mộ liếc mắt nhìn vào trong một cái, sau đó tùy tiện đi vào ngồi xuống sofa, nói: “Chú Tô bảo anh tới đón chú về, sao, cảm giác được ra tù chắc sướng lắm nhờ.”

THÌ RA CÔ ẤY THÍCH MÌNH ỒNG ẸO LẮNG LƠ MỘT TÍ

Tần Mộ dựa lưng vào sô pha, tao nhã phúi góc áo, con người này bất kể ở chỗ nào cũng đều có thể mang bộ dáng quý công tử nhẹ nhàng kia cả.

Tần Duyệt trừng mắt nhìn anh ấy, sau đó nhả ra vài chữ: “Không đi, cút!”

Tần Mộ chớp mắt, lại đổi một cái tư thế vắt chân thoải mái, nói: “Sao thế, bị giam đến nghiện luôn rồi à, hội chứng Stockholm* sao?”

** Hội chứng Stockholm: là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình. Thuật ngữ này được bác sĩ tâm thần Nils Bejerot đặt ra sau một vụ phạm tội xảy ra năm 1973 tại Stockholm, Thụy Điển (theo Wikipedia).*

Tần Duyệt ngồi xuống sô pha theo hình chữ X, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Kêu em tới thì em phải tới, bắt em đi thì phải đi sao? Em càng không đi đây, anh có thể làm gì được em chứ!”

Tần Mộ nở nụ cười, nói: “Anh nghĩ chắc chú còn chưa hiểu rõ lời anh nói nhi? Hôm nay chính chú Tô gọi điện thoại cho bố nói kỳ hạn 1 tháng đã qua rồi, bảo bọn anh phải thực hiện lời hứa mà đón người đi. Chủ nhân nhà người ta đã lên tiếng rồi mà chú còn có thể ăn vạ được sao?”

Lúc này Tần Duyệt mới suy nghĩ cẩn thận ý nghĩa sâu xa trong đó, những ngày ngơ ngẩn của anh ở Tô gia đã vượt qua thời hạn ước định từ lâu rồi, bởi vì muốn thăm dò tâm tư nhỏ nhoi này mới cố ý giả vờ hồ đồ, mà hai bố con Tô gia cũng đã quen có sự tồn tại của hấn ở trong gia, hai bên vẫn luôn hoà bình như không có việc gì. Lần này Tô Lâm Đình đột nhiên kêu nhà họ Tần đón anh về, chẳng lẽ bởi vì chuyện tối đó làm ông nổi lên lòng nghi ngờ rồi sao.

Anh đang suy nghĩ thì Tần Mộ đã sai hai người hầu đằng sau, “Đi, thu dọn hành lý giúp nhị thiếu gia đi.”

Tần Duyệt lạnh lùng, còn chưa kịp đứng dậy thì Lỗ Trí Thâm đã lên vào cửa nhe răng nhếch miệng “chít chít” kêu to với hai người đó, bày ra bộ dáng nếu dám vào thì sẽ cào chết ngay.

Hai người kia bốn mắt nhìn nhau, sau đó liền nhìn về phía Tần Mộ.

Tần Mộ cũng hơi sửng sốt, anh ấy chỉ chuẩn bị để đối phó với Tần Duyệt thôi chứ chưa nghĩ ra nên đối phó với một con khỉ thế nào.

Lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng mở khoá, Tô Nhiên Nhiên đi vào trong, khi thấy trong căn phòng trống rỗng lại có thêm mấy người thì không khỏi nhíu mày.

Tần Mộ thay vào đó thì đánh đòn phủ đầu trước, đứng dậy đi đến bên cạnh Tô Nhiên Nhiên rồi cười nói: “Em trai anh ở chỗ này đã làm phiền em đủ lâu rồi, nếu chú Tô đã mở miệng thì hôm nay

anh sẽ dẫn nó đi.”

Tô Nhiên Nhiên có hơi kinh ngạc, sau đó lại nhìn Tần Duyệt, hỏi: “Anh muốn đi hôm nay sao?”

Tần Duyệt đột nhiên hoảng hốt, lớn tiếng nói: “Tôi không đi!” Sau đó xoay mặt nhìn cô đăm đăm, trong giọng nói cũng mang theo vài phần thấp thỏm: “Em muốn tôi đi sao?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ, nói theo lẽ thường: “Nếu anh không muốn đi thì cứ ở lại đi.” Sau đó lại bỏ thêm một câu: “Chỉ cần bố anh chịu tiếp tục ứng tiền sinh hoạt phí.”

Tần Duyệt buột miệng thốt ra: “Ông ấy không ứng thì tôi tự trả.”

“Anh/Chú có tiền sao!” Hai người Tô Nhiên Nhiên và Tần Mộ đồng thanh nói.

Tần Duyệt lườm Tần Mộ, nói: “Liên quan cái rắm gì tới anh!”

Tần Mộ khoanh tay lại, không tiếp tục hỏi nữa mà trong ánh mắt lộ ra vài phần nghiến ngấm.

Cho tới bây giờ thì anh ấy chưa từng thấy qua Tần Duyệt như vậy, thẳng em này của anh ấy trước giờ đều kiêu ngạo ương bướng, không thèm nhìn ai vào mắt. Nhưng vừa rồi lúc nó nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên thì rõ ràng mang theo chút thận trọng dò xét, giống như sợ sẽ bị em ấy bỏ rơi. Phát hiện này làm anh ấy cảm thấy vô cùng thú vị, lại kiềm lòng không được mà nhìn Tô Nhiên Nhiên thêm vài lần nữa.

Tần Duyệt chú ý tới ánh mắt của anh ấy đặt trên người Tô Nhiên Nhiên thì lập tức tiến lên một bước bảo vệ cô phía sau, lạnh lùng nói: “Anh đều nghe cả rồi, em sẽ không đi đâu. Cho nên bây giờ anh có thể đi rồi!”

Ý cười trên mặt Tần Mộ càng sâu thêm, anh ấy cố ý thở dài, nói: “Nhưng anh phải giải thích với chú Tô thế nào đây, Nhiên Nhiên này, nếu không em dạy anh đi.”

Ngữ điệu của anh ấy còn cố ý nói cực kỳ thân mật, rồi nhướn người về phía cô.

Tần Duyệt nghiêng rằng, rất muốn tìm cái túi giấy che khuôn mặt tươi cười đáng giận kia của Tần Mộ lại, nhưng đành sau lại truyền đến giọng nói bình tĩnh của Tô Nhiên Nhiên, “Không cần, tôi sẽ nói với ông ấy.”

Giọng nói của cô phẳng lặng, vừa tự tại lại vừa kiên định thản nhiên, ý tứ đó đã cực kỳ rõ ràng rồi, cô sẽ nghĩ cách để Tần Duyệt ở lại.

Câu nói này làm Tần Duyệt nghe như tiếng của ông trời vậy, mỗi một lỗ chân lông đều thoải mái để chịu hẳn ra, vì thế anh cũng lười so đo với ông anh Tần Mộ đã làm anh nhìn đến ngứa răng kia.

Tần Mộ sờ mũi, cực kỳ thức thời nói: “Được rồi, nếu vậy anh cũng không cần làm điều thừa thãi nữa.”

Anh ấy xoay người, lúc gần đi còn vỗ vai của Tần Duyệt, nhỏ giọng nói: “Anh thấy chú chỉ được nhất thời thôi, chứ sao ở cả đời được. Muốn danh chính ngôn thuận ở đây cũng không dễ dàng đâu.”

Tần Duyệt liếc mắt xem thường nhìn anh ấy, chẳng qua bây giờ tâm tình khá tốt, cũng chả thèm so đo với anh ấy làm chi.

Tô Nhiên Nhiên thấy người xa lạ trong nhà cuối cùng cũng rời đi, thì lúc này mới cảm thấy tự tại hơn, lại nhìn Tần Duyệt nhe miệng cười ngây ngô thì tò mò hỏi: “Anh không tức giận sao?”

Mấy ngày nay Tần Duyệt luôn cố tình tránh mặt cô, ngẫu nhiên có đụng mặt thì anh cũng chả nói lời nào, chỉ bày ra sắc mặt lạnh như băng. Tô Nhiên Nhiên cũng chả hiểu anh tức giận cái gì, chỉ đơn giản lờ anh đi để anh tự hết giận.

Tần Duyệt cảm thấy không khí bây giờ rất không thích hợp để nói những chuyện đó, vì thế hỏi ngược lại: “Em có muốn tổ chức sinh nhật không?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ, hình như ngày mốt chính là sinh nhật của cô, lại kỳ quái hỏi: “Sao anh biết được?”

Tần Duyệt đắc ý nói: “Tôi muốn biết thì tự nhiên biết được thôi. Trước đây em trải qua sinh nhật thế nào?”

Tô Nhiên Nhiên chưa từng nghiêm túc trải qua bất kỳ sinh nhật nào cả, cô và Tô Lâm Đình đều không để ý lắm tới mấy chuyện này, lúc còn nhỏ ông ấy còn mua bánh kem và quà cho cô, sau đó thì ai nấy cũng bận rộn nên cùng lắm chỉ ăn bữa cơm xem như chúc mừng thôi. Nhưng trong khoảng thời gian này Tô Lâm Đình cực kỳ bận, mỗi ngày đều ngâm mình trong thí nghiệm, cô nghĩ sinh nhật năm nay chắc ông ấy cũng không về được.

Tần Duyệt nghe đến mấy thứ này thì càng thêm hưng phấn, anh gác cằm trên chỗ tựa lưng của sofa, môi mắt trông mong nhìn cô, hỏi: “Không bằng năm nay tôi tổ chức sinh nhật cho em nhé.”

Tô Nhiên Nhiên nhăn mày, còn chưa kịp mở miệng thì Tần Duyệt đã tìm được một lý do cực kỳ thích hợp, “Vừa hay chúc mừng tôi giành được quán quân luôn, coi như cảm ơn em giúp tôi bình chọn.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy không thích hợp lắm, “Nhưng tôi chỉ bầu chọn có một phiếu cho anh thôi mà.”

Tần Duyệt nhướng mày, nghiêm túc nói nhảm, “Một phiếu cũng là phiếu vậy! Lỡ như không có phiếu đó của em thì nói không chừng tôi sẽ thua đấy!”

Sau đó anh không phân xanh đỏ đen trắng mà nói xạo hồi lâu, quần lấy đòi Tô Nhiên Nhiên đồng ý hôm sinh nhật sẽ đón cô tan làm, sau đó cùng cô ăn cơm chúc mừng.

Tới hôm sinh nhật, Tô Nhiên Nhiên làm xong đi ra khỏi cửa Cục Cảnh sát, liếc mắt liền nhìn thấy Tần Duyệt đang đứng ở cột đá và nhàm chán đá hòn đá, hôm nay anh ấy mặc cực kỳ nghiêm túc, thậm chí còn thắt cà vạt, che bớt đi vài phần lưu manh bất cần đời mà thay vào đó là phong phạm của người thành công.

Anh vừa thấy cô thì liền tươi cười chào hỏi: “Sao, thấy hôm nay tôi có ‘man’ hay không?”

Tô Nhiên Nhiên thoáng nhìn người ra vào Cục Cảnh sát đang nhìn chăm chăm hai người bằng ánh

mắt hóng hót, thì có thể thấy được vẻ ngoài của người này cho dù mặc cái gì cũng đều rêu rao vô cùng, thế là cô vội vàng kéo anh đi xa, lại thuận miệng nói: “Trang trọng quá, không thích hợp với anh tí nào.”

Tần Duyệt lập tức tiết chế lại, suy ngẫm: Thì ra cô ấy vẫn thích mình ổng ẹo lằng lơ một tí.

Anh lại liếc nhìn cách ăn mặc của Tô Nhiên Nhiên, vẫn là trang phục tối màu, bao bọc đến kín mít, đặc biệt là chiếc quần dài to rộng che chắn hai cặp đùi đẹp không để lộ tí nào, thật sự là quá đáng tiếc. Vì thế anh cau mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, nói: “Em đi ăn sinh nhật mà mặc cái này sao mà được chứ!”

Tô Nhiên Nhiên nhìn lại cả người, cảm thấy chả có vấn đề gì cả, cô ra ngoài Cục Cảnh sát mỗi ngày như vậy, mặc như vậy là thích hợp và thoải mái nhất.

Thế nhưng Tần Duyệt lại kiên định lắc đầu, dựa theo kế hoạch của anh thì hôm nay là ngày cực kỳ quan trọng với mối quan hệ của hai người, vì thế anh nắm chặt tay cô, nói: “Đi, hôm nay là sinh nhật của em, Tần thiếu gia tôi đây sẽ dẫn em đi mua hết!”

Anh đã nghèo hơn 1 tháng rồi, bây giờ có trăm vạn tiền thưởng trong tay, cho dù có trừ đi tiền rút vào thì vẫn còn thừa không ít. Vì thế cuối cùng cũng có thể trải nghiệm cơn nghiện làm người chống lưng một phen, cực kỳ tiêu sái dẫn Tô Nhiên Nhiên đến cửa hàng đồ hiệu mua đồ.

Nhưng Tô Nhiên Nhiên lại không quen chỗ này cho lắm, chỉ tùy ý để Tần Duyệt chọn thay cô, sau đó thì phải nói gậy lười cô mới miễn cưỡng thì thử một bộ.

Tình cảnh này làm nhân viên ở cửa hàng cực kỳ kinh ngạc, giá cả của cửa hàng này từ trước tới giờ quả thật không hề bình dân tí nào, cho nên mấy cô ấy cũng coi như là người có chút hiểu biết, mấy couple ngày thường thấy nhiều nhất không phải là người chống lưng dẫn tình nhân bé nhỏ theo, thì là phú bà dẫn theo tiểu thị tươ ****, thông thường thì một bên vô cùng vui vẻ đi chọn quần áo, bên còn lại thì không kiên nhẫn chờ đợi, sau đó như trút được gánh nặng mà đi trả tiền.

***Tiểu thị tươ *i*: tên mà truyền thông dùng để gọi các bạn nam thần trẻ tuổi đẹp trai và đang hot*

Nhưng lúc này anh chàng này rõ ràng bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiên, mà cô gái kia thoát nhìn lại cực kỳ bình dân mộc mạc. Thế cũng thôi đi, nhưng từ lúc bước vào cửa hàng tới giờ thì anh chàng đẹp trai kia luôn ân cần chọn lựa phối đồ cho cô gái đó, thế nhưng cô gái lại biểu hiện cực kỳ không kiên nhẫn, rõ ràng luôn cất giấu xúc động muốn bỏ chạy lấy người. Mấu chốt cuối cùng chính là anh chàng đẹp trai kia còn vui vẻ khôn xiết đi quẹt thẻ nữa.

Điều này quả thật khác xa với sự hiểu biết của bọn họ, mấy người đứng ở sau xì xào hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra được một kết luận: Anh chàng đẹp trai kia chắc là bị hạ độc rồi, đúng là đáng thương mà! Cũng không biết học chế thuốc độc này ở đâu đây, bây giờ học không biết có kịp không đây.....

Ra ngoài cửa hàng, trong lòng Tần Duyệt lại không vui vẻ cho lắm, anh nhìn trúng một cái quần shorts, vừa hay có thể khoe hết ưu thế cặp đùi đẹp của Tô Nhiên Nhiên, đáng tiếc Tô Nhiên Nhiên chỉ chấp nhận mấy kiểu dáng bảo thủ thôi, thậm chí cũng không thèm thử nữa.

Nghĩ tới đôi chân dài loá mắt không nhìn được kia thì anh liền cảm thấy cực kỳ phẫn hận không

thôi, chẳng qua anh nghiêng rằng, tự an ủi bản thân: Sau này không chỉ có thể nhìn bất kỳ lúc nào mà còn có thể sờ nữa.....Anh cảm thấy trên mặt có hơi nóng, thế là vội vàng cúi đầu ho một tiếng, chặn lại sự mãn nguyện trong lòng mà đi tiếp về trước.

Tô Nhiên Nhiên bị anh ép mua quần áo, chỉ cho là cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Bước chân đi không dừng, đột nhiên phát hiện trong phòng chính của trung tâm thương mại này có người đang chơi đàn piano, cô gái mặc váy đỏ dùng mười ngón trắng nõn lướt trên bàn phím, đàn cực kỳ êm tai. Vì thế nàng không kiềm được mà chậm bước lại, ánh mắt nhìn thoáng qua bên kia.

Tần Duyệt đắc ý cười trộm, anh đặc biệt dẫn cô tới trung tâm thương mại này bởi vì biết trong phòng chính có đàn piano, đây chính là một bước quan trọng trong kế hoạch của anh.

Vì thế anh bước đến trước mặt Tô Nhiên Nhiên, nói: “Em chờ ở đây đi!” Sau đó thì tiêu sái đến bên đàn piano kia, nhỏ giọng nói gì đó với cô gái nhỏ đang đánh đàn kia. Cô gái kia kích động che miệng lại, sau đó đầy hâm mộ nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên, rồi đứng lên nhường chỗ đó lại cho Tần Duyệt.

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu yên lặng quan sát, bây giờ đúng là thời điểm đông đúc nhất trong trung tâm thương mại, cả bốn phía đều là những nam nữ thời thượng, Tần Duyệt với trang phục nghiêm chỉnh ngồi bên cây đàn piano, đôi mắt đẹp tập trung nhìn cây đàn chăm chăm, thoát nhìn y hệt như chàng hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích vậy.....

LỜI THÚ NHẬN THẬT LÒNG

Dưới ánh đèn sáng trưng từ bốn phía hành lang, Tần Duyệt thẳng lưng ngồi bên cạnh cây đàn piano, đặt micro, ngược mắt dịu dàng nhìn về phía bên này, sau đó anh khẽ ngược cằm, ngón tay lướt trên phím đàn.

Ngay lập tức, mọi thứ xung quanh như đóng băng lại, như tiếng nhạc du dương được trình diễn trong những bộ phim âm trắng đen.

Tô Nhiên Nhiên đứng cách đó không xa lẳng lặng lắng nghe, cô cảm thấy giai điệu bài hát này nghe hơi quen, lúc anh mở miệng hát câu đầu tiên thì mới phát hiện ra đây là bài “Theo đuổi” của Trương Quốc Vinh.

Cả cuộc đời này anh vẫn đang tìm kiếm

Nhưng trong giây phút này điều mà anh bỏ lỡ là gì

Anh sẽ trả lời: Em là người mà anh không thể đánh mất

Giàu sang và danh vọng chỉ là những ảo ảnh

Ai có thể hiểu được niềm vui cuộc sống

Anh tin rằng tình yêu chính là câu trả lời

Ai có thể quan trọng hơn em

Thành công hay thất bại, với anh đã không còn quan trọng

Ai có thể quan trọng hơn em

Gió bão và mưa giông đều vì em mà bùng cháy

Mãi theo đuổi

Từng giây phút trong cuộc đời cứ mãi theo đuổi

Nhưng hoá ra điều này thật ngu ngốc

Vì em chính là mục tiêu đích thực của anh

Mãi theo đuổi

Theo đuổi những điều cơ bản nhất của cuộc sống

Nhưng hoá ra anh không hề thiếu gì cả

Có em bên cạnh, dù rất bình thường nhưng lại là điều quan trọng nhất..... (Lời dịch *narcissus1209*)

Cô đột nhiên nhớ tới bộ phim điện ảnh đã xem từ rất lâu rồi, nam chính trong đó vào vai nhà sản xuất âm nhạc lãng xê nhiều ngôi sao, anh ngồi cạnh cô gái mình ngưỡng mộ, để cô ấy tùy ý đối giai điệu thành bản tình ca này, sau đó thì hát từng câu từng chữ cho cô ấy nghe.

Khoé môi anh nở một nụ cười không thể kiềm chế được, khuôn mặt nghiêng quyến rũ anh tuấn, ánh mắt loé lên sự dịu dàng khó cưỡng, ngay lúc đó, không chỉ cô gái trong phim kia trầm luân vì anh mà ngay cả trái tim nhỏ nhỏ của cô cũng hơi rung động.

Bộ phim điện ảnh đó có tên là “Kim Chi Ngọc Diệp”: Dưới ánh mặt trời sáng sớm, nam nữ chính mặc đồ bộ ở nhà ngồi bên cây đàn piano, vô tình đốt cháy một chùm pháo hoa.....Đó là lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra tình yêu cũng có chỗ tuyệt đẹp.

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, cô đột nhiên muốn nếm thử hương vị của tình yêu, chỉ đáng tiếc, cuối cùng chưa kịp học được mà đã thất bại quay về rồi.

Cô không thể tưởng tượng được có một ngày sẽ có người đặc biệt hát bài này cho cô nghe, tuy rằng không đúng lúc trong một trung tâm thương mại nhưng anh ngồi tự tại ở chính giữa, lúc thì khép hờ mắt, lúc thì mỉm cười dịu dàng, chiếc cằm góc cạnh hơi cúi xuống, phác hoạ ra độ cung đẹp nhất. Trong lúc nhất thời làm cô không thể rời mắt.

Khách khứa xung quanh dần dừng bước, tiếng nói chuyện cũng bị cổ tình dè thấp xuống, các nhân viên hướng dẫn mua hàng tò mò đi ra khỏi cửa hàng, đám người bu xem ngày càng nhiều, thậm chí còn có mấy cô gái nhỏ tưởng rằng anh là ngôi sao thần bí nào, thế nên phấn khích cầm điện thoại quay phim lại rồi gửi cho bạn bè.

Cuối cùng Tần Duyệt cũng ngân xong một chữ cuối, tiếng đàn piano cũng dần dừng lại, sau đó anh duyên dáng khép nắp đàn lại, tiếp nhận những ánh mắt khác nhau từ bốn phía mà đứng lên đi về phía Tô Nhiên Nhiên.

Lúc đi ngang qua một cô gái đang ôm hoa thì anh đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu cười hỏi: “Có thể cho tôi mượn một đoá không?”

Cô gái bị nụ cười tươi này làm cho ngất ngây nên gật đầu, Tần Duyệt tiện tay lấy một đoá, miệng đầy ý cười đi đến trước mặt Tô Nhiên Nhiên, anh còn hơi khom người xuống đặt hoa vào trong lồng ngực của cô, giọng nói hơi khàn: “Sinh nhật vui vẻ.”

Quần chúng vây xem đúng lúc vang lên đầy tiếng cảm thán, chỉ cảm thấy một màn này quá mức lãng mạn, nam chính lại còn đẹp trai ngời ngời, đúng thật là y hệt như đang xem phim thần tượng vậy.

Nhưng Tần Duyệt chỉ chăm chú nhìn Tô Nhiên Nhiên, không bỏ bất kỳ biểu cảm nào của cô cả.

Tô Nhiên Nhiên như mới bừng tỉnh khỏi mộng, cô cúi đầu nhìn đoá hoa trong lồng ngực, lại nhìn người trước mặt đang nở nụ cười tươi quyến rũ, lần đầu tiên đột nhiên hiểu ra: Hành vi này không thích hợp, rất không thích hợp!

Đến tột cùng là anh ấy muốn làm gì đây?

Tiếp đó, câu hỏi này cứ mắc kẹt mãi trong đầu Tô Nhiên Nhiên, mãi cho đến tận lúc cô được Tần Duyệt dẫn đến một nhà hàng cao cấp.

Nhà hàng theo phong cách kiểu Trung, bức tường bốn phía đều được trang trí bằng những bức tranh chạm trổ, ánh đèn được chỉnh rất có tình thú, mà trong khái niệm của Tô Nhiên Nhiên thì những điều này thông thường chỉ có một ý nghĩa: Chỗ này giá cả rất đắt.

Tô Nhiên Nhiên nhìn người phục vụ đưa thực đơn đến, lại nhớ tới giá của bộ quần áo kia, vì thế sự hoài nghi trong lòng liền đạt tới đỉnh điểm.

Cô do dự trong chốc lát rồi cuối cùng thăm dò hỏi: “Sao anh chi nhiều tiền vậy?”

Tần Duyệt vui vẻ vì cuối cùng cô cũng hiểu được động cơ thầm kín của anh, vì thế còn cố đồ thêm dầu vào lửa mà trả lời: “Tôi rất vui lòng làm vì em!”

Người phục vụ đang rót nước cho cô nghe thấy thì run cả tay: Lâu rồi chưa thấy ai làm màu như vậy!

Tần Duyệt lại cảm thấy đó là điều đương nhiên, tiền với anh mà nói vốn dĩ chẳng phải là thứ quan trọng gì, huống chi, lần này có lẽ là lần tiêu tiền mà anh yên tâm thoải mái nhất.

Tô Nhiên Nhiên nhú mày suy nghĩ, chờ khi người phục vụ đi rồi thì lại hỏi: “Anh cũng tổ chức sinh nhật mấy bạn gái cũ như vậy à?”

Nếu là vậy thì cô có thể hiểu được đây là cười xe nhẹ đi đường quen*, là thói quen cho phép.

**Cười xe nhẹ đi đường quen: câu ẩn dụ nói về việc đã quen thuộc với mọi thứ và rất dễ thực hiện.*

Một hớp nước trong miệng của Tần Duyệt suýt nữa phun ra ngoài, chỉ một câu hỏi mà thôi nhưng anh chẳng tìm thấy bất kỳ cảm xúc ghen tuông linh tinh gì trong giọng nói của cô cả, điều này vô hình làm anh hơi mất mát trong lòng, bèn vội vàng sáng tỏ: “Tôi chưa từng có bạn gái, cũng chưa từng làm sinh nhật cho người khác đâu!”

Tô Nhiên Nhiên nhìn anh đăm đăm, ánh mắt kia rõ ràng là không tin. Anh đột nhiên không nói nên lời, không biết nên giải thích với cô thế nào, đích thật là quá khứ của anh đầy việc xấu, cô nghi ngờ như vậy cũng hết sức bình thường thôi.

Nhưng anh cũng cảm thấy vô cùng gánh nặng, rất không cam tâm, bản thân anh phải hao biết bao tâm trí suy đi nghĩ lại, nhưng trong mắt cô lại biến thành mô hình sản xuất hàng loạt.

Vì thế, lần đầu tiên trong đời, anh đã hiểu hai thành ngữ “Tự làm tự chịu” và “Biết vậy đã chẳng làm” một cách triệt để.

Tô Nhiên Nhiên thấy vẻ mặt anh buồn bực, cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi nhai thịt thì không rõ có phải là do cô đã nói sai gì rồi không. Thế là cô đành thất thần ngồi ăn, tiếp tục suy đoán trong lòng những gì anh làm hôm nay, nhưng nghĩ thế nào thì cũng đều cảm thấy quái lạ.

Bữa ăn này của hai người ai nấy đều có tâm tư riêng, tận đến lúc tối về lại nhà họ Tô. Tô Nhiên Nhiên mở cửa phòng ra, Tô Lâm Đình vẫn không có nhà như thường lệ, phòng khách tối như mực, cô chuẩn bị duỗi tay sờ đến công tắc trên tường thì đột nhiên bị người đằng sau giữ chặt lại.

Cô khó hiểu xoay đầu lại, sau đó liền phát hiện Tần Duyệt dang tay ra ôm cô thật chặt, cơ thể cao lớn đè lên cô làm lưng cô dựa chặt lên tường. Anh cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả hết lên mặt cô làm cô cực kỳ không được tự nhiên mà quay đầu.

Trong bóng đêm, ánh mắt anh như rơi xuống một ngôi sao, có một số cảm xúc cô nhìn không rõ loé lên trong đó.

Anh thoát nhìn có hơi căng thẳng, ngực phập phồng dữ dội, giọng nói trầm thấp quyến rũ: “Không phải em muốn hỏi sao, tại sao không hỏi anh?”

Tô Nhiên Nhiên bị bầu không khí ái muội này làm hơi khó thở, vì thế cô cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Cuối cùng là tại sao anh làm vậy?”

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, cơ thể lại đè ép về trước, đôi môi gần như chạm lên chóp mũi của cô, hỏi: “Em từng được ai theo đuổi chưa?”

Tô Nhiên Nhiên ngơ ngác gật đầu.

Tần Duyệt nhăn mày: “Không tính cá cược!”

Tô Nhiên Nhiên lại lắc đầu.

Anh vừa lòng nắm cằm của cô, “Em nghe cho kỹ đây, bây giờ anh là đang theo đuổi em.” Anh hít một hơi thjaat sâu, giọng nói có hơi run, “Anh thích em, muốn em làm bạn gái anh.”

Anh đã từng nghĩ đến vô số các cách tỏ tình, chuẩn bị rất nhiều câu nói hay, nhưng bây giờ ở trước mặt cô thì anh vẫn chỉ nhớ tới một câu tỏ tình đơn giản nhất để cô có thể dễ dàng hiểu được tấm lòng đã lâu của mình.

Tô Nhiên Nhiên kinh ngạc tròn tròn mắt, nhất thời không thể tiêu hoá được những gì anh vừa nói.

Anh nói anh muốn theo đuổi cô sao! Chuyện này gần như có thể tính là ba sự kiện đáng kinh ngạc nhất trong nửa đầu cuộc đời cô, làm cô hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Nhưng người đối diện đang đợi cô trả lời, trong ánh mắt không hề che dấu khát vọng nóng rực, nhìn đến làm cô hoảng hốt, vì thế cô quay đầu tránh thoát tay của anh, nói: “Nếu là theo đuổi, vậy thì tôi chắc có thể từ chối chứ.”

Sắc mặt Tần Duyệt thay đổi, không cam lòng mà hỏi lại: “Vì sao?”

Tô Nhiên Nhiên bất an dùng ngón tay vuốt ve ống quần, suy nghĩ nên trả lời thế nào.

Kỳ thật cô không chán ghét Tần Duyệt, thậm chí trong mấy chục năm nay, ngoại trừ tình thân và quan hệ công việc bên ngoài thì anh chính là bạn bè mà cô thân thiết nhất. Có lẽ bởi vì bọn họ không phải là người bình thường trong mắt mọi người, ở trước mặt anh thì cô có thể tự tại nhẹ nhàng, không

cần tốn nhiều tâm tư đi suy đoán và lấy lòng, cũng có thể ở chung rất hoà hợp.

Nhưng điều này cũng không thể nói lên rằng cô muốn mối quan hệ của hai người sẽ phát triển thành quan hệ thân mật.

Cô không hề hiểu hết về quá khứ của Tần Duyệt, nhưng cô cũng có thể biết được mấy anh chàng nhà giàu thường chơi cái gì từ những câu chuyện của người khác. Có lẽ anh cảm thấy theo đuổi một người phụ nữ là một quyết định dễ dàng, nhưng cô đã từng thất bại một lần, đã biết tình yêu chính là lãng phí thời gian và thật sự phiền phức, cho nên cô tình nguyện duy trì mối quan hệ hiếm có hiện tại của hai người mà không hi vọng bất kỳ thứ gì có thể phá hỏng nó.

Nói cách khác, chính vì cô trân trọng mối quan hệ này nên mới không muốn bởi vì hứng thú mạo hiểm nhất thời của anh mà lấy nó đi.

Vì thế, cô điều chỉnh lại cảm xúc rồi bình tĩnh nói: “Tôi đối với anh không có cảm giác ở phương diện kia.”

Những lời này giống như làn sóng dữ dội dập tắt toàn bộ nhiệt tình cả đêm của Tần Duyệt, sự lạnh lẽo từ từ ăn mòn làm cả người anh đều trở nên lạnh ngắt.

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên khom người từ dưới cánh tay của anh chui ra, sau đó xoay lưng lại nói: “Tối này tôi xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, cảm ơn anh đã tổ chức sinh nhật cho tôi.”

Mẹ nó, cuộc đời này của anh cũng có lúc được phát thẻ người tốt đấy.

Anh giận đến bật cười, đột nhiên lớn tiếng nói: “Tô Nhiên Nhiên, không phải em không quan tâm đến mọi thứ sao?”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu ý của anh là gì, chỉ xoay đầu hoang mang nhìn anh.

Tần Duyệt lạnh mặt tiến lên một bước, sau đó nắm chặt lấy cánh tay của Tô Nhiên Nhiên, lần thứ hai đề cô lên tường, giọng điệu lại mang vài phần ngả ngớn, “Em từng nói động vật có vú tìm kiếm sự ấm áp để được vỗ về, đúng không hử?” Ánh mắt anh tối sầm, áp sát vào bên tai cô hung dữ nói: “Bây giờ anh rất cần được an ủi!”

ANH CÀNG MUỐN NGỦ Ở ĐÂY! (★)

Phía sau là bờ tường lạnh lẽo, còn trước mặt là hơi thở nóng rực, cảm giác cực kỳ xa lạ này làm Tô Nhiên Nhiên hơi rùng mình.

Cô vận vẹo cơ thể muốn thoát khỏi sự kiềm chế này, nhưng người nọ đã lấy tay giữ chặt cái gáy của cô, rồi mãnh liệt hôn lên môi cô.

Nụ hôn lần này không chỉ chạm nhẹ như lần trước, mà mang theo sự xâm chiếm mạnh mẽ, dường như có một con mãnh thú ẩn giấu trong con người anh, đã không thể chờ nổi mà muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Sau đó anh cong lưng lên liếm láp dọc theo bờ môi của cô, khiến cô ngửa đến nỗi theo bản năng mở miệng ra, anh thuận thế cạy miệng của cô ra, buộc môi lưỡi của cô quăn quýt cùng anh. Hơi thở nam tính xa lạ trốn vào trong, không kiêng nể mà chiếm đất thành công và dựng trại đóng quân.

Thật bất ngờ là cô phát hiện mình không chán ghét hơi thở này.

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy mình như con cá mất nước, cả người mềm nhũn mặc anh gặm nhấm và liếm mút, trong cơ thể thì như có nồi nước đang sôi sùng sục làm mòn dần hết tâm trí của cô.

Trong bóng tối, hơi thở của anh bắt đầu trở nên nặng nề, bàn tay to không hề thoả mãn với việc chỉ dừng lại trên mái tóc cô, mà bắt đầu vuốt ve xuống dọc theo vòng eo, lại từng chút luồn vào trong chiếc áo.

Không khí lạnh theo đầu ngón tay đi vào lập tức khiến chuông cảnh báo trong đầu cô vang lên liên hồi, lý trí cũng vì thế mà quay lại, cô duỗi tay đẩy ra nhưng bây giờ mới phát hiện sức lực của hai người chênh lệch quá lớn, người nọ trước mặt bá đạo và mạnh mẽ, không chấp nhận được giữa hai người có bất kỳ khe hở nào cả.

Trong lúc giây giũa thì cánh tay chạm được chỗ nhô lên trên bờ tường, sau đó đèn trần “tách” một tiếng sáng lên, trong chớp mắt chiếu sáng toàn bộ sự ham muốn và dục vọng trong phòng, không bỏ sót một tí nào.

Có lẽ lý trí của Tần Duyệt bị ánh sáng này đánh thức cho nên cuối cùng anh cũng dừng lại, rồi lại mạnh mẽ mút thêm vài cái nữa mới chậm chậm buông cô ra.

Hai người vẫn cách nhau rất gần, hai mắt anh đỏ ngầu còn miệng thì đang thở hổn hển, tóc tai cô rối bời, tuy vết ửng đỏ trên mặt vẫn chưa tan nhưng trong mắt thì lại trong veo, mở to mắt lườm anh đầy trách móc.

Tần Duyệt bị cô nhìn đến hơi nhói lên, vì thế anh ngả ngón giường khoé môi lên: “Sao nào? Muốn đánh anh sao? Hay là muốn tiếp tục nữa?” Giọng điệu bữa bãi buông thả y hệt như lúc hai người mới gặp nhau.

Trong mắt của Tô Nhiên Nhiên càng thêm sự thất vọng, sau đó thì lạnh lùng dời tầm mắt đi rồi xoay người lập tức đi lên lầu.

Bóng lưng cô lộ ra sự lạnh lùng xa cách, giống như ngọn lửa triền miên khi này chỉ là sự ảo giác của chính anh, Tần Duyệt tự giễu cười một tiếng rồi trở về phòng đóng sầm cửa lại và ngã người lên người, anh dùng tay che lên đôi mắt rồi nghĩ thầm: “Không bằng cô ấy cứ đánh anh một trận đi.”

Hai ngày tiếp theo thì Tần Duyệt đến tối muộn mới về rồi ngủ đến khi Mặt trời lên cao mới tỉnh giấc, giống như đang cố ý tránh mặt cô vậy.

Vốn dĩ Tô Nhiên Nhiên cảm thấy lời tỏ tình kia chỉ là do anh ngẫu nhiên nổi hứng thôi, sau khi cô từ chối thì mọi thứ lại như thường, nhưng những nụ hôn liên tiếp kia lại làm cô rối bời. Cô không rõ cuối cùng là do anh tình trùng lên não hay thật sự là có ý với cô nữa, bởi vì cái nhìn sâu sắc của cô ở lĩnh vực này gần như bằng không.

Cô ghét cái cảm giác bối rối không chắc chắn này, cuộc sống của cô luôn luôn có kế hoạch chu đáo rõ ràng, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát, nhưng Tần Duyệt tựa như một thứ ngoài ý muốn nhảy bổ vào cuộc sống của cô, làm cô liếc mắt một cái là có thể thấy được con đường bằng phẳng trở thành tình huống hiểm trở hết lần này đến lần khác.

Vì thế cô quyết định bỏ qua qua vấn đề này, lần nữa quay lại lĩnh vực mà mình am hiểu nhất.

Gần đây Cục Cảnh sát không có vụ án gì lớn cả nên cô chỉ vui đùa trong phòng thí nghiệm với ý đồ mượn công việc để bản thân tìm lại cảm giác kiểm soát.

Đêm nay, lúc cô đang tập trung giải phẫu tim động vật thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, cô cứ tưởng là điện thoại của Cục Cảnh sát, bèn vội vàng kẹp trên vai nghe máy, ai ngờ lại nghe giọng nói đầy men say của Tần Duyệt ở đầu bên kia: “Đoán xem anh đang ở đâu đây?”

Ở đầu dây bên kia truyền đến tiếng âm nhạc inh ỏi, còn kèm theo tiếng phụ nữ cười duyên làm cô nhú mày không trả lời.

Tần Duyệt lười biếng ngược mắt lên, nhìn cơ thể quyến rũ lắc lư giữa ánh đèn mờ trước mặt rồi tiếp tục nói: “Chỗ này rất thú vị, có rất nhiều người phụ nữ sẽ bổ nhào vào trong lòng, tối nay không cần phải để cửa cho anh.”

Ý tứ của lời này quả thật nói rõ là tối nay anh không về nhà. Nhưng chìa khóa nhà đã đưa cho anh từ lâu, cho nên cuộc điện thoại này là cố ý, muốn nói cho cô rằng cho dù anh bị cô từ chối thì tuyệt đối cũng có đầy người xếp hàng muốn.

Tô Nhiên Nhiên nhìn chằm chằm nội tạng đầy máu trước mắt kia, chỉ bình tĩnh khẽ nói: “Được.” Sau đó liền cúp máy.

Tần Duyệt nhìn màn hình dần tối đi thì cũng chẳng có bất kỳ niềm vui hoà nhau một ván gì cả, thậm chí còn hơi thất vọng: Cô ấy khinh mày đúng là đáng mà.

Đám mèo mả gà đồng bên cạnh thấy bộ dáng mất hồn của anh thì đi đến chạm vào chai rượu trong tay anh, cười trêu ghẹo: “Sao đấy? Ngày nào cũng tới mượn rượu giải sầu, chắc không phải là thất tình đấy chứ.”

Tần Duyệt nghiêng mắt nhìn anh ta một cái, trào phúng nhếch môi, sau đó thì ngửa đầu tu chai rượu, trong lòng thì nghĩ thầm: Thất tình cái rắm, ông đây ngay cả yêu còn chưa nữa là.

Người nọ thấy anh không trả lời thì nhịn không được mà thầm nhủ trong lòng: Không phải nói trúng tim đen rồi đấy chứ.

Vì thế lòng nhiều chuyện trong lòng bốc cháy lên: Tần Duyệt thế nhưng thất tình sao. Từ lúc quen anh tới giờ chưa từng thấy anh đặt bất kỳ người phụ nữ vào trong mắt, cuối cùng là ai mà có năng lực vậy nhỉ.

Anh ta ôm tâm tình hóng chuyện, vỗ vai anh nói: “Đừng đau lòng. Cậu nhìn chỗ này xem, loại phụ nữ nào chả có chứ, chỉ cần Tần thiếu gia cậu nói một câu thì tôi lập tức kéo hai em lại đây cho cậu.”

Tần Duyệt nheo mắt nhìn anh ta, đột nhiên giơ tay lên đổ toàn bộ rượu còn dư lại vào trong cổ áo của anh ta, làm người nọ nhảy vọt lên, hét lớn: “Tần Duyệt mày điên rồi à!”

Tần Duyệt cảm thấy đầu anh sắp bị sự ồn ào này làm nổ tung rồi, anh loạng choạng đứng lên xuyên qua đám người đang nhảy múa nhiệt tình, rồi đi ra con hẻm nhỏ bên ngoài quán bar.

Anh dựa lưng vào bức tường lạnh băng rồi chậm chậm ngồi xổm xuống, lắng nghe tiếng âm nhạc và tiếng cười đùa truyền đến từ bên kia bức tường thì đột nhiên cảm thấy hơi lâng lâng.

Gió đêm thổi đến làm cả người anh cứng ngắc, anh móc bật lửa ra châm một điếu thuốc lá, anh nhìn làn khói dần dần nuốt giấy cuốn màu trắng, làn khói trắng kia như tan biến trong không trung.

Biến mất cùng với làn khói còn có một trái tim không biết phải làm thế nào.

Tô Nhiên Nhiên cúp điện thoại rồi tiếp tục giải phẫu khối nội tạng kia, nhưng lại phát hiện bản thân cô không thể nào bình tĩnh được, thế là cô buông dao xuống, đi rửa sạch tay rồi quay về phòng, định lên mạng tìm bài luận văn để giết thời gian.

Phòng khách không bật đèn, khắp nơi đều là một mảnh đen như mực, trong nhà chỉ có mình cô, hơn nữa tối nay không có ai về cả. Suy nghĩ này làm cô sinh ra cảm giác lo lắng trước giờ chưa từng có.

Trong bóng tối đột nhiên có tiếng động, Lỗ Trí Thâm kêu lên chít chít rồi chạy ra, vẻ mặt lấy lòng nhìn cô, giống như nó cũng biết đêm nay bị chủ nhân vứt bỏ nên muốn ở đây tìm nơi nương náu.

Tô Nhiên Nhiên không biết sao đột nhiên tức giận, cô xách cổ nó lên rồi hét lớn: “Chủ nhân của mày không cần mày, mày chạy tới đây thì có ích gì chứ!”

Lỗ Trí Thâm bị cô hét đến co rụt cổ lại, trên mặt đầy vẻ sợ hãi, nó chưa từng thấy Tô Nhiên Nhiên giận dữ như vậy bao giờ cả.

Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới chợt nhận ra vừa rồi cô trút giận lên một con khỉ, vì thế càng thêm cảm giác thất bại, sau đó cô lại ném nó vào trong phòng mình, rồi dỗ dành: “Thôi, mày cứ ở đây chơi với Alpha đi.”

Cô mở máy tính ra tìm tư liệu nhưng tính tình thì lại bộp chộp nóng nảy, nhìn chữ nào cũng đều thấy chướng mắt, chỉ đành khép máy tính lại, còn cái tay thì móc cái bàn như muốn độ sức.

Lúc này đột nhiên cô nghe thấy tiếng mở cửa dưới lầu, cô không thèm suy nghĩ gì mà chạy vọt ra, sau khi thấy gương mặt mệt mỏi của Tô Lâm Đình thì sự vui sướng trong mắt bỗng chốc phai nhạt đi.

Tô Lâm Đình thấy cô đi ra thì ngẩng đầu cười nhìn cô, cũng nhanh chóng bắt được sự mất mát trong mắt cô vì thế hơi đổi sắc mặt mà vẫy tay với cô: “Nhiên Nhiên, con xuống đây.”

Tô Nhiên Nhiên bỗng hơi chột dạ, cụp mắt đi xuống lầu rót chén nước cho ông, Tô Lâm Đình cũng không vội uống mà chỉ cầm ly nước, tựa như suy nghĩ thật lâu mới mở miệng: “Lão Tần nói với bố hôm đó con giữ Tần Duyệt lại.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu “vâng” một tiếng, lại thuận miệng biện lý do: “Dù sao anh ấy ở đây cũng không cản trở gì chúng ta cả, nói không chừng bác Tần vì nể mặt anh ấy mà còn đầu tư thêm nữa đấy ạ.”

Ánh mắt Tô Lâm Đình càng thêm sâu thẳm, nói: “Từ trước tới giờ con không bao giờ kiểm soát cả.”

Tô Nhiên Nhiên ngơ ngác ngẩng đầu nhìn ông một cái, Tô Lâm Đình thở dài nói: “Cũng đều là lỗi của bố, vì sợ hạng mục mất đi tài chính mà mặc kệ hai đứa trai đơn gái chiếc mỗi ngày ở cùng nhau. Tần Duyệt vốn chẳng phải người an phận gì cả, mà con ở phương diện này quá đơn thuần.....”

Ông nhìn cô đăm đăm, nghiêm túc nói: “Nhiên Nhiên, con cần phải hiểu rõ, Tần Duyệt không phải là cùng một loại người với chúng ta, những thủ đoạn của cậu ta không biết đã dùng trên biết bao người rồi, làm gì còn có cái gì mà thật tình nữa chứ. Bố biết con luôn kiên định, biết rõ bản thân mình nên làm gì, nhưng trăm ngàn lần không thể đi một bước sai lầm ở đây được.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên bật cười: “Bố đang nói gì thế, con với anh ấy có thể có gì được chứ. Con căn bản không định ở bên ai cả, cho dù có thì người đó chắc chắn không phải anh ấy.”

Tô Lâm Đình gật đầu, nói: “Nếu con hiểu rõ thì tốt rồi, con cũng là chủ của cái nhà này cho nên nếu con muốn giữ cậu ta lại thì không sao cả, nhưng bố hy vọng có thể tránh nghi ngờ, còn nếu con thông suốt rồi thì có thể liên lạc với anh trai cậu ta lúc nào cũng được, thằng bé sẽ sắp xếp đón cậu ta về.”

Sau khi Tô Lâm Đình rời đi thì Tô Nhiên Nhiên thù người trên sofa hồi lâu, cô luôn thích sắp xếp mọi thứ và phân tích ra một kết luận hợp lý nhất.

Vì thế cô cảm thấy nguyên nhân cô cảm thấy lạc lối vì nọ hôn đó là do cô đã là phụ nữ sắp 30 tuổi rồi, cũng sẽ có nhu cầu sinh lý bình thường, và chỉ vừa lúc trong khoảnh khắc đó bị anh đốt cháy mà thôi.

Cô suy nghĩ như vậy thì tâm tình cũng dần lắng xuống, cô là một người học sinh vật học chưa bao giờ sợ đối mặt với dục vọng của bản thân, mà Tần Duyệt là một người khác phái hấp dẫn, cho nên bị anh kích động sinh ra phản ứng thì cũng chẳng có gì đáng để xấu hổ cả.

Cô giống như đã tìm được một chiếc túi hoàn hảo để ném hết mấy cảm xúc rối loạn vào trong,

sau đó cả người thoải mái đi rửa mặt.

Ai ngờ rửa mặt xong quay về phòng thì liền thấy Lỗ Trí Thâm đứng chỗ đó vui vẻ kêu to, còn vừa kêu vừa chỉ trỏ vào trong.

Cô nghi ngờ đi vào trong và chẳng mấy chốc đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, sau đó thì phát hiện trên giường mình có nhiều thêm một người.

Cô nhú mào đi qua và hỏi: “Sao anh trở về rồi?”

Tần Duyệt cảm thấy đau đầu, vì thế đổi một tư thế khác ôm lấy gối đầu của cô, nói: “Muốn về thì về thôi.”

Tô Nhiên Nhiên đến gần hơn, mùi rượu trên người anh rất nồng nặc nhưng lại không có mùi nước hoa, trong lòng cô không biết vì sao lại trở nên nhẹ nhõm, lại hỏi: “Sao anh không về phòng của anh đi.”

Tần Duyệt cuộn người lại, lấy chăn che đầu lại, “Em ồn quá, anh muốn đi ngủ.”

Tô Nhiên Nhiên nóng nảy, bèn vén chăn lên: “Đây là giường của tôi mà!”

Tần Duyệt loá mắt bởi ánh sáng đột ngột, vì thế cô kéo chăn lại, nói: “Anh càng muốn ngủ ở đây!”

Tô Nhiên Nhiên bị anh chọc tức, sao người này lại dối trá狡 hoạt như vậy chứ, “Anh ngủ ở đây thì tôi ở ngủ đâu đây hả?”

Giọng nói lười biếng của Tần Duyệt truyền từ trong chăn ra, “Giường này lớn lắm mà.”

ĐÚA BÉ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ THÌ SẼ CÓ KẸO ĂN

“Giường này lớn lắm mà.”

Người nọ chôn người trong chăn, sau khi mặt dày vô sỉ nói ra mấy câu này xong thì không có động tĩnh gì nữa, ngủ y như chết vậy.

Tô Nhiên Nhiên cau mày nắm ống tay áo, xem ra anh đã hạ quyết tâm ăn vạ trên giường cô cho bằng được rồi, người này mà bắt đầu chơi xấu thì ai cũng không làm gì được.

Nhưng cô lại không thể đi vào phòng ngủ của anh, nếu lỡ ngày mai để Tô Lâm Đình nhìn thấy được thì chỉ sợ đá dít anh đi ngay tại chỗ.

Cô vừa suy ngẫm vừa nhìn lên giường, anh còn tốt bụng chừa hơn nửa giường lại cho cô nữa chứ.

Tô Nhiên Nhiên chưa bao giờ là người ngại ngủ làm ra vẻ cả, vì thế chỉ sau một lúc suy nghĩ thì liền đến tủ quần áo ôm cái chăn ra rồi trực tiếp nằm lên trên giường.

Cảm giác tẩm nệm bên cạnh lồm xướng, mùi sữa tắm quen thuộc trên người cô bay tới làm Tần Duyệt trong bóng tối trợn tròn mắt, sống lưng xoay về bên kia lập tức cứng ngắc.

Tô Nhiên Nhiên không tắt đèn, ánh đèn sáng chói chiếu thẳng lên mặt cô làm cô cảm thấy nóng nảy. Cô biết Tần Duyệt chắc chắn chưa ngủ, vì thế trở mình lại và hỏi: “Mấy ngày nay anh đều đi uống rượu sao?”

Cái chăn mây lam hơi chuyển động, từ bên trong truyền ra giọng mũi nặng: “Ừ.”

Giọng nói này nghe như một con thú nhỏ bị thương làm Tô Nhiên Nhiên vô thức cảm thấy thương xót, vì thế thử hỏi: “Là bởi vì hôm đó tôi từ chối anh sao?”

Miệng vết thương vất vả lắm mới khâu lại được thì lại bị cô xé toạc ra lần nữa, Tần Duyệt cảm thấy buồn bực đến đau cả ngực, rầu rĩ nói: “Em không thể bớt nói mấy câu được sao?”

Tô Nhiên Nhiên lấy tay gối đầu, định xoa dịu mối quan hệ của hai người, “Tôi thấy hai chúng ta bây giờ khá tốt, anh xem đi, anh vốn dĩ không thiếu bạn gái, hơn nữa nghiên cứu chỉ ra rằng ngoại trừ gia đình thì bạn bè chính là mối quan hệ ổn định và lâu dài nhất, cho nên tôi cảm thấy bạn bè chính là mối quan hệ phù hợp nhất với hai chúng ta.....”

Tần Duyệt nghe cả chuỗi phân tích hợp lý bên tai thì bực mình đến nghiến răng: Cô gái này cũng tàn nhẫn ghê gớm, trước tiên thì lấy dao nghiền nát trái tim anh, sau đó lại chỉ vào mảnh vỡ đó mà phân tích rằng đây mới là phương án khâu lại tốt nhất.

Đúng là bà nội nó giết người không thấy máu mà, anh không kiềm được nữa mà chui ra khỏi chăn, cắn răng ngắt lời: “Im miệng!”

Tô Nhiên Nhiên bị cơn giận bất chợt của anh làm giật mình, suy nghĩ một lát rồi lại chống người lên rướn lại gần: “Anh thật sự đau lòng sao?”

Tần Duyệt bị cô hỏi đến cả bụng ầm ứ, chẳng lẽ anh nhìn giống như đang diễn trò sao?

Tô Nhiên Nhiên mím môi suy nghĩ, rồi lại cẩn thận hỏi: “Vậy sau này anh có còn hát cho tôi nghe nữa không?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, mang theo làn gió âm tươi mát thổi lên trên cổ của anh làm Tần Duyệt cảm thấy cả người mềm nhũn, sau đó lại tự dặn lòng không thể bị cô dễ dàng hai cái thì liền mềm lòng tha hiệp được, ai muốn làm bạn bè với cô chứ, vì thế anh lại che đầu tiếp tục giận dỗi.

Tô Nhiên Nhiên hơi mất mát, ngón tay véo nếp gấp của tấm khăn trải giường giữa hai người, rồi nhẹ giọng nói: “Kỳ thật, tôi không ghét anh hôn tôi.”

Tần Duyệt đột nhiên giật mình, cả người như hồi sinh, sau đó xoay người nhìn cô chăm chăm, hỏi: “Em nói gì cơ?”

Tô Nhiên Nhiên bị anh nhìn đến xấu hổ, cả người co lại, nói: “Tôi nói tôi không ghét.....”

Những chữ sau bị anh mạnh mẽ chặn lại trong miệng, Tần Duyệt xoay người đè lên người cô rồi điên cuồng hôn lên môi cô, tận đến lúc anh gặm cắn môi cô đến sưng đỏ và không thể thở nổi thì anh mới buông cô ra, trán tựa trán rồi thở hổn hển nói: “Không ghét, vậy thì chính là thích!”

Tô Nhiên Nhiên bị anh hôn đến choáng váng, nhưng vẫn nhanh chóng nắm được điểm mấu chốt, vừa cố gắng thoát ra khỏi sự kiềm chế chặt chẽ của anh vừa cường điệu nói: “Tôi nói là: Tôi không ghét anh hôn tôi.”

Ngụ ý là không phải thích anh đâu.

Tần Duyệt cau mày suy nghĩ hồi lâu mới làm rõ được mối quan hệ logic trong đó, trong lòng thì lại hệt hăng: Đây là có ý gì chứ, coi anh như bạn giường mà sai bảo sao?

Ồ, không đúng, tạm thời còn chưa phát huy được công dụng của bạn giường.

Anh cảm thấy nhất định là do mình uống nhiều rồi, chứ nếu không sao vấn đề này càng lúc càng trở nên khó hiểu thế này.

Tô Nhiên Nhiên ngửa đầu nhìn bộ dáng đầu tóc rối xú đầy hoang mang của anh thì đột nhiên cảm thấy đáng yêu, vì thế không nhịn được mà cười thành tiếng.

Tần Duyệt sững người, lúc này cô đang nằm dưới người anh, vết đỏ ửng trên mặt vẫn còn chưa tan, đôi môi hơi sưng nhếch vể trước, lúc cười lên thì hai mắt cong lên, y hệt như một cái lưỡi câu bạc độc hại làm cả người anh như bị đốt cháy sém, chỉ hận không thể nuốt cô vào bụng.

Cái gì cũng chẳng quan tâm, nếu cô thích anh hôn, vậy thì anh sẽ làm cô vừa lòng.

Vì thế anh cúi xuống và hôn lên môi cô, không còn sự tiến công ngang ngược mà thay vào đó là sự dịu dàng nhẫn nại, đầu lưỡi như một con rắn nhỏ linh hoạt, cực kỳ khéo léo khuấy động mọi nơi

mẫn cảm trong miệng cô.

Cô chỉ cảm thấy nóng, cả người bị khiêu khích đến nóng bừng.....có một cơn thủy triều quyền luyến dâng lên trong cơ thể, va trái đấm phải nhưng vẫn không tìm được đường ra. Anh chính là con quỷ dụ dỗ cô trầm luân mà cũng chính là chiếc thuyền giúp cô sang bờ, cả người cô lênh đênh như đám mây, yếu ớt nhưng không rơi xuống, vì thế cô dựa theo quán tính mà ôm lấy cổ anh, bắt đầu không trôi chảy đáp lại.

Động tác này làm Tần Duyệt hoàn toàn phát điên, ham muốn như vỡ nát ra từ phía sau lưng rồi nhanh chóng đốt cháy cả người, khiến anh không thể kiềm chế nổi nữa mà trần trọc từ chuyển từ đôi môi cô xuống dưới cằm, sau đó lại thò tay thăm dò vào trong cổ áo ngủ của cô.....

Cô không mặc đồ lót nên rất dễ dàng tìm được hai đồi núi mềm mại, trơn trượt nằm trong lòng bàn tay, dẫn dụ đến nỗi khiến lòng anh run rẩy.

Cả người Tô Nhiên Nhiên cứng đờ, sau đó thì dè lại tay của anh, thở hổn hển kháng nghị: “Em chưa nói có thể làm như vậy mà?”

Rõ ràng súng đã lên nòng, nhưng lại không bắn được. Tần Duyệt nghẹn đến mức khó chịu nhưng lại sợ nếu mạnh mẽ thì trái ngọt vất vả lắm mới nếm được cũng chả còn, vì thế cố gắng chịu đựng, chỉ cọ vài cái trên cổ của cô như muốn dựa vào đó để có thể đi đường vòng.

Ai ngờ ý chí của Tô Nhiên Nhiên cực kỳ kiên định, chuyện cô quyết không làm thì nhất định sẽ không để cho nó xảy ra.

Tần Duyệt căm giận, con cá khô đã rửa sạch sẽ bày ngay trước mặt nhưng chỉ có thể liếm chứ không được nuốt vào bụng, cái mong muốn này xem ra còn gian nan lắm đây.

Anh trừng mắt lườm cô, thấy ánh mắt cô dần khôi phục lại thì hiểu ra đây không phải giả vờ, vì thế cực kỳ không cam lòng mà cắn vành tai cô rồi giận dữ nói: “Một ngày nào đó anh nhất định sẽ xử em cho ra trò!”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu rõ lắm mấy loại lời nói như vậy, cô chỉ cảm thấy ngứa, lẩn qua lẩn lại cũng mệt rồi vì thế cô đẩy người đang đè chặt ở trên, nói: “Anh xuống trước đi.”

Thấy anh không dao động thì cô nhả mày, ghét bỏ nói: “Anh đè lên người em này!”

Giờ phút này, Tần Duyệt cực kỳ nhớ Tô Nhiên Nhiên vừa động tình vừa nhu thuận khi nãy.

Có phải bọn họ lấy nhầm kịch bản rồi phải không, sao còn chưa xuống giường mà đã trở mặt không nhận người rồi hả.

Nhưng anh chẳng có cách nào, chỉ đành lẩn người sang bên cạnh rồi dùng ý chí mạnh mẽ để chiến thắng sự dục vọng sắp bùng nổ này.

Chờ khi anh xoay người lại nhìn thì Tô Nhiên Nhiên đã nhắm mắt ngủ say rồi, anh duỗi tay sờ lên mặt cô, lại kiềm lòng không được véo một cái, nghiêng răng lâm bầm: “Em tin anh thế cơ à.”

Trả lời lại anh chỉ có tiếng hít thở đều đều, anh nhìn gương mặt đang say giấc gằn trong gang tấc

của cô rồi duỗi tay phác hoạ ra đường nét ấy, dục vọng thể cũng dần bình tĩnh lại, thay vào đó là sự thoả mãn khó lòng giải thích.

Ngủ thật ngon nhé cô gái anh yêu, có lẽ em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đón nhận anh, nhưng anh nguyện chờ đợi, chờ cho hạt giống nho nhỏ kia nảy mầm lớn lên, chờ đến một ngày em toàn tâm toàn ý giao trọn trái tim cho anh.

Đêm nay, Tô Nhiên Nhiên mơ một giấc mộng, trong mộng có một con sâu nhỏ luôn bám theo cô, bò và gặm nhấm đến trước ngực và cổ của cô làm cô ngứa ngáy, nhưng đến lúc vươn tay ra muốn chụp lấy thì lại không chụp được gì cả.

Cô tỉnh giấc trong cảm giác kỳ quái ấy, sau đó phát hiện bản thân được ôm trong một vòng tay vững chãi, lúc ngẩng đầu lên đối diện với đôi đồng tử xinh đẹp ấy thì nghe thấy anh lười biếng nói: “Chào buổi sáng.”

Cô chưa từng có kinh nghiệm chung chăn gối cùng ai cả, hình ảnh tối qua vụt lên trong tâm trí cô làm cô hơi đỏ mặt.

Tần Duyệt thường thức biểu cảm ngượng ngùng hiếm có của cô thì trong lòng như nở hoa, lại kiềm không được muốn rướn người lên hôn, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng Tô Lâm Đình dưới lầu gọi: “Nhiên Nhiên, con tỉnh chưa? Xuống ăn sáng nào.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên ngồi bật dậy, đầu óc chuyển động nhanh chóng: Ngàn vạn lần không thể để Tô Lâm Đình phát hiện Tần Duyệt qua đêm trong phòng cô được, bằng không thì chắc cái nhà này nổ tung mất.

May là ông không trực tiếp đến phòng cô gõ cửa, vì thế cô quyết đoán quay đầu lại nói với Tần Duyệt: “Em ra ngoài trước đây, anh đừng lên tiếng đấy, chờ chút nữa ông ấy đi rồi anh lại về phòng.”

Cô như thế gặp phải kẻ thù, còn Tần Duyệt thì như tàu lượn siêu tốc không thể chống đỡ nổi: Sao lại có cảm giác kích thích như bị bắt gian ấy nhờ.

Tô Nhiên Nhiên xoay người xuống giường, đang định ra ngoài thì thành linh bị anh kéo lại rồi ngã xuống lần hai, sau đó trên môi được ai đó in một dấu hôn lên, vẻ mặt của anh còn đặc ý, cười y hệt như con mèo ăn trộm được cá vậy.

Tô Nhiên Nhiên nghĩ Tô Lâm Đình còn bên ngoài nên lo lắng đến mức tim đập loạn xạ, cô lau môi rồi giặt dỗi lườm anh một cái, sau đó mới chỉnh sửa quần áo lại rồi đi ra.

Mới vừa ra cửa thì cô thấy Tô Lâm Đình đã sắp đi được nửa cầu thang rồi, lúc nhìn thấy cô thì ông cười nói: “Sao hôm nay con dậy trễ vậy, không dậy nữa thì muộn mất rồi, cơm sáng bố làm xong cả rồi, chờ lát nữa rồi gọi Tần Duyệt cùng ăn luôn.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên thấy chột dạ, vội vàng bước nhanh về phía cầu thang, “Không cần quan tâm tới anh ấy đâu ạ, có lẽ anh ấy còn đang ngủ đấy, để lát nữa anh ấy dậy thì tự ăn đi ạ.”

Nhưng lúc này Lỗ Trí Thâm bị nhốt ngoài cửa suốt cả đêm đột nhiên nhảy bắn ra ngoài cửa chỗ của Tô Nhiên Nhiên, nó nhìn thấy chủ nhân của mình xuyên qua khe cửa, vì thế lập tức kích động hươ tay múa chân rồi thâm tình kêu một tiếng: Chủ nhân ơi, là tôi nè!

Mồ hôi hột của Tần Duyệt rơi như mưa, nửa ngồi dậy vừa hươ tay vừa dùng giọng gió nói: “Đi nhanh đi!”

Tô Lâm Đình đang chuẩn bị xuống lầu thì phát hiện hành động kỳ quái của con khỉ này, vì thế quay đầu cau mày hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Tim của Tô Nhiên Nhiên muốn rớt ra ngoài, vội vàng che che giấu giấu, cười nói: “Có lẽ nó nhìn thấy Alpha nên muốn chơi cùng đó ạ.”

Sau đó cô bước nhanh qua, vừa ôm Lỗ Trí Thâm vào trong lòng vừa giả vờ dỗ dành: “Đi thôi, để tao cho mày ăn trước.”

Lỗ Trí Thâm chịu nhiều tổn thương nằm trong lồng ngực cô cọ vài cái, an ủi nghĩ thầm: Vẫn là bà chủ thương nó nhiều hơn.

Tần Duyệt nghe tiếng chân hai người xuống lầu thì cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở phào rồi trở về trên giường, tối qua anh gần như cả đêm không ngủ nên bây giờ cực kỳ mệt mỏi nhưng anh lại không muốn ngủ.

Đây là giường của cô, trên gối đầu còn vương lại sợi tóc rơi xuống do sự triền miên đêm qua, anh vùi đầu vào trong chăn, mạnh mẽ hít hà mấy cái, dục vọng vất vả lắm mới nhịn xuống được lại có dấu hiệu muốn ngo ngoe rục rịch trỗi dậy, sau đó thì lại nhịn không được mò tay thăm dò xuống dưới, rồi đột nhiên tỉnh táo lại: Mẹ nó, hành vi này sao giống tên cuồng biến thái vậy nè!

Cùng lúc đó, trong tiếng chim hót vui vẻ ngoài cửa sổ, Tần Mộ cả người đầy mồ hôi ngồi bật dậy trên giường, sắc mặt anh ấy lạnh lùng xoay người xuống giường rồi đi đến bên cửa sổ châm điều thuốc.

Anh ấy lại mơ thấy giấc mộng kia, khắp nơi đầy mùi khét, không khí nóng rực như ngọn lửa chạy trốn và trong đám ánh lửa tận trời đó thì có một đôi mắt nịnh bợ gian tà nhìn anh ấy đắm đắm, sau đó người đó giương khoé môi lên, nói: “Tao sẽ quay lại, sẽ quay lại tìm mày, mày chờ đấy!”

Anh ấy bị sặc thuốc nên ho sặc sụa, anh ấy vừa ho khan vừa vén màn lên nhìn cảnh sắc nhộn nhịp trên đường phố vào buổi sáng sớm, nhịp tim đập loạn xạ cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, rốt cuộc cũng chỉ là giấc mộng mà thôi.

Anh ấy dập tắt điều thuốc đi, cuối cùng cũng khôi phục lại thần thái vốn có. Anh xuống lầu ăn bữa sáng, người giúp việc vừa lúc bước lên chào hỏi: “Cậu chủ, vừa nãy có chuyển phát nhanh tới.”

Tần Mộ cảm thấy kỳ lạ, sớm như vậy ai mà đưa chuyển phát nhanh chứ, vì thế anh ấy mở đóng gói bên ngoài ra thì phát hiện là một chiếc hộp màu đen, trong đó là một chiếc ngón tay thon dài trắng nõn xinh đẹp.

ĂN TRỘM GÀ KHÔNG THÀNH MÀ CÒN MẤT NĂM GẠO

Chiều tối, ánh sáng của đèn chùm chiếu xuống một vầng sáng màu vàng nhạt lên bàn ăn.

Tần Duyệt cắn đũa, lén nhìn Tô Nhiên Nhiên ngồi thẳng tắp phía đối diện, cô đang cụp mắt tập trung nhai nuốt, trên miệng thì bôi một lớp mỡ bóng làm anh không kìm được mà nhớ tới tối hôm ấy, bộ dáng của cô cũng giống thế này nằm dưới người anh, bị anh hôn đến bối rối, hai mắt phủ lớp sương mù.

Vì thế lòng anh như bị mèo cào mãi đến xước da nhưng vẫn không thấy thoả mãn, sau đó anh nhanh chóng ghé mắt nhìn Tô Lâm Đình bên cạnh rồi chỉ đành ngồi lùa hai miếng cơm, nuốt cái sự không thoả mãn này vào trong bụng.

Từ sau lần được nếm quả ngọt xong thì anh vẫn nhớ mãi, nhưng không biết có phải Tô Lâm Đình đã phát hiện ra gì không mà bắt đầu ngày nào cũng kiên trì gọi điện thoại cho Tô Nhiên Nhiên, sau khi biết rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô thì sẽ tìm cách ở nhà, vì thế số lần ba người ngồi ăn chung ngày càng nhiều, hoàn toàn không có cơ hội cho người nào đó ăn trộm cá. Tần Duyệt gấp đến mức ngứa ngáy cả người, còn Tô Nhiên Nhiên thì vẫn bình chân như vại.

Nếu đường thẳng đã bị chặn thì đành dứt khoát đi đường vòng * vậy, vì thế anh quyết tâm rút điện thoại ra nhắn tin WeChat cho Tô Nhiên Nhiên, “Tối nay anh tới phòng em nhé.”

**Nguyên văn là “ám độ trần thương”: có nghĩa là “vờ sửa soạn, lén qua Trần Thương”, câu thành ngữ dùng để chỉ mưu kế nhằm đánh lạc hướng đối phương (nguồn: Đại Kỳ Nguyên).*

Tô Nhiên Nhiên nhìn thoáng qua điện thoại, sau đó bình tĩnh trả lời: “Không.”

Tần Duyệt nghiến răng nghiến lợi, quyết định đi lên con đường giả vờ đáng thương: “Anh ngủ một mình không được, cần đồng loại an ủi.”

Tô Nhiên Nhiên lại nhanh chóng trả lời: “Anh đi tìm Lỗ Trí Thâm đi, nó cũng cần ấm áp đấy.”

Tần Duyệt trợn mắt, đang định nhắn tiếp thì đột nhiên nghe Tô Lâm Đình cười nói: “Cháu à, ăn cơm thì đừng có nghịch điện thoại để ảnh hưởng đến tiêu hoá lắm. Nhiên Nhiên cũng vậy nữa, trước đây con có bao giờ nghịch điện thoại đâu.”

Tần Duyệt thấy ánh mắt của ông như tìm tòi thắc mắc thì lập tức sợ tới mức toàn bộ mưu tính ăn trộm lặn mất tiêu, vì thế anh cũng không dám nóng nảy nữa, sợ để ông phát hiện thì lại bị đuổi về nữa, thế là anh cất điện thoại vào rồi vội nịnh nọt: “Cảm ơn chú Tô quan tâm, đúng rồi, hình như phòng thí nghiệm của hai người gần đây rảnh lắm sao ạ, có phải hạng mục có tiến triển gì không ạ?”

Tô Lâm Đình liếc anh một cái: Rảnh cái rắm, còn không phải vì cái tên không biết lo là cậu sao. Ông nghĩ tới chuyện này thì lại đau đầu, ông cũng không thể bỏ hạng mục trong tay mà ngày ngày nhìn

chòng chọc hai đứa được, ôi, ý thức của con gái thì quá quật cường mà trong nhà lại có tên ăn chơi trác táng như vậy nữa, đúng là đau đầu mà.

Hai người đàn ông đang giao chiến trong nội tâm, chỉ có mình Tô Nhiên Nhiên tập trung ngồi ăn cơm, ăn xong lau miệng rồi lại lên lầu làm việc.

Tần Duyệt oán hận nhìn bóng lưng của cô mà suy nghĩ: Trước tiên phải kiên nhẫn đã, chỉ cần còn ở tại nhà họ Tô thì nhất định sẽ có cơ hội thôi.

Vì thế anh cố chịu đựng đến hôm Tô Nhiên Nhiên được nghỉ, lúc Tô Lâm Đình rời nhà còn cực kỳ không yên tâm mà đi gõ cửa phòng cô rồi cẩn thận dặn dò: “Đừng quên những gì bố đã nói với con đấy.”

Tô Nhiên Nhiên rất thoải mái gật đầu, nhưng trong lòng cô thì đã xếp chuyện đêm đó vào phần nhu cầu sinh lý từ lâu, cho nên cũng chả có bất kỳ gánh nặng tâm lý gì cả.

Tô Lâm Đình đi rồi, còn cô thì tiếp tục ở trong phòng kiểm tra tư liệu, lúc này đã là tháng 5, tuy trong phòng có mở cửa sổ nhưng vẫn rất oi bức, vì thế cô quyết định đến phòng bếp lấy ly sữa chua uống, tiện thể đi hít thở không khí luôn.

Ai ngờ vừa lấy sữa chua xong đóng cửa tủ lại thì lập tức bị một cơ thể nóng bỏng ở phía sau dán lên lưng làm cô cau mày, sau đó xoay người đẩy, “Anh làm gì đấy, nóng quá.”

Tần Duyệt rất muốn trả lời: “Làm em đấy.” Nhưng cuối cùng vẫn không dám nói, cũng không thèm nói chuyện vô nghĩa với cô mà cúi đầu xuống hôn lên môi cô nhưng lại chỉ cảm nhận được sự lạnh buốt.

Anh không hài lòng lườm cô một cái, anh thấy Tô Nhiên Nhiên giơ sữa chua cao lên, trực tiếp chặn sự nhiệt tình của anh lại giữa đường thì tức giận, sau đó giơ tay cướp lấy sữa chua của cô rồi đặt trên bồn rửa tay, rồi lại tiếp tục rướn người về trước, ngữ điệu ái muội: “Em nói thích anh hôn em mà.”

Tô Nhiên Nhiên từ eo của anh chuồn ra ngoài, nghiêm túc sửa lời anh nói: “Em nói là em không ghét anh hôn em chứ đâu có nói hôn lúc nào cũng được đâu.”

Tần Duyệt bị câu này kích thích ý chí chiến đấu, nói: “Còn không trừng trị được em sao.” Sau đó anh ôm lấy eo cô từ sau lưng lần hai rồi cúi người ngậm lấy vành tai xinh đẹp mà liếm láp. Tô Nhiên Nhiên ngứa muốn chết, chân mềm nhũn ra, nhất thời không đề phòng liền bị anh đè lên bồn rửa tay, đầu lưỡi thì chuyển từ vành tai sang đôi môi, trong lúc đang định thăm dò vào trong thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên làm Tần Duyệt tức muốn ói máu, chỉ đành đè cô lại rồi qua loa nói: “Đừng động.”

Nhưng chuông cửa lại vẫn cứ reo lên liên tục, vì thế Tô Nhiên Nhiên xụ mặt đẩy anh ra, vuốt lại mái tóc rồi chạy ra mở cửa, nhưng ngoài dự đoán của cô chính là, người đứng ngoài cửa chính là Tần Mộ.

Cơ thể cao lớn của anh ấy dẫm lên ánh sáng lập loè xuyên qua cầu thang, trên mặt vẫn là nụ cười ấm áp nhưng lại làm Tô Nhiên Nhiên không hiểu được, vì thế cô quay đầu lại gọi: “Tần Duyệt, anh

trai của anh đến tìm nè.”

Tần Duyệt rất dị ứng với cái cụm từ ‘anh trai’ này, thế là anh nhanh chóng sai bước đến phòng khách rồi đen mặt nói: “Anh lại tới làm gì nữa, em nói là em không về đâu.”

Tần Mộ ngồi ngay ngắn trên sofa, cũng không thèm liếc anh cái nào mà chỉ nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên: “Anh không tới tìm em ấy, anh là tới tìm em.”

Câu nói này làm hai người ngẩn ra, Tần Duyệt cảnh giác bước đến, hỏi: “Anh đến tìm cô ấy làm gì?”

Tần Mộ nắm tay đặt trên đầu gối, ánh mắt trực tiếp lướt qua anh, rồi dừng lại trên người Tô Nhiên Nhiên: “Là một việc rất quan trọng.”

Tô Nhiên Nhiên nghe thấy ngữ điệu cực nghiêm túc của anh thì liền ngồi xuống đối diện, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Mộ mở cái hộp màu đen ra, sau đó thì nghe tiếng hít sâu trong phòng, hàng lông mày càng thêm nhíu mày: “Đây là ngón tay mấy ngày trước có người chuyển phát nhanh đến nhà anh mà anh nhận được. Anh đã báo cảnh sát, nhưng sau khi điều tra thì phát hiện không có ai chuyển phát nhanh đến nhà cả, còn người giúp việc chỉ nhớ người đưa lúc ấy là một người đàn ông nhưng hắn ta lại đội nón, vì thế nên không thấy rõ mặt và máy camera cũng không tìm thấy đường hắn ta rời đi.”

Tần Duyệt không hài lòng: “Anh bị đe dọa thì đi tìm cảnh sát là được rồi, đi tìm Nhiên Nhiên nhà em làm gì chứ.”

Anh nhất thời lạnh mồm lạnh miệng nói ra tiếng lòng, sau đó thì có hai ánh mắt lập tức liếc sang, Tần Mộ thì nghiêng ngả giương khoé môi còn Tô Nhiên Nhiên xụ mặt, nói: “Chú ý cách dùng từ của anh.”

Tần Mộ thôi cười, tiếp tục nói: “Vốn dĩ anh chỉ coi đây như là đe dọa bình thường thôi, nhưng qua hai ngày anh mới biết được có một nhân viên nữ trong công ty mất tích, sau khi cảnh sát so sánh DNA thì phát hiện ngón tay này là của cô ấy. Nhưng mấy ngày nay thì không không tìm thấy gì ngoài manh mối này cả, không ai biết được rốt cuộc cô ấy đi đâu và đã gặp chuyện gì.”

Nói đến vụ án mất tích thì Tô Nhiên Nhiên càng thêm nghiêm túc, nhưng cô vẫn không hiểu, “Nếu có người bắt cóc cô ấy thì tại sao lại gửi ngón tay cho anh chứ?”

Tần Mộ hơi chần chừ, lộ ra nét mặt mất tự nhiên, nói: “Trước khi cô ấy mất tích thì anh từng khen ngón tay cô ấy đẹp trước mặt rất nhiều người.”

Tần Duyệt cười lạnh: “Anh chính là đại thiếu gia đi rắc thính khắp nơi làm hại con gái nhà người ta.”

Ánh mắt của Tần Mộ giận dữ lườm sang: Trước đây chú cũng chẳng tốt hơn anh bao nhiêu đâu.

Tô Nhiên Nhiên không có tâm trạng đùa giỡn nữa: Nếu những gì anh ấy nói là thật, vậy thì người làm chuyện này không chỉ rất nguy hiểm mà còn rất biến thái nữa. Chỉ vì một câu mà liền chặt đứt ngón tay của người khác, điều này tuyệt đối không phải là tội phạm thông thường. Nhưng sao Tần Mộ

lại đụng tới mấy người như thế chứ, hơn nữa tại sao anh ấy lại tới tìm cô?

Cô nói chuyện trước giờ luôn trực tiếp, vì thế cô không chút nề tình trả lời: “Nếu anh đã báo cảnh sát thì cảnh sát trực thuộc khu vực đó sẽ phụ trách, anh tới tìm tôi là không hợp quy tắc.”

Tần Mộ thở dài nói: “Thật ra có việc anh không muốn để cảnh sát biết, nghĩ tới nghĩ lui thì hình như chỉ có mình em là có thể giúp anh thôi.”

Tần Duyệt nhìn không được khịt mũi một cái, anh cảm thấy khó chịu vì sự bộc lộ tin tưởng của Tần Mộ trong câu này. Nhưng đích thật là anh cũng hơi tò mò, người anh trai này của anh có yêu cầu gần như nghiêm ngặt với bản thân, cho nên mới có thể vẫn duy trì được hình tượng hoàn hảo, chẳng lẽ còn có chuyện gì mờ ám hay sao.

Tần Mộ hít sâu một hơi, biểu cảm nghiêm túc, nhưng sau đó lại đột nhiên cười lên, “Có thể để anh uống một ly nước rồi nói được không?”

Lúc Tần Mộ đi học ở nước Anh thì đã từng có một bạn học quan hệ rất tốt người Trung Quốc, tên là Hàn Sâm.

Anh không rõ tình huống trong gia đình của Hàn Sâm lắm, chỉ biết hoàn cảnh gia đình của hai người cũng ngang nhau. Hàn Sâm rất giỏi ăn nói, học vấn thì xuất sắc, tuổi còn trẻ mà đã tổ chức kỹ xảo thân sĩ rồi, nhìn trong đám bạn học thì có vẻ cực kỳ nổi bật. Trong khi đó Tần Mộ cũng được coi là nhân vật phong vân trong nhóm sinh viên Trung Quốc, hai người vì thế trở nên hợp rơ và thành bạn thân. Tần Mộ cực kỳ ngưỡng mộ người bạn này, thậm chí ngay cả lời nói và việc làm cũng chịu nhiều ảnh hưởng từ anh bạn thân này.

Nhưng dần dần anh ấy phát hiện đằng sau vẻ ngoài thanh lịch của Hàn Sâm thì hắn ta còn ẩn giấu một mặt tối mà người ngoài không thể phát hiện ra, ví như có khi anh ấy bắt gặp hắn ta vô cảm mà dùng chân nghiền nát một con chuột, ánh mắt khi ấy của hắn ta làm anh ấy rét run.

Vì thế trong lòng Tần Mộ dần đề phòng, cái sự nghi ngờ này vẫn luôn tiếp diễn cho đến khi trường học xảy ra một tai nạn ngã lầu.

Đó là một sinh viên da trắng, bởi vì hoàn cảnh gia đình nghèo khó cho nên ngày thường vẫn luôn khinh thường đám sinh viên rich kids như bọn họ, và thậm chí nhiều lần chửi rủa Tần Mộ.

Nhưng một ngày nọ, cậu ta lại xảy ra chuyện, rơi từ trên tầng cao nhất của khu dạy học xuống, cả mặt nát bét.

Ai cũng cho rằng đây là một tai nạn, ngay cả cảnh sát cũng phán đoán rằng không có dấu vết giết người rồi sau đó thì qua loa kết án, nhưng có một lần Hàn Sâm uống rượu và tự hào khoe với anh ấy rằng chuyện này là do hắn ta làm.

Hắn bảo đã cài đặt một cơ quan trên mái nhà, sau đó nói người kia rằng chỉ cần cậu ta có thể vượt qua cơ quan đó thì sẽ nhận được tiền thưởng 50.0000 bảng Anh, nhưng nếu thất bại thì sẽ phải chết. Người nọ bị tiền tài mê hoặc thế nên bí quá hoá liều, cuối cùng lại chết vì một bước sai lầm mà rớt từ trên cao xuống.

Lúc Hàn Sâm nói ra chuyện này thì trong mắt lộ ra sự tự hào vui sướng mà Tần Mộ thì hoàn toàn

không thể chấp nhận được cách xem mạng người như trò chơi được mà hẳn thì thờ ơ nói: “Chẳng qua tao chỉ đưa cho cậu ta một con đường thứ hai để cậu ta chọn mà thôi, cậu ta hoàn toàn có thể lựa chọn từ bỏ nhưng chỉ trách cậu ta quá tham lam mà thôi. Vì thế tôi không có hại chết cậu ta mà chính cậu ta đã tự hại chết mình. Hơn nữa, tao cũng vì giúp mày thôi, cậu ta mắng nhiếc mày trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ mày vẫn có thể nhẫn nhịn sao?”

Lúc này Tần Mộ chỉ cảm thấy người anh em tốt mà anh ấy vẫn luôn ngưỡng mộ trở nên cực kỳ đáng sợ, vì thế sau khi hai người cãi nhau một trận thì quan hệ cũng hoàn toàn tan vỡ.

Một ngày sau thì bạn gái Julia của Hàn Sâm tới tìm anh ấy, ấp úng bảo cô ấy cảm thấy Hàn Sâm hơi có vấn đề nên muốn rời xa hẳn, nhưng Hàn Sâm lại không đồng ý, vừa đe dọa vừa uy hiếp nói cô ấy nhất định sẽ hối hận. Cô ấy rất sợ hãi nên hy vọng Tần Mộ có thể giúp được.

Anh ấy do dự, sau khi suy nghĩ thì vẫn từ chối, chỉ bảo đây là việc riêng của hai người họ, người ngoài như anh ấy không tiện can thiệp.

Ai ngờ trong một đêm cách đó vài ngày, anh ấy đột nhiên nhận được cuộc gọi của Julia, cô ấy cứ hét cứu mạng trong điện thoại, nói rằng cô ấy đang ở phòng thí nghiệm mà Hàn Sâm thì đang muốn giết cô ấy. Tần Mộ lập tức nhớ tới người bạn học ngã lâu kia, sau đó vội vàng chạy tới phòng thí nghiệm mà cô ấy nói, anh ấy thấy Hàn Sâm trói Julia lại nên bèn vội chạy qua muốn cứu cô ấy, ai ngờ trong lúc chạy ra khỏi phòng thì hai người đụng trúng mấy thiết bị thí nghiệm khiến căn phòng nổ tung. Mà toàn bộ phòng thí nghiệm chứa toàn thuốc thử Hoá học, cho nên rất nhanh bùng lên đám cháy dữ dội.

Lúc đó Tần Mộ đứng cách cửa gần hơn, anh ấy bị đám cháy này dọa sợ nên cũng không màng tất cả mà chạy ra ngoài, chờ chạy đến một nửa mới nhớ tới còn hai người bị kẹt ở bên trong, nhưng lúc đó muốn chạy vào cứu thì cũng đã muộn rồi.

Cuối cùng anh ấy nhìn thấy Hàn Sâm đứng giữa đám cháy, giận dữ nói với anh ấy: “Mày cứ chờ đây, tao sẽ quay lại tìm mày, nhất định tao sẽ quay lại.”

Sau khi đám cháy lớn được dập tắt thì chỉ tìm được một xác chết cháy rụi trong phòng thí nghiệm, theo xác minh DNA thì đó là phụ nữ, nhưng Hàn Sâm lại biến mất, từ đó anh ấy không còn gặp lại hẳn nữa. Nhưng anh ấy vẫn nhớ mãi câu nói cuối cùng của Hàn Sâm, bây giờ đã 7 năm trôi qua rồi, bắt đầu từ khi anh ấy nhận được ngón tay kia thì dường như có một dự cảm: Là hẳn đã quay lại!

Tô Nhiên Nhiên chăm chú nghe toàn bộ sự việc mà anh ấy kể, thậm chí cả Tần Duyệt cũng lộ ra biểu cảm nghiêm túc, Tần Mộ uống thêm hớp nước rồi nói tiếp: “Tuy chuyện này đã trôi qua mấy năm rồi nhưng dù gì cũng xảy ra mạng người nên anh sợ nếu nói với cảnh sát thì sẽ bị có người lợi dụng tuần thông tin ra ngoài, đến lúc đó thì chắc chắn sẽ gây ồn ào và ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của Tân thị. Vì thế anh mới đến tìm em giúp.”

Tô Nhiên Nhiên cau mày: “Nhưng tôi chỉ là một pháp y mà thôi, không có khả năng điều tra vụ án giúp anh được, hơn nữa chức trách của tôi không cho phép tôi làm như vậy.”

Đôi mắt Tần Mộ sâu thẳm, “Hai đứa có từng nghĩ vì sao hẳn phải tốn mất 7 năm mới quay lại báo thù không?”

Tô Nhiên suy nghĩ rồi nói: “Rất có thể tuy hắn chạy trốn ra khỏi đám cháy đó được nhưng bị thương nặng, ngay cả mặt cũng bị bỏng, vì thế mất 7 năm điều trị mới hồi phục được.”

Tần Mộ gật đầu, ngón tay siết chặt cái ly: “Đúng vậy, anh nghi ngờ hắn đã thay hình đổi dạng, sau đó thì dùng thủ đoạn nào đó trốn bên cạnh anh, vì thế anh hi vọng em có thể giúp anh tìm ra người này.”

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra truyện này là 1VS1, chẳng qua Tần Mộ cũng có thể tính là nam phụ, bởi vì sẽ có tác dụng thúc đẩy quan trọng với nam nữ chính đấy.

RỐT CUỘC LÀ NHÀ AI?

Sau khi Tần Mộ nói xong thì cả phòng lập tức trở nên yên lặng, từng người đều như suy tư gì đấy.

Dựa theo những lời anh ấy nói, bởi vì anh ấy khen bàn tay của nữ nhân viên trước mặt mọi người ở công ty mà sau đó vài ngày thì nữ nhân viên này liền biến mất, cho nên khả năng người trong công ty làm là rất cao.

Nhưng bây giờ Tần Mộ chủ yếu quản lý công ty phát triển bất động sản dưới trướng của Tần thị, có hơn cả trăm nhân viên, hơn nữa với chỉ số IQ cao của Hàn Sâm thì nếu hắn đã muốn che giấu thì sẽ không dễ dàng để bị điều tra ra như vậy.

Tần Mộ buông cái ly xuống, ánh mắt tha thiết nhìn Tô Nhiên Nhiên và nói: “Anh biết chuyện này khó khăn với em, nhưng bây giờ vụ án mất tích đó cứ mãi không có tiến triển gì cả, nếu không nhanh chóng nghĩ cách ngăn Hàn Sâm lại thì hắn nhất định sẽ không chịu dừng tay đâu, chỉ sợ sẽ càng gây ra nhiều án mạng nữa thôi, sẽ hại thêm càng nhiều người nữa.”

Tần Duyệt nhắc chân lên, hừ nhẹ một tiếng: “Bày đặt giả vờ đáng thương gì chứ, cậu chủ Tần anh có mối quan hệ rộng như vậy mà còn tìm không được người giúp đỡ hay sao mà phải tìm đến nhà em thế.”

Tần Mộ lạnh lùng lườm anh một cái: Xem ra cái thằng nhóc thối này ở Tô gia thoải mái lắm đấy, đúng là không hề coi mình là người ngoài luôn chứ.

Vì thế anh ấy quyết định tiếp tục làm lơ Tần Duyệt, chỉ nhìn chăm chăm Tô Nhiên Nhiên và nói: “Nhiên Nhiên à, chắc em cũng hiểu nếu chuyện của Hàn Sâm để lọt ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới Tần gia. Vì thế vốn dĩ anh không định nói chuyện này với bất kỳ ai, nhưng dù sao chú Tô và nhà bọn anh cũng thân thiết với nhau mấy đời rồi, em lại từng giúp gia đình bọn anh nữa nên anh rất tin tưởng em, cho nên mới thẳng thắn tất cả mọi chuyện với em. Hi vọng em nể mặt chú Tô mà suy nghĩ lại.”

Ngụ ý là, anh ấy đã dùng bí mật quan trọng làm trao đổi rồi, nếu còn không giúp nữa thì quan hệ thân thiết này cũng không thể làm nữa, vậy thì Tần gia cũng không còn bất kỳ lý do gì để ủng hộ hạng mục của Tô gia nữa.

Tần Duyệt âm thầm nghiêng rằng, cố ý cười nói: “Anh à, xem ra mấy năm nay anh lăn lộn trên thương trường cũng không tệ nhỉ, dùng mấy thủ đoạn đó nhuần nhuyễn thật đấy.”

Tần Mộ tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, trước khi tới đây, đích thật là anh ấy từng nghĩ làm cách nào mới có thể đạt được mục đích nhanh nhất, nhưng bị thằng em không chút thương tiếc mà đâm thủng thì vẫn không nhịn được mà cảm thấy hơi mất mặt.

Tô Nhiên Nhiên lại không nghĩ đến tầng nghĩa này, cô chỉ suy nghĩ đến câu nói lúc nãy của Tần

Mộ.

Dựa vào phán đoán của cô với loại hung thủ này thì ngón tay này chỉ là mới bắt đầu thôi, mà khi bọn họ bắt đầu gây án rồi thì nhất định sẽ không dừng ở đây. Hơn nữa, thông thường bọn họ sẽ xuống tay từ từ với những người bên cạnh nạn nhân, cho đến khi nạn nhân bị ép đến đường cùng thì mới thoả mãn được.

Vì thế cô suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu nói: “Tôi có thể giúp anh.”

Tần Mộ hài lòng gật đầu, còn Tần Duyệt thì nhảy phắt dậy: “Em thật sự giúp anh ấy sao!”

Tô Nhiên Nhiên vẫn nhìn thẳng về phía Tần Mộ, nói: “Nhưng nghề nghiệp của tôi chỉ là pháp y thôi, không am hiểu việc điều tra tội phạm lắm, vì thế tôi không thể bảo đảm có thể giúp được anh, nhưng tối sẽ cố hết sức.”

Tần Mộ thông cảm gật đầu: “Em có thể giúp anh là tốt lắm rồi, lúc nào có thể bớt thời gian thì đến công ty anh một chuyến, bắt đầu từ nữ nhân viên mất tích thì có lẽ sẽ phát hiện thêm manh mối.”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa trả lời thì Tần Duyệt đã cướp lời: “Cô ấy không có thời gian đâu.”

Tần Mộ vẫn mỉm cười, nói: “Anh có thể đợi.”

Lúc này Tần Duyệt cũng bình tĩnh lại, cánh tay gác trên sofa, lạnh lùng nói: “Anh cho rằng Hàn Sâm là tên gốc à, tự nhiên thành linh dẫn một cô gái xa lạ đi hỏi đông hỏi tây thì hẳn sẽ không phát hiện ra sao? Còn nữa, với cái kỹ năng nói chuyện như cô ấy thì anh cho rằng người ta sẽ trực tiếp nói manh mối cho cô ấy sao?”

Câu này đúng thật không phải không có lý, vì thế Tần Mộ chuyển hướng hỏi anh: “Vậy chú nói xem nên làm sao bây giờ?”

Tần Duyệt chỉ vào mình, nói: “Để em đi.”

Lời vừa nói xong thì hai người đều kinh ngạc nhìn anh.

Tần Duyệt híp mắt lại: “Làm sao, có vấn đề gì à? Em là em trai của anh, được sắp xếp đến công ty anh làm là chuyện hiển nhiên thôi, nếu muốn nhân viên của anh nói sự thật thì nhất định phải vào lúc không hề đề phòng mới hỏi ra được.”

Lần này thì Tần Mộ cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời anh nói, lúc trước xác thật anh ấy không nghĩ tới vấn đề này, chỉ cảm thấy bởi vì Tô Nhiên Nhiên là cảnh sát, mà trước kia còn giúp Tần Duyệt rửa sạch nỗi oan nữa, có thể nói lên rằng cô ấy có năng lực giúp anh ấy tìm ra Hàn Sâm. Nhưng hôm nay suy nghĩ lại thì có lẽ Tần Duyệt lại càng thích hợp hơn.

Trong mắt Tô Nhiên Nhiên đầy nghi ngờ nhìn sang anh, Tần Duyệt anh luôn lười biếng thế mà đồng ý đi làm sao, điều này thật sự làm cô cảm thấy cực kỳ ảo diệu.

Trong lúc Tần Mộ còn đang suy tư thì Tần Duyệt đã đứng lên vỗ vai anh ấy rồi nói: “Cứ làm như thế đi, anh cứ sắp xếp đại một chức vị nào đó cho em, ngày mai em sẽ đi làm.” Anh nhướn mày nói tiếp: “Tìm cho em vị trí quản lý đi, em không muốn bị ai sai bảo đâu.”

Tần Mộ cảm thấy hơi đau đầu, trong công ty anh ấy thật sự không tìm được chức vị quản lý nào mà nhàn rỗi cả, nhưng bây giờ tìm ra Hàn Sâm dù sao cũng quan trọng hơn, vì thế chỉ đành cắn răng đồng ý: “Được rồi, anh sẽ sắp xếp.”

Tần Mộ đi rồi mà Tô Nhiên Nhiên vẫn còn không thể tin được nhìn về Tần Duyệt, hỏi: “Anh thật sự chịu đi làm sao?”

Tần Duyệt gật đầu làm Tô Nhiên Nhiên tò mò hỏi: “Bởi vì muốn giúp anh trai của anh à?”

Tần Duyệt thưởng hức chiếc bật lửa trong tay, sau đó đi ra ban công châm điếu thuốc, nói: “Tuy rằng anh không thích anh ấy cho lắm, nhưng cũng không muốn nhìn anh ấy bị tên biến thái đùa giỡn.”

Tô Nhiên Nhiên dần suy nghĩ cẩn thận, Tần Duyệt nhìn thì kiểu bất cần đời nhưng không nói lên rằng anh không có phán đoán bình thường, anh biết rõ tên Hàn Sâm này là người cực kỳ nguy hiểm, nếu tên biến thái này muốn đối phó với người nhà của anh thì anh không thể ngồi yên được.

Đương nhiên, Tần Duyệt tuyệt đối không thừa nhận trong đó còn che giấu cái suy nghĩ riêng không muốn hai người này lén tiếp xúc với nhau.

Tô Nhiên Nhiên nhìn ra phần quan tâm gia đình của anh thì như do dự gì đó, sau khi trầm mặc hồi lâu thì mới đi ra ban công và đứng bên cạnh anh, nói: “Vừa rồi anh trai của anh chưa nói hết toàn bộ sự thật đâu.”

Tần Duyệt chờ người anh, cũng quên nhả khói thuốc trong miệng ra, vì thế cúi đầu ho khan vài tiếng, rồi lại khó hiểu nhìn cô.

Tô Nhiên Nhiên đặt tay lên song cửa sổ kéo, ánh mắt nhìn ra bên ngoài: “Nếu cẩn thận nghĩ lại lời anh trai của anh nói lần nữa thì sẽ phát hiện ra anh ấy cố tình che giấu một vài việc. Thứ nhất, tâm tư của tên Hàn Sâm kín đáo như vậy, ngay cả đối phó với một bạn học không hề liên quan mà cũng lợi dụng nhược điểm tham tiền của cậu ta để thiết kế chuyện té lầu, nếu hẳn thật sự muốn đối phó với bạn gái của mình thì sao lại lựa chọn phòng thí nghiệm dễ dàng phát hiện để ra tay được, càng không thể để cô ấy có cơ hội dọ điện thoại cầu cứu. Thứ hai, theo như anh trai của anh nói thì sau lúc đám cháy bùng lên thì do ở gần cửa nhất nên mới có thể chạy thoát, nhưng nguyên nhân cháy mà anh ấy nói là do xảy ra xung đột với Hàn Sâm gây ra, vô tình phá hủy các thiết bị thí nghiệm, điều này nói lên rằng lúc đó hai người họ ở cùng một vị trí, vậy thì không lý nào chỉ có một mình anh ấy có thể chạy ra ngoài mà không mất một sợi tóc nào hết được.”

Khuôn mặt của Tần Duyệt cũng trở nên lạnh lùng hơn, chẳng lẽ Tần Mộ thật sự che giấu chuyện gì. Nhưng nếu anh ấy tới tìm giúp đỡ, còn nói là hoàn toàn tin tưởng Tô Nhiên Nhiên, vậy thì tại sao phải giấu diếm.

Chẳng lẽ một khi nói ra phần sự thật đó thì anh ấy phải gánh vác hậu quả, chứ không chỉ đơn giản dừng lại ở việc tổn hại danh dự thôi.

Tô Nhiên Nhiên xoay người nhìn anh đăm đăm, cực kỳ nghiêm túc nói: “Vì thế, anh đến công ty của anh ấy, ngoại trừ tìm ra manh mối của Hàn Sâm thì còn phải tìm hiểu xem rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì. Em cứ cảm thấy đây mới là mấu chốt của vụ án này.”

Cuối cùng Tần Duyệt cũng hoàn hồn lại, dập tắt diếu thuốc rồi gật đầu một cách trịnh trọng.

Đột nhiên nhận được sự uỷ thác quan trọng như vậy, mà còn liên quan đến người của Tần Duyệt nên tâm trạng của Tô Nhiên Nhiên không thoải mái lắm, giữa hai hàng lông mày cũng nhuộm lên vẻ âu lo.

Tần Duyệt hồi lâu không nghe cô nói gì thì cúi đầu nhìn thử, lúc này mới phát hiện ra hai người cách nhau rất gần, một cơn gió ấm quét đến thổi mùi thơm trên tóc cô tiến vào chóp mũi của anh, làm anh muốn ngo ngoe rục rịch, đang định nghiêng người xuống thì Tô Nhiên Nhiên lại như không nhận ra mà xoay người đi vào phòng khách.

Tần Duyệt bất mãn nhíu mày lại, sau đó nhanh chóng theo đuôi, nhân lúc cô không chuẩn bị mà đề cô lên tường, lại thì thầm bên tai cô: “Anh với anh trai thì ai đẹp trai hơn?”

Tô Nhiên Nhiên khó hiểu, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ, sau đó trả lời: “Anh trai của anh.”

Tần Duyệt nóng nảy: “Em có khiếu thẩm mỹ hay không đấy!”

Tô Nhiên Nhiên bị đề đến nổi ngột ngạt, bất mãn lườm anh, “Tần Duyệt, anh ấu trĩ quá đấy.”

Lời này càng kích thích thêm sự ghen tuông của anh: Ai ấu trĩ hơn ai chứ!

Vì thế anh nắm lấy cằm của cô rồi cúi đầu mạnh mẽ ngậm môi của cô, sau đó kêu lên một tiếng than thở thoải mái, đầu lưỡi tiến quân thần tốc buộc cô lại quần lấy anh, tận cho tới khi hai người sắp hết hơi thì mới tạm thời buông tha cho cô, lại khàn giọng hỏi: “Bây giờ thì sao?”

Tô Nhiên Nhiên bị hôn đến thần hồn điên đảo, đầu óc có hơi choáng váng, nhưng cô vẫn là người cố chấp với suy nghĩ của mình, cho nên vẫn thờ hờn hển trả lời: “Anh trai của anh.”

Đạch, cái cô gái này có cần thành thật đến vậy không hả, không biết nói mấy câu ngọt ngào dỗ dành anh sao?

Trong lòng Tần Duyệt tức giận, anh đẩy cô ngã lên sofa rồi đè hai tay cô lại rồi tiếp tục trức trặc hôn lên môi cô, sau đó còn rút ra một tay dạo quanh trên những chỗ mẫn cảm của cô làm Tô Nhiên Nhiên không thể chịu nổi, vì thế cô bèn xin tha nhưng hành động này lại làm anh càng thêm mất lý trí, đôi môi nóng rực đi thẳng một đường xuống dưới, tiếp đó thì kéo quần áo của cô lên.....

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên đột nhiên hốt hoảng, nếu cứ tiếp tục thì mọi thứ sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát mất, nhưng với sự tiến công bá đạo và mạnh mẽ của anh thì cho dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể phản kháng được.

Lúc ai đó đang bị ép tới đường cùng thì tất nhiên sẽ bộc lộ ra tiềm năng của mình, rốt cuộc trong chớp mắt cô đã hiểu được tại sao anh lại nổi điên, thế là miễn cưỡng kéo ra một khoảng cách với anh, thở hồng hộc nói: “Nhưng anh ấy không biết ca hát.”

Động tác của Tần Duyệt dừng lại, cuối cùng cũng ngẩng đầu hỏi: “Em thích ca hát sao?”

Tô Nhiên Nhiên thấy anh dừng lại thì vội vàng gật đầu lia lịa, sau đó nhân lúc anh thả lỏng thì nhảy bật dậy khỏi sofa, sửa sang lại quần áo bị anh vò nhàu, sau đó thì cực kỳ bất mãn, xụ mặt nói:

“Anh mà còn vậy nữa là em giận đấy!”

Cô đợi mãi vẫn không thấy Tần Duyệt trả lời, lúc quay đầu lại thì phát hiện anh đang vùi đầu trên sô pha, cười y như con chuột hamster vừa đào được một vựa đầy quả thông vậy.

Cô không nhớ rõ mình đã nói gì mà đồ anh vui vẻ đến vậy, nhưng cô thật sự tức giận vì chuyện vừa rồi nên cũng thềm để ý tới anh, chỉ lạnh mặt đi lên lầu, lúc đi lên lầu thì cứ mãi nghĩ đến một chuyện, sau đó nhìn về phía dưới nhà, nghiêm túc nói: “Còn nữa, lần sau không được bảo rằng em là của nhà anh nữa.” Cô suy nghĩ một lát rồi bổ sung: “Dựa theo sự thật hiện tại thì anh phải xem như là của nhà em mới đúng chứ.”

CÁI LY TÌNH YÊU CÒN VỮNG CHẮC HƠN SO VỚI VÀNG

Công ty mà Tần Mộ quản lý có tên là bất động sản Á Cảnh, là một công ty phát triển dưới trướng của tập đoàn Tần thị, ngày hôm sau, anh ấy liền trực tiếp sắp xếp cho Tần Duyệt tới bộ phận marketing làm Phó Giám đốc.

Tần Duyệt dựa vào có nhiều thêm một chữ “phó” ở trước nên tất nhiên không cần nhúng tay vào công việc, mà vị Giám đốc kia cũng trăm ngàn lần không dám đắc tội với cậu hai nhà họ Tần này, mặc dù giáp mặt vẫn phải trưng cái gương mặt niềm nở, nhưng sau lưng thì không nhin được mà chửi thầm: Đúng là sinh ra đã ở vạch đích.

Ông ta gặp Tần Duyệt ngồi chơi game vài lần ở trong văn phòng, điều quan trọng là ông ta thấy anh vào thì còn phải vui vẻ đi lên tiếp đón, dù sao trên danh nghĩa ông ta cũng là cấp trên nhưng mà anh lại chẳng biết tem tém lại chừa cho ông ta tí mặt mũi nào.

Kể từ khi “nhân viên mới” của bộ phận này tới nhậm chức thì trong bộ phận marketing lại mọc thêm một công việc nóng bỏng tay: Đó chính là đưa cà phê vào văn phòng Phó Giám đốc.

Tần Duyệt nhìn ly cà phê trạm khắc hoa văn tinh xảo trước mắt thì nhin không được mà bật cười nói: “Là ly thứ tư rồi, mấy người muốn mời chết tôi à.”

Tạ Dĩnh, thư ký bộ phận tiêu thụ khách hàng, đứng đối diện lén nhìn hình ảnh của cô ta phản chiếu trên cửa sổ đối diện, sau khi xác nhận rằng cô ta đang ở trong trạng thái tốt nhất thì tí mĩ gương khoe miệng lên một độ cong đã được tính sẵn: “Tôi nghe Tần tổng nói là bên này tạm thời chưa có bổ sung được trợ lý, vì thế tôi mới giúp mang một ly vào. Ai biết mọi người đều nhiệt tình như vậy, chẳng qua ly này chính là được pha từ đậu cà phê mà tôi mang đến nên chắc chắn hương vị sẽ không giống đâu, anh mau thử xem.”

Âm điệu cuối còn được kéo dài ra mang theo chút hương vị nũng nịu. Nhưng Tần Duyệt cả mí mắt cũng chẳng thèm nâng mà chỉ trừng mắt nhìn ly cà phê trước mặt rồi nghĩ thầm: “Cho dù là có mài vàng vào thì cô cứ thử đổ vào bốn ly liên tục xem.” Nhưng trên mặt thì vẫn tươi cười, nói: “Nếu đã muốn đưa cho tôi, vậy thì chi bằng đưa mấy loại bánh ngọt đi, tôi thích ăn mấy loại đó.”

Con người Tạ Dĩnh sáng lên, đây chính là tin tức độc nhất vô nhị đặc biệt bán cho cô ta đây mà, vì thế vội vàng nói: “Vậy được, ngày mai tôi sẽ đưa Tiramisu tự mình làm đến.”

Tần Duyệt cũng không quan tâm, thật ra anh cũng chẳng thích ăn đồ ngọt lắm, nhưng cô gái trong nhà lại rất thích ăn, cô cũng có vài sở thích giống mấy cô gái trẻ tuổi khác.

Tạ Dĩnh đi ra ngoài mà trái tim vẫn còn đập thành thích. Vị Tần tổng ở trên đúng thật là đẹp trai, nhưng mà lại đứng đã quá mức, cứ làm cho người ta cảm thấy không thể với tới. Nhưng người ở bên trong thì không giống vậy, trong vẻ đẹp trai ngang tàng lại mang theo chút hư hỏng, tuy rằng nghe nói

thanh danh của anh cũng chẳng ra gì nhưng cũng nói lên rằng càng dễ xuống tay, tuy không thích hợp để phó thác cả đời nhưng nếu có thể có được một cuộc tình chóng vánh hay tình một đêm thì cũng coi như đáng giá.

Mà Tần Duyệt cách một lớp kính đứng lên, nhẹ nhàng kéo rèm cửa ra, yên lặng liếc mắt nhìn nam nữ muôn màu muôn vẻ bên ngoài văn phòng.

Theo hướng tay phải của anh chính là bàn làm việc của nữ nhân viên bị mất tích Chu Mộ Hàm. Lần này anh còn đặc biệt xây dựng nên một hình tượng cậu ấm không cam tâm tình nguyện để người khác không phát hiện được mục đích chân chính của anh, nhưng anh cũng không có bao nhiêu thời gian để lãng phí, vì thế anh quyết đoán kéo rèm lại rồi đi đến bên ngoài cửa và hét lên: “Máy tính trong phòng tôi hư rồi, có ai có máy tính cho tôi mượn dùng được không?”

Lúc này Giám đốc Phương vừa hay đang sắp xếp công việc trong khu vực văn phòng, ông nghe vậy thì huyết Thái Dương giật vài cái, cậu hai này chỉ dùng máy tính để chơi game, còn những người bên ngoài này thì công việc đầy tay, ai mà rảnh cho anh mượn để quậy phá chứ. Lúc đang rầu muốn chết thì Tần Duyệt đã tự nhiên đi đến rồi ngồi xuống bàn làm việc của Chu Mộ Hàm, nói: “Máy tính này không phải không có ai dùng sao, vừa hay.”

Sắc mặt của Giám đốc Phương thay đổi, cũng đi qua lời hay ý đẹp khuyên bảo: “Đây là máy tính của một đồng nghiệp bộ phận tiêu thụ, chỉ sợ bên trong có thông tin quan trọng gì đó của khách hàng, nếu không thì tôi tìm người sửa máy tính lại giúp anh nhé.”

Tần Duyệt ngược mắt lên đảo qua người ông ta rồi hừ lạnh, nói: “Công ty đều là của nhà tôi thì có tư liệu gì mà tôi không thể xem được chứ, tôi không muốn chờ, tôi nhất định phải sử dụng cái máy này.”

Nụ cười trên mặt Giám đốc Phương cứng lại, nhưng ông ta cũng không còn cách nào khác nên đành bất đắc dĩ xoay người đi làm việc của mình.

Tần Duyệt thấy mấy đồng nghiệp khác đều bắt đầu vùi đầu vào làm việc thì lập tức mở máy tính lên rồi tập trung tìm manh mối có khả năng liên quan đến chuyện mất tích của cô ấy.

Máy tính của Chu Mộ Hàm nhìn thì rất bình thường, ngoại trừ thông tin về công việc thì chính là mấy tin bát quái mà con gái cỡ tuổi cô ấy hay xem, rồi mấy trang web thời gian. Nhưng rất nhanh anh tìm thấy một cái thư mục ở trong cái ổ cứng nào đó trên máy tính, bên trong tổng hợp thông tin của thương hiệu thời trang nam. Anh rất quen thuộc với cái thương hiệu này, thiết kế thiên về hình tượng chững chạc, giá cả thì cao ngất, rất được những người thành công trên 30 tuổi yêu thích.

Anh ngả người về sau dựa lưng vào ghế, nhắm mắt rồi châm điếu thuốc, sau đó thì cứ như thất thần nhìn vào máy tính, quên luôn cả gắp điếu thuốc, vì thế làm tàn thuốc rơi xuống trúng quần, anh luống cuống tay chân mà phui, rồi lại nhăn mày mượn lý do tìm khăn giấy để mở ngăn kéo bàn làm việc ra.

Anh nhanh chóng liếc vài cái, sau đó phát hiện ra trong ngăn kéo của Chu Mộ Hàm còn để mấy món đồ trang điểm mà cô ấy chưa kịp mang đi, đều là những nhãn hiệu giá cả bình dân, nhưng trong đó có tuýp kem dưỡng da tay màu xanh nhạt làm anh chú ý, vì thế anh nhân lúc không ai để ý mà để vào ống tay áo, sau đó thì nhét vào trong túi quần.

Sau khi anh làm xong tất cả thì trong lòng cũng có một suy đoán, xem ra việc mất tích của Chu Mộ Hàm không phải là ý định nhất thời mà là đã lên kế hoạch một khoảng thời gian rồi, còn người kia thì rất có thể đang trốn đâu đây.

Anh tiện tay dập tắt điều thuốc, bất chợt anh nhìn thấy một đôi mắt lạnh buốt phản chiếu trên màn hình đang nhìn anh đăm đăm.

Anh đột nhiên quay đầu lại nhưng phát hiện đằng sau không có một bóng người, vì thế anh vội vàng giữ một nhân viên đi đến bên này, hỏi: “Khi này ai đứng đằng sau tôi?”

Người nọ hoang mang nhìn anh, nói: “Khi này đâu có ai đứng sau lưng anh đâu.”

Tần Duyệt trầm ngâm, đôi mắt kia tuy phản chiếu không rõ ràng nhưng anh tuyệt đối tin bản thân mình không nhìn nhầm.

Người đó nhất định có liên quan tới việc mất tích của Chu Mộ Hàm, thậm chí có liên quan tới cả Hàn Sâm, nhưng làm thế nào mà tên đó lại biến mất nhanh như vậy được chứ.

Lúc Tạ Dĩnh nghe được Tần Duyệt muốn mời cô ta ăn cơm thì lòng như nở hoa, chỉ cảm thấy ly cà phê cô ta đưa là chuẩn rồi, khi cô ta nghe thấy anh hỏi chuyện của Chu Mộ Hàm thì ra vẻ khinh thường: “Cô ta sao, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng bày đặt giả vờ thanh cao. Mà đàn ông nào thì ai chả thích cái bộ dáng này, nghe nói lâu trên lầu dưới có không ít người theo đuổi cô ta, nhưng mãi vẫn không nghe nói cô ta có bạn trai, chắc là đều chướng mắt tới mấy người đó.”

Ngón tay Tần Duyệt vuốt quanh chén trà, lại thử thăm dò: “Cô ấy đã có mấy ngày không đi làm, tôi thấy trên bàn cô ta đều đầy bụi cả rồi, cô ta từ chức rồi sao?”

“Đúng vậy, hình như đã 2, 3 ngày không tới rồi, hình như là xin nghỉ Đông.”

Tần Duyệt thấy nét mặt của cô ta bình thường thì biết chắc là Tần Mộ đã chặn hết tất cả tin tức nên mấy đồng nghiệp cùng bộ phận mới không biết Chu Mộ Hàm đã mất tích. Vì thế lại như thuận miệng mà hỏi: “Vậy trước ngày cô ấy xin nghỉ thì có nói gì với mấy cô không?”

Tạ Dĩnh không biết vì sao anh lại hứng thú với chuyện của Chu Mộ Hàm như vậy, nhưng dù gì cũng hiếm khi mới có cơ hội nói chuyện với anh, cho nên vẫn trả lời rất nghiêm túc: “Tôi còn cảm thấy kỳ quái lắm, hôm đó cô ta cũng không nói gì cả, tan làm thì cũng về như bình thường thôi nhưng ngày hôm sau lại không đến nữa. Nhưng đúng là gần đây cô ta có chút gì đó hơi lạ, trước đây thì luôn ngồi xe điện ngầm ở trạm cùng với chúng tôi, nhưng gần đây thì lại nói là dùng đi nhờ xe Didi * gì gì đó nên ngày nào ra cổng xong cũng đều đi về hướng ngược lại. Tôi còn bảo đi nhờ xe gì mà tốt vậy, mỗi ngày cho dù mưa gió cũng tới đón nữa.”

**Didi: Ứng dụng gọi xe, cũng giống như Uber và Grab.*

Tần Duyệt hỏi: “Mấy cô có thấy qua chiếc xe đó chưa?”

Tạ Dĩnh lắc đầu, “Chưa có ai thấy cả, giờ nhớ tới thì đúng là kỳ lạ, trong bộ phận có nhiều đồng nghiệp như vậy, thời gian tan làm cũng không giống nhau nhưng chưa có ai thấy cô ta bước lên chiếc xe nào cả.”

Trong lòng Tần Duyệt cũng có suy đoán riêng, cơm nước xong thì anh lập tức đi tìm Tần Mộ để anh ấy điều tra camera ở cổng lớn vào giờ tan tầm, mấy nhân viên bảo vệ tốn mất cả buổi trưa mới tìm được bóng dáng của Chu Mộ Hàm.

Chỉ thấy sau khi cô ấy chào tạm biệt với mọi người xong thì đi về hướng ngược lại với cổng, tiếp đó thì đi chậm lại rồi cẩn thận liếc nhìn bốn phía, sau đó mới móc điện thoại ra nhìn và dứt khoát rẽ vào một con đường nhỏ không có camera theo dõi.....

Tần Duyệt nheo mắt lại và hỏi: “Có phải con đường này thông đến chỗ bãi đỗ xe không?”

Bảo vệ kinh ngạc nhìn anh, “Sao anh biết?”

Tần Duyệt dần khẳng định cái suy đoán kia trong lòng, vì thế anh lập tức đi ra ngoài.

Anh vất vả chịu đựng đến giờ tan làm, vừa mới về đến cổng tiểu khu Tô gia thì phát hiện chỗ này mới khai trương một tiệm bánh ngọt, có lẽ vì để thu hút khách mua hàng mà trên tủ kính dán bộ ly kem đôi mới ra mắt. Trên hai cái ly, một cái dán hình con sóc được đứng thẳng cà vạt, còn ly kia là hình con sóc cái đeo nơ hình con bướm, một đỏ một xanh, mỗi con ôm hai trái tim, nhìn vừa dễ thương vừa lãng mạn.

Anh đột nhiên cảm thấy cái này rất thích hợp với Tô Nhiên Nhiên, vì thế anh gọi điện cho cô: “Anh có manh mối rồi, em đến tiệm bánh ngọt mới khai trương đi, anh mời em ăn kem rồi từ từ nói chuyện.”

Lúc Tô Nhiên Nhiên chạy tới thì Tần Duyệt đã đợi ở cửa tiệm bánh ngọt đó khá lâu rồi, hai người đi vào trong tiệm, Tần Duyệt đứng trước quầy tính tiền chỉ vào tấm poster kia và nói: “Tôi muốn bộ ly kem cho hai người kia.”

Người phục vụ ngăn người, sau đó cực kỳ nhiệt tình hỏi: “Là ly kem đôi tình yêu còn vững chắc hơn so với vàng ấy ạ?”

Tần Duyệt chột dạ liếc mắt nhìn Tô Nhiên Nhiên đang ngó người bên cạnh, sợ cô sẽ từ chối vì cái tên gọi đó, vì thế hung dữ nói: “Tôi muốn bộ ly kem, cho, hai, người!”

Người phục vụ bị ánh mắt của anh dọa sợ, lăm bắm ghi đơn cho anh.

Vì thế, cuối cùng Tần Duyệt cũng được như mong ước cùng Tô Nhiên Nhiên mỗi người cầm một ly kem mà ngồi xuống, anh nhìn hai trái tim màu đỏ nho nhỏ kề sát nhau thì tâm trạng vô thức trở nên thoải mái. Tô Nhiên Nhiên lại không biết vì sao anh vui vẻ, chỉ múc miếng kem, rồi hỏi: “Rốt cuộc anh phát hiện ra cái gì?”

Biểu cảm của Tần Duyệt cũng trở nên nghiêm túc hơn, “Anh sẽ nói thẳng vào kết luận luôn, Chu Mộ Hàm có một bạn trai bí mật, người này cỡ 35 tuổi, ngày thường thích mặc quần áo của thương hiệu XX, điều kiện kinh tế của người này rất tốt, có xe, có lẽ có kinh nghiệm du học nước ngoài, hai người bên nhau chắc khoảng nửa tháng nhưng bởi vì có chuyện nào đó mà vẫn chưa công khai.”

Tần Duyệt thấy Tô Nhiên Nhiên nhìn anh đăm đăm, thì anh lấy một tuýp kem dưỡng da tay từ trong túi quần ra, rồi bắt đầu giải thích: “Điều kiện kinh tế của Chu Mộ Hàm bình thường, các mỹ phẩm chăm sóc da cũng đều chủ yếu là có giá cả phải chăng, nhưng trong ngăn kéo của cô ấy lại có

một tuýp dưỡng da tay của một thương hiệu Châu Âu, với thu nhập và những trang web bình thường cô ấy hay xem thì đừng nói là mua, mà cô ấy căn bản không có khả năng biết được thương hiệu này. Mà khác hẳn với sự bày biện của những món đồ trang điểm khác thì có thể nhìn ra cô ấy cực kỳ quý trọng tuýp kem dưỡng này, anh cảm thấy tuýp này là có người tặng cô ấy.”

Anh múc thêm một miếng, rồi tiếp tục nói: “Trong máy tính của cô ấy cũng xuất hiện thông tin của một thương hiệu nam, rất có thể bởi vì cô ta từng cùng người đó đi mua quần áo, vì để phù hợp với sở thích của anh ta cho nên cố tình ép bản thân mình phải đi tìm hiểu. Còn nữa, anh đã hỏi qua đồng nghiệp của cô ấy rồi, cũng kiểm tra camera ghi hình, có thể thấy được nửa tháng gần đây cô ấy không ngồi xe điện ngầm về nhà mà lén đi đến một con đường nhỏ thông đến bãi đỗ xe, điều này nói lên rằng cô ấy cố tình chờ người nào đó. Rõ ràng bãi đỗ xe ở dưới lầu của công ty, mà cô ấy lại tình nguyện mất nhiều công sức đi che giấu nó, có thể thấy được mối quan hệ này không thể bị tiết lộ được.”

Hai mắt Tô Nhiên Nhiệt giật giật, cô nói: “Anh là nghi ngờ người bạn trai này rất có thể là Hàn Sâm?”

Tần Duyệt gật đầu: “Tuy rằng anh không biết tại sao Hàn Sâm muốn làm như vậy, nhưng với thông tin này, cộng thêm Hàn Sâm từng sống ở nước ngoài một thời gian dài thì cho dù hẳn có muốn cố tình ngụy trang thì vẫn không thể che dấu một vài thói quen đó được, vì thế anh cảm thấy chúng ta sẽ nhanh tìm được hắn thôi.”

Nhưng trực giác của Tô Nhiên Nhiệt lại nói với cô rằng, người như Hàn Sâm sẽ tuyệt không dễ dàng để bị phát hiện như vậy. Nhưng dù sao Tần Duyệt mới chỉ đi có hai ngày mà đã có thể suy đoán ra một manh mối cực kỳ quan trọng như này thì ít nhiều gì cô cũng nên khích lệ anh một chút, vì thế cô nhìn anh gật đầu khen ngợi.

Tần Duyệt cực kỳ hưởng thụ cái ánh mắt đó, anh thấy trong tay hai người chỉ còn nửa ly kem thì mỉm cười vô thức nói: “Em có muốn thử loại của anh không, mùi vị không tệ.”

Tô Nhiên Nhiệt lắc đầu, tiếp tục tập trung múc ly kem của mình, nói: “Của ai người nấy ăn.”

Tần Duyệt nhướn mày, đột nhiên anh chỉ ra bên ngoài cửa kính, nói: “Em nhìn xem ai kia.”

Tô Nhiên Nhiệt ngẩng đầu nhìn về phía bên kia, sau đó trong miệng bất thành lình bị nhét một miếng kem, hương vị vani béo ngậy, lạnh lạnh trượt xuống cổ họng.

Cô bất mãn lườm anh một cái, còn Tần Duyệt thì cười càng thêm ranh mãnh: “Ăn ngon không?”

Tô Nhiên Nhiệt liếm vị ngọt còn vương ở khoé miệng, rồi thành thật trả lời: “Rất ngọt.”

Tần Duyệt cảm thấy linh hồn bé nhỏ của mình bị khêu ra, vì thế lại được một tắc lại muốn tiến thêm một bước: “Em ăn của anh rồi, để công bằng thì có phải em cũng nên chia cho anh một miếng không?”

Đối với cái yêu cầu vô lại này thì Tô Nhiên Nhiệt trực tiếp lựa chọn làm lơ: “Ai ăn của người đó.”

Anh còn đang muốn mặt dày thêm thì Tô Nhiên Nhiệt lại móc điện thoại ra, cô thấy trên màn hình

có mấy tin nhắn của Lục Á Minh, vì thế cũng trở nên nghiêm túc hơn, làm Tần Duyệt cảm thấy như bị bỏ rơi vậy.

Sau đó Tô Nhiên Nhiên buông điện thoại xuống đi vệ sinh, Tần Duyệt nhìn thoáng qua tin nhắn trên WeChat của Lục đội: Hôm nay vất vả rồi, cháu nghỉ ngơi cho tốt.

Điều này làm anh cảm thấy càng thêm hụt hẫng, vì thế anh cầm lấy điện thoại của cô rồi chụp hai cái ly hình con sóc cùng nhau ôm trái tim trước mặt, anh không ghi dòng chữ nào cả mà trực tiếp chia sẻ lên vòng bạn bè.

Sau khi Tô Nhiên Nhiên trở về thì tiện tay mở WeChat ra trả lời câu thăm hỏi kia của Lục Á Minh, tiếp đó lại lộ ra biểu cảm hoang mang, rồi giơ điện thoại lên trước mặt Tần Duyệt, hỏi: “Con số này là có ý gì?”

Tần Duyệt vừa nãy hơi bốc đồng nên giờ cũng có chút chột dạ, bèn qua loa nói: “Là số lượt like và bình luận từ vòng bạn bè của em đấy.”

Tô Nhiên Nhiên trước giờ dùng WeChat chỉ để liên lạc với các đồng nghiệp, chưa từng chia sẻ lên vòng bạn bè gì cả, cho nên cô ngơ ngẩn nhìn chăm chăm con số 43 đỏ chói kia cả nửa ngày, sau đó cô mở vòng bạn bè ra thì nhìn thấy tấm hình kia, có cả đồng ID cô quen cũng như không quen thuộc đều bấm like cho cô, nhưng chỉ có 2 bình luận.

Một bình luận là của Lục đội: Khó trách cháu vội vàng tan làm, thì ra là đi hẹn hò nha. (biểu tượng làm mặt quỷ)

Tô Nhiên Nhiên mở to hai mắt, lần đầu tiên biết Lục đội còn biết cố tỏ vẻ dễ thương nữa chứ.....

Nhưng khi cô nhìn thấy cái bình luận còn lại thì hoàn toàn không cười nổi nữa.....

Bố: Buổi tối chờ bố về, bố có chuyện muốn nói với con!

BỒI VÌ THÍCH EM CHO NÊN CHOÁNG VÁNG

Trong văn phòng Tổng giám đốc, trên bàn làm việc to rộng đặt ba tấm hình, người đàn ông trên hình chụp đều có dáng vẻ hơn hẳn người thường, giữa hai hàng lông mày lộ vẻ chững chạc.

Ánh mắt của Tần Mộ liếc nhìn từng tấm hình, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn: “Ý của em là, người tình bí mật của Chu Mộ Hàm là một trong số bọn họ?”

Tần Duyệt kẹp điều thuốc, gật đầu nói: “Cùng ngày Chu Mộ Hàm mất tích thì cô ấy có lên xe một người trong số đó. Vì thế người đó là người bị nghi ngờ nhiều nhất.”

Tần Mộ nhú mày, hỏi: “Sao em xác định được mà một trong những người này?”

Tần Duyệt cười, nhả ra một vòng khói và nói: “Tuy Chu Mộ Hàm hết sức che giấu quan hệ của bọn họ, nhưng dù sao cũng ở trong cùng một toà nhà, mà văn phòng lại là nơi ít có khả năng che giấu bí mật nhất, nên ít nhiều gì cũng để lộ ra sơ hở. Những người này đều là người tiếp xúc thường xuyên nhất trước khi Chu Mộ Hàm mất tích, lại vừa lúc phù hợp với đặc điểm nữa, còn rốt cuộc là người nào thì anh tìm bọn họ tới hỏi một tí thì sẽ rõ ràng hơn.”

Tần Mộ suy nghĩ rồi gọi điện thoại cho bí thư kêu lần lượt ba người này lên.

Người thứ nhất bước vào là Giám đốc bộ phận Marketing Phương Tinh, anh ta là cấp trên trực tiếp của Chu Mộ Hàm, tính tình hiền lành, đối với ai cũng đều vui vẻ tươi cười, cho dù là trên công việc cũng rất hiếm khi tức giận. Lúc ông ta nghe Tần Mộ hỏi về chuyện của Chu Mộ Hàm thì vẫn cười nói: “Tiểu Chu sao, là một người bán hàng rất giỏi, vừa xinh đẹp lại vừa chăm chỉ, nhưng còn về cuộc sống riêng tư thế nào thì tôi thật sự không chú ý lắm, chỉ biết ngày thường có rất nhiều người theo đuổi cô ấy. Nhưng mấy ngày nay không thấy cô ấy đi làm, cũng không thấy xin nghỉ gì cả, không biết có phải có chuyện gì hay không nữa.”

Người thứ hai là Tổng giám đốc bộ phận Tài vụ Lục Nham, là người cực kỳ đào hoa, nghe nói đều không rõ ràng với rất nhiều đồng nghiệp nữ trong công ty, anh ta vừa nghe thấy tên của Chu Mộ Hàm thì ánh mắt loé lên, lại như không thèm để ý mà nói: “Tôi biết cô ấy, nhưng chẳng thân mấy, lúc tới hoàn lại ngân sách chi tiêu thì có nói vài câu.”

Tần Duyệt thưởng thức chiếc bật lửa trên tay, cười nói: “Tôi không biết nhiều về hoạt động của công ty, nhưng thì ra Tổng giám đốc Lục còn quản lý cả việc hoàn lại ngân sách chi tiêu nữa sao. Nhưng mà tôi nghe nói cô ấy còn ở trong văn phòng anh tận 20 phút lận đấy.”

Biểu cảm của Lục Nham cứng ngắc, anh ta cúi đầu sờ mũi và nói: “Có đôi khi cô ấy sẽ đến bộ phận xin chi phí cần dùng, sau đó thì nói dăm ba câu, mà thật sự tôi không thân với cô ấy lắm, tôi không thích loại người luôn treo trên người bộ dáng thuần khiết ngây thơ, trưng lên cho ai xem không biết.”

Tần Duyệt nhìn anh ta thêm vài lần, cũng không hỏi gì nữa mà chỉ chờ Tần Mộ hỏi xong rồi để anh ta rời đi.

Người thứ ba là Tổng giám đốc bộ phận Thiết kế Phó Văn Hạo, anh ta là người lớn tuổi nhất trong ba người, ngày thường hiếm khi cười nói, nhìn có vẻ đứng đắn nghiêm túc; lúc này anh ta cực kỳ bình tĩnh nói: “Đúng vậy, quan hệ của tôi và cô ấy không tệ, bởi vì cô ấy nói muốn đi nước Anh để học tập thêm, vừa lúc tôi cũng ở đó mấy năm cho nên tôi đã cho cô ấy rất nhiều lời khuyên. Ngoại trừ chuyện này ra thì không còn quan hệ nào khác nữa.”

Tần Duyệt và Tần Mộ vừa nghe hai chữ nước Anh thì rất ăn ý mà liếc nhìn nhau một cái, cũng không hỏi tiếp nữa.

Sau khi ba người rời đi thì Tần Duyệt nhìn Tần Mộ như đang suy tư gì, hỏi: “Anh nghi ngờ ai nhất?”

Tần Mộ hoàn hồn, nói: “Nếu là người tình bí mật của Chu Mộ Hàm thì anh cảm thấy Lục Nham và Phó Văn Hạo đều có khả năng. Lý do thoái thác của Lục Nham che che giấu giấu, có vẻ rất khả nghi. Còn Phó Văn Hạo thì lại quá bình tĩnh, nói chuyện gần như không hề có tí kẽ hở nào cả, mấy ngày rồi Chu Mộ Hàm không đi làm mà anh ta cũng chẳng có vẻ hiếu kỳ gì lắm.”

Tần Duyệt gật đầu: “Em cũng nghi ngờ Phó Văn Hạo nhất, thậm chí anh ta còn chủ động nói việc đã từng sống ở nước Anh nữa, cũng có khả năng là giấu đầu lòi đuôi.”

Tần Mộ đột nhiên ngắt lời anh: “Chú vẫn cảm thấy trong số bọn họ có người là Hàn Sâm giả dạng sao, chuyện này không có khả năng!”

Tần Duyệt nhìn anh ấy, ngữ điệu cũng thay đổi, nói: “Đúng vậy, em từng nghi ngờ điều này, bởi vì đặc điểm của người đó cực kỳ phù hợp với Hàn Sâm. Chẳng qua anh mới là người hiểu biết Hàn Sâm nhất, có một số việc, anh mới là người rõ ràng nhất.”

Tần Mộ híp mắt lại, lạnh lùng hỏi: “Lời này của chú là có ý gì?”

Tần Duyệt đứng lên, vẻ mặt thờ ơ, nói: “Không có gì! Anh bảo em giúp anh điều tra thì em đã điều tra ra được rồi đấy, chuyện còn lại thì chỉ có chính anh tự nghĩ anh mà đi chứng minh thôi, hoặc là trực tiếp giao bọn họ cho cảnh sát đi.”

Anh vừa đi ra tới cửa thì đột nhiên bị thu hút bởi một chiếc đĩa nhỏ màu xanh đen để trong tủ, phong cách rất đơn giản, vừa cổ xưa vừa mát mịn, nhìn rất độc đáo. Làm anh lập tức nhớ tới người kia: Lúc mới quen thì anh cảm thấy bình thường không thú vị, nhưng càng tiếp xúc thì càng bị cái vẻ đẹp ẩn sâu thu hút.

Vì thế anh quay đầu chỉ vào cái đĩa, nói như chuyện đương nhiên: “Em lấy cái này.”

Tần Mộ giật mình, nhú mày hỏi: “Chú lấy cái này làm gì? Đừng nói với anh bây giờ chú bắt đầu chơi đồ cổ đấy.”

“Tặng người ta.” Tần Duyệt nói xong thì trực tiếp duỗi tay cầm lấy rồi ra ngoài, hoàn toàn không cho anh ấy có cơ hội ngăn cản.

Mặc dù Tần Mộ không phải là người keo kiệt gì nhưng lúc này cũng cảm thấy thịt đau, lại nhịn không được mà hô to: “Chú có biết cái đĩa này có giá trị bao nhiêu tiền không hả, anh đây vất vả lắm mới lấy được mà chú cầm đi tán gái sao!”

Tần Duyệt không thèm quay đầu lại mà nghênh ngang rời đi, chỉ nói: “Em thích!”

Lúc anh về nhà họ Tô, mở cửa liền thấy Lỗ Trí Thâm vui vẻ chạy tới, ngửa đầu muốn ôm một cái. Tần Duyệt ôm nó tới sô pha lại nhìn bốn phía, hỏi: “Cô ấy về chưa?” Lỗ Trí Thâm lắc đầu làm trong lòng lập tức hư không, không biết là may mắn hay là mất mát nữa.

Từ sau chuyện vòng bạn bè thì Tô Lâm Đình không cho anh sắc mặt đẹp là bao, cứ dùng thái độ lạnh lùng bạo lực ép buộc anh phải rời đi. Nhưng làm chịu không nổi là Tô Nhiên Nhiên đã hoàn toàn không thèm nói chuyện với anh, ngay cả gặp mặt cũng chỉ lạnh nhạt quay về phòng, cho dù anh có mặt dày bướng bỉnh thế nào cũng tuyệt đối không để ý tới anh.

Vón dĩ còn tưởng rằng cô đang dần chấp nhận mình, ai ngờ trong một đêm lại lủi về vạch xuất phát, làm anh không khỏi hối hận về những gì xảy ra đêm đó.

Có lẽ bởi vì quá quan tâm cho nên mới đi trên tảng băng mỏng như vậy, đúng là rối loạn, làm những chuyện ngu ngốc mà ngay cả bản thân mình còn không thể hiểu được. Anh chưa từng có trải nghiệm như vậy, dường như vui buồn bị người ta thao túng, trong lòng sẽ vì ánh mắt dịu dàng của cô mà phồn hoa nở rộ, cũng sẽ vì một cái ánh mắt lạnh nhạt của cô mà như chìm vào bóng tối.

Hôm nay Tô Nhiên Nhiên về rất trễ, lúc đi ngang qua phòng khách thì cô thấy Tần Duyệt thế nhưng ngoài ý muốn không chạy tới theo đuôi cô nữa, vì thế cô lập tức đi về phòng, còn chưa kịp đóng cửa thì Lỗ Trí Thâm đã nhảy căng lên cửa phòng, ngẩng đầu tỏ vẻ đáng thương yếu đuối, sau đó lấy một tờ giấy từ sau lưng để trên đầu, ở bên trên viết ba chữ to tướng: “Anh xin lỗi!”

Mấy chữ này cộng với bộ dáng giả vờ đáng thương của Lỗ Trí Thâm đúng là lực sát thương đến mười phần, nhưng Tô Nhiên Nhiên chỉ thờ ơ liếc nhìn rồi trực tiếp xoay người vào phòng.

Ai ngờ một lát sau, Lỗ Trí Thâm lại nhảy vào, đầy mong đợi ngửa đầu, đôi mắt to chớp vô tội, trên đỉnh đầu lại là một tờ giấy mới: “Tha thứ cho anh đi!”

Lần này Tô Nhiên Nhiên không còn mập mờ nữa mà xách cổ nó trực tiếp thấy ra ngoài, nhưng một lát sau, con khỉ kia đã phát huy trọn vẹn tinh thần vô lại của chủ nhân nó, nó lại giơ tờ giấy lên rồi đến chân cô lần nữa, lần này viết là: “Xem WeChat.”

Tô Nhiên Nhiên tức giận lườm nó một cái, nhưng vẫn móc điện thoại ra mở WeChat lên, lại phát hiện mình nhận được một tin nhắn thoại, cô nhấp mở thì thấy Tần Duyệt hát vài câu Tiếng Anh cho cô nghe, có tựa đề là “Apologize” như để hối lỗi, lời bài hát được anh hát với chất giọng khàn, từng câu từng chữ đâm thẳng vào trái tim.

Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì thất thần, nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo lại đặt điện thoại lên bàn cái “rầm”, sau đó nhìn về phía Lỗ Trí Thâm đang cười lấy lòng, nói: “Đi ra ngoài!”

Lỗ Trí Thâm thấy không đạt được hiệu quả thì chỉ đành gục đầu xuống rồi đi ra ngoài, Tô Nhiên Nhiên mở máy tính bắt đầu tìm kiếm tài liệu, qua hồi lâu cũng vẫn không thấy Lỗ Trí Thâm quay về,

bên ngoài trở nên cực kỳ yên lặng, yên lặng đến mức có hơi khác thường.

Cô vô thức có hơi bất an, nhìn chữ trên máy tính cũng không vào đầu, cô nhìn không được nữa đứng lên đẩy cửa ra ngoài thì thấy Tần Duyệt đang dựa vào tường cười nhìn cô, còn Lỗ Trí Thâm đang chơi với cả đồng giấy trên mặt đất, trên mỗi tờ đều viết: “Anh xin lỗi.”

Tô Nhiên Nhiên hiểu rõ mình bị trúng kế của anh, thế là xụ mặt chuẩn bị quay về phòng, ai ngờ lại bị anh nắm tay lại, nói: “Có phải hôm qua bố em mắng em không, để anh đi nói với chú ấy nhé!”

Tô Nhiên Nhiên nóng nảy, “Anh muốn nói gì?”

Tần Duyệt nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, nói: “Thì anh nói đều bởi vì anh si mê em đến không kiềm chế được cho nên mới lén chia sẻ lên vòng bạn bè, không có liên quan gì tới em cả.”

Trong lúc nhất thời Tô Nhiên Nhiên không nghe ra được lời thâm tình gì cả mà chỉ vội vàng nói: “Không được, ông ấy nhất định sẽ đuổi anh đi đấy.”

Tần Duyệt vẫn chăm chú nhìn cô: “Chú ấy đuổi thì đuổi thôi, chỉ cần em chịu nói chuyện với anh là được rồi, cho dù anh có bị chú ấy đánh hay mắng gì cũng được.”

Tô Nhiên Nhiên bị ánh mắt anh nhìn làm trái tim vô thức đập thành thịch, rốt cuộc cô cũng mềm lòng, cúi đầu ngồi xuống bên cạnh Lỗ Trí Thâm, nói: “Bố em không có mắng, chỉ hỏi cuối cùng chuyện là thế nào. Em bảo chúng ta ngẫu nhiên gặp dưới lầu, vừa lúc tiệm bánh ngọt có giảm giá nếu mua một phần ăn, chụp hình rồi chia sẻ lên vòng bạn bè. Có lẽ ông ấy không tin lắm, nhưng cũng không nói gì em nữa.”

Tần Duyệt không tin nổi, anh nghĩ thầm: Từ khi nào mà Tô Nhiên Nhiên soạn được lời nói dối cao cấp thế chứ, nhưng sau đó anh cực kỳ sung sướng, cũng ngồi xuống dựa gần vào cô, cười hỏi: “Em bảo vệ anh sao?”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu nghiêm túc nhìn anh, nói: “Nhưng em không thích người khác như vậy, cho dù ai cũng được, cũng không thể lấy danh nghĩa của em mà làm bất kỳ chuyện gì, điều đó làm em cảm thấy không thoải mái.”

Tần Duyệt đã mắng thầm bản thân trong lòng cả ngàn lần rồi, vì thế anh duỗi tay ra che lại mu bàn tay của cô, dịu dàng nói: “Nếu anh nói anh làm như vậy bởi vì quá thích em nên hơi choáng váng thì em có tin không?”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn anh, thế nhưng lại bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc xưa nay chưa từng có của anh, điều đó khiến cô vô thức có hơi hoảng hốt, nhất thời quên cả rút bàn tay đang bị anh nắm ra.

Nhưng cô suy nghĩ một lúc, thì vẫn kiên định lắc đầu, cô cảm thấy anh chủ yếu là bởi vì chơi đùa mà thôi.

Tần Duyệt thở dài, bước đi quan trọng cả nửa ngày này vẫn bị cô từ chối, nhưng ít ra bây giờ cô chịu để ý tới anh, cuối cùng cũng không lãng phí lời tỏ tình chân thành của anh.

Anh đột nhiên nhớ tới một việc, bèn nhảy cẫng lên chạy về phòng, sau đó cầm cái đĩa nhỏ màu xanh đen đặt vào tay của Tô Nhiên Nhiên, nói: “Tặng em này.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chiếc đĩa trong tay, cô hoàn toàn không am hiểu mấy thứ này, chỉ cảm thấy nó rất xinh đẹp, vì thế cũng ngửa đầu hỏi: “Cái này để làm gì?”

Câu này cũng làm Tần Duyệt khựng lại: “Anh cũng không biết, chỉ là nhìn thấy đẹp, em làm gì cũng được.”

Tô Nhiên Nhiên ôm nó cả nửa ngày, cuối cùng cũng cười rộ lên, nói: “Đúng rồi, có thể lấy đi cho Alpha ăn, nó vừa lúc cũng thiếu cái đĩa ăn.”

Khoé miệng Tần Duyệt giật vài cái, anh nhớ hình như anh trai từng bảo cái đĩa này được bán đấu giá đắt tiền lắm, nhưng cũng chẳng sao ca,r chỉ cần cô vui vẻ là được, vì thế anh gật đầu,nói: “Ừ, vừa lúc.”

Nếu cái đĩa này có linh hồn, thì giờ phút nó nhất định sẽ khóc thương cho số phận của mình: Người ta chính là đĩa gốm trắng men màu vàng tím đời nhà Thanh đấy! Chứ không phải đĩa ăn cho thần lẩn đâu!

NHẦM LẤN

Hôm nay, toà nhà Á Cảnh vẫn bận rộn như thường.

Giám đốc bộ phận Marketing Phương Tinh kết thúc cuộc họp sáng xong thì chậm chậm đi tới phòng trà nước để pha cà phê, anh ta đặt tay trên máy cà phê, nhìn ly cà phê từng chút được đổ đầy, đột nhiên anh ta thoáng nhìn thấy một bóng người nhanh chóng đi ngang qua cửa, trong lòng đột nhiên giật bắn lên, cũng không rảnh lo chuyện khác mà vội vã đuổi theo, nhưng lúc chạy ra bên ngoài thì lại phát hiện không có một bóng người.

Anh ta xoa mắt, nghĩ thầm chẳng lẽ mình hoa mắt, vì thế lại lảo đảo trở về phòng trà nước, anh ta cầm cái ly của mình đi ra ngoài, ai ngờ lúc đi ngang qua cầu thang thì bỗng dừng nghe thấy tiếng ho khan nhẹ nhàng từ bên trong truyền tới.

Anh ta cứ thấy âm thanh này hơi quen quen, vì thế nghi ngờ đẩy cửa cầu thang ra, quả nhiên anh ta thấy bóng dáng một người mặc đồ màu vàng đang vội vàng chạy xuống dưới lầu.

Phương Tinh mở to mắt, lần này tuyệt đối không phải là hoa mắt nữa, vì thế anh ta không chút do dự đuổi theo, ai biết sau vài vòng trên cầu thang thì cuối cùng cũng mất dấu.

Anh ta rầu rĩ quay lại bộ phận Marketing, nhìn cái bàn làm việc đã trống mấy ngày nay, lại nhìn không được ngăn một nhân viên đi ngang qua mà hỏi: “Có phải Chu Mộ Hàm đã trở lại không?”

Người nọ hoang mang nói: “Đâu có, vẫn chưa thấy cô ấy đâu cả.”

Phương Tinh càng thêm kỳ quái, lại nhìn bàn của cô ấy vài lần rồi mới đóng cửa vào văn phòng.

Cùng lúc đó, Tần Duyệt kéo rèm cửa lại, rồi xoay người ngồi lại trên ghế, anh móc điện thoại ra nhắn một tin: “Tiếp tục đi.”

Vì thế, tới giờ cơm trưa, ở nhà ăn của công ty có rất nhiều người bắt đầu bàn tán rằng hình như Chu Mộ Hàm ở bộ phận Marketing đã quay về rồi nhưng không biết vì sao lại cứ lén lút, cứ nhoáng một cái là rời đi nên nhìn không rõ lắm.

Mấy ngày nay Chu Mộ Hàm không tới đi làm nên trong văn phòng đã truyền lời đồn đến tận mấy phiên bản rồi, cộng thêm chuyện hôm nay nữa làm mọi chuyện trở nên càng quái lạ hơn.

Người tự xưng là đã nhìn thấy cô nói sinh động như thật, nhưng không hề để ý tới ở góc bàn bên cạnh, có người tay cầm chiếc đĩa bắt đầu run rẩy, người đàn ông cúi đầu cúi đôi mắt vào trong bóng tối, cắn răng kiềm chế nước mắt đang muốn rơi xuống, ở trong lòng thì không ngừng thề thốt: “Là em sao? Là em đã trở lại sao!”

Tới giờ tan làm, một chiếc xe Jaguar màu đen từ bãi đỗ xe chậm chậm đi ra, nhưng nó lại không vội vàng chạy về trước mà rẽ vào một con đường nhỏ, giống như đang chờ người nào đó.

Bỗng dưng có một người phụ nữ mặc đồ màu vang từ xa vội vã chạy qua làm người trong xe kinh ngạc rồi lập tức mở cửa xe đuổi theo, nắm lấy cánh tay của người phụ nữ mà hô to: “Rốt cuộc em đang làm cái quỷ gì đấy!”

Người phụ nữ ấy quay đầu lại, người đàn ông thì sợ tới mức lùi lại sau vài bước, buột miệng thốt lên: “Cô là ai?”

Cùng lúc đó, hai bên đường nhỏ bỗng nhiên có vài người mặc đồng phục cảnh sát chạy đến, người đi đầu móc "□□" *sáng lên, nói: “Anh là Phó Văn Hạo đúng không, hiện tại có một vụ án mất tích, mời anh về cùng chúng tôi để tiếp nhận điều tra.”

**“□□”: Đừng ai hỏi tôi trong ngoặc có nghĩa là gì, bởi vì tôi cũng đâu có biết (“□□”) có thể là súng đấy. Bởi vì những từ nhạy cảm lên TG đều bị đổi thành ký tự này hết.*

Trong phòng thẩm vấn, Phó Văn Hạo mím chặt môi, lại nới lỏng cà vạt trên cổ ra, tuy rằng anh ta cố gắng biểu hiện thật bình tĩnh nhưng lại không giấu được sự sợ hãi sâu trong đôi mắt.

Lục Á Minh lật xem hồ sơ trong tay, ông ngược mắt lên lạnh lùng nhìn anh ta, nhưng không vội vã đặt câu hỏi mà chờ đến khi lý trí của người đối diện hoàn toàn bị cạn kiệt.

Tần Mộ đã thông qua quan hệ mà xin chuyển vụ án này sang cho Cục Cảnh sát Thành phố ** trực tiếp xử lý, mà Tô Nhiên Nhiên cũng đã nói chuyện này với Lục Á Minh, vì thế đương nhiên ông cũng nhận, nhưng lại không thể ngờ cái kế hôm nay lại thuận lợi đến lạ thường, nhanh như vậy mà đã có thể chỉ ra người bị nghi ngờ rồi.

***Mấy chương sau mình sẽ viết gọn lại thành “Thị Cục” nhé*

Hầu hết mọi người đều có xu hướng tư duy tâm lý bình thường, khi họ nhìn thấy người mặc đồ tương tự thì sẽ tự nhiên mà xác định đó là người mà họ quen biết, vì thế Tần Mộ liền tìm một nữ diễn viên có thân hình và ngoại hình tương tự như Chu Mộ Hàm, kêu cô ấy cố ý cúi đầu xuất hiện khắp nơi trong toà nhà. Người bình thường thì chỉ cảm thấy tò mò, đoán xem sao cô ấy lại xuất hiện rồi lại che giấu. Nhưng chỉ có người có quan hệ không thể cho ai biết cùng với cô ấy mới có thể lái xe đến địa điểm bọn họ từng hẹn nhau mỗi ngày, đến để xác nhận xem rốt cuộc đó có phải là Chu Mộ Hàm hay không.

Lúc này đã là cuối tháng 5, phòng thẩm vấn nhỏ hẹp có vẻ vô cùng oi bức, Phó Văn Hạo không ngừng lau mồ hôi trên đầu, cuối cùng cũng mất đi bình tĩnh vốn có mà nhíu mày hỏi: “Mấy người tới bắt tôi, rốt cuộc là muốn làm gì!”

Lục Á Minh cười lạnh một tiếng, nói: “Chúng tôi tìm được tóc của nữ nhân viên mất tích Chu Mộ Hàm trong xe của anh, có phải anh thường xuyên đưa cô ấy về nhà không?”

Ánh mắt của Phó Văn Hạo né tránh, sau đó nói: “Cô ấy ngồi xe tôi vài lần.”

Lục Á Minh lấy tuýp kem dưỡng da tay kia ra, nói: “Mặc dù không thể phát hiện dấu vân tay ở trên đây được nữa nhưng cái thương hiệu rất khó mua ở Trung Quốc, chúng tôi đã điều tra thông tin mua hàng của anh tại quầy bán hàng duy nhất. Còn nữa, theo như mẹ của Chu Mộ Hàm nói thì trong khoảng thời gian này, cô ấy thường xuyên không ở nhà buổi tối, bà ấy cũng từng thấy một chiếc xe hơi màu đen đưa cô ấy về, hơn nữa bà ấy cũng đã chỉ ra và xác nhận chiếc xe đó chính là chiếc xe anh

lái, anh còn gì để giải thích nữa.”

Phó Văn Hạo bất an cởi một chiếc nút áo sơ mi ra, biểu cảm ngày càng sốt ruột, cuối cùng cũng đầu hàng, dựa lưng vào ghế và nói: “Đúng vậy, cô ấy chính là người tình của tôi, còn tôi thì bao nuôi cô ấy.”

Lục Á Minh cười, trong ánh mắt lộ rõ sự sắc bén, tiếp tục chất vấn: “Tối ngày 13 tháng này, cô ấy cũng đến con đường kia đợi anh như mọi ngày, sau đó thì không trở về nhà nữa. Rốt cuộc giữa hai người xảy ra chuyện gì, anh đã đưa cô ấy đi đâu? Vì sao lại muốn gửi ngón tay của cô ấy cho Tần Mộ!”

Phó Văn Hạo không thể tin mà mở to đôi mắt: “Anh nghi ngờ cô ấy mất tích có liên quan tới tôi sao, điều này đúng là buồn cười, tôi có thể đưa cô ấy đi đâu được chứ? Tôi mẹ nó còn không biết cô ấy đi đâu nữa!”

Lục Á Minh sầm mặt xuống, “Chúng tôi đã kiểm tra camera rồi, hôm đó cô ấy đã lên xe của anh, anh cho rằng anh còn chống chế được sao?”

Phó Văn Hạo cũng nóng nảy, cả người rướn về trước, gõ lên mặt bàn nói: “Hôm đó tôi xác thật là có đón cô ấy, nhưng sau đó vợ tôi có gọi điện thoại gây gỗ một trận bắt tôi bằng bất cứ giá nào cũng phải về nhà, tôi không còn cách nào nữa nên bèn thả cô ấy ở bên đường, sau đó thì lái xe trở về. Hôm đó tôi luôn ở nhà, không tin thì mấy người có thể đi kiểm tra.”

“Vợ của anh?” Lục Á Minh nghi ngờ nhìn anh ta, “Đồng nghiệp của anh chưa từng nói anh có vợ.”

Biểu cảm của Phó Văn Hạo có hơi mất tự nhiên, nói: “Đúng vậy, tôi kết hôn ở Anh rồi nhưng không nói cho mấy đồng nghiệp. Làm sao, ăn hôn cũng là phạm pháp sao.”

Lục Á Minh nửa tin nửa ngờ kêu người dựa theo số điện thoại mà Phó Văn Hạo đã cung cấp mà liên lạc với vợ của anh ta, Tô Nhiên Nhiên đứng đối diện cũng nghe ra có gì đó không đúng.

Các đặc điểm của Phó Văn Hạo đều phù hợp với miêu tả của Hàn Sâm, nhưng nếu Hàn Sâm muốn trả thù thì không có khả năng để bản thân có thêm một người thân mật bên gối được, chuyện này quá nguy hiểm mà cũng không phù hợp với tính cách tỉ mỉ của hắn ta. Vì thế cô móc điện thoại ra nhắn cho Tần Duyệt: “Có thể Phó Văn Hạo có bằng chứng vắng mặt, có lẽ chúng ta đã phạm sai lầm rồi.”

Tần Duyệt buông điện thoại, trong lòng cũng vô thức bất an: Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là có người cố ý thao túng tầm nhìn của anh sao.

Cùng lúc đó, nữ diễn viên mà bọn họ đặc biệt tìm để đóng giả thành Chu Mộ Hàm đang đi ra khỏi thang máy, định đi tìm Tần Mộ để báo cáo, nhưng khoảnh khắc cô ta đi qua cầu thang thì đột nhiên bị ai đó kéo vào trong.

Cô ta sợ tới mức muốn hét lên, có ai đó ở sau lưng che kín miệng của cô ta, hơi thở nóng rực phả lên lỗ tai, cô ta nghe thấy một giọng nói run rẩy kèm theo tiếng thở hổn hển: “Là em sao? Đúng là em sao? Em đã trở lại rồi sao!”

Người đó dán sát vào tấm lưng của cô ta, cứ như là đang ôm bảo vật mới tìm lại được. Cô ta bị dọa gần như muốn ngất đi, chỉ run rẩy không ngừng rơi nước mắt, cô ta tuyệt vọng duỗi tay kéo bàn tay đang che miệng cô ta xuống, nhưng người đó sau khi nhìn thấy mười ngón tay của cô ta xong thì biểu cảm càng thêm dữ tợn, hét lớn: “Cô không phải là cô ấy! Cô là đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo!”

Sau đó hắn đột nhiên kéo cô ta xuống, đập mạnh đầu của cô ta xuống trên mặt đất, lại nhân lúc cô ta hôn mê thì quay đầu hoảng sợ bỏ chạy....

Tần Duyệt ngồi trong văn phòng nhớ lại: Rốt cuộc anh nghĩ sai chỗ nào, anh đã bỏ qua chỗ nào rồi. Ánh mắt anh xẹt qua máy tính của Chu Mộ Hàm bên ngoài cửa sổ, vì thế anh bỗng dừng nhớ tới đôi mắt đã từng phản chiếu lên trên màn hình máy tính.

Tất cả mọi người trong văn phòng không một ai biết việc Chu Mộ Hàm đã mất tích, nhưng người kia nhất định biết, bằng không hắn sẽ không nhìn chăm chăm anh bằng loại ánh mắt đó.

Tần Duyệt đứng dậy bước nhanh đi ra khỏi văn phòng, anh cần phải tìm ra người hôm đó rốt cuộc là ai, và sao hắn ta có thể đột nhiên biến mất được!

Trong phòng lưới, mỗi người đều đang vui đầu vào công việc, Tần Duyệt dọc theo bốn phía từ vị trí của Chu Mộ Hàm, bỗng dừng, anh phát hiện ở góc nghiêng phía sau một cái bàn không có người ngồi có đặt một chiếc gương.

Anh bước tới dựng thẳng cái gương lên và xoay theo góc độ, thông qua mặt gương thì vừa lúc có thể nhìn thấy vị trí của Chu Mộ Hàm. Anh nhắm mắt lại, gần như có thể tưởng tượng đến người nào đó dùng chiếc gương này, mỗi ngày chăm chú nhìn bóng dáng Chu Mộ Hàm thế nào, lại cảm hận nhìn chăm chăm anh tùy tiện mở ngăn kéo của Chu Mộ Hàm ra sao.....

Vì thế đôi mắt mà anh nhìn thấy trên màn hình hôm đó cũng không phải ở sau lưng mình mà là đôi mắt rình trộm soi từ trong chiếc gương này.

Anh siết chặt mười ngón tay, vội vàng hỏi người bên cạnh: “Chỗ này là ai ngồi?”

Người nhân viên kia ngẩng đầu, trả lời: “Trâu Sinh, đồng nghiệp trong bộ phận.”

Trâu Sinh, 25 tuổi, là nhân viên bán hàng bình thường của bộ phận Marketing, theo sự đồng nghiệp của hắn nó thì hắn ta cực kỳ si mê Chu Mộ Hàm, vẫn luôn theo đuổi cô ấy.

“Thế là rõ rồi, hôm đó Chu Mộ Hàm vô cớ bị người bao nuôi vứt bỏ ở bên đường, đang lúc tuyệt vọng thì nhận được lời mời của một người đàn ông đã si mê cô ấy từ lâu, sau đó thì không trở về nữa.” Tô Nhiên Nhiên dựa lưng vào vách tường hành lang, nói chuyện với Tần Duyệt ở đầu dây bên kia.

“Nhưng với Trâu Sinh, bất kể là tuổi tác hay đặc điểm hành vi cũng không phù hợp với Hàn Sâm tí nào, chẳng lẽ chuyện này chỉ là một tai nạn, không liên quan gì tới anh trai của anh hết?”

Tô Nhiên Nhiên lại không nghĩ như vậy, tay trái của cô bỏ trong túi quần, nói: “Em đã thông báo tin tức này cho Cục rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng bắt được hắn về thôi. Có một số việc chỉ có thể gặp mặt mới có thể hỏi rõ được. Chỉ hy vọng.....Chu Mộ Hàm có thể đợi được chúng ta.”

Nửa tiếng sau, nhóm hình cảnh bao vây ngoài cửa nơi Trâu Sinh đăng ký địa chỉ, gõ cửa “rầm rầm” nhưng cánh cửa bên trong vẫn không hề có tiếng động.

Người cảnh sát đi đầu móc súng ra rồi ra hiệu bằng mắt cho phía sau, còn một hình cảnh khác thì đá văng cửa ra, bọn họ vội vàng chạy bên trong, sau đó thì tất cả mọi người đều ngửi được mùi tanh, là một mùi mà bọn họ đã quá quen thuộc rồi, đó là mùi máu tươi nồng nặc.

Chỉ thấy giữa phòng khách có đặt một chiếc máy quay phim, ở đối diện với chiếc máy quay phim đó là Trâu Sinh, hắn đang nghiêng đầu ngồi trên ghế, đôi mắt lờ ra ngoài, còn ngực thì bị một cây sắt bén nhọn xuyên thủng qua.....

THOA SON MÔI LÀ THOA SON MÔI

Rõ ràng là hung thủ sắp sa lưới mà lại chết tại nhà riêng theo cách này, cho dù là hình cảnh đã trải qua rất nhiều hiện trường phạm tội nhưng giờ phút này đều khó tránh khỏi có hơi bối rối.

Lúc này, có người đi đến bên cạnh camera nhìn hồi lâu, đột nhiên quay đầu hô to với mọi người: “Có thứ gì đó được ghi lại này.”

Trong phòng hội nghị của Thị Cục, trên màn hình rộng đang chiếu video được quay từ trong nhà Trâu Sinh.

Căn phòng âm u, tiếng xào xạc do sự chuyển động máy quay phim vang lên, một người đàn ông trẻ tuổi với biểu cảm sa sút đang ngồi cúi đầu trên ghế, đôi vai khẽ ngã ra sau.

Bỗng nhiên, tròng mắt của hắn chuyển động, sự hoảng sợ vụt lên trong ánh mắt, sau đó cũng mở miệng, giọng nói khàn đặc đờ đẫn: “Đều là do tôi làm, là tôi đã hại chết cô ấy, tất cả đều do tôi.....”

Hắn chun mũi, đôi tay đặt trên đầu gối siết chặt lại, hai đường gân xanh trên cổ hắn rõ lên, “Tôi yêu cô ấy như vậy, vì cô ấy tôi làm gì cũng được, ngay cả chạm vào cô ấy thôi thì tôi cũng sợ sẽ tổn thương cô ấy, nhưng thật sự cô ấy chẳng qua chỉ là một kỹ nữ ham hư vinh mà thôi, vì tiền mà cô ấy tình nguyện ngủ cùng người đàn ông có vợ! Vì thế không thể trách tôi được! Không trách tôi.....Tôi cũng không nghĩ.....”

Câu nói kế tiếp đột nhiên dừng lại, dường như bỗng dừng bị ai bóp cổ, sau đó là nuốt thanh âm xuống.

Hắn mở miệng thở dốc, cuối cùng cũng làm bản thân bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào camera, ánh mắt trở nên hơi nhấp nháy: “Hôm đó là tôi gọi điện lừa cô ấy ra, sau đó bắt cóc cô ấy, còn cắt ngón tay của cô ấy rồi gửi cho Tần tổng. Ai bảo chỉ mới vừa được anh ấy thuận miệng khen ngón tay xinh đẹp thôi mà cô ấy đã hết sức vui vẻ rồi, đó chính là tự chịu nhục. Mấy người không cần tìm cô ấy nữa, cũng không có khả năng tìm được cô ấy đâu, bây giờ tôi sẽ đi theo cô ấy. Kết thúc.....Tất cả đều kết thúc.....”

Sau đó, người đàn ông trên màn hình thở ra một hơi dài, gương mặt vẫn luôn căng chặt cuối cùng cũng thả lỏng được. Hắn đứng lên, mới vừa đi về trước một bước thì đột ngột có một thanh thép sắc bén từ phía sau đâm xuyên qua, máu vương vãi khắp nơi.....

Hắn hoảng sợ trừng lớn mắt, cả người nghiêng sang bên rồi ngã xuống trên ghế, sau đó, nghiêng đầu không còn cử động nữa.

Cuối cùng video cũng kết thúc, màn hình lần nữa chuyển thành màu đen.

Tổ Chuyên Án im lặng giây lát, lúc sau Lục Á Minh mới mở miệng: “Mọi người có cảm thấy

đoạn video này có vấn đề gì không?”

Có người thử thăm dò hỏi: “Tôi cảm thấy lúc hần nói những lời này thì cảm xúc cứ phập phồng kỳ lạ lắm. Hơn nữa, nếu hần muốn lựa chọn tự sát thì cái cách chết này cũng rất vô lý.”

Lục Á Minh gật đầu, sau đó nâng tay về phía Tô Nhiên Nhiên, nói: “Trước tiên mọi người nghe kết quả pháp y đã.”

Tô Nhiên Nhiên đứng lên, nhìn bức ảnh chiếu trên màn hình lớn và nói: “Nguyên nhân tử vong của nạn nhân là do bị một vật cùn đâm thủng phổi, dẫn đến tình trạng nhanh chóng bị thiếu Oxy trong phổi, làm ngừng hô hấp đột ngột đến chết. Trên thi thể ngoại trừ lỗ thủng ở ngực ra thì không còn vết thương ngoài da nào khác. Có thể suy đoán thời gian tử vong là 5 phút sau khi video này kết thúc, ở hiện trường ngoại trừ dấu vết do chính nạn nhân lưu lại thì không còn phát hiện dấu vân tay hay chứng cứ DNA của người khác, cũng không thu được bất kỳ dấu giày có ích nào.”

Cô đổi sang một bức ảnh hoàn cảnh của hiện trường, nói tiếp: “Mà hung khí trí mạng chính là bay ra từ cơ quan được cài đặt trên ghế ngồi, lúc hần đứng lên và bước ra ngoài thì vừa lúc đâm lên thiết bị cảm ứng của cơ quan, vì thế liền mất mạng ngay.”

Lục Á Minh nheo mắt lại, hỏi: “Cháu cảm thấy có phải hần ta tự sát không?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi lắc đầu, nói: “Cháu chỉ cảm thấy nếu một người một mực muốn kết liễu đời mình thì không cần thiết phải chọn cách bí hiểm lại phức tạp như vậy.”

Lục Á Minh gật đầu, ý bảo cô ngồi xuống, sau đó ông sầm mặt lên tiếng: “Tôi nghĩ mọi người đều phát hiện chỗ khó hiểu trong đoạn video này: Từ đầu tới cuối Trâu Sinh trần thuật đều cực kỳ bình tĩnh, thậm chí cả câu chữ cũng không phập phồng tí nào, nhưng chỉ có đoạn mạng Chu Mộ Hàm là kỳ nữ thì cảm xúc có vẻ hết sức kích động, nhưng rất nhanh sau đó lại giống như bị gián đoạn mà dừng lại. Vì thế tôi suy đoán rằng, video này chỉ có một đoạn là lời nói thật sự của hần, còn phần nhận tội thì có người ép buộc hần phải nói.”

Ông chỉ vào một hình ảnh đang dừng trên màn hình và nói: “Mọi người có thể quan sát ánh mắt của hần, ngoại trừ đoạn lời nói đó ra thì hần luôn nghiêng nhìn phía dưới màn hình, mỗi lần đều sẽ lộ ra biểu cảm hơi sợ hãi. Vì thế, rất có thể ở chỗ đó có một người khác, dùng phương thức nào đó ép buộc hần phải ghi lại toàn bộ những lời nói này.”

Ông tua đoạn video lại, nói tiếp: “Mà trong đoạn lời nói chân thật duy nhất của hần thì hần từng lặp lại: Chuyện này không thể trách tôi, tôi cũng không muốn.....Mọi người cảm thấy đây có nghĩa là gì? Có phải là có người ép buộc hần, bắt hần ta phải lựa chọn giữa việc làm tổn thương Chu Mộ Hàm hoặc là tổn thương bản thân hần, vì thế hần cảm thấy bản thân bị ép phải làm như thế. Còn nữa, sau khi hần nói xong toàn bộ mọi chuyện thì biểu cảm thả lỏng hần, khoé mắt hướng về phía trước tỏ vẻ vui sướng, đây không phải là trạng thái của một người muốn chết. Tôi nghi ngờ, tên hung thủ đó đã nói với hần rằng chỉ cần hần ghi xong đoạn lời nói này thì có thể sẽ không sao, mà cái cơ quan kia đã được thiết lập sẵn, chỉ chờ hần thả lỏng bước đi, thế là có thể biểu diễn một cảnh tự sát trước ống kính rồi.”

Tô Nhiên Nhiên nghe tới đó thì trong lòng không khỏi bị gõ vài tiếng, lợi dụng nỗi hận mong cầu tình yêu mà không được của Trâu Sinh mà ép buộc hần lựa chọn giữa sự sống của chính hần và người

hắn yếu, sau đó áp bức tinh thần hắn đến khi sụp đổ, rồi lại để chính hắn giẫm lên cơ quan mà chết. Chuyện này y hệt với thủ đoạn Hàn Sâm thiết kế hại chết người bạn học nghèo khổ kia.

Người này đúng là đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của cô, cũng rất biết cách lợi dụng bản chất của con người.

Ngữ điệu của Lục Á Minh trở nên nặng nề hơn, ông nói tiếp: “Chẳng qua Trâu Sinh dưới tình thế cấp bách vẫn nói cho chúng ta một cái tin tức, đó chính là Chu Mộ Hàm mất tích đã chết. Nhưng bây giờ chúng ta còn chưa tìm được thi thể của cô ấy. Tôi cảm thấy chúng ta có thể đột phá từ chỗ này, nhanh chóng tìm được thi thể của Chu Mộ Hàm, như vậy mới có thể phân tích ra manh mối của tên hung thủ thực sự đứng đằng sau.”

Trong văn phòng Tổng giám đốc của công ty Á Cảnh, sau khi Tần Mộ nghe xong Tần Duyệt thuật lại tất cả mọi chuyện thì sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Anh ấy không nói gì mà đi đến cửa sổ rồi khom lưng đốt một điếu thuốc, tuy rằng đã hết sức giữ bình tĩnh nhưng đôi tay lại không hề trấn định như mọi lần.

Ánh mắt của Tần Duyệt vẫn dính chặt trên người anh ấy: “Vụ án này hiện đang tiến triển như thế, những gì Nhiên Nhiên đã nói với em thì em đều nói cho anh nghe cả rồi, bây giờ anh có gì muốn nói với em không?”

Tần Mộ cúi đầu gảy điếu thuốc, tóc mái trên trán phủ lên đôi mắt của anh ấy làm anh ấy nhìn có vẻ hơi mệt mỏi: “Nói cái gì? Những gì nên nói anh đã nói hết rồi.”

Tần Duyệt đứng bật dậy, cũng kích động lên: “Bây giờ đã chết hai người rồi đấy! Con người Hàn Sâm này đáng sợ bao nhiêu thì anh còn biết rõ hơn bọn em. Hắn ta đến là vì anh đấy, cuối cùng là anh đang giấu diếm điều gì? Tại sao không dám nói cho tụi em và cảnh sát biết!”

Tay kẹp điếu thuốc của Tần Mộ run lên, sau đó hơi nghiêng mặt đi, như có ý vị sâu xa mà cười rõ lên, nói: “Không phải chú không vừa mắt anh lâu rồi sao, nếu anh xảy ra chuyện gì thì chú phải là càng vui hơn mới đúng chứ.”

Tần Duyệt giận dữ lườm anh ấy một cái, sau đó cũng cười khẩy một tiếng, nghiêng mặt nâng cằm lên, nói: “Đúng vậy! Em ước gì anh xảy ra chuyện, như vậy em sẽ thành đứa con trai duy nhất của nhà họ Tần, không còn có một người anh trai đè đầu em nữa!”

Sau đó anh lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Mộ một cái rồi đập cửa đi ra.

Ánh mắt Tần Mộ đuổi theo bóng dáng của anh, khoé miệng giương lên dần hạ xuống, trên mặt chỉ còn nổi cô đơn sâu thẳm.

Anh ấy liên tục dập điếu thuốc lá trên gạt tàn tựa như để phát tiết, sau đó lại ngồi xuống dựa lưng lên ghế, anh ấy ngửa đầu lên không biết đang suy nghĩ điều gì.....

Tần Duyệt đầy bụng lửa giận mà không có chỗ trút, anh tháo nút áo sơ mi ra rồi đi đến phòng trà định rót một ly nước lạnh để bình tĩnh lại, ai ngờ vừa mới đến cửa đã nghe thấy tiếng hét chói tai của giọng nữ bên trong, làm anh sợ tới mức suýt chút nữa cho rằng lại xảy ra án mạng gì nữa.

Nhưng sau tiếng hét chói tai đó thì anh lại nghe thấy tiếng âm mộ bảy miệng tám mũi chen vào: “Cô lấy được phiên bản ngôi sao của YSL sao (1), a a a, cái màu này đẹp quá.....”

Anh khoanh tay đi vào, ghé sát vào hỏi mấy người đó: “Mấy cô đang nói gì đấy?”

Nữ nhân viên kia đang chìm trong sự vui sướng vì cướp được son môi phiên bản giới hạn, vừa xoay đầu thì thấy gương mặt tuần tú cười tươi của anh, vì thế căng thẳng suýt chút nữa không thở nổi. Sau đó cô ta vội cúi đầu để che giấu vẻ ửng đỏ trên mặt, nhẹ giọng nói: “Không có gì, mấy cô ấy đang xem son môi phiên bản ngôi sao tôi mới xếp hàng lấy được của YSL.”

Tần Duyệt nhìn chăm chăm cái hình vuông nhỏ trên tay của cô ta, hơi khịt mũi xem thường, “Chỉ có một món như thế mà đáng giá để vui như vậy sao.”

Một đồng nghiệp nữ cố ý chớp mắt nhìn anh vài cái rồi nói: “Giám đốc Tần đây vừa nhìn là biết trai thẳng vô tâm rồi, son môi này được bán với số lượng có hạn đấy, bây giờ các cửa hàng đều hết hàng cả rồi, chỉ cần cô gái nào mà có được thì đều sẽ không nhịn được mà phát điên thôi.”

Lời này làm Tần Duyệt phải suy ngẫm, cô gái nào có được cũng sẽ phát điên sao..... Tính cách của cái cô trong nhà tuy hơi kỳ lạ nhưng dù gì cũng coi như là phụ nữ, hơn nữa anh còn chưa thấy được bộ dáng vui vẻ để phát điên của cô đâu.

Suy nghĩ như vậy làm lòng anh có hơi ngứa ngáy, cũng không màng đến vẻ mặt hoa si của mấy cô gái đứng bên cạnh, mà xoay người trực tiếp đi ra ngoài.

Cuối cùng, Tần thiếu gia thông qua đủ loại quan hệ mà thu được tất cả các son môi phiên bản ngôi sao của YSL ở cửa hàng, anh cũng không biết màu nào thì hợp với Tô Nhiên Nhiên, vì thế đơn giản mua hết tất cả các màu.

Vì thế lúc Tô Nhiên Nhiên đối mặt với một đồng ống vuông nhỏ ánh vàng rực rỡ thì nội tâm gần như sụp đổ. Cô cầm lấy một cây rồi mở nắp ra, nhìn chăm chăm cái hình thể màu đỏ đặc sệt cả nửa ngày, sau khi xác nhận được nó là gì thì mới mê man hỏi: “Đây là muốn làm gì? Làm thí nghiệm hả?”

Trong lòng Tần Duyệt mắng chửi nữ nhân viên khoác lác kia một hồi: Đây đâu phải là biểu cảm phát điên đâu! Nhưng anh vẫn duy trì vẻ mỉm cười của tổng tài bá đạo, cực kỳ sáng khoái nói: “Cho em đó, phiên bản giới hạn, có thích không?”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy khó hiểu, “Nhưng có bao giờ em xài son môi đâu.”

“Không phải nói mỗi người phụ nữ đều cần một cây son sao?” Tần Duyệt nói xong thì lại cầm một cây son, tiếp tục vận động hành lang: “Em thử xem sao, nói không chừng em thích thì sao.”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, “Thành phần của son môi là dầu trơn và sáp, tuy không độc hại nhưng sẽ bị lây nhiễm vi khuẩn trong không khí, một khi ăn vào thì không tốt cho cơ thể. Nếu không cẩn thận dính lên quần áo thì còn sẽ ảnh hưởng đến công việc của em nữa.” Cô đẩy cái ống vuông ánh vàng rực rỡ kia lại, “Vì vậy em không dùng.”

Tần Duyệt lần thứ hai bị lý luận lý lẽ nói năng hùng hồn của cô làm mắc nghẹn lại, nhưng anh thật sự rất muốn nhìn bộ dáng thoa son của Tô Nhiên Nhiên, vì thế phát huy hết thủy tinh thần la liếm lì lợn, anh bước đến bên cạnh cô và nói: “Em dùng một lần thử xem, cũng đâu có chết được.”

Tô Nhiên Nhiên lười dây dưa cùng anh, vì thế đứng lên muốn đi vào phòng, ai ngờ vừa bước được một nửa thì bị anh từ phía sau bế lên, sau đó trực tiếp ôm cô ngồi lên tên bàn, cô nhú mày lớn tiếng kháng nghị, “Anh làm gì đấy?”

“Ngoan, thoa một lần cho anh xem nào.”

Tô Nhiên Nhiên giãy giụa một lúc nhưng phát hiện vô dụng, con người này một khi vô lại thì nhất định phải đạt được mục đích, vì thế cô chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý: “Vậy thoa một lần thôi đấy, anh lấy đại một cây đi.”

Tần Duyệt cười càng thêm vui vẻ, quay lại nghiêm túc chọn một màu trong đồng đó, anh nhớ rõ người ta nói cái màu son gì mà trăm nam sắc *, anh ngược lại là muốn nhìn xem cái gì gọi là thuật trăm.”

**Trăm nam sắc: màu son trong truyền thuyết thịnh hành với hàng ngàn thiếu nữ, nghe ta bảo nếu thoa màu son này thì có thể thu hoạch được tất cả trái tim của trai thẳng, như thoa lên là vô địch thiên hạ thu hút vô số đàn ông (theo Baidu, hình minh hoạ bên dưới).*

Tô Nhiên Nhiên đang muốn duỗi tay lấy thì tay anh lại thu về, Tần Duyệt cười như tên trộm, ánh mắt nhu hoà dừng trên người cô: “Để anh thoa giúp em.”

Tô Nhiên Nhiên thở dài, cũng mặc anh làm gì thì làm, vì vậy Tần Duyệt vặn mở cây son môi đó ra, thoa dọc theo đường viền môi của cô, màu cam hồng dần dần phủ lên làn môi của cô, phù hợp với gương mặt trắng nõn hết như cánh hoa nở rộ quyến rũ, đang chờ đợi người có lòng đến hái.

Động tác của Tần Duyệt ngày càng chậm, trong mắt dần tụ lại một màu đen, sau đó anh buông cái cây son đó xuống, cười vô lại nói: “Bây giờ anh nên lau cho em rồi.”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì anh đã ôm lấy cổ của cô kéo xuống, rồi hơi ngửa đầu hôn lên đôi môi của cô.

Mùi hương lẫn lộn chui vào trong miệng, tàn sát bờ bãi và dây dưa khắp nơi, quấy đảo làm đầu lười của cô tê dại, sau đó có dòng điện chạy thẳng vào da thịt, đốt cháy làm cả người nóng rực.

Tô Nhiên Nhiên cũng không còn sức suy nghĩ vấn đề có tốt cho sức khoẻ hay không nữa mà chỉ cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, cảm giác tê dại bỗng nhiên lan toả làm cô đột nhiên phát hiện: Cô hình như ngày càng quen với nụ hôn của anh mất rồi, điều này chẳng phải là dấu hiệu tốt gì cả.

Qua hồi lâu, Tần Duyệt mới thả mẫn buông cô ra, lại tựa vào trán cô, nói: “Bây giờ cho dù có chết thì anh cũng sẽ đi cùng em.”

BÍ MẬT CỦA TẦN MỘ

Quê ngoại ô Hân Thành có một bãi biển, gió biển xào xạc thổi bay sự oi bức tháng 6 mùa hè đi mà trở nên cực kỳ mát mẻ, có rất nhiều người lát xe tới đây để giải toả phiền muộn trong lòng.

Tần Mộ dừng xe ở một chỗ bờ biển ít du khách, anh ấy nhìn đồng hồ, rồi lại ngồi trên ghế dài mà châm điếu thuốc, nghe tiếng sóng biển vỗ vào rạn san hô, trong lòng cũng dần trở nên bình yên.

Lúc Tô Nhiên Nhiên chạy tới thì phía chân trời đã nhuộm đầy màu xám nhạt, cô đi một đoạn mặc cho gió thổi làm cây cối không ngừng lắc lư, cuối cùng cô cũng tìm được Tần Mộ đang dựa lưng vào ghế và hút thuốc.

Mái tóc ngắn từ trước tới giờ luôn chần chu của Tần Mộ bị gió thổi làm hơi rối, nhưng anh ấy vẫn duy trì dáng ngồi thanh nhã, lúc anh ấy thấy cô bỏ tay vào túi quần đi tới thì rất tốt bụng dập tắt điếu thuốc, sau đó thì cười nói: “Em đến rồi sao.”

Tô Nhiên Nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh, mở miệng nói: “Trong điện thoại anh bảo muốn nói chuyện Hàn Sâm với tôi, bây giờ anh có thể nói rồi đấy.”

Tần Mộ gác hai tay lên lưng ghế, lại nhin không được mà trêu chọc: “Trực tiếp vậy sao, em không định tán dóc đôi ba câu sao?”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn thẳng vào anh ấy, biểu cảm nghiêm túc và bướng bỉnh, tuyệt không có ý tứ đùa giỡn nào.

Cuối cùng Tần Mộ cũng thôi cười, đôi mắt đen của anh ấy sụp xuống, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Đúng vậy, anh muốn nói với em về tất cả sự thật về chuyện năm đó.”

Lúc nhận được điện thoại thì Tô Nhiên Nhiên cũng đã đoán trước được rồi, nhưng cô vẫn hơi khó hiểu: “Vậy tại sao anh lại muốn kể cho tôi nghe mà không phải là gia đình của anh?”

Ánh mắt của Tần Mộ tối hẳn, “Chắc là.....Sợ bọn họ sẽ thất vọng.”

Anh ấy nghiêng người liếc nhìn hoa văn gỗ trên lưng ghế, từng vòng tròn đan xen quần quanh, cứ như thể là một cuộc sống vô tận vậy.

Sau đó, anh ấy mới nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên, khoé miệng vẫn khẽ giương lên, đáy mắt thì đầy bi thương, “Sợ bọn họ biết, kỳ thật Tần Mộ, người luôn hoàn thành mọi chuyện hoàn hảo, vẫn luôn đại diện cho sự kiêu ngạo của Tần gia cũng có một quá khứ u tối. Thậm chí.....Trên tay anh ta còn thiếu một mạng người nữa!”

Đôi tay của Tô Nhiên Nhiên chột siết chặt, ánh mắt nhìn anh ấy cũng trở nên cảnh giác hơn.

Tần Mộ như đã biết trước cô sẽ có phản ứng thế này, vì thế ngữ điệu cũng nhẹ nhàng hơn, nói:

“Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em đâu.” Anh ấy nhìn xa xăm, thở dài một hơi, “Thật ra, mấy năm nay bản thân cũng không nghĩ rõ, rốt cuộc có cần phải chuộc lỗi vì chuyện này không nữa. Anh muốn kể cho em nghe là bởi vì anh cảm thấy rằng em có thể cho anh một đáp án.”

Sau đó anh ấy bắt đầu kể về sự thật của vụ cháy phòng thí nghiệm năm đó.....

Hôm đó, Tần Mộ nghe thấy Julia gọi điện thoại kêu cứu, nói Hàn Sâm muốn giết cô ấy, vì thế anh không do dự mà đi đến phòng thí nghiệm theo như lời cô ấy nói.

Lúc đó trời đã tối, toàn bộ phòng thí nghiệm bị bao phủ trong bóng đêm mờ mịt, nhìn không thấy ánh sáng nào cả.

Anh ấy thở hổn hển chạy đến cửa, sau đó cảnh giác nắm chặt tay lại rồi đẩy cửa ra: Trong ánh sáng mờ ảo, anh ấy thấy Julia bị trói ở trên ghế, hai mắt nhắm lại nghiền như đang thoi thóp.

Trong anh ấy lập tức hoảng loạn, bèn vội vã chạy tới muốn tháo dây thừng ra, ai ngờ lại bị người ta từ sau lưng đánh ngất xỉu.

Lúc anh ấy mở mắt ra lần thứ hai thì mới phát hiện bản thân mình ngồi ở dưới đất, đôi tay anh ấy bị hai chiếc vòng sắt khoá ở chân bàn, dù có giãy giụa thế nào cũng không cử động được.

Anh ấy hoảng loạn tìm kiếm Julia, sau đó thì phát hiện hai mắt của cô ấy khép hờ, tinh thần thì mơ mơ hồ hồ, giống như đã bị ai đánh thuốc mê vậy.

Sau đó, anh ấy thấy một bóng đen chầm chậm đi đến đây, tận cho đến khi bao phủ cả người anh vào trong đó.

Hàn Sâm ngồi xổm trước mặt anh, nhếch môi cười: “Wele, Frank!”

Tần Mộ giận dữ nhìn hắn, hét lớn: “Hanson, mày muốn làm gì! Mày làm như vậy là phạm pháp, tao sẽ báo cảnh sát bắt mày!”

Hàn Sâm vẫy cánh tay về phía anh, vẫn giữ nụ cười hứng thú, nói: “No, Frank, tao sẽ không bị bắt được. Hôm nay chẳng qua tao muốn chơi một trò thôi, thử một lần nào.....”

Hắn chầm chậm đến gần, nói từng câu từng chữ: “Rốt cuộc là mày có tư cách làm bạn của tao không!”

Tần Mộ cau mày, vô thức cảm thấy ỷ lạnh, ngơ ngác hơi: “Có ý gì?”

Hàn Sâm đứng lên tìm một cái ghế rồi ngồi xuống, hắn gác chân lên nói: “Frank, mày không thấy chúng ta rất giống nhau sao? Có gia thế tốt, đủ thông minh, còn rất hiểu biết lòng người, biết phải làm thế nào để tất cả mọi người thích mày. Vì thế tao bắt đầu lựa chọn mày làm bạn của tao, cũng cố ý tiếp cận mày rồi trở thành bạn của mày. Chỉ tiếc lòng mày chưa đủ tàn nhẫn, tao cố ý nói với mày về cái chết của Macro, thế mà lại làm mày sợ tới mức không dám gần gũi với tao nữa. Tao rất thất vọng, nhưng tao tin rằng nhất định có một con quái thú đang ẩn nấp trong nội tâm của mày, tất cả những gì mày cần làm là đánh thức nó dậy và chấp nhận nó. Vì thế tao cố ý để Julia gọi điện thoại kêu mày tới, vì muốn cho mày một cơ hội cuối cùng.”

Tần Mộ càng nghe càng bất an, anh ấy nghiêng rặng và kéo mạnh cổ tay, tận đến khi chiếc vòng sắt đó làm trầy da nhưng vẫn không thể lay chuyển được nó.

Hàn Sâm vui sướng, nói: “Mày cũng không cần phí công đâu, cái cơ quan này tao đã thử rất nhiều lần rồi, nó cực kỳ vững chắc, trừ khi mạch điện bị đốt cháy bằng không thì ngày cả tao cũng không thể cởi giúp mày được đâu.”

Giờ phút này Tần Mộ giống như con thú bị ép đến ngõ cụt, lại nhìn không được mà hét lớn: “Rốt cuộc là mày muốn làm gì?”

Hàn Sâm cười, đi đến bên cạnh Julia đang hôn mê rồi túm chặt lấy tóc của cô ấy, hấn dịu dàng vuốt lên gương mặt của cô ấy và nói: “Cô ta đã bị ép uống □□ rồi, một tiếng sẽ chết thôi, chẳng qua nếu có thể đưa cô ta đến bệnh viện thì may ra còn có thể cứu được. Bây giờ mạng của nó nằm trên tay mày đấy.”

Hắn chỉ vào cái bàn trên đầu của Tần Mộ, rồi nâng cằm lên nói: “Mày nhìn xem đó là cái gì?”

Tần Mộ vội vàng ngẩng đầu, sau đó phát hiện ở đó có một thiết bị cân bằng, và một chất lỏng màu vàng nhạt đang nhỏ từng giọt xuống đồ đựng gần anh ấy.

Anh ấy vô thức cảm thấy sợ hãi, bèn nhìn không được mà co rúm người về sau, nhưng cổ tay lại bị cố định bởi cái vòng sắt nên không thể cử động được.

Hàn Sâm cực kỳ hài lòng thương thức vẻ mặt của anh ấy: “Đó là một loại axit mạnh, có lẽ chỉ còn nửa tiếng nữa thì cái thùng chứa này sẽ bị đầy mà mất đi cân bằng, mày đoán xem sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.” Ánh mắt của hắn trở nên hưng phấn: “Sau đó, chúng nó sẽ chảy xuống đôi mắt, miệng rồi mũi của mày.....Mày sẽ chết bằng cái cách đau đớn nhất mà thậm chí còn không giữ được cái vẻ đẹp bề ngoài này nữa.”

Tần Mộ không dám tin mà nhìn hắn, tinh thần cuối cùng cũng sụp đổ, anh ấy nhìn không được mà điên cuồng vùng vẫy, cho đến khi cổ tay hắn một vết máu thật sâu, còn cả người thì ướt đẫm mồ hôi.....

Nhưng cho dù anh ấy có làm gì đi nữa thì cũng phí công, cái vòng sắt này hết như Hàn Sâm nói, vững chắc đến ai cũng không thể tháo được.

Hàn Sâm nắm lấy cằm của Julia, ép buộc cô ấy ngẩng đầu lên, sau đó cười nói: “Chẳng qua mày yên tâm, tao luyện tiếc khi làm vậy với mày. Mày còn có một lựa chọn nữa, đó chính là nhấn vào cái nút bên cạnh mày. Sau đó nó sẽ khởi động một thiết bị thí nghiệm khác, sẽ làm bắt lửa đối cháy cái mạch điện của cơ quan trên tay của mày, như vậy thì mày có thể dễ dàng trốn thoát được rồi. Nhưng mà đáng tiếc.....” Hắn cúi đầu liếm lỗ tai của Julia, “Cô ta sẽ bị thiếu chết trong cái phòng thí nghiệm này. Nhưng mày cứ yên tâm, tao sẽ thay mày kết thúc hết thảy, tất cả mọi người sẽ cảm thấy chỉ là một tai nạn thí nghiệm mà thôi, mày sẽ không có chuyện gì hết.”

Tần Mộ hoảng sợ trợn to đôi mắt, cuối cùng anh cũng hiểu tên này muốn làm gì.

Hắn muốn ép buộc anh ấy phải đối mặt với cái ác trong nội tâm của anh: Vì tự bảo vệ mình, anh cần phải đích thân giết chết một mạng người. Đương khi điểm mấu chốt cuối cùng bị phá vỡ thì anh

ấy sẽ bị ma quỷ ở sâu trong nội tâm tra tấn, từng bước thoả hiệp với bóng tối, trở thành người bạn theo như lời của Hàn Sâm.

Vì thế anh ấy nghiêng răng ngẩng đầu lên, giận dữ nói: “Không!”

Hàn Sâm nhướn mày, giống như đã đoán trước được anh ấy sẽ từ chối, hãnh nhiên lên đồng hồ trên tường và nói: “Không sao cả, tao có thể chờ.....Mày còn 20 phút nữa để suy nghĩ.”

Phong thí nghiệm bỗng dừng trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn tiếng đồng hồ kêu tích tắc, thêm một bước di chuyển thì có nghĩa là anh ấy cách cái chết càng gần hơn.

Tần Mộ cố gắng khống chế bản thân mình không được ngửa đầu lên nhưng vẫn không kiềm chế được, mỗi khi chất lỏng kia nhỏ giọt xuống đồ đựng thì như con dao đang xẻ một miếng trong trái tim của anh ấy vậy.

Lúc này, Julia dường như tỉnh táo lại, cô ấy điên cuồng vùng vẫy, cả gương mặt vì đau đớn mà vặn vẹo, hét lớn: “Cứu tôi.....Tôi đau quá.....Cứu mạng với!”

Hàn Sâm cực kỳ thương hại vuốt ve gương mặt của cô ấy, lại nói với Tần Mộ: “Bây giờ cô ta đang rất đau đớn, vì sao mày không cứu cô ta, chỉ cần nhấn vào cái nút kia thôi thì mày và cô ấy đều có thể được giải thoát.”

Cả người Tần Mộ run rẩy, sự căng thẳng và sợ hãi làm anh không kiềm được mà muốn ói. Người phụ nữ rên lên đầy đau đớn gần như muốn chọc thủng màng nhĩ của anh ấy, mà đôi mắt anh ấy thì không tự chủ được mà dõi theo cái nút kia, nhấn xuống đi.....Nhấn rồi thì tất cả đều sẽ kết thúc thôi.

Sự tra tấn và dày vò lặp đi lặp lại này như đánh tất cả lý trí của anh ấy tan tác, bỗng dừng trong đầu anh ấy nảy ra một suy nghĩ may mắn: Chắc có lẽ kịp, sau khi nhấn cái nút và thoát ra thì lại xông vào đám cháy cứu Julia, chỉ cần anh tranh thủ thời gian làm mà không để cho Hàn Sâm phát hiện.

Vì thế, anh ấy giả vờ điên cuồng đập đầu xuống mặt đất, rồi lén duỗi chân qua chạm vào cái nút đó, ánh lửa nhanh chóng bùng lên và ngay lập tức đốt cháy mạch điện ở bên kia.

Hàn Sâm vừa thấy đám cháy phụt lên thì lập tức vui vẻ cười thành tiếng, hãnh nhiên cả người Tần Mộ chật vật mà siết chặt năm tay chuẩn bị xông vào, còn ảo tưởng có thể phản kháng lại nữa chứ, đúng là ngây thơ mà.....

Vì thế nhân lúc đám cháy chưa lớn, Hàn Sâm định bước ra và hạ gục anh ấy, nhưng ai mà biết Julia ở đằng sau không biết lấy đâu ra sức mạnh mà kéo theo chiếc ghế và rồi đột nhiên đập lên người hắn, sau đó thì há miệng mạnh mẽ cắn lên lỗ tai của hắn.

Hàn Sâm nhất thời không đề phòng nên bị sự tấn công của cô ấy làm hỗn loạn. Tần Mộ thấy đã đến thời cơ thì vội vàng muốn xông vào cứu người, nhưng ai ngờ ngọn lửa kia đã lan sang đồng chất hoá học đang để chồng chất ở bên cạnh, rồi đột nhiên vang lên một tiếng động lớn. Đám cháy lớn kèm theo vụ nổ ngay lập tức nuốt chửng lấy hai người kia, nếu như anh ấy cứ tùy tiện xông vào thì cũng sẽ bị chôn vùi trong đám cháy này.

Lúc này, anh ấy thấy Hàn Sâm liều mạng ngồi dậy, nghiêng răng nói: “Mày chờ đấy, tao sẽ trở về

tìm mày, nhất định tao sẽ trở về!”

Ánh lửa làm cho mặt của Hàn Sâm trở nên vô cùng dữ tợn, khói dày từng chút thiêu đốt khí quản, vì thế Tần Mộ cũng chẳng màng gì nữa mà chạy ra ngoài, sau đó trơ mắt nhìn cái phòng thí nghiệm kia bị đốt cháy, Julia được xác nhận là đã chết cháy, mà Hàn Sâm lại không biết đang ở đâu.....

Tô Nhiên Nhiên lắng nghe toàn bộ câu chuyện, cô xoa mấy ngón tay bị gió biển thổi làm lạnh ngắt, cuối cùng cô cũng hiểu được bản thân mình đang phải đối mặt với loại kẻ thù nào.

Tần Mộ vùi mặt trong lòng bàn tay, giống như cố gắng mạnh mẽ để bản thân thoát khỏi cái cơn ác mộng kia, sau đó anh ấy hít một hơi thật sâu rồi quay đầu lại nhìn cô và nói: “Mọi chuyện chính là như thế, nếu em cảm thấy anh có tội thì bây giờ có thể bắt anh đi.”

Tô Nhiên Nhiên im lặng một lúc, sau đó thì nói như chém đinh chặt sắt: “Anh không có tội, người có tội chính là Hàn Sâm.”

Chỉ với một câu đơn giản mà kiên định ấy lại làm Tần Mộ như trút được gánh nặng trong lòng, ngay cả khoé mắt cũng hơi ươn ướt.

Nhiều năm nay anh ấy vẫn luôn mắc kẹt trong cảm giác tội lỗi sâu sắc, bây giờ cuối cùng cũng có người nói với anh ấy rằng: Anh ấy không có tội, chuyện này anh ấy không làm sai.

Gió biển lành lạnh thổi vào người làm Tần Mộ có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, vì thế anh cũng chân thành nói với Tô Nhiên Nhiên: “Cảm ơn em.”

Tô Nhiên Nhiên chỉ bình tĩnh đắm chiêu nhìn đằng trước: “Tôi vẫn sẽ báo cáo chuyện này lên cấp trên, nhưng anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ bảo mật giúp anh, sẽ không quá 5 người biết đến đâu.”

Tần Mộ cười: “Nếu anh mà không tin em thì anh sẽ không lựa chọn kể cho em nghe rồi.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ và nói: “Nếu đã nói xong cả rồi thì tôi phải về đây.”

Tần Mộ lại nhin không được mà chọc ghẹo: “Gấp vậy sao, sợ người nào đó tưởng rằng em bị bắt cóc hả?”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu liếc nhìn anh ấy một cái, vẫn là biểu cảm cứng ngắt kia mà trả lời: “Không phải.”

Tần Mộ bị cô làm mắc nghẹn, chỉ đành hậm hực đổi chủ đề: “Để anh đưa em về.”

Hai người bước lên xe, Tần Mộ tùy tiện mở nhạc lên, tuy rằng vẫn chưa biết rõ Hàn Sâm trốn ở đâu nhưng bởi vì anh ấy đã tháo bỏ được gông xiềng làm anh ấy đau khổ nhiều năm nên giờ phút này anh ấy chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

Ai ngờ biến cố lại xảy ra vào ngay lúc này, anh ấy vừa thấy đèn đỏ thì đạp phanh lại, ngật nổi tốc độ xe vẫn không chậm lại, trong lòng anh ấy bị bất ngờ nên vội vàng giảm thêm vài cái, nhưng tốc độ xe vẫn cứ lao về phía trước.

Tô Nhiên Nhiên cau mày lại, lớn tiếng nói: “Đèn đỏ kìa, sao anh không dừng lại!”

Đầu của Tần Mộ đầy mồ hôi, mở to mắt nói: “Phanh.....Phanh bị động tay động chân rồi.”

Tô Nhiên Nhiên cũng căng thẳng theo, cô thấy xe của bọn họ nguy hiểm chạy sát vào một người đi bộ đi qua đường, lại chạy như bay trên đường quốc lộ, mà đằng trước lại là khu vực thành thị, nếu như không dừng xe lại thì hậu quả cô cũng không dám tưởng tượng.

Tô Nhiên Nhiên siết chặt góc áo ép bản thân mình phải bình tĩnh lại, sau đó cô thoáng nhìn thấy một vành đai xanh (1) ngay giữa đường, mà ở hai bên cũng không có nhiều xe lắm, vì thế cô nhanh chóng quyết định và hét lên: “Chạy lên vành đai xanh đó đi, cứ tiếp tục đạp phanh xem có thể giảm tốc độ được không!”

Tần Mộ lập tức cũng nhận ra chỉ có cách này mới có thể giảm thiểu tổn thất, vì vậy anh chậm chậm đánh tay lái sang bên kia, đồng thời đạp phanh liên tục, cuối cùng trong khoảnh khắc hai người đụng phải vành đai xanh kia thì phanh xe lại có phản ứng, tốc độ cũng giảm xuống nhưng vẫn làm đầu xe bị đâm đến lồm sồm vào trong.

Hai người ngồi trong xe bị cú đâm này làm choáng váng đến bung cả túi khí, đúng lúc này, điện thoại của Tần Mộ sáng lên: Hi, Frank. Lần sau sẽ không chỉ thế này đâu.

NGÚA CHỖ NÀO?

“Em nói sao? Em bị tông xe hả? Em có bị thương không?” Giọng nói kích động của Tần Duyệt như muốn nhảy ra khỏi điện thoại.

Tô Nhiên Nhiên nhanh chóng bỏ điện thoại ra xa, gần như có thể tưởng tượng được biểu cảm bây giờ của Tần Duyệt, trái tim đập phồng cả đêm, bỗng dưng có một làn gió ấm áp thổi tới.

Cô dựa vào vách tường, bình tĩnh nói: “Anh nói nhỏ chút đi, em không có chuyện gì cả. Chỉ bị trầy da ở trán và bị gãy xương nhẹ ở khuỷu tay trái thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến công việc cả.”

Đầu dây bên kia của điện thoại truyền đến tiếng hít vào, sau đó tiếp tục hét lớn: “Cái này mà còn bảo không sao hả? Em còn định đi làm nữa hả?”

Tô Nhiên Nhiên bất đắc dĩ xoa huyệt Thái Dương, “Tóm lại anh đừng có nói với bố em, chút nữa em về.”

Ngữ điệu ở đầu dây bên kia trở nên cứng rắn hơn, “Em ở bệnh viện nào? Anh đi đón em.”

Tô Nhiên Nhiên lưỡng lự, sau đó thì đọc địa chỉ cho anh, sau đó liếc nhìn Tần Mộ vừa làm thủ tục xong và đang ngồi trong đại sảnh, nói: “Không cần đâu, anh trai của anh cũng ở đây, anh ấy sẽ đưa em về.”

Đầu dây bên kia bình tĩnh, sau đó giọng nói trở nên càng nguy hiểm hơn: “Anh trai của anh? Sao hai người lại ở cùng nhau?”

Tô Nhiên Nhiên thở dài, đang định giải thích thì anh đã không chờ nữa mà trực tiếp cướp lời cô: “Thôi, em thành thật ngồi đó chờ cho anh! Anh không tới thì em không được đi đâu đấy!”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt tối xuống, rồi bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cầm điện thoại quay lại.

Tần Mộ mới trở về từ chỗ máy bán hàng tự động, anh ấy cúi người xuống đưa cho cô một lon nước, nói: “Thật xin lỗi, đều do anh liên lụy em.”

Tô Nhiên Nhiên bật nắp lon lên, để chất lỏng lạnh lạnh chảy vào trong cổ họng, sau đó cô lắc đầu và nói: “Tôi nói rồi, chuyện này không trách anh được, Hàn Sâm mới là hung thủ. Chẳng qua.....” Trong ánh mắt của cô hiện lên vẻ oai nghiêm, “Tên Hàn Sâm này biết được hết mọi hành trình của anh, lại có thể làm hư xe của anh mà không để lại chút dấu vết nào, vì vậy rất có thể là người gần gũi bên cạnh anh, tình hình hiện tại của anh rất nguy hiểm.”

Biểu cảm của Tần Mộ cũng trở nên lạnh lùng, sao mà anh ấy không nghĩ đến chuyện này cơ chứ, nhưng mà người bên cạnh.....Vậy đến tội cùng người đó là ai, anh ấy đã điều tra qua tất cả người mình tương đối tin tưởng trong công ty rồi nhưng cũng không nghĩ ra được bất kỳ manh mối nào cả.

Lúc này, có một người bị thương được xe cấp cứu đưa vào, xung quanh lập tức trở nên bận rộn và ồn ào, Tần Mộ nhìn thời gian và nói: “Không còn sớm nữa, để anh đưa em về nhà trước, vết thương của em cũng cần phải chăm sóc cho tốt đấy.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn về phía cửa và nói: “Anh đi trước đi, tôi còn đợi người.”

Tần Mộ lập tức hiểu ra, sau đó thì chớp mắt nhìn cô một cái sâu xa, nói: “Sao đấy, ngay cả anh đưa em về mà nó cũng không yên tâm à.”

Mặt của Tô Nhiên Nhiên đột nhiên đỏ ửng, cô cúi đầu mất tự nhiên vuốt tóc, Tần Mộ không đoán được sẽ nhìn thấy bộ dáng thẹn thùng của cô, vì thế trong lòng lập tức sáng như gương.

Vì vậy anh ấy cong khoé môi và cười rộ lên, sau đó anh ấy cầm lon nước và dựa lưng vào ghế, đột nhiên nói: “Thật ra đôi khi anh rất hâm mộ Tần Duyệt.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn lại anh, cũng không trả lời.

Tần Mộ ném cái lon rỗng trong tay vào thùng rác, nói tiếp: “Có lẽ em không hiểu, từ nhỏ đã đeo sự kỳ vọng và khen ngợi của mọi người trên lưng mà lớn lên, đó là một sự kiêu ngạo mà cũng là một loại áp lực. Ai nấy đều nghĩ anh là ưu tú nhất, vì thế anh luôn cố gắng trở thành bộ dáng mà họ mong muốn, dần dần cũng quên mất bản thân mình thực sự muốn cái gì, giống như mãi mãi bị nhốt trong một vòng tròn đã được định sẵn vậy. Mà ngược lại, tuy đứa em này của anh bị coi là bướng bỉnh và nổi loạn, không được nhiều người yêu thích, nhưng nó có thể tùy hứng làm những điều nó muốn, cái sự tự do và tùy hứng đó là cái mà có lẽ anh không thể có được.”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi nhẹ giọng nói: “Nhưng mà anh cũng đâu có hiểu anh ấy đâu.”

Tần Mộ giật mình, xoay người lại nhìn cô, trong lúc nhất thời hai người đều im lặng.

Chọn làm người chiếu thẳng được mọi người tán thành, hoặc là người đi ngược với đạo lý thì cũng đều sẽ trải qua những cuộc đấu tranh và mâu thuẫn mà không muốn để mọi người biết, chẳng có cuộc sống nào mà dễ dàng cả.

Lúc này, khoé mắt của Tần Mộ liếc nhìn đến chỗ cửa lớn, tươi cười bỗng trở nên gian trá, đột nhiên anh ấy ghé sát vào bên lỗ tai của cô, ngữ điệu ái muội nói: “Đây là một bí mật khác của anh, em không được nói với nó đấy.”

Tô Nhiên Nhiên bị sự thân mật làm cho khó chịu, vừa mới nhúu mày thì nghe thấy tiếng hét lớn từ đằng sau truyền tới: “Hai người đang làm gì đấy?”

Cô vội vàng quay đầu, thấy gương mặt của Tần Duyệt căng chặt, cả người đầy tức giận, trong mắt là mây mù giăng kín.

Tần Mộ nhin cười, vô tội ngẩng đầu và nói: “Không có gì.....Anh đang nói với em ấy một câu.....”

Tần Duyệt không muốn nghe, chỉ lườm cảnh cáo anh ấy một cái, sau đó giữ chặt tay của Tô Nhiên Nhiên và nói: “Chúng ta về thôi.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, đột nhiên lại nhớ ra điều gì, cô quay đầu vừa định nói với Tần Mộ thì Tần Duyệt đã bước sang, trực tiếp bế ngang cô lên đi ra bên ngoài.

Chỗ này là bệnh viện người đến người đi, nên có rất nhiều người tò mò, người thì thích thú, cũng có người đẩy về khinh bỉ nhìn sang.

Tô Nhiên Nhiên hơi bức mình, cô xụ mặt xuống và nói: “Thả em xuống, em có thể tự đi.”

Tần Duyệt nói như chuyện đương nhiên: “Chả phải em bị thương sao?”

Tô Nhiên Nhiên cạ lời: “Em bị thương ở cánh tay, chứ có phải ở chân đâu.”

Tần Duyệt chỉ xem như không nghe thấy gì: “Đi như vậy sẽ nhanh hơn.”

Tần Mộ đứng đằng sau nhìn hai người đây thích thú.

Vì thế, sau mấy lần phản kháng không có hiệu quả của Tô Nhiên Nhiên thì cô cũng đành để mặc anh ôm về nhà họ Tô. Hôm nay Tô Lâm Đình ngủ ở phòng thí nghiệm, vì thế Tần Duyệt không hề sợ hãi mà trực tiếp ôm cô lên lầu, tận cho đến khi đặt cô trên chiếc giường mềm mại, anh nói: “Tối hôm nay anh sẽ chăm sóc cho em.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn còn tức giận, chỉ xoay người không thèm nhìn anh, sau đó để lại một câu: “Vết thương của em nhẹ, không cần anh chăm sóc.”

Nhưng cô đúng là đã xem thường tên Tần Duyệt mặt dày vô sỉ này, anh căn bản không cần cô cho phép đã trực tiếp cởi áo ngoài lên giường và nói: “Vết thương nhẹ cũng cần người chăm sóc.” Anh chống cơ thể lên nhích lại gần cô hơn, như có ý vị khác mà nói thêm, “Muốn ở bên chăm sóc em.”

Tô Nhiên Nhiên tức giận, cô vơ đại một cái gối đầu rồi ném về phía anh, ai ngờ lại động đến chỗ bị thương nơi khuỷu tay, vì thế đau đớn mà “ôi” lên một tiếng.

Tần Duyệt hoảng sợ, căng thẳng nhảy vồ tới hỏi: “Em đau ở đâu? Đau lắm sao? Có muốn đến bệnh viện xem thử không?”

Tô Nhiên Nhiên thấy dáng vẻ này của anh thì hơi mềm lòng, nhưng vẫn xụ mặt quay đầu đi, cô nói: “Không sao hết, anh đi ra ngoài đi, để em ngủ.”

Tần Duyệt vẫn bướng bỉnh kéo cô vào lồng ngực, anh duỗi tay giữ khuỷu tay của cô lại, nhẹ nhàng xoa cho cô.

Tô Nhiên Nhiên bị anh ép dựa vào lòng, cô cảm thấy xung quanh đều tràn ngập hơi thở và nhịp tim của anh, nhiệt độ nóng bỏng ở khuỷu tay tản ra, nhẹ nhàng xua tan hết sự khó chịu của cô, vì thế ngữ điệu của cô cũng mềm mỏng hơn: “Thật sự không sao cả, anh không cần xoa đâu, sau vài tuần là ổn ngay.”

Tần Duyệt thấy miếng băng gạc trên trán của cô thì càng thêm đau lòng, anh cúi người hôn lên chỗ ấy, dịu dàng nói: “Nói cho anh nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhiên Nhiên lưỡng lự, nhưng lại nghĩ dù sao Tần Mộ cũng là người nhà của anh, nên anh cũng

cần biết tình huống của anh trai mình thế nào, vì thế cô kể hết mọi chuyện xảy ra cho anh nghe.

Dưới ánh đèn màu cam, cơ thể cô mềm mại dựa vào trong lồng ngực của anh, giọng nói giống như dòng suối ấm áp vỗ lên mặt, nhưng những chuyện mà từ trong miệng cô nói ra lại làm anh cảm thấy không rét mà run.

Anh không sao tưởng tượng được, một người như anh trai của anh, thế mà lại có một kẻ thù khủng khiếp như vậy.

Sau khi Tô Nhiên Nhiên nói xong tất cả thì hai người đều im lặng hồi lâu.

Tần Duyệt nghiêng chặt răng, nói: “Cái tên biến thái này, sớm hay muộn gì cũng có ngày bắt được hần.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn anh và hỏi: “Nếu như khi đó người xảy ra chuyện chính là anh, vậy anh sẽ làm thế nào? Cũng sẽ bị cảm giác tội lỗi đó hành hạ đến đau khổ sao?”

Tần Duyệt cup mắt suy nghĩ, sau đó anh nâng cằm lên và nói: “Anh sẽ tìm ra tên biến thái đó bằng mọi giá, bắt hần quỳ gối và khóc lóc trước mặt anh thừa nhận tội ác của bản thân. Tốt nhất là có thể tấn hần đến bố mẹ hần không nhận ra hần luôn, sau đó thì trực tiếp ném cho tụi em là được!”

Tô Nhiên Nhiên nhin không được xì cười, sao cô quên mất với cái tính tình quen hoành hành ngang ngược của anh, ai mà thiếu anh cái gì thì anh nhất định sẽ nghĩ cách đòi lại cho bằng được, không hề để cảm giác tội lỗi gì đó có cơ hội dày vò anh.

Lúc cô cười rộ lên thì tóc mai nhẹ nhẹ phớt lên cổ của anh, làm cái ngứa ngáy ấy chui thẳng vào làn da, những thôi thúc vốn đã sớm ngo ngoe cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa.

Tần Duyệt quyết đoán nâng cằm của cô lên, sau đó cúi đầu hôn xuống, ai ngờ Tô Nhiên Nhiên lại nhanh chóng nghiêng đầu trốn thoát, làm anh hôn hụt vào không khí.

Từ sau vụ son môi thì cô đã cảnh cáo bản thân mình không thể để mặc anh tùy hứng thân mật được. Cô cũng không thể nói rõ là chỗ nào không đúng, chỉ là cô cảm thấy nếu cứ để mặc anh tiếp tục phóng túng như vậy thì quan hệ của hai người sớm muộn gì cũng sẽ đến một ngày cô không muốn đối mặt với anh.

Tần Duyệt híp mắt lại, nhẹ răng nhếch miệng tiếp tục đuổi theo, nói: “Làm sao? Đi ra ngoài ngơ ngẩn cả đêm rồi không cho anh hôn nữa à!”

Tô Nhiên Nhiên bị hơi thở nóng rực của anh ép đến không còn đường lui, chỉ vừa cố gắng trốn tránh vừa nói: “Em không thích anh hôn em.”

“Em nói cái gì?”

Đôi mắt của Tần Duyệt tối sầm lại, cẩn thận tránh đi chỗ bị thương của cô mà kiên quyết bẻ người cô sang, lại nắm lấy cằm của cô mà hỏi: “Em thử nói lại lần nữa xem!”

Vẻ mặt của anh nhìn cực kỳ nguy hiểm làm Tô Nhiên Nhiên vô thức có hơi nhút nhát, vì thế cô chột dạ quay đầu đi: “Em không thích.....”

Câu nói tiếp theo đã bị môi lưỡi của anh lấp kín, không do dự mà tiến quân thần tốc, bá đạo trêu chọc và liếm mút, buộc cô phải dây dưa cùng anh, tận cho đến cả người cô tê dại, mặt nóng đỏ bừng, chìm đắm và hư ảo, tựa như mê muội mà rên rỉ một tiếng.

Qua hồi lâu, anh mới thở hỗn hển buông môi của cô ra, nụ cười mang theo chút xấu xa: “Không thích sao? Hửm?”

Ngực của Tô Nhiên Nhiên phập phồng dữ dội, cô giận dữ lườm anh một cái, nhưng cô lại không biết dáng vẻ hai má hây hây hồng, ánh mắt mê ly, cái lườm này mang theo vẻ hờn dỗi của mình bây giờ có bao nhiêu quyến rũ.

Vì thế Tần Duyệt không hề do dự cúi người xuống hôn lấy cô lần hai, dưới vầng sáng màu vàng nhạt, hai cơ thể nóng hổi chong chéo lên nhau, dây dưa như không biết thỏa mãn, tận cho đến nửa tiếng sau thì anh mới cho cô một cơ hội để giải thích, sau đó cắn lên môi cô mà khàn giọng nói: “Nói xem, rốt cuộc em có thích hay không?”

Cả người Tô Nhiên Nhiên đầy mồ hôi, đầu lưỡi cũng bị cuốn đến đau rát, nhưng người nọ lại tựa như một con dã thú động dục, không định buông tha cho cô, vì thế cô chỉ đành dùng kế cũ, nhẹ giọng xin tha: “Em từ bỏ, em muốn ngủ.”

Như lúc trước thì thường vào lúc này anh sẽ thỏa hiệp, nhưng lần này anh chỉ trăn trọc bên tai cô mà nói: “Được, em ngủ đi.” Tô Nhiên Nhiên mới vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe anh không hề có ý tốt nói thêm: “Anh ngủ cùng em!”

Trong lòng cô cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó cô cảm thấy vàng tai bị sự ướm át bao phủ, bị đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh làm cả người cô không nhận được mà run rẩy, ngay cả lý trí cũng xin đầu hàng, cô vội trốn tránh và nói: “Đừng mà, ngứa quá.”

Anh thấp giọng cười bên tai cô, phả ra hơi nóng và nói: “Ngứa chỗ nào? Hửm?”

SẼ LUÔN CÓ MỘT NGƯỜI NHẤT ĐỊNH PHẢI TỚI ĐỂ HUY DIỆT BẠN

Đêm đã khuya, trong tiểu khu có một chiếc xe không biết bị ai đụng trúng mà âm thanh báo động vang lên xé toang bầu trời.

Lỗ Trí Thâm mơ màng trở mình trong cái đệm của nó, nó ngáp một cái sau đó lại vùi lỗ tai của mình vào trong chiếc chăn nhỏ, trong lòng thì nghĩ thầm sao chủ nhân nó hôm nay về trễ vậy, sau đó thì không chịu nổi nữa mà ngửa mắt ngủ như chết.

Đáng tiếc nó không biết giờ phút này ở trong căn phòng ở trên lầu, có người thực tuỷ biết vị *, được một tắc lại muốn tiến một thước, có người thì lại vật lộn trong bầu không khí đầy quyền rũ.

** Thực tuỷ biết vị: Có nghĩa là ám chỉ trải qua chuyện gì đó 1 lần thì sẽ muốn tiếp tục làm một lần nữa.*

Thật ra, Tô Nhiên Nhiên không đặt nặng quan niệm trinh tiết truyền thống lắm, cô nghiên cứu sinh vật học, vì thế cô tôn trọng tất cả nhu cầu bình thường của nhân loại. Cô cảm thấy phụ nữ phải nên làm chủ vì cơ thể mình nên cũng không tán thành vì cái nhìn của thế tục mà phải cố kiềm chế và đè nén.

Thậm chí cô cũng từng nghĩ đến, nếu bản thân mình phải lựa chọn một đối tượng để lên giường vậy thì Tần Duyệt sẽ là người được chọn không tệ, mà ở phương diện này cô cũng không kháng cự lắm.

Nhưng đến giờ phút này, cô bỗng ý thức được đây không hề là nhu cầu sinh lý đơn thuần nữ. Người kia như lặng lẽ rót vài thứ, là những cảm xúc cô chưa từng chạm với suốt hai mươi mấy năm qua, vào trong lòng cô: Nhìn không hiểu, đoán không ra, vì thế mới sinh ra sự sợ hãi, chỉ muốn trốn đi thật xa, càng cách xa anh càng tốt.

Nhưng anh lại không cho phép, ngày thường thì không thấy anh đứng đắn, nhưng giờ phút này lại có vẻ bướng bỉnh và bá đạo, bức bách cô quẩn quýt si mê, gần như muốn vò nát cô cho vào trong cơ thể.

Cô như dần mất đi sự kiềm chế của bản thân, có người bắt thóp được niềm vui và nỗi buồn của cô, khống chế giác quan cảm xúc của cô, chỉ với một động tác nhỏ nhỏ là có thể dễ dàng đánh tan sự bình tĩnh và tự chủ của cô.

Tuy cơ thể chìm đắm trong lửa nóng nhưng lý trí lại kéo ra, cô nhìn đắm chiêu nhìn con người xa lạ của cô ở dưới thân anh: Mày nhú lại, cắn môi, tóc lộn xộn, trong miệng ngân nga âm thanh làm người ta phải đỏ mặt tía tai.....Cỡ nào hoang đường, cỡ nào nực cười cơ chứ.

Nhưng cố tình nó lại rất sung sướng, anh dẫn cô đến một thế giới khác, là một cảnh sắc kỳ lạ mà cô chưa từng gặp qua, trời và biển nối liền với nhau còn hai người thì đứng ở giữa, nước biển bị

thieu đốt đến nóng bỏng, dần dần bao phủ lấy cả người. Con cá nhỏ không biết tên lao tới bướng bình cắn từng tắc da thịt, cơn thủy triều cứ dâng lên rồi lại hạ xuống, kích thích từng dây thần kinh mẫn cảm đến run rẩy.

Cô bắt đầu cảm thấy khó thở, trong đầu đầy hỗn loạn, cô không chờ nổi nữa mà muốn với tay bắt lấy thứ gì đấy. Vì thế anh giao bản thân mình vào trong tay cô, cô tò mò siết chặt ngón tay lại, sau đó thì cô cảm thấy hơi thở của anh dừng lại, rồi lại ngoài ý muốn phát hiện thì ra bản thân cô cũng có thể khống chế được anh. Bốn phía trở nên rất tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thở dốc và tiếng tim đập, lưng anh từ từ căng chặt ra rồi đột nhiên ghé sát vào bên tai cô và nhẹ nhàng nói ba chữ.

Cô mở to hai mắt, trong lòng cứ tưởng mình nghe nhầm rồi, nhưng anh không cho cô bất kỳ cơ hội nào mà không ngừng gặm cắn vành tai của cô, ngón tay thì từng chút xâm chiếm đi vào, anh quấy rối tận đến khi cả linh hồn đều đảo lộn, chỉ còn giọng nói khàn đặc của anh làm mấy chữ kia như khắc sâu vào trong tim.

Sau đó mọi thứ đều vượt ra khỏi tầm kiểm soát, những con sóng dâng lên nuốt chửng cả thế giới, những ngôi sao trên bầu trời cũng rơi vào trong mắt cô, một tia lý trí cuối cùng cũng vì thế mà không thể chạy thoát được, thế là quân lính tan rã dưới bàn tay của anh.....

Sẽ luôn có một người nhất định phải tới để huỷ diệt bạn, và khi đã gặp gỡ rồi thì bạn không thể cưỡng lại được.

Ngày hôm sau, Tô Nhiên Nhiên vẫn còn ngái ngủ mở mắt ra, cô phát hiện người nào đó đang rất hứng thú thưởng thức mái tóc của cô, khoé môi thì ngậm ý cười thoả mãn, vừa thấy cô cử động thì liền cúi người hôn lên chóp mũi của cô một cái, và nói: “Em dậy rồi sao.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn còn chưa tỉnh táo lắm, cô thoáng nhìn những ngón tay của anh đan trong mái tóc của cô thì ký ức liền anh dũng ùa về, vì thế cô vội vàng xoay người, che giấu gương mặt đang nóng lên của mình. Ai ngờ người nọ hèn hạ nhích sát lại gần và nói: “Ấy, anh bây giờ chính là người của em đấy.”

Tô Nhiên Nhiên xụ mặt, cố gắng tìm lại sự bình tĩnh của ngày thường: “Không phải! Cái đó không tính!”

Nhưng anh cười càng thêm mập mờ, ghé sát vào lỗ tai của cô mà nói: “Phải không? Vậy thế nào mới tính đây?”

Tô Nhiên Nhiên ngồi bật dậy nên chiếc chăn rơi xuống làm cô cảm thấy càng thêm xấu hổ, vì thế cô vội vàng phủ thêm quần áo rồi trốn vào phòng tắm, sau đó thì hoảng sợ khi nhìn bản thân ở trong gương: Cái dáng vẻ này ngay cả cô nhìn còn cảm thấy đỏ mặt nữa là.

Chờ khi cô tắm rửa xong thì cuối cùng cũng điều chỉnh cảm xúc mình thật tốt. Cô đi xuống phòng khách dưới lầu, Tần Duyệt đang ngâm nga bưng sandwich và sữa bò lên bàn, đây là bữa sáng sở trường gần đây anh luyện tập, bởi vì mỗi ngày Tô Nhiên Nhiên đều vội vã đi làm, nên anh cảm thấy bản thân nên có trách nhiệm chuẩn bị bữa sáng sẵn cho cô.

Tô Nhiên Nhiên lạnh mặt ngồi xuống bên bàn ăn, cô nhét sandwich vào trong miệng mà không thèm nhìn anh, cũng chẳng thèm nói chuyện với anh.

Tần Duyệt vài lần muốn chọc cho cô mở miệng, nhưng cô vẫn ôm cái bộ dáng lạnh như văng, vì thế anh nheo mắt tựa lưng vào ghế và nói: “Tô Nhiên Nhiên, em tàn nhẫn thật đấy, em đây là muốn rút vô tình * sao?”

*** Thường đây là câu chỉ đàn ông sau khi tình một đêm, xuống giường và kéo quần lên rồi là chả còn tình nghĩa gì cả.*

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên bị sắc sữa bò, nhưng vẫn không thèm để ý tới anh, phát huy đầy đủ tinh hoa của việc nhắm mắt làm ngơ mà cô am hiểu nhất.

Tần Duyệt nôn nóng kéo cổ áo, anh bỗng đứng lên đi đến bên cạnh cô, hai tay anh chống lên cái bàn rồi cúi người xuống trước mặt cô: “Vậy em có còn nhớ hôm qua anh nói gì với em không?”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên chợt bất ngờ, sao cô có thể quên được khoảnh khắc ấy, chỉ có tiếng nói ấy rõ ràng, từng chữ từng chữ cứ như đâm thẳng vào nơi sâu nhất của linh hồn. Nhưng ngoài mặt cô vẫn không có biểu cảm gì mà tiếp tục cắn sandwich, cô nói: “Mẹ em đã dạy rằng không thể tin được lời nói của đàn ông khi ở trên giường được.”

Tần Duyệt sắp bị cô làm tức điên: Cái cô Phương kia cũng thật là, cô dạy con gái cũng đừng dùng mấy câu lỗi thời thế chứ, cô có biết làm vậy sẽ trì hoãn mọi chuyện lắm không!

Nhưng anh cũng không định buông tha cho cô, vì thế anh đờ cả người xuống, ánh mắt tập trung và thâm tình: “Vậy em nghe cho kỹ đây, bây giờ anh sẽ nói lại lần nữa.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy hoảng loạn, cô bỏ miếng sandwich đã ăn được nửa lên bàn, sau đó khom lưng như con mèo chui ra từ chỗ trống giữa cánh tay của anh, sau đó vừa đi lên lầu vừa lạnh lùng nói: “Em bận đi làm, không có thời gian đâu!”

Tần Duyệt đuổi theo cô đến chỗ cầu thang, nhìn bóng dáng hoảng hốt bỏ đi của cô thì tức giận đến ngửa đầu hét to: “Tô Nhiên Nhiên, anh xem em còn trốn được đến khi nào!”

Tô Nhiên Nhiên chỉ xem như không nghe thấy, cô thu dọn đồ đạc mà hét như bỏ chạy khỏi nhà họ Tô. Mãi cho tới khi đến Cục cảnh sát mà cô vẫn còn hoảng hốt, làm cái gì cũng không thể tập trung được, cảm giác mất khống chế này làm cô có hơi sợ hãi.

Cô đột nhiên nhớ tới Tô Lâm Đình từng cảnh cáo co, có lẽ vì lý do an toàn thì cô nên để Tần Duyệt rời khỏi nhà họ Tô càng sớm càng tốt, nhưng khi cô móc điện thoại ra rồi lại khoá màn hình lại, cuối cùng vẫn không đành lòng bấm số điện thoại đó.

Lúc này, Lục Á Minh đi đến, đầy quan tâm hỏi: “Nghe bảo cháu bị thương, sao lại thế này?”

Giờ Tô Nhiên Nhiên mới nhớ tới chuyện chính, cô bèn vội vàng cất điện thoại đi, sau đó nói rõ ràng tỉ mỉ chuyện gặp mặt với Tần Mộ cho ông ấy nghe.

Lục Á Minh nghe xong thì siết tay đập bàn cái rầm, giận dữ nói: “Cái tên Hàn Sâm này đúng là kẻ cặn bã phản xã hội tiêu chuẩn mà, chúng ta cần phải nhanh chóng bắt được hắn, bằng không hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, nói tiếp: “Nhưng cháu đã đồng ý với đương sự sẽ nhất định sẽ bảo mật cho anh ấy, vì vậy Lục đội.....”

Lục Á Minh phát tay: “Cháu yên tâm, chuyện này chú hiểu. Chú sẽ xin hiệp nghị bảo mật với cấp trên, ngoại trừ hai người chúng ta thì trong đội sẽ không ai biết nữa.”

Lúc này, có một cảnh sát thờ hồn hển chạy vào, hét lớn: “Lục đội anh ở đây sao, tôi tìm anh cả nửa ngày! Đêm qua ở công viên Thái An có phát hiện một thi thể nữ, sau khi kiểm tra pháp lý thì xác nhận trùng khớp với DNA của Chu Mộ Hàm đang mất tích, nên bảo chúng ta nhanh qua đó.”

Lục Á Minh và Tô Nhiên Nhiên nhìn nhau, không nói được là mất mát hay bất ngờ, tuy bọn họ đã đoán được Chu Mộ Hàm đã bị giết từ lâu nhưng mà khi tìm được thi thể thật sự của cô ấy thì lại nhin không được mà cảm thấy phần nộ vì sinh mạng của một người trẻ tuổi cứ thế mà mất đi.

Mà khi bọn họ thật sự nhìn thấy cỗ thi thể kia, ngoại trừ hồi tiếc thì còn có nhiều sự đáng sợ và kinh hoàng hơn.

Tô Nhiên Nhiên cau mày, đi đến hỏi người pháp y chuyển giao thi thể: “Lúc mọi người phát hiện thì cô ấy ở trong trạng thái này sao?”

Người pháp y kia rõ ràng cũng đang bị sốc chưa bình tĩnh lại được, anh ta lau mồ hồ và nói: “Đúng vậy, lúc chúng tôi phát hiện cô ấy thì chính là một xác chết khô như vậy.”

Không sai, ở trước mặt bọn họ căn bản không phải là sinh mạng vẫn còn sống vài tuần trước mà ngược lại cả người nhăn nheo khô héo, gần như bị rút nhỏ hơn 1/3 so với thi thể bình thường, đây là một bộ xác khô không hơn không kém.

“Chuyện này không đúng!” Lục Á Minh đã điều tra nhiều vụ án, nên cũng hiểu biết kha khá kiến thức bên pháp y, vì thế ông nghi hoặc hỏi: “Chẳng phải xác khô phải trải qua rất nhiều năm mới có thể hình thành được sao, hơn nữa cần phải ở điều kiện cực kỳ nóng và khô, Chu Mộ Hàm mới mất tích có hai tuần thôi, sao có thể biến thành thế này được.”

Tô Nhiên Nhiên cau mày nhìn chằm chằm thi thể kia và nói: “Đúng vậy, nhưng còn có một cách có thể làm được, đó chính là bịt kín thi thể vào trong một thùng chứa đủ lớn, bên ngoài thì nướng với nhiệt độ cao, cộng thêm phương pháp chưng cất thì thi thể rất nhanh sẽ bị mất nước và biến thành một bộ xác khô.

Những người trong phòng đều vì sự miêu tả của cô mà rung mình, lúc này, người pháp y kia đỡ gọng kính và nói tiếp: “Thi thể này chúng tôi còn chưa bắt đầu giải phẫu, bởi vì nghĩ nếu là vụ án của Thị Cục thì trước tiên nên chuyển giao sang cho mọi người. Chằng qua có một việc rất kỳ lạ, thi thể này cực kỳ nhẹ, cho dù có là xác khô đi chăng nữa thì nó cũng quá nhẹ. Lúc Tô chủ kiểm giải phẫu thì chắc có thể tìm ra được nguyên nhân.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu nhìn anh thay cho lời cảm ơn, sau đó cùng với trợ lý bắt đầu giải phẫu, lúc mổ bụng thi thể ra thì cô nhanh chóng phát hiện tại sao thi thể này lại nhẹ như vậy: Bụng của thi thể này đã được khâu lại, sau khi mở ra thì bên trong rỗng tuếch, tất cả các cơ quan nội tạng đều bị móc ra, hết như một mẫu vật khô vậy.

Lục Á Minh càng thêm tức giận: “Tên này cũng quá biến thái rồi, người cũng đã bị giết rồi mà còn cố tình làm ra chuyện này nữa.”

Tô Nhiên Nhiên tiếp tục mở hộp sọ và cổ họng của thi thể ra, sau đó nói: “Có lẽ hẳn không phải là tên biến thái mà là vì muốn che đậy nguyên nhân chết thật sự của cô ấy.”

Cô vừa tiếp tục giải phẫu vừa nói tiếp: “Rõ ràng miệng vết thương là vết cắt ở bụng, nhưng do không thể quan sát nội tạng và bộ phận xuất huyết dưới da, nên tạm thời không thể đoán được nguyên nhân chết của nạn nhân là gì. Nhưng trên mặt của cô ấy không bị tím tái, xương cổ họng cũng không bị gãy, điều đó nói lên rằng cô ấy không phải bị ngộp chết, biểu cảm của cô ấy có vẻ bình tĩnh nên chắc lúc chết cũng không quá đau đớn.”

Lục Á Minh thở dài một tiếng, trong lòng vẫn không thoải mái lắm, ông còn nhớ rõ hình chụp của Chu Mộ Hàm, bây giờ lại nằm ở chỗ này với dáng vẻ như vậy, cho dù là ai nhìn cũng không chịu nổi.

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên cảm thấy bên trong bụng của thi thể có hơi bất thường, vì thế cô cẩn thận gỡ bỏ “Lớp da” đó ra, sau đó phát hiện trên bề mặt có khắc một chữ cái tiếng Anh bằng dao: Greed.

Rất nhiều người có mặt ở hiện trường đều lập tức nhớ tới một bộ phim điện ảnh từng xem qua, vì thế ai nấy đều nhất thời trở nên im lặng, một hình cảnh mới vào nghề chưa bao lâu nhin không được mà hỏi: “Đây có ý là gì vậy?”

Tô Nhiên Nhiên buông dao giải phẫu xuống, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta đăm đăm và nói: “Tham lam, xuất phát từ Thất Tông Tội (2).”

(2) “Thất Tông Tội” tức *Seven Deadly Sins- Bảy Tội Lỗi của con người theo Thiên Chúa Giáo*, hay còn gọi là bảy mối tội đầu.

Thất tông Tội gồm:

Luxuria– Lust: Dục vọng Gula– Gluttony: Phàm ănAvaritia– Greed: Tham lamAcedia– Sloth: Lười nhácIra– Wrath: Giận dữInvidia– Envy: Đố kỵSuperbia– Pride: Kiêu căng

THÌ RA EM GIẤU BẠN TRAI TRONG NHÀ

“Đây thì hẳn muốn nói với chúng ta cái gì?” Lục Á Minh nhìn xung quanh, trầm ngâm hỏi một câu.

Tô Nhiên Nhiên đắm chiêu nhìn cái từ đơn đó hồi lâu, đột nhiên cao giọng nói: “Đoạn video đó, xem lại đoạn video của Trâu Sinh một lần nữa.”

Vì vậy, mọi người lần thứ hai ngồi quanh phòng họp, trên màn hình là đoạn video giả tự sát của Trâu Sinh.

Lần này, bọn họ không chỉ tập trung lực chú ý lên người nạn nhân nữa mà không hề bỏ qua bất kỳ chi tiết hay bối cảnh nào cả, cuối cùng cũng có một người hét lên: “Thật sự có chữ viết kìa! Ở trên bức tường sau lưng anh ta đấy.”

Lục Á Minh vội vàng dừng hình ảnh ấy lại, sau khi giảm tốc độ khung hình thì có thể thấy rõ sau khi Trâu Sinh quay xong video rồi đứng lên, ngay lúc hắn chạm vào cơ quan kia thì bức tường trắng đằng sau hiện lên một từ đơn: Envy.

Từ đơn ấy đại diện cho sự đố kỵ, cũng xuất phát từ Thất Tông Tội.

Mà khi cảnh sát đến hiện trường vụ án thì không thấy từ đơn này trên tường, điều này nói lên rằng hung thủ đã cố ý lau nó đi: Nếu ám chỉ quá mức rõ ràng thì sẽ không còn thú vị nữa.

Mọi người trầm mặc một lần nữa, tận cho đến khi đoạn video vang lên tiếng “rè rè”, màn hình lại trở thành màu đen.

Lục Á Minh siết chặt tay, trên cổ nổi đầy gân xanh. Ngay cả người cảnh sát hình sự đã có nhiều năm kinh nghiệm cũng cúi đầu, sắc mặt không mấy đẹp, bọn họ đều hiểu rằng: Hung thủ đang khiêu khích bọn họ.

Chu Mộ Hàm bởi vì hư danh mà chấp chận được đàn ông có vợ bao nuôi, vì thế tương ứng với sự tham lam; Trâu Sinh bởi vì yêu mà không được, tình nguyện phá huỷ người mình yêu, vì thế tương ứng với sự đố kỵ.

Rất rõ ràng, tên hung thủ bắt chước thủ pháp giết người theo Thất Tông Tội. Bởi vì mọi người không phát hiện được gợi ý trước đó nên hẳn cảm thấy rất thất vọng, vì thế mới thả thi thể của Chu Mộ Hàm ra, gợi ý lần này càng rõ ràng hơn cứ như đang cười nhạo bọn họ bất tài vậy.

Cuối cùng, Tô Nhiên Nhiên lên tiếng đánh vỡ sự im lặng trong phòng: “Tuy thi thể của Chu Mộ Hàm bị hung thủ cố tình che giấu rất nhiều manh mối, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì. Ít nhất nếu muốn xử lý thi thể đến trình độ này thì đòi hỏi phải có không gian và trang thiết bị chuyên nghiệp, tên hung thủ này cực kỳ quen thuộc với các thiết bị vật lý và cũng có điều kiện để lấy được. Hơn nữa, hẳn có một nơi riêng biệt để xử lý thi thể, đó không phải là tiểu khu thuộc loại hình đông đúc, bởi vì là một cỗ thi thể thì cho dù che giấu thế nào cũng vẫn sẽ có mùi hôi thối. Hoặc là

một ngôi nhà biệt lập cao cấp, hoặc là một nhà trệt trong ngôi làng ở thành phố.” Mà kết hợp với đặc điểm của Hàn Sâm thì cái trước có khả năng cao hơn một chút.

Lục Á Minh gật đầu, nói tiếp: “Còn nữa, nếu hãn để chúng ta phát hiện trình tự giết người của hãn, vậy thì nó nói lên rằng đây là một sự báo trước, vẫn còn thiếu phạm ăn, đâm dục, kiêu căng, giận dữ và tham lam trong Thất Tông Tội, mục tiêu tiếp theo của hãn chắc chắn là một trong những tội này.” Ông siết chặt tay đập lên mặt bàn, ánh mắt nghiêm túc: “Nếu hãn muốn chơi, vậy thì chúng ta cùng chơi với hãn, tôi làm cảnh sát đã nhiều năm như vậy, tôi không tin quỷ không tin thần mà chỉ tin một câu, đó chính là tà không thể thắng chính được, cho dù là kẻ thù xảo quyết thì cũng không trốn được sự trừng trị của pháp luật.”

Lời nói đầy khí phách này làm tất cả cảm xúc u ám của mọi người tại hiện trường trở thành hư không, thế là ý chí chiến đấu của mọi người lần nữa bùng cháy lên.

Lục Á Minh sắp xếp công việc cho từng người, sau đó nói với Tô Nhiên Nhiên: “Cháu đi với chú đến Á Cảnh một chuyến, mục tiêu tiếp theo của hung thủ nhất định ở đó, chúng ta đi hỏi thăm Tần Mộ xem, xem cậu ấy có thể nghĩ ra manh mối gì hay không.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, dù sao chuyện của Hàn Sâm thì chỉ có hai người bọn họ là biết chuyện, hơn nữa Tần Mộ cũng rất tin tưởng cô, vì thế đối với vụ án này, cô không chỉ đảm nhận vai trò là pháp y mà còn cần làm nhiều hơn thế nữa.

Trong văn phòng Tổng giám đốc của Á Cảnh, Tần Mộ dựa vào ghế điều hành, đôi tay của anh ấy đặt trên đùi, giữa hai hàng lông mày đầy vẻ nặng nề, khoé miệng lộ ra một nỗi bi thương.

Chu Mộ Hàm thật sự đã chết, hơn nữa còn chết rất khủng khiếp, đây là người phụ nữ thứ hai đã chết vì anh. Đến tận cùng là khi nào Hàn Sâm mới có thể thu tay đây, cơn ác mộng này có thể có một ngày kết thúc hay không?

Anh ấy nhìn về phía hai người đối diện, cuối cùng lại thở dài một hơi, sau đó cúi đầu xoa ấn đường và nói: “Cảm ơn hai người đã nói tin này cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách bồi thường cho gia đình của Chu Mộ Hàm, nếu còn cần phối hợp gì thì tôi sẽ cố gắng hợp tác.”

Biểu cảm của Lục Á Minh thả lỏng, hỏi: “Về thân phận của Hàn Sâm, Tần tổng có nghĩ đến manh mối mới nào không?”

Tần Mộ gật đầu: “Về chuyện này, tôi đang nghĩ tới tìm hai người đây. Hôm qua tôi có ghé sang cửa hàng 4S, nhân viên bảo trì nói với tôi là cửa xe của tôi không có dấu vết bị cạy, nói cách khác, người có thể phá hư phanh xe của tôi thì hãn là người có cơ hội lấy chìa khoá xe của tôi.”

“Vậy những người đó sẽ là những người nào?” Tô Nhiên Nhiên không thể không hỏi.

Tần Mộ đứng lên, tay trái đút vào túi quần, tay phải mở rèm cửa hành lang lên và nói: “Tổng quản lý Trần Nhiên, có đôi khi tài xế của tôi vắng mặt thì tôi sẽ để anh ta lái xe tới đón.”

Anh ấy chỉ vào một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh lam ngồi trong văn phòng đối diện, và nói: “Chính là anh ta. Đã tới Á Cảnh khoảng 2 năm rồi, bảo rằng bố mẹ đều ở nước ngoài, là một người thông minh lại có chí tiến thủ, khi làm việc trong bộ phận Marketing thì giành được rất nhiều

mỗi làm ăn lớn nên tôi mới điều anh ta lên làm Tổng quản lý để phụ trách việc xã giao của bộ phận. Nhưng anh ta làm người rất khiêm tốn, cũng không cố tình leo lên các mối quan hệ, tôi không thân với anh ta cho lắm, nếu không phải bởi vì chuyện này thì tôi cũng sẽ không nghĩ đến anh ta đâu.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn theo hướng ngón tay của anh ấy, quả nhiên thấy một người đàn ông phong độ ở đối diện, dáng vẻ rất xuất chúng, mỗi cái giơ tay nhắc chân cũng cho thấy là người có giáo dục. Lại liên hệ với những miêu tả của Tần Mộ về Hàn Sâm thì đúng thật có vài phần tương tự.

“Nhưng mà.....” Tô Nhiên Nhiên quay đầu lại và nói: “Cái manh mối chìa khoá xe này quá mức rõ ràng rồi, nếu là Hàn Sâm làm thì không có khả năng sẽ để lại một lỗ hổng lớn làm bại lộ bản thân hần như vậy.”

Lục Á Minh nhin không được mà cười khẩy: “Có lẽ đây đúng là chỗ cao tay của hần, càng rõ ràng thì chúng ta mới càng không hoài nghi đến hần.”

Tần Mộ cười khổ: “Vì thế nên tôi cũng không quá xác định lắm, chỉ có thể nói manh mối này cho mọi người thôi, để mọi người đi kiểm chứng lại.”

Lục Á Minh gật đầu, lại nhớ đến mục đích tới hôm nay: “Về mục tiêu kế tiếp của Hàn Sâm, chúng tôi đoán nó sẽ tương ứng với một trong những Thất Tông Tội: Phàm ăn, dâm dục, kiêu căng, giận dữ và tham lam. Anh Tần nghĩ lại xem gần đây trong công ty có xảy ra chuyện gì hay không, hay là có ai phù hợp với những miêu tả đó không?”

Tần Mộ cau mày, anh ấy không thường xuyên ở công ty, nên thậm chí không quen thuộc với nhiều nhân viên cho lắm, vì vậy anh ấy mới gọi cho thư ký Sammi của mình: Các vấn đề nhân sự trong công ty đều do cô ta xử lý.

Sammi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghe thấy mấy từ này thì cũng không hiểu ra sao, sau nhiều lần dò hỏi của Lục Á Minh thì rốt cuộc cũng nhớ trước đó không lâu có xảy ra một chuyện.

Khoảng nửa tháng trước, trưởng phòng Nhân sự Vương Văn Khuê bị một nữ nhân viên cấp dưới khiêu nại quấy rối tình dục, nhưng sau khi cảnh sát điều tra thì cho rằng không đủ bằng chứng nên không có lập hồ sơ. Vì thế nữ nhân viên đó cực kỳ bất mãn, thậm chí còn đăng một bài đăng nặc danh lên mạng, cuối cùng công ty chỉ đành điều nữ nhân viên kia sang một bộ phận khác, nhưng còn Vương Văn Khuê, ngoại trừ mấy tin tức màu hồng bị nhiều người phê bình thì chức vị không hề bị ảnh hưởng gì cả.

Tô Nhiên Nhiên và Lục Á Minh nhìn nhau: Dâm dục, vừa lúc xếp sau đồ kỵ.

Vì thế, bọn họ thăm dò thêm nhiều chi tiết nữa, sau khi xác nhận tên Vương Văn Khuê là người được chọn phù hợp nhất với mục tiêu thì mới chào tạm biệt Tần Mộ rồi rời đi.

Hai người đi đến hành lang, Tô Nhiên Nhiên lại nhìn văn phòng Tổng quản lý cách đó không xa, nhin không được liền hỏi: “Có cần gọi tên Trần Nhiên đó đến thăm vấn không ạ?”

Lục Á Minh lắc đầu: “Tạm thời đừng rút dây động rừng, chú chuẩn bị sắp xếp tổ viên vào Á Cảnh nằm vùng để thăm dò, cũng bí mật bảo vệ Vương Văn Khuê luôn. Bây giờ chúng ta phải kiên

nhấn hơn hẳn , nếu Hàn Sâm đã đưa gợi ý rồi thì nhất định sẽ không nhịn được mà xuống tay, chúng ta chỉ cần thả lưới rồi chờ hắn nhảy vào là được.”

Lục Á Minh nghĩ đến đây thì đột nhiên dừng bước và nói với Tô Nhiên Nhiên: “Cháu đến trước thang máy chờ chú đi, chú đi thảo luận vấn đề này với Tần Mộ cái.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, mới vừa đi được vài bước thì liền nhìn thấy Tần Duyệt đứng dựa vào tường ở cuối hành lang, mũi chân chĩa xuống đất, anh đang nghiêng đầu nhìn cô đắm đắm.

Cô cúi đầu định trực tiếp vòng qua anh, ai dè Tần Duyệt bị hành động này làm tức giận, vì thế anh giữ lấy cánh tay của cô rồi ép cô nhìn về phía anh, sau đó nhếch miệng nói: “Sao mới vừa xuống giường mà đã muốn giả vờ không quen biết anh rồi.”

Tô Nhiên Nhiên lườm anh một cái, lạnh lùng hất tay của anh ra: “Em đang chấp hành công vụ đấy!”

Ánh mắt của Tần Duyệt tối sầm, kéo cô vào trong lồng ngực, cắn răng nói: “Vậy em định khi nào thì giải quyết vấn đề riêng của chúng ta đây.”

Tô Nhiên Nhiên bị anh áp bức không chịu được nữa, chỉ đành xụ mặt tránh thoát ra bên ngoài, lúc này lại đột nhiên nghe thấy một tiếng hét từ phía sau truyền tới: “Tần Duyệt, cậu muốn làm gì đấy?”

Lục Á Minh mới đi từ trong văn phòng của Tần Mộ ra thì liền thấy một màn này, ấn tượng của ông đối với Tần Duyệt chỉ dừng lại ở hình ảnh anh chàng công tử ngạo mạn và bướng bỉnh, bây giờ thấy anh thế nhưng dám dây dưa đến chỗ Tô Nhiên Nhiên thì liền tức giận đi tới, sau đó kẹp chặt cổ tay của anh và lạnh lùng nói: “Anh Tần này, anh quấy rầy nhân viên công vụ ở ngay đại sảnh đông người, anh không sợ tôi sẽ bắt anh lần nữa sao.”

Tần Duyệt bực mình liếc mắt nhìn ông: “Chuyện của tôi với cô ấy còn chưa tới lượt ông can thiệp.”

Lục Á Minh lạnh lùng trừng mắt lại anh, cũng không biết sao Tô Nhiên Nhiên luôn theo khuôn phép lại trêu chọc đến loại người này cơ chứ, vì thế ông ấy bước đến trước mặt để bảo vệ cô, tiếp tục cảnh cáo: “Mặc kệ anh có ý đồ gì thì Tô chủ kiểm cũng là người có bạn trai rồi, tốt nhất anh nên một vừa hai phải thôi đấy.”

Vừa nói xong câu này thì ông lập tức nghe thấy hai giọng nói đồng thời vang lên: “Cháu/Cô ấy có bạn trai hồi nào?”

Lục Á Minh quay đầu thấy Tô Nhiên Nhiên khó hiểu nhìn ông thì ông cũng lập tức như chết lặng, vì thế liền cẩn thận nhắc nhở: “Thì cái người ở nhà của cháu đó.....Kêu bọn chú bỏ phiếu dùm đó.”

Giờ phút này Tô Nhiên Nhiên cực kỳ muốn ôm trán, năng lực ảo tưởng của Lục đội cũng mạnh quá chứ, cô nói mình có bạn trai khi nào chứ.

Còn Tần Duyệt thì đứng cười, ý vị sâu xa nhìn cô: “Ồ.....Thì ra em còn giấu bạn trai trong nhà sao.”

Tô Nhiên Nhiên giận dữ lườm anh, ý bảo anh đừng gây rối thêm nữa, sau đó thì nói với Lục Á

Minh: “Lục đội, chú vào thang máy trước đi. Cháu có thể tự giải quyết, lát nữa cháu sẽ xuống ngay.”

Lục Á Minh bị hai người làm cho chả hiểu thế nào, nhưng ông nghĩ Tô Nhiên Nhiên là người luôn bình tĩnh thấu đáo thì chắc cô biết nên giải quyết thế nào, vì thế ông cảnh giác nhìn Tần Duyệt và nói: “Được rồi, có chuyện gì thì gọi cho chú.”

Lục Á Minh vừa mới đi thì Tần Duyệt không có ý tốt mà nhích lại gần: “Bạn trai ở trong nhà sao.....Là chuyện thế nào đây?”

Tô Nhiên Nhiên thở dài, thấy có nhiều người nhìn sang bên này, vì thế kéo anh tới chỗ cầu thang và nói: “Rốt cuộc anh cứ quẩn lấy em là muốn sao đây, ngày hôm chúng ta cũng chẳng có làm gì, cho dù có làm thì cũng chả nói lên điều gì cả.”

Tần Duyệt sắp bị cô chọc tức điên đi được, lời kịch này hình như phải là do anh nói mới đúng chứ.

Mỗi lần anh cho rằng quan hệ của hai người có tiến triển thì đều bị cô nhẹ nhàng đẩy về lại chỗ cũ, điều này làm cho anh thật sự không thể chịu được, vì thế mạnh mẽ đề cô lên tường rồi dán sát vào mặt cô mà nói: “Anh không tin em không có cảm giác gì với anh.”

Tô Nhiên Nhiên bị hơi thở của anh làm hoảng hốt, bèn quay đầu lại và nói: “Không có chính là không có!”

Tần Duyệt nắm lấy cổ cô, dữ tợn nói: “Anh không tin!”

Anh chẳng phải thẳng ranh con vắt mũi chưa sạch, cũng không đến mức mà ngay cả một người phụ nữ có cảm giác với anh hay không mà cũng không biết.

Tô Nhiên Nhiên lại biến sắc, duỗi tay che miệng của anh lại, dùng khẩu hình nói: “Có người!”

Trong lòng Tần Duyệt chấn động, sau khi hai người trở nên yên lặng thì quả nhiên có thể nghe thấy tiếng hít thở như có như không ở bên ngoài cánh cửa kia.....

PHÁT TRIỂN TỚI MỨC ĐÁNH DÃ CHIẾN LUÔN RỒI!

Trong không gian cầu thang yên ắng, chỉ cách một cánh cửa truyền đến tiếng hít thở xa lạ.....Có phải điều đó nói lên rằng bên kia cánh cửa còn đang cất giấu một đôi mắt khác.....

Tầm lưng dựa vào vách tường của Tô Nhiên Nhiên chột cứng đờ, bàn tay che miệng của Tần Duyệt lại cũng chột thả lỏng, hai người ra hiệu bằng mắt cho nhau rồi nín thở xoay người nhanh chóng đẩy cửa ra, nhưng rồi hai người chỉ thấy hành lang không một bóng người, thậm chí còn không kịp bắt giữ một bóng dáng nào cả.

Tiếng hít thở ấy cũng giống như một con ma vậy, trong chớp mắt đã biến mất không một dấu vết.

Tô Nhiên Nhiên chống lên vách tường, trong lòng kinh ngạc vẫn chưa hoàn hồn được: Người đó là ai, tại sao muốn rình xem bọn họ? Nếu anh ta là Hàn sâm, vậy có phải nói lên rằng Tần Mộ đã đoán không sai: Người ngoài cửa kia rất có thể là Trần Nhiên!

Văn phòng Tổng quản lý rất gần với bên này, cũng có thể nhìn thấy rõ mọi chuyện giữa hai người ở ngay hành lang.

Nhưng tại sao anh ta lại theo dõi bọn họ chứ? Trong lòng anh ta rốt cuộc có ý đồ gì đây?

Cô còn chưa suy nghĩ cẩn thận thì cửa trước mặt đã bị chân của một người gài lại, cô mới vừa lùi về sau một bước thì thành linh liền ngã vào trong một cái ôm nóng bỏng.

Tần Duyệt ôm chặt eo cô từ đằng sau, anh cúi đầu cắn lên vành tai của cô và nói: “Chuyện của chúng ta còn chưa có xong đâu.”

Tô Nhiên Nhiên quả thật vô cùng bội phục sự không đứng đắn của anh: Vừa mới trải qua một tai nạn nguy hiểm xong mà anh vẫn còn chưa quên được cái tâm tư này nữa.

Vì thế cô xụ mặt xuống rồi xoay người sang chỗ khác và đẩy anh ra: “Em nói rồi, em đang chấp hành công vụ đây, anh đừng có quấy.”

Tần Duyệt nắm lấy cổ tay của cô rồi nâng cằm của cô lên mà nói: “Con người của anh lại cứ thích quấy đây, em có tin hay không anh còn có thể càng quấy hơn nữa đấy.”

Trong lòng của Tô Nhiên Nhiên không có giác ngộ cao cho lắm nên nhất thời cô chưa kịp chuẩn bị gì thì đã bị anh bế ngang lên. Cả người bỗng nằm ngang trên không trung làm cô sợ tới mức ôm chặt lấy cổ của anh, hai chân cũng theo bản năng mà vắt ngang eo của anh, sau đó lại vì động tác của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Tần Duyệt nheo mắt cười nhìn cô, sau đó thì ôm eo cô xuống nhưng vẫn đề cô lên vách tường rồi ngẩng đầu hôn lên môi cô.

Trước tiên anh liếm dọc theo cánh môi, sau đó ngửa quen đường cũ mà thăm dò vào bên trong, một vòng nếm lấy vị ngọt trong miệng của cô.

Anh đã quá quen với những chỗ mẫn cảm của cô, chỉ cần một động tác trêu chọc nho nhỏ là có thể làm cô thân hồn điên đảo. Rất nhiều kỷ ức từ tối hôm qua chợt ùa về, ngọn lửa chạy trốn như đốt cháy từng tấc da thịt làm cô mềm nhũn. Cảm giác ngứa ngáy như thế nổ tung trong cơ thể.

Lý trí yếu ớt mỏng manh như bị gõ mạnh vào một cái, trong không gian hoảng hốt cô cảm thấy bờ môi của anh dọc từ cổ đi thẳng xuống dưới, rồi bỗng dừng ngực cô chợt lạnh, cô cúi đầu mới thấy thì ra anh dùng miệng mở từng cái nút áo của cô ra.

Tô Nhiên Nhiên hoảng sợ không thôi, cô vội thấp giọng quát: “Tần Duyệt anh dám! Đây là cầu thang đấy!”

Tần Duyệt ngửa đầu cười đen tối: “Trên đời này không có chuyện gì mà anh không dám làm cả.”

Tô Nhiên Nhiên chưa bao giờ gặp phải một người mặt dày vô sỉ như anh cả nên gấp đến mức cả người đầy mồ hôi nóng, môi của cô thì bị cắn đến sắp chảy máu. Cô bị ép đến đường cùng, nên chỉ đành vùi đầu trên vai của anh rồi nhẹ giọng cầu xin: “Anh đừng nghịch nữa mà, có chuyện gì đợi chúng ta về rồi nói, có được không?”

Tô Nhiên Nhiên thấy Tần Duyệt vừa lòng híp mắt lại thì EQ lập tức như đạt tới mức tuyệt đối, cô lại dựa vào bên tai anh mềm mại gọi tên của anh, còn mang theo sự hờn dỗi cứng nhắc.

Tần Duyệt được cô dỗ dành đến cực kỳ thoải mái, vì thế cuối cùng cũng buông cô ra, anh tựa lên trán cô rồi cài từng cái nút áo lại cho cô: “Em nhớ kỹ đấy, em mà còn dám không để ý tới anh thì chuyện gì anh cũng làm được đấy.”

Trái tim của Tô Nhiên Nhiên cũng thả lỏng, giờ phút này cô chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, ngay cả hô hấp cũng rối loạn.

Cuộc sống của cô bình lặng hai mươi mấy năm, nhưng từ khi gặp được Tần Duyệt thì đúng thật là sự đột phá kích thích tận đến chân trời, bây giờ còn phát triển tới mức muốn đánh dã chiến luôn rồi!

Cô nhịn không được mà vỗ trán thở dài chán nản, vừa liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt gió xuân đặc ý của anh thì càng thêm đau đầu.

Lúc này, điện thoại của cô bỗng vang lên, thế là cô mới sực nhớ ra Lục Á Minh vẫn còn chờ cô ở dưới lầu, vì thế vội vàng làm động tác “suyt” với Tần Duyệt rồi chợt dạ nghe máy, cô chỉ nghe thấy bên đầu dây kia truyền đến giọng nói sốt ruột: “Chú vừa mới nhớ ra một chuyện, Chu Mộ Hàm mất tích ngày mừng 3, Trâu Sinh chết ngày mừng 10, nhưng chúng ta lại phát hiện thi thể của Chu Mộ Hàm vào ngày 17, cháu cảm thấy điều này nói lên điều gì?”

Tô Nhiên Nhiên bỗng rùng mình, cô siết chặt điện thoại và nói: “Hắn ta sẽ lập tức ra tay nữa!”

Lục Á Minh cầm điện thoại rồi liên tục dạo quanh bãi đỗ xe: “Vì thế chúng ta không có thời gian để đợi nữa, cần phải nhanh chóng sắp xếp người tới bảo vệ cho Vương Văn Khuê và theo dõi Trần Nhiên trước, chú không tin hẳn có thể phạm tội dưới mí mắt của chúng ta.”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, cúp điện thoại xong thì xoay người nói với Tần Duyệt: “Có lẽ Hàn Sâm sẽ tiếp tục gây án trong mấy ngày tiếp theo, chuyện của chúng ta sau này rồi nói có được không?”

Tần Duyệt thấy biểu cảm của cô thì cũng biết chuyện nghiêm trọng, vì thế anh tạm thời buông tha cho cô, dù sao tương lai còn dài, anh đã quyết định là sẽ quấy rầy cô cả đời này từ lâu rồi.

Tô Nhiên Nhiên đang định đi ra ngoài thì đột nhiên bị anh kéo lại rồi hôn lên môi một cái, sau đó nghe thấy anh nghiêm túc nói: “Lần sau em đừng có tới đây, ở đây hết thầy có anh rồi, anh không muốn em gặp phải nguy hiểm gì đâu.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên vô thức cảm thấy ấm áp, những cảm xúc bất bình này giờ cũng phai nhạt đôi chút, vì thế cô cũng trở tay lại rồi cầm lấy ngón tay của anh và nói: “Ừm, anh cũng phải cẩn thận đấy.”

Ngày hôm sau, nhân viên Á Cảnh đều phát hiện trong toà nhà lớn xuất hiện vài gương mặt lạ lẫm, dáng người vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm túc hết như thần giữ cửa đóng quân tại mấy toà nhà lớn vậy. Sự thay đổi này làm lòng người sợ hãi, mọi người ai nấy tùm ba tùm năm tập trung ở phòng trà nước mà thảo luận, suy đoán xem liệu có phải trong công ty xảy ra chuyện lớn gì hay không.

Lục Á Minh dẫn theo hai hình cảnh đích thân ngồi trong phòng làm việc của Tổng quản lý, không dám lơ là mà giám thị động tĩnh của Trần Nhiên.

Nhưng trái ngược với vẻ căng thẳng của bọn họ thì Trần Nhiên lại có vẻ bình tĩnh tự nhiên, cho dù có nhận thấy có người trông giữ anh ta không rời nửa mét, nhưng vẫn từng bước hoàn thành công việc của mình, cũng chẳng mấy may tức giận hay hỏi thêm.

Hành động này càng khiến Lục Á Minh thêm nghi ngờ, ông đã theo dõi người bị tình nghi nhiều năm như vậy, chỉ cần người bị theo dõi phát hiện ra thì rất ít người có thể vẫn giữ được bình tĩnh như anh ta.

Mà với phản ứng hiện tại của Trần Nhiên thì là bởi vì anh ta không làm gì cả nên không sợ hãi, hoặc là anh ta đang giả vờ tỏ vẻ bình tĩnh.

Mấy người theo dõi cả một buổi sáng nhưng trên cơ bản không thu hoạch được gì cả, vì thế trong lòng của Lục Á Minh cũng hơi bức bối nên ông đi đến cầu thang hút thuốc, mới vừa định châm điếu thuốc thì đột nhiên một hình cảnh khác đẩy mạnh cửa ra và hoảng loạn nói: “Bên Tổ A xảy ra chuyện rồi, kêu chúng ta nhanh chạy qua đó.”

Tổ A chính là tổ được giao nhiệm vụ đi bảo vệ Vương Văn Khuê, bây giờ bên kia xảy ra chuyện thì có phải nói lên rằng Hàn Sâm đã bắt đầu hành động rồi không?

Lục Á Minh giật bắn người, vội vàng dập tắt điếu thuốc trong tay đi rồi chạy theo cậu ta ra bên ngoài. Lúc đi ngang qua phòng Tổng quản lý thì ông thấy bộ dáng của Trần Nhiên vẫn hết như lúc ông rời đi, anh ta vẫn đang ngồi ở bàn làm việc xử lý tài liệu.

Ông cau mày suy nghĩ rồi ra lệnh cho một hình cảnh còn lại: “Cậu tiếp tục theo dõi nháta cử nhất động của anh ta, còn chúng tôi xuống xem thử.” Ông vừa mới đi được vài bước thì vẫn không yên tâm mà xoay người lại nói: “Nhớ kỹ đấy, cho dù anh ta đi bất kỳ chỗ nào thì cũng không được lơ là.”

Người hình cảnh kia vội vàng gật đầu, Lục Á Minh dẫn theo một tổ viên khác vội vàng chạy xuống, vừa đến bộ phận Nhân Sự thì thấy vài người hình cảnh ở Tổ A đang sốt ruột chờ ở chỗ đó, lúc mấy người đó nhìn thấy Lục Á Minh thì lập tức đi lên và nói: “Không thấy Vương Văn Khuê đâu!”

Lục Á Minh vô cùng tức giận, ông lớn tiếng khiển trách: “Mấy người làm việc thế nào đấy hả? Kêu mấy người tới bảo vệ cho anh ta, thế nhưng mấy người lại để mất dấu.”

Trong đó có một hình cảnh cúi đầu, hổ thẹn nói: “Anh ta bảo muốn đi ra ngoài làm việc, chúng tôi không cho, bắt anh ta nhất định phải ở lại trong toà nhà lớn. Sau đó anh ta rất tức giận, còn gây gỗ với chúng tôi một trận, tiếp đó anh ta đi đến chỗ cái bục bằng (1) kia hút thuốc, chúng tôi đợi ở bên ngoài hồi lâu cũng không nhìn thấy anh ta đi ra, lúc đi vào thì đã phát hiện không thấy anh ta đâu cả.”

“Cái bục bằng đó có cửa khác sao?”

Người hình cảnh kia gật đầu và nói: “Sau đó chúng tôi mới biết được là bên kia còn có một cửa sau khác, không biết có phải có người đưa anh ta đi từ cửa đó không.”

Lúc này Lục Á Minh đã bình tĩnh hơn, ông trầm ngâm một lát rồi nói: “Không có khả năng, nếu anh ta biết có người muốn giết mình thì chắc chắn sẽ cảnh giác, mấy người đều canh giữ ở đây, cộng thêm một người cao lớn như anh ta thì không có khả năng bị người khác đưa đi mà không có chút tiếng động nào.”

“Vậy ý của Lục đội là?”

Lục Á Minh phát tay: “Mọi người tiếp tục tìm kiếm trước đi, tôi qua bên kia nhìn xem.”

Ông dẫn đội viên đi đến chỗ bục bằng theo lời kể thì phát hiện một tàn thuốc đã bị dẫm nát nằm ở ven tường, nền đất xung quanh cũng không có dấu vết bị kéo lê, điều này càng thêm chứng thực suy đoán của ông, vì thế ông đứng lên gọi điện thoại cho người hình cảnh ở lại văn phòng của Tổng quản lý: “Bây giờ Trần Nhiên thế nào rồi?”

Giọng nói của người nọ rất bình tĩnh: “Tôi đang nhìn chăm chăm anh ta đây, vừa rồi anh ta bảo muốn đi vệ sinh, tôi đã đi vào kiểm tra thì thấy không có vấn đề gì cả, bây giờ đang canh giữ ngoài cửa phòng vệ sinh.”

Lục Á Minh cảm thấy yên tâm hơn, ra lệnh nói: “Rất tốt, tiếp tục nhìn chăm chăm anh ta, nhất định không thể có bất kỳ sơ suất nào cả.”

Sau khi ông cúp điện thoại thì đi theo những người khác tiếp tục tìm kiếm Vương Văn Khuê. Mấy người vừa tìm vừa không ngừng gọi điện thoại cho Vương Văn Khuê, cuối cùng lúc đi ngang qua một văn phòng thì nghe thấy có tiếng điện thoại ở bên trong. Lục Á Minh tiến lên gõ cửa nhưng bên trong không có bất kỳ tiếng trả lời nào cả.

Trong lòng ông bất an, vội vàng ra hiệu bằng mắt cho một người hình cảnh ở đằng sau, sau đó cậu ta bước lên đá văng cửa phòng ra, mọi người phát hiện Vương Văn Khuê đang đeo tai nghe ngồi trước máy tính, khi vừa nhìn thấy bọn họ thì anh ta ngạc nhiên ngẩng đầu và nói: “Mấy người làm gì đấy?”

Nhóm hình cảnh vốn dĩ đã bày thế trận nghênh đón kẻ thù lập tức sừng sững, Lục Á Minh cau mày tiến lên hỏi: “Anh trốn ở đây làm gì hả?”

Vương Văn Khuê tháo tai nghe xuống, thoải mái dựa lưng vào ghế và nói: “Tâm trạng của tôi không tốt nên trốn ở đây chơi game, làm sao, chuyện này cũng không được sao?”

Lúc này, một hình cảnh xông lên nắm lấy cổ áo của Vương Văn Khuê, giận dữ nói: “Chúng tôi vất vả tới bảo vệ sự an toàn cho anh mà anh còn nói vậy sao, có phải anh đùa giỡn với chúng tôi đúng không?”

Vương Văn Khuê lạnh lùng hất bàn tay của cậu ta ra, chẳng thèm quan tâm mà đi ra ngoài phòng, sau đó đột nhiên anh ta xoay người và cong khoe miệng, nói: “Mấy người có nghĩ tới là có lẽ mấy người đã bảo vệ nhầm người rồi không?”

Trong đầu Lục Á Minh như có tia chớp xẹt qua, ông thầm than một tiếng: “Tiêu rồi!” Ông vừa định chạy ra ngoài thì đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai hết đợt này đến đợt khác ở bên ngoài.

Tất cả mọi người cũng trở nên căng thẳng, bèn vội vàng chạy ra chỗ có tiếng thét đó, sau đó thì phát hiện có một thi thể đang nằm ngửa ở ngay chỗ bậc bằng mà bọn họ vừa mới đi qua.

Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi, máu tươi từ dưới người của cô ta phun ra không ngừng nghỉ, miệng của cô ta mở lớn nhưng bên trong lại trống rỗng: Có người đã cắt lưỡi của cô ta đi.

Tay của Lục Á Minh hơi run, ông ngồi xổm người xuống kiểm tra hơi thở của cô ta, sau khi xác nhận cô ta không còn thở nữa thì đứng dậy và móc điện thoại ra hét lớn: “Trần Nhiên đâu rồi? Anh ta còn ở trong WC sao? Cậu nhanh vào tìm anh ta đi.”

Ai ngờ giọng nói bên kia lại có vẻ cực kỳ thông thả: “Không có việc gì, anh ta ở đây, tôi đang ở bên cạnh anh ta này.”

CHÚNG CỬ NGOẠI PHẠM

Đào lúc ban đêm, thi thể nữ kia được chuyển đến bàn giải phẫu, cái miệng bị cắt lưỡi mở to ra, cứ như đang lên án vận mệnh quá tàn nhẫn với cô ta.

Lục Á Minh và mấy đội viên đứng ở một bên nhìn Tô Nhiên Nhiên dẫn theo trợ lý vùi đầu vào công việc, rất ăn ý mà không lên tiếng, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở cùng âm thanh của các dụng cụ y tế rạch ra từng tắc da thịt.

Khi nhìn thấy thi thể nữ kia được cắt ra theo tuần tự thì cái mùi hôi ấy như lan ra khắp phòng, có một người hình cảnh có tên tuổi không nhận được mà lên tiếng: “Lần này tên hung thủ ra tay giết người vẫn chiếu theo cách thức mô phỏng như cũ sao?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, sau đó cô chỉ vào phần đầu trống không trong khoang miệng và nói: “Đây chính là gợi ý.”

Có người lập tức hỏi: “Cắt đầu lưỡi đi thì nói lên điều gì chứ?”

“Y, tham ăn vô độ, hành vi phạm tội này cũng có ý nghĩa là không biết tiết chế.” Lục Á Minh siết chặt tay và trả lời.

Đây thật sự là trận chiến nhọc nhằn nhất trong cuộc đời làm cảnh sát của ông, dưới sự giám sát chặt chẽ của Tổ Chuyên Án mà hắn còn có thể giết chết nạn nhân thì quả thật đúng là bọn họ bị dặt mũi rồi.

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn sắc mặt của ông, vừa mổ phần cổ họng của nạn nhân ra và vừa nói: “Lục đột, Hàn Sâm lợi dụng người được bảo vệ để chuyển dời sự chú ý, đây là chuyện mà không ai nghĩ tới. Cho dù lần này là đội khác đi thì cũng không thể làm tốt hơn so với chúng ta được đâu.”

Lục Á Minh thở dài một hơi, ông chưa chát nói: “Đúng vậy, hắn là muốn cho chúng ta bắt đầu tự nghi ngờ, sau đó tự hỗn loạn trận tuyến, vì vậy chúng ta càng thêm thể bị hắn lay động được, có hiểu chưa?”

Tiếng hét cuối cùng là hô lên với mấy hình cảnh có biểu cảm uể oải kia làm mấy người đó giật mình, vội vàng đứng thẳng lưng, biểu cảm trở nên kiên quyết hơn, lớn tiếng trả lời: “Vâng!”

Lục Á Minh lại nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên và hỏi: “Sao rồi, có kết quả chưa?”

Tô Nhiên Nhiên vẫn nghiêm túc làm việc, một lát sau cô mới tháo găng tay xuống, vừa rửa tay vừa trả lời: “Phần cổ của nạn nhân có vết siết chặt lõm sâu do sự ghì đè của dây thừng để lại, xương sụn khí quản bị gãy, kết hợp với đặc điểm gương mặt tím tái thì có thể xác định nguyên nhân chết là bị siết cổ từ phía sau. Còn nữa, nội tạng của nạn nhân bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng lại không xuất huyết nhiều, có thể thấy được là sau khi chết thì bị ném từ trên cao xuống. Còn nữa.....”

Cô lại đi đến bên cạnh tử thi, chỉ vào cổ tay và mắt cá chân của cô ta và nói: “Mấy chỗ này của nạn nhân đều có xuất huyết dưới da nghiêm trọng, đánh giá từ hình dáng đè ép thì có thể thấy là dấu vết được hình thành từ dây thừng thô, chắc là bị buộc chặt trong một thời gian dài.”

Lục Á Minh nhíu mày nói: “Chúng ta đã hỏi qua gia đình của nạn nhân, buổi tối trước ngày bị sát hại thì cô ta không về nhà.”

Tô Nhiên Nhiên cũng không cảm thấy lạ, cô lại hỏi: “Điều tra ra sao rồi ạ? Quan hệ của cô ta và Vương Văn Khuê đó ạ.”

Trên mặt của Lục Á Minh lộ ra vẻ mĩa mai, nói: “Cô ta chính là nhân viên nữ nói Vương Văn Khuê tấn công tình dục, sau khi bị Phân Cục bác bỏ thì lại lên mạng đăng bài kêu oan.”

Trong phòng hội nghị của Thị Cục, trên màn hình chiếu một đoạn video theo dõi. Bối cảnh của video chính là trong văn phòng của bộ phận Nhân Sự, bên ngoài cửa sổ mà màn đêm, trong phòng thì chỉ còn nạn nhân nữ Phong Tĩnh, hiển nhiên là đang tăng ca.

Cô ta vừa thấy Vương Văn Khuê đi từ trong văn phòng ra thì chủ động tiến lên chào hỏi rồi nói gì đó với anh ta, sau đó lại đuổi chân cọ xát anh ta từ eo xuống dưới, ai ngờ lại bị Vương Văn Khuê đẩy ra rồi xụ mặt đi ra ngoài.

Trên mặt cô ta là biểu cảm rất không cam lòng, sau đó lại đuổi theo về phía trước, trong lúc hai người lôi kéo thì chiếc váy của Phong Tĩnh bị xé rách, cô ta giận dữ trừng mắt liếc nhìn anh ta một cái, rồi đột nhiên dùng móng tay tàn nhẫn cào lên cổ của Vương Văn Khuê vài cái, sau đó thì hươ tay rồi lớn tiếng la ó gì đó.

Lục Á Minh ấn nút tạm dừng, sau đó nhìn hai bên một lượt rồi nói: “Đây là dữ liệu theo dõi do Phân Cục thụ lý vụ án tấn công tình dục của Vương Văn Khuê đưa sang, nạn nhân nữ Phong Tĩnh vì muốn thăng chức nên quyến rũ Vương Văn Khuê nhưng lại bị từ chối, sau đó lại cố ý làm giả các dấu vết bị xâm hại tình dục với mục đích đe dọa anh ta. Ai ngờ Vương Văn Khuê cũng chẳng quan tâm mà làm lớn chuyện, còn chủ động yêu cầu cảnh sát tham gia. Đồng nghiệp điều tra vụ án này ở Phân Cục đã tra được đoạn video mà cô ta tưởng không có khả năng bị ghi lại này, vì thế vụ án của Vương Văn Khuê liền bị huỷ bỏ. Ai ngờ sau khi Phong Tĩnh về công ty thì lén vào phòng điều khiển xóa mất video vốn có, lại đăng bài nặc danh lên diễn đàn, nói rằng công ty bao che cho tội phạm tấn công tình dục, các quan chức cấp cao của Á Cảnh sợ chuyện này bị làm lớn nên vì một sự nhin chín sự thành mà điều cô ta đến bộ phận khác. Nhưng Vương Văn Khuê cũng bị cô ta làm cho gần như thân bại danh liệt, tuy rằng chức vị không thay đổi nhưng những đồng nghiệp không rõ mọi chuyện đều xem anh ta như tên háo sắc quấy rối đồng nghiệp nữ, thậm chí cả gia đình của anh ta cũng bị ảnh hưởng.”

“Cô gái này cũng thật độc ác, rõ ràng là bản thân ăn trộm gà không thành mà cuối cùng lại còn trả đũa nữa, cứ nhất định phải phá huỷ danh tiếng của người khác mới được.”

Tô Nhiên Nhiên nói tiếp: “Đúng vậy, vì thế mới tương ứng với phàm ăn: Cũng chính là không biết tiết chế.”

Lục Á Minh thở dài: “Điều này cũng có thể giải thích tại sao Vương Văn Khuê nguyện ý hợp tác với tên hung thủ kia, anh ta cố tình vòng quanh trong văn phòng để chuyển dời tầm mắt của chúng ta. Bởi vì anh ta hận cô gái này, hy vọng tốt nhất là cô ta chết đi.”

Ông đập mạnh lên bàn lần nữa rồi lạnh lùng nói: “Vì vậy, tên đó rất biết lợi dụng lòng người, luôn có cách để người khác cam tâm tình nguyện nghe lời xúi giục của hắn.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn về phía ông, thử hỏi: “Tên đó.....Là Trần Nhiên sao?”

Lục Á Minh lắc đầu và nói: “Chưa biết nữa. Tên Trần Nhiên kia chắc chắn có vấn đề nhưng bây giờ lại không tìm thấy chứng cứ, nhưng không biết tại sao dưới tình huống bị theo dõi như thế mà anh ta có thể để cỗ thi thể đó xuất hiện ở trên bục bằng được.”

Ông mở hồ sơ trên tay ra và nói tiếp: “Thi thể của Phong Tĩnh rơi xuống lúc 3 giờ 08 phút trưa, còn Trần Nhiên thì trước 3 giờ ra khỏi nhà vệ sinh, vì vậy anh ta có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng không có mặt ở hiện trường. Sở dĩ xác định điểm này là bởi vì đội viên Tiểu Tiểu nhớ rõ rằng lúc đó cậu ấy luôn canh giữ ở bên ngoài, mà lúc Trần Nhiên đi ra thì cũng từng hỏi cậu ấy mấy giờ nữa.”

Tô Nhiên Nhiên nhíu mày: “Tại sao anh ta phải đặc biệt hỏi mấy giờ chứ, đó cũng chẳng phải khoảnh khắc đặc biệt gì cả, điều này chẳng phải rất kỳ lạ sao?”

Lục Á Minh hừ lạnh một tiếng: “Đúng vậy, thế nên chúng ta cũng nghi ngờ anh ta cố tình để lưu lại chứng cứ ngoại phạm cho mình. Nhưng cũng không thể với cái giả thiết này mà liền nhận định anh ta chính là hung thủ được, chúng ta cần phải có nhiều chứng cứ rõ ràng hơn nữa để buộc tội anh ta mới được.”

Lúc này, người hình cảnh tên là Tiểu Tiểu mới lên tiếng: “Lúc Trần Nhiên đi vào phòng vệ sinh thì tôi cũng có theo vào kiểm tra rồi, bên trong căn bản không có cửa sau, giữa hai buồng cũng không có vấn đề gì cả. Lúc anh ta đi ra thì thoát nhìn cũng rất bình thường, chẳng qua có hơi.....Anh ta hình như ở trong đó rửa tay rất lâu thì phải, tôi nghe thấy tiếng nước chảy lâu lắm.”

Tô Nhiên Nhiên trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Đầu lưỡi của Phong Tĩnh là bị cắt mất trong lúc cô ta bị ngạt thở, lúc đó phản ứng sự sống *cũng chưa hoàn toàn biến mất, tuy rằng sẽ không có nhiều máu bắn tung toé như cũng sẽ có chảy máu.....”

**Hay còn gọi là “Life response”: là phản ứng tự vệ xảy ra cục bộ và khắp cơ thể khi có bạo lực tác động lên các sinh vật sống. Theo phản ứng sự sống, nó có thể xác định rằng người đó vẫn còn sống tại thời điểm bị thương và đôi khi nó còn được dùng để suy ra thời gian sống sót sau chấn thương (theo Baidu).*

Tiểu Tiểu không thể tin được: “Vậy ý của cô là lúc tôi canh giữ ở bên ngoài thì anh ở bên trong giết Phong Tĩnh rồi cắt đầu lưỡi của cô ta, rửa tay xong rồi làm như không có gì xảy ra mà đi ra ngoài. Chuyện này không có khả năng! Thời gian cũng đâu có khớp.”

Lục Á Minh nhin không được mà quát cậu ta một tiếng: “Tại sao lúc ấy cậu không canh giữ ở bên trong vậy hả?”

Tiểu Tiểu chột dạ cúi đầu: “Tôi đã kiểm tra bên trong thấy không có vấn đề gì nên mới ra ngoài rút điều thuốc, làm sao tôi biết.....”

Lục Á Minh tức đến nổi ném mạnh cây bút trong tay snag, Tô Nhiên Nhiên lại nhìn ông mà nói: “Lục đội, cháu thấy chúng ta cần phải đến phòng vệ sinh đó kiểm tra lại lần nữa, tuy rằng.....Bây giờ có lẽ đã quá muộn rồi.”

Lục Á Minh nhanh chóng hiểu được ý của cô, lúc xảy ra án mạng thì tất cả đội viên đều chạy đến hiện trường vụ án, không ai nghi ngờ người đã có chứng cứ không rõ ràng là Trần Nhiên cả.

Vì thế, anh ta có đủ thời gian để phá huỷ chứng cứ, cho dù trong phòng vệ sinh kia có còn lưu lại thứ gì đi nữa thì chỉ sợ đã bị anh ta nhân cơ hội đó mà dọn sạch cả rồi.

Mà chỗ đó tình cờ cũng là điểm mù của camera giám sát, điều này chắc cũng đã nằm trong kế hoạch tỉ mỉ của anh ta rồi.

Một lần nữa Lục Á Minh đẩy lên ý chí chiến đấu trong sự thất bại: Chỉ cần là do anh ta làm thì không có khả năng không lưu lại dấu vết gì, vì thế ông ngẩng đầu và nói với Tô Nhiên Nhiên: “Đi thôi, chúng ta lại tới Á Cảnh một chuyến.”

Thế là bọn họ dẫn theo nhân viên đo lường kiểm tra đi đến hiện trường, đứng trong phòng vệ sinh nam trên tầng 28 của Á Cảnh.

Sau khi trải qua cuộc kiểm tra sơ lược thì chỗ này xác thật không có cửa sau, giữa hai buồng cũng rất bình thường. Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi nói: “Cháu cảm thấy chúng ta cần tìm một người quen thuộc với nơi này để hỏi thăm xem sao.”

Lục Á Minh gật đầu, sau đó cử người đi tìm người phụ trách vệ sinh ở tầng lầu này tới. Người phụ trách vệ sinh đó tên là dì Vương, vừa nghe thấy cảnh sát tới tìm hỏi chuyện thì lập tức trở nên căng thẳng, nơm nớp lo sợ đi theo vào phòng vệ sinh, sau khi nhìn bốn phía vài lần thì lập tức “ủa” lên một tiếng.

Lục Á Minh vội vàng bước lên và hỏi: “Có điều gì không đúng sao?”

Dì Vương đi đến vách tường sau buồng ngoài cùng bên tay phải và nói: “Chỗ này phải là cửa của phòng kho sao, bị đóng kín lại hồi nào vậy.”

Ai nấy đều nhìn theo, lúc này mới phát hiện trên tường được phủ một lớp keo, bởi vì nó bị che ở sau cánh cửa ngăn cách giữa hai buồng nên mới không dễ phát hiện ra được, một người hình cảnh vội vàng tiến lên phá cánh cửa đó ra, sau đó chạy vào và bất ngờ nói: “Lục đội, ở bên này có cửa sổ.”

Tô Nhiên Nhiên bình tĩnh ngăn những người khác lại do sợ sẽ phá hỏng hiện trường, sau đó cô hỏi dì Vương: “Phòng kho này đã để trống bao lâu rồi?”

Dì Vương trả lời: “Hình như 1, 2 tuần gì đấy, chỗ này đáng lẽ là chúng tôi để đồ dùng vệ sinh của, nhưng khoảng thời gian trước tự nhiên có nhiều chuột lắm, nó cắn nát hết đồ, vì thế nên chúng tôi phải đổi chỗ khác.”

Tô Nhiên Nhiên ngồi xổm xuống quan sát mức độ tích tụ bụi trên sàn: Chỗ này hai tuần gần đây nhất định đã có người tới, người đó còn cố ý lau sạch lại bụi trên sàn để tránh lưu lại dấu vết nữa.

Cô cũng ra hiệu cho mấy nhân viên đo lường kiểm tra bắt đầu phu amoniac lỏng trong phòng, cuối cùng cũng phát hiện có dấu máu ở chỗ góc tường, ước chừng bị nhỏ giọt xuống từ độ cao khoảng 80cm. Mà bên cạnh cũng không có đồ vật bị rơi xuống.

Cô nhắm mắt lại, gần như có thể nhìn thấy một bức tranh: Lúc ấy Phong Tĩnh bị trói ở chỗ này,

sau đó cô ta quỳ xuống và bị người siết cổ từ đằng sau, tận cho đến khi ngạt thở. Cô ta không phản kháng, rất có thể là đã bị đánh thuốc mê. Sau đó, người đó vén tay áo lên rồi dùng dao thò vào miệng cô ta, sau đó từng chút một cắt đi đầu lưỡi của cô ta. Lúc đó, cơ thể của cô ta vừa mới xuất hiện phản ứng đông máu vì thể máu không bị bắn tung toé ra, chỉ là chảy nhỏ giọt từ trong miệng cô ta rồi rơi xuống đất.

Nhưng làm sao thi thể của cô ta lại xuất hiện ở bậc thang tầng 15 chứ, rồi Trần Nhiên tạo ra được chứng cứ ngoại phạm như thế nào?

Cô đi đến bên cửa sổ mà nhìn xuống, chỗ đó vừa đúng có thể thấy được bậc thang hiện trường vụ án, mà vết sơn trên khung cửa sổ rõ ràng đã bị cái gì chà rớt, để lại một vết thô dày.....

ANH Ở NHÀ CHỜ EM

Trong căn phòng nhỏ hẹp mà lộn xộn chỉ có một cánh cửa sổ có thể lùa vào chút không khí trong lành.

Có người đẩy cửa đi vào, người phụ nữ bị trói yếu ớt ngẩng đầu lên, bởi vì bị cho uống quá nhiều thuốc nên ý thức của cô ta vẫn không được tỉnh táo cho lắm, chỉ nhìn thấy mờ hồ chứ không rõ ràng, hình như đứng người mặt mình là một người đàn ông.

Sau đó, người nọ đi đến phía sau nàng rồi bỗng lấy một cái dây từng ra rồi siết cổ của cô ta thật chặt.

Cô gái khẽ vùng vẫy một lát rồi tắt thở, người nọ rút một dao đưa vào miệng cô ta rồi từng chút một cắt đứt đầu lưỡi của cô ta, sau đó lại cẩn thận cắt vào một cái túi chân không.

Sau khi làm xong tất cả thì hắn cởi dây thừng trên cổ tay và mắt cá chân của cô ta ra, rồi lại lần nữa thắt chúng quay cổ của cô ta, sau đó thì buộc đầu còn lại trên khung cửa sổ.

Tiếp đó hắn nhìn ra phía ngoài cửa sổ, sau khi xác định không ai chú ý tới bên này thì đẩy thi thể đã buộc dây thừng ra ngoài cửa sổ một cách khó khăn. Dây thừng bỗng chốc bị kéo thẳng khiến thi thể lơ lửng trên không, sau đó hắn lại dùng con dao kia nhẹ nhàng cắt một vết nhỏ trên dây thừng thắt trên cổ của cô ta.

Hắn hài lòng cười nhìn cái vết cắt nhỏ kia từ từ bị đứt đoạn, sau đó nhanh chóng rửa sạch vết máu trong phòng, giấu con dao đi, đóng kín cánh cửa lại rồi đi đến bồn rửa tay rửa sạch vết máu còn lưu lại trên tay.....

“Lúc đó có lẽ vụ án đã xảy ra như vậy!” Tô Nhiên Nhiên nói với các đội viên đang nghiêm túc lắng nghe: “Cân nặng của nạn nhân nữ cỡ khoảng 47kg, hắn ta chỉ cần chọn một cái dây thừng nhẹ hơn sức nặng của cơ thể nạn nhân, dưới sức nặng và sự ảnh hưởng của gió thì chỉ cần khoảng 20 phút là cái vết cắt nhỏ đó sẽ đứt đoạn. Vì thế lúc thi thể rơi xuống chỗ bọc bằng thì hắn liền có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Sau đó, lúc tất cả mọi người đều chạy đến xem thi thể thì hắn sẽ quay lại đó một lần nữa để xóa sạch tất cả chứng cứ còn sót lại.”

“Hắn dọn dẹp như thế nào?” Lục Á Minh dựa vào tường, ông thấy rằng mình như bắt được thứ gì đó.

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt lên nhìn ông: “Thùng rác! Dây thừng, dao.....Những thứ này quá dễ nhận thấy nên hắn để bên người không an toàn, nếu lúc đó mọi người trở lại lục soát văn phòng của hắn thì rất dễ dàng bị phát hiện. Vì vậy, cháu cảm thấy có lẽ trước đó hắn đã chuẩn bị sẵn một cái túi, mọi người vừa rời khỏi thì hắn liề cắt mấy thứ này vào trong túi rồi ném vào thùng rác, đây là cách xử lý an toàn nhất và nhanh gọn nhất.”

Lục Á Minh nắm bàn tay lại, biểu cảm trở nên kích động: “Ngày nào rác thải cũng đều được vận chuyển đến trạm rác, có lẽ bây giờ chúng ta đi tìm vẫn còn kịp.”

Cuối cùng cũng tìm được một manh mối chỉ điểm rõ ràng, các đội viên ừ ừ cả ngày nay lập tức trở nên hăng hái.

Lục Á Minh suy nghĩ trong chốc lát, ông quyết định trước tiên sẽ trở về Cục để điều tra hướng đi của đồng rác thải này, sau đó thì dùng cách ngu ngốc nhất nhưng lại hiệu quả: Lục lợi thùng rác để tìm được chứng cứ.

Thế là ông dẫn cả đội bắt đầu đi ra ngoài, mới vừa đến cửa thang máy thì điện thoại của Tô Nhiên Nhiên đột nhiên vang lên, cô lấy ra thì phát hiện mình nhận được một tin nhắn WeChat, đó là một tấm hình: Cô đứng giữa cả đám đàn ông đang thảo luận sôi nổi, tư thế đứng rập khuôn, khuôn mặt vẫn cứng nhắc theo thói quen làm cô thoát nhìn có vẻ lạc lõng.

Nhưng tấm hình cổ tình lại chụp ngay trong khoảnh khắc mặt mày cô giãn ra: Chỉ có người chụp hình mới có thể nhìn ra trong lúc vô tình cô đã hiện lên nét dịu dàng.

Cô đoán phương hướng chụp của tấm hình này, sau đó quay đầu nhìn sang phía đó, quả nhiên cô thấy Tần Duyệt đứng ở bên kia hành lang, anh bỏ một tay vào trong túi quần, miệng thì cười đầy đắc ý, còn quơ điện thoại về phía cô nữa.

Trái tim của Tô Nhiên Nhiên không tự chủ mà bỗng đập thành thịch, cô liếc mắt nhìn mấy đồng nghiệp còn đang thảo luận vụ án hăng say bên cạnh, đột nhiên có một niềm vui sướng thâm kín lan toả trong lòng cô, vì thế cô cũng nhìn bên đó rồi cười thật tươi.

Tần Duyệt che ngực với vẻ mặt cường điệu, sau đó cúi đầu gõ vài chữ trên điện thoại, Tô Nhiên Nhiên thấy thế cũng vội nhìn xuống điện thoại, quả nhiên cô nhận được tin nhắn WeChat tiếp theo của anh: “Nhìn thấy soái ca chắc ngạc nhiên lắm đúng không!”

Tô Nhiên Nhiên nhin không được mà bật cười, đang định trả lời thì thang máy đã đến rồi, Lục Á Minh thấy cô bất động thì nhìn sang và hỏi: “Cháu sao đấy? Đi thôi.”

Tô Nhiên Nhiên vội vàng bỏ điện thoại lại vào trong túi, lại nhanh chóng liếc mắt nhìn bên kia một cái rồi cúi đầu đi theo Lục Á Minh vào thang máy.

Tần Duyệt nhìn cửa thang máy đóng lại thì trong lòng lập tức cảm thấy mất mát, vì thế anh vội vàng nhắn thêm một tin: “Anh ở nhà chờ em!”

Anh nhắn xong tin này thì đi đến cạnh cầu thang hút thuốc, vừa mới kẹp điếu thuốc lên thì màn hình điện thoại sáng lên, mặt trên chỉ có một chữ: “Được.”

Đúng thật là phong cách Tô Nhiên Nhiên tiêu chuẩn mà, ngay cả cái dấu chấm than cũng không có nữa.

Tần Duyệt cười ngây ngô nhìn chằm chằm một chữ trả lời này cả nửa ngày, sau đó nhếch mép cười bỏ điện thoại vào trong túi quần rồi móc bật lửa ra định châm điếu thuốc.

Bỗng dưng anh cảm giác như đằng sau lưng có tiếng bước chân, tay đèn bật lửa của anh cứng đờ,

trong mắt ánh lên sự cảnh giác, anh đang định quay đầu lại thì đột nhiên cảm giác sau đầu đau nhức, sau đó thì mất đi ý thức.....

Giờ phút này, Tô Nhiên Nhiên ngồi trên chiếc xe cảnh sát chạy như bay mà thu ánh mắt khỏi màn hình, ánh mắt trời ẩm áp xuyên qua tấm kính rồi phản chiếu lên mặt của cô khiến khoé môi cô không nhìn được mà giương lên một độ cong rất nhỏ.

Ngần ấy năm, tuy cô và Tô Lâm Đình ở chung một nhà nhưng cơ bản là ở trong trạng thái ai bận việc nấy. Hôm nay cô mới đột nhiên phát hiện, thì ra cảm giác có người đợi mình ở nhà cũng khá vui.

Lúc này, Lục Á Minh đang ngồi bên cạnh cô nhận điện thoại, ông có vẻ hơi do dự, sau đó trấn an đầu dây bên kia: “Đúng vậy, bây giờ chúng tôi còn chưa xác định được, chẳng qua Trần Nhiên đúng thật là có khả nghi nhất. Anh Tần, anh không cần quá sốt ruột, chúng tôi đã có manh mối rồi, rất nhanh sẽ điều tra ra thôi.”

Tần Mộ sa sầm mặt mày mà cúp điện thoại, anh ấy ngẩng đầu thấy Trần Nhiên đang thoải mái cầm ly cà phê đi vào trong văn phòng.

Bỗng anh đứng bật dậy, đi nhanh về phía bên kia.

Trần Nhiên đang bưng cà phê ngồi xuống thì đột nhiên thấy Tần Mộ bước đến, sau đó đóng cửa lại cái “rầm”, hai đôi tay của anh ấy chống trên mặt bàn của anh ta, hung dữ nhìn anh ta chăm chăm, đã hoàn toàn không còn bộ dáng ôn hoà nhẹ nhàng như xưa.

Anh ta buông ly cà phê xuống, ngạc nhiên hỏi: “Tần tổng, anh.....”

Tần Mộ lại từng bước tới gần anh ta, giận giữ chất vấn: “Có phải là mày không? Nói đi, cuối cùng có phải là mày không?”

Trần Nhiên nghiêng đầu đi, vẫn thờ ơ nói: “Tần tổng, tôi không biết anh đang nói cái gì?”

Tần Mộ cười lạnh bước lên nắm lấy cổ áo của anh ta và nhấc lên, sau đó hét lớn: “Tại không dám nhắm vào tao này? Người mày muốn trả thù là tao, tại sao lại hại nhiều người vô tội như vậy.”

Trần Nhiên nhìn chăm chăm vào mặt anh ấy, biểu cảm trở nên hơi kỳ lạ, sau đó thì hất bàn tay của anh ấy ra rồi lạnh lùng nói: “Xem ra anh thật sự không biết.”

Tần Mộ kéo cổ áo, đang định tiến lên lần thứ hai thì cửa đột nhiên bị đẩy ra, thư ký Sammi củ anh đi vào, vừa nhìn thấy tư thế của hai người thì lập tức sợ tới mức lùi về sau một bước rồi hỏi: “Làm sao vậy ạ?”

Lúc này Tần Mộ cũng tìm về được sự bình tĩnh, anh ấy trừng mắt tựa như cảnh cáo nhìn Trần Nhiên một cái, sau đó xụ mặt đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người Sammi thì đột nhiên nhớ tới hình như nghe đồn là hai người này đang yêu nhau, vì thế anh ấy quay đầu để lại một câu: “Cẩn thận bạn trai của cô đấy.”

Tần Mộ trở về văn phòng, tựa cái đầu nặng trĩu vào ghế, cả người như bị cảm giác bất lực xâm chiếm. Cũng không biết qua bao lâu, anh ấy đứng lên nhìn về phía đối diện văn phòng thì phát hiện ra hình như Trần Nhiên và Sammi đang cãi nhau, sau đó Sammi ôm mặt khóc lóc chạy ra ngoài rồi đóng

cửa cái rèm lại. Trần Nhiên vẫn ngồi bất động, màn hình máy tính che khuất mặt của anh ta nên không nhìn ra được biểu cảm gì.

Tần Mộ đóng rèm cửa lại, tự dặn lòng không thể xúc động. Anh ấy biết Lục Á Minh vẫn còn để lại hai tai mắt ở chỗ này, bây giờ chỉ cần chờ bọn họ tìm được chứng cứ, đến lúc đó thì Trần Nhiên nhất định chạy không thoát được.

Vài giờ sau, sau việc tìm kiếm ròng rã bất kể bày ra mạng lưới nhân lực theo cách của Lục Á Minh thì cuối cùng cũng tìm được thứ đồ mà bọn họ muốn trong đồng rác đó: Dao, dây thừng, còn có một đôi găng tay dính máu.

Sau khi giám định bên ngoài thì gần như tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi kết quả cuối cùng của bên pháp chứng. Cuối cùng, Tô Nhiên Nhiên cầm một chồng giấy đi ra, trên mặt hiếm khi lộ ra biểu cảm vui vẻ, cô vấy tờ giấy báo cáo khám nghiệm trong tay và nói: “Vết máu trên găng tay trùng khớp với DNA của nạn nhân, hơn nữa vân tay bên trong cực kỳ rõ ràng, chỉ cần đối chiếu với nghi phạm thì có thể xác nhận sớm thôi.”

Mọi người ở đây không nhịn được mà hoan hô, Lục Á Minh cười duỗi tay dè xuống và nói: “Nghi phạm còn chưa bị kết tội, chúng ta không thể vui vẻ quá sớm được.” Ông lại gọi cho hai tai mắt ở Á Cảnh: “Trần Nhiên còn ở bên đó không? Được, chờ chúng tôi quay lại.”

Lúc Tần Mộ thấy Lục Á Minh dẫn theo hai đội viên xuất hiện ở đây lần thứ hai thì vội vàng ra cửa đón rồi hỏi: “Có chứng cứ rồi sao?”

Lục Á Minh cười gật đầu, sau đó đi đến văn phòng của Trần Nhiên và đẩy cửa ra lập tức đi vào, ông lạnh lùng nói: “Trần Nhiên, có một vụ án giết người cần anh về cùng chúng tôi một chuyến để hỗ trợ điều tra.”

Bóng lưng Trần Nhiên cứng đờ, sau đó chậm chậm quay đầu lại, sau đó mọi người lập tức kinh ngạc đến ngây người:

Người đó căn bản không phải Trần Nhiên mà một người phụ nữ mặc quần áo của anh ta!

Tần Mộ là người phản ứng đầu tiên, anh ấy xông lên giữ chặt cánh tay của cô ta lại và hỏi: “Sammi, tại sao cô lại làm như vậy?”

Mặt của Sammi đầy nước mắt, sợ tới mức che mặt lại và nói: “Tôi không biết.....Anh ấy xin tôi giúp anh ấy một lần nên tôi cứ làm theo lời anh ấy bảo. Tôi thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.....”

Lục Á Minh tức giận đến khó chịu, vội vàng quát đội viên bên cạnh: “Nhanh kiểm tra camera xem, phong toả con đường xung quanh lại, nhất định không thể anh ta chạy thoát.”

Tần Mộ đang định đi cùng bọn họ kiểm tra camera thì đột nhiên nhận được điện thoại, trên màn hình là cuộc gọi đến của Tần Duyệt.

Anh ấy không kiên nhẫn mà nghe máy, nhưng chỉ nghe bên trong truyền đến một tiếng nói nhẹ nhàng: “Anh ơi.....”

Anh ấy không khỏi bất ngờ, đã nhiều năm rồi Tần Duyệt chưa gọi anh ấy bằng cái giọng điệu tế này, vì thế anh ấy cũng tạm thời đè nén sự nôn nóng mà đi đến một bên rồi hỏi: “Em làm sao đấy?”

Giọng nói của Tần Duyệt có vẻ yếu ớt, nhưng từng câu chữ lại cực rõ ràng: “Em bị tập kích, bây giờ không biết đang bị nhốt ở chỗ nào nữa. Nơi này tối lắm, cách bố trí trong phòng thì chắc là ở tòa nhà Á Cảnh, còn nữa, bên cạnh em.....Có quả bom, hình như sau 15 phút nữa sẽ phát nổ nổ.”

“Em nói gì cơ?” Tần Mộ nhin không được mà hét lớn khiến đám người Lục Á Minh cũng nhìn sang.

“Xui xẻo quá đúng không anh?” Đầu dây bên kia thế nhưng còn có tâm trạng mà châm chọc một câu, sau đó nói tiếp: “Mấy cảnh sát đó còn ở bên cạnh của anh sao? Anh nhớ rõ đừng nói cho Tô Nhiên Nhiên biết. Chỗ này quá nguy hiểm, nhất định không thể cho cô ấy biết, không thể để cô ấy đến đây tìm em!”

ÔNG ĐÂY SẮP CHẾT RỒI MÀ EM KHÔNG THỂ KHIẾN ANH VUI VÉ ĐƯỢC HAY SAO?

Trong căn phòng bóng tối bao quanh, Tần Duyệt cố gắng tránh thoát cái dây xích trên cổ tay của mình, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ mà ngồi về lại chỗ cũ.

Anh nhìn chăm chăm số giây đang giảm dần trên đồng hồ đếm ngược, tiếp tục nói với điện thoại: “Anh à, anh có hiểu không? Bây giờ rất có thể em đang ở toà nhà lớn Á Cảnh, cái bom này không biết nó mạnh đến mức nào nữa, anh nhanh sơ tán hết nhân viên trong toà nhà ra ngoài đi. Anh tốt nhất cũng nên tránh ra ngoài trước đi.”

Lúc này Tần Mộ mới hoàn hồn lại từ sự khiếp sợ, anh hoảng sợ khiếp vía mà siết chặt điện thoại rồi nói: “Được, anh sẽ tìm người tới cứu chú, chú chờ anh đây!”

Sau đó, anh ấy cúp điện thoại rồi chạy tới đám người Lục Á Minh chuẩn bị rời đi, sau đó kể lại tình huống của Tần Duyệt.

Lục Á Minh cũng hoảng sợ, ông cau mày nói: “Anh Tần, anh nhanh chóng sắp xếp sơ tán nhân viên đi. Tôi sẽ dẫn đội viên đi từng lần tìm cậu ấy, đồng thời cũng sẽ thông báo cho chuyên gia xử lý bom đến,” Ông thấy Tần Mộ gấp đến nỗi đầy gân xanh trên mặt thì trấn an nói: “Không có việc gì đâu, chỉ có một toà nhà thôi, sẽ nhanh chóng tìm được cậu ấy thôi. Bây giờ vẫn còn thời gian nên chắc chắn không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tần Mộ gật đầu, anh ấy có thể tưởng tượng đến tình cảnh hiện tại của Tần Duyệt nên trong lòng vẫn cứ lo lắng không thôi.

Anh ấy gọi điện thoại cho mấy quản lý cấp cao trong toà nhà, yêu cầu bọn họ sử dụng hết các cách để bảo đảm rằng tất cả nhân viên vẫn còn ở trong Á Cảnh lập tức rời đi.

Chờ sau khi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện thì áo sơ mi của Tần Mộ đã thấm đẫm mồ hôi, anh ấy nhìn thời gian, đã 10 phút trôi qua kể từ khi Tần Duyệt gọi cho anh ấy rồi, vì thế anh ấy vội vàng gọi lại: “Bên chú thế nào rồi, không có việc gì chứ?”

Tần Duyệt đã thử rất nhiều lần nhưng không tháo cái dây xích ra được, nên anh chỉ đành ngồi trên đất rồi cà lơ phất phơ cười nói: “Tạm thời em còn chưa chết được, qua một lát nữa thì em chưa biết chắc.”

Tần Mộ không có tâm trạng nói đùa, anh ấy vừa chạy vừa nói: “Chú đừng lo, cảnh sát đang lục soát khắp toà nhà rồi, anh sẽ giúp bọn họ cùng tìm, chú nhất định sẽ không sao đâu!”

Anh ấy như là an ủi Tần Duyệt, cũng như là an ủi chính bản thân mình, sau đó thì lại lặp đi lặp lại một câu: “Nhất định sẽ không sao đâu!”

Tần Duyệt lại liếc mắt nhìn đồng hồ đếm ngược, chỉ còn 18 phút cuối cùng, anh khép hờ mắt lại và nói: “Chỉ mong là thế, nếu thật sự tìm không được thì cũng đáng cái mạng ngắn ngủi của em. Đúng rồi, anh nhớ canh thời gian đấy, nếu tới 5 phút cuối cùng mà còn chưa tìm được thì anh cứ nhanh chóng chạy ra khỏi toà nhà đi, em không muốn chết cùng một chỗ với anh đấy.”

Tần Mộ nghe xong thì bực bội, vừa tìm vừa gào thét: “Cái gì mà chết với không chết chứ, chú phải sống thật tốt cho anh! Bằng không sao anh giải thích với bố mẹ đây hả!”

Ánh mắt của Tần Duyệt dần tối lại, anh nói: “Nếu em thật sự không được nữa, vậy anh giúp em nói với bố mẹ một tiếng, dù sao từ nhỏ đến lớn em cũng chưa làm được gì ra hồn khiến hai người hài lòng, nếu em chết rồi thì nói họ cũng không cần nhớ thương em, không đáng phải đau lòng vì em đâu. Nhà họ Tần thiếu một kẻ gây rối này thì bố cũng có thể bớt hao tâm phí sức hơn.”

“Đánh rắm!” Tần Mộ tức giận hét to: “Chú bớt nói mấy lời chán chường ấy với anh lúc này đi, anh nhất định sẽ tìm được chú, chú chờ anh đấy.”

“Anh.....” Tần Duyệt nhướn người nghiêng về trước, dăm dăm nhìn con số trên đồng hồ đếm ngược kia, giọng điệu cũng trở nên hết sức nghiêm túc, “Anh nhớ rõ những gì em vừa nói đấy, nếu thật sự không tìm thấy thì anh cứ chạy nhanh đi.....Nếu anh cũng xảy ra chuyện thì em thật sự có lỗi với nhà họ Tần lắm.”

“Mẹ nó, anh làm gì không cần chú phải dạy!” Tần Mộ gào thét xong thì chỉ cảm thấy những lời nói của anh hết như một cái dùi đâm thẳng vào trong ngực anh ấy đến đau , anh ấy siết chặt tay lại, gằn từng chữ nói: “Anh mẹ nó chỉ có mỗi đứa em trai này thôi!” Sau đó thì trực tiếp cúp điện thoại.

Tần Duyệt nhìn màn hình điện thoại dần tối xuống, anh cup đầu dán điện thoại lên trán, thầm mắng trong lòng: Chết tiệt, lúc này diễn anh em tình thâm cái quái gì chứ, hại anh thiếu chút nữa không nhìn được rồi.

Bốn phía vẫn tối đen như mực, chỉ có con số màu đỏ tươi trên cái bảng điều khiển nho nhỏ kia, từng giây nhanh chóng trôi qua.

Bất kể anh có trêu đùa thế nào, nhưng giờ phút này, rốt cuộc anh không thể không đối mặt với một khả năng là mình sẽ lập tức thật sự bị nổ chết.

Trong lòng anh bị đè ép, anh không nhìn được mà móc hộp thuốc trong túi quần ra, nhưng anh lại nhanh chóng nghĩ đến, không biết hút thuốc có thể khiến quả bom kia phát nổ trước không.

Vì thế anh thò đầu lại gần nghiên cứu nó cả nửa ngày, cái này chắc là quả bom cơ học nhỉ, chắc không phải là tấn công hoá học đấy chứ.....

Anh móc bật lửa ra rồi cẩn thận châm điếu thuốc trong tay.....

Rất tốt, tất cả đều bình thường. Ngoại trừ con số kia cứ nhảy liên tục, nhảy đến lòng phiền ý loạn, khiến anh thật muốn moi nó xuống mà.....

Anh hút mạnh vài hơi, lưng tựa vào vách tường rồi bắt đầu tự hỏi nếu như bây giờ anh chết thì hình như cũng không có thiệt hại gì lắm.....

Dù sao anh cũng không đối xử tệ với bản thân mình hơn nửa đời người, nếu thật sự muốn nói có gì tiếc nuối, vậy thì có lẽ chính là đến khoảng khắc cuối cùng mà người đó vẫn chưa chấp nhận tấm lòng của anh.

Nhớ đến Tô Nhiên Nhiên thì anh không thể giữ được bình tĩnh nữa, anh không nhịn được mà sử dụng nhóm lửa sáng mà phác hoạ lên từng đường nét hình dáng của cô trong bóng tối: Đôi mắt, bàn tay, đôi môi của cô.....

Anh đột nhiên cảm thấy hối hận không thôi: Chết tiệt, biết vậy tối hôm đó anh nên làm thật luôn, như vậy ít ra cô sẽ nhớ rõ anh.

Nhưng lỡ như cô thật sự quên anh thì làm sao bây giờ?

Anh bị cái suy nghĩ này hành hạ đến không chịu nổi, lồng ngực truyền đến từng cơn đau làm anh thật sự khó chịu, vì thế anh không nhịn được mà gọi điện thoại cho Tô Nhiên Nhiên.

Tô Nhiên Nhiên đang kiểm tra đối chiếu dấu vết trên các vật chứng mà hôm nay lục soát được, lúc nhìn thấy cuộc gọi đến của anh, cô đặt trên bàn mở loa ngoài rồi tiếp tục công việc.

Nhưng cô không đoán trước được Tần Duyệt lại nói ra một câu không mong đợi: “Tô Nhiên Nhiên, rốt cuộc em có yêu anh hay không?”

Cô hoảng sợ, vội vàng nhìn xung quanh xem có ai không, sau đó kẹp điện thoại trên vai rồi nhàn nhạt trả lời: “Anh lại lên cơn điên à.”

Tần Duyệt cười, anh biết ngay mà, đúng là, chả cho anh tí bất ngờ vui vẻ gì cả.

Anh nhả khói thuốc vào không trung, đè thấp giọng xuống: “Nếu bây giờ anh chết thì em sẽ nhớ rõ anh chứ?”

Tô Nhiên Nhiên cau mày: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có gì hết.” Giọng nói ở đầu dây bên kia trở nên nhẹ nhàng hơn, “Anh vừa mới xem một bộ phim bi kịch, nam chính trong phim đến giây phút cuối cùng trước khi chết cũng không biết cô gái anh ấy yêu cũng yêu anh ấy, anh xem xong thì cực khó chịu nên muốn nói với em vài câu.”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì, Tần Duyệt cũng đâu phải là người đa sầu đa cảm vì một bộ phim.

Tần Duyệt nghe thấy đầu dây bên kia không lên tiếng thì vội vàng la to: “Nè, sao em không nói gì thế?”

Anh cúi chân thẳng ra, nghiêng đầu dựa vào tường: “Anh muốn nghe giọng nói của em.”

Tô Nhiên Nhiên bỏ công việc trong tay sang một bên, cô cầm điện thoại đi ra khỏi phòng kiểm nghiệm: “Anh muốn nói cái gì?”

Tần Duyệt lại đột nhiên im lặng, anh liếc mắt nhìn đồng hồ đếm ngược, còn 10 phút nữa..... Nhưng bên ngoài..... Vẫn không hề có tiếng động gì cả.....

Vì thế anh khép đôi mắt lại, hít một hơi thật sâu và nói: “Anh muốn nói với em, những lời hôm đó anh nói với em cả đời này anh chưa từng nói với ai khác cả, sau này cũng sẽ không nói với bất kỳ ai. Cho dù bây giờ em có tin anh hay không thì rồi một ngày nào đó, em sẽ biết được những lời anh nói đều là sự thật.”

Con người trước khi chết thường nói lời thật lòng, chờ đến khi cô phát hiện được thi thể của anh thì sẽ hiểu những đạo lý này thôi.

Tay cầm điện thoại của Tô Nhiên Nhiên có hơi, cô vừa định nói gì nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy.

Cô không gọi lại mà trực tiếp cởi quần áo làm việc rộng rãi, sau đó giải thích với trợ lý để tiếp tục xử lý các chứng cứ, sau đó cô đi ra khỏi Cục cảnh sát và gọi điện thoại cho Tần Mộ: “Tần Duyệt đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Mộ đang cùng nhóm Lục Á Minh gần như chạy khắp cả toà nhà nhưng vẫn không tìm thấy Tần Duyệt, bây giờ gấp muốn chết đi được. Nhưng anh ấy vẫn nhớ rõ những gì Tần Duyệt phó thác, vì thế anh ấy cố gắng để giọng nói trở nên bình tĩnh nhất và trả lời: “Chuyện gì? Nó thì có chuyện gì được chứ?”

Tô Nhiên Nhiên trực tiếp cúp điện thoại, cô đi ra giờ tay bắt một chiếc xe taxi, ở trên xe thì gõ từ khoá “Á Cảnh” vào rồi tìm kiếm, quả nhiên thấy có nhân viên Á Cảnh đăng thông báo sơ tán khẩn cấp lên diễn đàn, các bình luận bên dưới bài đăng là đủ loại suy đoán, có người bảo là bởi vì trong toà nhà có gắn bom.

Trái tim của cô dữ dội, lại gọi điện thoại Lục Á Minh: “Cháu biết cả rồi, còn lại bao nhiêu thời gian ạ?”

Lục Á Minh nhất thời không cảnh giác, ông lau mồ hôi nhìn Tần Mộ đang chạy ở đằng trước và nói: “Bây giờ chắc còn chưa đến 10 phút, cả đội đang cố hết sức tìm kiếm, cháu đừng tới, có tới cũng không giúp được gì đâu, bên này quá nguy hiểm, còn chưa biết quả bom kia mạnh đến mức nào nữa.”

Tô Nhiên Nhiên không nghĩ tới cô thật sự đoán trúng rồi, trước mắt không thể nào mà bỗng nhoe đi, ngay cả giọng nói cũng run nhè nhẹ: “Tần Duyệt..... Vẫn ở trong đó sao ạ?”

Lục Á Minh kỳ quái ‘ủa’ một tiếng: “Cháu không biết sao?”

Tô Nhiên Nhiên hít sâu một hơi, cô giờ tay lau đi nước mắt nơi khoé mắt, cố gắng làm bản thân mình bình tĩnh lại: “Cháu đang ở trên xe, nếu không có gì xảy ra thì cháu sẽ đến sớm thôi, cháu có thể trợ giúp. Mọi người..... Nhất định phải cứu anh ấy.”

Lục Á Minh nghi ngờ nhìn điện thoại, vừa nãy Tần Mộ nói với ông không thể để Tô Nhiên Nhiên biết, ông còn cảm thấy khó hiểu, chuyện này thì liên quan gì tới Tô Nhiên Nhiên. Nhưng bây giờ khi ông thấy Tô Nhiên Nhiên không màng tất cả mà cứ nhất định đòi chạy đến thì cuối cùng ông mới phát hiện ra: Quan hệ của hai người này hình như không đơn giản như ông nghĩ đâu.

Ôi, đau đầu quá, quan tâm cái này làm gì, tìm Tần Duyệt trước rồi nói sau.

Cùng lúc đó, Tần Duyệt đang vùi đầu giữa hai đầu gối bỗng ngẩng lên, anh dựa vào tường hút

xong điều thuốc khi này, cuối cùng mới thoát ra khỏi cảm xúc đau khổ vừa rồi.

Anh nhìn màn hình điện thoại, không có cuộc gọi nhờ nào cả, anh đã nói tình ý chân thành vậy rồi mà cô còn không gọi lại được một cuộc nào nữa chứ, đúng là không có lương tâm mà.

Chẳng qua vậy cũng tốt, nếu mà nghe được giọng của cô nữa thì anh sợ bản thân mình không nhịn nổi mà sẽ sợ chết mất.

Bởi vì nếu chết rồi thì sẽ không còn được gặp lại cô nữa.

Lúc này, điện thoại bỗng vang lên, anh mâu thuẫn hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn nghe máy, anh để bên tai rồi nhẹ nhàng “alo” một tiếng.

Tô Nhiên Nhiên nhìn đoàn xe nối đuôi nhau trên đường thì trong lòng hốt hoảng không thôi, trực tiếp hỏi: “Bây giờ còn thừa bao nhiêu thời gian?”

Tần Duyệt ngẩn người, sau đó thì bật dậy hét lớn: “Ai mẹ nó nói cho em thế hả?”

Tô Nhiên Nhiên bị anh hét đến đau cả màng nhĩ, cô nói tiếp: “Anh nghe đây, bọn họ đã tìm khắp Á Cảnh nhưng vẫn không tìm được căn phòng đó của anh, điều đó nói lên rằng chỗ anh bị giam nhất định chỉ là nguy trang mà thôi. Anh cần phải cố hết khả năng miêu tả chỗ đó càng nhiều càng tốt, bây giờ bắt đầu, chỗ đó của anh có cửa sổ không?”

Giọng nói của cô bình tĩnh mà kiên định mang đến cho Tần Duyệt một tia hi vọng, vì thế anh nhìn xung quanh và nói: “Không có.”

“Anh có nghe thấy tiếng bước chân ở trên lầu không?”

“Không có.”

“Có âm thanh nào khác hay không?”

“Hình như có tiếng dòng điện rất nhỏ.”

“Anh có ngửi thấy được mùi gì không?”

“Hình như có mùi mốc. Còn có mùi vôi nữa.”

Tô Nhiên Nhiên kẹp điện thoại trên bả vai, cẩn thận ghi lại mấy tint ỨC này, sau đó nói với giọng điệu chắc chắn: “Anh đừng lo, mọi người nhất định sẽ cứu anh ra!”

Tần Duyệt nở nụ cười, bất kể thế nào, nhưng nghe được cô lo lắng cho anh như vậy khiến anh rất vui vẻ. Anh thường thức bật lửa trên tay, đột nhiên hô to một tiếng: “Nè, Tô Nhiên Nhiên.”

Tô Nhiên Nhiên đang chuẩn bị cúp điện thoại thì nghe anh gọi, nên ngạc nhiên trả lời: “Sao đấy?”

Tần Duyệt lại nhìn đồng hồ đếm ngược rồi cười nói: “Nói câu ‘em yêu anh’ cho anh nghe chút xem nào.”

Tô Nhiên Nhiên cau mày lại: “Không nói.”

Tần Duyệt bất mãn nói: “Ông đây sắp phải chết rồi mà em không thể khiến anh vui vẻ được hay sao?”

Tô Nhiên Nhiên siết chặt điện thoại, gằn từng chữ nói: “Anh phải sống, sau đó em sẽ trực tiếp chính miệng nói cho anh nghe!”

CHIẾN THẮNG CỦA NHÓM FFF

Tần Duyệt đưa điện thoại đến trước mắt, sau khi mở to hai mắt xác nhận cuộc điện thoại này không phải ảo giác của anh thì mới không nhin được mà muốn cười thoả thích rồi lại muốn khóc to một trận.

Giấc mộng mà anh đã từng mơ cả trăm ngàn lần, rốt cuộc khi anh bước một chân vào quỹ môn quan đã được thực hiện!

Anh nhất thời không thể hiểu được tâm trạng của mình, chắc là giống cảm giác bị thiên thạch và mặt đường đập trúng cùng lúc vậy.

Ngực anh dường như sắp bị lấp kín tràn đầy, có vô số lời muốn nói với cô nhưng cổ họng thì thắt lại, nghẹn cả nửa ngày cuối cùng mới bật ra được một chữ “Em”.....

Tô Nhiên Nhiên không ngừng xem thời gian, cô nóng ruột đến mức tim như muốn nhảy ra ngoài, cô quyết đoán nói: “Sắp hết thời gian rồi, bây giờ em đang ở trên đường, em sẽ lập tức liên lạc với Lục đội để xác nhận địa điểm của anh, anh đợi em đấy!”

Lúc này Tần Duyệt mới phản ứng lại: “Cái gì? Em ở trên đường.....Nè! Em không được tới đây! Em nghe thấy không.” Nhưng anh còn chưa nói xong thì đầu dây bên kia đã cúp máy, lúc gọi lại thì bên kia báo máy bận.

Anh vội vàng nhìn về phía đồng hồ đếm ngược, chỉ còn chưa đầy 8 phút, thời gian vào giờ này trở nên vô cùng khó khăn. Anh sốt ruột đứng lên lại ngồi xuống, sau đó dùng lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi siết chặt điện thoại để trên trán, trong lòng thì cầu nguyện: “Trăm ngàn lần em đừng đến đây, trăm ngàn lần không thể xảy ra chuyện gì!”

Cái suy nghĩ không có chí tiến thủ vừa nảy lại bắt đầu lung lay, anh muốn tiếp tục sống, chưa bao giờ anh muốn sống mãi liệt như bây giờ!

Cuộc đời của anh chưa từng xuất hiện điều gì đáng để anh mong đợi, nhưng bây giờ, cô gái của anh đang đợi anh, nếu không nghe được câu nói kia vậy, có thành quỷ thì anh cũng sẽ bứt rứt không cam lòng.

Tô Nhiên Nhiên nhìn dòng xe cộ đang chầm chậm di chuyển bên ngoài cửa sổ, cô nóng ruột đến đứng ngồi không yên, không ngừng quay sang thúc giục: “Bác tài, có thể chạy nhanh chút được không?”

Tài xế bất đắc dĩ nói: “Không có cách nào, giờ này kẹt xe lắm, tôi cũng không thể bay qua được.”

Cô lại nhìn xuống đồng hồ, xem ra cô chạy đến không còn kịp nữa rồi, vì thế cô tập trung tinh thần phân tích từng thông tin vừa rồi cô đã ghi lại.

Vừa rồi Lục Á Minh có nói rằng bọn họ gần như đã tìm khắp cả toà nhà, vậy thì không có khả năng Tần Duyệt không nghe được tiếng bước chân, trừ khi chỗ của anh bị giam là một không gian riêng biệt.

Chỗ đó không có cửa sổ, nhưng cũng không có mùi lạ, vậy thì có thể nói lên rằng đó không phải là WC, còn có mùi mốc và mùi vôi nữa, vậy nó là gì?

Làm sao lại có vôi trong toà nhà văn phòng chứ.....Cô đột nhiên sực tỉnh: “Chất hút ẩm! Chất hút ẩm có mùi như vôi.

Vì vậy cô vội vàng gọi điện thoại cho Tần Mộ, nói đại khái về suy đoán của mình, sau đó hỏi tiếp: “Xung quanh căn phòng đó có lẽ khá trống trải, ngày thường chắc hẳn có rất ít người tới, chắc là dành cho mục đích lưu trữ, anh có thể nghĩ ra đó là ở đâu không?”

Tần Mộ suy nghĩ rồi hét to: “Tầng trên cùng! Tầng trên cùng có phòng lưu trữ để một vài tài liệu cũ, bây giờ tại anh sẽ qua đó ngay, nhưng mà, anh nhớ rõ căn phòng đó có cửa sổ.”

Tô Nhiên Nhiên sốt ruột cắn đầu bút, chẳng lẽ là có chỗ nào sai sao?

Lúc này, một chiếc xe ngừng bên cạnh chiếc xe taxi của cô, chặn hết ánh sáng chiếu vào cửa sổ, cô đột nhiên hiểu ra: Không phải không có cửa sổ, mà cửa sổ đã bị che kín rồi!

Vì thế cô lập tức nói vào loa điện thoại: “Mọi người đến đó thì nhất định không thể rời khỏi đó ngay được, chỗ đó có lẽ đã bị Hàn Sâm dùng cái tủ với mấy đồ linh tinh nguy trang che kín một nửa căn phòng, vì vậy nên khi mọi người tới cửa cũng sẽ tưởng rằng ở đó không có ai hết.”

Tần Mộ chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, kế hoạch cứ chồng chéo lên nhau khiến bọn họ chỉ cần một sơ suất nhỏ thôi thì Tần Duyệt rất có thể phải mất mạng.

Anh ấy nhìn đồng hồ, chỉ còn 6 phút nữa thôi, vì thế anh ấy theo đám người Lục Á Minh liều mạng chạy lên tầng trên cùng, sau khi đập cửa phòng lưu trữ ấy ra thì lớn tiếng gọi: “Tần Duyệt, chú có ở trong đó không?”

Anh ấy nghe được tiếng kéo lê của dây xích, sau đó là tiếng nói kích động hơi run rẩy của Tần Duyệt: “Anh? Là anh sao?”

Khi nghe được tiếng nói của anh thì tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết, nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng không uổng phí.

Bọn họ nhanh chóng dọn sạch cái tủ và mấy đồ vật linh tinh của trước mặt, quả nhiên bọn họ thấy Tần Duyệt đang ngồi trong góc tường, cổ tay bị còng ở chân bàn, bên cạnh là một quả bom với những đường đi phức tạp.

Ánh sáng đột ngột khiến Tần Duyệt phải che mắt lại, nhưng anh rất nhanh nhìn đồng hồ đếm ngược kia từ những khe hở của ngón tay và nói: “Mọi người cẩn thận, quả bom sắp nổ rồi.”

Lục Á Minh bảo những người khác lùi ra xa, có một khoảng thời gian ông từng học kiến thức tháo gỡ bom, nhưng thời gian chỉ còn ba phút cuối cùng, bây giờ muốn gỡ quả bom thì e đã không còn kịp rồi.

Ông lại nhìn dây xích trên tay của Tần Duyệt, hối hận vì sao hôm nay mình không mang theo súng, bằng không đã có thể nhanh chóng phá vỡ sợi xích rồi.

Tần Duyệt thấy biểu cảm của Lục Á Minh thì biết quả bom này rất khó giải quyết, vì thế yếu ớt mà lùi về sau, nói: “Nếu không được thì mọi người nhanh chóng rời khỏi đi, càng xa càng tốt.”

Lục Á Minh vẫn tập trung tinh thần chăm chú nhìn quả bom trước mắt, sau đó nhanh chóng phán đoán lực mạnh của nó, rồi ngẩng đầu quyết đoán, nói: “Có hộp sắt nào hay không, bây giờ chỉ có thể bỏ quả bom này vào, giảm thiểu thương tổn của nó càng nhiều càng tốt.”

Tần Mộ căng thẳng không ngừng chảy mồ hôi, vội vàng chỉ vào một hướng, nói: “Có, lúc trước có một cái bể chứa nước không dùng ở đằng trước, chính là cái đó.”

Lục Á Minh nhanh chóng ôm quả bom chạy về bên kia, sau đó lộn nhào trở lại và đóng chặt cửa lại, gần như đồng thời nghe một tiếng nổ “ầm” thật to, ngọn lửa từ xa lao tới làm rung chuyển sàn bê tông dưới chân bọn họ.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy mấy chục phút này quả thật vừa dài vừa kích thích, sau đó thì vỗ tay chúc mừng lẫn nhau: May mà không có ai bị thương cả.

Tần Mộ châm diếu thuốc ngồi xuống bên cạnh Tần Duyệt, không nhin được mà gãi đầu của anh rồi cười nói: “Xem ra mạng tên nhóc nhà chú cũng lớn đấy!”

Tần Duyệt đột nhiên khẽ động dây xích, sau đó lớn tiếng kêu: “Nhanh đưa tôi ra khỏi đây đi, tôi có chuyện rất quan trọng phải làm.”

Mấy người đem rìu tới, ba cái lần tách sợi dây xích ra, Tần Duyệt đứng lên rồi chạy nhanh ra ngoài, lúc đi ngang qua người Lục Á Minh thì hơi dừng chân lại, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

Lục Á Minh hừ nhẹ một tiếng, ông nhìn thế nào cũng không vừa mắt con người Tần Duyệt này, vì thế chỉ lạnh lùng trả lời: “Không cần, đó là chức trách của tôi.”

Mà giờ phút này ở dưới toà nhà, Tô Nhiên Nhiên mới từ xe taxi chạy ra thì thấy ngọn lửa cao vút trên mái toà nhà, trái lập tức co rút dữ dội.

Cả đời này cô chưa từng sợ hãi như bây giờ, cô vội vàng siết chặt nắm tay chạy vào trong toà nhà, nhưng vừa mới đi đến cửa lớn thì hai chân mềm nhũn, cô không dám chạy tiếp về phía trước nữa.

Cô móc điện thoại ra muốn gọi hỏi nhưng có thể nào cũng không thấy rõ con số, cô vội vã lau đi giọt nước mắt không ngừng rơi xuống trên màn hình, nhưng dường như không thể lau đi hết được, lúc này cô đột nhiên nghe thấy tiếng nói cách đó không xa truyền tới: “Em khóc sao?”

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu xoa đôi mắt, cô thấy Tần Duyệt chật vật, đang thở hổn hển chạy từ trên lầu xuống.

Cô cảm thấy bộ dáng bây giờ của mình thật mất mặt, còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào bây giờ thì đã bị anh mạnh mẽ kéo vào trong lòng, hơi thở dồn dập phả lên mặt, hôn lên những giọt nước mắt cô chưa kịp lau đi.

Tần Duyệt ôm chặt cô vào lòng, nhưng chỉ ôm thôi căn bản là không đủ, anh còn muốn mạnh mẽ hôn lấy cô, thậm chí mạnh mẽ mà.....

Đột nhiên đằng sau truyền tới vài tiếng ho khan, vừa ngẩng đầu lên thì thấy những người khác từ thang máy bước ra, Tần Mộ nắm tay đặt bên môi, ý bảo chỗ này là nơi công cộng, muốn anh tem tém lại một tí.

Mà Lục Á Minh và mấy đồng nghiệp đứng bên cạnh thấy một màn này thì đã tiến vào trạng thái hoá thạch: Cái cú cua khét này cũng quá xuất sắc đi chứ!

Tần Duyệt cảm thấy mấy người này đúng là quá chương mắt, vì thế anh ấn đầu của Tô Nhiên Nhiên vào trong lồng ngực của mình, sau đó hất cằm nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nghe nói ‘Phi lễ chó nhìn’ * sao?”

**Phi lễ chó nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghi.*

Lục Á Minh thấy suy đoán của ông trở thành sự thật, ban đầu ông cảm thấy vô cùng đau khổ, vì thế xụ mặt lườm anh một cái, sau đó trực tiếp đi về phía Tô Nhiên Nhiên: “Tô chủ kiểm **, cháu cứ trực tiếp chạy đến đây như vậy, công việc hôm nay còn chưa làm xong đúng không?”

*** Người đứng đầu kiểm tra*

Tô Nhiên Nhiên vùng vẫy trong lồng ngực của anh, cô ngẩng đầu áy náy, nói: “Bây giờ cháu về ngay!”

Tần Duyệt sốt ruột, cánh tay siết chặt rồi chôn đầu trong mái tóc của cô và nói: “Em không thể đi!” Lại thấp giọng nói bên tai của cô: “Em còn nợ anh một câu còn chưa nói đấy.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên vô thức hoảng hốt, cô vội vàng tránh ra và nói: “Em phải về làm việc, có chuyện gì về rồi lại nói.”

Đi một chuyến đến bờ vực giữ sự sống và cái chết, cuối cùng anh mới chờ được đến giờ phút này, nào có đạo lý tùy tiện buông tay.

Tần Duyệt vẫn cứng đầu không chịu buông tay, cuối cùng vẫn là Tần Mộ ở bên cạnh kéo ra, ra hiệu ánh mắt, ý bảo: Người ta mới cứu chú một mjang, tốt xấu gì chú cũng nên cân nhắc tí chứ.

Cuối cùng, Tần Duyệt chỉ đành đặt cườc buông tay ra, sau đó lại an ủi bản thân: Câu nói quan trọng như vậy chắc chắn phải tìm một thời điểm lãng mạn đầy cảm xúc mà từ từ nói mới được, cũng tiện sau khi nói xong còn làm chuyện khác nữa.

Tận cho tới khi ngồi trên xe cảnh sát, Lục Á Minh nhìn cả nửa ngày cũng không nhìn nổi nữa mà nói với Tô Nhiên Nhiên: “Tiểu Tô à, đáng lẽ chuyện riêng của cháu thì chú không nên quan tâm, nhưng cháu hẳn nên biết Tần Duyệt là loại người thế nào mà, cháu cũng không thể nhất thời đầu óc lù mù mà bị cậu ta lừa được.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên cũng sâu không thôi: Vừa nãy nhất thời xúc động hứa hẹn như vậy, với cái tính cách của người nọ thì nếu không thuận theo thì sẽ không buông tha mà quẩn tới khi cô nói ra mới thôi, nhưng cô thật sự không mở miệng được. Bảo cô nói mấy cái lời đó thì còn khó chịu hơn

cả chém cô một nhát nữa.

Lục Á Minh thấy vẻ mặt rối rắm của cô thì tưởng rằng cô nghe lọt tai những lời mình nói, lại tiếp tục khuyên bảo: “Cháu còn trẻ, ở phương diện này cũng không có nhiều kinh nghiệm, nên cháu cần phải thận trọng hơn nữa.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu, hai tay xoắn xuýt lại, đột nhiên cô lại nghĩ: “Vừa nãy gấp gáp quá nên cũng quên mất hỏi anh có bị thương ở chỗ nào không. Chẳng qua khi nãy anh dùng sức ôm cô như vậy thì chắc không sao nhĩ.

Lục Á Minh kết thúc cả chuỗi dài mấy lời khuyên bảo, cuối cùng hỏi: “Chú nói nhiều như vậy, cháu hiểu chưa?”

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên mới hoàn hồn, cô thấy Lục Á Minh đầy mong chờ nhìn cô, vì thế không rõ đầu đuôi mà trả lời một tiếng: “Vâng.”

Bây giờ Lục Á Minh mới hài lòng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như ông đã kéo Tô Nhiên Nhiên ra khỏi hố lửa kịp thời, rất có cảm giác thành tựu.

Trong toà nhà Á Cảnh, Tần Duyệt nhắc chân định rời đi nhưng Tần Mộ lại giữ chặt lấy anh và nói: “Em muốn đi đâu đấy?”

Tần Duyệt nhìn anh ấy và nói: “Về nhà chứ sao ạ.”

Tần Mộ nheo mắt: “Đúng vậy, em phải về nhà nhưng mà không phải về nhà họ Tô. Anh mới gọi điện thoại cho bố, bố đã sai người tới đón em về, bố bảo em đại nạn không chết, dù sao cũng phải về nhà ăn một bữa cơm với gia đình.”

Phản ứng của Tần Duyệt cực kỳ trực tiếp: “Em không đi.”

Tần Mộ chỉ hai gã vạm vỡ mặc áo đen đeo kính râm đứng ngay cửa, cười nói: “Chú cảm thấy em đánh thẳng được bọn họ sao?”

Vì thế Tần Duyệt không cam tâm tình duyệt mà bị áp giải về nhà, bị Tần Nam Tùng lôi kéo nói rất nhiều điều, còn bà Tần thì ôm anh khóc một hồi lâu, đúng là nếu không phải sống sót qua cái chết thì anh cũng không hiểu được bản thân mình vẫn có vị trí trong lòng của bọn họ.

Miễn cưỡng ăn xong một bữa cơm, anh lại buông đôi đũa xuống đi ra ngoài khiến bà Tần tức giận đến mức lau nước mắt, Tần Nam Tùng phát tay, nói: “Cứ để nó đi đi, cuối cùng cũng có một chỗ có thể quản thúc được nó rồi.”

Tần Duyệt lòng nóng như lửa đốt chạy về nhà, Tô Nhiên Nhiên đang ở phòng khách cho Lỗ Trí Thâm ăn, vừa thấy anh thì lạnh lùng nói: “Anh đâu có ở nhà chờ em.”

Một phút anh cũng chờ không được nữa mà trực tiếp đè cô lên ghế sofa, đầu tiên cắn một cái lên môi của cô: “Nói!”

Tô Nhiên Nhiên chợt dạ quay đầu đi: “Nói cái gì chứ?”

Anh chống lên trán của cô, trong ánh mắt ẩn chứa sự đàn áp: “Em biết nên nói gì mà.”

Tim Tô Nhiên Nhiên đập loạn, nhưng cô vẫn bình tĩnh trả lời: “Quên mất rồi.”

Tần Duyệt híp mắt, bàn tay to giữ cái gáy của cô lại, vừa gặm nhấm trên môi của cô vừa hung dữ nói: “Vậy để anh đây làm em nhớ lại.”

Anh thề, tối nay nhất định phải xử cô đến xin tha rồi nói ra câu đó mới thôi.

Ai biết con chưa làm nóng người xong thì đã nghe thấy nhảy đến cửa chít chít kêu to, sau đó thì có tiếng chìa khoá mở cửa.

Hai người hoảng sợ ngồi dậy, vội vàng sửa sang lại quần áo. Tô Lâm Đình vừa vào cửa thì nhìn thấy hai người đang bối rối ngồi cạnh nhau trên sofa mà “chào đón” ông, thế là trong lòng ông nghi ngờ không thôi, nhưng vẫn cười nói với Tần Duyệt: “Chú nghe bảo hôm nay cháu gặp nguy hiểm, vì thế đặc biệt về trước để xem cháu thế nào, sao rồi, cháu không có gì chứ?”

Trong lòng Tần Duyệt là sóng cuộn biển gầm nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười tươi, anh nghiêng răng trả lời: “Không sao ạ, cảm ơn chú Tô đã quan tâm.”

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên đứng bật dậy và nói: “Con về phòng trước đây.”

Tần Duyệt suýt chút nữa không nhận được mà đuổi theo, nhưng lại bị Tô Lâm Đình lôi kéo hỏi Đông hỏi Tây, mãi đến nửa tiếng sau mới buông tha cho anh.

Tần Duyệt lòng phiền ý loạn dựa vào ghế sofa, nghĩ đến bản thân mình chờ đợi như vậy mấy đêm liền thì trong lòng như bị mèo cào vậy. Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, anh cầm lên xem thì phát hiện là một đoạn video do Tần Mộ gửi đến.

Lúc anh nhìn rõ nội dung của video thì lập tức ngồi thẳng lưng lên, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Chẳng mấy chốc, điện thoại của Tần Mộ gọi đến, giọng nói của anh ấy trầm thấp yếu ớt: “Sammi bị hãm bắt rồi, hãm bảo anh phải đi gặp riêng hãm, không thể lại để những người khác bởi vì anh mà gặp chuyện được. Chuyện này anh cần phải tự mình chấm dứt.”

CHUYỂN NGƯỢC

Trong kho hàng trống trải, Sammi bị trói chặt ngồi trên một chiếc ghế, cô ta cúi đầu, tóc dài rũ xuống, đôi mắt xinh đẹp đầm nước mắt.

Đột nhiên, cô ta hoảng sợ mở to hai mắt, trong miệng bị lấp kín điên cuồng phát ra tiếng “Ô ô”, bả vai thì run rẩy liều mạng co người về sau.

Nhưng một cái bóng đen nhanh chóng ập đến bên cạnh cô ta, trong tay người nọ cầm một cây kìm sắt, sau đó kéo tóc của cô ta ra sau, tiếp đó lấy miếng vải nhét trong miệng của cô ta ra, và không chút do dự dùng cây kìm sắt kia thò vào trong miệng cô ta, chỉ trong chốc lát, một chiếc răng đầm máu bị rút ra ngoài.

Sammi khóc đến nỗi như muốn ngất xỉu, máu tươi từ trong miệng cô ta chảy ròng ròng xuống đất, sau đó lại bị bàn tay kia lau một chút lên môi của cô ta, hết như màu son môi đỏ tươi vậy.

Sau đó, Trần Nhiên xoay người, ném chiếc răng ấy vào màn hình rồi cười nói: “Từ giờ trở đi, cứ mỗi ngày trôi qua thì tôi sẽ lấy mất một thứ trên người cô ta. Nếu muốn cứu cô ta thì một mình mày tới đây, không được báo cảnh sát, cứ đợi tao liên lạc với mày.”

Một đoạn video ngắn được chiếu xong, rõ ràng là tháng Sáu nắng gắt như lửa thì bốn người trong phòng đều cảm thấy sự lạnh lẽo làm cả người ớn lạnh.

Đây là lần thứ hai Tần Mộ xem video nhưng vẫn không khống chế được cảm xúc của mình, anh ấy siết chặt bàn tay lại, hít sâu mấy hơi, mới nói với Lục Á Minh: “Chuyện này tôi vốn định tự giải quyết một mình, nhưng em trai tôi cứ kiên quyết muốn cho mọi người biết. Hôm nay tôi nhận được tin nhắn của hắn, yêu cầu tôi 8 giờ sáng mai lái xe đến Quảng trường Nhân dân chờ chỉ thị tiếp theo của hắn. Hắn còn nói nếu phát hiện có cảnh sát đi theo thì sẽ lập tức giết Sammi và rời đi.”

Á mắt Lục Á Minh sắc bén: “Tên Hàn Sâm này thủ đoạn độc ác, vừa tàn bạo vừa xảo quyệt, nếu hắn tới là vì anh, vậy thì anh đi một mình sẽ hết sức nguy hiểm. Anh yên tâm, chúng tôi sẽ giúp anh sắp xếp lại mọi thứ, ngày mai anh cần mang theo thiết bị nghe lén và định vị, tôi sẽ sai người mặc đồ thường bí mật đi theo xe của anh, nhất định sẽ đảm bảo anh và con tin an toàn.”

Ông lại nói với Tô Nhiên Nhiên: Cháu với đồng nghiệp khoa giám chứng đi phân tích đoạn video này cho kỹ đi, xem có thể thông qua so sánh đối chiếu hoàn mà tìm ra được nơi hắn giấu con tin không.”

Ông lại liếc sang nhìn Tần Duyệt cà lơ phất phơ ngồi một bên, tiếp tục nói: “Còn những người không liên quan khác đừng có xen vào, nhiều người ngược lại càng gây thêm lộn xộn.”

Tần Duyệt nheo mắt lại, sau đó nhếch môi nói: “Không biết lần trước ai dẫn cả đội đến mà vẫn trơ mắt nhìn Hàn Sâm giết người rồi trốn thoát. Chỉ dựa vào người như vậy bảo vệ anh tôi thì sao tôi

yên tâm cho được.”

Chuyện này đúng là chỗ đau nhất của Lục Á Minh, ông tức giận đến xanh mét cả mặt, chỉ vào Tần Duyệt định lên tiếng thì đột nhiên thấy Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng liếc Tần Duyệt một cái, chỉ với một cái liếc mắt như vậy mà Tần Duyệt lập tức ngồi thẳng im re, biểu cảm kiêu ngạo vừa rồi cũng hoá hư không.

Lục Á Minh thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, cũng quên mất luôn phải nói gì tiếp theo, cũng may Tần Mộ nói tiếp: “Tôi đã báo cho Hàn Sâm là tôi sẽ cùng em trai đến, hã không từ chối. Cho dù Hàn Sâm có tàn nhẫn thì cũng chỉ có một người, chúng tôi có hai người, lại có chuẩn bị sẵn sàng thì chắc chắn sẽ có cách ứng phó.”

“Nhưng vẫn rất nguy hiểm.” Lúc này, Tô Nhiên Nhiên bỗng lên tiếng, tuy biểu cảm của cô vẫn lạnh nhạt nhưng ngữ điệu lại lộ rõ ra sự bất mãn.

Trong lòng Tần Duyệt vui như nở hoa mà đá lông nheo về phía bên kia một cái: “Em luyện tiếc anh sao?”

“Khụ!” Tần Mộ vội vàng che miệng ho mạnh một cái, sau đó lại lườm anh: Em không thể chú ý trường hợp tí sao hả!”

“Được.” Lục Á Minh thật sự không nhìn được nữa, ông giơ tay lên và nói: “Vậy cứ quyết định như thế trước đi, chờ lát nữa tôi sẽ chỉ cách sử dụng thiết bị nghe lén cho hai người, ngày mai trước khi hai người khởi hành thì đeo nó lên, tôi sẽ sai người đi theo sát xe của hai người, bảo đảm tuyệt đối không có sai lầm nào cả.”

Ngày hôm sau, Tần Mộ và Tần Duyệt đeo thiết bị nghe lén lên rồi gắn định vị vào trong xe và chạy đến địa điểm đã hẹn là Quảng trường Nhân dân. Nhưng vừa đến thì có một cuộc điện thoại gọi đến báo hai người để lại điện thoại trên xe, sau đó đổi sang một chiếc xe được chỉ định khác.”

Bởi vậy, định vị cứ thế hoàn toàn mất đi hiệu lực, hai người không chắc chắn chiếc xe mới đổi này có bị Hàn Sâm gắn thiết bị nghe lén hay không nên cũng không dám nói nhiều với nhau, mà chỉ yên lặng lái xe về trước, may mà từ kính chiếu hậu có thể nhìn thấy chiếc xe của cảnh sát cải trang mà Lục Á Minh đã phái đến, vẫn luôn đi theo xe bọn họ không gần không xa.

Ai ngờ lúc xe dừng ở ngã tư đèn đỏ thì Tần Mộ đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói của Trần Nhiên truyền tới: “Xông qua đi, bằng không cô ta sẽ chết.”

Tần Mộ nghe xong thì sửng người, nhất thời lưỡng lự, lúc này, trong điện thoại bắt đếm ngược: 5, 4, 3, 2.....Anh ấy hạ quyết tâm, đạp lên chân ga vượt qua đèn đỏ khiến mấy cảnh sát mặc thường phục theo sau lập tức rối loạn cả trận tuyến, bọn họ muốn đi theo sau nhưng lại bị xe đăng trước cản lại, bèn gấp gáp đến mức hét to với micro: “Anh làm gì đấy? Như vậy thì chúng tôi không theo kịp được.”

Tần Mộ mím môi nói một câu, giọng nói của Trần Nhiên trong điện thoại rất là hài lòng, tiếp tục ra lệnh: “Rất tốt, cứ giữ tốc độ này, queo phải.....”

Vì vậy khung cảnh ngoài xe dần dần từ náo nhiệt chuyển sang hoang vắng, cả đường Tần Mộ và

Tần Duyệt chỉ giao lưu bằng mắt với nhau, bởi vì hai người biết nhất cử nhất động của hai người đang bị Trần Nhiên giám sát. Nhất định không thể để hãn phát hiện có sự tồn tại của thiết bị nghe lén được.

Bên kia, Lục Á Minh ở trong phòng chỉ huy ở Thị Cục, khi nhận được báo cáo của mấy cảnh sát mặc thường phục thì tức giận đến mức ném điện thoại xuống bàn, trong lòng vẫn cứ không yên tâm, vì thế ông đi tìm Tô Nhiên Nhiên đang cùng bộ phận giám định kiểm tra video nhiều lần để xem có phát hiện ra manh mối gì hay không.

Lúc đẩy cửa ra, Tô Nhiên Nhiên đang nói gì đó với một đồng nghiệp trên màn hình đối diện, lúc cô vừa thấy Lục Á Minh đi vào thì lập tức kích động nói: “Lục đội, chú tới đúng lúc lắm, chú nghe đoạn này đi.”

Cô phát đoạn video Sammi bị nhổ răng lên lại một lần nữa, lần này thì đặc biệt mở rộng âm thanh bối cảnh, có thể nghe được có tiếng nước chảy tí tách rõ ràng trong đó.

“Đây có thể là cái gì?” Lục Á Minh nhíu mày hỏi.

“Nghe âm thanh và tần số thì cháu nghĩ đó là một con sông.” Trương Lộ của bộ phận giám định phân tích.

“Nhưng mà chỉ dựa vào con sông thì cũng rất khó xác định được vị trí cụ thể.”

“Anh xem lại chỗ này đi.” Trương Lộ chỉ vào cửa sổ thông khí *sau đó thì phóng lớn hình ảnh sau khi xử lý, có thể thấy được bên ngoài cửa sổ có một ống khói sắt cao.

**Cửa sổ thông khí là cửa sổ nhỏ được sử dụng để thông gió ở phần trên của cửa và cửa sổ, có lợi cho sự lưu thông không khí của căn phòng (hình minh họa bên dưới).*

“Cái ống khói này không có khói thoát ra, lúc quay đoạn video này thì chắc là cỡ 4 giờ chiều, nếu chỗ này là một nhà máy thì vào giờ đó chắc vẫn đang bắt đầu công việc rồi, vì thế nói lên rằng nhà máy rằng rõ ràng đã bị bỏ hoang.”

“Nhà máy bỏ hoang, bên có một con sông nhỏ.....” Ánh mắt của Lục Á Minh sáng rực lên.

“Cộng thêm thiết bị theo dõi lúc trước đến vị trí chung chung, tôi cảm thấy có thể tìm ra vị trí chính xác.” Trương Lộ nói tiếp.

“Được, vậy mọi người cứ vậy mà làm!” Lục Á Minh nắm hai tay lại với nhau, cực kỳ phấn khích với sự tiến triển này, khi quay đầu thì thấy Tô Nhiên Nhiên cứ dăm chiêu nhìn vào màn hình mà không nói thì khó hiểu hỏi: “Tiểu Tô, cháu làm sao vậy?”

Tô Nhiên Nhiên chỉ vào vẻ mặt của Trần Nhiên đang được phóng to trên màn hình, nói: “Chú có cảm thấy vẻ mặt của anh ta hơi có vấn đề không?”

Lục Á Minh dí sát vào nhìn, hình ảnh đó dừng lại lúc Trần Nhiên cầm chiếc răng của Sammi trong tay và ném vào màn hình, ông nhìn chăm chăm hồi lâu, sau đó cau mày lên tiếng: “Anh ta đang sợ hãi.”

“Đúng vậy.” Biểu cảm của Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc, “Chú có cảm thấy biểu cảm này rất quen thuộc hay không, lúc Trâu Sinh bị ép buộc phải quay lại đoạn video kia cũng có biểu cảm như vậy.”

Lục Á Minh giật bắn người, chẳng lẽ.....

Nhưng sao có thể? Tất cả mọi thứ đều đang chĩa về hướng Trần Nhiên, nếu anh ta không phải là Hàn Sâm, vậy thì còn có thể là ai nữa chứ?

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên bỗng đứng bật dậy, cô lớn tiếng nói: “Cháu muốn xem đoạn video hôm Tần Duyệt bị bắt cóc mà nhân chứng mục kích đã gửi tới.”

Bên kia, Tần Mộ và Tần Duyệt dừng xe, sau đó đi dọc theo con sông nhỏ theo chỉ thị trong điện thoại, cuối cùng đi tới cửa của một nhà máy bỏ hoang. Mới vừa đi vào cửa thì đã thấy Sammi bị trói nằm ở giữa, đầu yếu ớt cụp xuống, rõ ràng là đã bị tra tấn đến ngã gục.

Tần Mộ nhìn thấy thì vô cùng đau đớn, Sammi đã đi theo anh ấy hơn một năm rồi, tâm tư cô ta tỉ mỉ, khả năng làm việc cũng rất giỏi khiến anh ấy có phần ỷ lại trên công việc, bây giờ lại bởi vì anh ấy mà lại biến thành bộ dạng này.

Anh ấy muốn bước lên cởi trói cho cô ta, lại nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Cách xa cô ta ra một chút, bằng không mày biết kết cục rồi đấy.”

Tần Mộ siết chặt nắm đấm hét to với bên kia: “Tao tới rồi, mày thả cô ấy ra trước đi rồi nói.”

Trần Nhiên từ trong bóng tối đi ra, ánh mắt nhìn Tần Mộ lại thêm nhiều phần oán hận, anh ta không nói gì mà chỉ chậm chậm di chuyển tay vào trong áo rồi móc ra một khẩu súng.

Trần Nhiên thấy Tần Mộ và Tần Duyệt sợ hãi tới mức lùi về sau một bước thì cười càng thêm dữ tợn, anh ta chĩa khẩu súng ấy vào bụng của Sammi, không nhanh không chậm vuốt ve họng súng khiến Tần Mộ gấp gáp hô lớn: “Mày đừng làm tổn thương cô ấy, tao đều làm theo ý mày rồi, tại sao còn chưa thả người nữa.”

Trần Nhiên nâng họng súng lên rồi vẩy về phía hai người và nói: “Mày đồng ý với tao cái gì, không thể báo cảnh sát! Ném hết mấy thứ trên người của tụi mày đi rồi tao liền thả cô ta ra.”

Tần Mộ và Tần Mộ nhìn nhau một cái, chỉ đành bất đắc dĩ ném thiết bị nghe lén xuống, lúc này Trần Nhiên mới hài lòng hạ khẩu súng xuống nhưng vẫn còn nắm trong tay, còn một tay khác thì rút con dao ra cắt đứt dây thừng trên người Sammi, sau đó thì ném con dao xuống dưới chân.

Sammi vất vả lắm mới tìm lại được cơ hội sống, cô ta không màng tất cả mà chạy về hướng bên này, ai ngờ vừa mới chạy được hai bước thì nghe tiếng súng ‘pằng’ một phát, cô ta không dám tin mà cúi đầu nhìn, sau đó thì che bụng run rẩy ngã xuống.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ giữa khe hở ngón tay của cô ta khiến tầm mắt của Tần Mộ cũng nhiễm đỏ theo, sự căm ghét tột cùng làm anh ấy quên đi sự sợ hãi, cũng không màng gì cả mà bước về phía Trần Nhiên: “Tại sao? Tại sao lại muốn giết cô ấy? Mày muốn trả thù thì cứ nhắm vào tao này, tại sao lại muốn tra tấn người bên cạnh tao chứ.”

Tần Duyệt thấy họng súng tối om lập tức chĩa vào đối diện bên này thì vội vàng giơ tay ra ôm lấy

anh ấy, hô to: “Anh, anh bình tĩnh một chút.”

Lúc này, Sammi đang ngã trên mặt đất không biết lấy đâu ra sức lực mà chống người rồi nhặt lấy con dao trên đất, sau đó giận dữ đâm một nhát lên đùi của Trần Nhiên, lại hét lớn về phía bên này: “Tần tổng, nhanh cướp lấy súng của anh ta đi.”

Tần Mộ và Tần Duyệt lập tức bước tới, Tần Duyệt và Trần Nhiên quần lấy rồi đánh nhau, còn Tần Mộ thì nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất và hô lớn: “Tần Duyệt, em tránh ra.”

Trần Nhiên vùng vẫy đứng dậy, anh ta thấy Tần Mộ chĩa súng vào thẳng đầu mình, còn Sammi thì tay run rẩy che lại chỗ chảy máu đau đớn trên bụng, sau đó thì ngược đôi mắt đẫm nước mắt lên và nói: “Giết anh ta đi, bằng không anh ta sẽ còn tiếp tục giết người đấy, nhanh giết anh ta đi.”

Có rất nhiều gương mặt xuất hiện trước mắt của Tần Mộ, là Julia đang vật lộn trong đám cháy, là Chu Mộ Hàm biến thành cái xác khô, Phong Tĩnh rơi xuống ở bụi bằng.....Bây giờ tên ác ma tội lỗi chồng chất đang đứng trước mặt anh ấy, chỉ cần giết chết hắn thì tất cả đều có thể kết thúc.....

Anh ấy nghiêng chặt răng lại, cuối cùng di chuyển ngón tay lên cò súng.....

Trong phòng vật chứng ở Thị Cục, Tô Nhiên Nhiên và Lục Á Minh đang hồi hộp nhìn đoạn video được gửi tới.

Hôm Tần Duyệt bị bắt cóc, có một người ở toà nhà đối diện Á Cảnh đã đặt camera để quan sát và ghi lại sự di trú của chim, ai ngờ trong lúc vô tình cũng quay lại hình ảnh ở mái nhà bên này, vì thế đặc biệt gửi tới Cục cảnh sát.

Nhưng lúc đó bọn họ bận bịu sắp xếp người bảo vệ Tần Mộ đi cứu Sammi, nên tạm thời chưa kịp xem kỹ đoạn video này, mà bây giờ, trực giác của Tô Nhiên Nhiên cho rằng có lẽ trong đoạn video này có chứa đáp án mà bọn họ muốn.

Chỉ thấy hình ảnh trong video, Trần Nhiên trước tiên cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó mở cửa căn phòng lưu trữ ra, sau đó kéo Tần Duyệt đang bất tỉnh vào, lại mở cái ba lô màu đen trên người và lấy một quả bom ra.

Anh ta cẩn thận đỡ quả bom ra, cánh tay không ngừng run rẩy, sau đó lại lo lắng đặt quả bom xuống, rồi cuối cùng mới đóng cửa lại.

Một lát sau, anh ta từ bên trong đi ra, cả đầu toát đầy mồ hôi, anh ta bắt đầu gọi điện thoại cho ai đó, rồi lại đẩy cửa hé hé ra quyết tâm nhìn quả bom đã được đặt kia, sau đó thì vừa nói gì đó rồi vừa đi vào trong.

Sau một lúc, cuối cùng anh ta cũng đi ra, trên mặt là biểu cảm thở phào nhẹ nhõm.

Tô Nhiên Nhiên nhăn mày kết luận: “Anh ta không phải là Hàn Sâm, Hàn Sâm là một người cực kỳ thành thạo về máy móc đạn dược, quả bom kia nhất định sẽ là do hắn tự chế tạo ra. Nhưng Trần Nhiên rõ ràng là rất sợ bom.....Thậm chí, anh ta còn không dám ở chung với quả bom trong một thời gian dài nữa, vì vậy anh ta mới ra ngoài gọi điện thoại vì sợ quả bom sẽ phát nổ.”

“Vào lúc này thì anh ta sẽ gọi cho ai chứ?”

“Anh ta đang hỏi một người làm thế nào để khởi động quả bom kia. Vì vậy, sau khi anh ta đã hỏi rõ thì liền quay về khởi động quả bom, sau đó mới rời khỏi.”

Người kia là ai, đương nhiên chính là người đích thân chế tạo ra quả bom.

Lục Á Minh nhanh chóng nói với kỹ thuật viên: “Phóng to hình ảnh lên, xem màn hình điện thoại của anh ta.”

Kỹ thuật viên vội vàng dừng hình ảnh vào lúc anh ta đang gọi điện thoại trong video lại, hình ảnh không ngừng được phóng to lên, cuối cùng cũng có thể thấy tên người gọi ở trên màn hình——Sammi.

MỎ LỖ HỒNG

Khi tất cả mọi người trong phòng nhìn thấy tên Sammi xuất hiện thì lập tức hoảng sợ, ai ấy đều không nhìn được mà cảm thấy run rẩy cả người.

“Tại sao cô ta muốn làm như vậy? Tại sao phải dùng bản thân làm mồi nhử?” Một người cảnh sát khó hiểu hỏi.

“Cô ta muốn ép Tần Mộ đến đường cùng, làm anh ấy sụp đổ, giết chết người mà anh ta cho rằng mình luôn hận.....”

Nhưng nếu anh ấy phát hiện mình giết sai người thì thế nào, người anh ấy giết chẳng qua chỉ là một con rối do Hàn Sâm sắp đặt, thậm chí chỉ là một người vô tội bị cuốn vào, khi đó anh ấy phải đối mặt với bản thân thế nào.....

Không ai dám nghĩ đến câu trả lời, Lục Á Minh siết chặt năm đấm rồi đấm lên bàn, xoay người hét lớn: “Định vị đâu? Có tìm được định vị không?”

Trong kho phế liệu bỏ hoang, ánh Mặt trời xuyên qua cửa sổ thông gió rồi chiếu lên bốn người đang giằng co trên mặt đất.

Cả người Tần Mộ đầy mồ hôi, tay giơ súng lên không ngừng run rẩy, nhưng có thể nào cũng không bấm cò được.

Trần Nhiên đỡ chân bị thương nằm trên mặt đất, ánh mắt phẫn nộ giận dữ nhìn về phía Sammi.

Sammi cuộn tròn cả người lại, hơi thở thoi thóp, ả ngửa đầu dùng sức lực yếu ớt nói: “Tần tổng, nhanh giết anh ta đi, chờ anh ta hồi phục thể lực thì sẽ không kịp nữa đâu!”

Trần Nhiên há miệng muốn nói gì, nhưng g cổ họng lại đau đớn đến nỗi không thể phát ra âm thanh được, lúc này anh ta chợt nhớ tới chai nước mà Sammi đưa cho anh ta trước khi Tần Mộ tới.

Ả đàn bà này là một con rắn độc, anh ta đã hiểu rõ lúc ả dạy anh ta cách giết chết Phong Tĩnh mà không để lại bất kỳ dấu vết nào. Nhưng ai bảo anh ta mê ả như điều đồ, cam tâm tình nguyện làm bất cứ điều gì vì ả.

Ả nói với anh ta rằng Tần Mộ là kẻ thù của ả, vì vậy muốn vẽ ra một cái bẫy rồi dụ anh ấy vào, sau đó lại diễn một vở kịch khiến anh ấy phải sợ hãi đến tột cùng, bị giết chết bởi người anh ấy tin tưởng nhất.

Anh ta không lường lự mà đồng ý, thậm chí còn dựa theo kế hoạch mà nhốt một cái răng của ả trước camera, lúc đó anh ta luôn kiểm chế để đôi tay không run rẩy, hết như khi anh ta giết chết Phong Tĩnh vậy.

Nhưng anh ta không muốn bị ả coi thường, anh ta cần phải chứng minh bản thân có năng lực để đứng bên cạnh ả. Ai ngờ tới cuối cùng, anh ta cũng chỉ là một quân cờ trong tay của ả thôi, ả còn cố tình cầm con dao bên chân mà đâm vào đùi của anh ta, cuối cùng giọng nói của anh ta cũng mất đi khả năng biện minh do chính kế hoạch mà ả thiết kế.

Nỗi hận thù điên cuồng và đau đớn ở trong lòng anh ta đang quay cuồng thành một cơn lốc xoáy, chôn vùi hết thủy lý trí còn sót lại, vì thế anh ta cũng bất chấp cái họng súng đang chĩa về phía mình mà dữ tợn nhào qua phía Sammi.....

Anh ta muốn bóp chết ả! Cho dù có chết thì bọn họ cũng phải chết chung một chỗ!

Vẻ mặt của Tần Mộ thay đổi, không thông dong suy nghĩ nữa mà hạ quyết tâm, sau đó run rẩy ấn vào cò súng.....

Nhưng lúc này Tần Duyệt lại bất ngờ lao đến và húc ngã Trần Nhiên xuống đất, sau đó lại áp cánh tay lên cổ của anh ta, rồi ngẩng đầu hét lớn: “Anh! Anh bình tĩnh lại đi, anh giết hắn thì anh sẽ khiến mình trở nên giống hắn mà thôi!”

Cả người Tần Mộ run rẩy dữ dội. Đúng vậy, Hàn Sâm đã từng nói rằng bọn họ rất giống nhau, vì vậy mới cố chấp muốn anh ấy trở thành bạn đồng hành của hắn.

Nhưng anh ấy thì không phải! Anh ấy không thể vì hận thù và ham muốn cá nhân mà cướp đi mạng sống của một người được, cho dù người này là một tên ác ma hai tay dính đầy máu thì cũng phải chờ sự kết án của pháp luật.

Tần Duyệt thấy vẻ mặt của anh ấy dần thả lỏng thì lại húc vài cú đấm làm Trần Nhiên hôn mê, sau đó dùng dây thừng trên mặt đất trói hai tay anh ta ra đằng sau, rồi cười nói: “Không sao rồi!”

Lúc này, Tần Mộ mới chần chờ buông khẩu súng xuống, anh ấy thấy Trần Nhiên đã không còn có năng lực chống trả nữa thì cuối cùng cũng thở phào, cong người há to miệng mà thở hổn hển, chỉ cảm thấy cả người đều mềm nhũn.

Vào lúc này, Sammi vốn đang nằm trên mặt đất bỗng đứng bật dậy, túm lấy Tần Duyệt đang đứng trước mặt, rồi đặt con dao trong tay lên cổ của anh, sau đó quay đầu và lạnh lùng nói: “Frank, mày làm tao thật thất vọng.”

Giọng nói của ả bất ngờ trở nên trầm thấp khiến cả người Tần Mộ như bị sét đánh, không dám tin tưởng mà lao đảo về sau vài bước, “Cô!”

Ả lại nở một nụ cười quyến rũ: “Sao, không nhận ra tao à? Xem ra tao đóng giả rất thành công.” ả thờ dài, dùng mũi chân đá Trần Nhiên trên mặt đất và nói: “Vốn dĩ mày giết hắn ta thì tất cả có thể kết thúc rồi, nhưng mày cứ khăng khăng đấu tranh vô ích, vậy bây giờ.....Đành phải lấy mạng sống của em trai này tới trao đổi thôi.”

Tần Mộ gần như không thể chấp nhận được sự thật trước mắt, nhưng ngay sau đó, từng mảnh vỡ nhỏ vụn trong đầu của anh ấy được chấp ráp lại, dần dần phác thảo nên một hình dáng rõ ràng.....

Lúc Lục Á Minh tới hỏi thăm thì ả giả vờ nhớ tới vụ án tấn công tình dục của bộ phận Nhân Sự, cố tình ám chỉ mục tiêu tiếp theo là Vương Văn Khuê, đại diện cho sự dâm dục.

Anh ấy chạy vào trong văn phòng của Trần Nhiên để hỏi rõ, khi ấy Trần Nhiên rõ ràng như muốn nói cái gì đó, nhưng đúng lúc đó thì Sammi lại xông vào cắt ngang.

Hơn nữa, tại sao Sammi có thể hiểu rõ thói quen và sở thích của anh ấy, căn bản không cần anh ấy nói nhiều mà ả có thể xử lý hết mọi việc khiến anh vừa lòng hợp ý.

Rõ ràng là một người quen thuộc như vậy nhưng tại sao anh không thể nghĩ tới, bởi vì Hàn Sâm đã sử dụng cách nguy trang an toàn nhất, vì vậy hắn mới dám công khai đứng bên cạnh anh ấy, và tất nhiên lên kế hoạch dụ anh sập bẫy.

Mà bây giờ, ả đứng ở nơi đó, hệt như bảy năm trước trong phòng thí nghiệm, nở nụ cười đầy hứng thú, nói: “Không bằng chúng ta lại chơi một trò đi.”

Con dao của ả càng ép chặt vào, sau đó lại liếc mắt nhìn Trần Nhiên trên mặt đất và nói: “Mạng của hắn ta với em trai mày, mày chọn một người đi.”

Cơ bắp cả người Tần Duyệt căng cứng, cao dao dính máu vẫn cứ ấn vào cổ của anh, vì vậy anh cố gắng lùi về sau và nói: “Anh, anh đừng nghe hắn! Hắn muốn huỷ hoại anh đấy, chúng ta không thể để hắn được như ý muốn.”

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng: “Mày tưởng tao không dám giết mày hả, nếu không phải mày may mắn thì bây giờ đã xuống lỗ chờ anh trai mày từ lâu rồi.” Nói xong thì tay của ả dùng thêm lực, mũi dao lập tức vẽ một đường trên cổ của Tần Duyệt.

Tần Duyệt đau đến mức hít một hơi lạnh còn Hàn Sâm thì bật cười sung sướng.

Nói cũng đáng tiếc, nếu Tần Duyệt thật sự bị nổ chết thì hôm nay Tần Mộ nhất định sẽ càng thêm điên cuồng, chứ không có khả năng còn cơ hội mà nương tay với Trần Nhiên.

May là tình huống của Tần Mộ bây giờ cũng chả khác hơn là bao, anh ấy giơ cây súng lên chĩa vào Trần Nhiên, trên trán hiện lên đầy gân xanh, như là đang đau khổ chọn lựa.

Hàn Sâm hài lòng nheo mắt lại và nói: “Tao đếm đến 5, nếu mày không nổ súng giết Trần Nhiên thì có thể mày không còn gặp lại được em trai của mày đâu.”

Sau đó, ả chậm chậm đếm số, cũng không vội đếm tiếp mà kiên nhẫn thưởng thức vẻ mặt đau đớn giãy giụa của Tần Mộ, mấy lần anh ấy giơ súng lên nhưng rồi lại yếu ớt thả xuống, sau đó che lại gương mặt bị đẩy đến bờ vực sụp đổ.

Lúc này, Tần Duyệt bỗng lên tiếng: “Này, mày làm gì mà cứ nhất định phải ép anh trai của tao thế? Bộ thú vị lắm sao?”

Hàn Sâm bị anh cắt ngang nên tay cầm dao không kiên nhẫn mà ấn sâu vào một tấc, quát lên: “Mày câm miệng cho tao!”

Tần Duyệt cẩn thận né ra sau, nói tiếp: “Thật ra sao mày cứ nhất định phải bắt anh tao trở thành bạn đồng hành chứ, tao thấy tao thích hợp hơn nè. Mày xem đi, tao tàn nhẫn hơn so với anh ấy, cũng chẳng bắn khoả nhiều như anh ấy, còn nữa, tao còn đẹp trai hơn anh ấy nữa.”

Hàn Sâm tỏ vẻ thích thú, cười nói: “Tao rất thích tính cách của mày đấy, nhưng mà mày lại không có tư cách này.”

“Tại sao? Bởi vì anh trai tao nắm quyền thừa kế của tập đoàn Tần thị sao?”

Về mặt của Hàn Sâm thay đổi, Tần Duyệt quay đầu đi, nửa thật nửa giả nhìn chăm chăm ả: “Thứ mày muốn không chỉ là người bạn đồng hành đơn giản như vậy, đúng không?”

“Câm miệng!” Hàn Sâm siết chặt cổ của anh lần nữa, trong mắt hiện lên ý muốn giết người.

Lúc này, Tần Mộ như tỉnh táo lại, bắt đầu cố gắng thương lượng với Hàn Sâm: “Cuối cùng là mày muốn cái gì, có lẽ chúng ta có thể thương lượng.”

Hàn Sâm nghiêng đầu cười khẩy: “Sao, muốn kéo dài thời gian à? Tưởng tao ngu lắm chắc? Chờ mày giết hẳn ta thì tao sẽ từ từ nói với mày.”

Tần Duyệt nhận lúc ả không tập trung, bèn nhanh chóng di chuyển tay phải về phía cửa, sau đó chỉ thấy một cái bóng đen men theo bức tường và chạy vào, không đợi Hàn Sâm phản ứng lại thì nhanh chóng nhảy lên trên mặt của ả, hai đôi tay múa may cào loạn xạ khắp mặt của ả.

Hàn Sâm đột ngột không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy đau nhức, theo quán tính duỗi tay ra muốn che mặt lại, Tần Duyệt nhận cơ hội dùng khuỷu tay đẩy con dao kia xuống trên mặt đất.

Sau đó anh che cổ lại rồi chạy đến Tần Mộ đang giơ súng ở bên cạnh, rồi lại huýt sáo về phía bên kia, đặc ý chào hỏi: “Lỗ Trí Thâm, lại đây nào.”

Lúc này, Lỗ Trí Thâm mới rời khỏi mặt của Hàn Sâm, nhảy bắn vào lồng ngực của Tần Duyệt, nó ngửa mặt lên nhe răng cười với anh tựa như tranh công.

Hàn Sâm ôm mặt chửi ầm lên, lúc ngẩng đầu thì thấy Tần Mộ chĩa họng súng vào ả, nên thẹn quá hoá giận hét lớn: “Tụi mày!”

Tần Duyệt khen ngợi nhìn Lỗ Trí Thâm trong lồng ngực, may lúc anh ra cửa cũng cẩn thận mà nhét Lỗ Trí Thâm trong lồng ngực, sau đó lại lén thả nó ra ở ngay ngoài cửa, rồi giải thích với nó phải tùy cơ ứng biến, không ngờ nó thật sự có thể hiểu được ý của anh.

Anh xoa đầu của Lỗ Trí Thâm như khen thưởng, quyết định khi trở về sẽ sắp xếp buổi xem mặt cho nó, không thể cứ bắt nó làm con khi FA chỉ biết ‘quay tay’ được.

Tần Mộ thấy Tần Duyệt không sao thì thở phào, sau đó lại chĩa họng súng về phía Hàn Sâm và nói: “Tự lấy dây thừng trói mình lại đi, tao nghĩ cảnh sát cũng sắp đến rồi.”

Trong mắt Hàn Sâm đầy dữ tợn, hắn chậm chậm lấy một chiếc điều khiển từ xa trong người ra, lau đi vết máu trên mặt rồi cười nói: “Mày vui sớm quá rồi đấy, xung quanh đây đã chôn bom rồi, mày mà dám nổ súng thì chúng ta chết chung.”

Tần Mộ và Tần Duyệt nhìn nhau một cái, nhất thời không đoán được lời nói của ả là thật hay giả.

Đúng lúc này, một viên đạn từ cửa sổ thông khí bay vào, trực tiếp xuyên qua tay phải đang cầm

chiếc điều khiển từ xa của Hàn Sâm, rồi một viên đạn khác lại bắn thủng vào đầu gối của ả khiến ả đau đớn kêu rên thảm thiết, chiếc điều khiển từ xa rơi xuống đất, Tần Duyệt ngay lập tức lao tới rồi đá văng nó ra xa.

Sau đó, cả đám người từ ngoài chạy vào, Lục Á Minh đi đằng trước, ra lệnh cho hai cảnh sát còng tay Hàn Sâm đang nằm trên mặt đất lại, sau đó đi đến bên cạnh Tần Mộ và hỏi: “Sao rồi, không có việc gì chứ?”

Tần Duyệt liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Tô Nhiên Nhiên đứng trong đám người, đang nôn nóng nhìn về phía này, thế là anh vội vàng bước lên ôm chặt lấy cô làm Lỗ Trí Thâm ở trong lồng ngực bị ép đến kêu chút chút.

Tô Nhiên Nhiên giơ tay chạm nhẹ vào vết thương trên cổ của anh, nhíu mày hỏi: “Anh có đau không?”

Tần Duyệt ghé sát bên tai của cô, và nói: “Em hôn một cái thì hết đau ngay.”

“Khụ khụ!” Lục Á Minh thật sự không nhịn được mà lớn tiếng ho khan, Tần Duyệt quay đầu thì thấy ai nấy đều là biểu cảm không nỡ nhìn thẳng, nhưng anh vẫn bám chặt vào Tô Nhiên Nhiên: Cho mấy người loé mù mắt luôn!

Lục Á Minh nhịn xúc động muốn vỗ trán xuống, ông quay đầu lớn tiếng ra lệnh: “Còng Trần Nhiên lại rồi đưa anh ta về cùng luôn.”

Lúc này, Hàn Sâm nằm trên mặt đất vẫn còn đang đau đớn, tay và đùi của ả không ngừng chảy máu, Lục Á Minh nhíu mày suy nghĩ rồi nói với hai người hình cảnh áp giải ả: “Gọi thêm hai người nữa đưa cô ta tới bệnh viện trước đã, sau khi cầm máu rồi thì đưa về. Nhớ kỹ nhất định phải cẩn thận, không thể để cô ta chạy thoát.”

Có điều ông dặn dò thế thôi nhưng trong lòng thì cũng hiểu rõ, bây giờ Hàn Sâm xem như là tên vô dụng bỏ đi rồi, căn bản chẳng thể làm cái gì được nữa.

Ông lại nhìn về phía Tần Mộ: “Anh Tần, anh cũng cùng chúng tôi về Cục lấy lời khai đi.” Sau đó ông liếc nhìn vết thương trên cổ của Tần Duyệt, rồi nói với một người cảnh sát khác: “Tiểu Tiểu, cậu dẫn anh ấy đến bệnh viện đi, lấy lời khai ở đó cũng được.”

Tần Duyệt không mấy hài lòng, mỗi mắt trông mong nhìn Tô Nhiên Nhiên, Lục Á Minh đã nhìn thấu ý đồ của anh, bèn nói: “Tô chủ kiểm cũng quay về Cục thôi, vụ án này có vài chứng cứ cần xử lý.”

Tô Nhiên Nhiên chỉ đành quay đầu dễ dàng: “Anh đến bệnh viện trước đi, về nhà đợi em.”

Lúc này, Tần Duyệt mới chẳng mấy tình nguyện thả tay ra, sau đó lại suy nghĩ, chỉ cần chịu đựng đến khi cô trở về thì muốn thế nào cũng được, thế là anh lại không nhịn được mà cười trộm.

Cuối cùng, Lục Á Minh sắp xếp yên ổn hết tất cả mọi việc rồi dẫn mọi người lên xe, mấy chiếc xe dọc theo đường nhỏ yên ắng quay trở về, không một ai chú ý có một chiếc xe SV màu đen từ trong rừng cây chạy ra, xa xa đã đuổi kịp chiếc xe chở Hàn Sâm kia.....

Lúc Tô Nhiên Nhiên hoàn thành xong công việc trong tay thì trời cũng đã tối, cô nhớ đến vết thương của Tần Duyệt, nên móc điện thoại ra nhắn tin WeChat cho anh: Vết thương của anh thế nào rồi, em về ngay đây.

Tần Duyệt trả lời rất nhanh: Đã rửa ráy sạch sẽ, đang đợi em đây.

Mặt Tô Nhiên Nhiên nóng lên, cái người này không lúc nào đứng đắn được hết.

Cô cất điện thoại đi, một chiếc xe đột ngột dừng bên cạnh cô, Tần Mộ ló đầu ra khỏi cửa sổ xe, cười nói: “Trùng hợp vậy, để anh đưa em về.”

Vì thế cô mở cửa xe ra, Tần Mộ mới vừa gỡ bỏ được rắc rối nên tâm trạng hiếm khi được thả lỏng, anh ấy cực kỳ nghiêm túc nói với Tô Nhiên Nhiên: “Nói nữa, lần này đúng thật là rất cảm ơn em, nếu không nhờ có em thì có lẽ anh đã bị Hàn Sâm hãm hại từ lâu rồi.”

Tô Nhiên Nhiên thất thần “ừ” một tiếng, ánh mắt nhàn nhạt dừng bên ngoài cửa sổ, cô buồn rầu suy nghĩ lơ như lát nữa anh lại bắt mình nói ra cái câu kia thì làm sao bây giờ, hơn nữa.....Anh sẽ không thật sự muốn.....Rõ ràng anh còn bị thương mà.....Trong lúc hoảng hốt thì hình như cô nghe thấy Tần Mộ nói tiếp gì đó.

Tần Mộ thấy cả đường đi mình cứ bị phớt lờ thì trong lòng ít nhiều cũng hơi không thoải mái. Đến khi tới dưới lầu Tô gia thì Tô Nhiên Nhiên mới hoàn hồn, cô đang định cởi đai an toàn ra thì Tần Mộ đột nhiên rướn người lại gần và cười nói: “Em có biết theo nghi thức phương Tây thì bây giờ nên làm gì không?”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị anh ấy nhẹ nhàng hôn lên má và nói: “Goodbyekiss.”

Cả người Tô Nhiên Nhiên cứng đờ, trong khoảnh khắc đó, cô đột nhiên nhận ra: Hoá ra cô chỉ có thể chấp nhận mình Tần Duyệt hôn cô.

Tần Mộ vốn dĩ muốn chọc cô thôi, ai biết cô chẳng có phản ứng gì mà cứ thừ người ra ngồi đó, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn anh ấy một cái, vì thế anh ấy đành hận hực quay đầu đi, ai ngờ lúc này lại phát hiện Tần Duyệt không biết đã đứng trước cửa sổ xe từ khi nào, anh đang khoanh tay giận dữ nhìn hai người họ.

Anh ấy dựa lưng vào ghế rồi thè lưỡi ra và nói: “Tiêu, bị bắt quả tang rồi.”

CHỈ MÌNH ANH ĐƯỢC KHIẾN EM MẤT TẬP TRUNG

Tần Duyệt nhận được tin nhắn của Tô Nhiên Nhiên thì canh giờ rồi đi xuống dưới lầu chờ, ai ngờ kế hoạch gặp gỡ ngọt ngào nhu tình ban đầu thế mà lại biến thành nhìn thấy cô đang thăm thiết chào tạm biệt với người khác, đúng là muốn anh tức điên đến nổ tung mà.

Anh đen mặt đi đến bên cạnh ghế lái, sau đó đá lên cửa xe một cái rồi hét lớn: “Anh mợ nó xuống đây cho em!”

Cách một tấm kính xe, Tần Mộ khiêu khích chớp mắt nhìn anh: “Tại sao anh phải xuống?”

Xuống rồi bị nó đánh cho một trận à, tưởng anh ấy ngốc chắc.

Vì thế, Tần Duyệt bắt đầu đập cửa sổ “rầm rầm rầm” mấy tiếng đúng to, bày ra tư thế như muốn phá hư xe luôn vậy.

Tô Nhiên Nhiên vội vàng mở cửa xe rồi chạy xuống, sau đó cô nín Tần Duyệt lại, nhíu mày nói: “Trẻ rồi, anh đừng làm ồn nữa, đi lên trước đi.”

Tần Duyệt tức giận lườm cô một cái, sau đó mặt lầm lìm, tay nhét túi quần đi về, Tô Nhiên Nhiên bất đắc dĩ thở dài, không nhanh không chậm đi theo.

Ánh sáng màu cam trên chiếc đèn đầu đường kéo dài bóng dáng của hai người, lúc thì chồng chéo, lúc thì tách ra, nhưng bước chân trước sau vẫn ở cùng một chỗ.

Tần Mộ ghé vào trên tay lái, yên lặng nhìn hai người bọn họ trong chốc lát, sau đó cười rồi đập chân ga lái xe rời đi.

Cuối cùng hai người cũng vào nhà, Tần Duyệt đóng sầm cửa lại, khoanh tay trước ngực rồi đi đến ngồi oạch trên ghế sofa, cả người đầy ý: Bây giờ ông đây rất không vui, nhanh tới dỗ dành đi nào!

Chỉ tiếc, trên phương diện này thì Tô Nhiên Nhiên có thể nói là một người mù, cô gọi hai tiếng nhưng không thấy đằng ấy trả lời lại, vì thế cô bước lên lầu, nghĩ cả ngày hôm nay chưa đoái hoài tới Alpha, không biết nó có ăn gì chưa nữa.

Tần Duyệt quay đầu thấy bộ dáng không tim không phổi của cô thì lập tức giận đến nghiến răng, anh đứng bật dậy đuổi theo cô, rồi ôm lấy eo cô đi thẳng một đường vào phòng, anh lấy mũi chân đá cửa ra, sau đó đè cả người cô lên trên giường, hai chóp mũi ma sát vào nhau, anh bất mãn phàn nàn: “Em để anh ấy hôn em!”

Tô Nhiên Nhiên lấy tay chống lên ngực anh, “Thứ nhất, em không để anh ấy hôn, thứ hai, cái đó đâu có gọi là hôn.”

“Vậy sao em không tránh đi?” Tần Duyệt không buông tha, anh thò tay vào trong áo, véo mạnh

phần thịt mềm trên eo của cô.

Tô Nhiên Nhiên vừa ngửa vừa tê, cô không nhìn được mà vịn vịn tránh ra nhưng vẫn phân tích với anh một cách rất trật tự: “Lúc anh đang thất thần thì độ nhạy bén đối với mọi thứ xung quanh cũng sẽ bị chậm lại, vì thế nó không đại diện cho nguyện vọng thật sự của em.”

Tần Duyệt lại tức điên lên, giờ phút này mà còn có thể nghiêm túc lên lớp anh nữa cơ đấy. Anh quyết định, bằng bất cứ giá nào thì hôm nay cũng phải cho cô một bài học mới được.

Vì thế, bàn tay to lớn của anh đi thẳng lên trên rồi mở nút áo của cô ra, hơi thở nóng rực liên tục quét quanh vành tai: “Tại sao em thất thần?”

Tô Nhiên Nhiên cong người muốn tránh đi bàn tay của anh nhưng ai biết lại vừa hay chiều theo ý định tiếp theo của anh, cả người cô run rẩy mềm nhũn, từng chữ nói ra cũng rung lên: “Bởi vì em nghĩ về anh.”

Động tác của anh dừng lại, sau đó lại kề sát lên mặt của cô, khàn giọng hỏi: “Thật sao?”

Hơi thở của cô dồn dập, nhưng trong mắt lại sáng ngời: “Thật mà.”

Đúng vậy, cô gái của anh từ trước tới giờ đâu phải là người sẽ nói dối để dỗ dành người khác đâu.

Khoé môi của anh nhếch cao lên, trong lòng thì như nở hoa khắp cả núi đồi, anh duỗi tay dịu dàng ôm lấy gương mặt của cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen khiến anh mê đắm, những con sóng chan đầy mê mông đánh đu, trong mắt phản chiếu hình ảnh của anh: Cười hết như một đứa nhóc hai tay ôm đầy kẹo.

Anh cúi đầu hôn lên môi của cô, hương vị của cô ngọt ngào và quyến rũ khiến anh nếm mãi cũng không thấy đủ, đầu lưỡi anh khẽ liếm dọc theo hàm trên, quần quýt gặm mút đôi môi của cô, anh gấp gáp không chờ nổi nữa mà muốn nuốt chửng cô vào trong bụng.

Bầu không khí xung quanh bỗng trở nên hết sức khô nóng, da thịt cọ sát đốt cháy thành ngọn lửa, khắp người như có dòng điện chạy qua. Cô khẽ cúi gập người, giao phó cả người cho bàn tay của anh, ngay cả hô hấp cũng bị anh giam cầm lại, cả người mềm như vũng nước để mặc anh xoa và vân vê, quấy đảo thành một con sóng xô nghiêng nát toàn bộ lý trí của cô thành từng mảnh.

Trong cơn hoảng hốt, đôi môi của anh di chuyển, đầu tiên là cố tình chà sát chỗ mẫn cảm sau tai của cô, thổi vào hơi thở nóng rực: “Sau này chỉ mình anh được khiến em mất tập trung được thôi.” Sau đó anh lại dời xuống chút nữa, mái tóc ngắn châm chích men theo gò má xuống dưới cằm làm cô ngửa ngay, cách một lớp áo mà ngậm lấy cô.

Đầu óc của Tô Nhiên Nhiên nổ tung, cô cố gắng níu giữ lấy một tia tỉnh táo cuối cùng, đè tay lên đầu của anh rồi thở gấp nói: “Anh đừng....Em có chuyện muốn nói với anh....”

“Không nghe!” Anh đang chinh chiến hăng say nên không muốn nghe cô nói mấy câu mất hứng, anh cản mạnh cô một cái, sau đó lại ngẩng đầu lên, cười xấu xa nói: “Đợi lát nữa sẽ để em kêu.”

Sự cọ sát mang theo cảm giác run rẩy khiến cô muốn hét lên chói tai, nhưng cô vẫn bướng bỉnh

ôm đầu anh ngẩng lên, để anh đối diện với cô.

Sau đó, cô hít sâu một hơi, trong đôi mắt mê ly ánh lên sự kiên định, cô nhẹ giọng nói: “Tần Duyệt, em cảm thấy.....Em có lẽ hơi thích anh.....”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi đã là giới hạn mà cô có thể nói được rồi, trái tim đập loạn nhịp.

Tần Duyệt mở to đôi mắt nhìn cô, lặp lại từng chữ trong đầu, sau đó lại vùi đầu xuống, làm như mừng như điên rồi lại có hơi thẹn thùng, trái tim thì đau âm ỉ, ngay cả hốc mắt cũng ươn ướt.

Từ giờ trở đi, không chỉ có đường đi mà toàn bộ hành tinh này đều là anh, và cô sẽ ở bên cạnh anh, trao tất cả sao trời vũ trụ vào lòng bàn tay của anh.

Tô Nhiên Nhiên không thấy anh trả lời, tuy cô đã sớm biết được tấm lòng của anh, nhưng ít nhiều gì vẫn có hơi thấp thỏm, vì thế cô siết chặt lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lại, rồi chần chừ hỏi: “Vậy anh.....”

Cô còn chưa nói xong thì Tần Duyệt đã nhanh chóng ngẩng đầu hôn lên môi của cô, sau đó thì thầm: “Anh yêu em.”

Lời thú nhận ấm áp và trực tiếp khiến gương mặt cô đỏ ửng, cô không được tự nhiên quay đầu đi, còn lẩm bẩm: “Đâu có bảo anh nói câu này đâu.”

Tần Duyệt phúi chóp mũi của cô: “Anh đâu có keo kiệt như em vậy, nếu em muốn nghe thì anh nói bao nhiêu lần cũng được.”

Câu này làm cô không biết phải làm thế nào, trả lời ra sao, vì thế cô dứt khoát duỗi tay che đôi mắt của anh, nhưng khoé miệng lại không nhịn được mà cong lên, cuối cùng không nhịn lại được mà cười thành tiếng.

Điều này làm anh không vui mấy, anh kéo tay cô xuống, lại đặt lòng bàn tay của cô vào miệng mà gặm cắn, sau đó nói: “Có gì buồn cười chứ.”

Cô cực kỳ thành thật nhìn anh đăm đăm rồi nói: “Chỉ là muốn cười mà không nhịn được thôi.”

Anh đột nhiên hiểu ra, hũ mật trong lòng như bị đánh đổ, nước mật chảy ra khắp nơi, anh cúi xuống dán bên tai của cô lần thứ hai, nói như một lời tuyên thệ: “Tần Duyệt anh cả đời này chỉ yêu mình Tô Nhiên Nhiên em.”

Cả người cô hơi run rẩy, cô duỗi tay vòng lấy cổ của anh, lại không nhịn được mà bắt bẻ: “Anh nói sai rồi, cảm xúc của con người rất dễ dao động tùy vào hoàn cảnh, vì vậy nói cả đời thì đúng là nghiêm khắc quá.”

Lửa giận của Tần Duyệt lại phụt lên, anh cắn lỗ tai của cô rồi giận dữ nói: “Em không thể nói ít đi vài câu sao?”

Anh thấy vẻ mặt của cô vẫn đầy tinh thần nhìn anh thì tức giận đến nổi nghiến răng, xem ra khi này anh làm còn chưa đủ, cần phải chinh chiến đến khi cô không thể suy nghĩ bình thường mới được, vì thế bàn tay của anh men lên trên, lúc anh đang định tập hợp binh lính để tái chiến thì đột nhiên sờ đến

một đồ vật lạnh lạnh ở dưới gối đầu của cô.

Trong lòng anh tò mò bèn duỗi tay xuống bên dưới và lấy ra xem: Hoá ra là một cặp còng tay!

Tần Duyệt nhìn xong thì hai mắt sáng lên: “Đệch, còn biết chơi đùa hơn cả anh nữa sao!”

Tô Nhiên Nhiên vội vàng ngồi dậy giải thích: “Hôm qua em tìm ở trong Cục, vốn định để hôm nay anh cầm theo nhưng lại sợ vướng víu, thế nên em cứ giữ nó trước.”

Sau đó, cô cảm thấy vẻ mặt của người trước mặt không đúng lắm, trực giác mách bảo cô rằng nguy hiểm sắp ập đến rồi, vì thế cô không nhìn được mà chạy ra ngoài, ai ngờ giây tiếp theo, cổ tay cô chợt cảm thấy mát lạnh, hai tay cô bị còng ở trên đỉnh đầu khiến cô gấp gáp hô to: “Anh muốn làm gì?”

Tần Duyệt ngồi lên người của cô, cực kỳ đặc ý ném chìa khoá lên bàn, sau đó lại cúi người cắn cái cút trước ngực của cô, “Hôm nay cho dù thế nào cũng phải ‘tính sổ’ với em!”

Sau khi tất cả thở dốc trở nên bình tĩnh, Tô Nhiên Nhiên cảm thấy như mình vừa mới trải qua một cuộc chiến ác liệt, vừa chật vật vừa mệt mỏi, nhưng người đó lại không chịu buông tha mà cứ quẩn quýt lấy cô mà nói: “Thật ra trình độ bình thường của anh không phải thế. Lần sau anh có thể chứng minh cho em xem, hoặc là anh xuống mua ngay bây giờ rồi lập tức cho em biết.”

Đôi mắt của Tô Nhiên Nhiên sắp không mở ra nổi, đâu thềm quan tâm trình độ bình thường của anh là gì, vì thế cô đẩy đầu anh ra như xua ruồi muỗi, sau đó khó chịu nói: “Ngủ.”

Tần Duyệt cũng mệt mỏi nhưng anh không muốn ngủ, sự hưng phấn đêm nay làm anh không muốn bỏ lỡ một khoảnh khắc nào cả, vì thế anh chống đầu khể nhìn chăm chăm gương mặt đang ngủ của cô, lại không nhìn được mà duỗi tay mân mê khều vài sợi tóc trên má của cô.

Tô Nhiên Nhiên bị anh chọc đến ngứa ngáy, cơn buồn ngủ vì thế cũng vơi đi, cô mở mắt ra và nhìn chăm chăm anh, hỏi: “Rốt cuộc anh thích em vì điều gì?”

Vấn đề này nàng nghĩ mãi vẫn không thông suốt được, anh nói anh chưa bao giờ làm điều này với người khác, nhưng tại sao sẽ là cô.

Anh bật cười nói: “Tại sao anh không thể thích em chứ.”

Cô mím môi, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không hiểu được: “Thật ra ở chung với em rất nhàm chán, hơn nữa, em chả hiểu tình thú đâu.

Đầu ngón tay hơi lạnh của anh men theo gương mặt rồi dờ xuống trên môi của cô, anh không trả lời mà hỏi lại: “Vậy tại sao em lại thích anh. Rõ ràng anh có tiếng lộn xộn, vừa kiêu ngạo lại vừa đáng ghét.”

Cô cau mày lại, rất nghiêm túc phản bác: “Anh không phải!”

Trong ánh mắt của anh như có gì toả sáng, sau đó anh ngồi dậy và hôn lên môi cô lần nữa, dịu dàng nói: “Em cũng không phải.”

Cho dù ở trong mắt người khác, em có bao nhiêu thứ xấu xa, nhưng ở trong lòng anh, em mãi mãi là người tốt nhất, ai cũng không phát hiện ra được cái tốt của em.

Giống như viên ngọc trai bụi bặm, chỉ vì một người mà sáng rực rỡ.

Ngày hôm sau, lần đầu tiên Tô Nhiên Nhiên dậy trễ hơn Tần Duyệt, cô mở mắt ra thì thấy khăn trải giường lộn xộn, thế là gương mặt đỏ ửng lên, cô vội vàng cuốn khăn trải giường lại rồi ném vào trong máy giặt.

Cô đi đến phòng khách thì thấy Tần Duyệt đang bưng đến món sandwich và sữa sở trường của anh, sau đó anh ngồi xuống đối diện với cô, ý tứ sâu xa cười nói: “Em ăn nhiều một chút, ăn no rồi mới có sức tái chiến nữa chứ.”

Tô Nhiên Nhiên nuốt chút nữa phun hớp sữa trong miệng ra, trong đầu óc của người này toàn nghĩ đến cái gì đâu không thể.

Tần Duyệt thấy cô vươn đầu lưỡi ra liếm sữa bò nơi khoé miệng thì hormone trong cơ thể lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch trở lại, anh vừa định chồm người sang hôn cô một cái thì bỗng nghe tiếng xoay khoá cửa.

Tô Lâm Đình theo cơn gió nóng đi vào, vừa vào cửa thì nói với Tô Nhiên Nhiên: “Nhiên Nhiên, hôm nay con nghỉ ngơi chuẩn bị một chút đi, nhà chúng ta hôm nay có khách tới đấy.”

TÊN ĐÀN ÔNG QUÊ MÙA NÀY Ở ĐÂU RA?

“Rốt cuộc là ai đến vậy ạ?” Tô Nhiên Nhiên rửa chén đĩa ở trong phòng bếp, cô thật sự tò mò, nhà bọn họ nhiều năm nay không có khách nào ghé, hơn nữa Tô Lâm Đình còn bảo kêu người đó ở nhà ăn cơm trưa nữa.

“Là một học trò của bố, tên là Phan Duy, con cũng quen đấy, trước đây hai đứa có gặp nhau rồi.”

Tô Nhiên Nhiên rất quen thuộc với cái tên Phan Duy này, anh ta là người học trò mà Tô Lâm Đình rất tự hào, sau khi tốt nghiệp tiến sĩ thì ở lại làm trợ lý cho ông. Bây giờ Phan Duy cũng là thành viên nòng cốt của một hạng mục sinh vật mà Tô Lâm Đình đang nghiên cứu, mỗi lần Tô Lâm Đình không có ở đó thì sẽ do anh ta dẫn dắt buổi thí nghiệm.

Mấy lần Tô Nhiên Nhiên đến phòng thí nghiệm giúp đỡ thì cũng từng gặp anh ta vài lần, trong ấn tượng của cô thì đó là một người đàn ông sạch sẽ lịch sự, anh ta không lời thôi lệch thếch như đa số những người đàn ông kỹ sư khoa học gì đó, chẳng qua cô không có giỏi giao tiếp với người lạ, vì thế ngoại trừ trên công việc thì giao lưu chỉ đếm trên đầu ngón tay, trên cơ bản hai người chưa nói được mấy câu.

Cô đặt chén đĩa đã rửa sạch sang một bên, cứ cảm thấy chuyện này là lạ thế nào, sau đó cô lại quay đầu và hỏi: “Vậy tại sao bố lại kêu Tần Duyệt đi ra ngoài?”

“Đó là đúng lúc có thứ đồ nên nhờ cậu ta đi gửi giúp bố thôi, chứ bố đâu phải cố tình kêu cậu ta đi.” Tô Lâm Đình mở vòi nước ào ào, che giấu vẻ mặt tự nhiên trên gương mặt.

Tô Nhiên Nhiên vẫn cứ nhìn ông đăm đăm, ánh mắt ấy khiến ông có hơi khốn đốn, người nhà họ Tô không giỏi nói dối lắm, huống chi cái lời nói dối này cũng chẳng sáng suốt là bao.

May mắn thay lúc này tiếng chuông cửa vang lên, ông vội vàng xoa tay lên tạp dề, rồi ba bước thành hai bước mà chạy ra mở cửa.

Phan Duy mặc chiếc áo sơ mi tối màu, khí chất thanh lịch, dáng người cao lớn. Bên ngoài là ngày hè tháng sáu nóng bức, nhưng chẳng thấy có giọt mồ hôi nào vương trên trán hay trên mặt của anh ta, hiển nhiên là đã sửa soạn lại trước khi vào nhà rồi.

Tô Lâm Đình cười và dẫn anh ta vào nhà, để anh ta ngồi nghỉ tạm ở phòng khách trong chốc lát, rồi ông lại nói: “May mà em đã tới, nói là cơm nhà nhưng kỹ năng nấu nướng của thầy và Nhiên Nhiên không giỏi lắm, nghe nói em nấu ăn rất ngon, nếu không thì em tới giúp hướng dẫn nhé.”

Phan Duy cười nói: “Em nào dám hướng dẫn, giúp một tay cũng được ạ.” Sau đó, anh ta cũng không nói nhiều mà vén tạp dề rồi đi vào phòng bếp giúp đỡ.

Trong phòng bếp đột nhiên có thêm một người làm Tô Nhiên Nhiên cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, không gian hoạt động bên trong rất lớn nhưng tạp dề của người nọ cứ luôn cố ý vô tình chạm

vào tay của cô khiến cô hơi khó chịu. Hơn nữa, Phan Duy có vẻ như rất thông thạo chuyện bếp núc, còn cô thì tay chân vụng về, vì thế cô dứt khoát lau tay và nói: “Nếu không anh tới làm gì, hình như tôi cũng chẳng giúp được cái gì.”

Bàn tay của Phan Duy khựng lại, anh ta hé miệng như muốn nói gì đó nhưng Tô Nhiên Nhiên thì đã cực kỳ tự nhiên bước ra ngoài.

Tô Lâm Đình thấy cô đi ra thì kinh ngạc hỏi: “Con để cậu ấy ở bên trong làm một mình sao?”

“Vâng, con có giúp được gì đâu.” Tô Nhiên Nhiên nhìn lên phòng của Tần Duyệt, định vào ôm Lỗ Trí Thâm ra chơi một lát.

Tô Lâm Đình méo mắt: “Bậy bạ! Sao có thể để khách ở bên trong nấu ăn cho chúng ta được chứ.”

“Không phải bố bảo anh ấy vào sao?” Tô Nhiên Nhiên khó hiểu nhìn ông.

Tô Lâm Đình lập tức mắc nghẹn, ông thấy không nói được cô nên chỉ đành hậm hực tự mình đi vào trong giúp.

Có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì cuối cùng bữa cơm này cũng được dọn lên bàn, Tô Nhiên Nhiên nhìn mấy món trên bàn mà khen ngợi tận đáy lòng: “Anh thật sự là biết nấu ăn nhỉ!”

Phan Duy ngại ngùng cười, lại thay cô gấp một miếng thịt bỏ vào bát, nói: “Em nếm thử xem.”

Tô Nhiên Nhiên lại nhìn Tô Lâm Đình và hỏi: “Tần Duyệt không về ăn cơm sao ạ?”

Tô Lâm Đình vội vàng gấp một miếng đồ ăn bỏ vào trong miệng, qua loa lắc đầu, ông nghĩ thầm: Mấy người mà mình đã sắp xếp chắc là có thể giữ chân được cậu ta nhỉ.

Chỉ tiếc mọi việc không được như ý, ông vừa nghĩ đến đây thì cửa đã bị mở ra, Tần Duyệt vừa bước vào thì thấy cảnh này, anh lập tức khoanh tay nheo mắt lại, sau đó dựa vào cạnh cửa rồi dùng gót chân đóng cửa cái “rầm” lại.

Tô Nhiên Nhiên thấy anh về thì vội vàng hỏi: “Anh ăn cơm chưa, đúng lúc ngồi ăn luôn đi.”

Tần Duyệt vuốt vài sợi tóc ướt dính lên trán, nở nụ cười sâu xa rồi nói: “Nóng quá, anh lên thay bộ đồ khác đã.”

Sau đó, anh cố tình đi ngang qua Tô Nhiên Nhiên rồi cúi người xuống lưng ghế của cô và hỏi: “Em để áo sơ mi của anh ở đâu rồi?”

Giọng nói của anh không lớn không nhỏ, giống như đang thì thầm với cô, lại giống như để những người khác có thể nghe thấy.

Có khi Tô Nhiên Nhiên lấy quần áo vào thì cũng sẽ lấy của Tần Duyệt vào, vì thế cô tự nhiên trả lời: “Em để trên giường của anh đấy.”

Tần Duyệt “ồ” một tiếng thật lớn, sau đó lại ngược mắt lơ đãng nhìn sang bên kia, quả nhiên anh thấy biểu cảm của hai người khác trên bàn cơm trở nên mất tự nhiên, vì thế lúc này trong lòng anh

mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Anh còn đặc biệt thay một bộ quần áo gần giống màu với bộ Phan Duy mặc, sau đó tùy tiện đi đến bàn ăn và ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Sắc mặt của Tô Lâm Đình càng thêm khó coi, ông đương nhiên biết anh đang có ý đồ gì, Phan Duy ở trong đám người bình thường thì cũng được xem như đẹp trai, nhưng mà để so sánh với Tần Duyệt thì lập tức lại trở nên bình thường hẳn. Hai người họ ngồi cạnh nhau, chỉ cần không phải là người mù thì đều nhìn ra được sự khác biệt, mà tuy thần kinh của Tô Nhiên Nhiên có hơi thô, nhưng cô cũng đâu có mù.

Thế như Phan Duy lại rất hào phóng vươn tay về phía Tần Duyệt, tự giới thiệu: “Phan Duy, là kỹ sư sinh học, học trò của thầy Tô.”

Sống lưng của Tô Lâm Đình lập tức thẳng tắp, đẹp trai cũng có mài ra ăn được đâu, vì thế ông bổ sung: “Tiểu Phan là tiến sĩ Sinh vật học của Đại học X đấy, nói nữa, cũng xem như là sư huynh của Nhiên Nhiên đấy, tiểu Phan ở trong lĩnh vực này có thành tựu rất cao, Nhiên Nhiên này, nếu con có vấn đề gì không hiểu thì có thể hỏi cậu ấy.”

Tần Duyệt âm thầm nghiêng chặt răng nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười, nhưng nụ cười kia mang theo vài phần âm u, sau đó thì dùng sức véo cánh tay giơ đến và nói: “Tần Duyệt, tôi là đối tượng nụ hôn đầu và đêm đầu tiên của Tô Nhiên Nhiên.”

Lần này cho dù Phan Duy có tu luyện tốt đến mấy thì cũng không duy trì được nữa, nụ cười của anh ta cứng ngắt, sau đó xấu hổ rút tay về.

Tô Lâm Đình đứng phắt dậy, chỉ vào anh rồi quát lên: “Cậu!”

Ông thấy bộ dáng không biết xấu hổ của Tần Duyệt thì nói với Tô Nhiên Nhiên: “Con cứ để mặc cậu ta giở trò thế sao?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ một lát, rồi lại ngẩng đầu nói: “Ô, phải nói là sắp mới đúng ạ.”

Tần Duyệt đặt tay lên lưng ghế, anh không nhịn được mà tươi cười nhìn về phía cô, cô gái thẳng thắn của anh sao mà đáng yêu vậy chứ, thật muốn đè cô ra hôn ngay bây giờ luôn quá.

Phan Duy ngượng ngùng cười, bữa cơm này thật sự không ăn nổi, vì thế anh ta nói với Tô Lâm Đình: “Cháu nhớ phòng thí nghiệm còn chút việc, cháu về trước đây ạ.”

Tô Lâm Đình lại liếc mắt nhìn hai người một cái, chỉ thấy một người cười đến áy muội, còn một người thì ngồi ăn hết sức bình tĩnh tự nhiên, cứ như chẳng quan tâm đến chuyện bên này, vì thế ông hơi mắc nghẹn, chỉ đành rầu rĩ nói: “Chú tiền cháu.”

Hai người kia vừa mới đi thì Tần Duyệt liền đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tô Nhiên Nhiên, sau đó nhanh chóng hôn cô một cái và nói: “Tên đàn ông quê mùa này ở đâu ra đấy?”

Tô Nhiên Nhiên lườm anh một cái, sau đó lấy chén của anh sang rồi gắp cho anh một miếng, nói: “Em đâu quen, ăn cơm trước đi.”

Tần Duyệt hít mắt cười, lại hôn cô một cái, “Anh muốn ăn em.”

Tô Nhiên Nhiên quả thật không có cách với anh, lại lo lắng Tô Lâm Đình quay về sẽ bắt gặp, vì thế vừa đẩy anh vừa lo lắng chú ý tiếng động ở cửa, ai ngờ cánh cửa không có tiếng động mà thay vào đó là tiếng chuông điện thoại vang lên, cô vừa nghe xong một câu thì sắc mặt lập tức thay đổi, cô ngược mắt nhìn Tần Duyệt rồi lập lại: “Hàn Sâm được cứu đi rồi!”

Vẻ mặt của Tần Duyệt cũng rét lạnh, thấy cô nói với đầu dây bên kia: “Được, tôi đến ngay.” Sau khi cúp điện thoại thì anh mới giữ tay cô lại và nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tô Nhiên Nhiên đứng lên, vừa đi lên lầu vừa nói: “Sáng nay có người giả dạng thành y tá rồi đưa Hàn Sâm đi, bây giờ em quay về Cục.” Cô quay đầu thấy vẻ mặt của Tần Duyệt tối tăm thì an ủi: “Tay của Hàn Sâm đã bị phế rồi, cũng không thể đi đứng được nữa, hẳn không có khả năng hại anh trai của anh nữa đâu.”

Nhưng người cứu hẳn đi là đồng lõa của hẳn thì sao? Tần Duyệt chỉ cảm thấy bồn thần, anh ngửa đầu và nói: “Anh đi với em nhé?”

‘Không được,’ Tô Nhiên Nhiên đứng trên lầu nhìn xuống, “Vụ án này chỉ có Tổ Chuyên Án mới tham gia được thôi, anh.....Cứ ở nhà chờ em đi.”

Tần Duyệt dựa vào cầu thang, ánh mắt khẽ dờn khỏi cô, dịu dàng nói: “Em nhớ cẩn thận, anh chờ em về.”

Lúc Tô Lâm Đình về đến nhà thì thấy chỉ có mình Tần Duyệt ngồi trên bàn cơm tự tại ăn cơm, cục tức càng thêm không có chỗ trút, vì thế ông kéo mạnh ghế ra rồi ngồi xuống đối diện, hỏi: “Nhiên Nhiên đâu rồi?”

Vừa nãy mới làm loạn lên nên bây giờ Tần Duyệt có hơi chột dạ, anh ngẩng đầu cười lấy lòng, nói: “Trong Cục có việc nên cô ấy đi trước rồi ạ.”

Tô Lâm Đình vẫn xụ mặt, hỏi: “Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?”

Tần Duyệt đã muốn tìm lúc để nói chuyện thẳng thắn với ông từ lâu, vì thế anh buông bát cơm xuống và nói: “Cháu rất nghiêm túc với Nhiên Nhiên.”

Tô Lâm Đình giật mình, trước giờ ông chưa từng thấy Tần Duyệt đứng đắn như thế, vì thế ông cười mỉa rồi nói: “Nghiêm túc? Cậu định nghiêm túc trong bao lâu? Một tháng? Hay là nửa năm?”

Tần Duyệt không hề để ý đến lời cười nhạo của ông mà vẫn nghiêm túc nói: “Cháu sẽ cưới cô ấy.” Anh cúi đầu cười rồi lại nói tiếp: “Chỉ cần cô ấy nguyện ý. Nếu cô ấy không muốn, vậy thì cháu có thể đợi cô ấy mãi mãi.”

Tô Lâm Đình không đoán được thái độ của anh lại kiên quyết đến thế, vì vậy ông mím môi yên lặng nhìn chòng chọc vào Tần Duyệt, giống như muốn đoán xem lời nói này là thật hay giả.

Tần Duyệt vẫn bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt của ông, quá khứ của anh đích thật là đầy chuyện xấu, vì vậy anh không thêm quan tâm nếu có bất kỳ ai hiểu lầm, nhưng Tô Lâm Đình là bố của Tô Nhiên Nhiên, cho nên anh nguyện ý dùng bất cứ cử chỉ nào để chứng minh, chỉ cần có thể làm ông tin

anh là thật lòng.

Qua hồi lâu, Tô Lâm Đình mới thở hắt ra, làm như vừa mới quyết định một vấn đề khó khăn nào đó, ông nói: “Tôi sẽ không đồng ý.”

Tần Duyệt có hơi thất vọng, nhưng anh đã biết trước chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy, mà anh cũng không định từ bỏ, nhưng Tô Lâm Đình lại đứng lên và nói: “Tôi đã gọi điện cho bố cậu rồi, ông ấy sẽ đến nhanh thôi, lúc trước là do tôi không suy nghĩ kỹ càng, sau này tôi không cho phép cậu bước vào nhà chúng tôi nữa.”

Tần Duyệt đứng bật dậy, hai tay siết chặt thành nắm đấm nhưng anh lại phát hiện mình không hề có bất kỳ lập trường nào để ở lại cả, anh đứng hồi lâu, cuối cùng quyết định không giải thích gì cả mà lập tức đi vào trong phòng rồi dọn đồ đạc.

Lỗ Trí Thâm không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó cười tươi chạy tới muốn được ôm một cái, Tần Duyệt sờ đầu của nó, trong lòng bây giờ mới có hơi khó chịu, anh nhẹ giọng nói: “Tao phải đi rồi.”

Khoé miệng của Lỗ Trí Thâm xệ xuống, nó nghiêng đầu khó hiểu nhìn anh.

Tần Duyệt kéo nó đến trước mặt, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt của nó và nói: “Mày ở lại thay tao chăm sóc cô ấy nhé? Tao sợ cô ấy ở nhà một mình sẽ cô đơn lắm.”

Đôi mắt to của Lỗ Trí Thâm chớp hai cái, chắc nó nghe hiểu, vì thế hai con người nhanh chóng phủ lên một lớp sương mù, nhưng vẫn gật đầu.

Tần Duyệt ôm chặt nó vào lòng, sau đó chun mũi và nói: “Nếu cái tên họ Phan kia mà còn đến nữa thì mày cứ nhảy lên cào anh ta, biết chưa, phải cào cho mạnh vào!”

Lỗ Trí Thâm sờ đầu, tuy rằng nó không hiểu ý của anh là gì cho lắm, có điều đây là yêu cầu cuối cùng của chủ nhân, vì thế nó cứng ngắc trịnh trọng gật đầu hứa hẹn.

Lúc Tần Duyệt ngồi trên ghế sau chiếc Bentley của Tần Nam Tùng thì lại ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ phòng cô lần cuối, cô luôn có thói quen ngồi ở chỗ đó rồi tra tài liệu trên máy tính, hoặc là ôm Alpha tới cho nó ăn, đáng tiếc là anh không thể vào làm phiền cô nữa rồi.

Tần Nam Tùng ngồi bên cạnh vẫn còn căn nhắc dạy dỗ: “Lão Tô nói cho dù có từ bỏ giao tình hai mươi năm cũng muốn đuổi con đi, rốt cuộc là con đã làm chuyện gì không thể tha thứ được mà chọc tức ông ấy đến vậy chứ?”

Tần Duyệt mím môi, cuối cùng cũng lưu luyến không nhìn nữa, anh làm gì sao.....Chắc là một chuyện đúng đắn duy nhất mà anh đã làm suốt hai mươi mấy năm qua.

9 giờ tối, Tô Nhiên Nhiên cũng lết thân xác mệt mỏi về nhà, cô ở bệnh viện bận rộn chạy qua chạy lại với Tổ Chuyên Án mười mấy tiếng, nhưng manh mối tìm thấy được thì ít đến đáng thương, có lẽ người đã cứu Hàn Sâm đi chắc chắn không chỉ là một người, hơn nữa cách làm rất chuyên nghiệp, trình độ phản trình sát cũng cực kỳ cao.

Rốt cuộc bọn họ là ai, có quan hệ gì với Hàn Sâm, tại sao đến bây giờ mới xuất hiện?

Tô Nhiên Nhiên một mỗi xoa huyệt Thái Dương, cô móc điện ra thì phát hiện có mấy cuộc gọi nhờ của Tần Duyệt, cô khó hiểu nhìn lên cửa phòng của anh một cái, sau đó quyết định đi sang trực tiếp hỏi anh.

Nhưng lúc đẩy cửa vào thì bên trong đen như mực, trễ vậy rồi mà anh lại ra ngoài sao?

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên bỗng có hơi hoảng loạn, đúng lúc này thì Lỗ Trí Thâm từ bên trong kích động nhảy ra, nó trưng ra vẻ mặt buồn bã, sau đó gục vai xuống rồi khoa tay múa chân chỉ về tủ quần áo.

Cô vội vàng mở đèn lên, lại phát hiện mọi thứ trong phòng của Tần Duyệt đều trống không, thế là trong lòng cô bỗng dường như bị khoét một lỗ vậy.

Cô xoay người định gọi điện cho Tần Duyệt thì lại phát hiện không biết Tô Lâm Đình đã ngồi ở phòng khách từ khi nào, ông nhìn cô và nói: “Không cần gọi, bố bảo cậu ta đi về rồi.”

Tô Nhiên Nhiên đi đến trước mặt ông và hỏi: “Tại sao ạ? Bố nói sẽ tôn trọng ý muốn của con mà.”

Khuôn mặt của Tô Lâm Đình sa sầm lại: “Con cũng đã đồng ý với bố là sẽ giữ khoảng cách với cậu ta mà.”

Tô Nhiên Nhiên cup mắt xuống, đi qua ngồi xuống bên cạnh ông và nói: “Bố, con thích anh ấy.”

Tô Lâm Đình lập tức giận dữ quát: “Con có còn nhớ bố đã nói gì với con không? Cái loại người như Tần Duyệt, bất kể về tính cách, gia thế hay kinh nghiệm cũng không giống con và không thích hợp với con, sao con đấu lại cậu ta chứ?”

Tô Nhiên Nhiên vẫn bình tĩnh nhìn ông chăm chú, cô nói: “Con không sợ, con muốn ở bên anh ấy.”

KHÔNG NHẤT ĐỊNH ĐÂU, CŨNG CÓ SỐNG NỮA

Hôm sau vẫn không có tin tức của Hàn Sâm, Tổ Chuyên Ân gần như đi khắp nơi tra hỏi, thay vào đó thì bên của Tô Nhiên Nhiên lại trở nên rảnh rỗi, vì vậy cả ngày nay cô phải đối với tin nhắn và điện thoại quấy rầy của người nào đó.

Cuối cùng cũng đến giờ tan làm, cô đứng trước Thị Cục lấy điện thoại ra nhìn rồi xác nhận thời gian và địa điểm hẹn hò, lúc cô đang chuẩn bị đi ra ngoài thì có một chiếc xe bất ngờ dừng trước mặt cô, cửa sổ xe kéo xuống lộ ra khuôn mặt của Phan Duy ở bên trong.

Anh ta vẫy tay về phía cô, nói: “Em có thời gian nói đôi câu không? Sau đó lại bổ sung: “Về chuyện của thầy Tô.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu lưỡng lự trong chốc lát, cô vẫn còn hơi áy náy về bữa cơm hôm đó, giữa trưa nóng bức, người ta vất vả tới làm bữa cơm, cuối cùng không ăn được mấy miếng mà đã phải đi rồi.

Tuy rằng sau đó Tô Lâm Đình có thú nhận rằng là vì muốn tác hợp cho hai người, nhưng cô cảm thấy chắc Phan Duy không có ý thế đâu, anh ta chỉ là người vô tội bị liên lụy vào thôi. Bây giờ người ta còn đặc biệt tới làm thuyết khách giúp hai bố con cô nữa, nếu cứ từ chối như vậy thì không đúng phép tắc cho lắm.

Nhưng cô nhìn đồng hồ, cách thời gian cô và Tần Duyệt hẹn nhau còn hơn một tiếng nữa, cũng không biết có kịp hay không.

Phan Duy như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh ta cười nói: “Em có hẹn sao? Yên tâm đi, sẽ không lâu đâu, lát xong thì anh sẽ đưa em đi.”

Tô Nhiên Nhiên cũng không phải là người ngại ngùng, vì thế cô nhanh chóng quyết định, sau đó kéo cửa xe ra và ngồi vào. Đáng tiếc là cả quá trình cô không quay đầu lại nhìn nên không biết có người vẫn luôn đứng đằng sau cô, ánh lửa trong tay được dập tắt cái bụp, tiếp đó cũng lên xe đuổi theo xe của cô.

Hai người kiếm đại một quán cà phê ngồi xuống, Phan Duy thay cô gọi một ly cà phê đen, chỉ bỏ thêm sữa chứ không thêm đường.

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy hơi là lạ, sao anh ta biết thói quen uống cà phê của cô vậy, nhưng cô cũng lười suy nghĩ mà trực tiếp hỏi: “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Hôm qua thầy Tô đã nói với anh chuyện của em.” Phan Duy dời môi khỏi ly cà phê, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt.

Anh ta nói không nhanh không chậm khiến Tô Nhiên Nhiên nghe đến sốt hết cả ruột, lại không nhìn được mà cứ nhìn đồng hồ.

Ánh mắt của Phan Duy vẫn dừng trên gương mặt của cô, lại lần nữa cười hứa hẹn: “Anh muốn nói với em là gần đây hạng mục gặp phải trục trặc, ngày nào thầy Tô cũng đóng quân trong phòng thí nghiệm cùng tụi anh, anh thấy thầy ấy rất lo lắng. Có một lần thầy nói với anh rằng thầy cảm thấy rất có lỗi với em, lúc em còn nhỏ thì mãi lo cho công việc mà bỏ bê em. Bây giờ cứ luôn để em ngơ ngẩn ở trong nhà, thế nên mới có thể vì cô đơn mà để những người có động cơ không sạch sẽ nhân cơ hội chen vào.”

Tô Nhiên Nhiên kinh ngạc nhìn anh ta: “Tôi không phải bởi vì cô đơn mà anh ấy cũng chẳng phải người có động cơ không sạch sẽ.”

Phan Duy sờ mũi, nói: “Thật ra, con người của Tần Duyệt rất có tiếng ở phương diện nào đó, anh nghĩ chắc là em chưa xem qua mấy bài báo viết về anh ta trước đây.”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu nói, “Tôi không cần xem.”

Cô biết anh từ bây giờ thì cũng thích anh từ bây giờ trở đi.

Phan Duy nhìn ánh mắt của cô mang nhiều thêm vài phần tìm tòi, một lát sau, anh ta mới cúi đầu nói tiếp: “Thật ra, thầy Tô cũng thường xuyên nói chuyện của em cho anh nghe, từ lúc em còn nhỏ bắt đầu đọc sách cho đến bây giờ, tuy rằng chúng ta chưa gặp nhau mấy lần nhưng anh cứ cảm thấy rất thân thiết với em.”

Tô Nhiên Nhiên không có hứng thú với đề tài này cho lắm, cô cúi đầu nhìn đồng rồi suy nghĩ chắc đến lúc phải đi rồi.

Phan Duy cũng không để ý đến việc cô thất thần, mà chỉ khuấy ly ca phê trước mặt và nói tiếp: “Em có còn nhớ không, lần đầu tiên em tới phòng thí nghiệm giúp đỡ thì anh có hỏi em rằng em có thích chạy bộ buổi sáng không, còn nói nhà của hai chúng ta cách nhau rất gần, có thể hẹn cùng nhau chạy bộ.”

Tô Nhiên Nhiên nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, đích thật là có chuyện này, lúc đó cô cảm thấy thời gian chạy bộ buổi sáng của mình không cố định, cũng không có thói quen đi với người khác, vì vậy nên mới từ chối. Bây giờ bị anh ta cố tình nhắc lại khiến cô cảm thấy có gì đó không ổn.

Phan Duy dường như cảm khái: “Thật ra nhà anh cách nhà em không gần tí nào. Lúc đó chỉ muốn tìm cơ hội tiếp cận em, nhưng em lại không cảm nhận được mà anh thì lại có quá nhiều lo lắng, vì vậy anh cũng không nhắc lại chuyện này nữa. Tận cho đến mấy hôm trước, anh thấy thầy Tô cứ buồn rầu vì chuyện của em, cho nên mới lấy hết can đảm nói với thầy ấy để anh thử xem.

Lần này, Tô Nhiên Nhiên hoàn toàn giật nảy, cô hỏi: “Hôm đó anh đến nhà tôi là do anh yêu cầu sao?”

“Đúng vậy.” Phan Duy đột nhiên rướn người về phía, giọng điệu trở nên rất nghiêm túc: “Anh nghĩ rằng anh thích hợp với em hơn Tần Duyệt.”

Tô Nhiên Nhiên như chết lặng, không nghĩ tới khi nào mà bị lạc đề đến chủ đề này rồi.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng thì không biết Tần Duyệt từ đâu bay ra, anh đặt mông xuống ngồi kế bên cô, đập chìa khoá lên bàn cái rầm, tay thì gác lên lưng ghế của cô, nói: “Phải không? Chỗ

nào thích hợp hơn, anh nói rõ cho tôi nghe xem nào.”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, cô quay đầu nhìn anh thì thấy tuy anh mỉm cười nhưng hai con người cứ như được nhúng trong nước lạnh vậy.

Cô vô thức có hơi chột dạ, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tần Duyệt nhích sát lại gần cô, nghiêng rằng nói bên tai của cô: “Anh đi đón em, định cho em một sự bất ngờ, ai ngờ lại nhìn thấy em lên xe người khác, món nợ này, đợi lát nữa chúng ta sẽ từ từ tính!”

Sau đó, anh như muốn trút giận mà cắn lên vành tai của cô.

Biểu cảm của Phan Duy trở nên rất mất tự nhiên, nhưng vẫn giữ phong độ tốt, nói với Tần Duyệt: “Có cần gọi một ly cà phê cho anh không?”

“Không cần! Tôi đi ngay bây giờ!” Anh nói xong thì nắm lấy cánh tay của Tô Nhiên Nhiên, cũng phớt lờ phản ứng của anh ta mà trực tiếp kéo cô ra ngoài.

Tô Nhiên Nhiên bị anh kéo thẳng lên chiếc xe thể thao, sau đó thì nghe anh nổ máy xe ầm ầm vang khắp cả con đường, cô bèn xoa tay và nói: “Sao mà đi gấp gấp vậy?”

“Nếu không thì sao hả?” Tần Duyệt tức giận liếc cô một cái, “Ngồi nghe hai người bàn đến chuyện cưới hỏi rồi mới đi sao, hay muốn anh đưa cho hai người một phần nữa hả?”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy buồn cười, quay đầu nhìn anh và nói: “Em không thích anh ấy.”

Tần Duyệt hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, vẫn khó chịu mà đạp chân ga một cái mạnh.

Tô Nhiên Nhiên thò người sang bên kia, nghiêm túc nói: “Em chỉ thích anh thôi!”

Tần Duyệt không kìm nén được nữa mà chống tay bên môi rồi bật cười, sau đó anh lại cảm thấy bản thân đúng là chả tiền đồ gì hết, vì thế lại xụ mặt lần nữa, không nói tiếng nào mà tiếp tục chạy về trước.

Tô Nhiên Nhiên thấy cả nửa ngày anh cũng không có phản ứng, vì thế cũng ngồi trở lại, hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

Tần Duyệt liếc cô một cái, nói: “Đến nhà anh.”

Tô Nhiên Nhiên cau mày: “Sao lại đến nhà anh, còn chưa ăn cơm mà.”

Tần Duyệt nheo mắt lại: “Yên tâm, anh chắc chắn sẽ cho em ăn no.”

Tô Nhiên Nhiên thấy bộ dáng này của anh thì có hơi hoảng hốt, nhưng mặc kệ cô nói gì thì Tần Duyệt vẫn không thêm phản ứng, chỉ buồn bực lái xe, mãi cho đến khi đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi thì anh mới đột ngột dừng xe lại, sau đó thì thò người qua chỗ cô và nói: “Em ngoan ngoãn chờ cho anh.” Tiếp đó là xuống xe đi vào trong.

Tô Nhiên Nhiên xoắn xuýt ngón tay, trong lòng âm thầm tự hỏi: Nếu bây giờ mà chạy trốn thì sẽ

có hậu quả gì. Lúc cô đang rối rắm thì Tần Duyệt đã kéo cửa xe ra rồi về lại chỗ ngồi, sau đó thì ném một túi đồ vật vào giữa.

Tô Nhiên Nhiên kéo túi ra nhìn thử, chỉ thấy trong túi là một đồng ‘áo mưa’ màu sắc sặc sỡ, cô lục cả nửa ngày cũng không thấy còn thứ gì khác, vì thế cô mở to hai mắt, hỏi: “Nhiều vậy sao?”

Tần Duyệt quay đầu nhìn cô chòng chọc, ánh mắt kia hết như đang nhìn một con heo con sắp bị làm thịt vậy, sau đó anh nở một nụ cười xấu xa, nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ không lãng phí dù chỉ một cái đâu.”

Lần này, Tô Nhiên Nhiên thật sự hoảng rồi, biết vậy vừa nãy cô nên quyết đoán lựa chọn chạy trốn rồi, cô không yên lòng, sau đó thì không nhìn được mà nhỏ giọng thương lượng với anh: “Tần Duyệt, anh biết lần đầu tiên sẽ đau nhĩ.”

Hiếm khi Tần Duyệt thấy được bộ dáng sợ sệt nhút nhát của cô, thế là anh lập tức sinh ra một loại cảm xúc muốn mạnh mẽ ‘làm cô’, vì vậy anh không xấu hổ trả lời: “Không nhất định đâu, cũng có sướng nữa.”

Tô Nhiên Nhiên dùng tay che lại đôi mắt, phó mặc cho số phận mà dựa lưng vào ghế, thôi, thò đầu một đao mà rút đầu cũng là một đao *, hôm nay cô xem như dừng cảm hi sinh vậy.

**Thò đầu một đao, thụt đầu cũng một đao: Tiến lên hay rút lui cũng giống nhau, không thể trốn thoát.*

Cuối cùng xe cũng chạy đến bên ngoài biệt thự của Tần Duyệt, Tô Nhiên Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm khái nói: “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đây đó.”

Nhớ đến chuyện cũ, Tần Duyệt cũng dịu dàng nhếch môi, sau đó chạy xe vào trong gara, anh cúi người cởi dây an toàn cho cô và nói: “Đúng vậy, rất có kỷ niệm đấy.” Tiếp đó, anh nhướn mày, ý tứ sâu xa mà nói: “Sau này, em sẽ càng khó quên hơn nữa!”

Hai người vừa mới vào cửa thì Tần Duyệt đã không thể nhìn nổi mà đẩy cả người cô lên tường, tay của anh cũng không an phận mà luồn vào trong quần áo. Tô Nhiên Nhiên bị anh hôn đến choáng váng, cô thở hổn hển đẩy anh ra, nói: “Em vẫn cảm thấy mình nên ăn cơm trước.”

Tần Duyệt ngậm lấy viền cổ của cô, lại kéo mép quần áo của cô lên, giọng nói khàn đặc: “Làm xong rồi ăn.”

Tô Nhiên Nhiên bị sự nhiệt tình của anh dọa sợ, cô cố gắng kìm nén ngọn lửa vừa bùng cháy lên mà tiếp tục đưa ra đề nghị: “Vậy cũng nên tắm rửa chứ nhĩ?”

Lúc này, Tần Duyệt cuối cùng cũng dừng tay, anh ngẩng đầu cười xấu xa và nói: “Được, chúng ta cùng tắm.”

Tô Nhiên Nhiên trừng mắt liếc anh một cái, chui ra khỏi trong lồng ngực của anh rồi chạy, sau đó lại nghe anh ở đằng sau cười nói: “Nè, phòng tắm ở bên kia.”

Tô Nhiên Nhiên ngồi trong bồn tắm nghĩ đến chuyện sắp xảy ra thì trong lòng có hơi thấp thỏm, cũng có hơi thầm chờ mong.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Tần Duyệt tùy tiện đi vào khiến cô sợ tới mức vội vàng vùi cơ thể vào trong nước: “Sao anh lại vào được?”

Tần Duyệt nghiêng người dựa bên bồn tắm, đặc ý nhắc nhở cô: “Đây là nhà của anh mà.”

Anh nghiêng người về trước, nhìn khắp cả người cô từ trên xuống dưới, sau đó thì thông thả bắt đầu cởi quần áo. Tim của Tô Nhiên Nhiên đập loạn xạ, cô lấy chân hất nước vào anh để đuổi anh ra ngoài, ai ngờ lại bị anh nắm lấy mắt cá chân, còn đặt ở bên môi rồi hôn xuống, anh cười xấu xa nói: “Sao, ngay cả còng trói lại cũng chơi rồi mà em còn sợ chơi phòng tắm sao?”

Sau đó, anh bước một chân vào làm nước trong bồn ào ào tràn ra ngoài hết nửa, cũng khiến nửa người của cả hai lộ hết ra ngoài.

Tô Nhiên Nhiên bị anh tiến sát khiến cho cả người cô không ngừng co về đằng sau, lại không nhịn được mà nhìn xuống phía dưới háng của anh.....Tuy rằng cô cũng được xem như là nửa chuyên nghiệp, nhưng khi nhìn thấy cái kích cỡ đó thì vẫn khiếp vía.....Nếu không, hay là cô chạy trốn trước nhĩ.....

Nhưng cô chỉ vừa mới lộ ra xú xiu ý đồ đó thôi thì đã bị anh nắm lấy cổ tay và ấn xuống dưới, cơ thể nóng bỏng lại dề lên trên, giọng nói thì tràn đầy quyến rũ: “Anh giúp em tắm.”

Khuôn mặt của Tô Nhiên Nhiên bị làn khói mờ bốc lên làm đỏ cả mặt, cô cảm giác tay của anh quấy đảo dòng nước ấm làm nó chuyển dời khắp nơi, anh còn ác ý vừa nhéo vừa xoa ở vài chỗ khiến cô không kìm ném được sự run rẩy mà muốn hét lên. Cảm giác bị người khác thao túng thế này khiến cô không thoải mái cho lắm, cô tức giận thở ra một hơi: “Cuối cùng là anh muốn thế nào?”

Anh dán đôi môi của mình lên, giọng nói vừa trầm thấp vừa khàn đặc: “Muốn làm em, đã muốn từ lâu lắm rồi.”

CHẾT LÀ MA CỦA NHÀ TÔ NHIÊN NHIÊN

Không biết qua bao lâu, tiếng nước “ào ào” trong bồn tắm cuối cùng cũng dừng lại, cả căn phòng tắm đều tràn ngập mùi hương khiến người ta phải đỏ mặt.

Tô Nhiên Nhiên không nhớ cô được anh bế lên thế nào, lúc cô đang mơ mơ màng màng thì đã được đặt lên giường, sau đó thì có người dịu dàng lau khô người cho cô, sau đó còn dùng chiếc chăn khô mà bọc lấy cả người cô một cách thoải mái, đôi môi đã từng hoành hành ngang dọc khắp người cô chuyển dời sang bên tai, nhẹ giọng hỏi: “Em có đau không?”

Cô nhắm đôi mắt lại, cả người đau nhức muốn chết, chỉ có thể yếu ớt lắc đầu.

Anh cười càng thêm đắc ý, hỏi tiếp: “Vậy em có sướng không?”

Cô tức giận giơ tay định tát một cái, chỉ tiếc sức lực yếu ớt đến nỗi rơi nhẹ vào không trung, sau đó lại bị anh bắt được rồi bỏ giữa hàm răng mà gặm cắn, tiếp đó anh lại lật người lại đè lên, cái đồ vật tàn ác vừa mới hại cô không bao lâu thế mà đã hồi sinh.

Tô Nhiên Nhiên cảm giác cái đồ vật đó đang ác ý cọ giữa hai chân của cô khiến cô sợ tới mức vực dậy tinh thần, cả chân và tay cùng đẩy người anh xuống, nói: “Không được, em đói.”

Về mặt Tần Duyệt xấu hổ, thứ dưới người lại không chịu ngừng nghỉ: “Em muốn ăn chỗ nào thì cứ ăn đi.”

Tô Nhiên Nhiên điên hết cả người nhưng bây giờ cô chỉ là binh tàn tướng bại, sao mà đọ lại với sức mạnh như rồng như hổ của anh được, vì thế cô đành bất đắc dĩ bị anh đổi cách mà lăn lộn một lần nữa.

Đến cuối cùng, Tô Nhiên Nhiên bị một bên hết sức thoả mãn và một bên vô cùng mong mỏi thiết tha tra tấn gấp đôi, thế là tất cả các yếu tố tàn bạo tiềm tàng như muốn chạy trốn ra ngoài, cô lật người ngồi lên người anh, sau đó hung dữ cắn vai anh và hét lớn: “Em đói lắm rồi! Em muốn ăn cơm!”

Tần Duyệt vừa thấy cô nóng nảy thì vội xoa tóc cô trấn an, sau đó lại hôn bên môi của cô rồi dịu dàng dỗ dành: “Được được, bây giờ sẽ cho em ăn.” Sau đó, anh lại nhìn thời gian thì đã hơn 10 giờ tối rồi, bây giờ có gọi đồ ăn bên ngoài cũng không được nữa, vì thế anh bò dậy khỏi giường rồi quần chiếc khăn tắm người và nói: “Anh đi nấu mì cho em.”

Tô Nhiên Nhiên ngửa mặt nằm trên giường, cô che mắt cố gắng cưỡng lại cơn buồn ngủ mãnh liệt, một lát sau thì đầu óc mới tỉnh táo lại: Khi nào mà anh biết nấu mì cơ chứ?

Cô càng nghĩ càng thấy không yên tâm, vì thế vùng ngồi dậy, áo ngoài của cô đã ướt đầm vì trận chiến oanh liệt trong phòng tắm khi này, nên cô chỉ đành quần chăn rồi lấy đại một chiếc áo sơ mi trong tủ của anh ra để mặc.

Lúc chạy chân trần đến bên ngoài phòng bếp thì cô thấy Tần Duyệt đang quăn một chiếc khăn tắm chăm chú vớt bề mặt trong nồi, gương mặt tuần tú hơi nhăn lại, từng giọt mồ hôi rơi xuống trên cơ ngực vạm vỡ, đường cong của hai chân bị che đi một nửa còn một nửa lộ ra bên ngoài, hình ảnh đó.....Quả thật là cảnh đẹp ý vui.....

Tô Nhiên Nhiên đứng từ xa ngấm trong chốc, sau đó lại tò mò đi đến, cô mở to đôi mắt nhìn chòng chọc vào một đồng màu vàng sền sệt đến không thể nhìn rõ trong nồi: “Đây là gì thế?”

Trên mặt Tần Duyệt hiện lên vẻ bối rối, nhưng vẫn tự tin nói: “Mì ý đấy! Đợi lát nữa anh trộn ít sốt vào là được ngay.”

Tô Nhiên Nhiên mím môi, hỏi: “Em có thể không ăn cái đồng này không?”

Tần Duyệt lập tức nản lòng, vô cùng đáng thương nhìn cô và nói: “Anh đặc biệt làm cho em, vất vả làm theo các bước trên mạng lắm mới làm ra được đấy.”

Tô Nhiên Nhiên hết sức cảm động, nhưng bước tiếp theo thì rất quyết đoán đoạt lấy rồi đổ sạch cái đồng mì nổi sền sệt trong nồi kia đi, cô không muốn đang lúc đói muốn chết mà phải ăn cái đồng này.

Sau đó, cô mở tủ lạnh ra, chỉ dùng nguyên liệu có sẵn ở bên trong mà nấu một bát mì om, tiếp đó thì cô cho hành lá xắt nhỏ và trứng gà vào, lúc bùng lên bàn thì mùi thơm nóng hổi bốc lên và xông thẳng vào mũi. Đối với hai người đói bụng muốn xui, vận động cả đêm mà nói thì quả thật không khác gì món ăn ngon miệng cực kỳ đáng giá.

Tần Duyệt cầm đĩa lên và ăn một miếng to, còn không quên vừa ăn vừa khen ngợi: “Tay nghề của Nhiên Nhiên nhà anh đúng là tốt.”

Tô Nhiên Nhiên lườm anh một cái, sau đó lại cảm thấy mình nên thẳng thắn với anh, vì thế cô khều mì trong bát và nói: “Tần Duyệt, em chỉ biết nấu mì thôi.” *

**Khúc này trong raw tui thấy nó không khớp với nội dung, có thể do tác giả viết nhầm hoặc do tui không hiểu, tui đã sửa lại một tẹo theo ý của tui, tui sẽ kiểm tra lại sau nhé.*

Tần Duyệt ngược mặt từ trong bát lên, hai má căng phồng, nói: “Nếu em không chê thì ăn đồ của anh nấu, nếu em mà chê thì anh sẽ ăn mì với em cả đời.”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy mì gói cũng được sao?”

Đôi đũa của Tần Duyệt dừng lại, anh nghĩ đến hình ảnh cả đời ăn mì gói thì thầm nghĩ rằng, nói: “Anh thích ăn mì gói.”

Tô Nhiên Nhiên không nhịn được cười, cô còn chưa quên lúc trước anh từng bảo mì gói là thực phẩm rác rưởi đâu. Trong bát như đang bốc lên hơi nóng màu hồng, ngay cả sợi mì cắn trong miệng cũng mang theo hương vị ngọt ngào, nước mì trộn lẫn ấm nóng chui vào trong tim, sau đó cô lại nhớ đến một việc, bèn hỏi: “Đúng rồi, bác Tần đã chịu đưa tiền sinh hoạt cho anh chưa?”

Tần Duyệt không thèm quan tâm mà trả lời: “Anh không có tìm ông ấy đòi.” Từ sau khi anh hiểu được lòng mình thì đã hạ quyết tâm không thể trở lại giống như trước đây để cô khinh thường được.

Tô Nhiên Nhiên lại hiểu sai ý của anh, vì thế cô như suy tư mà nói: “Thật ra....Tiền lương của em cộng thêm thu nhập đến phòng thí nghiệm giúp đỡ cũng cao lắm.”

Tần Duyệt lập tức đen mặt, anh buông đôi đũa xuống và hỏi: “Em có ý gì?”

Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc nhìn anh, nói: “Nếu anh tiết kiệm một tí thì hai người chúng ta chắc cũng đủ dùng đấy.”

Tần Duyệt sắp bị cô làm tức chết, anh đứng phắt dậy đi lên lầu lấy thẻ và đặt lên bàn, nói: “Anh có đầu tư một số tiền vào công ty của mẹ em, còn lại thì anh bỏ vào một quán bar của người bạn, anh đều có tham gia vào hoạt động của hai bên này, mỗi tháng đều nhận được rất nhiều cổ tức.” Anh cúi người xuống, nhìn cô chăm chăm và nói: “Tô Nhiên Nhiên, anh nuôi được em, em có thể đừng xem anh như vô dụng thế được không?”

Tô Nhiên Nhiên nhàn nhạt “ồ” một tiếng, sau đó cô bưng chén mì và đứng lên, nói: “Em không cần anh nuôi đâu.”

Tần Duyệt nhướng mày, nhét thẻ vào trong tay của cô rồi cười nói: “Vậy em cầm đi, em nuôi anh.”

Sau đó, anh đột nhiên im lặng, với cái góc độ của anh thì đúng lúc có thể nhìn thấu cảnh sắc đẹp dễ ẩn giấu bên trong cổ áo rộng của chiếc áo sơ mi, vì thế bụng nhỏ đột ngột thắt chặt lại, anh đang định vươn tay ra đi tìm tòi nhưng cô lại xoay người đi vào trong bếp để rửa chén rồi.

Cô đứng bên bồn nước mở vòi nước ra, lúc hơi cúi người về trước thì áo sơ mi trên người như bị kéo lên, làm lộ ra hai cặp đùi trắng nõn. Tần Duyệt nhìn đến hai con mắt thẳng đờ, anh đi đến ôm lấy eo cô từ đằng sau rồi lại nắm lấy bàn tay trơn trượt kia, thở bên tai cô mà nói: “Em cố ý mặc như vậy là muốn dụ dỗ anh đúng không?”

Tô Nhiên Nhiên vừa mới cảm giác được sự nguy hiểm, giây tiếp theo đã bị anh đè nằm rạp lên bàn, lớp che chắn bên dưới người bị xé toác, sau đó giọng nói xấu xa của anh vang lên: “Bây giờ ăn no rồi, có thể tiếp tục thôi.”

Tô Nhiên Nhiên nhàn nhạt “ồ” một tiếng, sau đó cô bưng chén và đứng lên, nói: “Em đâu cần anh nuôi đâu.”

Tần Duyệt nhướng mày, anh nhét thẻ vào trong tay cô, cười nói: “Vậy em cầm đi, em nuôi anh.”

Sau đó, anh bỗng dừng nói, lấy góc độ của anh thì đúng lúc có thể thấy được cảnh sắc đẹp dễ ẩn giấu trong cổ áo sơ mi rộng thùng thình của cô, bụng nhỏ của anh cũng vì thế mà thắt chặt lại, anh đang định vươn tay ra tìm tòi nhưng cô lại xoay người đi vào bếp rửa bát.

Cô đứng bên bồn nước rồi vặn vòi nước ra, cô hơi cúi người về trước nên áo sơ mi trên người bị kéo lên, để lộ ra cặp đùi trắng nõn. Tần Duyệt nhìn đến hai mắt cứng đờ, thế là anh đi sang rồi vòng qua chiếc eo của cô, từ đằng sau mà nắm lấy bàn tay trơn trượt kia, sau đó thì thì thầm bên tai cô: “Em cố ý mặc như vậy là muốn dụ dỗ anh đúng không?”

Tô Nhiên Nhiên mới vừa cảm nhận được nguy hiểm, giây tiếp theo đã bị anh đè phải nằm rạp trên bàn, sự che chắn chỗ thân dưới bị xé toạc ra, sau đó là giọng nói xấu xa của anh vang lên: “Bây

giờ ăn no rồi, có thể tiếp tục thôi.”

Vì thế, cô không thể rửa sạch bát mà bị anh ôm thẳng từ bếp lên phòng, Tần Duyệt cực kỳ ra sức mà thực hiện nhiệm vụ mô phỏng Kẻ Huỷ Diệt. Tô Nhiên Nhiên bị anh lấn qua lộn lại đến không thể bình tĩnh nổi nữa, cuối cùng cô vội vàng nhân lúc anh tạm nghỉ giữa hiệp mà ôm lấy eo của anh, khàn giọng nói: “Đừng mà, chúng ta trò chuyện có được không?”

Tần Duyệt thấy cô đã mệt mỏi rồi, vì thế để cô dựa đầu lên ngực của mình, tiếng tim đập hoà lẫn với hơi thở của cô, trong lòng thì thoải mái đến yên định. Đột nhiên anh nhớ tới có chuyện muốn giải thích với cô, vì thế cánh tay của anh vòng quanh tóc của cô, lấy hết can đảm mà mở miệng: “Thật ra, trước đây anh cũng không nhiều phụ nữ đâu.”

Cơ thể của Tô Nhiên Nhiên hơi động như không trả lời. Tần Duyệt cảm thấy yết hầu có hơi khô nhưng vẫn căng da đầu nói tiếp: “Lúc ban đầu thì đúng thật là anh có vài người, nhưng sau đó anh cảm thấy nhàm chán nên dần dà cũng không còn chạm vào nữa. Những tấm hình bị chụp được đều là đưa ra ngoài để tăng thể diện hoặc có người cố ý thiết kế.....Thật sự, anh chưa từng có người khác một khoảng thời gian dài trước khi gặp được em.” Anh đè thấp giọng xuống, nặng nề như mang theo sự quyến rũ: “Nhưng mà em không giống thế, em không hề giống.”

Bởi vì yêu một người nên mới hiểu được cảm giác sự trộn lẫn giữa xác thịt và linh hồn hấp dẫn thế nào, chỗ khuyết thiếu trong linh hồn của anh được cô lấp đầy, bây giờ anh mới được xem là một con người hoàn chỉnh.

Anh càng nói càng lo lắng, không biết phải biểu đạt thế nào thì cô mới có thể tin tưởng anh, anh có thể không quan tâm nếu ai đó hiểu lầm, nhưng lại không thể chịu nổi được sự nghi ngờ của cô, dù chỉ một chút thôi.

Nếu có cơ hội quay xuyên không thì anh nhất định sẽ quay trở về mà tát cho bản thân mình trước kia một cái thật mạnh, sau đó thì túm lấy cổ áo mà cảnh cáo mình: Sau này mày sẽ gặp được cô gái mà định mệnh đã an bài, nhất định phải thủ thân như ngọc mà chờ cô ấy.

Trong lòng anh áy náy không thôi, anh cúi đầu thở dài một hơi, sau đó nhẹ giọng nói: “Anh xin lỗi.”

Cuối cùng Tô Nhiên Nhiên cũng ngẩng đầu lên nhìn anh và hỏi: “Nếu như em cũng đã từng với Thẩm Dịch, vậy anh có để ý không?”

Tần Duyệt nghiêm túc nhớ xem rốt cuộc Thẩm Dịch là tên nào, sau đó nói: “Nếu em còn nhớ để anh ta thì không được.”

“Nếu cũng giống anh, chỉ thử xem thì sao.”

Tần Duyệt hừ nhẹ một tiếng: “Kỹ thuật của anh đây chắc chắn tốt hơn anh ta nhiều.”

Tô Nhiên Nhiên duỗi tay vuốt mặt của anh, nói: “Trước giờ em chưa từng để ý đến quá khứ của anh, em thích là toàn bộ con người anh, chứ không chỉ riêng mỗi cái tốt của anh. Cho dù là tính trẻ con cũng được, mà quá khứ hư hỏng cũng chẳng sao, thiếu đi bất kỳ cái gì thì sẽ chẳng còn là Tần Duyệt mà bây giờ em thích nữa.”

Tần Duyệt cảm thấy trái tim mình như được lấp đầy, khoé mắt có hơi ươn ướt, anh thấy bản thân mình vô cùng may mắn mới có thể gặp gỡ được cô, vì thế anh vui đầu trên vai của cô rồi cười nói: “Nhiên Nhiên nhà anh biết đồ dành người khác khi nào thế nhỉ.”

Tô Nhiên Nhiên bị anh làm ngứa ngáy, lại lấm bầm: “Đã bảo em không phải của nhà anh mà.” Cô nhớ tới chuyện kia thì không nhịn được mà lộ ra vẻ mặt mất mát, nói: “Bây giờ anh cũng không phải là của nhà em nữa rồi.”

Tần Duyệt nhéo cằm của cô, chớp mũi cọ xát lên chớp mũi của cô, nói: “Anh mãi mãi là của nhà em, sinh là người của nhà Tô Nhiên Nhiên, chết là ma của nhà Tô Nhiên Nhiên.”

Tô Nhiên Nhiên bị anh chọc cười, sau đó đã bị anh cúi người hôn thật sâu, trong tiếng hít thở ngày càng nặng nề, cuối cùng cô cũng hiểu rõ một đạo lý: Ở chỗ anh không có chuyện đắp chăn bông mà nói chuyện phiếm, khi này chỉ là bữa cơm nghỉ ngơi mà thôi, đêm nay anh chắc chắn sẽ không định buông tha cho cô.....

Ngày hôm sau, Tô Nhiên Nhiên lết đến Thị Cục với hai quầng thâm mắt lớn và cả người đau nhức, may là cô đã quen mặc đồ công sở, nên cũng không đến mức lộ ra sự tùy tiện ấy. Nhưng lúc đi đến hành lang thì cô vẫn có tật giật mình mà sờ cổ, có hơi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của những người khác.

Lục Á Minh đi đến từ phía đối diện, thấy cô mỉm cười thì định đến chào hỏi, thế nhưng Tô Nhiên Nhiên lại vội vã cúi đầu xuống, xoẹt một cái chạy trốn, khiến ông cảm thấy hết sức khó hiểu.

Đúng lúc này, một người cảnh sát bỗng chạy đến và hét lớn: “Lục đội, xảy ra chuyện rồi.”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên giật bắn người, cô vội dừng bước lại rồi quay đầu nhìn thử, chỉ thấy người cảnh sát kia lau đi cái trán đầy mồ hôi, thở hồng hộc nói: “Sáng sớm hôm nay phát hiện một thi thể ở trên đường Vân Hà....” Cậu ta nuốt nước miếng, nói tiếp, “DNA xác định là Hàn Sâm.”

NẮM TAY ĐI DẠO

Lúc thi thể của Hàn Sâm được đặt lên bàn giải phẫu, nhóm cảnh sát đứng bên cạnh không tự chủ được mà đều suy nghĩ: Nếu trên đời này có báo ứng, vậy thì đó chính là ngay trước mắt đây.

Trên người hằn đầy vết thương, đáng sợ nhất chính là ở bụng, chỗ đó đã bị khoét ra một lỗ lớn, nội tạng bên trong chỉ còn lại một nửa, máu và thịt lờ mờ được treo ở vách trong, vẻ mặt vặn vẹo biến dạng, hiển nhiên lúc chết đã chịu sự đau đớn cùng cực.

Đã có rất nhiều người từng nằm trên bàn giải phẫu bị hấn giết hại, có người thậm chí còn nảy ra một suy nghĩ, không biết linh hồn của Chu Mộ Hàm có còn ở lại nơi này không, khi cô ấy nhìn thấy cái chết của tên hung thủ không khác gì mình thì có nở một nụ cười vui vẻ không?

Thi thể này đã tiếp xúc với nhiệt độ cao ở bên ngoài trời, bây giờ đã bắt đầu bốc lên mùi tanh thối, có rất nhiều người ghê tởm mà bịt mũi lại, còn Lục Á Minh thì vẫn nhìn Tô Nhiên Nhiên đang tập trung tinh thần mà làm việc.

Tô Nhiên Nhiên tháo găng tay ra, thở dài một hơi, cô chỉ vào rất nhiều vết thương rõ ràng trên người của Hàn Sâm, nói: “Những vết thương này đều do dụng cụ cùn sắc nhọn gây ra, miệng vết thương rất sâu nhưng lại không gây tử vong, có điều dựa vào phản ứng sống * thì những vết thương này được hình thành trước khi chết.”

** Phản ứng sống: là phản ứng phòng thủ xảy ra cục bộ và khắp cơ thể khi bạo lực tác động lên các sinh vật sống. Theo phản ứng sống, có thể xác định rằng người đó vẫn còn sống tại thời điểm bị thương và đôi khi nó có thể được sử dụng để suy ra thời gian sống sót sau chấn thương (theo Baidu).*

Trước khi chết mà bị cắt nhiều nhất như vậy, lẳng trì ** sao? Lục Á Minh nhíu mày, ông chỉ vào bụng của hấn, nói: “Còn chỗ này là thế nào? Nếu hung thủ muốn lấy nội tạng của hấn đi, vậy thì cứ trực tiếp móc ra là được, tại sao phải làm cho ghê tởm như thế.”

*** Lẳng trì: Thứ hình phạt tàn khốc thời phong kiến, giết phạm nhân bằng cách cắt chân tay, xẻo từng miếng thịt cho chết dần (theo Wikipedia)*

“Chỗ này không phải do người gây ra, căn cứ vào hình dạng vết thương và mức độ thối rửa thì tôi đoán là do bị chim ăn.”

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu về phía người cảnh sát đưa thi thể tới, hỏi: “Cậu nói kỹ càng lại xem, chỗ phát hiện thi thể là chỗ nào? Trạng thái cụ thể ra sao?”

Người chịu trách nhiệm về thi thể là một cậu cảnh sát mới vào nghề chưa bao lâu, lúc này đã vào trong trạng thái hoảng sợ đến ngớ người, cậu ta xoa mồ hôi lạnh trên mặt, nói: “Là ở bên cạnh núi cao ở khu Thái An, chỗ đó khu rừng lớn, thường ngày không có nhiều người qua lại lắm, người đầu tiên phát hiện thi thể là đội mở rộng bên ngoài, lúc đó hai tay của thi thể bị trói ra đằng sau, cột trên một thân cây. Sau khi nhận được tin báo thì chúng tôi chạy đến ngay, hiện trường được bảo vệ khá tốt, thi thể không quá dấu vết đã bị di chuyển nhưng cũng không phát hiện manh mối nào có giá trị cả.”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi hỏi Lục Á Minh: “Lục đội, chú còn nhớ một vụ án chúng ta từng điều tra trước đây không? Có một nhân chứng là người mê chim ưng, anh ta từng nói mấy người bạn quen biết trên diễn đàn thường sẽ hẹn gặp trong khu rừng đó để thả chim ưng.”

“Chim ưng!” Lục Á Minh lập tức bỗng nhớ ra, sau đó chỉ vào chỗ nội tạng lờ mờ trong đồng máu thịt kia, nói: “Cháu nói.....Đây đều là do chim ưng mổ sao?”

“Đúng vậy, khi này cháu phát hiện một số thịt thối rửa không thuộc về làn da của nạn nhân, rất có thể hung thủ cố ý chọn một nơi như vậy, sau đó cắt một vết nhỏ trên bụng của thi thể, rồi dùng máu tươi và thịt thối rửa để hấp dẫn chim ưng ở gần đây đến mổ, như vậy thì hẳn ta không cần tự mình ra tay cũng khiến cho thi thể này không thể nhận ra.”

“Nhưng tại sao đám người kia lại muốn mạo hiểm cứu Hàn Sâm đi, sau đó lại dùng một cách tàn nhẫn như thế này để giết hẳn chứ?”

“Có lẽ bởi vì bọn họ sợ Hàn Sâm sẽ tiết lộ ra một số bí mật không tiết lộ, nên mới phải dùng cách này để trừng phạt hẳn!”

“Trừng phạt?”

Trong phòng họp, khi tất cả thành viên nghe thấy cụm từ này thì lộ ra vẻ khó hiểu.

Lục Á Minh lấy hình ảnh thi thể của Hàn Sâm lúc mới bị phát hiện ra, nói: “Mọi người nhìn xem, đôi tay trói đằng sau trên thân cây, cả người đầy vết thương, bị chim ưng mổ nội tạng, mọi người nghĩ đến điều gì?”

“Prometheus?” Có người ngập ngừng nói.

“Đúng vậy. Trong thần thoại Hy Lạp, bởi vì Prometheus phản bội lại Zeus nên bị trừng phạt cột vào vào trên thân cây để Mặt trời thiêu đốt, sau đó bị chim ưng mổ liên tục mổ nội tạng ra. Trước đây chúng ta đã từng suy đoán, người cứu Hàn Sâm đi là một nhóm người. Bây giờ phát hiện thi thể thì có thể nói lên rằng Hàn Sâm đã làm một số chuyện mà bọn họ không thể chấp nhận được, vì thế nên mới dùng cách này như để thẩm phán. Thậm chí còn tạo nên cách chết hết như Chu Mộ Hàm, đó cũng đại biểu cho sự chuộc tội.”

Ông nói xong lời này thì bầu không khí trong phòng như ngưng đọng lại, một tên Hàn Sâm đã đủ đáng sợ rồi, mà bây giờ sau lưng hẳn còn có bối cảnh sâu như vậy nữa.

Lục Á Minh: “Nếu suy đoán của chúng ta là thật, vậy thì chắc hẳn đây không phải là lần đầu tiên bọn họ ra tay, vụ án này của Hàn Sâm có khả năng còn liên quan đến nhiều vụ án nghiêm trọng khác nữa, vì thế bắt đầu từ hôm nay, mọi người phải hủy bỏ tất cả ngày nghỉ phép, tập trung toàn sức lực tiến hành điều tra, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra bọn chúng!”

Đồng thời, trong phòng giải phẫu, Tô Nhiên Nhiên đang kiểm tra miệng vết thương của Hàn Sâm hết lần này tới lần khác, trực giác nói với cô rằng, miệng vết thương này không phải không vô nghĩa.

Cuối cùng, cô phát hiện ra một số vết cắt của những vết thương này không hoàn toàn khớp nhau, ở giữa hình như bị thiếu một miếng. Tình huống này làm cô cảm thấy khá quen, sau đó cô nhanh chóng nhớ ra: Là vụ giết người chặt xác của sinh viên Đại học T Lâm Đào, thi thể của Chu Văn Hải cũng có

một miếng cắt không hoàn toàn khớp nhau.

Cô nhớ tới câu nói của Lâm Đào trước khi bị bắt, lúc ổ cứng của máy tính bị tạm thời phá hủy, còn có tờ giấy JM mà cô từng tìm được trong phòng ngủ của hắn nữa, những câu đó ấy vẫn chưa được giải đáp, nhưng rốt cuộc những thứ đó có liên quan gì tới Hàn Sâm chứ?

Cô cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó nhắn một tin cho Lục Á Minh: Bên cháu có phát hiện, cháu muốn hẹn một ngày đến trại tạm giam để nói chuyện với Lâm Đào lần nữa.

Lục Á Minh nhanh chóng trả lời lại: “Được, chắc lát chú sẽ thảo luận với cháu.”

Cô mới vừa buông điện thoại xuống thì có tiếng chuông báo mới vang lên, cô nhìn thấy tên người gọi là Tần Duyệt thì cười rồi cầm điện thoại ra phòng giải phẫu mà nghe máy, cô nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của anh: “Mấy giờ em làm xong?”

Tô Nhiên Nhiên dựa vào vách tường, cô xoa ấn đường, nói: “Có lẽ sẽ khuya lắm.”

Bên kia nhanh chóng nói: “Buổi tối đến nhà anh đi.”

Tô Nhiên Nhiên chống gót chân lên tường, “Không được, bố em ở nhà, em phải về nhà.”

Một đêm cô không về, tuy Tô Lâm Đình không nói rõ nhưng tất nhiên đã phát hiện ra, vì thế dõi theo cô rất chặt chẽ, dặn dò cô nhất định tan làm xong là phải trở về.

Tần Duyệt im lặng một lát rồi nói: “Vậy anh tới đón em.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy có lẽ anh nghe không hiểu, vì thế cô lặp lại: “Hôm nay em phải làm việc tới khuya lặn, hơn nữa em cần phải về nhà.”

“Ừ, anh đưa em về.”

“Tại sao?”

Tần Duyệt quả thật không thể kìm nén được với cái tính không nhạy bén của cô, đành khoa trương hét lớn: “Anh muốn gặp em, muốn đến điên rồi.”

Cho dù chỉ là từ bên này đến bên kia thành phố, cho dù chỉ là con đường hơn mười mấy cây số ngắn ngủi, chỉ cần có thể nhìn thấy em là được!

Vì thế vài phút sau, trong phòng giải phẫu, một cậu pháp y mới nhậm chức thấy Tô chủ kiểm luôn luôn lạnh nhạt mà nhìn thì thể che miệng cười trộm, cậu ta xoa đôi mắt, nghi ngờ bản thân chắc bị hoa mắt rồi, tình huống này.....Thật sự rợn người quá đi.

Vất vả lắm mới xong hết mọi việc, Tô Nhiên Nhiên gần như là người đầu tiên đi ra ngoài, sau khi đi ra thì cô thấy chiếc siêu xe sang trọng bắt mắt đang ngạo nghễ dừng ngay trước cổng lớn của Thị Cục, cô bèn đi lên: “Không phải em đã bảo anh dừng xa một chút rồi sao?”

Tần Duyệt cầm vô lăng, ngược cầm nói: “Anh đón bạn của mình mà còn cần lén lút sao?”

Tô Nhiên Nhiên hạn hán lời, cô căng da đầu chống lại mấy ánh mắt xung quanh mà ngồi vào trong, sau đó thì giục anh nhanh lái xe.

Xe vừa mới khởi động thì mặt Tần Duyệt đã chồm lại gần: “Nhanh để anh một cái nào.”

Tô Nhiên Nhiên lờm anh một cái: “Anh lái xe cho cẩn thận vào, lái xe nguy hiểm là phải vào tù đấy.”

Tần Duyệt không biết xấu hổ mà chọt lên mặt cô một cái: “Vào tù ngồi cũng không tệ, như vậy thì ngày nào cũng đều được gặp em.”

Tô Nhiên Nhiên vuốt mặt, trong lòng vô thức cảm thấy ngọt ngào, cũng không sửa lỗi thường thức sai lầm trong câu nói kia của anh, sau đó cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe: Ủa, sao mới đi được có một đoạn vậy.....

Cô không nhận được lại liếc về phía bảng điều khiển, sau đó kinh ngạc nhìn Tần Duyệt, hỏi: “Anh mới chạy được có 30km/h ***thôi sao?”

****Nguyên văn là thước (yard) là đơn vị đo lường của Anh, Mỹ. Nhưng bên dưới lại ghi là chạy với tốc độ yard thì tui thấy hơi không khớp lắm nên mới đổi thẳng sang km/h luôn. Nếu ai thấy sai thì báo tui một tiếng để tui sửa nhen.*

Tần Duyệt gạt đầu như đúng rồi: “Chậm một chút mới tốt, có thể ở bên thêm một lát.”

Tô Nhiên Nhiên không kìm nén được xúc động muốn đỡ trán, nhưng mà cái này cũng quá chậm rồi, may là buổi tối không nhiều xe lắm, bằng không sẽ bị cho rằng cố ý gây cản trở giao thông rồi.

Có điều tình huống bây giờ cũng chả khá khẩm hơn là bao, một chiếc đường đường là siêu xe mà lại chạy với tốc độ 30km/h thì đúng là quá gây chú ý.

Dọc đường đều có xe bấm còi lao lên phía trước, còn nhìn về phía ghế điều khiển với đủ loại ánh mắt, cuối cùng, có một ông cụ đạp xe điện nhanh như chớp vượt lên từ bên cạnh, sau đó còn quay lại vụt cho hai người cái nhìn khinh bỉ.

“Lúc đua xe còn không chịu nhún nhường trong quá khứ” Tần Duyệt chỉ xem như không phát hiện mà vẫn vui vẻ hờn hờn ngân nga, lấy tốc độ 30km/h chạy về trước, còn thường thường nói vài ba câu với Tô Nhiên Nhiên, có hơi lộ ra vẻ không thoả mãn lắm.

Nhưng cho dù có kéo dài thời gian thế nào đi chăng nữa thì khoảng này vẫn rất gần, Tần Duyệt thấy sắp chạy đến đường bên ngoài nhà họ Tô thì đột nhiên giảm phanh dừng lại, sau đó vừa kéo cửa sổ vừa nói: “Không chạy xe nữa, anh cùng em đi vào.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu muốn cười, sau đó cũng xuống xe, để mặc anh nắm tay dắt đi về trước.

Đêm hè gió thổi rất thoải mái, hai người không ai nói chuyện, chỉ nắm tay nhau đi dưới bóng cây xanh, tiếng côn trùng kêu vang, chim chóc cũng ca hát hoà theo cùng với tiếng bước chân soàn soạt, vẫn mong muốn có thể nghe vậy mãi mà không có kết thúc.

Lòng bàn tay của anh ươn ướt, mang theo độ ẩm, ngón tay vô tình hay cố ý vuốt ve lòng bàn tay của cô. Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn gương mặt anh tuần kia, đột nhiên lên tiếng: “Trước đây lúc

học Đại học, em thường thấy một đôi bạn học cứ nắm tay nhau đi trong sân trường thế này cả mấy tiếng lặn. Lúc đó em không thể hiểu nổi, cuối cùng là có thú vui gì mà lại lãng phí thời gian vào những chuyện vô nghĩa thế này.”

Trong lòng Tần Duyệt hơi chuyển động, cũng quay đầu nhìn cô, chỉ thấy khoé miệng của cô ngậm ý cười dịu dàng, gương mặt ở dưới ánh đèn cam dần thả lỏng, nhẹ giọng nói: “Bây giờ thì em đã hiểu rồi.”

Trong lòng anh như bị bóp nhẹ, ngọt ngào lại lộ ra vẻ không thoả mãn, vì thế anh cản ở trước mặt cô, sau đó cúi đầu nói: “Tô Nhiên Nhiên, anh muốn hôn em.”

Tô Nhiên Nhiên hoảng sợ, “Ở đây không được, bố em sẽ thấy đấy.”

“VẬY TÌM CHỖ ÔNG ẤY KHÔNG NHÌN THẤY ĐƯỢC!” Anh kéo tay cô trốn đến sau một cái cây to lớn, xung quanh đều bị bóng tối bao trùm, ánh đèn đường màu cam từ trên những chiếc lá chiếu xuống vài đốm sáng, một nụ hôn mang theo mùi hoa dành dành nhàn nhạt khiến hai người đều say đắm khó cưỡng, tận cho đến khi sắp dùng hết không khí ở phổi thì cuối cùng mới buông đối phương ra.

Tần Duyệt chạm vào nhịp tim của cô, lẩm bẩm: “Tô Nhiên Nhiên, anh ước gì có thể gặp được em sớm hơn thì tốt rồi, tốt nhất là lúc em vừa mới vào Đại học, trước khi em quen với cái gã tồi kia.”

“Nhưng lúc đó em đâu có muốn yêu đương đâu.”

Tần Duyệt tự tin bĩu môi: “Đó là bởi vì em chưa gặp anh thôi, anh có thể theo em đi học hàng ngày, hát tình ca dưới ký túc xá của em, nhất định sẽ theo đuổi được em. Dựa theo tiến độ đó thì nói không chừng bây giờ chúng ta còn có con luôn rồi.”

Tô Nhiên Nhiên nghĩ thử, đúng thật là chuyện Tần Duyệt có thể làm ra được, vì thế cô không kìm được nở nụ cười.

Tần Duyệt nheo mắt của cô, nheo mắt nói: “Cười lên có phải đẹp không, sao trước đây em ít cười vậy hả.”

Tô Nhiên Nhiên rất nghiêm túc trả lời: “Không có chuyện gì đáng để cười, vì thế nên em không cười.”

Tần Duyệt hết sức vui vẻ, cố ý ghé sát vào cô, cười hỏi: “VẬY BÂY GIỜ THÌ SAO?”

Tô Nhiên Nhiên dựa đầu vào ngực anh, nhẹ giọng nói: “Bây giờ thì khác.....”

CUỘC ĐỘT KÍCH BAN ĐÊM

Trong phòng thẩm hỏi của nhà tù, Lục Á Minh và Tô Nhiên Nhiên nhìn Lâm Đào đi ra từ một cánh cửa khác, cậu sinh viên tuần tú trắng trẻo trong ấn tượng dường như đã gầy đi rất nhiều, bộ áo tù rộng thùng thình khoác trên người, trên cằm thì mọc đầy râu.

Hắn thờ ơ liếc nhìn hai người, sau đó ngồi xuống ở phía đối diện, đập đôi tay đeo còng lên bàn cái “rầm”, hỏi: “Có thuốc không?”

Lục Á Minh móc một điều thuốc lá với một chiếc bật lửa đưa cho hắn, Lâm Đào châm điều thuốc rồi ngậm trong miệng, tham lam hít vài hơi, sau đó hắn dựa lưng vào ghế, nói: “Mấy người muốn biết cái gì? Hay là.....” Hắn phẩy khói thuốc lá, nở một nụ cười giễu: “Đặc biệt tới gặp tôi lần cuối.”

Lục Á Minh không nói gì, trước khi tới thì hai người đã biết Lâm Đào bị tuyên án: Tử hình, bác bỏ kháng cáo, tháng sau lập tức chấp hành.

Tô Nhiên Nhiên rút tờ giấy viết chữ JM và đưa sang, hỏi: “Anh từng nói với tôi một câu: Cuộc đời giống như cái đe sắt vậy, càng bị đánh thì càng có thể phát ra nhiều tia lửa, xuất phát từ “Hai khoa học mới” của Galileo, tôi đã tìm được quyển sách này trong phòng ngủ của anh, bên trong có kẹp một tờ giấy này. Chữ bên trên có nghĩa là gì? Anh muốn nói gì với tôi?”

Lâm Đào tùy tiện liếc về phía tờ giấy một cái, sau đó nhả vòng khói ra, nói: “Quên rồi, tiện tay viết thôi.”

Phản ứng này là điều mà hai người đã dự kiến trước, vì thế lại đẩy một tấm hình của Hàn Sâm sang và hỏi: “Anh có biết anh ta không?”

Lâm Đào giơ bức hình lên nhìn, sau đó nói: “Chưa từng thấy.”

Lục Á Minh nhìn hắn chăm chăm, muốn kiểm tra được một số cảm xúc bị che giấu trong đó, nhưng đáng tiếc là ông không tìm được gì hết. Nếu không phải là do anh ta diễn quá giỏi thì là do anh ta thật sự chưa từng gặp Hàn Sâm. Vì vậy, ông lại rút ra tấm hình của Hàn Sâm khi chết, hỏi: “Vậy anh có cảm thấy cảnh tượng này quen không?”

Lâm Đào nheo mắt lại nhìn vào cảnh ghê rợn trong tấm hình, thế nhưng hắn lại nở nụ cười: “Cảnh sát à, không phải mấy người muốn đẩy vụ này lên người của tôi chứ, tôi vẫn luôn bị nhốt ở chỗ này đấy.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng người về trước, cô gõ vào tấm hình, ánh mắt tỏ vẻ sắc bén và nói: “Anh không cảm thấy nhìn miệng vết cắt này quen lắm sao? Anh đã làm gì với thi thể của Chu Văn Hải, không chỉ chặt xác đơn giản vậy thôi đúng không? Anh sắp bị tử hình rồi, nhưng mọi người vẫn hoàn toàn không biết gì về chuyện mà anh đã thật sự làm, anh cảm thấy anh đã làm một chuyện hết sức kiêu ngạo, không phải sao? Vậy tại sao không dám nói cho chúng tôi biết chứ?”

Lâm Đào bị cô hỏi liên tiếp đến ngớ người, một lát sau, hần mới hoàn hồn rồi dập tắt điều thuốc trên tay, nói: “Đúng vậy, tôi là một người sắp chết rồi, những gì nên nói tôi đã nói từ lâu rồi, vì vậy mấy người không cần phải uống phí tâm tư đâu, thật sự là tôi chả biết gì hết, chỉ có vậy thôi.”

Tô Nhiên Nhiên và Lục Á Minh nhìn nhau một cái, hai người đều cảm thấy thất bại, thái độ của Lâm Đào rất kiên quyết, chuyến đi này của hai người rất có thể trở về tay không.

Ngay lúc hai người cảm thấy nản lòng thoái chí định rời đi thì Lâm Đào đột nhiên ngược mắt lên nhìn Tô Nhiên Nhiên và nói: “Tô pháp y, cô còn nhớ điều kiện cần thiết cho thí nghiệm thể thực khuẩn là gì không?”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu nhìn hần hồi lâu, sau đó không nói lời nào mà đi theo Lục Á Minh ra ngoài, lúc đi đến bãi đỗ xe thì cô móc điện thoại ra nhìn rồi đuổi theo, nói: “Lục đội, nhà cháu có chút việc gấp nên cháu phải về một chuyến, chú cứ về Cục trước đi, cháu giải quyết xong sẽ tới ngay.”

Cô rất hiếm khi đang làm việc mà đột nhiên xin nghỉ, vì vậy Lục Á Minh rất sẵn lòng đồng ý, Tô Nhiên Nhiên nhìn theo chiếc xe của Lục Á Minh chạy đi, sau đó xoay người lập tức trở lại phòng thẩm hỏi, quả nhiên, Lâm Đào vẫn còn chờ ở đó, hần vừa thấy cô thì đã cười rộ lên: “Xem ra tôi đoán không sai, Tô pháp y đúng thật là người thông minh.”

Tô Nhiên Nhiên ngồi xuống nhìn hần: “Điều kiện cần thiết cho nghiệm thể thực khuẩn là phải loại bỏ điều gây trở ngại, anh muốn tôi đến gặp riêng anh, rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Nụ cười tươi của Lâm Đào nhạt dần, hần cúi người về trước, dùng âm thanh cực nhỏ, nói: “Cô thật sự muốn biết bọn họ là ai sao?”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên bỗng rung mình, cô chú ý tới hần dùng từ “bọn họ”.

Lúc này, Lâm Đào từ từ dịch tay đeo còng sang, hỏi: “Cô có bút không?”

Tô Nhiên Nhiên có hơi do dự, đưa bút cho phạm nhân là chuyện hết sức nguy hiểm, nhưng cô suy nghĩ một lát rồi vẫn đưa chiếc bút qua, Lâm Đào nhìn cô cười hài lòng, sau đó viết một chuỗi chữ cái nguệch ngoạc trên lòng bàn tay của cô, và nói: “Tôi chỉ có thể nói với cô những điều này thôi, chuyện còn lại thì chỉ có thể dựa vào cô tự giải mã. Có điều....Cô không thể nói chuyện này cho bất kỳ một ai khác, nếu không mật mã này sẽ mất đi hiệu lực ngay.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm vào chuỗi chữ cái trong lòng bàn tay, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều nghi ngờ, Lâm Đào lại thoải mái dựa lưng vào ghế và nói: “Tôi chỉ có nói cho một mình cô biết thôi, bởi vì chỉ có cô mới hiểu rõ được: Ma quỷ cũng có thể là thiên sứ, người tội ác tà trời thì rồi cũng sẽ có cơ hội chuộc tội.

Câu nói này thậm chí càng khó hiểu hơn, hệt như đang nói sảng vậy, Tô Nhiên Nhiên còn chưa nghĩ kỹ thì Lâm Đào đã đứng lên đi vào trong cửa, sau đó hần quay đầu nhìn cô cười sâu xa, nói: “Chúng ta sẽ gặp lại thôi, tôi ở chỗ này chờ cô.”

Đồng hồ chỉ đúng 9 giờ tối. phòng của Tô Nhiên Nhiên bật đèn sáng trưng, Lỗ Trí Thâm đang nhàm chán dùng đầu ngón tay liên tục chọc vào cổ họng của Alpha, chắc nó đang thích thú khi phát

hiện ra trò chơi mới này. Alpha bị con khi ngốc nghếch này làm phiền mà phải chạy trốn khắp nơi, đáng tiếc là bản chất của nó quá chậm chạp nên sao mà chạy trốn được tốc độ của Lỗ Trí Thâm, thế là nó chỉ đành cầu cứu nhìn chủ nhân của mình.

Đáng tiếc là Tô Nhiên Nhiên không có thời gian để lo cho chúng nó, cô đang tập trung ngồi vào bàn và giải chuỗi mật mã mà Lâm Đào đã viết cho cô.

Cô thử vài cách giải mã nhưng vẫn không tìm được băng mã đối chiếu rõ ràng, vì thế cũng không thể xác minh được, lúc này cô đột nhiên nhớ tới tờ giấy kẹp trong quyển sách trong phòng ngủ của Lâm Đào, có lẽ đây chính là băng mã rõ ràng. Vì vậy, cô lập tức lên mạng tìm quyển sách kia, sau đó dùng cách giải mật mã lặp từ, cuối cùng cũng giải ra được một chuỗi con số.

Cô nhìn chăm chăm chuỗi con số kia hồi lâu: Cách sắp xếp 3 con số cách nhau, trông rất giống như tên miền, vì thế cô thử nhập chuỗi tên miền này vào máy tính, quả nhiên nó lập tức nhảy ra một giao diện màu đen, tiếp đó lại nhảy ra một khung thoại màu trắng, bên trên hiện lên hàng chữ đỏ chói: Tôi là ai?

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi nhập vào: “JM”

Dường như chỉ thị đã được thông qua, hàng chữ xếp kia nhanh chóng thay đổi, lại hỏi: “Bạn muốn tôi làm gì?”

Ngón tay của Tô Nhiên Nhiên dừng lại trên bàn phím, nhất thời cô chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào mới đúng, mà lúc cô ngẩng đầu lên thì hàng chữ xếp kia lại bỗng đổi thành: “Bạn ở đâu?”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên chợt cảnh giác, cô cắn môi, thử nhập vào: “Tôi muốn báo thù.”

Lần này, hàng chữ xếp kia không thay đổi nữa, dòng chữ đỏ như máu như khắc trên một nền đen tối tăm, một lúc sau mới chậm chậm tan biến, sau đó nền đen kia bỗng vỡ tan rồi bay khắp nơi, tiếp đó là nhảy ra một hàng chữ xếp khác: “Tôi biết bạn ở đâu!”

Tô Nhiên Nhiên giật bản mình, theo quán tính mà tắt máy tính đi, sau đó đóng máy tính lại thật mạnh khiến cả Lỗ Trí Thâm đang chơi đùa vui vẻ bên cạnh cũng hoảng sợ.

Nhưng cùng lúc đó, đèn trong phòng bỗng tắt ngấm, điều hoà cũng dừng hẳn, cả ngôi nhà lập tức rơi vào trong bóng tối yên tĩnh.

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên sợ hãi, cô ôm Lỗ Trí Thâm đang hoảng sợ kêu chút chút, sau đó lại bỏ Alpha vào trong hộp, tiếp đến thì dùng điện thoại mà chiếu sáng, cẩn thận đi ra ngoài.

Cô đi đến phòng khách kiểm tra công tắc nguồn điện nhưng phát hiện không bị đứt cầu dao, điều này nói lên rằng mạch điện là bị cắt đứt từ bên ngoài. Nhưng cô lại không dám tùy tiện đi ra cửa xem xét, lúc này chỉ ngồi yên trong phòng mới là an toàn nhất,

Cô đặt Lỗ Trí Thâm lên sofa, lòng bàn tay siết chặt đầm mồ hôi, đột nhiên cô thấy hơi hồi hận, đáng lẽ cô không nên tin lời nói của Lâm Đào mà một mình giải mật mã kia, có lẽ đây chính là cái bẫy, đang chờ cô tự bại lộ bản thân.

Nhưng rốt cuộc bọn họ muốn làm gì, hơn nữa là người nào có thể có năng lực lớn đến vậy, có thể

ngay lập tức tìm ra được vị trí của cô dễ như trở bàn tay.

Xung quanh đều là bóng tối mịt mù, ngoài cửa lại là một mối nguy hiểm không xác định được khiến cô không tự chủ được mà cảm thấy sợ hãi, vì thế cô gọi điện cho Tần Duyệt, cố gắng kiềm chế giọng nói mình không run rẩy: “Anh có thể đến nhà em được không?”

Ngoài dự kiến của cô là 20 phút sau, cô nhận được cuộc gọi lại của Tần Duyệt: “Anh ở ngoài cửa rồi.” Cô vội vàng chạy ra mở cửa để anh đi vào, lại kinh ngạc, hỏi: “Sao anh nhanh vậy?”

Tần Duyệt ném chìa khoá lên bàn trà, đặc ý nói: “Chắc em không biết bạn trai em còn có một biệt danh là xe thần núi Sùng Vân đấy.”

Sau đó anh đột ngột ôm lấy cổ của cô và hôn xuống, ai ngờ lại có một bóng đen vụt tới nhảy vào giữa hai người, vui vẻ mà thò mặt lại gần khiến Tần Duyệt không chuẩn bị mà hôn trúng cái mặt xù xì.

Anh tức giận trừng mắt, xách cái cổ của Lỗ Trí Thâm lên rồi mắng: “Ông đây liều mạng chạy đến không phải vì hôn mày đâu!” Sau đó anh đuổi tay như muốn đánh nó, Lỗ Trí Thâm làm mặt quỷ, sau đó nó lập tức tránh thoát tay của anh rồi rúc xuống ghế sofa. Tần Duyệt mắng nó một trận rồi đuổi theo đằng sau, Tô Nhiên Nhiên bị một người một khi chọc cười không ngừng, cảm xúc căng thẳng ban đầu cũng đã bị tan biến đi rất nhiều.

Cô vội vàng kéo cánh tay anh ngồi xuống, nói: “Anh đừng quậy, Lỗ Trí Thâm nhớ anh lắm đấy.”

Tần Duyệt nhân cơ hội ôm cô vào lồng ngực, hỏi: “Vậy còn em? Có nhớ anh không?”

Tô Nhiên Nhiên cạ lời: “Chúng ta mới tạm biệt được mấy tiếng thôi mà.”

Tần Duyệt cọ chóp mũi lên mặt của cô, nói: “Ờm, đã tròn 2 tiếng 48 phút rồi.”

Bây giờ, Tô Nhiên Nhiên không có tâm trạng từ tốn với anh, cô tránh ra khỏi lồng ngực của anh, hỏi: “Lúc này anh ở bên ngoài có phát hiện điều gì không thích hợp không?”

Lúc này Tần Duyệt mới nhớ tới chuyện chính, anh nhìn xung quanh tối đen như mực thì hỏi: “Đúng này, rốt cuộc là sao thế này?”

Tô Nhiên Nhiên kể toàn bộ sự việc ra, Tần Duyệt nghe xong thì đổ mồ hôi lạnh dùm cô, không nhìn được mà siết chặt tay cô và nói: “Chỗ này nguy hiểm quá, em nhanh chóng dọn đến nhà anh ở đi.”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu: “Nếu bọn họ thật sự theo dõi em thì cho dù em trốn đến đâu cũng vô ích thôi, hơn nữa, còn bố em thì sao giờ?”

Tần Duyệt vẫn rất căng thẳng, anh giải thích với cô vài câu, sau đó bảo cô nhất định phải nhanh chóng báo cáo với Cục cảnh Sát để xin sự bảo vệ, kể tiếp thì anh bỗng nở nụ cười, anh nâng gương mặt cô lên, dịu dàng nói: “Anh hạnh phúc lắm, lúc bạn gái của anh gặp nguy hiểm thì người đầu tiên nghĩ tới là anh.”

Tô Nhiên Nhiên giật mình, bây giờ cô mới phát hiện ra bản thân gần như theo bản năng mà muốn gọi điện thoại cho anh, tuy rằng cô biết rõ anh có tới thì cũng chẳng có ích gì, nhưng mà cô vẫn muốn

nhìn thấy anh. Giống như chỉ cần có anh ở đây thì tất cả mọi nỗi sợ hãi và lo lắng đều có thể dễ dàng tan biến ngay.

Tần Duyệt hơi cúi đầu, anh thấy hai con ngươi của cô toả sáng rực rỡ trong bóng tối thì không nhận được mà muốn hôn, nhưng Tô Nhiên Nhiên lại vội vàng né đi, nói: “Bố em sắp về rồi.”

Cơ thể mềm mại của cô dựa vào trong lồng ngực của anh, tất cả đều là mùi hương của cô, làm sao mà Tần Duyệt kìm nén cho được, vì thế anh cũng bắt đầu không an phận mà luồn tay vào trong quần áo của cô rồi nhéo một cái, sau đó lại đè đầu của cô xuống: “Hôn xong rồi nói tiếp, dù sao cũng đen thui, chú ấy trở về cũng không thấy được đâu.”

CẨM TRẠI NGOÀI TRỜI (★)

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy người này giống như bấm sinh đã đi ngược với đạo lý rồi, cứ chọn lúc không phù hợp nhất để làm chuyện không thích hợp nhất, chẳng hạn như bây giờ.....

Có lẽ vẫn có mối nguy hiểm nào đó đang ẩn nấp bên ngoài, Tô Lâm Đình cũng có thể về bất cứ lúc nào, nhưng anh vẫn không màng tất cả mà hôn lên đôi môi của cô, còn không an phận mà luồn tay vào trong áo, tùy tiện châm lửa trên từng tắc da thịt.

Trong bóng tối, cảm giác càng trở nên nhạy bén hơn, bất kỳ một sự sung sướng nhỏ xíu này cũng bị phóng đại lên, còn phải phân tâm đi để ý tiếng động bên ngoài nữa, lén lút khiến thần kinh căng thẳng, cũng không dám thở mạnh, nhưng lại ngoài ý muốn tăng thêm một phần khoái cảm cấm kỵ.

Tần Duyệt bị kích thích hormone nên càng trở nên ngày càng không liều lĩnh hơn, đôi môi nóng bỏng đi thẳng xuống dưới, dần dần đến được nơi không nên đến, Tô Nhiên Nhiên không thể không chống đỡ nổi, cô duỗi tay ra đẩy anh nhưng cơ thể lại không nhịn được mà cũng đưa đẩy theo, cô cắn môi không dám kêu thành tiếng, lại lo lắng anh thật sự sẽ “làm” ngay tại đây luôn, trong lúc nhất thời, trong đầu cô bối rối không chịu nổi, thế là dứt khoát cắn mạnh trên tai của anh một cái.

Tần Duyệt “úi” một tiếng che lại lỗ tai, lại nhìn cô và cười rộ lên, nói: “Khẩu vị của em càng ngày càng nặng nhĩ, còn thích chơi trò này sao.”

Tô Nhiên Nhiên chống ta lên ngực anh, tức giận lườm anh một cái: “Anh đừng gây rối, lỡ như bố em mà về thì làm sao hả.”

Tần Duyệt thích nhất là nhìn bộ dáng hờn dỗi của cô, vì thế anh cúi người nhéo mặt của cô, nói: “Vậy chúng ta vào phòng đi.”

Tô Nhiên Nhiên quả thật dở khóc dở cười, cô tức giận hất tay anh ra, đúng lúc này, đột nhiên có một ánh sáng chói chiếu đến khiến hai người đang dán sát nhau quần áo không chỉnh tề sợ tới mức xanh mặt, có cảm giác hoảng sợ như bị bắt gian trên giường vậy.

Tần Duyệt nhanh tay nhanh mắt đẩy Tô Nhiên Nhiên ra đằng sau, sau đó mở to đôi mắt nhìn về hướng ánh sáng chói kia.....

Chỉ thấy Lỗ Trí Thâm không biết từ đâu nhảy ra mà cầm chiếc điện thoại mà khi nãy Tô Nhiên Nhiên bật chức năng đèn pin, cười toét chiếu sang bên này, trên mặt là vẻ mặt hưng phấn không thể miêu tả được, chỉ tiếc giây tiếp theo thì nó đã bị sát khí của hai người trước mặt ập đến, nó còn chưa kịp nhanh chân bỏ chạy thì đã bị chủ nhân trước của mình bắt lại một đánh một trận đau điếng, đánh đến nỗi khiến nó phải vắt giò lên cổ mà chạy, nước mắt nước mũi thì tèm lem.

Bị Lỗ Trí Thâm ầm ỹ một trận nên hai người cũng không thể tiếp tục tình cảm mãnh liệt nữa, Tô Nhiên Nhiên cầm điện thoại nhìn thời gian, nói: “Nếu không anh về trước đi, chắc bố em sắp về rồi.”

Tần Duyệt lại nắm tay của cô rồi ôm trong lồng ngực, nói: “Anh sẽ không để bạn gái mình một mình ở lại nơi nguy hiểm này đâu, đợi chú ấy về thì anh sẽ đi.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, cô nghiêng đầu thuận thế dựa vào vai của anh: Cứ thế cũng tốt, cô có thể dùng hành động nói với Tô Lâm Đình, rằng hai người ở rất nghiêm túc muốn ở bên nhau.

Trong bóng tối, chỉ có một tia sáng nhạt từ ngoài cửa sổ lọt vào, chiếu lên bóng hình hai người đang ôm chặt lấy nhau. Tần Duyệt bỗng cười lớn: “Đáng tiếc bây giờ không nhìn được sao trời, nếu không chúng ta dựng cái lều đi, cảm giác giống như đi cắm trại ngoài trời vậy đó.”

Đầu của Tô Nhiên Nhiên hơi dịch chuyển, cô hỏi: “Nó trông thế nào?”

Tần Duyệt kinh ngạc nhìn cô: “Không phải chứ, em lớn như vậy mà chưa bao giờ đi cắm trại à?”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì nhưng Tần Duyệt lại hiểu rõ, cá tính của cô như thế thì nhất định sẽ cố gắng tránh tham gia các hoạt động giao tiếp xã hội, huống chi là hoạt động cần qua đêm và ở ngoài trời nữa.

Anh vô thức cảm thấy đau lòng, anh cầm tay cô đặt bên môi rồi hôn lên, và nói: “Anh dạy em cách cắm trại, có được không?”

Tô Nhiên Nhiên khó hiểu hỏi: “Ở nhà thì cắm trại thế nào được?”

Tần Duyệt thích thú kéo cô đi lên lầu khiến Tô Nhiên Nhiên cảnh giác, cô nghi ngờ không biết có phải anh lại nghĩ ra mấy tâm tư lặc lặc hay không.

Tần Duyệt bị cô nhìn đến oan uổng: “Anh thề anh thật sự chỉ dạy em cắm trại thôi.” Anh liếc nhìn Lỗ Trí Thâm mới bị đánh xong, đang ngồi rầu rĩ buồn bã co người vào một góc sofa thì nói: “Nếu em không tin thì dẫn nó lên chung đi.”

Lỗ Trí Thâm vừa nghe câu này thì lập tức vui vẻ như vừa được tiếp máu hồi sinh, sau đó nó nhảy phắt vào lòng của Tô Nhiên Nhiên, còn làm nũng mà cọ lên ngực của cô. Ai ngờ, trên đầu nó bỗng bị bóp một cái, Tần Duyệt nhìn nó chòng chọc, uy hiếp nói: “Đó là chỗ mày có thể dựa sao, hả?”

Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng nhìn hành động tranh giành tình cảm của một người một khi này, cô lập tức ôm Lỗ Trí Thâm lên trên, còn Tần Duyệt thì vội vàng đuổi theo, vào cửa thì ôm Alpha đang ngủ gà ngủ gật ra, sau đó chỉ vào cái hộp gỗ và nói: “Cái này coi đây là gỗ, bây giờ chúng ta đốt lửa trại thôi.”

Tô Nhiên Nhiên và Alpha đột nhiên mất đi ngôi nhà ấm áp nhìn lẫn nhau một cái, chỉ có Lỗ Trí Thâm phấn khích ngồi bên cạnh cái hộp gỗ kia mà phối hợp với Tần Duyệt, một người một khi bận bịu một lúc, sau đó Tần Duyệt hất cằm lên và nói: “Được rồi, lửa lên rồi.”

Anh lại nhảy lên giường dùng chiếc chăn tạo thành một cái lều, sau đó vui vẻ đón Tô Nhiên Nhiên vào: “Đây là lều nè, nhanh vào đi.” Tiếp đó lại vỗ đầu của Lỗ Trí Thâm và chỉ vào Alpha, nói: “Bây giờ, tụi mày thay phiên nhau trực đêm, mày để ý con quái thú kia đấy, đừng để nó tới gần lều.”

Lỗ Trí Thâm hết sức phối hợp mà nhẹ nhàng lột móng vuốt ra.

Alpha: ??????

Tô Nhiên Nhiên bị tình cảnh khó hiểu này chọc cười ha ha, sau đó cùng làm tổ trong “lều” với Tần Duyệt, dùng điện thoại chiếu sáng lên và nói: “Tần Duyệt, cả đời này em chưa từng làm chuyện gì ngốc như này cả.”

Tần Duyệt đang định tỏ vẻ bất mãn thì lại nghe cô nhẹ nhàng nói: “Nhưng mà em rất vui vẻ, trước đây em không biết thì ra cắm trại cũng chơi vui như vậy.”

Tần Duyệt nghe cô nói mà trong lòng ngọt ngào không thôi, anh ghé sát bên tai cô và nói: “Sau này em muốn làm cái gì thì anh cũng có thể đưa em đi hết.”

Tô Nhiên Nhiên ôm đầu gối, nhích lại gần anh và hỏi: “Sau đó thì sao, còn muốn làm cái gì nữa?”

Về mặt Tần Duyệt hết sức kích động: “Bây giờ anh sẽ kể một câu chuyện ma cho em nghe.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu, nghiêm túc trả lời: “Trên đời này làm gì có ma.”

Tần Duyệt xoa tóc cô, phản đối: “Nè, em sai cốt truyện rồi, em phải nói được, sau đó bị dọa sợ rồi chui vào trong lòng của anh mới đúng.”

Tô Nhiên Nhiên lập tức nghi ngờ nhìn anh, Tần Duyệt vội vàng giơ hai tay lên làm rõ: “Đây đều là cốt truyện anh tự nghĩ, anh thề!”

Anh kéo cô vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu của cô rồi nhẹ nhàng vuốt ve: “Có một lần, anh một mình cắm trại ở sa mạc, xung quanh rất yên tĩnh, anh nằm trên một bãi cát nóng, ngẩng nhìn bầu trời đầy sao, cảnh này quá đẹp để quá hùng vĩ, nhưng thế giới này chỉ có một mình anh thấy được, lúc đó anh bỗng cảm thấy cô đơn, nếu có thể có một cô gái yêu dấu để sẻ thì tốt biết mấy. Vì thế anh liền viết nên một câu chuyện xưa, chuyện anh đã gặp một cô gái, tại anh cùng gặp nạn khi đi dã ngoại, tại anh cùng nằm trên sa mạc ngắm sao trời nhưng lại bị một cơn mưa to đến gần lều, sau đó anh liền kể cho cô ấy nghe một câu chuyện ma khiến cô ấy sợ đến nỗi chui vào trong lòng ngực của anh.....”

Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc lắng nghe, cô thấy anh dừng lại thì ngẩng đầu, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tần Duyệt cười xấu xa nắm lấy cằm của cô, mồm lên môi cô một cái: “Tiếp theo đều là nội dung □□ hết, em thật sự muốn nghe sao, vậy để anh kể cho em nghe nhé?”

Mặt của Tô Nhiên Nhiên đỏ ửng, cô sợ anh lại không an phận nên vội vàng đè tay của anh lại và hỏi: “Anh nói bầu trời đầy sao là thế nào vậy?” Có thể khiến cho một người như Tần Duyệt mơ mộng ra sự lãng mạn như thế thì chắc là đẹp lắm đây.

Tần Duyệt đuổi tay che đi đôi mắt của cô, sau đó lại ghé sát bên tai cô, dịu dàng nói: “Em nhắm mắt lại đi, anh kể cho nghe.”

Vì thế Tô Nhiên Nhiên lại chìm vào trong bóng tối, chỉ còn giọng nói đầy từ tính của anh dẫn dắt cô đi: “Bầu trời cách em rất gần, đậm như mực, sâu như biển, dưới người em là bãi cát mềm mại, có

gió nóng thổi lên làn da, sau đó em mở mắt ra, cả thế giới tóe đầy sao trời, rất sáng, rất đẹp..... Xung quanh không có tiếng người, cũng không có tiếng xe, chỉ có tiếng gió và cát đang thổi lay động.....”

Tô Nhiên Nhiên đắm chìm trong tiếng nói của anh, đột nhiên một đôi môi ươn ướt và nóng bỏng chặn lại hô hấp của cô, đầu lưỡi khẽ chuồn vào, khuấy động nên hương vị ngọt ngào, vì vậy cô hình như đã thật sự thấy có một bầu trời đầy sao đang nở rộ trước mắt, sâu thẳm mà cao tít tầng mây, đẹp đến mức như muốn ngừng thở.

Đúng vào lúc này, Lỗ Trí Thâm bỗng kêu nhảy lên kêu chít chít, khoa tay múa chân chạy về hướng hai người trong phòng tắm, sau đó cửa phòng đột ngột bị đẩy ra. Tô Lâm Đình đầy căng thẳng cầm đèn pin, tiếp đó chiếu tới gương mặt đỏ chót và đôi môi hơi sưng của hai người trên giường đang bối rối tách ra thì lập tức giận đến không nói nên lời.

Tần Duyệt là người đầu tiên phản ứng lại, anh kéo Tô Nhiên Nhiên ra đằng sau, xấu hổ gọi một tiếng “chú”, lại cười gượng gạo: “Cháu nói tội cháu chỉ đắp chăn chơi cảm trại thôi chú có tin không?”

Tô Lâm Đình tức giận lườm anh một cái, sau đó nói với Tô Nhiên Nhiên: “Hai đứa xuống đây cho bố!”

Vì thế, Tô Nhiên Nhiên như cô bé lén lút ăn kẹo bị bắt được, cô cúi đầu nắm chặt góc áo đi đến phòng khách với ông, còn Tần Duyệt thì đi theo đằng sau, trong lòng thì oan uổng không thôi: Anh cũng có làm gì đâu, sao đã bị bắt gian trên giường thế này!

Tô Lâm Đình tức giận thở phì phò ngồi trên ghế sofa, lạnh nhìn hai người, hỏi: “Cuối cùng là thế nào hả?”

Tần Duyệt định đứng ra giải thích cho cô, ai ngờ Tô Nhiên Nhiên lại cướp lời: “Trong nhà cúp điện, con ở một mình hơi sợ nên kêu anh ấy tới với con ạ. Bố, tội con là người lớn cả rồi, hơn nữa đang trong trạng thái yêu đương nồng nhiệt mà, cho dù có phát sinh chuyện gì thì cũng là hợp lý hợp pháp thôi mà, không đáng bị khiển trách đâu ạ.”

Tần Duyệt đúng thật là lau mắt mà nhìn: Tô Nhiên Nhiên, em giỏi lắm, giận dỗi mà cũng nói có sách mách có chứng như vậy cơ đấy.

Tô Lâm Đình tức đến run cả tay, ông hét lớn: “Cái gì mà trạng thái yêu đương nồng nhiệt hả, bố nói là bố không đồng ý.”

Tô Nhiên Nhiên cũng không nhún nhường: “Bố ạ, yêu đương thời đại này không phải là bố mẹ đặt đâu thì con ngồi đó đâu ạ.”

Tần Duyệt thấy Tô Lâm Đình tức điên đến tái mặt thì vội vàng bước lên giảng hoà: “Chú ơi, là cháu sai, cháu cứ một mực phải tới với cô ấy, khi này thật sự chúng cháu chưa làm gì đâu ạ, chỉ là.....” Anh nhớ lại cái cảnh khi này Tô Lâm Đình nhìn thấy, mẹ kiếp, đúng là không thể giải thích rõ ràng mà.

Anh không nói gì còn đỡ, vừa nói thì cuối cùng Tô Lâm Đình cũng tìm được mục tiêu để xả cơn

giận, ông chỉ vào anh mà nói: “Đúng vậy, đều do cậu cả! Sao cậu cứ nhất định phải trêu chọc Nhiên Nhiên nhà tôi thế hả, nhìn xem một đứa luôn theo khuôn phép lễ thói hành xử như nó đã bị cậu làm trở thành dạng gì rồi hả!”

Tần Duyệt như bị châm chích bởi lời nói của ông, nhưng anh sợ nếu bây giờ anh nói tay đôi với ông thì chỉ khiến tình cảnh của Tô Nhiên Nhiên thêm lúng túng, vì thế anh nhịn xuống lời nói suýt nữa buột miệng thốt ra, anh chỉ siết chặt nắm tay cúi đầu để mặc ông quở trách.

Nhưng Tô Nhiên Nhiên lại cau mày, cô đến trước Tô Lâm Đình và nói: “Bố, trước giờ con không phải là một đứa luôn nghe lời như bố nghĩ, chỉ vì con đường con chọn đúng lúc giống bố mà thôi. Con sẽ không bởi vì bất kỳ một ai mà từ bỏ con đường mà con muốn đi cả.” Cô nắm lấy tay của Tần Duyệt, nói: “Cũng sẽ không từ bỏ người mà con yêu.”

ANH QUEN TÔI SAO?

“Con sẽ không từ bỏ người mà con yêu.”

Cô nói không nhanh không chậm, giọng điệu bình tĩnh, nhẹ nhàng ném những câu từ đó vào trong bóng đêm, nhưng nó lại như đốt lên pháo hoa rực rỡ đẹp đẽ trước mắt Tần Duyệt, thiêu cháy đến khiến toàn bộ trái tim của anh vỡ oà.

Tô Nhiên Nhiên chưa bao giờ là người biết nói mấy lời âu yếm, nhưng những lời này càng khiến anh cảm động hơn mấy lời âu yếm đó: Cô dùng cách của mình để bảo vệ anh.

Thật lâu trước đây, cô cũng từng bảo vệ anh như thế, lúc tất cả mọi người cảm thấy anh là một tên khốn nạn không thể cứu được nữa thì chỉ có mình nguyện ý tin tưởng anh vô tội, vì vậy anh mới có thể nhìn thấy một tia sáng trong vũng đục cuộc sống, lần đầu tiên có mục tiêu để cố gắng.

Anh đập vụn tảng băng, vượt qua những ngọn núi, cuối cùng cũng có thể nắm lấy tay cô, ai ngờ tới cuối cùng vẫn là cô vì anh mà giơ bộ giáp mềm mại ra giúp anh chống lại mọi định kiến và những ánh mắt lạnh lùng.

Anh luôn có tài ăn nói nhưng giờ phút này lại không biết nói cái gì mới được, chỉ yên lặng mà nắm tay cô, nếu không phải do thời điểm không thích hợp thì anh thật muốn ôm chặt lấy cô. Cô chính là khó báu của riêng mình anh, nghĩ thôi mà anh đã thấy kiêu ngạo rồi.

Tô Lâm Đình nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt, bỗng cảm thấy hơi buồn bã. Giống như ông chưa bao giờ hiểu rõ con gái của mình trước đây ông luôn áy náy bởi vì bản thân sơ suất khiến nó tính cách của nó trở nên kỳ lạ, vì vậy ông cũng không ép buộc cho dù nó có muốn làm việc mình thích, hoặc hôn nhân và gia đình như yêu cầu của thói đời, hay là có không muốn kết hôn đi chăng nữa.

Ông cho rằng Tô Nhiên Nhiên bẩm sinh đã bình lặng như nước, cá tính vô dục vô cầu, thế mà ông lại không nhận ra được sự bướng bỉnh và kiên quyết trong xương cốt của nó.

Ông vẫn luôn cho rằng nó hết như mình: Bảo thủ, cổ hủ, thái độ đối với Khoa học.....Nhưng hoà ra người mà nó thật sự giống chính là Phương Lan.

Nhưng cái dũng khí vì tình yêu mà ăn cả ngã về không ấy, đến cuối cùng có thể sẽ trở thành một bi kịch khác hay không?

Một cảm giác bất lực xâm chiếm cơ thể ông khiến ông bỗng cảm thấy chán chường, mệt mỏi mà đè huyệt Thái Dương, sau đó ông phát tay với Tần Duyệt, nói: “Muộn quá rồi, cậu về trước đi.”

Tần Duyệt thấy thái độ của ông thả lỏng thì trong lòng nhảy nhót, vì thế nhân lúc Tô Lâm Đình không chú ý mà nhanh chóng đặt tay cô bên môi và hôn xuống, sau đó dặn dò: “Anh đi trước đây, buổi tối hai người nhớ cẩn thận, có việc thì gọi cho anh.”

Tô Nhiên Nhiên tiến anh ra cửa, lúc về phòng khách thì hai bố con nhìn nhau nhưng nhất thời chẳng nói gì, cô định lên lầu về phòng thì lại nghe Tô Lâm Đình nói: “Trong nhà.....Có chuyện gì sao?”

Tô Nhiên Nhiên sợ ông lo lắng nên không nói sự thật cho ông nghe, mà chỉ nói: “Có thể là có người nghịch ngợm làm hỏng hộp biến áp đấy ạ.”

Tô Lâm Đình ngẩng đầu: “Nhưng khi này bố đã kiểm tra rồi, hộp biến áp vẫn bình thường.”

Bước chân của Tô Nhiên Nhiên khựng lại: Hộp biến áp vẫn bình thường sao? Vậy làm sao để cúp điện được?”

“Có ai đó đã đột nhập vào máy chủ của trạm cung cấp điện, cắt đứt nguồn điện ở tiểu khu hai người.”

Ngày hôm sau, sau khi Lục Á Minh sai người đi kiểm tra thì trực tiếp nói kết luận này cho Tô Nhiên Nhiên.

Tô Nhiên Nhiên bưng chén trà, vẫn không rõ: “Tại sao bọn họ muốn làm như vậy?”

“Chú cảm thấy là vì cảnh cáo. Sau khi cháu đăng nhập vào trang web kia xong thì bọn họ liền định vị được khu vực của cháu, sau đó dùng cách này để tỏ vẻ cảnh cáo.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn ông ấy như suy nghĩ gì đó, là cảnh cáo sao? Cảnh cáo cô đừng xen vào chuyện người khác?

Cô suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Có tra được cái gì từ địa chỉ web đó không ạ?”

Lục Á Minh lắc đầu: “Đêm qua dữ liệu của trang web đó đã bị xoá sạch hết rồi, chỉ có thể tra ra máy chủ nằm ở trên con đường nào đó ở Manchester, Anh.” Ông ấy dừng lại một lát rồi nói: “Chỗ đó cũng từng là tài sản của gia tộc Hàn Sâm.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên bất ngờ: “Nói cách khác thì trang web đó có liên quan đến Hàn Sâm sao, nhưng tại sao đến cuối cùng Hàn Sâm lại trở thành người bị hại chứ?”

Lục Á Minh cúi đầu suy tư một lát rồi nói: “Chú cảm thấy chúng ta nên đến gặp Lâm Đào lần nữa, bây giờ chỉ có hắn là người duy nhất trong cuộc, chỉ có từ miệng của hắn mới biết được sự thật mà thôi.”

Tô Nhiên Nhiên buông chén trà xuống, kiên trì nói: “Không, cứ để cháu một mình đến gặp hắn thôi.”

Trong phòng thẩm hỏi của nhà tù, Tô Nhiên Nhiên gặp lại Lâm Đào lần nữa, hắn dùng chân đẩy ghế ra, bộ dáng cà lơ phất phơ ngồi xuống, cười nói với cô: “Tôi đã nói rồi, cô sẽ lại đến tìm tôi thôi.”

Tô Nhiên Nhiên không biểu cảm gì mà nhìn hắn đăm đăm: “Tại sao anh lại nói địa chỉ trang web đó cho tôi, đó là một phần trong kế hoạch của anh, có đúng không?”

Lần này, Lâm Đào hết sức thành thật thẳng thắn: “Thật ra mỗi người chúng tôi có đường truy cập vào khác nhau, bọn họ thông qua định vị phát hiện tôi không ở vị trí thường dùng thì sẽ nhanh chóng biết được đó không phải do tôi đăng nhập.”

Tô Nhiên Nhiên nắm chặt lòng bàn tay ở dưới bàn: “Vì vậy khi tôi truy cập vào địa chỉ web mà anh cho tôi, ngược lại là thay anh thông báo với họ, bọn họ biết được có người đang điều tra thì lập tức xóa hết toàn bộ dữ liệu của trang web để chúng tôi không tìm được gì hết.”

Lâm Đào không nói gì, khoé môi vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt, Tô Nhiên Nhiên bỗng cúi người về trước, nhìn hẩn chằm chằm và hỏi: “Nhưng tại sao anh chỉ nói cho một mình tôi nghe, anh quen tôi sao? Hay là, có ai đó muốn đối phó với tôi?”

Lâm Đào giật mình, lại nghiêng người liếc nhìn cô một cái: “Ô pháp y biết mình đang nói gì không? Tại sao tôi có thể không quen biết cô được cơ chứ?”

Tô Nhiên Nhiên nheo mắt lại: “Trước khi tôi tiếp nhận vụ án của anh thì anh đã biết tôi rồi?”

Trên mặt Lâm Đào hiện lên vẻ mất tự nhiên, còn chưa kịp mở miệng thì Tô Nhiên Nhiên lại tiếp tục truy vấn: “Tại sao lại nhắc nhở tôi về câu nói kia của Galileo, có phải anh biết tôi sẽ phát hiện được điểm đáng ngờ gì trên thi thể hay không? Anh cũng biết tôi sẽ đến điều tra phòng của anh, là ai đã yêu cầu anh làm thế, mục đích của hẩn ta là gì?”

Lâm Đào lúng túng khi nghe hàng loạt câu hỏi của cô, hẩn mím môi, kéo cổ áo, như đang suy nghĩ phải trả lời như thế nào.

Tô Nhiên Nhiên lại không cho hẩn cơ hội nào mà tiếp tục ép sát: “Anh vẫn luôn đợi tôi tới tìm anh, có đúng không? Cách nhử tôi mắc câu kia là ai nói với anh, mấy người truyền tin tức như thế nào, dùng thư, đồ vật? Hay là hẩn trực tiếp tới tìm anh?”

Cô vừa đặt câu hỏi vừa quan sát biểu cảm của Lâm Đào, cuối cùng khi cô hỏi câu cuối thì mặt của Lâm Đào rõ ràng nghiêng sang bên cạnh, biểu cảm cũng trở nên rất mất tự nhiên, hẩn đang trốn tránh! Trong lòng hẩn có điều che giấu!

Trước khi tới thì cô đã từng luyện tập với Lục Á Minh, ông ấy cũng dạy cô rất nhiều cách quan sát các biểu cảm ẩn giấu, để vào thời điểm ý chí của Lâm Đào yếu nhất thì sẽ ép hỏi hẩn nói ra sự thật, vì vậy cô thở dài một hơi, dựa vào lưng ghế, nói một cách khẳng định: “Hẩn ta tới tìm anh!”

Sau đó, cô không hề do dự mà đứng lên rời đi, trên người Lâm Đào không có khả năng hỏi thêm những tin tức có giá trị nữa, nên cô cần phải nhanh chóng điều tra xem người kia là ai, trong tiềm thức, cô cảm thấy chuyện này có liên quan đến mình.

Vì thế sau khi cô trở về Cục cảnh sát thì lập tức cùng Lục Á Minh điều tra tất cả thông tin thăm tù của Lâm Đào, ngoài ý muốn chính là: Quan hệ xã hội của Lâm Đào cực kỳ đơn giản, ngoại trừ bố mẹ ở dưới quê ra thì không có ai đặc biệt đến thăm hẩn cả.

Lục Á Minh suy nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy tổ chức xã hội thì sao? Có tổ chức xã hội nào đã từng tiếp xúc với hẩn không?”

Người cai tù kia suy nghĩ rồi nói: “Hình như có linh mục gì gì đó, Lâm Đào nói hẩn là người theo

đạo Thiên Chúa nên cần phải cầu nguyện định kỳ. Lục đội, anh biết đấy, chúng tôi luôn tôn trọng tín ngưỡng tôn giáo của phạm nhân, vì vậy có linh mục đã tới thăm tù anh ta hai lần để nghe anh ta cầu nguyện, có điều lần nào cũng có tôi ở kế bên, cũng không phát hiện có gì khác thường.”

Tô Nhiên Nhiên nhíu mày: “Lâm Đào không có khả năng là người theo đạo Thiên Chúa, hẳn sùng bái Galileo mà Galileo chính là bị thần học tôn giáo bức hại đến chết, hai chuyện này hoàn toàn trái ngược với nhau.”

Trong lòng Lục Á Minh cũng đã có phỏng đoán, vội vàng hỏi: “Linh mục kia tên là gì, đó là nhà thờ nào?”

Sau đó, ông cầm thông tin mà người cai tù cung cấp rồi đến nhà thờ xác minh, rất nhanh thì đã phát hiện thân phận người được gọi là linh mục kia là giả mạo, vốn nhà thờ không có linh mục nào đi đến nhà tù cả, hơn nữa Lâm Đào cũng chưa từng đến nhà thờ đó.

Vì vậy, bọn họ lại quay về nhà tù, xem lại đoạn camera theo dõi mà người cai ngục cung cấp cho hai người, trong video, linh mục kia đưa lưng về phía màn hình, mặc một áo choàng rộng thùng thình nên không nhìn rõ được dáng người. Lâm Đào nhìn như thành khẩn tôn kính mà đọc Kinh Thánh theo ông ta, ánh mắt luôn dừng trên cuốn Kinh Thánh mà linh mục cầm trên tay.

Tô Nhiên Nhiên vội vàng nói với kỹ thuật viên: “Phóng đại tay của ông ta lên xem.”

Sau khi phóng đại hình ảnh thì có thể rõ ràng thấy ngón tay của “Linh mục” ấy vẫn luôn dừng ở chữ nào đó trên trang sách, cứ cách vài phút thì di chuyển một lần, lại dừng ở một chữ khác, mà ánh mắt của Lâm Đào thì di chuyển theo hẳn ta, rõ ràng như đang ghi nhớ những chữ cái ấy.

Tô Nhiên Nhiên cẩn thận phân biệt hồi lâu nhưng vẫn không tìm ra được quy tắc trong đó, bọn họ chắc là đang trao đổi bằng loại mật mã nào đó, nhưng lại không có bảng mã rõ ràng để đối chiếu nên rất khó để giải mã nội dung chính xác là gì.

Cô chỉ vào ‘Linh mục’ kia và hỏi cảnh ngục: “Có đoạn video nào ghi được rõ mặt của ông ta không?”

Người cảnh ngục thử thay đổi vị trí khác của camera theo dõi, nhưng người kia giống như rất cẩn thận tránh đi camera, còn cố tình dùng mũ để che khuất mặt nên chỉ có thể dựa trên so sánh để suy đoán ra chiều cao xấp xỉ, tuy nhiên không thấy rõ hình dáng và gương mặt.

Ngay vào lúc tất cả mọi người cảm thấy hụt hẫng thì Tô Nhiên Nhiên lại nhìn cổ tay thảnh thỏng bị để lộ ra ngoài chiếc áo rộng thùng thình của người nọ, qua hồi lâu, cô mới không thể tin mà nói: “Cái vòng tay mà hẳn ta đeo.....Là sử dụng để ra vào phòng thí nghiệm.....”

Lục Á Minh kinh ngạc nhìn cô: “Sao cháu biết?”

Mặt của Tô Nhiên Nhiên hơi tái nhợt, lẩm bẩm nói: “Bởi vì cháu cũng có một cái y hệt.”

EM BIẾT THẾ NÀO MỚI GỌI LÀ YÊU KHÔNG?

“Em hoài nghi tên kia đang trốn trong phòng thí nghiệm của bố em sao?”

Tần Duyệt xách túi lớn túi nhỏ vào phòng bếp nhà mình, quay đầu nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên.

Trước khi nghe thấy tin này thì tâm trạng của anh vẫn luôn phấn khích, hiếm khi hôm nay Tô Nhiên Nhiên không phải tăng ca, mà Tô Lâm Đình cũng không kèm chặt cô, cuối cùng hai người cũng có thời gian ở chung ngọt ngào.

Ban đầu anh đã đặt sẵn một nhà hàng nổi tiếng của Nhật Bản định ăn bữa tối lãng mạn cùng cô, nhưng Tô Nhiên Nhiên lại không thích ăn món Nhật, cô rất hiếm có cơ hội ăn cơm ở nhà nên cô ấy cực kỳ thích nấu ăn ở nhà. Vì thế cô đề nghị mua ít đồ rồi đến nhà anh nấu ăn, như thế càng hợp ý của Tần Duyệt, giống như bây giờ vậy, đi dạo siêu thị xong lại về nhà nấu cơm, rất có cảm giác ấm áp của đôi vợ chồng trẻ.

Chỉ tiếc là đề tài hai người nói chuyện không thoải mái cho lắm, Tô Nhiên Nhiên rửa tay và gạt đầu, nói: “Vâng, em xem đoạn video giám sát rất kỹ, cái vòng tay đó là chuyên dùng để ra vào phòng thí nghiệm, lúc trước là em và bố cùng đi chọn kiểu thiết kế mà, nhất định không sai được.”

Điều này cũng có thể giải thích tại sao từ lúc bắt đầu thì Lâm Đào đã đặt mục tiêu lên người cô, cái tổ chức kia biết Tô Lâm Đình, cũng biết các hạng mục mà ông đang điều hành, nhưng bọn họ lại hoàn toàn không hiểu rõ mục đích của ông.

Tần Duyệt nghe xong thì có hơi bất an, anh giữ cánh tay đang lấy đồ ăn của cô: “Em sẽ không có nguy hiểm gì chứ?”

Tô Nhiên Nhiên thấy khuôn mặt khẩn trương vui trong đồng rau cải thì bỗng thấy thú vị, vì thế cô cố ý chấm rau cải dính nước lên mặt anh, xoay người nói: “Không đâu, nếu bọn họ muốn ra tay với em thì cũng không cần chờ đến bây giờ.” Cô mở vò nước ra, nói tiếp: “Có điều em đã trình bày với bên Cục rồi, muốn qua phòng thí nghiệm của bố em một khoảng thời gian, để điều tra chuyện này cho rõ ràng.”

“Cái gì?” Tần Duyệt lập tức chen người vào giữa cô và bồn rửa, anh ôm hai vai cô mà kháng nghị: “Anh không đồng ý, chuyện này quá nguy hiểm.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, nói: “Thứ nhất, đây là công việc của em, em đã xong quá trình nộp đơn, cũng suy xét tất cả quan hệ lợi hại rõ ràng rồi. Thứ hai, chuyện này có liên quan đến gia đình của em, vì vậy em không thể không làm được.”

Tần Duyệt bị cô làm cho mắc nghẹn, ý của câu này chính là: chuyện mà cô đã quyết định thì anh có đồng ý hay không đồng ý cũng vô ích thôi.

Vì thế anh cúi đầu, nheo mắt lại và nói: “Thế anh đi với em! Nếu có xảy ra chuyện gì thì còn có

anh bảo vệ em.”

“Chỗ đó là phòng thí nghiệm, anh không thể vào được.”

Tô Nhiên Nhiên thản nhiên bỏ lại những lời này, sau đó lướt qua anh mà đến bồn rửa, tiếp tục rửa rau, để lại Tần Duyệt đứng ở đó hờn dỗi: Lại bị cô xem thường, tức ghê vậy!

Tô Nhiên Nhiên rửa xong đồ ăn, lại phát hiện tiếng động đằng sau có hơi là lạ, lúc quay đầu lại thì cô thấy người nào đó đang hằm hằm xử lý con cá vừa mới mua về, cách làm cụ thể là túm đuôi con cá rồi đặt nó lên thớt, lật qua lật lại mà đập nó, con cá đáng thương kia thần hồn điên đảo, chỉ muốn được chết lè lẹ xúu.

Cô vội vàng thò đầu lại gần, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Tần Duyệt cũng không thèm nhìn cô một cái, trề miệng nói: “Không quảng nó chết thì sao mà mổ bụng được chứ.”

Tô Nhiên Nhiên bị anh chọc cười: “Có phải là anh không biết làm cá thế nào không?”

“Đúng đấy, anh chả biết làm gì hết, cũng không làm gì tốt hết!” Tần Duyệt cảm thấy càng thêm buồn bực, anh ném con cá lên thớt, tức giận rửa tay rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên mới phát hiện ra là anh cúi kính, cô cũng lau khô tay rồi ra ngồi xuống bên cạnh anh, dựa vào trước ngực anh, nhẹ nhàng nói: “Anh giận sao?”

Tần Duyệt cảm thấy mái tóc mềm mại của cô nhẹ chạm vào cằm của mình, trái tim vất vả lắm mới cứng rắn được lập tức như bị đánh chiếm, đôi tay không biết cố gắng mà ôm chặt lấy cô, nhưng cục tức vẫn còn chưa nguôi, vì thế anh dùng đầu ngón tay nhẹ chọc lên mặt của cô: “Sao em chẳng để tâm gì hết vậy hả, anh sợ em gặp nguy hiểm nên mới không cho em đi thôi, anh là bạn trai của em, mà em cứ xem thường ý kiến của anh thôi.”

Bây giờ Tô Nhiên Nhiên mới nhận ra rốt cuộc anh quan tâm chuyện gì, do bản thân cô chuyên quyền độc đoán suốt mấy năm nay nên đích thật cô không biết phải nên xử lý cảm xúc của nửa kia thế nào, vì vậy cô ngẩng đầu lên, trông mong nhìn anh và nói: “Nhưng em không biết nên làm thế nào hết?”

Đôi mắt cô ngập nước, giữa mày hơi nhíu lại, đôi môi đỏ nhếch lên, bộ dáng kia hết như con mèo con đáng yêu, khiến bụng nhỏ của Tần Duyệt lập tức buộc chặt lại, anh thật muốn đè cô xuống ‘làm’ một hồi rồi lại nói. Nhưng dù soa anh cũng là người có tinh thần theo đuổi, vì thế anh nuốt nước miếng mà nhìn xuống, đầu ngón tay dờ xuống, chỉ vào ngực của cô, dịu dàng nói: “Nói suy nghĩ của em cho anh, chứ không chỉ là một quyết định, em biết thế nào mới gọi người yêu không?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ rồi nói: “Hẹn hò, lên giường.”

Tần Duyệt hạn hán lời mà nhìn cô: Trong thân thể bạn gái của anh nhất định là một tên trai thẳng mà!

Anh chỉ đành nhẫn nhịn nói tiếp: “Bởi vì trong sinh mệnh của em sẽ có thêm 1 người tham dự, anh ấy sẽ vì em vui vẻ mà cảm thấy vui vẻ, vì em đau khổ mà cảm thấy đau khổ, cũng sẽ bởi vì lo

lắng cho sự an toàn của em mà cảm thấy bất an. Vì vậy, anh không yêu cầu em phải thay đổi vì anh, nhưng mà ít nhất lúc em muốn làm cái gì hay quyết định cái gì thì có thể thảo luận với anh rồi chúng ta cùng thực hiện.”

Cách nói này nghe cũng không tệ, Tô Nhiên Nhiên luồn đầu ngón tay vào lòng bàn tay của anh, nói: “Được, vậy em sẽ kể rõ với anh. Cái trang web kia che giấu một tổ chức, tụi em gọi đó là X. Em nghi ngờ có khả năng X đã quen biết với Hàn Sâm từ lâu, bởi vì mục đích chung mà bọn họ tạo ra cái trang web đó, thậm chí cả việc phẫu thuật thẩm mỹ của Hàn Sâm nữa. Sau đó, bọn họ phát triển thành viên thông qua trang web này, bọn họ sẽ giúp đỡ những thành viên đó hoàn thành kế hoạch mà những người đó muốn, còn những thành viên đó thì phải trả một cái giá để trao đổi. Hàn Sâm theo dõi anh trai của anh là vì muốn anh trai của anh cũng có thể cam tâm tình nguyện phục tùng cho bọn họ, như vậy thì bọn họ có thể nhận được sự hỗ trợ tài chính lớn hơn nữa, vì thế nên chuyện bọn họ làm nhất định không đơn giản.”

“Em cảm thấy chuyện này có liên quan đến hạng mục trên tay của bố em sao?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu: “Đúng vậy, bố em hiện đang nghiên cứu chế tạo một loại thuốc, nếu nó thành công thì có ý nghĩa rất lớn đối với không chỉ nền kinh tế mà còn trên cả y học nữa, tên này trốn ở trong thí nghiệm của bố em, lại muốn kéo em vào nên mục tiêu rất có thể chính là thành quả nghiên cứu của bố em, vì vậy em không thể để hấn đạt được mục đích, dù sao đó cũng là tâm huyết của bố em, hơn nữa nếu thành quả này rơi vào tay những người có động cơ thầm kín thì hậu quả sẽ rất khó lường.”

Tần Duyệt nhìn biểu cảm lo lắng sốt ruột của cô thì trêu ghẹo: “Vì vậy bạn gái của anh muốn trở thành Wonder Woman để cứu vớt thế giới hả?”

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh và hỏi: “Wonder Woman là ai?”

“.....” Xem ra lúc này nói giỡn không phải là một quyết định sáng suốt, vì vậy anh thở dài rồi nói: “Em nói lý do đầy đủ như thế, anh không ủng hộ cũng không được. Có điều....Em đừng có thật sự xem mình là siêu nhân gì, trước khi điều tra thì trước tiên cần phải bảo đảm an toàn cho mình đã, có chuyện gì thì phải nói với anh ngay lập tức, có biết chưa?”

Tô Nhiên Nhiên hết sức ngoan ngoãn gật đầu, Tần Duyệt rất vừa lòng với thái độ của cô, lại nâng cằm cô lên, cười xấu xa: “Được rồi, thời gian thổ lộ tình cảm đã kết thúc, bây giờ đến phần giao lưu xác thịt nào.”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh đẩy lên ghế sofa, sau đó không e dè mà vén quần áo của cô lên, cô muốn phản kháng nhưng từ cơ thể cho đến giác quan đều bị anh khống chế, chỉ đành cắn giận nghĩ: Lần sau nhất định phải ăn trước khi đến nhà anh!

Ngày hôm sau, Tô Nhiên Nhiên và Tô Lâm Đình cùng đến phòng thí nghiệm, trước khi điều tra được sự thật thì cô không muốn để Tô Lâm Đình biết quá nhiều, vì vậy cô liền bịa ra một lý do, nói rằng bên Cục cho cô nghỉ đông, đúng lúc có thời gian đến phòng thí nghiệm giúp đỡ.

Tô Lâm Đình hết sức vui vẻ, Tô Nhiên Nhiên rất hiếm khi có cơ hội ở trong phòng thí nghiệm cả ngày, vừa hay ông có thể nhân cơ hội này ở chung với con gái nhiều hơn, hơn nữa ông vẫn còn giữ cái suy nghĩ muốn để cô với Phan Duy có thêm thời gian ở bên nhau. Vì vậy, ông đặc biệt dặn dò Phan

Duy giới thiệu cho cô về giai đoạn nghiên cứu hiện và các dụng cụ mới trong phòng thí nghiệm.

Chỉ tiếc, Tô Nhiên Nhiên đối với bất kỳ những chuyện mà anh ta nói thì đều có vẻ thất thần, cô vẫn luôn quan sát mỗi một người trong phòng thí nghiệm, X biết cô đang điều tra hẳn nên đối với việc cô đột nhiên đến thì nhất định sẽ cảnh giác, vì vậy, cô cố gắng tìm sự biến hoá nhỏ nhất trên gương mặt của mỗi người mà cô gặp, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, xem ra tên X này còn biết lẩn trốn, cũng càng khó đối phó hơn cô nghĩ.

“Nhiên Nhiên? Là do anh nói không đủ rõ ràng sao?” Lúc này, Phan Duy đứng bên cạnh thấy cô vẫn luôn trong trạng thái trầm tư thì không kìm lòng được mà cẩn thận hỏi han.

“Không có.” Bây giờ Tô Nhiên Nhiên mới hoàn hồn lại, nói: “Có bất kỳ số liệu nào cần xử lý không ạ, hoặc mấy nhiệm vụ thí nghiệm đơn giản cũng có thể giao cho em, mấy ngày nay em sẽ ở lại đây, có thể hoàn toàn phối hợp với thời gian của mọi người.”

Phan Duy cười nói: “Vậy được, mấy ngày nay em làm trợ lý của anh đi. Có điều anh lại không nhớ để em phải làm quá nhiều việc.”

Tô Nhiên Nhiên hết sức tự nhiên bỏ qua nửa câu sau, lại dời sự chú ý về phía căn phòng bị khoá bên phía tay phải, hỏi: “Tại sao căn phòng này lại bị khoá?”

Ngoài dự kiến của cô là Phan Duy bỗng trầm mặc, lúc này, có một nữ nhân viên nghiên cứu ở bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người thì thò người qua, nói: “Chị Nhiên Nhiên, chị còn chưa biết sao?”

Tô Nhiên Nhiên đang định hỏi rõ ràng thì Phan Duy đã trực tiếp nói với người đó: “Hôm nay cô rảnh lắm sao? Có cần tôi cho cô thêm ít việc nữa không?”

Nữ nhân viên nghiên cứu kia nhún vai, ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi, Tô Nhiên Nhiên dừng bước, hỏi Phan Duy: “Tại sao lại thế này?”

Biểu cảm của Phan Duy trở nên có hơi nặng nề, hỏi: “Em có còn nhớ Sầm Vĩ không?”

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, Sầm Vĩ cũng từng là học trò xuất sắc của Tô Lâm Đình, sau khi tốt nghiệp thì ở lại phòng thí nghiệm này, hai người cũng từng gặp nhau một lần, là một người đàn ông kỹ thuật không mấy hấp dẫn, có điều đã rất lâu rồi cô chưa từng nghe Tô Lâm Đình nhắc tới Sầm Vĩ.

Phan Duy nhìn chòng chọc vào cánh cửa bị khoá đó và nói: “Thầy sợ em lo lắng nên vẫn luôn không nói với em, một khoảng thời gian trước thì trong phòng này có xảy ra tai nạn, là lúc đang làm thí nghiệm, lúc đó Sầm Vĩ cũng ở bên trong, cậu ta cũng gặp nạn.....”

CHẤM TƯỞNG ĂN

Nửa năm trước, Sâm Vĩ đột nhiên bị bệnh nặng, bác sĩ bảo cậu ta có khả năng không còn sống được bao lâu nữa, vì vậy cậu ta nhốt mình vào căn phòng thí nghiệm đóng kín này, không màng ngày đêm mà muốn nhanh chóng hoàn thành công việc nghiên cứu trong tay.

Nhưng cậu ta thật sự quá sốt ruột, vì thế có một ngày cũng xảy ra sự cố, bởi vì mệt mỏi mà dẫn đến lỗi vận hành, có một bộ dụng cụ đã bị rò rỉ, bên trong đều là thuốc sinh hoá cực độc. Để tránh không để những người ở ngoài bị ảnh hưởng mà cậu ta đã nhanh chóng khoá căn phòng này lại, bản thân cũng không có cơ hội chạy trốn. Chờ khi chúng tôi chạy vào trong cứu thì cậu ta đã không còn thở nữa.”

Trong phòng trà nước, Phan Duy pha một ly cà phê cho Tô Hi, kể xong toàn bộ sự việc, có lẽ là nhớ đến đồng nghiệp cũ của mình nên biểu cảm hết sức bi thương.

Tô Nhiên Nhiên nhìn làn khói trắng dâng lên trên cái ly, trong lòng cũng hơi tiếc nuối, Sâm Vĩ trong ấn tượng của cô là người lạnh nhạt kiệm lời, không thể tưởng tượng được cái chết cận kề rồi mà vẫn còn dửng dưng như vậy, “Nhưng nếu anh ta bị bệnh nặng thì tại sao còn phải nhất định ngâm mình trong phòng thí nghiệm chứ, đáng lẽ phải đến bệnh viện điều trị cho tốt chứ.”

Phan Duy thở dài: “Cậu ta bảo bác sĩ nói đã bất lực rồi, vì vậy muốn làm một việc có ý nghĩa trước khi rời đi, cũng vì để báo đáp sự coi trọng và bồi dưỡng nhiều năm của thầy, hi vọng có thể dùng hết toàn bộ sức lực mà hoàn thành hạng mục. Chỉ tiếc.....”

Tô Nhiên Nhiên nhấp một hớp cà phê, lại hỏi: “Sau đó căn phòng thí nghiệm đó vẫn luôn để trống vậy sao? Tại sao vậy?”

“Thầy bảo vụ tai nạn lần đó rất nghiêm trọng, đồ dùng bên trong có lẽ vẫn còn sót lại chất sinh hoá, sợ sẽ có hại cho cơ thể mọi người, vì vậy tạm thời đóng cửa, hơn nữa cũng xem như một loại kỷ niệm đối với Sâm Vĩ.”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì, chỉ cúi đầu trầm tư, tận cho đến khi ly cà phê thấy đáy thì mới lên tiếng: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài làm việc thôi.”

Hai người trở về khu vực làm việc, Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn nhìn cánh cửa đó, cô cứ cảm thấy chuyện của Sâm Vĩ hết cực quan trọng, nửa năm trước đúng là lúc xảy ra vụ Chu Văn Hải, cũng là lúc Hàn Sâm bắt đầu giảng dạy và chuẩn bị xuất hiện lần nữa, nhưng rốt cuộc Sâm Vĩ và những chuyện này có liên quan gì với nhau? Hơn nữa, rõ ràng anh ta đã chết, trong vụ tai nạn sinh hoá đó thì không ai có khả năng sống sót được cả, vì vậy anh ta không có khả năng là X, vậy X là ai đây?

Vì vậy, cô lấy điện thoại ra, nhân lúc Phan Duy bên cạnh đang tập trung làm việc thì xoay người lại nhìn cho Lục Á Minh: “Chú điều tra bối cảnh của Sâm Vĩ giúp cháu, tốt nghiệp Đại học X, khoảng 28 tuổi, làm việc tại phòng thí nghiệm của bố cháu, chết vì một tai nạn thí nghiệm trong năm

nay.”

Tin nhắn mới vừa được gửi đi thì bất thành lình nghe thấy giọng nói của Phan Duy từ sau truyền đến: “Mới có nửa ngày mà đã nhớ bạn trai rồi à?” Cô vội vàng quay đầu, thấy Phan Duy đang cười nhìn mình, rõ ràng là hiểu lầm ý định nhắn tin của cô. Cô theo bản năng mà cất điện thoại vào, cúi đầu vuốt tóc xem như bằng lòng, sau đó tiếp tục công việc trong tay.

Phan Duy lại câu được câu không mà trò chuyện tiếp với cô: “Làm công việc của chúng ta thật ra rất nhàm chán, ngày nào không phải đối mặt với máy móc thì chính là mô sinh học, đồng nghiệp đi tới đi lui cũng chỉ có mấy người kia, ngoại trừ trên công việc thì rất ít khi sẽ có giao tiếp khác.”

Tô Nhiên Nhiên không hiểu lắm những lời anh ta nói, cô cũng không giỏi bắt chuyện với người khác nên dứt khoát chỉ im lặng lắng nghe, sau đó cô nghe anh ta nói tiếp: “Vì vậy những người như chúng ta thường sẽ khá chấp nhất, những người hoặc những thứ đã xác định thì sẽ không dễ dàng thay đổi.”

Tay của Tô Nhiên Nhiên khựng lại, nhưng vẫn không trả lời.

Phan Duy không để ý mà nói tiếp: “Em biết thí nghiệm đào tạo trong tay chúng ta phải mất bao nhiêu chu kỳ mới ra được kết quả không?”

Anh ta thấy Tô Nhiên Nhiên hứng thú thì quay đầu sâu xa nhìn cô, nói: “Anh đã đợi hơn một năm, hơn nữa anh cũng không quan tâm đến việc tiếp tục chờ đợi, anh tin rằng kết quả cuối cùng nhất định đáng để anh chờ.”

Tô Nhiên Nhiên kỳ diệu hiểu ra được ý của anh ta, vì thế cũng ngừng công việc trong tay, bướng bỉnh nói với anh ta: “Người mà tôi thích thì không cần người khác phải chờ. Người mà tôi không thích thì có chờ cũng vô ích thôi.”

Phan Duy không nghĩ tới cô sẽ nói trực tiếp như thế nên có hơi ngỡ ngàng quay đầu đi, nhất thời như bị mắc nghẹn, một lát sau, anh ta mới tươi cười và nói: “Trước đây thầy đã dạy tụi anh một câu, trước khi thí nghiệm có kết quả thì mãi mãi đừng đánh giá bằng kinh nghiệm, có một số thứ, vẫn nên chờ đến thực tiễn chứng minh ra sự thật. Anh nghĩ em cũng hiểu điều này, vì vậy em không cần từ chối anh nhanh như thế, dù sao anh không cần em phải đáp lại cái gì cả.”

Tô Nhiên Nhiên mím môi, không tiếp tục thảo luận với anh ta về đề tài này nữa, chuyện của cô và Tần Duyệt thì chỉ có hai người bọn cô hiểu, nếu cần chứng minh thì cứ để thời gian chứng minh là được, còn trước giờ cô chưa bao giờ để ý lời nói của người khác.

Chớp mắt đã đến giờ ăn trưa, Phan duy rất tự nhiên mời cô cùng đi ăn, Tô Nhiên Nhiên đang định kêu mọi người cùng đi thì bỗng có một nữ nhân viên nghiên cứu đi vào và gọi: “Chị Nhiên Nhiên, cơm trưa của chị tới rồi kia. Đang ở bên ngoài đợi đây ạ.”

Tô Nhiên Nhiên khó hiểu: “Chị đâu có gọi cơm trưa?”

Người nọ gãi đầu, nói: “Nhưng em không nghe nhầm đâu, xác thật là gọi tên của chị mà, đúng rồi, người giao còn là anh chàng cực đẹp trai nữa đấy ạ.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên hơi nhúc nhích, cô vội rửa sạch tay rồi đi ra ngoài, quả nhiên cô thấy

Tần Duyệt đang đội chiếc mũ giao hàng, dựa vào cửa nghiêng đầu nhìn cô cười, sau đó anh nhấc cái hộp trong tay lên, nháy mắt nói: “Bạn trai đặc biệt đưa cơm trưa tình yêu đến đây, sao, em có cảm động không?”

Hai tay của Tô Nhiên Nhiên bỏ trong túi, không tìm được mà nở nụ cười, sau đó bước nhanh qua rồi nhón chân hôn lên mặt của anh một cái, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tần Duyệt xoa mặt, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, anh liếc nhìn mấy đôi mắt hóng thị bên cửa kính, rồi lại ôm lấy vai cô và ghé sát vào bên tai của cô mà nói: “Đúng là thảm, chắc chắn bọn họ tưởng em kiếm một người giao hàng rồi.”

Tô Nhiên Nhiên không quan tâm mà kéo anh đi về hướng phòng nghỉ, “Biết là anh thì được rồi.” Cho dù làm bất kỳ chuyện gì cũng được, chỉ cần người đó là anh.

Hai người ngồi xuống ở phòng nghỉ, Tần Duyệt đặt cái hộp trong tay lên bàn và mở ra, nói: “Biết em thích ăn cơm nhà nên anh bảo dì giúp việc trong nhà đặc biệt làm cho em đấy.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn món ăn trên bàn đúng là hợp ý, lại hỏi: “Quần áo của anh sao lại thế này?”

Tần Duyệt đắc ý nhướn mày, nói: “Anh ở trên đường cản một người giao đồ lại, sau đó bảo cậu ta ra giá bán cho anh, nếu không dưới lâu sao để anh vào được. Thế nào, bạn trai của em thông minh lắm đúng không, như vậy thì ngày nào cũng có thể quang minh chính đại tới gặp em rồi.”

“Anh không cần ngày nào cũng đưa tới đâu.”

Tần Duyệt đặt tay lên vai cô: “Vất vả lắm mới theo đuổi được một cô bạn gái, đương nhiên phải hầu hạ cho tốt rồi, nếu không bị người khác bắt cóc làm sao bây giờ.”

Tô Nhiên Nhiên cắn dưa, khoé miệng nhếch lên, cúi đầu nói: “Là của nhà anh, không bị lường gạt đi được đâu.”

Tần Duyệt vui vẻ, thối hơi nóng bên mặt của cô, nói: “Cuối cùng cũng chịu nhận là của nhà anh rồi, khi nào dọn qua đây.”

Tô Nhiên Nhiên bị anh làm ngứa, không chịu nổi mà trốn đi, nói: “Đừng có quậy, ăn cơm đang hoàng đi.”

Tần Duyệt lại không tha cho cô, anh cắn lỗ tai của cô và nói: “Anh không muốn ăn cơm, muốn ăn em cơ.”

Tô Nhiên Nhiên giận dữ lườm anh một cái, muốn nhắc nhở anh chỗ này là phòng nghỉ, ai ngờ người kia lại được voi đòi tiên, ngón tay trượt đến nút trước ngực của cô, khàn giọng nói: “Muốn kéo em về, lột da rồi chấm tương ăn.”

Tô Nhiên Nhiên hất tay của anh xuống, lại tò mò: “Chấm tương ăn thế nào?”

Tần Duyệt dựa sát vào tai cô, cười âm hiểm: “Sau này anh sẽ từ từ dạy cho em.”

Tô Nhiên Nhiên tưởng tượng thử, trên mặt vô thức đỏ ửng, đang muốn xụ mặt bảo anh đừng quậy

thì đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Á Minh, cô vội vàng làm động tác “suyt” với anh, sau đó nghiêm túc hỏi: “Lục đội, có điều tra được gì không ạ?”

Giọng nói của Lục Á Minh có hơi kích động; Không nhìn ra vấn đề gì trên bản lý lịch của Sầm Vĩ cả, nhưng mọi người điều tra được quê quán của anh ta ở huyện Hưng, thành phố Đồng Hương, cùng thôn với Lâm Đào.”

“Anh ta quen biết Lâm Đào sao?” Tô Nhiên Nhiên không nhin được mà cao giọng lên.

“Đúng vậy, mọi người nghi ngờ người liên lạc trong nhà tù với Lâm Đào chính là Sầm Vĩ. Nhưng mà anh ta đã chết rồi.....Mọi người không thể biết rốt cuộc anh ta là người tham gia hay người tổ chức nữa.”

Tô Nhiên Nhiên cúp điện thoại, tận cho đến khi Tần Duyệt rời đi thì cô vẫn không tìm được mà cứ suy nghĩ mãi về những mối quan hệ này, lúc cô quay lại phòng thí nghiệm thì không nhin được mà liếc mắt nhìn cánh cửa khoá chặt kia: Rốt cuộc vụ tai nạn kia là chuyện thế nào, cô có nên hỏi lại Tô Lâm Đình không, cuối cùng là phải làm sao mới có được đáp án đây?

Vì vậy, buổi tối khi mọi người đã rời đi thì cô cố tình ở lại, sau đó đi tìm Tô Lâm Đình, lần nữa hỏi thử chuyện của Sầm Vĩ một cách chi tiết , nhưng cũng chỉ nhận được kết quả hệt như những gì Phan Duy nói với cô.

Trong lòng của Tô Nhiên Nhiên đầy nghi vấn, lại không tìm được mà đi ngang qua căn phòng kia, bây giờ trời đã tối, tất cả đèn của khu làm việc đều đã tắt, cô đi trên hành lang tối tăm yên lặng, bỗng xa xa có bóng dáng ai đó đang mở cánh cửa bị khoá chặt kia ra, chớp mắt một cái đã chui vào trong căn phòng ấy.

Cô giật bản mình, gần như theo bản năng mà chạy tới, nhưng cánh cửa kia đã đóng chặt lại, cô định kéo ra thì bỗng nghe có tiếng nói ở đằng sau vang lên: “Nhiên Nhiên? Em còn chưa đi sao?”

Cô quay đầu thì thấy Phan Duy không biết đã đứng đây từ khi nào, Tô Nhiên Nhiên vội vàng nói: “Vừa nãy tôi thấy có người đi vào căn phòng này.”

Phan Duy cau mày: “Không có khả năng, căn phòng này bị khoá rồi, hơn nữa bên trong rất có thể bị ô nhiễm nữa, ai mà chạy vào chứ.”

Tô Nhiên Nhiên có vẻ hơi sốt ruột, “Vừa nãy tôi tận mắt nhìn thấy có người chạy vào mà, anh có chìa khoá không? Vào xem xem!”

Phan Duy nghi ngờ lấy chìa khoá ra, lại ngập ngừng nói: “Nhưng mà thầy đã bảo lỡ như bên trong còn sót lại các chất ô nhiễm thì rất có hại cho cơ thể.”

Tô Nhiên Nhiên thúc giục anh ta: “Chúng ta không cần vào, nếu thực sự có người bên trong thì mở cửa ra là sẽ thấy ngay mà.”

Phan Duy thấy cô gấp gáp như vậy thì cũng cẩn thận mở cửa ra, cả căn phòng bốc lên mùi mốc, đèn khu làm việc chiếu vào, rõ ràng dụng cụ và đồ vật đã lâu không có ai sử dụng, cả nửa bóng người cũng không thấy.

Tô Nhiên Nhiên ngơ ngác đứng ở cửa, bố cục của căn phòng vừa nhìn là thấy hết mọi góc ngách, không có chỗ nào để ẩn nấp được, nhưng rõ ràng cô vừa thấy có người đi vào mà.

Cô định đi lên trước nhưng lại bị Phan Duy giữ chặt lại, nói: “Cẩn thận, không thể đi vào đâu.”

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên mới bình tĩnh lại, nếu người kia đã muốn trốn thì cô đi vào cũng không có khả năng tìm được, thậm chí có thể sẽ có một mối nguy hiểm khó lường. Nhưng căn phòng này nhất định có vấn đề, sớm muộn gì cô cũng sẽ tìm ra.”

Vì vậy, cô thở dài và nói: “Thôi, có thể do tôi bị hoa mắt.” Sau đó, cô xoay người đi ra ngoài.

Phan Duy khoá cửa lại, đi theo sau cô, nói: “Có lẽ thầy còn phải ở lại một lát nữa, nếu không anh đưa em về trước nhé.”

Tô Nhiên Nhiên có hơi thất thần, lúc này, điện thoại trong túi lại rung lên, cô mở ra thì phát hiện là một tin nhắn từ dãy số lạ: “Chú ý người bên cạnh!”

CÔ CHÍNH LÀ ÁNH TRẮNG CỦA ANH

“Chú ý người bên cạnh.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm cái tin nhắn này, trong lòng bỗng giật mình, theo quán tính mà quay đầu nhìn Phan Duy, ai ngờ Phan Duy cũng đang nhìn cô, mặt mày anh ta tươi cười, lại vùi trong bóng tối dưới ánh đèn trần trên đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô vội vàng giơ tay che lại màn hình điện thoại trong tay, quay đầu nói: “Không có gì, đúng rồi, tôi thấy anh đã tan làm rồi mà, sao vẫn còn ở đây.”

Phan Duy hết sức tự nhiên nói: “Ồ, anh nhớ còn có một kết quả hình như có vấn đề nên quay lại và kiểm lại thử xem. Đúng lúc làm xong thì nhìn thấy em đi ra.”

Anh ta vừa nói vừa nhắm mắt theo đuôi bên cạnh cô, giống như đã quyết tâm muốn đưa cô về, bàn tay trong túi của Tô Nhiên Nhiên siết chặt điện thoại, lòng bàn tay vô thức ướt đầm mồ hôi, đúng lúc này, điện thoại lại rung lên.

Tim của Tô Nhiên Nhiên bỗng đập mạnh, cô vội vàng nghe máy thì nghe được giọng của Tần Duyệt.

“Em tan làm chưa? Anh ở dưới lầu chờ em đây.”

Cô nhẹ nhàng thở hắt ra, vội vàng lớn tiếng nói: “Em xuống ngay đây, anh ở cổng chờ em nhé.”

Biểu cảm của Phan Duy lập tức có hơi thất vọng, có điều anh ta vẫn đưa cô xuống lầu, vừa ra cổng lớn thì thấy Tần Duyệt đang dựa vào xe mà hút thuốc, mặc áo thun giản dị và quần jeans, ngoại hình đẹp trai mang theo vẻ ngang bướng khiến anh càng thêm hấp dẫn trong bóng đêm.

Ánh mắt của hai người gặp nhau giữa không trung, Tần Duyệt nheo mắt lại, dập tắt điếu thuốc định đi qua, nhưng Tô Nhiên Nhiên đã chạy nhanh sang, giữ chặt tay của anh mà nói: “Đi thôi anh.”

Tần Duyệt hết sức hưởng thụ biểu cảm tự nhiên dựa dẫm này của cô, sau đó anh nhìn sang bên kia, giơ hai tay đang nắm của hai người lên mà ra oai, tiếp đó thì mở cửa xe để cô ngồi vào.

Biểu cảm của Phan Duy vẫn không đổi, có điều lúc xe chuẩn bị khởi động rồi đi thì vẫy tay với bên cửa sổ xe, cười nói: “Ngày mai gặp.”

Tô Nhiên Nhiên miễn cưỡng nở nụ cười lại, tận cho đến khi xe rời đi thì trái tim đập thành thịch của cô mới chậm lại được, lúc này, cuối cùng Tần Duyệt cũng phát hiện ra cô không thích hợp, bèn giơ bàn tay lên cầm bàn tay lạnh lẽo của cô, hỏi: “Sao lại thế này? Có phải anh ta làm phiền em không?”

Tô Nhiên Nhiên ổn định tinh thần, kể hết mọi chuyện hôm nay cho anh nghe, bao gồm cả cái tin nhắn từ đây số xa lạ kia, Tần Duyệt nghe được thì cau mày, nói: “Anh biết ngay là thằng nhóc đó có

vấn đề mà, ngay cả người phụ nữ của anh mà cũng dám nhớ thương thì chắc chắn phải hạng tốt đẹp gì cho cam.”

Tô Nhiên Nhiên cạn lời liếc mắt nhìn anh: Hai chuyện này hình như đâu có liên quan gì.

Cô suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Thật ra em cũng hoài nghi anh ta là X, bởi vì anh ta là trợ lý đặc lực nhất của bố em, cũng là người nắm giữ nhiều tin tức quan trọng nhất của hạng mục. Nhưng theo như em hiểu về Phan Duy thì anh ta là người say mê học thuật, anh ta rất giống với bố em, cũng dành hết tinh thần và nhiệt huyết của mình cho niềm tin khoa học thuần túy, vì vậy em cảm thấy anh ta không có khả năng sẽ từ bỏ tín ngưỡng của mình mà phạm loại tội như này.”

Tần Duyệt chưa lờm mà trề môi: “Em hiểu cậu ta lắm sao? Sao anh nhìn thế nào cũng chẳng thấy cậu ta thuần khiết cả, say mê học thuật mà còn rảnh nhớ thương người phụ nữ của anh nữa chứ.”

Tô Nhiên Nhiên lần thứ hai cạn lời: “Sao tư tưởng của anh bé thế, nói đến nói đi cũng có mỗi chuyện này.”

Tần Duyệt hừ nhẹ: “Tư tưởng của anh bé thế đó, chỉ cần anh nghĩ đến cậu ta có ý đồ khác với em, còn cả ngày vờn quanh em nữa thì anh ước gì có thể kéo cậu ta mà tẩn cho một trận nhớ đời.”

Anh nhìn sang bên cạnh, lại khoa trường nói: “Bây giờ thân phận của cậu ta nguy hiểm như vậy, em càng phải cách xa cậu ta ra, sau này ngày nào anh cũng sẽ đưa đón em đi làm, còn nữa, em không được ở một mình với cậu ta, nghe thấy chưa?”

Tô Nhiên Nhiên lại cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì, sau một lát rồi lại lên tiếng: “Nhưng em lại có suy nghĩ khác. Lỡ như người khi nãy nhắn tin cho em mới là X thì sao? Hẳn cố tình nhiễu loạn cái nhìn của em khiến tụi em trở nên nghi ngờ nhau, nếu Phan Duy không phải là X, vậy thì sự tồn tại của anh ta là sự trở ngại đối với sự thành công của X, rất có thể hẳn sẽ mượn tay của em để loại trừ anh ta.”

Tần Duyệt nghe xong thì đầu như phình to lên: “Phức tạp vậy sao, cứ như vô gian đạo ấy. Chuyện nguy hiểm như thế, mà em lại không cho anh đi theo, có thể bảo trong Cục đưa người đến bảo vệ em được không?”

Tô Nhiên Nhiên lại lắc đầu: “Nếu trong phòng thí nghiệm xuất hiện người lạ mặt thì nhất định sẽ khiến X cảnh giác ngay.” Cô thấy Tần Duyệt vẫn lo lắng sốt ruột mà đen mặt lại thì dịu dàng trấn an, nói: “Anh yên tâm đi, từ hồi Đại học là em đã đến đây thường xuyên rồi nên rất quen thuộc với bên trong, hơn nữa ngày nào cũng có rất nhiều người ở trong đó, em cẩn thận chút thì sẽ không có gì đâu.”

Cô thấy Tần Duyệt vẫn mím môi thì tới gần, khoa trương nói: “Đừng quên, bạn gái của anh là cảnh sát đấy.”

Tần Duyệt nheo mắt lại, sửa lời của cô: “Là phát y! Đối phó với người chết thì rất được, chứ đối phó với người sống thì anh không yên tâm.”

Tô Nhiên Nhiên thấy biểu cảm như gặp kẻ thù của anh thì không nhịn được mà bật cười, cô lại khề dựa lên cánh tay của anh mà nói: “Em nhớ rõ anh từng nói: Có người sẽ vì em vui vẻ mà cảm thấy vui vẻ, vì em đau khổ mà cảm thấy đau khổ, cũng sẽ bởi vì sự an toàn của em mà lo lắng, vì vậy

em sẽ bảo vệ tốt bản thân, không làm anh lo lắng đâu.”

Cuối cùng Tần Duyệt cũng cười, duỗi tay xoa tóc của cô và nói: “Cái miệng nhỏ ngày càng ngọt, sau này chắc không trị được em rồi.” Anh suy nghĩ một lát, không đúng, hình như ngoại trừ ở phương diện nào đó ra thì anh vẫn luôn bị cô đè đầu cưỡi cổ mà, hình như còn rất thảm nữa, nhưng tại sao anh lại không kiềm được mà len lén vui vẻ nhỉ.

Xem ra bản chất của anh nhất định có ẩn giấu nhân tố M *, sau bị khi cô khai quật ra thì không thể quay đầu lại nữa, thậm chí còn vì thế mà tự hào nữa chứ.

**M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình.*

Tô Nhiên Nhiên thấy anh mãi vẫn không nói chuyện thì ngẩng đầu lên hỏi: “Sao thế anh?”

Tần Duyệt hoàn hồn, nói: “Anh đang nghĩ khi nào thì dẫn em đến gặp bố mẹ anh.”

Tô Nhiên Nhiên lập tức sợ tới mức ngồi thẳng tắp, căng thẳng hỏi: “VẬY...Gia đình anh có yêu cầu gì đối với nửa kia của anh không?”

Tần Duyệt cẩn thận suy nghĩ rồi nói: “Anh không biết nữa, mấy năm nay bố mẹ đau đầu anh còn không kịp, nói chi mà có thời gian nghĩ tới nửa kia của anh chứ.”

Tô Nhiên Nhiên cau mày: “Không phải mấy nhà hào môn như này đều sẽ yêu cầu con cái kết hôn chính trị gì sao, muốn tìm sự giúp đỡ cho sự nghiệp của gia tộc đó.”

Tần Duyệt bị cô làm bật cười: “Tô Nhiên Nhiên, có phải em đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá rồi không, em sẽ không ảo tưởng đến phân đoạn bố anh cầm tờ chi phiếu rồi kêu em rời đi chứ.” Anh càng nghĩ càng thấy hăng, không nhịn được mà chồm người lại gần, nói: “Em đọc rồi đúng không, nói anh nghe thử xem, cái loại mà tổng tài phong lưu với cô vợ nũng nịu ấy?”

Tô Nhiên Nhiên lườm anh một cái, thời Trung học đúng thật là bởi vì tò mò mà cô có đọc qua vài quyển, sau đó cô nhanh chóng tổng kết ra được một khuôn mẫu chung, thế là từ đó cô không bao giờ đọc nữa. Nhưng mấy chuyện như này chẳng phải cũng rất phổ biến sao, ngay cả phim truyền hình cũng diễn như thế cơ mà.

Tần Duyệt thấy vẻ mặt của cô vẫn căng thẳng, đành an ủi: “Em yên tâm đi, em chỉ cần ngồi xuống thôi thì chắc hai người còn thích em hơn anh đấy.”

Chuyện này vừa hay lại nói đúng tâm sự của Tô Nhiên Nhiên, cô quay đầu nghiêm túc nhìn anh và nói: “Nhưng mà.....Anh biết đấy, em không khiến người khác thích lắm mà.”

Lúc này Tần Duyệt mới hiểu cô đang lo lắng chuyện gì, vì thế anh nắm chặt tay của cô, chớp mắt và nói: “Em không cần phải khiến người khác thích, có anh thích là đủ rồi.”

Anh đã nghĩ kỹ từ lâu rồi, lần này trở về chỉ để thông báo với bố mẹ một tiếng: Anh đã chọn người phụ nữ này, sẽ ở bên cô cả đời. Nếu hai người họ đồng ý thì rất tốt, nhưng nếu không đồng ý thì anh cũng không ngại làm mấy chuyện đi ngược với đạo lý.

Tô Nhiên Nhiên nhìn sườn mặt nghiêng đầy dịu dàng bị ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào của anh,

trong lòng cũng dần bình tĩnh lại, cô rất sợ phải giao tiếp với người khác, nhưng vì anh, cô bằng lòng đi thử, bởi vì cô hiểu được quyết tâm của anh, cũng giống như cô vậy.

Xe nhanh chóng dừng dưới lầu của nhà họ Tô, Tô Nhiên Nhiên vừa xuống xe thì đã bị Tần Duyệt ở trong xe kéo lại: “Anh cũng muốn lên.”

“Không được, bố em sắp về rồi.”

Tần Duyệt cự quạ: “Anh nhớ Lỗ Trí Thâm.”

Tô Nhiên Nhiên biết cứ dây dưa thế này thì cả đêm cũng không đi được, vì thế dứt khoát đẩy tay của anh ra, nói: “Lần sau em sẽ dẫn nó tới gặp anh.”

Tần Duyệt nhất thời hạn hán từ, lúc này Tô Nhiên Nhiên đã đi xa, anh vội vàng xuống xe hô to: “Tô Nhiên Nhiên, em mà còn không dọn sang nữa thì anh sẽ bị bệnh tương tư mất.”

Ban đêm yên tĩnh, tiếng hô to này lập tức dẫn tới vô số ánh mắt tò mò từ trên lầu xuống dưới lầu, Tô Nhiên Nhiên quay lại lườm anh một cái, trong lòng thì ngọt ngào như mật, cô căng da đầu mà đi lên lầu, sau đó giống như có tâm lý tương thông, cô nhanh chóng chạy từ phòng khách đến phòng ngủ và bật đèn lên, quả nhiên cô thấy Tần Duyệt đứng dưới đèn đường bên ngoài cửa sổ, ngửa đầu nhìn cô cười.

Cô bế Lỗ Trí Thâm lên rồi vẫy tay với anh, lại vịn vào cửa sổ mà dùng khẩu hình nói với anh: “Trễ rồi, anh về sớm đi.”

Tần Duyệt lại không muốn đi, anh dựa lưng vào cột đèn đường, châm một điếu thuốc, cứ mãi ngẩng đầu nhìn ánh sáng le lói trong cửa sổ ấy: Ở đây, có người anh yêu.

Tối hôm nay không có ánh trăng, cô chính là ánh trăng của anh.

Hôm sau, Tô Nhiên Nhiên ở phòng thí nghiệm, luôn yên lặng quan sát Phan Duy, đồng thời cũng suy nghĩ về ý đồ của cái tin nhắn kia.

Cô đã nhờ Lục Á Minh đi điều tra về dãy số đó, nhưng bởi vì là dãy số cũ nên không có đăng ký chứng minh thư nên cũng không tra ra được gì.

Thời gian chớp mắt đã đến giữa trưa, mọi người ăn cơm nước xong trở về, Tô Nhiên Nhiên đang định tiếp tục làm việc thì bỗng nghe có một nhân viên nghiên cứu ở phòng bên cạnh kêu lên: “Ồi? Sao lại sai được?”

Sau đó là một trận ồn ào, tiếp đó có người gọi Tô Lâm Đình đến đây.

Tô Nhiên Nhiên bỗng có hơi tò mò, vì thế cũng bỏ công việc trong tay xuống mà đi qua xem, chỉ thấy nhân viên nghiên cứu kia đang sốt ruột nói gì đó với Tô Lâm Đình.

Thì ra bọn họ đang làm thí nghiệm tách sinh học, cần sử dụng một thiết bị phân tách lớn, nhưng bể chứa nước của thiết bị phân tách hình như xảy ra vấn đề, nước vừa được đổ vào nhưng thử vài lần cũng đều là chạy sau đó lại dừng, cũng không biết có phải có trục trặc gì ở bên trong không.

Máy móc ở phòng thí nghiệm luôn giao cho Tô Lâm Đình xử lý, bởi vì ông là người quen thuộc với máy móc nhất. Vì thế sau khi Tô Lâm Đình nghe cậu ta nói xong thì cẩn thận kiểm tra các mạch điện khác, tiếp đó thì nhận định rằng bên trong vể nước xảy ra vấn đề, thế là ông cúp nguồn điện, định bỏ tay vào sờ có phải có gì đó chặn ống dẫn lại hay không.

Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn, không biết tại sao mà khi thấy Tô Lâm Đình muốn bỏ tay vào thì cô bỗng kêu lên: “Chờ đã.”

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn cô, Tô Nhiên Nhiên lại đi qua sờ bể nước và hỏi: “Tại sao nước lại đóng băng?”

Nhân viên nghiên cứu kia khó hiểu nói: “Đây là nước tôi mới rót vào mà, sao lại đóng băng được chứ?”

Tô Nhiên Nhiên lại kêu người tìm đồ dùng thí nghiệm tới, đeo găng tay vào rồi cẩn thận múc một thìa nước ra, sau đó giải thích với nhân viên nghiên cứu: “Trước tiên cậu cầm đi xét nghiệm thử xem bên trong có thành phần gì khác hay không.”

Hành động này rõ ràng là đang nghi ngờ trong nước có thành phần gì khác, vì thế nhân viên nghiên cứu kia có hơi khó chịu, ngay cả Tô Lâm Đình cũng cảm thấy cô có hơi lo lắng thái quá, bèn đi đến và hỏi: “Rốt cuộc là sao thế này, phòng thí nghiệm có nhiều người như thế, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Tô Nhiên Nhiên không biết nên nói với ông thế nào, chỉ là trực giác nói với cô rằng sự cố máy móc này không đơn giản, cô chỉ đành cúi đầu, nói: “Chúng ta cứ chờ kết quả đi, hi vọng là do con nghĩ nhiều.”

Một lát sau, nhân viên nghiên cứu đưa nước đi xét nghiệm hốt hoảng chạy tới, sợ tới mức nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: “Trong nước.....Trong nước có chứa Bari clorua.”

Tất cả mọi người đều bị kết quả này làm giật bắn người, Tô Lâm Đình càng kinh ngạc đổ mồ hôi lạnh. Bari clorua là một chất độc không màu không mùi, nếu khi này Tô Lâm Đình bỏ tay vào kiểm tra, độc tính sẽ nhanh chóng thấm vào da, nhẹ thì hôn mê, còn nặng thì sẽ tử vong.

Nhân viên nghiên cứu kia phản ứng lại, vội vàng lùi về sau mà hét lớn: “Không phải tôi! Thật sự không phải tôi, thầy Tô, thầy phải tin em.”

Tô Nhiên Nhiên thấy cậu ta gấp gáp nấn mũi muốn chảy nước mắt thì vội tiến lên một bước, nói: “Tôi biết không phải là cậu.”

Nếu Tô Lâm Đình xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên bị nghi ngờ sẽ là người rót nước vào, cho dù cậu ta muốn đầu độc thì cách này cũng quá ngu ngốc rồi.

Nhân viên nghiên cứu kia khẽ thở hắt ra, vẻ mặt vẫn còn ủ rũ, nói: “Không đúng, lúc tôi rót nước vào thì còn bỏ tay sờ thử mà, lúc đó còn chẳng có chuyện gì hết, sao có thể có độc được chứ, chuyện này rốt cuộc là thế nào.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chòng chọc vào bể chứa nước, nói: “Con nghi ngờ độc là chất độc đã bị đóng băng trong đá, nhân lúc chúng ta rời đi thì chôn vào trong bể nước. Vì vậy, khi cậu vừa rót nước

vào thì Bari clorua còn chưa bị hoà tan và bay hơi, cho dù lúc đó cậu có chạm vào thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì. Sau đó, trong lúc khuấy thì đá sẽ chặn cửa thoát nước và bắt đầu hoà tan, đúng lúc khiến máy móc không thể chạy được. Tiếp đó thì bố tôi đến đây sửa chữa, bởi vì cậu nhất mực tin rằng nước không có vấn đề gì nên ông ấy càng sẽ không nghi ngờ chuyện gì, như vậy nhất định sẽ bị trúng độc.”

Cô nói xong câu này thì cả phòng lập tức trở nên im lặng, ai cũng không nghĩ tới thế mà có người nhắm vào thầy Tô luôn không tranh không giành với đời mà đầu độc, khiến nhiều nhân viên nữ sợ tới mức muốn khóc.

Tô Nhiên Nhiên càng thêm lo lắng, người có thể giăng cái bẫy này ra thì nhất định là rất hiểu biết quy trình làm việc của phòng thí nghiệm, thậm chí là hiểu rõ Tô Lâm Đình, vì vậy hẳn mới có thể chắc chắn rằng một khi máy móc hỏng thì Tô Lâm Đình nhất định sẽ tới xử lý, hơn nữa, hẳn có thể ra vào tự do ở đây, như vậy hẳn nhất định là nhân viên trong phòng thí nghiệm.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay cô lại rung lên, trên màn hình điện thoại vẫn là dãy số lạ kia, tin nhắn lần này là: “Nhìn xem ai có tội!”

Tô Nhiên Nhiên theo quán tính mà tìm được Phan Duy trong đám người, cô phát hiện sắc mặt của anh ta tái nhợt, nhìn chăm chăm vào bể chứa nước, ánh mắt dao động, hai tay nắm chặt lại, không chỉ là lo lắng mà còn trộn lẫn rất nhiều thứ khác.

Chẳng lẽ là Phan Duy thật sao?

Nhưng tại sao người kia lại biết hết mọi chuyện trong phòng thí nghiệm? Rốt cuộc hẳn trốn ở đâu?

Tô Nhiên Nhiên cắn môi, nhanh chóng trả lời tin nhắn: “Rốt cuộc anh là ai?”

Ngoài dự đoán, đầu bên kia nhanh chóng trả lời: “Một người chết.”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa hiểu rõ những lời này thì đã nhận được điện thoại của Lục Á Minh, ông thấy nóng nảy nói: “Tiểu Tô, cháu nghe chú nói này, đã tra ra được dãy số của tin nhắn kia rồi, dãy số này đã bị vô hiệu hoá lâu rồi, gần đây mới bắt đầu sử dụng lại lần nữa, là số điện thoại của Sầm Vĩ mà lần trước cháu nhờ chú điều tra đấy.”

Sao có thể chứ? Tô Nhiên Nhiên gần như buột miệng thốt ra, cô vội vàng cầm điện thoại đi đến chỗ vắng người, dè dặt giọng hỏi: “Sầm Vĩ còn chưa chết sao ạ?”

Giọng nói của Lục Á Minh cũng có vẻ bối rối: “Chú vừa mới kiểm tra thông tin DNA xong, người chết kia đúng thật là Sầm Vĩ. Nhưng rốt cuộc người này là ai?”

TRƯỚC CƠN GIÔNG

“Cái gì? Con nói Phan Duy có vấn đề sao?”

Tô Lâm Đình ló đầu ra khỏi chồng tư liệu, không thể tin tưởng mà đẩy mắt kính, nhìn chăm chăm Tô Nhiên Nhiên trước mặt.

Tô Nhiên Nhiên gật đầu, đưa mấy tin nhắn cho ông xem, Tô Lâm Đình lại lắc đầu, nói: “Không có khả năng! Phan Duy theo bố nhiều năm như vậy, bố tuyệt đối không tin cậu ấy có vấn đề, nhưng thật ra cái tin nhắn này là ai nhắn cho con? Đây rõ ràng là lời vu khống ác ý mà.”

Ông gõ bàn, giọng điệu dần trở nên giận dữ, Tô Nhiên Nhiên hiểu được nhất thời ông ấy không thể chấp nhận được, dù gì Phan Duy cũng là học trò mà ông ấy tự hào nhất, cũng là người nổi nghiệp phòng thí nghiệm đã được xác định, cô chầm chậm nói: “Vốn con cũng không tin lắm, nhưng bố cũng biết chuyện ngày hôm qua nguy hiểm thế nào mà. Nếu bố xảy ra chuyện gì thì cái phòng thí nghiệm, còn có thành quả thuốc nghiên cứu T18 sẽ được giao cho ai đây?”

Tô Lâm Đình trầm mặc, bàn tay đặt trên bàn dần siết chặt thành nắm đấm, trong ánh mắt lại vẫn còn nhiều sự không chắc chắn, lúc này ông lại nghe Tô Nhiên Nhiên nói tiếp: “Còn nữa, bố hỏi tin nhắn kia là do ai nhắn, tụi con đã điều tra ra đây số đó thuộc về Sầm Vĩ.”

Lần này Tô Lâm Đình lại giật mình và nói: “Không có khả năng! Sầm Vĩ đã chết rồi, chính bố tận mắt nhìn thấy cậu ấy chết.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn nhìn ông dăm dăm: “Bố, về cái chết của Sầm Vĩ, bố không có gì muốn nói với con sao? Tại sao căn phòng thí nghiệm đó lại đóng cửa, thật sự chỉ là tai nạn thiết bị đơn giản thế thôi sao?”

Tô Lâm Đình cúi đầu né tránh ánh mắt của cô, giọng điệu cũng cứng rắn lạnh lẽo hơn ngày thường: “Không có, bố cũng rất tiếc nuối về cái chết của cậu ấy, dù sao cũng hiếm có ai ở khía cạnh học thuật mà có sự nhiệt huyết và thành tích địch nổi Phan Duy, chỉ có thể đổ lỗi cho bệnh tật của cậu ấy đến quá đột ngột, ai mà ngờ cậu ấy sẽ.....hầy.....”

Lòng Tô Nhiên Nhiên khẽ nhúc nhích: “Nói như vậy, nếu bố muốn chọn người tiếp quản phòng thí nghiệm thì Sầm Vĩ và Phan Duy được xem như là đối thủ cạnh tranh sao?”

Tô Lâm Đình giật mình, giống như đã hiểu ý của cô: Tại sao lại trùng hợp như thế, người đã xảy ra chuyện và người suýt chút nữa có chuyện đều có liên quan đến người trực tiếp hưởng lợi là Phan Duy.”

Ông cau mày yên lặng hồi lâu, sau đó lại giương mắt nhìn Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn ngồi chờ đợi ở đối diện, dường như hạ quyết tâm mà nói: “Thật ra có chuyện bố vẫn luôn giấu con, thuốc T18 đã chế tạo ra được rồi.”

Tô Nhiên Nhiên hoảng sợ, đây là mục tiêu và mong muốn cả đời của bố cô, nếu đã thành công, tại sao đến bây giờ mới nói với cô?

Tô Lâm Đình thở dài, nói: “Nhưng trở ngại chính vẫn chưa giải quyết được, vì vậy không thể đưa vào sử dụng lâm sàng, nhưng điều này cũng không cản trở việc nó bị tuồn ra thị trường chợ đen. Con cũng biết đấy, với công dụng của thuốc T18 thì dù chỉ với 50% hay thậm chí là ít cơ hội thành công hơn nữa thì cũng sẽ có vô số người sẵn sàng chấp nhận rủi ro để thử, cho dù có phải trả giá đắt cỡ nào đi nữa.”

Tô Nhiên Nhiên nghĩ tới cảnh tượng đó thì lập tức cảm thấy không rét mà run, đồng thời cô càng thêm xác định mục đích của X, cái loại thuốc di truyền hoàn toàn mới này, từ khi nghiên cứu thành công cho đến khi sử dụng trong thực tế thì có lẽ phải mất mấy năm, thậm chí là mười mấy năm. Nhưng X đã gấp gáp muốn có được T18, bởi vì hắn muốn là người độc chiếm nó đầu tiên để chiếm được những lợi ích to lớn đằng sau đó, có lẽ hắn coi đây chính là miếng mồi con hấp dẫn vô số người tham gia.

Lúc này, Tô Lâm Đình lại thở dài rồi nói: “Bố lo lắng chính là chuyện này, vì vậy T18 mà bố nghiên cứu ra vẫn luôn được khoá trong két sắt của viện nghiên cứu, chìa khoá do mình bố giữ, nếu thật sự chuyện ngày hôm qua là có người muốn hại bố thì mục đích của hắn rất có thể là chiếc chìa khoá này.”

“Vì vậy, hiện tại bố cũng bắt đầu nghi ngờ Phan Duy sao?”

Tô Lâm Đình lộ ra vẻ rối bời, thở dài nói: “Ngoại trừ Sầm Vĩ ra thì người biết được tiến độ nghiên cứu ở trong phòng thí nghiệm chính là Phan Duy, nhưng bố vẫn chưa tin lắm, Phan Duy vốn là người không quan tâm đến lợi ích, bố quen cậu ấy cũng gần mười năm rồi, không có khả năng bố không phát hiện được gì.”

Tô Nhiên Nhiên bỗng nhớ tới câu nói mà Phan Duy từng nói với cô, anh ta bảo anh ta là người không sợ phải chờ đợi. Vì một mục tiêu anh ta cảm thấy đáng giá, vậy thì anh ta có thể chờ bao lâu, lại có thể nhẫn nại trong bao lâu?

Cô dựa lưng vào ghế, ánh mắt thoáng nhìn qua cả đồng lọ đóng kín đựng mẫu vật nuôi cấy ở đằng sau Tô Lâm Đình, trong đó có một lọ đựng mô gan nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của cô, cô đứng lên đi qua xem, cô nhìn xuyên qua tấm thủy tinh hồi lâu, lại chỉ vào và hỏi Tô Lâm Đình: “Đây là loại mô gan gì vậy ạ? Nó được đặt ở đây khi nào thế ạ?”

Tô Lâm Đình liếc mắt nhìn sang và nói: “Là của khỉ.” Ông lại chỉ vào mẫu giấy đánh dấu: “Chỗ này có ghi ngày này, là ngày 8 tháng trước đặt vào.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn chòng chọc vào mô gan ngâm trong thuốc thử kia, nếu nhìn vào bộ phận thì mô gan của thỏ và mô gan của người không khác nhau là bao, nhưng cô thường xuyên giải phẫu tử thi nên ở phương diện này có trực giác không giống bình thường, vì thế cô lấy đôi găng tay ra, sau đó quyết đoán mở lọ nuôi cấy ra và nói: “Không đúng! Đây không phải là của thỏ, mà là của cơ thể người.”

Tô Lâm Đình sợ tới mức đứng bật dậy, vội vàng đi qua quan sát thử, nói: “Không thể nào. Mô gan này là do bố đích thân đặt vào mà. Sao có thể là của cơ thể người được?”

Tô Nhiên Nhiên nhìn ông, “Con nghĩ là có ai đó nhân lúc bố không ở đây mà cố ý đặt vào.”

“Tại sao hẳn lại muốn làm vậy chứ?”

Tô Nhiên Nhiên vừa cẩn thận gói mô gan vào một cái túi, vừa nghiêm túc nói: “Bố, cho dù là thông qua con đường gì thì việc giấu mô của cơ thể người là phạm pháp. Nếu hôm nay không phải con phát hiện ra thì bố cảm thấy bố có thể nói rõ được không?”

Cả người Tô Lâm Đình đổ mồ hôi lạnh, ông nghĩ tới việc mình ở chung với cái mô gan này lâu như vậy thì càng thêm sợ, Tô Nhiên Nhiên vừa đi ra ngoài vừa nói: “Bây giờ con sẽ về Cục, trước tiên điều tra nguồn gốc của thứ này. Bố nhất định phải cẩn thận, có người muốn đối phó với bố, cho dù người kia có phải là Phan Duy không, nhưng hẳn đã bắt đầu rồi thì sẽ không dễ dàng buông tay đâu.”

Sau khi Tô Nhiên Nhiên trở về Thị Cục thì lập tức đi đến phòng kiểm nghiệm, bởi vì mô gan kia đã bị ngâm quá lâu trong thuốc thử nên mẫu DNA đã không còn hoàn chỉnh nữa, nhưng thông qua kiểm nghiệm thì vẫn có thể tìm được hồ sơ DNA có độ tương đồng đạt tới 70% dựa vào cơ sở dữ liệu.

Cô nhìn cái tên hiển thị trên báo cáo thì không nhận được mà siết chặt tờ giấy lại, ngược mắt lên nhìn Lục Á Minh vừa chạy đến, nói: “Mô gan này rất có thể là của Hàn Sâm ạ.”

Lục Á Minh giật mình: “Nội tạng của hẳn không phải đã bị chim ăn rồi sao?”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu và nói: “Có người đã lấy một phần gan của hẳn ra rồi bỏ vào trong phòng thí nghiệm của bố cháu, bởi vì lúc thi thể của hẳn được phát hiện thì nội tạng đã bị tổn thương quá nghiêm trọng, vì thế không thể phát hiện ra phần nào bị mất bên trong được.”

Lục Á Minh siết chặt bàn tay lại: “Rốt cuộc tên này muốn làm gì đây? Đúng là không biết sợ là gì mà.”

Tô Nhiên Nhiên xoa huyệt Thái Dương, khẽ nói: “Cháu biết tên này rốt cuộc muốn cái gì.”

Tô Nhiên Nhiên thấy Lục Á Minh kinh ngạc nhìn mình thì mím môi, ánh mắt càng thêm kiên định: “Có một số việc đề cập đến hạng mục cá nhân trong tay của bố cháu, tạm thời cháu không tiện nói rõ nhưng Lục đội cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ nghĩ cách để bắt hẳn để lộ ra sơ hở.”

Ngày hôm sau, Tô Nhiên Nhiên vẫn từng bước làm việc trong phòng thí nghiệm, có một số thay đổi lặng lẽ diễn ra trong bóng tối, tận cho đến khi sự thật được hoàn toàn hé lộ thì cô mới thật sự hiểu được cuối cùng ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên nhân của vụ việc này là do một nhân viên nghiên cứu đang làm thí nghiệm chứng cất chân không thì bỗng phát nổ, sau khi hoá chất toluene* trong chất thử được đốt cháy và tiếp xúc với oxy, tạo ra một lượng khói dày đặc.

**Toluen hay còn gọi là metylbenzen hay phenylmetan là một chất lỏng trong suốt, không hòa tan trong nước. Toluen là một hydrocacbon thơm được sử dụng làm dung môi trong công nghiệp (nguồn VietChem).*

Bởi vì chuyện đầu độc hôm qua thì mọi người rất nhạy cảm với vụ tai nạn đó, trong lúc nhất thời,

cả phòng thí nghiệm đầy tiếng hét inh ỏi, tiếng bước chân hỗn loạn và đủ tiếng âm ỉ, làn khói dày đặc cuộn cuộn cản trở hết tầm mắt, mọi người ai nấy bị sặc mà ho thành tiếng, sau đó che miệng hốt hoảng mà tìm lối ra.

Tô Lâm Đình lập tức đến phòng thí nghiệm của mình, nhanh chóng sắp xếp cho tất cả nhân viên sơ tán ra ngoài, trong sự hỗn loạn, chỉ có hai người không đi về phía cổng lớn.

Tô Nhiên Nhiên vẫn luôn đứng ở trước bàn, lấy một miếng vải ướt che miệng lại, xuyên qua làn khói dày đặc mà nhìn chăm chăm vào phòng thí nghiệm của Tô Lâm Đình, quả nhiên cô nhanh chóng phát hiện một bóng người lén ra khỏi đám đông, sau đó che miệng áp sát tường mà đi về hướng bên kia.

Cô khẽ di chuyển bước chân, nấp sau bức tường đối diện, nhờ vào làn khói dày đặc che giấu mà lặng lẽ quan sát động tác của người kia.

Chỉ thấy bóng dáng người kia đi vào trong phòng thí nghiệm của Tô Lâm Đình, gần như không hề do dự mà đi đến một nơi, sau đó lấy ra một chiếc chìa khoá dưới cái bàn, cảnh giác nhìn xung quanh, lại khom lưng đi đến trước một ngăn tủ khác, tiếp đó mở cửa tủ ra rồi nhìn chăm chăm két sắt bên trong, nhưng bỗng nhiên dừng động tác lại.

Cách đó không xa còn truyền đến rất nhiều tiếng la hét của mọi người, còn có tiếng Tô Lâm Đình hét lớn kêu mọi người sơ tán, anh ta cúi đầu như là lưỡng lự, một lát sau, cuối cùng mới hạ quyết tâm cắm chìa khoá vào cửa tủ.

Nhưng ngoài ý muốn là cho dù anh ta có cố thế nào đi nữa thì cửa tủ vẫn không thể mở ra, anh ta gấp gáp đến mức đổ đầy mồ hôi, cũng rút chìa khoá kia ra mà ngẫm nghĩ, bỗng có một vật cứng lạnh băng chìa thẳng vào sau lưng, anh ta giật mình vội vàng nhìn về sau, sau đó trừng mắt và nói: “Nhiên Nhiên, sao em lại.....”

Tô Nhiên Nhiên nheo mắt lại, cố gắng giữ chắc khẩu súng trong tay, đây là lúc cô ra Thị Cục đặc biệt xin Lục Á Minh, tuy cô là pháp y không có quyền lợi được mang theo súng bên người, nhưng bởi vì vụ án lần này quá nguy hiểm, nên vì sự an toàn mà Lục Á Minh vẫn giúp cô mượn súng tạm thời, hơn nữa còn chỉ cô dùng.

Phan Duy bị cô ép đến lùi về sau, gần như ngã ngối trên mặt đất, nhưng anh ta vẫn cố gắng giải thích: “Nhiên Nhiên, em nghe anh giải thích đã, chuyện không phải như em nghĩ đâu.”

Tô Nhiên Nhiên không nhượng bộ, chỉ ném qua cái còng tay và nói: “Tự còng lại rồi nói.”

Phan Duy lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ, chỉ đành cầm cái còng tay kia lên rồi còng tay của mình vào chân bàn, sau đó thở dài nói: “Anh biết em nghĩ gì, nhưng trước hết em có thể nghe anh nói được không?”

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên mới cảnh giác mà bỏ súng xuống, bây giờ làn khói dày đặc đã tan hơn nửa, cô có thể nhìn thấy cả đầu ướt đầm mồ hôi rõ ràng của Phan Duy bây giờ, nhưng ánh mắt của anh ta lại cực kỳ trong, không tìm thấy một chút cảm giác chột dạ nào cả.

Vì thế cô ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của anh ta: “Anh cố ý tạo ra sự hỗn loạn,

sau đó nhân lúc mọi người lộn xộn mà trộm chìa khoá của bố tôi, định đi vào trộm thuốc T18, những chuyện đó tôi đều tận mắt nhìn thấy được, anh còn gì để giải thích.”

Phan Duy giơ ống tay áo lên lau mồ hôi: “Đúng vậy, mục đích anh tới đây xác thật là để lấy thuốc, nhưng không phải vì bản thân mình mà là có người ép anh làm như vậy.”

Anh ta thấy trong mắt Tô Nhiên Nhiên là sự không tin tưởng thì chỉ vào túi quần của mình, nói: “Bên trong có tờ giấy, em tự xem đi.”

Tô Nhiên Nhiên nửa tin nửa ngờ mà lấy tờ giấy đó ra, cô phát hiện hàng trên có viết: “Giúp ta lấy thuốc T18, không thể để mọi người biết, bằng không Tô Lâm Đình sẽ mất mạng.”

Phan Duy như rất mệt mỏi mà ngã người về sau, nói tiếp: “Ba ngày trước anh nhận được tờ giấy này, lúc đó anh chỉ xem như là trò chơi khăm thôi, ai ngờ ngày hôm sau liền xảy ra chuyện kết nước bị đầu độc. Lúc đó anh mới biết được là thật sự có người nấp trong phòng thí nghiệm này, bí mật muốn đối phó với thầy. Sau đó, anh nhớ lại, hình như thầy Tô cứ gặp phải nhiều vụ tai nạn nhỏ, tuy không đến mức mất mạng nhưng cũng có thể là do người này cố ý gây ra. Khi này xảy ra vụ nổ, có người nhắn tin cho anh, bảo anh nhân cơ hội này mà trộm thuốc ra, hẳn sẽ tìm anh để lấy. Khi này anh xác thật muốn lấy thuốc nhưng là chỉ muốn mượn nó để dẫn dụ người kia tới thôi, xem rốt cuộc hẳn là ai, đương nhiên anh không thể thật sự đưa T18 cho hẳn được.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn không tin mấy, câu này không có sơ hở gì cả, với cái biểu hiện bình tĩnh ngày thường của Phan Duy cũng sẽ không đến mức vì một tin nhắn đe dọa mà hốt hoảng như này. Nhưng cô nhanh chóng nhớ đến tin nhắn mà mình đã nhận được, vì thế vội vàng lấy điện thoại trong túi anh ta ra rồi rà soát, bắt Phan Duy tìm ra tin nhắn kêu anh ta trộm thuốc ra, quả nhiên chính là nhắn từ số điện thoại của Sầm Vĩ.

Ngay lúc cô do dự, đột nhiên cô nghe thấy tiếng ồn ã ở xa càng tiến lại gần, cả đám người vội vã quay lại nơi xảy ra vụ tai nạn, sắc mặt ai nấy đều trở nên hoảng sợ, Tô Lâm đi vào, vừa thấy cảnh tượng này thì lập tức cau mày, kéo cổ áo Phan Duy và nói: “Rốt cuộc cậu đã làm gì? Tại sao lại khoá cổng lớn lại, cậu muốn làm gì?”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên cũng cảm thấy không đúng, vội hỏi: “Cổng lớn khoá rồi sao ạ? Sao lại thế này?”

Tô Lâm Đình siết chặt tay thành nắm đấm, nói: “Cổng lớn bị người ta dùng xích sắt khoá lại nên mọi người chỉ còn cách quay vào thôi, bây giờ cũng không biết nên làm gì bây giờ nữa.”

“Báo cảnh sát ngay!” Tô Nhiên Nhiên lập tức cầm điện thoại lên, nhưng lại phát hiện tín hiệu đã bị cắt, sau đó tất cả mọi người sợ hãi nhận ra điện thoại của mình đều không có tín hiệu.

Phan Duy không kìm được mà cười khổ: “Đến mức này thì thầy phải tin em. Chuyện này chính là cái bẫy, chúng ta đều bị lừa cả rồi.”

Lúc này, bên ngoài bỗng có người la to: “Chỗ này có chữ viết! Trên tường có chữ viết!”

Tô Nhiên Nhiên và Tô Lâm Đình vội chạy sang, thấy trên bức tường trắng không biết từ khi nào mà đã bị in lên mấy dòng chữ màu đỏ tươi: “Tao quay lại rồi, bất ngờ không nào?”

Hai người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy sau lưng rét run, Tô Lâm Đình cúi đầu lẩm bẩm: “Là Sầm Vĩ sao? Không thể nào! Rõ ràng cậu ấy đã chết rồi mà, chính bố tận mắt nhìn thấy cậu ấy chết.”

Những người khác nghe thấy cái tên này thì đôi mắt trừng lớn, ai nấy đều lộ ra biểu cảm không thể tin được, có một nữ nhân viên nghiên cứu không chịu được mà ôm đầu khóc lớn: Là cậu ấy! Đúng là cậu ấy rồi! Cậu ấy quay lại trả thù đấy!

Tô Nhiên Nhiên nhảy bèn nắm được những chữ trong câu nói của cô ta, sau đó cô đi sang, nhìn cô ta và hỏi: “Là sao? Tại sao cậu ấy quay lại trả thù?”

Nữ nhân viên nghiên cứu kia giật mình, sau đó quay sang nhìn Tô Lâm Đình, lòng của Tô Nhiên Nhiên cũng chùng xuống, cũng chầm chậm quay đầu nhìn Tô Lâm Đình và hỏi: “Bố? Rốt cuộc là có chuyện gì? Cái chết của Sầm Vĩ có uẩn khúc gì sao?”

Tô Lâm Đình quay đầu tránh né ánh mắt của cô, sau đó nhắm mắt lại rồi thở dài một hơi, Phan Duy đang ngồi dưới đất đột nhiên xoay cổ tay bị còng tay ghì chặt đến đau, nói: “Thầy Tô, không bằng để em nói với em ấy đi ạ.”

CƠN ÁC MỘNG (★)

Nửa năm trước, Sầm Vĩ được bác sĩ thông báo rằng anh ta bị bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu nghiêm trọng, thận của anh ta đang hoàn toàn suy kiệt, với kỹ thuật y tế hiện tại thì không thể chữa khỏi được.

Anh ta sinh ra trong một nơi leo lách xa xôi ở rừng núi, tài sản trong nhà gần như đã dùng hết, còn mượn khắp cả xóm làng mới đủ cho anh ta lên Đại học, may mắn là anh ta có tư chất thông minh, sau lại được Tô Lâm Đình để mắt nên liền gia nhập viện nghiên cứu của ông, tham gia nghiên cứu T18.

Sầm Vĩ có tín ngưỡng khác với Phan Duy, anh ta rất có khát vọng về tiền tài, anh ta vẫn luôn chờ mong sau khi T18 được đưa ra thị trường thì sẽ có thể thu được lợi nhuận vô cùng lớn, ai mà ngờ ngay lúc T18 vừa mới nghiên cứu thành công, chỉ còn thiếu một bước quan trọng cuối cùng nữa thôi là có thể cho ra mắt, thế mà anh ta lại phát hiện ra mình bị bệnh nan y.

Nói cách khác, cuối cùng anh ta không đợi được T18 được đưa ra thị trường, cũng không đợi được ngày có thể về nhà làm rạng danh tổ tiên.

Dưới sự tra tấn vô vọng này, tinh thần của anh ta bắt đầu càng trở nên sa sút hơn, bệnh tình cũng không ngừng chuyển biến xấu, Tô Lâm Đình rất đau lòng cho người học trò này, nên ông bảo anh ta về nhà dưỡng bệnh cho tốt, ông cũng có thể chịu một phần chi phí cho anh ta, thế nhưng anh ta khẳng khái đòi ở lại.

Tận cho đến một ngày, Sầm Vĩ giữ chặt cánh tay của Tô Lâm Đình, khóc lóc xin ông đưa T18 đã hoàn thành cho anh ta, anh ta bằng lòng dùng thân thể của mình để thử thuốc, hi vọng quả thận suy kiệt sẽ được chữa trị, cho dù tỉ lệ thành công có cực kỳ bé nhỏ đi chăng nữa thì anh ta cũng muốn đánh cược một lần.

Bởi vì anh ta muốn sống, cho dù bằng bất cứ giá nào cũng muốn tiếp tục sống.

Nhưng mà Tô Lâm Đình lại hoàn toàn không đồng ý, T18 vốn chưa thông qua thí nghiệm, tuyệt đối không thể dùng với cơ thể người được, nếu mạo hiểm sử dụng thì không ai đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng Sầm Vĩ lại chẳng để tâm, lúc đó anh ta cố chấp đến điên cuồng, cơ thể anh ta đã vô dụng rồi, sống lâu mấy tháng hay có nửa năm đi chăng nữa thì với anh ta cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, anh ta không quan tâm bất kỳ hậu quả gì, chỉ cần có thể có một cơ hội để chữa khỏi bệnh mà thôi.

Cuối cùng, dưới sự từ chối lần nữa của Tô Lâm Đình, Sầm Vĩ càng thêm điên cuồng nóng nảy, anh ta bắt đầu lợi dụng thông tin cách thức pha mà anh ta biết, không kể ngày đêm mà nhốt mình trong phòng thí nghiệm, cố gắng hoàn thành được thí nghiệm T18.

Sau khi Tô Lâm Đình biết được chuyện này thì hết sức tức giận, hùng hổ đi đến phòng thí nghiệm

để ngăn cản anh ta, hai người xảy ra tranh chấp kịch liệt, Tô Lâm Đình dưới sự nóng giận đã bảo anh ta là cú ra khỏi phòng thí nghiệm và không bao giờ được trở lại.

Sầm Vĩ bị ép đến đường cùng, bèn trực tiếp huỷ hoại thiết bị chứa đầy chất độc hại, tuyên bố muốn cùng chết chung với Tô Lâm Đình và cả viện nghiên cứu này.

Tô Lâm Đình bị sự điên cuồng của anh ta làm sợ hãi, ông vội vàng đẩy anh ta ra rồi chạy ra bên ngoài, nhưng lúc chạy ra ngoài cửa mới phát hiện cơ thể của Sầm Vĩ đã quá yếu rồi, anh ta té ngã bên cạnh thiết bị.

Trong lúc ông đang lưỡng lự có nên vào cứu Sầm Vĩ hay không thì chất độc kia đã nhanh chóng tràn ra, cuối cùng vẫn là Phan Duy quyết định nhanh chóng mà tiến lên đóng cửa phòng lại, tránh cho cả viện nghiên cứu bị ảnh hưởng.

Vì vậy, mười mấy người ở đây tận mắt nhìn thấy: Khí độc màu xanh lá cây giương nanh múa vuốt tràn ngập cả căn phòng, Sầm Vĩ vùng vẫy bò dậy, không cam lòng trừng lớn đôi mắt, cô gắng vịn vào và đập cửa kính, máu tươi từ khuôn mặt của anh ta bắn tung toé khắp nơi khiến cho cả cảnh tượng trông có vẻ vừa quái lạ vừa đáng sợ.

Cuối cùng, cơ thể của anh ta mềm oạch ra, chỉ còn cặp mắt kia đang không cam lòng mà mở to.....

Nhưng bọn họ chẳng làm gì cả, không ai muốn mạo hiểm mở cánh cửa ra cứu anh ta, chỉ đành trơ mắt nhìn chàng thanh niên từng sớm chiều ở chung với bọn họ bị khí độc cắn nuốt.

Cũng giống như hiện tại, mọi người trầm mặc nghe Phan Duy kể hết toàn bộ sự việc, hết như có thể nhìn thấy cơn ác mộng trước đây xuất hiện ngay trước mắt.

Bọn họ cũng không làm gì sai cả, nhưng không ai có thể thoát khỏi sự áy náy trong lòng, có người còn thậm chí nức nở thành tiếng, còn Tô Lâm Đình thì run rẩy ngồi bệt xuống, ảo não xoa tóc và nói: “Nếu lúc đó bố không đẩy anh ta ra thì anh ta chắc cũng có thể chạy thoát, vì vậy bố vẫn không dám kể cho con nghe, cũng không dám dùng căn phòng thí nghiệm kia.”

Tô Nhiên Nhiên bước qua ôm lấy hai vai của ông, nhẹ giọng nói: “Bố, chuyện này không thể trách bố được.”

Cô làm pháp y nhiều năm như vậy, từ lâu đã nhìn hết rất nhiều sự thất vọng, thậm chí là chuyện không thể giải quyết được, vì vậy cô cũng không thể tùy tiện phán xét thiện ác được, hết thảy cứ giao cho pháp luật phán xét.

Chuyện của Sầm Vĩ, tất cả thay đổi đều xảy ra trong tích tắc, ở trong hoàn cảnh đó thì khó có thể đưa ra lựa chọn hoàn hảo nhất, mà người bắt đầu đúng là bản thân Sầm Vĩ, vì vậy, không ai là người có tội cả.

Lúc này, khói đen bao trùm cả viện đã hoàn toàn tan đi, Tô Nhiên Nhiên nhìn chữ viết màu đỏ trên tường, còn có rất nhiều gương mặt bối rối bên cạnh, trong lúc nhất thời cô cũng không đoán ra, rốt cuộc tên này nhất bọn họ ở đây là muốn làm gì?

Cô bỗng nhớ tới một chuyện, bèn vội hỏi Tô Lâm Đình: “Con nhớ rõ cổng lớn của viện nghiên

cứu có camera mà ạ? Ở chỗ chúng ta có thể nhìn được không?”

“Có!” Phan Duy vội trả lời, sau đó lại kéo còng tay ở trên cổ tay, cười khổ mà nói: “Em có thể tháo còng tay cho anh trước được không?”

Lúc này, rất nhiều người mới chú ý tới Phan Duy bị còng lại, thế là cũng hoàn toàn mù mờ với chuyện xảy ra ngày hôm nay, chỉ nghi ngờ nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên.

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu suy nghĩ, sau đó đi sang tháo còng tay cho anh ta và nói: “Vậy anh dẫn chúng tôi đi xem đi, sẽ nhanh chóng biết rõ cuối cùng là ai đang bày trò thôi.”

Phan Duy xoay cổ tay bị dè đau của mình, sau đó dẫn mọi người đi đến trước màn hình camera, vừa điều chỉnh video ở phía trước, vừa nói: “Cái máy này có thể nhìn được tình hình ở bên ngoài, có điều vì tình huống đặc thù của thí nghiệm, nên ngày thường không có mướn ai tới giám sát cả, chỉ có anh thỉnh thoảng đến xem thôi.”

Anh ta đang nói, từ màn hình có thể thấy được làn khói dày đặc bay ra khỏi cánh cửa, sau đó là tiếng la hét hết đợt này đến đợt khác. Lúc này, có một người xuất hiện trên màn hình, hẳn đội mũ lưỡi trai, cúi đầu lấy một sợi xích trong túi ra, sau đó khoá cổng lớn lại.

Tô Nhiên Nhiên vội vàng bảo anh ta dừng màn hình lại, nhưng bởi vì video không rõ ràng, cũng không có thiết bị xử lý chuyên nghiệp như trong Thị Cục, mà người đó lại đội mũ lưỡi trai che hết nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy hình như đó là một người đàn ông.

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên sốt ruột, hối thúc: “Phóng to đằng sau lên chút.”

Phan Duy nhấn vào nút bật, chỉ thấy người đàn ông trên màn hình chậm chậm ngẩng đầu lên, như cố tình nhìn vào camera, khoé miệng còn nở một nụ cười lạnh lẽo.

Nửa trên khuôn mặt của hắn đã bị mũ che khuất, nhưng mà phần dưới miệng thì có thể nhìn thấy rõ ràng, trong khoảng khắc đó, Tô Nhiên Nhiên cảm giác bầu không khí ở đằng sau nhanh chóng đông cứng lại, ngay cả Phan Duy đang ngồi cũng lộ ra biểu cảm không thể tin tưởng và hoảng sợ, cuối cùng có một nữ nhân viên nghiên cứu che miệng hét lên: “Đó là Sầm Vĩ! Anh ấy đã trở lại rồi! Trở về tìm chúng ta trả thù đấy!”

Nhóm nhân viên nghiên cứu đã bị hình ảnh ban đầu làm sợ hãi, giờ phút này càng thêm suy sụp, ai nấy đều ôm đầu lùi về sau.

Tô Nhiên Nhiên liếc mắt nhìn mọi người đang rơi vào trạng thái hỗn loạn, cô siết chặt tay: Chuyện này không thể xảy ra được, không ai có thể sống sót sau vụ tai nạn như vậy được, hơn nữa, trong Thị Cục vẫn còn giữ hồ sơ DNA liên quan đến cái chết của Sầm Vĩ nữa. Cô tuyệt đối không tin tưởng cái chuyện người chết mà sống lại như này, vậy thì rốt cuộc chỗ nào có vấn đề chứ? Người trước mắt này rốt cuộc là ai?

Đúng lúc này, cô bỗng dí sát vào màn hình mà nhìn, sau đó nóng nảy nói với Phan Duy: “Dừng khúc này lại.”

Sau đó, cô chỉ vào cổ tay của người đàn ông đó và hỏi những người khác: “Mọi người nhìn xem, đây là cái gì?”

Có vài người vẫn còn giữ được lý trí, cũng bắt chước cô dí sát mặt vào mà quan sát, cuối cùng có một người nói: “Đó là vòng tay ra vào phòng thí nghiệm của chúng ta.”

“Đúng vậy.” Trong ánh mắt của Tô Nhiên Nhiên có thêm sự chắc chắn, cô lại hỏi Tô Lâm Đình: “Lúc Sầm Vĩ gặp nạn thì vòng tay của anh ta đâu ạ? Có phải bố thu lại rồi không?”

“Ừ.” Tô Lâm Đình lau mồ hôi, vẫn chưa hoàn hồn lại sau cơn hoảng sợ khi nãy, “Sau khi tất cả nhân viên thí nghiệm rời khỏi thì vòng tay sẽ bị thu lại, vòng tay của Sầm Vĩ bố thu lại và để ở nhà.”

Cuối cùng, trên mặt của Tô Nhiên Nhiên cũng lộ ra vẻ tươi cười, cô chỉ vòng tay trong hình và nói: “Nếu hẳn là Sầm Vĩ, cho dù hẳn có bản lĩnh chết đi sống lại thì hẳn cũng không thể lấy được cái vòng tay vốn đã không thuộc về hẳn, người này vốn không phải Sầm Vĩ, chỉ là một người khác có thể ra vào phòng thí nghiệm mà thôi.”

Mọi người ở đây đều nhìn nhau, Tô Lâm Đình nhăn mày, nói: “Nhưng mà tất cả mọi người đều đứng ở đây, đâu ra còn có người khác làm chuyện này chứ?”

Tô Nhiên Nhiên đã hiểu được vài phần, từ đầu đến cuối cô đã bỏ sót một việc. Cô vẫn suy nghĩ theo quán tính, cảm thấy người có thể ra vào phòng thí nghiệm nhất định là một người trong đám bọn họ, sau đó, cô lại bị người kia dẫn dụ tầm mắt hướng về phía Phan Duy. Nhưng mà bây giờ cô mới bỗng ý thức được, ngoại trừ nhân viên nghiên cứu thì vẫn còn một người có thể ra vào viện thực nghiệm.

Vì thế, cô vội hỏi Tô Lâm Đình: “Bố, phòng thí nghiệm này là do ai dọn dẹp ạ?”

Tô Lâm Đình lập tức sực tỉnh, ông mướn một nhóm chuyên dọn dẹp phòng thí nghiệm, bởi vì đã hợp tác rất nhiều năm, vì để thuận tiện, nên ông cũng đưa bọn họ một chiếc vòng tay để có thể ra vào cổng lớn.

“Nhưng mà bố quen biết hết các nhân viên dọn dẹp mà, bên trong vốn không có người giống Sầm Vĩ.”

Tô Nhiên Nhiên chớp mắt: “Con cảm thấy người này có thể gần đây mới trà trộn vào, hẳn biết phần miệng của mình giống Sầm Vĩ nên cố ý ngẩng đầu trước camera để chúng ta có thể thấy được bộ phận đó của hẳn, khiến cho chúng ta hoảng loạn và nghi ngờ lẫn nhau. Nhưng nhân viên dọn dẹp ra vào đều đeo khẩu trang, đúng lúc có thể che đi cái phần này, vì vậy lúc trước sẽ không ai để ý tới.”

Sau khi mọi người nghe xong lời giải thích, hiểu được không ai là người chết sống lại thì cuối cùng mới thở phào, có người lo sợ bất an lên tiếng: “Ý của cô là người này là người thân của Sầm Vĩ, đặc biệt thay hẳn tới trả thù sao? Nhưng mà rốt cuộc hẳn nhốt chúng ta ở đây làm gì?”

Tô Nhiên Nhiên lắc đầu, cô cũng không rõ người kia muốn làm gì, nhưng mà hẳn tổn nhiều tâm tư đi giả thần giả quỷ như vậy, chắc chắn không phải chỉ muốn hù dọa bọn họ đơn giản như thế thôi.

Lúc này, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng đập cửa “rầm rầm”, đập đến khiến trong lòng mọi người đều giật mình, sau đó lại nghe có tiếng nói vang lên: “Tô Nhiên Nhiên? Em ở đâu? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”

SỐ MỆNH LÀM CON TIN

“Ô Nhiên Nhiên? Em ở đâu? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế?”

Một tiếng gọi này khiến Tô Nhiên Nhiên lập tức kích động, tất cả sợ hãi và bất an đều bị thay thế bởi sự vui vẻ, cô chưa từng cảm thấy giọng nói của anh hay đến thế. Cô lập tức chạy ra cổng lớn, quả nhiên cô thấy trong tay Tần Duyệt xách theo hai cái hộp, đang căng thẳng dáo dác nhìn vào trong, tận cho đến khi anh thấy cô thì mới thở phào, lại chỉ vào cái dây xích và hỏi: “Đây là có chuyện gì thế? Khi nãy anh gọi điện thoại nhưng em cũng không nghe.”

Tô Nhiên Nhiên không có thời gian giải thích, qua tấm kính mà hồi thúc: “Nhanh lên, bây giờ anh đi ra ngoài báo cảnh sát đi, kêu Lực đội dẫn người tới đây.”

Tần Duyệt thấy biểu cảm của cô thì cũng hiểu chuyện này không đơn giản như vậy, vì thế cũng không hỏi nhiều mà gạt đầu rồi móc điện thoại ra, nhưng anh phát hiện không có tín hiệu, vừa định xoay người tìm nơi có tín hiệu thì bỗng nghe Tô Nhiên Nhiên hoảng sợ hét lớn: “Cẩn thận!”

Sau đó, anh nghe thấy ở đằng sau truyền đến tiếng hít thở, vì vậy theo quán tính mà nghiêng đầu sang bên phải, sau đó lại nhanh chóng bị một người kẹp chặt ngay cổ, tiếp đó là một khẩu súng đặt trên huyệt Thái Dương của anh.

Địch, lại nữa!

Trong lòng Tần Duyệt như muốn bùng nổ, anh gần như muốn ngửa cổ hét to với ông trời: “Chẳng lẽ số mệnh của ông đây phải làm con tin sao?”

Nhưng anh có thể cảm nhận được dáng người rất oai phong và có sức mạnh của tên đang khống chế anh, động tác cũng hết sức lưu loát, rõ ràng là một người có võ, hơn nữa anh còn đang bị khẩu súng chĩa thẳng vào đầu, thế nên cho dù trong lòng có tức điên lên thì cũng không thể không sợ hãi. Anh lại nhìn thoáng qua Tô Nhiên Nhiên không biết làm thế nào bên kia tấm kính, vội vàng ra vẻ băng quơ, nói: “Em vào trước đi, hần không dám làm gì anh đâu.”

Người đàn ông đằng sau lưng anh cười giễu, cũng hất cằm về phía Tô Nhiên Nhiên và nói: “Bây giờ khoá khẩu súng trong tay cô lại ngay.”

Tô Nhiên Nhiên hít sâu một hơi, cố ép bản thân phải bình tĩnh lại, mà khi cô nhìn đến khẩu súng chĩa vào đầu của Tần Duyệt thì không kìm được mà run rẩy cả người, cổ họng như bị ai đó bóp chặt, gần như không thở nổi.

Lúc này, Phan Duy đi ra, nhìn về phía người đàn ông kia mà chất vấn: “Rốt cuộc anh là ai? Giết người là phạm pháp đấy.”

Người đàn ông kia cười to, sau đó kéo cò súng lên, nghiêng rằng nói: “Phạm pháp? Mà ý tưởng tao làm nhiều chuyện như vậy thì còn để ý đến cái việc đó à? Tao nói lại lần cuối, khoá súng của cô ta

lại, nếu không anh ta sẽ mất mạng ngay lập tức.”

Phan Duy nhúu mày, còn chưa lên tiếng thì Tô Nhiên Nhiên đã hành động trước, cô nhanh chóng tìm một ngăn tủ rồi khoá khẩu súng cất vào, sau đó ném chìa khóa từ khe cửa ra ngoài.

Rõ ràng lý trí mách bảo với cô rằng, lúc này phải nên giải hoà với đối phương, không thể hoàn toàn giao quyền quyết định ra được, nhưng nàng không khống chế được bản thân, nghĩ đến Tần Duyệt có thể mất mạng bất cứ lúc nào thì tim cô đập loạn xạ, vốn không thể suy nghĩ bình tĩnh được. Đây là cảm giác cô từng có, hết như một phần của linh hồn bị tách rời ra, bị người kia nắm chặt lấy, cứ thế mà bị ảnh hưởng.

Người đàn ông kia hài lòng cười, dùng mũi chân đá văng chìa khoá ra, lại đẩy Tần Duyệt xuống đất, tiếp tục chìa súng vào đầu anh, sau đó lấy một cái dây thừng bên túi bên cạnh ra, nói: “Tự trói mình lại đi, trói cho chắc vào, nếu không mày sẽ biết có hậu quả gì.”

Trong lòng Tần Duyệt thầm mắng một câu, nhưng anh sợ Tô Nhiên Nhiên lo lắng nên chỉ đành ngoan ngoãn trói chặt mình lại, người đàn ông kia đến kiểm tra lại một lần, sau khi xác nhận anh không thể chạy trốn thì mới lấy ra một cái chai lớn trong túi, sau đó bắt đầu đổ vào trong cống lớn.

Tô Nhiên Nhiên và Phan Duy đứng gần cửa nhất, vội vàng lùi về sau mấy bước, sau đó, có một mùi cồn nồng nặc nhanh chóng lan ra, khiến tất cả mọi người sợ tới mức xanh mặt, cũng đã dự cảm được chuyện sẽ xảy ra.

Người đàn ông kia móc bật lửa trong túi ra rồi quơ vài cái, cười đắc ý, nói: “Chắc mấy người biết đây là cái gì nhỉ? Viện thí nghiệm này khắp nơi đều là chất dễ cháy, chỉ cần cồn này được đốt cháy thì sẽ nhanh chóng bùng lửa lớn thôi, đến lúc đó, không ai có thể trốn thoát được.”

Lần này là Tần Duyệt sốt ruột trước, anh nhân lúc hấn tập trung chú ý vào cống lớn mà vùng vẫy đứng lên định đánh hấn một cái, ý đồ làm rớt cái bật lửa kia xuống, ai ngờ bị hấn ta nhanh nhẹn tránh thoát, sau đó gương mặt của hấn tối sầm lại, đập mạnh súng lên vai anh khiến anh hoa mắt rồi ngã quỵ trên mặt đất.

Tô Nhiên Nhiên phải kìm nén lắm mới không kêu thành tiếng, cô ngược mắt lên nhìn người đàn ông đó và nói: “Chuyện này không liên quan đến anh ấy, anh thả anh ấy ra trước đi.”

Người đàn ông kia hừ nhẹ một tiếng, còn chưa lên tiếng thì Tần Duyệt đã tỉnh táo lại, hét lớn: “Ai bảo thế, tôi là bạn trai của cô ấy, không chỉ liên quan mà còn liên quan rất sâu nữa đấy.”

Tô Nhiên Nhiên gấp gáp không thôi, nhưng Tần Duyệt thì ngẩng đầu lì lợm nhìn cô, trong ánh mắt lộ vẻ vô cùng kiên định, ý tứ đó rất đơn giản: Cho dù hôm nay xảy ra chuyện gì thì anh nhất định phải cùng cô.

Người đàn ông kia không kiên nhẫn mà nhìn hai người, lại ra lệnh: “Bớt nói nhảm đi, hôm nay mỗi một người cũng đừng mong trốn thoát.”

Sau đó hấn quơ quơ họng súng, hét lớn với bên trong: “Những người trong đó nghe đây, đi vào phòng thí nghiệm ngay, nếu không thì cứ chờ bị thiêu chết đi.”

Hấn không nói là căn phòng thí nghiệm nào, nhưng tất cả mọi người đều hiểu, mọi người trầm

mặc thật lâu, Tô Lâm Đình đi đến kéo Tô Nhiên Nhiên đang lo lắng, nói: “Đi thôi, người hăn muốn đối phó là chúng ta, cứ làm theo lời hăn thì Tần Duyệt sẽ không có gì đâu.”

Đôi mắt của Tô Nhiên Nhiên vẫn dõi theo Tần Duyệt, trong lòng cô cũng hiểu là tạm thời chỉ còn cách này thôi, vì vậy cũng đi theo mọi người vào trong phòng thí nghiệm.

Căn phòng đã bỏ hoang hồi lâu nên khắp nơi toàn là mùi mốc và mùi thối, Tô Nhiên Nhiên đi đến giữa phòng thì bỗng cảm thấy ớn lạnh, cô ôm chặt hai cánh tay, sự lạnh lẽo này không phải từ trong cơ thể mà hình như từ dưới chân của cô truyền lên.

Sau đó cô nghe thấy tiếng của sợi dây xích, cô ra ngoài nhìn thì thấy người đàn ông kia đã mở khoá trên cổng lớn, một tay cầm súng, còn một tay kéo Tần Duyệt cùng đi vào.

Hăn tìm một chiếc ghế ở bên ngoài và ngồi xuống, thông thả thưởng thức những gương mặt hoặc sợ hãi hoặc tuyệt vọng hoặc căm hận trong cánh cửa kia, lúc này, Phan Duy vẫn còn giữ được bình tĩnh, hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc anh là ai? Anh có quan hệ gì với Sầm Vĩ?”

Lúc người đàn ông nghe được cái tên Sầm Vĩ thì trên mặt lộ vẻ thù hận, nói: “Tụi mày nghe cho kỹ đây, Sầm Vĩ là em tao, ban đầu chính là niềm kiêu hãnh của nhà tụi tao, nhưng mà.....Lại chết trong tay nhóm tụi mày, bây giờ cũng là lúc tụi mày nên trả nợ rồi đây.”

Có người thật sự không kìm được mà cãi lại: “Cậu ấy không phải chết trong tay chúng tôi, là tự cậu ấy làm hỏng cái thiết bị đó.”

Người đàn ông kia giận dữ lườm sang, trong ánh mắt chứa vẻ lạnh lùng khiến người kia sợ tới mức co rúm lại, cũng không dám lên tiếng nữa, hăn lại nhổ nước miếng xuống đất, nói: “Tụi mày tưởng tao không biết hả, chuyện gì đã xảy ra với cái gọi là tai nạn đó. Sau khi em trai của tao mắc bệnh thì tao đã cố tình tới đây, nó kêu với tao rất nhiều việc.....” Hăn nhìn Phan Duy, nói thêm: “Hừ, tại sao nó phải trả giá đắt như vậy cho một cái hạng mục rách nát chứ, cuối cùng lại chết thảm như thế.....Tụi mày.....Đều phải chịu trách nhiệm cho cái chết của nó!”

Hăn bắt đầu trở nên điên cuồng, chĩa súng vào mỗi một người, cuối cùng dừng trên người Tô Lâm Đình, sau đó bĩu môi và nói: “Tụi mày có muốn biết rốt cuộc trong căn phòng thí nghiệm đang đứng này có gì không?”

Tô Nhiên Nhiên đột nhiên giật mình, không biết tại sao mà cô cảm thấy lòng bàn chân càng thêm ớn lạnh, gần như muốn đóng băng cả người cô luôn. Lúc này, người đàn ông đó nói với Phan Duy: “Đi, có một cái nút dưới thiết bị kia, những người khác đứng sang một bên, mày đi đến ấn nó đi.”

Phan Duy lơ mờ đi đến, tìm được cái nút kia rồi ấn xuống, sau đó bên cạnh thiết bị bỗng xuất hiện một cái hầm dưới lòng đất, bên trong có khí lạnh không ngừng toả ra ngoài khiến ai nấy đều sợ tới độ phải nín thở, thậm chí còn không dám la lên.

Người đàn ông cười và nói: “Em trai tao đã nói ban đầu căn phòng thí nghiệm này có một hầm trú ẩn bỏ trống bên dưới, trong lúc vô ý thế mà nó tìm được lối vào ngay trong căn phòng thí nghiệm của mình, vì vậy nó biến nó thành một cái hầm băng, lại lợi dụng cái hầm này mà làm một số việc.” Hăn quơ họng súng và nói: “Ai trong đám tụi mày dám xuống xem?”

Tô Nhiên Nhiên là người đầu tiên phản ứng lại, sau đó cô bị giật mình bởi cảnh tượng trước mắt, trong căn hầm băng này toàn là những đoạn tay chân bị đứt gãy của cơ thể người khiến cô lập tức nhớ tới miệng vết thương kỳ lạ của hai vụ án trước. Đi về trước vài bước thì có một cái giường băng lớn, nằm ở trên là một thi thể hoàn chỉnh, tuy rằng khuôn mặt đã vắn vẹo, nhưng nàng vẫn nhanh chóng nhận ra: Người đó, chính là Sầm Vĩ.

Trong cuộc đời cô đã từng gặp rất nhiều cảnh ghê rợn, nhưng vẫn không có cảm giác buồn nôn đến rùng mình thế này, lúc này tiếng nói của người đàn ông lại vang lên: “May mà em trai tao kể tao nghe về cái nơi tốt thế này, tao đã lén lút đột nhập vào một buổi tối, sau đó đưa thi thể của em tao đến đây, sao, ngày nào cũng làm việc chung với người bị tội mày giết chắc vui lắm nhĩ.”

Tuy những người khác không có can đảm bước lên nhìn nhưng từ trong miệng hắn thì cũng có thể đoán ra được sự thật, lúc này ai nấy đều sợ tới mức tái xanh mặt, không thể nói thành lời nữa. Tô Nhiên Nhiên cầm ngón tay lạnh buốt, tiến lên lần nữa và hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Không chỉ muốn trả thù đơn giản vậy thôi đúng không?”

Người đàn ông hất cằm, nói: “Thông minh.” Hắn lại nhìn sang phía Tô Lâm Đình và nói: “Giao T18 ra đây, để em trai tao sống lại lần nữa thì tao có thể suy nghĩ đến việc tha cho tội mày một con đường sống.”

“Sao mà được!” Tô Lâm Đình cảm thấy vô cùng vớ vẩn: “T19 vốn là không thể đưa vào sử dụng được, hơn nữa cho dù nó có tác dụng thì cũng chỉ có thể chỉnh sửa gen của cơ thể thôi, vốn không có khả năng làm người chết sống lại được.”

Người đàn ông lộ vẻ hung dữ, hét lớn: “Tao mặc kệ, em tao bảo cái thuốc đó hết sức kỳ diệu, vì vậy tao mới giữ thân thể của nó ở chỗ này và chờ đợi một hi vọng. Đưa thuốc ra đây cho tao, tao nhất định phải thử!”

“Không được!” Tô Lâm Đình đứng thẳng người, gằn từng chữ nói: “Thứ tôi nghiên cứu không phải là thuốc phục sinh, trên đời này vốn chả có thứ thuốc đó, T18 là sản phẩm chúng tôi tốn biết bao nhiêu tâm huyết, tôi sẽ không để anh làm điều đó đâu.”

Người đàn ông híp mắt lại, hừ lạnh một tiếng rồi bỗng chĩa khẩu súng ra và nhắm thẳng vào Tô Nhiên Nhiên, nói: “Tốt lắm, tao rất tán thưởng mấy người cương quyết như mày. Không bằng thế này đi, bắt đầu từ giờ tao sẽ đếm ngược, cứ qua mỗi năm phút thì tao sẽ bắn một phát vào con gái của mày, tận cho đến khi mày đưa thuốc ra mới thôi.”

Tay của Tô Lâm Đình bắt đầu run rẩy, nhưng ông biết rõ, cho dù có đưa thuốc cho tên này thì cũng không thể làm Sầm Vĩ sống lại được, với sự chấp niệm của hắn về người em trai thì chỉ sợ đến lúc đó hắn càng thêm điên cuồng.

Ngay lúc ông đang do dự thì người đàn ông lạnh lùng nhắc nhở: “Sắp đến 5 phút rồi, tự mày chọn đi, bắn từ trên xuống hay từ dưới lên thì được đây.”

Lúc này, một giọng nói chậm chậm vang lên bên cạnh hắn: “Nè, đàn ông con trai gì mà sao cứ mãi bắt nạt phụ nữ thế nào, còn ra dáng đàn ông gì nữa. Thế này đi, mày cứ bắn tao nè, cứ bắt đầu từ trên đùi đi, nhớ là đừng có bắn lên mặt nhé.”

TÌNH HUỐNG BẤT NGỜ

Người đàn ông ngăn người, quay đầu thì thấy Tần Duyệt đang bị trói chặt ngửa đầu nhìn hẳn, trong mắt toàn là sự khiêu khích.

Hắn nghiêng răng, rút khẩu súng ra nhắm thẳng vào Tần Duyệt, cười lạnh: “Có phải mày nghĩ tao đang đùa với tụi mày đúng không, còn bày đặt làm anh hùng cứu mỹ nhân à?” Hắn lại liếc nhìn Tô Lâm Đình: “5 phút đã đến, tao hỏi lần cuối, có đưa thuốc hay không?”

Tô Lâm Đình gấp gáp đến độ bước lên trước, vẫn tiếp tục muốn giải thích: “Anh nghe tôi nói đi, thuốc kia chỉ có thể chỉnh sửa tế bào gốc thôi, nhưng nếu người chết rồi thì không.....”

Ông còn chưa nói xong thì chỉ nghe “pằng” một tiếng, làn khói tan ra theo hòng súng, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng lỗ máu trên đùi của Tần Duyệt, máu tươi bắn ra, nhanh chóng nhuộm đỏ những viên gạch men sứ bên dưới người anh.

Sau khoảnh khắc im lặng như chết, cuối cùng cũng có người không khống chế được mà hét lên, có người khóc, có người sợ hãi kêu lớn, nhưng Tô Nhiên Nhiên lại không nghe thấy gì cả, cô đỡ lấy cửa kính, lần đầu tiên cô cảm nhận được: Trái tim thật sự đau, hết như một con dao cùn làm loạn bên trong, gần như không có lấy một chỗ lành lặn.

Tần Duyệt đau đến đầm đìa mồ hôi, nhưng anh vẫn cứng rắn không kêu thành tiếng, bởi vì anh biết mình càng biểu hiện ra sự đau đớn thì Tô Nhiên Nhiên sẽ càng khó chịu.

Anh đè lại chỗ đùi đang chảy máu, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, cố gắng khiến cho giọng nói của mình nghe có vẻ nhẹ nhàng nhất: “Hoá ra mày cũng đáng tin gờm đấy, tiếp đến là bắn hay đánh đây, nhưng mà có phải 5 phút quá ngắn rồi không, đột nhiên mày ra yêu cầu lớn như vậy, dù sao cũng nên cho người ta cơ hội để suy nghĩ nữa chứ.”

Người đàn ông kia bị anh ồn ào đến bức bối, ban đầu còn tưởng rằng bắn một phát là có thể dọa bọn họ sợ, ai biết Tô Lâm Đình sợ đến độ đơ như khúc gỗ, vốn chẳng có phản ứng gì cả. Điên nhất là cái tên bị trúng đạn này, chẳng những không sợ hết hồn xin tha mạng mà còn rảnh rỗi ngồi lái nhai nữa, vì vậy hắn ngồi xồm xuống, chỉ vào đầu của Tần Duyệt, giận dữ nói: “Mày câm miệng ngay cho tao! Không cần mày dạy tao phải nên làm gì.”

“Anh đừng động vào anh ấy, tôi đưa thuốc cho anh!”

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên khàn giọng lên tiếng, cô dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt, vừa đi về trước vừa nói: “Chìa khoá kết sắt ở chỗ tôi, tôi có thể đưa thuốc cho ông. Nhưng mà anh cần phải để tôi đi băng vết thương lại cho anh ấy đã, bằng không mất máu nhiều quá thì sẽ rất nguy hiểm.”

“Nhiên Nhiên...” Tô Lâm Đình mới vừa nhú mày mở miệng, Phan Duy đã cướp lời lên can cô

lại: T18 là con át chủ bài cuối cùng của bọn họ, nếu thật sự đưa cho tên đó, ai biết được hẳn sẽ làm ra chuyện gì điên cuồng nữa.

Tô Nhiên Nhiên lại đẩy anh ta ra, tiếp tục đi về trước, sau đó đi đến trước mặt người đàn ông, đôi mắt đỏ ngầu nhìn hẳn và hỏi: “Sao, chỉ cần anh đồng ý với tôi thì tôi sẽ đưa thuốc cho anh ngay. Bằng không, tôi dám cam đoan rằng anh không chiếm được gì đâu.”

Người đàn ông do dự, nghĩ thầm một người bị trói và bắn trúng chân, còn một người là phụ nữ trói gà không chặt nên vẫn gật đầu, sau đó hất cằm về phía phòng thí nghiệm bên kia, nói: “Cô khoá cửa kia lại trước đã.”

Tô Nhiên Nhiên nghe theo mà đi khoá cửa lại, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tần Duyệt, lấy tay đè lại miệng vết thương đang chảy máu không ngừng kia, nước mắt rơi mãi, cô nhẹ nhàng hỏi: “Anh đau lắm đúng không?”

Gương mặt Tần Duyệt đã tái nhợt nhưng anh vẫn dịu dàng cười, vuốt tay vén vài sợi tóc rối xuống trán của cô lên, nói: “Em hôn một cái là hết đau ngay.”

Lần này, Tô Nhiên Nhiên không hề do dự mà cúi người hôn lên tai của anh, cả người Tần Duyệt run lên, anh không nhìn được mà giơ cánh tay bị trói lên rồi đè cô vào trong lòng, sau đó dùng cằm cọ lên trán của cô.

Người đàn ông kia không nhìn nổi nữa: Ông đây chỉ muốn cướp thuốc thôi, mà sao còn bị ngược FA thế này, vì vậy hẳn không kiên nhẫn hét lớn: “Bớt dài dòng đi, nhanh bằng bó cho anh ta rồi đi lấy được cho tao.”

Tô Nhiên Nhiên chun mũi, nhanh chóng dùng mảnh vải băng bó đơn giản cho Tần Duyệt, sau đó nhìn anh thật sâu rồi đứng lên nói với người đàn ông kia: “Đi theo tôi.”

Phòng thí nghiệm của Tô Lâm Đình cách đó không xa, hai người đi vài bước đã đến, Tô Nhiên Nhiên ngồi xổm bên kết sắt, cô lấy chìa khoá ra rồi bắt đầu cắm chìa khoá vào ổ, đồng thời liếc mắt nhìn về phía cái còng tay mà khi này cô đã còng Phan Duy.

Khi cô tháo còng tay của Phan Duy ra thì tiện tay ném nó bên kết sắt, vừa rồi cô đã quan sát kỹ, chỉ từ góc độ rất thấp mới có thể nhìn đến cái còng này, vì vậy nên cô lập tức lên kế hoạch, cô rất muốn cùng Tần Duyệt mạo hiểm một lần.

Vì vậy cô nhân lúc người đàn ông đó không chú ý mà giấu con dao nhỏ trong tay áo, lại ra yêu cầu muốn băng bó vết thương cho Tần Duyệt, sau đó lúc tới gần anh thì nhanh chóng thì thầm bên tai anh: “Em có cách đối phó với hẳn, anh phối hợp với em.”

Vì sợ làm hẳn nghi ngờ nên cô không thể nói quá rõ ràng, nhưng cô biết nhất định Tần Duyệt có thể hiểu được. Quả nhiên, Tần Duyệt lập tức dựa vào thể của cô mà ôm cô vào lòng, sau đó cô nhân cơ hội mà truyền con dao vào tay của anh.

Bây giờ cô chỉ cần kéo dài thời gian để Tần Duyệt cắt dây thừng đi, tiếp đó chỉ đành xem hai người có đủ ăn ý và may mắn trốn thoát không.

Vì thế, cô giả vờ nghi ngờ, nhìn đằng sau rồi hét lớn: “Bố, ngăn tù này có chìa khoá nào khác nữa

không?” Đồng thời, cô hơi nghiêng cơ thể để Tần Duyệt sau lưng có thể thấy rõ tình huống bên này.

Người đàn ông kia thấy thuốc đã ở gần ngay trước mắt mà không lấy được, lập tức cũng sốt ruột, tức giận quát lớn: “Bớt giờ trò đi, muốn chết đúng không!”

Bỗng nhiên, đằng sau lưng hân vang lên một tiếng súng nổ lớn, người đàn ông vốn đang tập trung hết vào Tô Nhiên Nhiên và chiếc chìa khoá trên tay, vừa nghe được âm thanh đó thì chợt hoảng hồn, theo quán tính mà nhìn về phía bên nổ súng.

Nhưng viên đạn chỉ trúng một chiếc ghế bay tới, dây thừng trên người Tần Duyệt đã được cởi ra và đặt sang một bên, anh vừa ném ghế đi rồi định vùng vẫy đứng lên.

Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc, lúc người đàn ông kia kịp biết là có lừa bịp thì Tô Nhiên Nhiên đã nhanh chóng lấy được cái còng tay kia, cô lấy hết toàn bộ sức lực mà nhảy bật lên rồi dùng còng tay siết chặt hầu kết của hắn.

Tuy rằng cô không biết chiến đấu thế nào nhưng cô hết sức quen thuộc cấu tạo của cơ thể, hầu kết chính là bộ phận yếu nhất của đàn ông, chỉ cần bị người khác khống chế thì cho dù là đàn ông đó có mạnh cấp mấy đi chăng nữa thì cũng nhanh chóng bị mất đi sức chiến đấu thôi, vì vậy cô nỗ lực siết chặt hầu kết của hắn, ép đến độ mặt hắn đỏ bừng, gần như không thở nổi.

Tần Duyệt biết Tô Nhiên Nhiên sẽ nhanh chóng bị mất sức, vì thế cố nén cơn đau trên đùi mà với đến cửa của phòng thí nghiệm, sau đó cầm chìa khoá mở ra, thả toàn bộ người bên trong ra giúp đỡ.

Cửa vừa được mở ra, Phan Duy nhanh chóng xông ra ngoài, sau đó cướp cây súng trong tay người đàn ông đó, lại giơ họng súng lên nhắm thẳng vào hắn.

Tận đến lúc này, cuối cùng Tô Nhiên Nhiên mới dám thả lỏng, cô mệt muốn đứt hơi, lại loạng choạng chạy đến chỗ của Tần Duyệt, cẩn thận nâng cánh tay của anh lên, hai người không ai nói chuyện, chỉ chớp mắt nhìn đối phương, sau đó cùng nhau bật cười.

Có thể sống tiếp là một việc tốt đẹp biết mấy, huống chi còn có thể ôm người mình yêu, còn có thời gian để nói rất nhiều điều, làm rất nhiều chuyện.

Lúc này, chân của Tần Duyệt không chịu nổi nữa, cho dù Tô Nhiên Nhiên có cố gắng đỡ anh thế nào thì cơ thể của anh vẫn mềm nhũn, Tô Nhiên Nhiên gấp gấp đến độ chảy nước mắt, vội vàng nói với Tô Lâm Đình: “Bố, nhanh báo cảnh sát đi, gọi xe cứu thương tới nữa ạ.”

Tô Lâm Đình gật đầu chạy ra ngoài, lúc này, người đàn ông nhìn chằm chằm Phan Duy đang chĩa súng vào hắn, nói: “Mày thật sự muốn báo cảnh sát bắt tao sao?”

Phan Duy hơi sững sốt một lát, lại ngay thẳng mà nói: “Tại sao không thể bắt anh chứ, chỉ với mấy việc anh làm này thì cũng đủ phải ngồi tù vài năm rồi. Còn nữa, khi này anh còn định đổ xằng thiêu chết chúng tôi, đây là gây nguy hiểm cho cộng đồng, không phải là tội nhẹ đâu.”

Người đàn ông như được nhắc nhở, nở một nụ cười hung dữ, sau đó lập tức sờ cái bật lửa trong lồng ngực, muốn trước khi anh ta nổ súng thì ném bật lửa văng ra, chỉ cần một nhóm lửa thôi thì cả căn phòng thí nghiệm này sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng ngay, so với việc phải kiếm nệm ngồi tù thì hắn bằng lòng chết chung với bọn họ.

Đáng tiếc, Phan Duy càng nhanh hơn hẳn, anh ta nhanh tay lẹ mắt bóp cò, viên đạn “phập” một phát mà trúng ngay ngực của người đàn ông, máu tươi trào ra, người đàn ông không cam lòng mở to mắt mà ngã xuống, bật lửa kia cũng rớt xuống theo, ngực của hắn phập phồng lên xuống, sau đó nhanh chóng tắt thở.

Tay cầm súng của Phan Duy run rẩy không ngừng, anh ta như sực tỉnh mà nhìn quanh hét lên: “Là anh ta ép tôi, nếu không nổ súng thì chúng ta sẽ bị thiêu chết mất.”

Tô Nhiên Nhiên không nói gì, cô biết rõ dưới tình huống như vậy: Đối phương là một kẻ xấu đầy hung ác, đã uy hiếp đến sự an toàn của mười mấy người, hành động của Phan Duy tuyệt đối thuộc về phòng vệ chính đáng. Hơn nữa, anh ta chùng có kinh nghiệm bắn súng, không thể đòi hỏi anh ta phải bắn vào chỗ không nguy hiểm được, cái chết của hung thủ cũng không phải trách nhiệm của anh ta. Nói cách khác, gần như mỗi một điều kiện đều có lợi với anh ta, anh ta không cần trả giá bất cứ điều gì cho phát súng này cả.

Nhưng cô cứ cảm thấy mọi việc quá hoàn hảo, hoàn hảo đến không giống tình huống bất ngờ gì cả, mà giống như một kế hoạch có ý thức vậy.

Lúc này, Tần Duyệt chột nấp lấy tay nàng, cười nói: “Nè, ở trước mặt anh thì không được nhìn người khác thế. Bây giờ chân anh đang bị thương, em cần phải chăm sóc anh cho tốt đấy.”

Tô Nhiên Nhiên quay đầu đối diện với anh, bỗng hiểu được ý tứ trong câu đùa của anh: Khẩu súng kia còn ở trên tay của Phan Duy, cho dù cô có nghi ngờ gì thì bây giờ cũng không phải là lúc biểu hiện ra ngoài.

Vì vậy, cô gạt đầu, tìm một cái ghế rồi đỡ Tần Duyệt ngồi xuống, sau mười lăm phút thì cảnh sát và xe cứu thương cũng đến.

Trận sóng gió này rốt cuộc cũng trôi qua, tất cả người chứng kiến đều được sắp xếp đến Cục cảnh sát lấy lời khai, khẩu súng của Phan Duy cũng được giao cho Lục Á Minh, sau đó anh ta lại đi đến bên cạnh Tô Nhiên Nhiên đang căng thẳng nhìn Tần Duyệt được đưa lên xe cứu thương, an ủi nói: “Em yên tâm đi, viên đạn bắn vào chỗ không nguy hiểm, anh ấy sẽ không có gì đâu.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu không nhìn anh ta, sau đó cùng nhân viên y tế lên xe cứu thương, tận cho đến khi xe nổ máy rời đi thì cô mới xuyên qua tấm cửa kính mà nhìn Phan Duy đứng trong bóng đêm ở đằng xa, chỉ thấy anh ta đứng ở giữa đường kéo cổ áo, ánh đèn xe chiếu lên gương mặt anh ta trở nên hư ảo, tận cho đến khi tất cả biểu cảm đều bị chôn vùi trong bóng tối.

NGOẠI TRÙ TRÊN GIƯỜNG KHÔNG NẪM TRÊN ĐƯỢC, CÒN LẠI ANH ĐỀU NGHE EM SAI BẢO

“Sầm Tùng, anh trai của Sầm Vĩ, đã rời làng đi làm công tử năm 16 tuổi, có một người thợ làm cùng ở trong lò khai thác than đá đen đã đưa hắn đến vái lạy một tên đàn anh, sau đó trở thành con ngựa trả nợ trong xã hội đen, nhưng địa vị vẫn không cao, vì vậy cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Thế nên mấy năm nay, hắn vẫn luôn được Sầm Vĩ trợ cấp trong gia đình.

Mối quan hệ hai anh em từ nhỏ đã rất thân thiết, Sầm Tùng vẫn luôn tự hào về đứa em trai này. Vì vậy sau khi Sầm Vĩ bị bệnh, Sầm Tùng bằng lòng rời khỏi thành phố C, nơi mà hắn vừa mới đạt được chút thành tựu mà đến đây chăm sóc cho cậu em, đáng tiếc chỉ được vài tháng thì cậu em của hắn qua đời. Sau đó, hắn trở nên hoang tưởng và quyết cho rằng Sầm Vĩ xảy ra chuyện là ở phòng thí nghiệm, nên những người bên trong đều là hung thủ. Vì thế, hắn nhét tiền cho một người làm vệ sinh trong phòng thí nghiệm của bố cháu, giả dạng trà trộn vào, lại mua một khẩu súng ở chợ đen, vạch ra một loạt kế hoạch trả thù.”

Lục Á Minh khép tài liệu trước mặt lại, ngồi đối diện với Tô Nhiên Nhiên và nói tiếp: “Tình huống của Sầm Tùng chính là vậy, có điều bây giờ người cũng chết rồi, thứ thật sự có giá trị chính là đồ vật lục soát được từ trong nhà của Sầm Vĩ.”

Tô Nhiên Nhiên như có dự cảm gì đấy: “Có liên quan tới X sao ạ?”

Lục Á Minh cười gật đầu và nói: “Đã tìm thấy rất nhiều tài liệu, bên trong có nhiều dữ liệu khác nhau của các nạn nhân, còn có cả vụ án Lâm Đào và Chu Văn Hải nữa, bao gồm tài liệu của Hàn Sâm và một vài vụ án cũ, chủ đã chuyển ra từ cơ sở dữ liệu, tất cả đều liên quan đến tổ chức này. Sau đó, bằng cách khôi phục ổ cứng của máy tính hắn, mọi người đã phát hiện dấu vết địa chỉ trang web mà chúng ta từng điều tra lúc trước, đáng tiếc là không thể lấy lại được các dữ liệu của máy chủ, nhưng những phát hiện này cũng đủ để xác định rồi.”

Ông thấy Tô Nhiên Nhiên vẫn không nói gì thì nói tiếp: “Bọn chú suy đoán rằng, rất có thể X chính là Sầm Vĩ, bằng cách nào đó mà hắn quen biết với Hàn Sâm, sau đó hai người cùng nhau tạo nên trang web này và bí mật gia tăng các thành viên dưới lòng đất, bọn họ sẽ giúp các thành viên trả thù, nhưng đổi lại thì các thành viên cần phải giao lại một số cơ quan nội tạng nào đó của nạn nhân. Còn việc hắn dùng những thứ đó để làm gì thì chúng ta tạm thời vẫn chưa biết được.

Đáng tiếc là anh nhanh chóng phát hiện bản thân bị bệnh nan y, nên lúc đó người vốn đứng đằng sau hậu trường là Hàn Sâm không thể không lộ diện, bởi vì nguồn tài chính to lớn của Tần thị mà hắn theo dõi Tần Mộ, hi vọng có thể lôi kéo anh ấy trở thành phía đối tác tiếp theo, tiếc là cái kế hoạch này của hắn vẫn bị bại lộ, thế nhưng khi ấy Sầm Vĩ đã chết, có lẽ trước đây hắn đã nói hết tất cả bí mật cho anh trai của mình, vì vậy Sầm Tùng mới thay hắn tiếp nhận cái tổ chức này. Sầm Tùng là một người có tính tình tàn bạo, lại lẩn lộn mấy năm trong xã hội đen, vì vậy hắn sợ nếu Hàn Sâm rơi vào tay của chúng ta thì sẽ không cẩn thận để lộ ra tất cả bí mật, nên dứt khoát xử tử Hàn Sâm bằng hình thức chấp hành gia pháp, như vậy thì đã liên kết được hết mọi chuyện rồi.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc lắng nghe, bỗng lên tiếng: “Nhưng mà Lục đội, Sầm Tùng chỉ là một tên nhà quê học hết cấp ba thôi, sao hắn có thể thành công tiếp nhận được tổ chức phạm tội mạng của Sầm Vĩ được chứ, còn nữa, sao hắn có năng lực định vị nhà cháu mà chuyển lời cảnh cáo được, đồng thời còn phá hủy dữ liệu của máy chủ nữa.”

“Những chuyện cháu nói thì bọn chú cũng đã nghĩ đến rồi, có lẽ hắn chỉ đứng đằng sau thao túng những người khác đi làm chuyện này, dù sao tổ chức này cũng chiêu mộ không ít các thành viên thành thạo trong các lĩnh vực, hắn ta không cần phải tự ra tay.”

Tô Nhiên Nhiên vẫn lắc đầu: “Với sự hiểu biết của cháu về hắn thì hắn vốn không phải là một người có tâm tư kín đáo, mà là một kẻ hoang tưởng và điên cuồng tin rằng thuốc di truyền của có thể làm con người ta chết đi sống lại, thế thì sao hắn có tư cách trở thành X để khiến những người đó nể phục được.”

Lục Á Minh nghe cô phân tích như vậy thì cũng cảm thấy có nhiều điểm đáng ngờ, hỏi tiếp: “Vậy cháu cảm thấy thế nào?”

“Cháu không biết nữa, cháu cứ cảm thấy có lẽ chuyện này càng phức tạp hơn chúng ta nghĩ đó, nhưng mà cháu không có chứng cứ xác thật.”

Lục Á Minh nhìn đôi mắt hai quầng đen dưới mắt của cô thì giọng điệu cũng chậm rãi hơn: “Cho dù thế nào thì trước tiên cháu cũng nên nghỉ ngơi mấy ngày đi, trong khoảng thời gian này, vừa bị uy hiếp vừa bị bắt cóc, người có làm bằng sắt thì cũng không chịu nổi, chú sẽ theo dõi chuyện này và sẽ gọi cháu về giúp đỡ khi cần thiết.”

Tô Nhiên Nhiên cũng không từ chối, cô cũng có ý định sẽ nghỉ một thời gian, có điều không phải vì bản thân cô mà chỉ đơn giản vì cái người què chân nào đó không thể bớt lo được.

Tình huống này bắt đầu càng thường xuyên sau khi Tần Duyệt xuất viện về nhà, anh không phải té ngã khi đi vệ sinh thì chính là ngồi xe lăn bị đụng chân, năng lực tự chăm sóc bản thân hết như đứa trẻ 10 tuổi vậy. Sau đó còn không ngừng gọi điện thoại giả vờ đáng thương với cô, khóc lóc bảo rằng mình là người tàn tật sống một mình, ngày nào cũng đối diện với căn phòng lớn, có biết bao cô đơn và lạnh lẽo. Thế là khiến cho Tô Nhiên Nhiên áy náy không thôi: Bản thân cô là bạn gái của anh, chân của anh cũng bị thương vì cô, nếu cô không đến chăm sóc anh thì thật sự không thoả đáng cho lắm.

Vì vậy, sau khi cô xin nghỉ phép với Lục Á Minh xong thì cố ý đến tìm Tô Lâm Đình mà giải thích, bảo cô sẽ đến nhà Tần Duyệt chăm sóc anh vài ngày, qua vụ tai nạn này thì Tô Lâm Đình cũng không còn chê bai Tần Duyệt nữa, sau khi thờ dài bất đắc dĩ thì nói: “Con đã lớn rồi, bố cũng không cấm cản được con, con muốn làm gì thì cứ làm đi.”

Tuy lời này nghe có vẻ tự trách nhưng dù sao cũng đã buông lỏng rồi, cuối cùng Tô Nhiên Nhiên cũng có thể yên tâm, cô vào phòng ngủ vừa dọn đồ vừa gọi điện cho Tần Duyệt.

“Sao cơ, em thật sự muốn dọn sang đây hả?”

Tần Duyệt đang gác chân bị thương lên bàn trà ngồi chơi game, vừa nghe thấy tin này thì đặc ý vỗ đùi cái bốp, sau đó thì đầu muốn chết làm anh suýt nữa đã la lên.

“Không phải là dọn sang đó, mà là mấy ngày nay em sẽ tạm thời sang để chăm sóc anh.” Tô Nhiên Nhiên nghiêm túc bắt lỗi anh.

“Giống nhau cả thôi!” Tần Duyệt hớn hờ đặt tay lên lưng ghế, anh nghĩ thầm, cô vợ đã dâng đến tận cửa, sao có thể để cô trốn thoát được chứ.

Tô Nhiên Nhiên từ bỏ giảng đạo lý với anh, vừa thu dọn hành lý vừa hỏi: “Anh có cần em mang thứ gì đến không?”

“Em mang người tới là được, nhà anh cái gì cũng có.” Anh nói xong thì như nghĩ đến điều gì, vì thế mặt đầy vẻ khao khát mà nói: “Đúng rồi, em có thể đem theo một bộ nội y gợi cảm tới, anh còn chưa thấy em mặc đấy.”

Tô Nhiên Nhiên quả thật cặn lời, “Thứ nhất, em không có nội y gợi cảm. Thứ hai, với tình hình hiện tại của anh thì không nên quan hệ.”

Tần Duyệt nóng ruột: “Ai nói thế! Anh bị thương ở chân chứ có phải bị thiếu đâu!”

Tô Nhiên Nhiên bị anh làm điên tiết, cô không nhịn được mà siết chặt điện thoại và dạy bảo: “Tần Duyệt, trong đầu anh có thể nghĩ đến chuyện đứng đắn được không hả, chân đã bị gãy rồi mà còn không chịu an phận đi, bây giờ anh có thể ra sức được sao?”

Cô nói không nên lời, nhưng rơi vào tai anh thì khác, Tần Duyệt cười lưu manh: “Vậy chẳng phải cần nhờ vào ‘người tài giỏi thì chăm chỉ hơn’ là em đấy sao?”

Anh còn chưa nói xong thì đầu dây bên kia đã cúp máy cái rụp, Tần Duyệt trừng mắt nhìn màn hình đen thui, lập tức đứng hình: Không phải anh đùa quá trớn nên cô giận dữ, thịt vọt đến miệng rồi lại bay đi.

Vì vậy, anh vội vàng gọi lại, nhẹ giọng khoe khoang: “Anh sai rồi, chỉ cần em sang đây thì anh nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, em nói anh đi hướng Đông thì anh không dám đi hướng Tây, vì vậy, ngoại trừ trên giường không thể nằm trên được, còn lại tất cả anh đều nghe lời em sai bảo.”

“Tần Duyệt!” Người luôn bình tĩnh như Tô Nhiên Nhiên cũng không nhịn được nữa mà muốn gào lên, bắt anh đứng đắn một lần khó vậy sao?

“Được rồi, không chọc em nữa, em biết không, hai ngày nay anh càng thích nằm trên giường.”

“Sao vậy, chân của anh khó chịu hả?” Tô Nhiên Nhiên lập tức lo lắng.

Anh khẽ thở dài: “Bởi vì anh muốn gặp em đó, ban ngày cũng đâu thể gặp được, ngày nào anh cũng cố gắng ngủ, hi vọng trong mơ có thể gặp được cô ấy, có thể ôm rồi hôm cô ấy một cái, cho dù là giả nhưng ít ra cũng có thể giải bày nỗi khổ tương tự.”

Tô Nhiên Nhiên nghe xong thì trong lòng vừa chua vừa ngọt, khoé miệng cũng không kìm được mà khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng nói: “Anh nói gì buồn nôn thế, em có thể sang chăm sóc anh lập tức mà.”

Giọng nói của cô vừa mềm vừa nhẹ khiến anh cảm thấy trong lòng lâng lâng cho dù cách một cái điện thoại, anh gần như không kìm được mà muốn vươn tay kéo cô rồi ôm vào lòng.

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên bỗng nhớ tới chuyện gì đó, bèn hỏi: “Anh có muốn em mang theo Alpha và Lỗ Trí Thâm không?”

“Tất nhiên có rồi!” Tần Duyệt vừa la lên xong thì hối hận ngay, mang con khi sắc tình kia tới đây thì không biết chừng còn phá hỏng chuyện tốt của anh mất, nhưng đúng thật là anh rất nhớ nó, cũng không yên tâm để nó lẻ loi một mình ở lại nhà họ Tô, vì thế anh nhanh chóng quyết định: “Em cứ mang tụi nó tới đi, anh sẽ đặc biệt để lại một phòng dưới lầu cho tụi nó.”

Tô Nhiên Nhiên hài lòng gật đầu, đáng tiếc cô không hiểu được ý của anh, câu này có nghĩa như là: Mang tụi nó đến rồi trực tiếp nhốt vào trong phòng dưới lầu, không cho tụi nó có cơ hội làm bóng đèn.

Vì vậy, cuối cùng Tô Nhiên Nhiên kéo một vai ly, ôm một con khi và xách một con thần lẩn đến biệt thự của Tần Duyệt, vừa vào cửa thì Lỗ Trí Thâm đã mừng như điên mà nhảy vào trong lòng Tần Duyệt, hết ôm rồi lại hôn, Tần Duyệt cố gắng dùng tay đẩy mặt con khi ra, trừng mắt nói: “Vậy là được rồi, đừng làm mặt tao dính lông dấy!” Người ta muốn hôn bạn gái cơ mà.

Ai ngờ Lỗ Trí Thâm nhiệt tình như lửa khiến anh không thể cản lại được, nó vẫn cố gắng sát lại gần mặt của anh, cuối cùng thì bị Tần Duyệt vô tình xách cổ ném sang một bên, sau đó anh mới nhẹ nhàng thở phào, giang hai tay về phía Tô Nhiên Nhiên rồi cười nói: “Nhanh tới đây nào, để anh ôm một cái xem.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu cười, sau đó cũng ngoan ngoãn đi đến và ôm lấy cổ của anh, sau đó nửa ngồi xổm xuống dựa vào lòng anh, Tần Duyệt hết sức thoải mái mà xoa đầu của cô, lại nâng cằm của cô lên và hôn xuống, đầu lưỡi anh tiến vào, tham lam mà khám phá từng chỗ ngọt ngào trong miệng của cô, vừa mút vừa cắn, cuối cùng thì thở dốc bên tai cô và thì thầm: “Nếu không phải anh không đi được thì bây giờ sẽ đẩy em lên giường ngay.”

Tô Nhiên Nhiên lườm anh một cái, giọng nói cũng khàn khàn, cô nói: “Anh còn chưa ăn cơm đúng không, chúng ta cùng nhau ăn đi.”

“Được, anh cố tình kêu người giúp việc để lại đồ ăn chờ em, hâm nóng là có thể ăn được rồi.”

Lúc này, Tần Duyệt thấy Lỗ Trí Thâm co người ôm mặt buồn bã, anh nghĩ đến khi này bản thân chỉ lo vui vẻ một mình mà phớt lờ cảm nhận của con khi FA đó, thế nên anh cảm thấy có hơi tội lỗi, vì vậy đặc biệt cho phép nó ngồi ăn đối diện với hai người.

Vì vậy, hai người và một khi một thần lẩn bắt đầu ngồi quanh ăn cơm, Tô Nhiên Nhiên vừa ăn vừa trò chuyện dăm ba câu với Tần Duyệt, thỉnh thoảng còn quăng vài cọng rau xạch cho Alpha, Lỗ Trí Thâm thì ôm đồ ăn của nó ngồi ăn vô cùng hớn hờ, Tần Duyệt nhìn cảnh này thì không kìm được mà len lén cười.

Tô Nhiên Nhiên khó hiểu nhìn anh: “Đang ăn cơm mà, anh cười gì vậy?”

“Anh đang nghĩ, lúc trước ở nhà em, khi đó anh còn chưa cảm thấy những ngày tháng như này cũng hạnh phúc lắm.”

Tô Nhiên Nhiên khẽ giương môi: “Có cái gì tốt chứ, vừa không có xe, vừa không có tiền, còn

ngày nào cũng bị nhốt trong nhà nữa.”

Tần Duyệt bỗng nắm lấy tay cô kéo về phía này, cười nói: “Chỉ cần có em thì anh cũng không ngại bị nhốt trong nhà đâu, có nhốt cả đời cũng vui nữa.”

Tô Nhiên Nhiên lấy đũa gõ nhẹ lên mu bàn tay của anh, ý bảo anh ăn cơm cho đàng hoàng, nhưng trong lòng thì ngọt ngào không thôi, trong tích tắc đã truyền đến cả người.

Bỗng Tần Duyệt như nhớ tới điều gì, cười khà khà nói: “Đúng rồi, tội mình đã hai ngày chưa tắm rồi, còn chờ em giúp anh đây.”

ĐẾN LƯỢT EM RA SÚC

Ừ vậy, dưới sự năn nỉ ỉ ôi của Tần Duyệt, Tô Nhiên Nhiên vội vàng ăn xong cơm rồi đỡ ông thần này đến phòng tắm.

Vừa bước vào, cô ngẩng đầu nhìn bồn tắm quen thuộc kia, trên mặt bỗng đỏ ửng: Đúng là một căn phòng tắm đầy cảnh sắc tình cảm.

Cô để Tần Duyệt dựa vào cửa rồi ngồi xuống, còn mình thì đi mở nước cho anh, thử nhiệt độ nước xong, lúc quay đầu lại thì anh đã đỡ bồn rửa tay mà đứng lên, anh cởi cảnh sắc đẹp đẽ của áo trên ra, sau đó chỉ vào người dưới, mờ ám cười nói: “Chỗ này chỉ đành nhờ em giúp thôi.”

Nụ cười của anh rất mờ ám, trong giọng nói thì mang theo sự quyến rũ, mà chỗ chỉ vào thì có hơi ảo diệu, khiến câu nói này càng thêm có vẻ đáng nghiền ngẫm.

Tô Nhiên Nhiên mím môi rồi đi qua kéo quần của anh xuống, sau đó mắt nhìn thẳng mà kéo quần lót xuống, toàn bộ quá trình đều lưu loát dứt khoát, khiến anh còn chưa kịp suy diễn gì thì đã bị trần truồng đẩy vào trong bồn tắm.

Trái tim trống trải đã lâu của Tần Duyệt vô tình bị tổn thương, anh vịn vào mép bồn tắm mà bĩu môi lên án: “Em không thể dịu dàng với anh một chút sao?”

Tô Nhiên Nhiên vừa đưa khăn lông cho anh, vừa nói như đúng rồi: “Em quen rồi.”

Tần Duyệt biết ý của cô là gì, sắc mặt lập tức thúi hoắc: Cục thịnh thừa của anh đáng yêu thế, mà ở trong mắt cô thì hết như trình tự xử lý thi thể sao, đúng là tức muốn bể phổi mà.

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu cố gắng nhịn cười, cô vốn muốn chọc anh chơi thôi, ai bảo anh đã bị thương rồi mà trong đầu toàn là mấy thứ tục tĩu, cô nhìn thoáng qua thì thấy Tần Duyệt đang tức giận ngồi trong bồn tắm, lại không kìm được mà hỏi: “Không phải anh muốn tắm sao? Anh mà không tắm nữa là nước sẽ lạnh đấy.”

“Em tắm cho anh đi!”

“Anh bị thương ở chân chứ đâu phải ở tay.”

Tần Duyệt ngã người ra sau như một công tử, lười biếng giơ tay lùa nước và nói: “Anh muốn bạn gái anh tắm cho anh.”

Mái tóc ngắn của anh hơi ướt, hai con ngươi nheo lại giăng đầy làn sương mờ, giọt nước trong veo trượt xuống trên những đường cong cơ bắp rõ ràng.....Không thể không nói, cảnh này đúng là đẹp mắt.

Tô Nhiên Nhiên nhìn một lát, sau lại quyết định khuất phục trước sự cám dỗ của sắc đẹp, cô cầm

khăn lông lau nhẹ cơ thể cho anh. Lúc này Tần Duyệt mới thấy thoải mái, lại nhắc nhở: “Còn phải dùng sữa tắm mới sạch được.”

Tô Nhiên Nhiên cụp mắt nhìn anh, cứ cảm thấy con người này mà cười lên là hết như con sói xám đang thềm nhỏ dãi, Tần Duyệt thấy cô lưỡng lự thì cố tình khiêu khích: “Sao đấy, em không dám à? Sợ xoa vài cái là không kìm được chứ gì?”

Tô Nhiên Nhiên lườm anh một cái: Cô không phải bị tình dục làm mù quáng như anh, vì vậy cô đổ sữa tắm lên tay, lòng bàn tay xoa nhẹ trên người anh, khi cô nghe thấy tiếng thở thoải mái của anh thì ngay cả cô cũng cảm thấy có chút gì đó thoải mái.

Trước đây cô chưa từng cẩn thận sờ cơ thể anh, bây giờ cô mới phát hiện, cơ bắp của anh rắn chắc, cơ thể đỉnh đặc cao lớn, dưới cơ bụng là tuyến nhân ngư hơi lõm vào, trong bọt xà phòng trắng đục lộ ra mười phần nam tính và gợi cảm.

Cô cố gắng làm bản thân mình tập trung mà tiếp tục tắm cho anh, sau đó lại phát hiện chỗ nào đó đã bị đánh thức một nửa rồi, thế là không nhìn mà nhìn thêm vài lần, lúc dời tầm mắt đi thì cô mới phát hiện Tần Duyệt cười đầy xấu xa nhìn cô chòng chọc, hỏi: “Em có muốn ăn nó không?”

Tô Nhiên Nhiên xụ mặt, cô quyết định vòng sang chỗ kia tiếp tục tắm rửa cho anh, ai ngờ thành linh bị anh giữ chặt tay lại, sau đó thì mạnh mẽ kéo tay cô xuống chỗ kia.....Người cô khẽ run lên, cô phát hiện thứ kia bắt đầu trở nên đầy mạnh mẽ như rồng như hổ, tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên cô sờ nó, nhưng trên mặt cô vẫn đỏ bừng, đang định tránh ra thì Tần Duyệt đã ghé sát bên tai cô, thối hơi nói: “Em đừng vô tình thế nào, nó rất nhớ em đấy.”

Không khí khô nóng, lời nói dâm dục ấy khiến cơ thể cô rất không biết cố gắng mà mềm nhũn, trái tim đập loạn nhịp, lòng bàn tay nóng rực hết như đang chạy loạn, dường như càng gào thét bất mãn hơn. Tần Duyệt không chịu nổi nữa, anh ngửa đầu, thấp giọng xin xỏ: “Ngoan, giúp anh sờ nó nào.”

Tô Nhiên Nhiên lên cũng không được mà lùi cũng không xong, cô thấy anh chịu đựng đến mức trán đầm mồ hôi nên thấy hơi không đành lòng, vì thế cô nhẹ giải quyết giúp anh sữa tắm. Anh thoải mái ngân lên một tiếng, sau đó hô hấp càng thêm dồn dập, rồi bỗng anh giơ tay ôm lấy cổ của cô và cắn mạnh lên môi của cô một cái, sự ẩm ướt mang theo hơi thở mùi máu tươi tung hoành bừa bãi trong khoang miệng, nó chảy dọc xuống theo yết hầu rồi khuấy động ham muốn nguyên thủy nhất. Cuối cùng, pháo hoa nổ tung, cơn thủy triều mãnh liệt tràn vào đê, sự nóng bỏng nơi lòng bàn tay đốt cháy khắp người.

Nước gần như đã lạnh ngắt, Tần Duyệt dựa vào mép bồn tắm mà thở hổn hển, anh cọ vào huyết hợp cốc * của cô, thở dài nói: “Đáng tiếc ghê, suýt chút nữa để em chấm tương ăn anh luôn rồi.”

** Huyết nằm ở khe chính giữa điểm kết nối của ngón tay cái và ngón tay trỏ, người xưa gọi là huyết hợp cốc. Khi mở rộng 2 ngón tay cái và ngón trỏ ra, bàn tay xòe rộng như miệng hổ, nên còn được gọi là hổ khẩu (nguồn Soha).*

Trên mặt Tô Nhiên Nhiên vẫn còn chưa hết đỏ, cánh tay thì bủn rủn đến không còn sức, cô lo anh bị cảm lạnh, đang định đi kiếm cái khăn lông không biết rút ở chỗ nào thì Tần Duyệt đã vớt nó lên giúp cô, lại sâu xa nói: “Em nghỉ ngơi cho tốt trước đi, đợi lát nữa sẽ có lúc cần em ra sức đấy.”

Tô Nhiên Nhiên cau mày lại, không phải đã ra sức rồi sao, chân đã gãy rồi mà sức lực còn dồi dào dữ vậy.

Tần Duyệt không biết suy nghĩ trong đầu của cô, anh lau khô người, sau đó đuổi tay ra và nói: “Đỡ anh lên giường đi.”

“Dù sao anh cũng phải mặc quần áo vào trước đã.” Tô Nhiên Nhiên định đứng dậy lấy quần áo cho anh, nhưng lại bị Tần Duyệt ngăn lại, lưu manh nói: “Cần gì, mặc xong lại cởi mất công.”

Nhìn người này chắc đêm nay không muốn an phận rồi. Tô Nhiên Nhiên nghĩ tới hành vi vô lại mọi lúc mọi nơi của anh thì nhất thời do dự, nhưng cô suy nghĩ lại, dù sao bản thân mình cũng lành tay lành chân, sao có thể để anh có lợi thế được.

Thế là Tần Duyệt gác tay lên vai cô, dường như muốn đè cả trọng lượng của cơ thể lên cánh tay của cô, vất vả lắm cô mới đỡ anh đi đến mép giường được, quả thật là mệt muốn bỏ hơi tai, cô còn chưa có thời gian thở lấy sức thì đã bị anh trở người đẩy lên giường.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt lẫn với mùi sữa tắm tươi mát, trong tích tắc như bị cuốn vào trong phổi, trong đầu lập tức trở nên mơ hồ, người nào đó không an phận mà ngựa quen đường cũ luôn lách đi vào, da thịt quần quýt bên nhau tạo ra tia lửa, đốt cháy cả người vừa nóng vừa tê, không còn sức chống cự mà gần như rên rỉ nói: “Anh.....Đang bị thương.....Không thể.....Lộn xộn.”

Anh vẫn không màng lời cảnh cáo của cô mà tiếp tục đùa giỡn, xấu xa hôn lên môi cô, khuấy đảo khiến cô ý loạn tình mê, “Chình em bảo là chân anh bị thương chứ đâu phải tay đâu.”

Cuối cùng, cơ thể hai người trở nên ham muốn đến cùng cực, Tô Nhiên Nhiên không nhịn được mà cong người, hơi thở yếu ớt hỏi: “Bây giờ.....Nên làm gì đây?”

Tần Duyệt liếm vành tai của cô, phả hơi ra và nói: “Em có biết cái gì gọi là cưỡi ngựa không?”

Anh thấy Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu khó hiểu thì tiếp tục hết lòng dạy bảo: “Giống như lần trước em làm với anh vậy đó, có điều lần này đến lượt em ra sức.”

Mặt Tô Nhiên Nhiên bỗng chốc đỏ lựng, lần trước cô cái hiểu cái không mà thử một lần, cuối cùng bị anh trở người đè lại, bây giờ cô nhớ tới mà vẫn cảm thấy xấu hổ không thôi, vì vậy cô khoác vai anh, nhỏ nhẹ thương lượng: “Nếu không thì chờ vết thương anh lành nhé.”

Nhưng giây tiếp theo thì cô đã bị anh xoay người chuyển thế nằm trên, sau đó ngược lại bắt đầu vừa ướm vừa ngựa lần nữa, cô chỉ mơ hồ nghe thấy anh nói: “Không thể chờ nữa.....”

Nếu nói lần trước chỉ là ngây thơ nghe theo thì lần này anh cố tình dẫn dắt cô khiến mỗi chi tiết đều trở nên rõ ràng và kéo dài, khi thì nhẹ nhàng, khi thì thiếu kiên nhẫn, cuối cùng không ngừng được kéo lên trong tiết tấu mê loạn, ngay cả khi lên đỉnh cũng khiến người ta run rẩy theo.

Cuối cùng, cô không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể dựa vào lồng ngực của anh, cả người ướt đầm mồ hôi, hết như vừa mới ra trận vậy. Lúc này, anh như tù binh của cô, mặc cô cướp đoạt, đòi hỏi niềm vui.

Anh vuốt mái tóc ướt nhẹp của cô, không nhịn được mà cười lớn, thật lòng khen: “Tô Nhiên Nhiên, em được lắm, không nghĩ em rất có tiềm năng đấy.”

Tô Nhiên Nhiên không muốn để ý tới anh, cô xoay người chồm chần lên đầu rồi ngủ.

Ai ngờ Tần Duyệt chồm lại gần, cách chiếc chăn mà chọt lên mặt của cô, nói: “Nè, sao em vô dụng thế hả, trước đây nếu không chiến đấu đến phút cuối cùng thì anh tuyệt đối sẽ không dừng lại đâu.”

Tô Nhiên Nhiên nằm trong chăn thầm than, cô thật sự không muốn đấu võ mồm với người này, thế là trực tiếp tiến vào mộng đẹp.

Tần Duyệt thấy bên kia không có tiếng động, bèn chống người dậy vén chăn của cô lên xem, sau đó cũng tự chui vào trong rồi nói thầm: “Có giấc hay không chứ, không sợ bị ngộp thở sao.”

Tiếp đó thì anh không kìm được mà chọt lên mặt của cô, nhỏ giọng oán giận: “Hệt như đàn ông vậy, làm xong là ngủ, cũng không nói chuyện với anh gì hết.”

Sau đó, anh để cô gối đầu lên cánh tay của mình, lại sát mặt lại gần, lúc này mới cảm thấy vừa lòng mà nhắm mắt lại, cánh tay khẽ ôm chặt và nói: “Ngủ ngon, cô gái của anh.”

Hôm sau thức dậy, Tô Nhiên Nhiên vẫn cảm thấy cả người bủn rủn khó chịu, còn Tần Duyệt thì hết sức đặc ý: “Sao, bây giờ đã biết lúc trước anh ra sức bao nhiêu rồi chứ.”

Tô Nhiên Nhiên mặc kệ anh, trực tiếp đỡ anh đi rửa mặt, sau đó cô đến phòng bếp làm bữa sáng đơn giản, rồi thả Lỗ Trí Thâm và Alpha đã canh cửa cả đêm ra cùng ăn.

Lỗ Trí Thâm nhảy phắt lên ghế nó ngồi hôm qua mà gặm quả táo mà Tô Nhiên Nhiên cho, Tần Duyệt vừa ăn cháo vừa cảm thán: “Cái này mẹ nó mới gọi là cuộc sống chứ.”

Anh suy nghĩ rồi lại khát khao nói: “Đúng rồi, sau này còn có thêm con của tụi mình ngồi đối diện nữa. Nè, sau này mà không được ngồi đây, có biết chưa?”

Anh chỉ về phía Lỗ Trí Thâm khiến nó đang tập trung gặm táo phải giật bắn người, sau đó tui thân cúi đầu, nghĩ thầm: Dựa vào cái gì chứ, rõ ràng là nó tới trước mà.

Tô Nhiên Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Nhưng mà em không muốn sinh con.”

Tần Duyệt giật mình, sau đó lại thoải mái nói: “Em không muốn sinh thì không sinh.” Dù sao anh có cô là đủ rồi.

Trước đây Tô Nhiên Nhiên chưa từng nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện này, chỉ cảm thấy chuyện sinh con là việc đầu tư và kiếm lời không bình bằng, có điều bây giờ nghe Tần Duyệt nhắc tới thì cô cũng nghiêm túc suy xét lại, cô nhìn mặt Tần Duyệt chăm chăm, đột nhiên nghĩ: Nếu sinh một đứa con đẹp như Tần Duyệt thì cũng không tồi.

Vì vậy cô lại bổ sung: “Nếu giống anh thì em có thể xem xét lại.”

“Con của tụi mình giống ai chả được.”

Tô Nhiên Nhiên luôn là người khách quan: “Giống em xấu lắm.”

Tần Duyệt nhướn mày, hết sức nghiêm túc nói: “Ai bảo đấy, vợ của anh là đẹp nhất.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu muốn cười, nhưng vẫn mở miệng sửa lời của anh: “Em không phải vợ anh đâu.”

Ai ngờ anh còn rất không biết xấu hổ mà trả lời: “Sắp rồi.”

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Duyệt vang lên, anh thấy là dãy số của Tần Mộ, vừa mới nghe máy thì bên đầu dây kia đã sốt ruột nói: “Em nhanh về đi, bố xảy ra chuyện rồi.....”

CÓ KHỔ NẠN HAY KHÔNG CŨNG LÀ NGƯỜI ĐÀN ÔNG CỦA EM

Lúc Tần Duyệt chống nạng chạy tới bệnh viện thì thấy Tần Nam Tùng nằm bất động trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Bên cạnh giường bệnh, bà Tần dựa vào vai của Tần Mộ mà lau nước mắt, lúc thấy thằng con trai út tới thì định chạy đến nói chuyện, nhưng khi nhìn thoáng sang Tô Nhiên Nhiên luôn đỡ người anh thì lập tức sững sờ mất vài giây.

Tô Nhiên Nhiên ngại ngừng gật đầu với bà, còn Tần Duyệt thì giải thích đơn giản: “Tụi con đang quen nhau.” Sau đó thì không chờ nổi nữa mà đi đến xem Tần Nam Tùng trên giường bệnh.

Người bố trong ấn tượng của anh là một người mạnh mẽ khôn khéo, khi nói đến công việc thì không giận mà uy, mắng chửi anh cũng rất hết sức. Tận cho đến giờ phút này, anh mới đột nhiên nhận ra, thì ra bố anh đã già rồi.

Đôi mắt nhắm nghiền đầy nếp nhăn, vài sợi tóc bạc còn chưa kịp nhuộm lại, ông không còn là sếp lớn của Tần thị quát thét trên thương trường, cũng chẳng phải là ông bố luôn nhăn mày lườm anh, ông chỉ là một người yếu ớt ở cái tuổi xế chiều, đang bất lực nằm trên giường bệnh lạnh băng, hết như ánh nến trong gió, có thể dập tắt đi bất cứ lúc nào.

Mà tất cả những chuyện này, rốt cuộc đã bắt đầu xảy ra từ khi nào vậy?

Lúc này, anh nghe thấy Tần Mộ nói chuyện với anh, giọng nói chứa sự đau đớn khôn nguôi: “Sáng nay bố bỗng ngã quy trước khi đến công ty, trước đó rõ ràng không có dấu hiệu gì cả, bác sĩ bảo là đột quy, bảo chúng ta phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Tay chống nạng của Tần Duyệt run rẩy, sau đó được người nào đó nắm chặt, cơn lạnh lẽo từ bốn phía bao phủ khiến anh gần như không thể chống đỡ nổi mà té ngã.

Mấy năm nay rốt cuộc anh đã bỏ lỡ biết bao nhiêu chuyện rồi, đã từng hoang phí thời gian ở chung với ông, và giờ khi đã đến ranh giới của sự sống chết thì lại khó để bù đắp đến thế.

Tô Nhiên Nhiên phát hiện cơ thể anh không ngừng run rẩy, bèn dìu anh ngồi xuống, sau đó ấn đầu của anh xuống vai mình rồi nhỏ giọng an ủi.

Bà Tần còn chưa thoát khỏi cú sốc này, hai mắt đẫm nước mắt ngẩng đầu thì thấy hai người thân mật như chốn không người. Lúc này bà mới nhận ra, thằng con út luôn kiêu ngạo cứng đầu này hình như đã thay đổi rất nhiều: Giữa mày bớt đi vẻ bướng bỉnh và chống đối, nhiều thêm một chút ấm áp và nghe lời, có lẽ, đây là công lao của người đi bên cạnh nó.

Vì vậy bà cũng chẳng còn tâm tư đâu mà suy nghĩ cái vấn đề xứng với khôn xứng, bà chỉ cảm thấy

tâm bệnh từ trước tới giờ của mình như đã khỏi hẳn, nếu.....Nếu bố nó cũng có thể thấy cảnh này thì tốt quá.....

Lúc này, có một y tá đi vào nhắc nhở là đã hết thời gian thăm bệnh, bảo gia đình nhanh chóng rời khỏi, đừng để ảnh hưởng đến việc chữa trị.

Vì vậy bốn người chỉ đành đi ra khỏi phòng bệnh, Tần Mộ đi đến bên cạnh Tần Duyệt, nói với anh: “Chú có thể tạm thời về nhà ở được không, bây giờ mẹ cần tụi mình lắm.”

Tần Duyệt nhìn bà Tần khóc đến nỗi hai mắt sưng đỏ, bèn khẽ gật đầu, Tô Nhiên Nhiên do dự như muốn nói gì đó, anh nắm chặt tay cô mà nói: “Em đi với anh.”

Trong giọng nói của anh chứa đựng sự căng thẳng trước giờ chưa từng có, hình như anh rất sợ bây giờ cô cũng sẽ đi mất, vì vậy không khỏi đau lòng cho anh, cô hỏi Tần Mộ: “Em có thể đi cùng không?”

Tần Mộ vẫn dịu dàng: “Tất nhiên, sớm muộn gì em cũng là người nhà của bọn anh mà.”

Tô Nhiên Nhiên hạ quyết tâm cùng anh trở về, cô bỗng vô thức cảm thấy xót xa: Một tuần trước Tần Duyệt còn đùa giỡn bảo muốn dẫn cô đi gặp gia đình anh, lúc ấy đâu có ai nghĩ rằng bọn họ sẽ gặp nhau trong tình huống này.

Bàn tay của số mệnh đến quá nhanh, chỉ cần tùy tiện búng một cái là có thể khiến người ta không thể đoán trước được gì. Một khi nó đến thì bạn mới biết được bản thân mình vốn không thể chống đỡ được, những bỏ lỡ, hối tiếc.....Đã xác định chỉ có thể bị vùi lấp trong dòng sông dài của thời gian, hết như cát sỏi của thời gian vậy, một khi nhớ đến thì sẽ vẽ ra một vết sẹo khó lành.

Mọi người trở về biệt thự của Tần Nam Tùng, cả sáng giờ bà Tần cứ khóc mãi nên cũng không còn tâm trạng để tiếp đón ai nữa, chỉ nói vài câu đơn giản với hai anh em rồi lên lầu nghỉ ngơi.

Có lẽ ngay cả bà cũng chưa nhận ra được, bởi vì sự oán giận và bất mãn mấy năm nay đối với thằng út nên bà vô thức có cảm giác mới lạ với nó, thậm chí không biết nên hoà hợp tình cảm mẹ con bình thường thế nào nữa.

Tần Duyệt đi vào phòng của mình, anh phát hiện mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên giường được chải nệm mới tinh, xịn xò hết như phòng cho khách vậy.

Tô Nhiên Nhiên vừa dìu anh ngồi xuống thì Tần Mộ đã đi vào và hỏi: “Anh có thể nói chuyện riêng với chú vài câu không?”

Cô đang định đứng lên đi ra thì lại bị Tần Duyệt giữ chặt lại, giọng điệu chắc chắn nói: “Không có chuyện gì mà cô ấy không thể nghe hết.”

Tần Mộ bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh với chú tính nợ cũ, chú muốn giữ em ấy lại làm trọng tài à?”

Bàn tay của Tần Duyệt buông lỏng, hình như Tô Nhiên Nhiên luôn không thích quan tâm mấy chuyện này, hà tất gì phải làm cô phiền lòng chứ, vì vậy anh vẫn để cô đi ra ngoài, lại nhìn bên kia và hỏi: “Tụi mình có nợ cũ gì mà tính vậy? Không phải anh còn muốn đánh em chứ?”

Tần Mộ đưa cho anh một liều thuốc, anh ấy khẽ nhả khói thuốc ra, như hoài niệm mà nói: “Chú có còn nhớ lúc còn nhỏ, anh cứ ở chỗ này dạy chú làm bài tập về nhà không? Có điều chú ngốc quá, mãi vẫn không học được.”

Tần Duyệt lườm anh ấy một cái: “Em ở lại không phải để anh khoe khoang cảm giác hơn người đấy đâu.”

Tần Mộ nhìn anh, cười nói: “Thật ra lúc đầu anh còn rất tự hào, tuy rằng là anh em ruột nhưng nếu nói không có suy nghĩ âm thầm ganh đua thì là lừa mình dối người. Nhưng sau đó, tội mình lại đi càng ngày càng xa, chú cũng càng trở nên ngang bướng, anh biết chú là đang chống đối với anh và bố. Vì vậy, anh luôn cố tình đi ngược với chú, có thể là do ghen tị với chú, không muốn để chú được sống thoải mái.”

Tần Duyệt cười mỉa: “Ghen tị với em cái gì? Bị người ta chửi là thằng con hư hỏng hả? Hãy là bị mọi người xem thường?”

Tần Mộ nhìn anh thật sâu: “Có phải chú cảm thấy bản thân rất tội thân không? Nhưng em nghĩ lại mà xem, trong lúc chú sa đoạ, lúc chú với đám mèo mả gà đồng ấy đi ăn chơi đàng điếm thì anh còn phải thức đêm đọc tư liệu, phải xốc tinh thần mà đi giao lưu với mấy người từ mọi tầng lớp, chú tưởng rằng anh muốn ngày nào cũng tỏ vẻ đáng thương vậy sao, bộ anh không muốn sống thoải mái sao? Công ty Tần thị lớn như vậy, chú tưởng rằng chỉ dựa vào anh và bố chống đỡ là không cần lo sao? Đúng vậy, có lẽ bố và anh đã phớt lờ suy nghĩ của chú, là phá huỷ ước mơ của chú, nhưng làm người thì không thể có mọi thứ đúng không? Bởi vì chú là họ Tần, chú phải có trách nhiệm với cả nhà họ Tần chứ không phải chỉ tiêu tiền như nước mà hưởng phúc, mấy năm nay, chú tự cho là kháng cự, nhưng chú có từng suy nghĩ vì bố chưa, có từng suy nghĩ về tương lai của Tần thị chưa?”

Tần Duyệt há to miệng, lần đầu tiên anh không nói nên lời, anh cúi đầu, khẽ gầy tàn thuốc, cảm giác áy náy ẩn giấu trong lòng bỗng trỗi dậy không thể nào che giấu, khiến anh vốn không nói nên được bất cứ lời nào.

Tần Mộ nhìn vẻ mặt của anh, biết anh đã nghe lọt tai thì ít nhiều cũng cảm thấy vui mừng, lại nói tiếp: “Bố đột ngột té ngã, anh đã cố gắng hết sức để ngăn chặn tin tức bên truyền thông, nhưng nếu bố vẫn mãi không tỉnh thì vốn cũng không thể che giấu lâu được. Dưới trướng Tần thị có rất nhiều công ty con, nhiều cổ đông như vậy thì chắc chắn sẽ gây ra cuộc rúng động lớn. Vì vậy, anh mặc kệ bây giờ chú đang làm gì bên ngoài, có đủ sống hay không, nhưng bây giờ chú phải quay về Tần thị cho anh, cùng anh gánh vác trách nhiệm này, lỡ như bố...” Cổ họng của anh ấy như nghẹn lại, cố chịu đựng mà nói tiếp: “Lỡ như bố có chuyện gì, ngôi nhà này cần hai anh em tội mình gánh vác! Chú là em anh, cũng là người thân cùng huyết thống với anh ngoại trừ bố mẹ ra, bây giờ, anh chỉ có thể nhờ chú thôi.”

Tần Duyệt dùng mu bàn tay nhẹ xoa đôi mắt, tự giễu nói: “Em đến Tần thị thì có thể làm gì được chứ? Em vốn không hiểu chuyện kinh doanh.”

“Không hiểu thì có thể học, cảm thấy vất vả cũng được mà không bằng lòng cũng được, chú đã trốn tránh nhiều năm vậy rồi, dù sao cũng đã đến lúc phải đối mặt.”

Lúc Tô Nhiên Nhiên đi vào lần nữa, Tần Duyệt đang đứng ngơ ngẩn bên cửa sổ lớn đối diện phòng ngủ, lúc đó là thời điểm Mặt trời lặn, rặng mây đỏ che phủ cả chân trời, nhưng bọn họ biết rằng, ráng trời sáng chói này sẽ nhanh chóng bị đêm tối nuốt chửng, sự rực rỡ này cũng chỉ trong tích

tắc mà thôi.

Cô nhẹ nhàng đến chỗ anh, đưa cho anh một ly nước, cô không biết cách an ủi người khác, đặc biệt là trong thời điểm thế này, chỉ có thể nhẹ dựa đầu lên đùi của anh, hỏi: “Em phải làm thế nào để giúp anh cảm thấy tốt hơn đây?”

Thái độ của anh khác thường, anh không nói gì mà chỉ duỗi tay nhẹ xoa đầu cô, cảm nhận độ ấm truyền đến lòng bàn tay, một lát sau, anh nói: “Bây giờ anh mới nhận ra trước đây mình đúng là thằng khốn nạn.”

Anh lại vuốt ve mặt của cô, hỏi: “Rốt cuộc em nghĩ thế nào về thằng khốn nạn?”

Tô Nhiên Nhiên cọ mặt lên lòng bàn tay của anh, nói: “Có khốn nạn hay không cũng là người đàn ông của em.”

Hốc mắt của Tần Duyệt vô thức đỏ lên, có vố số lời muốn nói bị tắc ở trong ngực, trương phình đến đau đớn, cuối cùng anh như hứa hẹn mà nói: “Sau này, người đàn ông của em sẽ trở thành một người đầu đội trời chân đạp đất, anh ấy sẽ cố gắng bảo vệ gia đình của mình, sẽ gánh vác trách nhiệm mà mình nên làm, hơn nữa....” Anh khẽ nâng mặt cô lên, “Sẽ cố gắng để em trở thành người hạnh phúc nhất.”

Tô Nhiên Nhiên ngược mắt nhìn anh, ánh chiều tà của hoàng hôn rơi xuống nơi đáy mắt của anh, lấp lánh ánh sáng thâm tình động lòng người, cô cười nhẹ và nói: “Em không cần anh phải trở thành người nào cả.”

“Nhưng mà anh cần phải. Anh muốn trở thành một người tốt hơn, vì em.”

Sau đó anh cúi đầu xuống hôn cô, môi lưỡi quấn quýt bên nhau, không mạnh mẽ nóng bỏng như mọi lần, nhưng hai người đều cảm nhận được sự ấm áp và kiên định của đối phương, qua hồi lâu anh mới buông cô ra, nhẹ giọng nói: “Tô Nhiên Nhiên, nếu không chúng ta kết hôn nhé.”

Bố anh còn nằm trên giường bệnh, có lẽ có người sẽ cảm thấy hành động này không đủ nghiêm túc, có lẽ có người sẽ cảm thấy anh chỉ vì muốn kiếm chút may mắn, nhưng nhưnxxg thứ này không phải chuyện Tần Duyệt suy nghĩ, anh chỉ nghĩ: Giờ phút này, anh rất muốn cưới cô gái này, anh không thể chờ đợi mà muốn cùng cô đi đến hết đời.

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ, sau đó nghiêm túc gật đầu và nói: “Được ạ.”

Cô cũng không mảy may hỏi đến việc khi nào kết hôn hay kết hôn thế nào.

Anh cần một sự hứa hẹn, vậy thì cô sẽ cho anh hứa hẹn, vào giờ phút này, những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Tần Duyệt cảm thấy lòng mình như được lấp đầy, anh mừng như điên mà hôn lên môi của cô lần nữa. Ngoài cửa sổ, một tia sáng cuối cùng của Mặt trời đã bị đêm tối nhấn chìm, nhưng người yêu nhau sẽ đều hiểu rằng, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thì sẽ chờ được đến bình minh tiếp theo.

MỘT ĐÁM MẶT NGƯỜI DẠ THÚ

Mấy ngày tiếp theo, bởi vì chân của Tần Duyệt chưa lành nên tạm thời không đến Tần thị được, vì vậy anh vẫn luôn ở trong nhà học hỏi những kiến thức kinh doanh cần thiết.

Tô Nhiên Nhiên trở về Cục cảnh sát lần nữa, chuyện liên quan đến X vẫn còn chưa có manh mối. Đêm nào cô cũng quay về nhà họ Tần, vất vả mệt mỏi rúc vào thế giới riêng của hai người, nghe anh lầm bầm oán giận mấy con số ban ngày có bao nhiêu buồn tẻ nhàm chán, chỉ mong đến lúc cô về để được an ủi. Cô dựa đầu lên ngực anh, thỉnh thoảng trả lời mấy việc vặt ở Cục cảnh sát, cứ nghe mãi đến khi mí mắt nặng trĩu, sau đó nhờ vào hơi ấm trên người của anh mà yên ổn đi vào giấc ngủ.

Qua mấy ngày, bắt đầu có người xôn xao về bệnh tình của Tần Nam Tùng, ngày nào Tần Mộ cũng phải ứng phó với áp lực của hội đồng quản trị, liên tục nghĩ đến những đối sách khác với hi vọng có thể giảm thiểu ảnh hưởng đến giá cổ phiếu.

Hôm nay vừa hay là ngày cuối tuần, hiếm khi anh ấy không đến công ty mà kéo Tần Duyệt đi tham gia một buổi lễ đính hôn.

Tần Duyệt nhìn Tô Nhiên Nhiên bên cạnh, đầy vẻ không vui, hiếm khi cô mới có được ngày nghỉ phép, còn chưa kịp tìm kiếm sự an ủi gì hết, vì vậy anh đen mặt ném quyển sách trong tay đi: “Ai đính hôn thì có liên quan gì tới em chứ?”

Tần Mộ thấy bộ dáng cà lơ phất phơ của anh thì càng tức, lườm anh và nói: “Là CEO Giang Yến của công ty giải trí Trạch Bảo. Chú phải về Tần thị giúp đỡ nên cần phải quen biết với người này. Hơn nữa, tiệc đính hôn hôm nay của cậu ấy mời gần hết những người quan trọng trong giới kinh doanh đến, đúng lúc nhân cơ hội này giới thiệu em với tất cả mọi người luôn.”

Ái chà, một đám mặt người dạ thú....Tần Duyệt nghĩ thôi cũng cảm thấy đau đầu, nhưng mà anh đã hứa hẹn rồi nên chỉ đành nghĩ rằng đồng ý thôi, sau đó lại đáng thương nói với Tô Nhiên Nhiên: “Em đi với anh đi, em cứ phụ trách ăn, nhớ ăn mấy món đắt tiền ấy, bằng không sẽ tốn tiền đó.” Thế giới hai người lãng mạn bị lãng phí, thế nào cũng phải ăn để bù lại mới được.

Tô Nhiên Nhiên gật đầu: Chân của Tần Duyệt còn chưa lành hẳn nên cô cũng không yên tâm để anh đi một mình.

Tiệc đính hôn lần này ở một khu biệt thự kiểu điền trang ở vùng ngoại ô của nhà họ Giang, ngồi trên xe của Tần Mộ, Tần Duyệt tò mò hỏi: “Giang Yến này là ai vậy, đính hôn thôi mà, có cần phải làm lớn đến thế không.”

“Giang Yến cũng xem như là một nhân vật truyền kỳ, cậu ấy vốn là đứa con riêng của nhà họ Giang, nghe bảo rằng mẹ cậu ấy bị mù và mất lúc cậu ấy mới 15 tuổi. Sau đó ông Giang đưa cậu ấy về nuôi, những năm đó gần như không ai thèm quan tâm cậu ấy, mà cậu ấy vẫn luôn khiêm tốn, bắt đầu từ cái chức con con bán mạng vì nhà họ Giang. Ai biết 5 năm trước, đứa con trai lớn của nhà họ

Giang chết bất đắc kỳ tử bởi vì dùng ma túy quá liều, vì vậy ông Giang bệnh nặng một trận, trong nhà chỉ còn lại một cô cả chỉ biết mở party và mua sắm, vì vậy toàn bộ Trạch Bảo trở nên lộn xộn, suýt chút nữa bị người ngoài nuốt chửng.

Lúc bấy giờ, Giang Yến đứng lên, lợi dụng nguồn lực mà cậu ấy tích lũy trong mấy năm nay mà giúp công ty đứng vững lại. Sau đó còn phát triển Trạch Bảo ngày càng lớn, còn nhanh chính ngôn thuận mà ngồi xuống cái vị trí đó, vốn không ai động vào được. Chỉ đáng tiếc xuất thân của cậu ấy luôn là cái gai, bà Giang vẫn canh cánh trong lòng chuyện này nên âm thầm xúi giục con rể của mình, có điều đứa con rể kia lại không biết cố gắng mà cuối cùng còn bị giăng cái bẫy rồi đá khỏi hội đồng quản trị.”

Tần Duyệt nghe đến hí hửng: Đúng là một vở kịch ân oán hào môn.

Anh liếc mắt nhìn Tô Nhiên Nhiên đang ra vẻ không liên quan đến mình, không nhìn được mà nói: “Tên Giang Yến có thể bò từ trong đồng bùn lên đến địa vị như vậy giờ, chỉ sợ bên dưới cũng chả sạch sẽ gì. Cuộc đính hôn này làm long trọng thế, chắc là hôn nhân chính trị với nhà nào đúng không?”

“Nói đến chuyện này thì đúng là bí mật chưa được bật mí, cậu ấy kết hôn với một ngôi sao nữ.”

“Không thể nào, chẳng lẽ ngôi sao nữ kia đẹp như tiên à.” Cái loại người như Giang Yến, lòng dạ sâu khó lường, thủ đoạn thì cao minh, không thể nào không biết điều quan trọng nhất bây giờ là củng cố địa vị của mình, đầu óc bị úng nước đến mức nào mới có thể đi nước cờ lớn thế này mà kết hôn với một ngôi sao nữ chứ.

Tần Mộ cố gắng nhớ lại mấy tin tức đó, “Hình như còn là một ngôi sao võ thuật nữa đấy, không rõ đáng vẻ thế nào, chắc cũng không coi là đẹp. Trước đây xuất thân là diễn viên võ thuật đóng thế, có điều gần đây hình như lấy được Ảnh hậu nhờ vào một bộ phim võ thuật, hơn nữa cuộc đính hôn này còn đang bị truyền thông lăng xê kia.”

Nếu vậy thì xem ra ngôi sao nữ đó cũng không phải loại người lên đời nhờ vào đưa đẩy, có thể dựa vào bộ phim võ thuật kén người mà đoạt giải, có thể tưởng tượng là có bao nhiêu khó khăn, nhưng thân phận này với địa vị của sếp tổng Trạch Bảo thì còn thua xa, vốn không thể hiểu nổi.

Tần Duyệt nhăn mày suy nghĩ cả nửa ngày, sau đó vỗ đùi nói: “Em biết rồi, người này thích SM *!”

**S (Sadism): Bạo dâm – thích gây đau đớn cho người tình. M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình (nguồn theminh1011).*

Tần Mộ giận dữ lườm anh một cái: “Chú tới đó mà còn dám không giữ miệng thế thì anh trực tiếp đá chú về đấy.”

Tần Duyệt khịt mũi, ôm Tô Nhiên Nhiên đang đi vào cõi thần tiên vào lòng, nghĩ thầm: Anh thì biết cái gì, bằng lòng bị người phụ nữ mình yêu ngược làm niềm vui, sao mà FA như anh hiểu được chứ.

Xe chạy vào trong điền trang, trong ngoài biệt thự đều được trang trí rất xa hoa lộng lẫy, tiệc đính hôn được tổ chức ở bãi cỏ ngoài trời, bởi vì thân phận của Giang Yến nên ai nấy đều là tuần nam mỹ

nữ cao ráo và sạch sẽ, cái sân được trang trí theo kiểu mơ mộng và hoành tráng, ngay cả người bình tĩnh như Tô Nhiên Nhiên nhìn cũng muốn mù mắt luôn.

Tần Duyệt bĩu môi: “Cái này gọi là nhà giàu mới nổi nè, chỉ thích khoe khoang thôi.” Anh bỗng suy nghĩ, có lẽ trong lòng mỗi người phụ nữ đều khao khát có một bữa tiệc cưới như vậy, nhưng mà Tần Nam Tùng còn nằm trên giường bệnh, nhà họ Tần tạm thời không thích hợp tổ chức hôn lễ như vậy, vì vậy trên mặt anh không khỏi hiện lên vẻ áy náy.

Tô Nhiên Nhiên có vẻ đã nhìn thấu suy nghĩ của anh, cô nói: “Em không thích thế này đâu, ồn ào lắm.”

Trong lòng Tần Duyệt ấm áp, không kìm lòng được mà hôn lên mặt của cô một cái, sau đó khoác vai cô và nói: “Ngôi sao nữ hay ảnh hậu gì cũng không đáng yêu bằng Nhiên Nhiên nhà anh.”

Tần Mộ nhắm mắt làm ngơ với hành động thể hiện tình yêu của hai người, anh ấy dẫn hai người đi vào trong biệt thự, lúc tới cửa thì Giang Yến có nghe được tin, còn đặc biệt đi ra đón bọn họ vào.

Tần Mộ và Tần Duyệt nhiệt tình trò chuyện với cậu ấy, còn Tô Nhiên Nhiên đứng một bên tò mò đánh giá Giang Yến.

Không thể không thừa nhận, ngoại hình của cậu ấy cực kỳ xuất sắc, không phải là kiểu điệu dàng nho nhã như Tần Mộ, cũng chẳng phải đẹp trai kiểu lưu manh như Tần Duyệt, đôi môi mỏng của cậu ấy hơi mím lại, giữa tròng đen hơi lộ ra vẻ xấu xa, cho dù có mặc đồ tây trang màu đen thì cũng không che giấu được hơi thở tàn ác từ cái gờ tay nhắc chân, mà ngược lại càng tăng thêm vẻ quyến rũ nguy hiểm, khiến người ta không kìm được mà mong muốn tiếp cận.

Cô tập trung nhìn, thành linh bị người nào đó kéo vào trong lòng, còn làm ra cái tư thế hết sức thân mật rồi nói thầm bên tai của cô: “Em không được nhìn chằm chằm người đàn ông khác!”

Tần Mộ vội nắm tay lại đặt bên môi rồi ho nhẹ hai tiếng như nhắc nhở, sắc mặt của Giang Yến vẫn không đổi, tròng đen trong đôi mắt cậu ấy vẫn sâu hun hút, không thể nhìn ra được cảm xúc gì, cậu ấy chỉ cong nhẹ khóe môi và nói: “Tình cảm của Tần nhị thiếu gia và vợ sắp cưới tốt quá, đúng là khiến người ta hâm mộ không thôi.”

Tần Duyệt hiếm khi cũng tem tém lại, miễn cưỡng cười với cậu ấy một cái, sau đó nắm tay của Tô Nhiên Nhiên, đưa cô ấy ra bàn bên ngoài và nói: “Anh với anh trai đi xã giao, em ngồi yên ở đây đi, không được để ai bắt cóc biết chưa?”

Tô Nhiên Nhiên quả thật cặn lời, ở nơi đây hoa thơm cỏ lạ tươi đẹp thế này, chỉ sợ bản thân cô còn không bằng tấm phong nền trong suốt nữa là, cũng chỉ có anh mới căng thẳng thế thôi. Nhưng trong lòng lại dâng lên chút ngọt ngào, vì vậy cô cũng gật đầu để anh yên tâm hơn.

Tần Duyệt vừa lòng sờ mặt của cô, đang định đi, lại không nhịn được mà hỏi: “Anh với Giang Yến, ai đẹp hơn?”

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ: “Mỗi người một vẻ.”

Tần Duyệt bất mãn híp mắt lại: “Vợ sắp cưới này, em dễ dàng anh một lần thì chết à?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Dỗ thế nào đây anh?”

Anh véo tay cô một cái, rất không biết xấu hổ mà dạy bảo: “Đến đây, đọc lại theo anh: Chồng em là đẹp trai nhất.”

Tô Nhiên Nhiên mở to đôi mắt nhìn anh, sau hồi lâu thì mới lắc đầu và nói: “Buồn nôn muốn chết, em không nói nên lời.”

Tần Duyệt sắp bị cô làm tức chết, anh xụ mặt xoay người định đi, ai ngờ Tô Nhiên Nhiên bỗng đuổi theo, sau đó ôm lấy cổ từ đằng sau, thì thầm bên tai anh: “Chồng em là đẹp tria nhất, không ai bì được.”

Anh chỉ cảm thấy có một làn gió thơm ngát thổi qua tai, vừa tê vừa ngứa khiến trong lòng bị trêu chọc đến bay ngất trời, vì vậy anh không kìm được mà xoay người rồi hôn cô một cách mãnh liệt, anh dùng răng cọ lên cánh môi của cô, nói: “Học ở đâu mà hư vậy, hửm?”

Tô Nhiên Nhiên vui đầu vào trong ngực của anh rồi bật cười thành tiếng, thành thật trả lời: “Học theo anh đó.”

Anh cúi đầu thưởng thức vẻ nghịch ngợm hiểm thấy của cô, trong lòng như bị con mèo liên tục cào, anh nghĩ thầm: Một ngày đẹp trời thế này nên 데 cô lên giường rồi ‘xử’, chứ chịu đựng ở cái nơi hoang tàn như này làm gì không biết.

Tô Nhiên Nhiên nhìn theo bóng dáng chống nạng đi vào trong đám đông của anh, trong lòng vẫn còn hơi lo lắng, nhưng cô biết bây giờ mình không nên làm phiền anh, vì vậy cô tìm người phục vụ lấy một ly nước không cồn rồi đứng bên cạnh bàn mà nhấm nháp, cô nhìn cả đám đi đi lại lại đến ngó người: Khó trách Tần Duyệt ghét mấy dịp này như vậy, thật sự là vô cùng nhàm chán.

Lúc này, cô thấy hơi muốn đi vệ sinh, sau khi hỏi người phục vụ thì bèn đi về hướng đã được chỉ, ai ngờ vừa đi ra thì lại gặp được vị khách không mời mà đến.

Một người đàn ông quần áo là lượt, cả người đầy mùi rượu nghiêng người chặn cô lại, sau đó còn dùng ánh mắt không mấy thân thiện mà liếc từ trên xuống dưới người cô, nói: “Là Tô pháp y đấy à. Nghe nói cô đi theo Tần Duyệt, chắc chắn, không nghĩ cô cũng có thủ đoạn ghê nhĩ.....”

Tô Nhiên Nhiên nghĩ mãi mới nhớ ra đây là tên luôn thích đối chọi với Tần Duyệt, Phương Tử Hàng. Trong vụ án Chu Văn Hải, bởi vì Tần Duyệt mà anh ta bị đâm một nhát nên càng thêm ghi thù, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội trả thù.

Hôm nay thế mà anh ta lại gặp được Tần Duyệt dẫn theo Tô Nhiên Nhiên cùng đến, bây giờ Tô Nhiên Nhiên lại bị anh ta bắt gặp lúc đang ở một mình, vì vậy anh ta mượn bộ dạng say rượu mà cố ý nhổ rượu vào người cô, còn ngả ngớn nói: “Đúng là đáng tiếc, lúc đó sao tôi không thấy được bản lĩnh của cô nhĩ, nếu không cô đi theo tôi đi, dù sao Tần Duyệt cũng chả đáng tin gì cho cam, còn không bằng sớm tìm chỗ dừng chân tiếp theo....”

Anh ta còn chưa nói xong thì đã bị Tô Nhiên Nhiên cho ăn một bạt tai, sau đó cô lạnh lùng nhìn anh ta và nói: “Anh tốt nhất là nhớ cho kỹ, quấy rối bằng lời nói cũng thuộc về kiểu quấy rối tình dục đấy, người bị hại có quyền phản kháng. Còn nữa, quấy rầy nhân viên cảnh sát thì tôi có quyền dẫn anh

về Cục bắt giam đấy.”

Mặt của Phương Tử Hàng lập tức hết trắng rồi đỏ, nhưng mà anh ta không nhin được cơn tức này, thế là dứt khoát mượn việc say rượu mà giả điên, anh ta giữ chặt tay cô lại rồi ấn lên tường, ai ngờ lúc này bỗng có một cổ tay chen ngang vào, gọn gàng kẹp cổ họng của anh ta lại, đè mạnh đến độ anh ta không thể cử động được.

Phương Tử Hàng sợ tới nỗi gần như tỉnh rượu, tuy cổ tay kẹp cổ anh ta rất xinh đẹp nhưng mạnh khủng khiếp, khiến toàn bộ linh hồn của anh ta cũng phải sợ hãi, chờ đến khi anh ta thấy rõ mặt của người đó thì càng sợ tới mức chảy mồ hôi ròng ròng, giọng nói run rẩy cầu xin: “Cô Hạ, cô xem, tôi chỉ giỡn với cô ấy chút thôi, hà tất gì cô phải thế chứ.”

Người được anh gọi là cô Hạ vẫn không hề có ý định buông tay ra, cổ tay vẫn dùng sức, híp mắt lại thường thức vẻ mặt bị dọa đến sắp tiểu ra quần của anh ta, lúc này có hai người vệ sĩ cao lớn vạm vỡ chạy đến từng sau lưng cô ấy, vừa thấy tình huống này thì nhanh chóng vây quanh người của Phương Tử Hàng, khẩn trương hỏi: “Sao thế ạ bà chủ? Anh ta muốn tấn công bà chủ sao?”

Cô Hạ bĩu môi, vẻ mặt nhàm chán thả Phương Tử Hàng ra, lại vỗ tay và nói: “Đã bảo không cần mấy người rồi, có gì mà tôi không thể ứng phó được chứ. Còn nữa, đừng gọi tôi là bà chủ.”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới phản ứng lại, hoá ra người giúp đỡ trước mặt này chính là vai chính của bữa tiệc đính hôn: Hạ Niệm.

Cô tò mò đánh giá Hạ Niệm, chỉ thấy cô ấy mặc đầm dạ hội màu trắng, tóc cắt ngắn, dưới đầm lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, làn da bánh mật khoẻ mặt, gương mặt đúng thật là không đủ xinh đẹp nhưng lại mang đến vẻ đẹp trai trung tính.

Hạ Niệm cũng đang đánh giá cô, nói: “Cô là khách tới tham dự sao, đi, tôi đưa cô về, mất công lại có mấy tên khốn khiếp làm phiền.” Sau đó thì kéo Tô Nhiên Nhiên đi ra ngoài.

Phương Tử Hàng đứng đằng sau hai người, vẫn còn sợ hãi mà sờ cổ, nói thầm: “Chỉ là một con hát thôi, còn không phải bò lên người Giang Yến sao, chẳng phải có tin rằng cậu ta vốn không thích phụ nữ sao, nói không chừng kết hôn chỉ để che giấu giới tính thôi, khoe khoang gì chứ, tưởng rằng mình nhạt được đồ quý đây à.”

Bước chân của Hạ Niệm rất nhanh, trên tay thì rất hữu lực mà cứ nắm lấy không buông tay của Tô Nhiên Nhiên, cô thở hồng hộc đuổi theo phía sau, lại phát hiện cô ấy đều có bộ dáng hăng say nhiệt tình dù là đối với người hay chuyện gì, khiến người ta mong muốn đến gần và tin tưởng.

Vì vậy, cô càng thêm tò mò, Hạ Niệm và Giang Yến như một trắng một đen, là hai mặt hoàn toàn trái ngược với nhau, cuối cùng là làm sao bọn họ đến với nhau được vậy?

Lúc này, Hạ Niệm bỗng dừng lại, không kiên nhẫn mà quay đầu nói với hai người to con đi như hình với bóng ở đằng sau: “Này, mấy người đừng đi theo tôi có được không?”

Hai người kia lộ ra vẻ khó xử: “Nhưng chúng tôi đã nhận lệnh của ông Giang là phải theo sát bà chủ mọi lúc rồi. Còn nữa, bà chủ, bà không thể chạy loạn bên ngoài được đâu.”

Hạ Niệm tức đến nỗi không muốn để ý đến bọn họ, cô ấy đi được vài bước thì đột nhiên sát lại

gần bên tai của Tô Nhiên Nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Khi này tôi có nghe cô bảo cô là cảnh sát, cô có thể giúp tôi chạy trốn không?”

ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI HOÀN THÀNH CON ĐƯỜNG ĐI ĐẾN CHỖ CÔ

“*K*hi này tôi có nghe cô bảo cô là cảnh sát, cô có thể giúp tôi chạy trốn không?”

Tô Nhiên Nhiên nghe thế thì sợ hãi, cô thấy nét mặt của Hạ Niệm rất nghiêm túc, chẳng có vẻ gì là đùa giỡn, vì thế cô cũng nắm lấy tay của cô ấy và hỏi: “Anh ta cầm tù cô hả?”

Hạ Niệm giật mình, sau đó vội gật đầu lia lịa, còn cắn tai cô mà nói: “Anh ấy ép tôi phải kết hôn với anh ấy, còn hạn chế tự do cá nhân của tôi nữa, có thể báo cảnh sát bắt anh ấy được không?”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên bỗng loé lên một suy nghĩ, Hạ Niệm là ảnh hậu mới, dù gì cũng là nhân vật của công chúng, dù cho Giang Yến có năng lực lớn đến mức nào thì cũng không đến mức sẽ nhốt một người sống sờ sờ trong nhà của mình. Hơn nữa, bây giờ khắp nơi bên ngoài đều có ống kính của truyền thông, nếu thực sự có hành vi ép buộc thì Hạ Niệm chỉ cần nói hết tất cả mọi chuyện trên buổi lễ đính hôn là được, đến lúc đó thì Giang Yến cũng không thể làm gì được.

Nhưng biểu cảm của Hạ Niệm đích thật là rất sốt ruột, hai hàng lông mày đẹp xoắn lại với nhau, rất khiến người ta phải mỉm lòng.

Hạ Niệm thấy cô lộ vẻ mặt khó xử, mà lại sắp đến giờ tiệc đính hôn, vì thế cô ấy cũng hạ quyết tâm, áy náy nói thầm với cô: “Xin lỗi cô. Yên tâm đi, tôi sẽ không làm cô bị thương đâu.”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa kịp phản ứng lại thì Hạ Niệm đã trở tay làm bộ như siết chặt cổ của cô, khiến hai gã vệ sĩ đứng đằng sau phải trợn mắt há hốc mồm, sau đó lại nghe Hạ Niệm lạnh lùng nói: “Cô ấy là khách quý mà anh Giang đã mời, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì mấy người không thể giải thích được đâu.”

Thật ra có một người vệ sĩ vội bước lên định khuyên nhủ, nhưng Hạ Niệm lại tăng thêm sức lực trên tay rồi lùi về sau và nói: “Anh quay về nói với ông Giang của mấy người, bảo anh ấy tự mình đến đây, bằng không tôi tuyệt đối sẽ không thả cô ấy ra đâu.”

Người vệ sĩ kia trao đổi ánh mắt với một người khác, sau đó chỉ đành bất đắc dĩ mà đi về hướng biệt thự, còn một người vệ sĩ khác vẫn cười nịnh nọt: “Bà chủ à, có gì thì từ từ nói, làm gì mà phải bảo lực vậy.”

Cậu ta vốn cũng chỉ nói vài ba câu làm dịu bầu không khí thôi, ai ngờ Hạ Niệm thế mà lại thật sự buông tay, còn cười ngoắc tay với cậu ta: “Được, chúng ta từ từ nói chuyện nào.”

Người vệ sĩ không biết sao mà cảm thấy hai chân mềm nhũn, mới vừa đi được một bước thì Hạ Niệm bỗng nhắc chân lên, mũi chân chỉ vào giữa cằm của cậu ta.

Đôi chân dài và đường cong rõ ràng theo làn váy của đầm dạ hội mà bay lên rồi hạ xuống, người

đàn ông cao 185cm nhanh chóng bị hạ gục, Tô Nhiên Nhiên đứng nhìn mà suýt chút nữa muốn vỗ tay khen: Trời đất quỷ thần ơi, đẹp trai quá đi.

Hạ Niệm thu chân về, nửa ngời xồm xuống, tội lỗi nói: “Xin lỗi anh nhé, có điều anh bị thương vậy rồi thì chắc anh ấy sẽ không chửi anh đâu.”

Sau đó, cô ấy đứng lên định bỏ chạy, sau đó lại thấy Tô Nhiên Nhiên bên cạnh đực mặt ra, bèn áy náy nói: “Xin lỗi cô nhiều, lần này liên lụy đến cô rồi, nếu lần sau còn có cơ hội gặp mặt thì nhất định tôi sẽ bồi thường cho cô.”

Tô Nhiên Nhiên còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Hạ Niệm lao như gió chạy về hướng bức tường bên ngoài của điền trang, bức tường kia ít nhất cũng phải cao 2m, Tô Nhiên Nhiên không nén được sự tò mò mà cũng tiến lên vài bước, muốn xem cô ấy chạy thế nào.

Chỉ thấy Hạ Niệm cột đầm dạ hội dài ngang đùi, sau đó dùng sức trèo lên trên, chớp mắt một cái là đã sang bên phía kia, rất có phong cách trèo tường bay qua mái nhà của hiệp nữ thời cổ đại.

Tô Nhiên Nhiên đứng ngó người hồi lâu, cuối cùng mới phản ứng lại: Cô tới tham gia tiệc đính hôn, trong lúc vô tình lại trở thành đồng phạm đào hôn của nữ chính, với cái tính cách có thù tất báo của Giang Yến, chắc sẽ không vì chuyện này mà kiếm chuyện với nhà họ Tần chứ?

Lúc này, Giang Yến đã theo người vệ sĩ khi nãy đi ra, anh ấy liếc mắt nhìn tên đô con té xỉu trên mặt đất và Tô Nhiên Nhiên đang ngượng ngùng.

Anh ấy nhíu mày, tiếp tục đi về hướng bên này, Tô Nhiên Nhiên có hơi lo sợ, không kìm được mà lùi về sau vài bước, ai ngờ Giang Yến chỉ nhàn nhạt giọng nói: “Tiệc đính hôn sắp bắt đầu rồi, cô Tô nên nhanh chóng về chỗ ngồi đi thôi, Tần nhị thiếu đi tìm cô nãy giờ đấy.”

Trong lòng Tô Nhiên Nhiên âm thầm thở phào, sau đó vội vàng chạy về phía khu vực khách khứa, đồng thời nghĩ thầm: Vợ sắp cưới cũng chạy rồi, còn đính hôn gì nữa chứ.

Khuôn mặt của Giang Yến tối sầm, tiếp tục chấp tay sau lưng đi về phía bức tường, cười giễu: “Cô ấy đúng là rất có năng lực.”

Người vệ sĩ đứng cạnh toát hết mồ hôi, cẩn thận hỏi: “Tôi sẽ lập tức đuổi theo bà chủ.”

“Thôi, cô ấy muốn chạy thì cứ để cô ấy chạy.” Giang Yến cúi đầu chỉnh lại cái nơ chưa kịp cài ngay ngắn, lại cong khoé môi lên: “Dù sao có chạy thì cũng phải quay về thôi.”

Sau đó, anh ấy lại quay về thành Giang Yến không để lộ cảm xúc, bình tĩnh cất bước đi về, người vệ sĩ không kìm được mà nhỏ giọng hỏi: “Vậy tiệc đính hôn phải làm sao ạ?”

Giang Yến vừa cài nút tay áo vừa tự nhiên nói: “Tiệc đính hôn cứ như bình thường. Dù sao tất cả mọi người hôm nay sẽ biết rằng Hạ Niệm chỉ có thể kết hôn với tôi, còn việc là ai tuyên bố, điều đó không quan trọng.”

Người vệ sĩ kia lén lau mồ hôi: Ông Giang đúng là khí phách, vợ sắp cưới bỏ chạy trước tiệc đính hôn thế này mà vẫn có thể bình tĩnh thế kia, có điều cũng tốt, vậy thì mình sẽ không bị ông chủ truy cứu trách nhiệm.

Lúc Tô Nhiên Nhiên thở hồng hộc chạy về khu khách khứa thì Tần Duyệt đã gấp gáp muốn chết, anh giữ chặt cánh tay của cô: “Em chạy đi đâu thế hả? Thật sự bị người ta bắt cóc sao?”

Về mặt Tô Nhiên Nhiên lo lắng: “Khi này, hình như em đã làm một chuyện sai trái rồi.”

Sau đó cô kể hết mọi chuyện cho anh nghe, Tần Duyệt nghe xong thì cười nghiêng ngả, lập tức còn mang tâm trạng hóng thị: Tên Giang Yến tổ chức tiệc đính hôn lớn thế này, hoá ra còn chưa tóm gọn được cô dâu, để xem cậu ta giải quyết thế nào đây.

Đúng lúc này, ánh đèn cả sân bỗng tối xuống, ban nhạc bắt đầu lên những bản lãng mạn, vốn nên là cô dâu chú rể cùng lên sân khấu tiến hành nghi thức, nhưng lại chỉ có mình Giang Yến bước lên.

Anh ấy liếc nhìn đám người đang xì xào bàn tán rôm rả, hai tay bỏ vào trong túi quần, nói với micro: “Chào mừng mọi người đến tham gia tiệc đính hôn của tôi và cô Hạ Niệm, vốn dĩ bây giờ chúng tôi nên cùng nhau đứng ở chỗ này, nhưng Hạ Niệm cảm thấy quy trình đính hôn truyền thống quá nhàm chán, thế nên chúng tôi quyết định nhường nơi này lại cho các vị khách quý, hôm nay chúng tôi sẽ không phân biệt chủ và khách, cũng không cần quan tâm đến quy trình, mọi người chỉ cần tận hưởng niềm vui là được, như vậy mới xem như thật sự chia sẻ niềm vui của buổi tiệc đính hôn với tôi và Hạ Niệm.”

Ánh mắt anh ấy chuyển động, bổ sung thêm một câu: “Cũng xin các vị đồng nghiệp truyền thông cho Giang Yến chút mặt mũi, đừng tuồn ra chuyện gì ở bữa tiệc vui này, cảm ơn mọi người.” Tuy lúc nói chuyện anh ấy luôn cười, nhưng khoé mắt lại hiện lên vẻ dữ dằn nham hiểm, khiến ai nấy bị ánh mắt của anh ấy liếc đến cảm thấy không rét mà run.

Tô Nhiên Nhiên không nghĩ anh ta chỉ nói dăm ba câu là đã giải quyết vấn đề ổn thoả rồi, Giang Yến bình tĩnh nhàn nhã đứng trên bục, không nhìn ra được bối rối hay sốt ruột gì đó, cô không kìm được mà nghĩ thầm: Con nhà giàu đi từ lên từ tầng lớp cấp thấp đúng là khác hẳn với mấy người ngây thơ hiền lành từ nhỏ đã sống trong gia đình sung túc, nếu Tần Duyệt mà gặp phải chuyện này thì chắc đã xù lông đến độ phải đào mấy trăm mét mà trốn người về rồi.

Cô tập trung suy nghĩ, thỉnh thoảng cảm thấy lỗ tai bị cắn mạnh một cái, Tần Duyệt ở bên cạnh nham hiểm nói: “Nhìn đến mê mẩn thế à, em rất ngưỡng mộ cậu ta sao?”

Ừm, vẫn là một bình giấm chua. Tô Nhiên Nhiên nghĩ thầm trong bụng, lại ôm lấy cánh tay của anh, nhẹ giọng nói: “Em đói quá, nhanh ăn thôi.”

Tần Duyệt không chịu được mỗi khi cô làm nũng, cơn ghen tuông cũng bay sạch, anh ấn cô xuống chỗ ngồi và nói: “Em ngồi đi, để anh đi lấy cho.”

“Như vậy sao được?” Tô Nhiên Nhiên vội đứng lên, “chân anh chưa lành hẳn, để em đi lấy mới đúng.”

Tần Duyệt suy nghĩ, cười nói: “Được, anh cũng đói, em nhớ lấy nhiều nhiều chút.”

Tô Nhiên Nhiên cứ cảm thấy nụ cười của anh có hơi là là, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, chờ đến khi cô trở về chỗ ngồi thì mới phát hiện không biết Tần Duyệt đã đi đâu mà chỉ còn mình Tần Mộ khoanh tay ngồi ở đó, anh ấy mỉm cười chỉ về phía trên bục.

Lúc này, Tô Nhiên Nhiên mới ngạc nhiên thấy Tần Duyệt không biết từ khi nào đã đứng ở trên bục vốn để tổ chức nghi thức đính hôn, đang nói chuyện gì đó với ban nhạc.

Sau đó, anh chống nạng chậm chạp đi về phía micro, nhìn về phía cô và cười nói: “Hôm nay tôi muốn hát một bài, tặng cho vợ sắp cưới của tôi.”

Khách khứa bên dưới hoang mang, hầu hết bọn họ đều quen biết Tần Duyệt, nhưng anh biết hát từ khi nào vậy?

Tần Duyệt vẫn dụi dằm nhìn về phía Tô Nhiên Nhiên, ban nhạc đã lên nhạc, còn anh thì bắt đầu hát một đoạn bài “Chung tình vì em” của Trương Quốc Vinh.

Anh vì em chung tình thổ lộ lòng thành

Xin em cất giữ mối tình này

Anh chưa từng thổ lộ bí mật này với ai

Đây là lần đầu trong đời anh nói hết tâm tư của mình

Mong em chấp nhận, chứng minh cho anh

Tấm lòng này được em thấu hiểu

Sau đó anh sẽ công khai tình cảm với mọi người

Dùng chiếc nhẫn vàng này làm chứng

Hãy nói với anh một tiếng tốt cuộc em đồng ý

Sau này theo họ của anh

Hãy nói với anh một tiếng

I Do I Do

Nguyện ý làm anh vui suốt cuộc đời này

Anh vì em chung tình thổ lộ lòng thành

Xin em cất giữ mối tình này

Trăm năm sau khi cuộc đời em kết thúc

Tấm chân tình này sẽ dùng để làm chứng. (lời dịch: Mei Yu)

Đây không phải là lần đầu anh hát trước mặt nhiều người, nhưng cô hiểu được bài hát này có ý nghĩa như thế nào.

Tô Nhiên Nhiên ngơ ngác đứng ở đó, cách một đám người mà nhìn anh, mê mẩn nghe đến độ

khoé mắt vô thức đỏ ửng.

Anh hát xong một bài, bỗng hét lên với micro: “Tô Nhiên Nhiên.” Sau đó ném cái nạng trên tay xuống cái “rầm”.

Tô Nhiên Nhiên hoảng sợ, vội vàng định đi đến đỡ anh nhưng lại bị Tần Mộ nhẹ kéo tay áo lại, ý bảo cô cứ đứng đây.

Vì vậy, cô thấy Tần Duyệt khập khiễng khó khăn đi về phía bên này, nhưng anh vẫn nhất định không chịu để ai đỡ: Anh nhất định phải tự mình hoàn thành con đường đi đến chỗ cô.

Cuối cùng, khi anh đến trước mặt Tô Nhiên Nhiên thì đầu đã đầy mồ hôi, Tô Nhiên Nhiên đau lòng che miệng khóc thành tiếng, Tần Duyệt đỡ cái bàn kê bên, sau đó quỳ xuống trước mặt cô rồi lấy một hộp nhung bên trong túi áo và mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn được khảm đá quý màu xanh lục, anh cười nói: “Anh biết em không thích kim cương, viên đá quý này có tên là đá quý đổi màu Alexandrite * nó rất hiếm trên thế giới, anh phải đặc biệt nhờ người đi tìm, bởi vì chỉ có nó mới xứng với em.”

** Đá Alexandrite là một loại khoáng vật cực hiếm có khả năng biến đổi màu sắc. Dưới ánh sáng mặt trời, Alexandrite mang màu sắc của ngọc lục bảo (Emerald) và dưới ánh sáng đèn điện thì nó mang màu sắc của đá Ruby (nguồn Eropi).*

Cùng lúc đó, Tần Mộ ngồi bên cạnh không nhìn được mà bấu môi, làm “người” được nhờ đó, anh ấy phải dùng hết các mối quan hệ khắp thế giới mới tìm được viên đá quý ấy cho nó, thế mà ngay cả tên cũng không đáng nhắc đến.

Tô Nhiên Nhiên rưng rưng nước mắt nhìn anh, cô không nói nên lời mà chỉ vươn tay để anh đeo nhẫn vào, sau đó ôm chặt lấy anh.

Anh biết trước giờ cô không để ý những thứ đó, nhưng anh vẫn muốn tạo cho cô một buổi cầu hôn thật hoành tráng, chỉ có như thế mới có thể bày tỏ được sự trân trọng và biết ơn của anh dành cho cô.

Cả sân vang lên tiếng vỗ tay và chúc mừng, tiếng nhạc lãng mạn lại ngân nga lên lần nữa, cùng với sự phụ họa của bóng cây và hương hoa, từ từ bay ra bên ngoài bức tường trong sân.

Trên bức tường cao cao, Hạ Niệm thơ thẩn ngồi ở đó mà đung đưa đôi chân trắng mềm, lẩm bẩm: “Hâm mộ ghê.”

“Hâm mộ cái gì, vốn dĩ đây là tiệc đính hôn của chúng ta cơ mà.”

Cô ấy bị giọng nói bất thành thành làm hoảng sợ, cúi đầu thì thấy Giang Yến đã đứng dưới bức tường từ khi nào, đang nhàn nhã dựa vào tường châm điếu thuốc, sau đó nhả ra khói thuốc và ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Cô ấy đột nhiên chột dạ, gần như lập tức muốn nhảy qua tường bỏ chạy, ai ngờ Giang Yến chỉ nhả làn khói ra rồi nhàn nhạt nói: “Em yên tâm đi, anh tới một mình.” Anh ấy giương khoé môi lên: “Dù sao anh cũng không đánh lại em, em muốn chạy bất cứ lúc nào cũng được.”

Hạ Niệm nghĩ thấy cũng đứng, thế là sống lưng lập tức thẳng tắp, lớn tiếng hỏi: “Anh đưa xe tôi đi đâu rồi?”

Cô ấy trăm cay ngàn đắng mới chạy ra được bên ngoài đền trang rồi, xoay vài vòng mà cũng không tìm thấy chiếc xe mà cô ấy đã đỗ ở bên kia, chỗ này cách thành phố cả chục cây số, ngay cả một cái xe qua đường cũng không có, nên cô ấy chỉ đành bất đắc dĩ phải quay về, ai ngờ vừa mới trèo lên tường thì đã nghe thấy tiếng động phía bên kia, thế là tò mò ngồi ở đây xem cho hết.

Giang Yến ngược mắt lên, đặc ý nói: “Anh nói rồi, em có chạy thì sớm muộn gì cũng sẽ trở về thôi.”

Ánh mắt anh ấy bỗng dừng lại, men theo đôi chân của cô mà nhìn lên trên, sau đó dập tắt điều thuốc trong tay đi và nói: “Trước đây không phải anh đã nói rồi sao, mặc đầm thì không được ngồi cao như thế.”

Hạ Niệm nhìn xuống theo ánh mắt của anh ấy, lúc này mới kịp phản ứng lại, từng góc độ của anh ấy thì có thể thấy hết phong cảnh dưới váy của mình, còn chưa kịp làm gì thì bỗng cổ chân của cô ấy đã bị nắm chặt rồi kéo xuống, sau đó cô ấy mất trọng tâm và ngã thẳng xuống người của anh ấy.

Trong lòng cô ấy hơi hoảng hốt, theo quán tính mà nắm tay lại định đánh lên mặt anh ấy một cái, nhưng lại nghe anh ấy chậm chậm nói: “Nếu ngày mai mà mặt anh mang theo vết thương, em đoán xem truyền thông sẽ viết thế nào?”

Vì thế cô buông nắm tay ra, không nhịn được mà ủ rũ nghĩ: Tại sao giá trị vũ lực của mình cao hơn anh ấy, nhưng luôn bị anh ấy đè bẹp thế nhỉ.

Cô ấy còn chưa kịp nghĩ kỹ thì Giang Yến đã xoay người bế cô ấy lên, đi thẳng về phía biệt thự: “Em muốn lấy lại xe của mình thì lấy bản thân tới đổi đi.”

Đêm nay cuối cùng cũng trôi qua, Tần Mộ đi vào phòng làm việc của Tần Nam Tùng, vừa dọn dẹp lại tài liệu cho ông vừa nghĩ: Nếu bố thấy được đáng vẻ hiện tại của Tần Duyệt thì chắc sẽ vui lắm đây.

Lúc này, anh ấy bỗng phát hiện có vật màu đen giấu trên giá sách, thế là cũng tò mò mở ra xem thì phát hiện bên trong đặt một USB, vì vậy cũng vội vàng bỏ vào máy tính xem thử, sau đó thì anh mở to đôi mắt, đôi tay không kìm được mà cũng run rẩy theo.

KHÔNG NGỦ ĐỦ

Sau khi vết thương ở chân của Tần Duyệt lành lại thì cuộc sống tự do tự tại cuối cùng cũng kết thúc. Vào sáng đầu tiên đến Tần thị làm việc, anh mặc áo sơ mi và com lê đứng trước gương, bỗng nói với Tô Nhiên Nhiên mới vừa rửa mặt xong đi ra: “Vợ à, thắt cà vạt cho anh nào.”

Tô Nhiên Nhiên nhú mày, khó xử nhìn cái cà vạt trong tay anh, nói: “Em không biết thắt.”

“Không sao, để anh dạy em.”

“Vậy sao anh không tự mình thắt đi?” Tô Nhiên Nhiên cảm thấy chuyện này không phù hợp với nguyên tắc hiệu suất tí nào.

Tần Duyệt kéo cô vào trong lồng ngực, nghiêm túc đặt cà vạt vào trong tay của cô và nói: “Ngày đầu tiên đi làm chính thức, đương nhiên anh muốn vợ anh đích thân thắt cà vạt cho anh rồi, như vậy mới có ý nghĩa được.”

Tô Nhiên Nhiên bất đắc dĩ liếc nhìn anh một cái, sau đó cầm cà vạt bắt đầu nghiêm túc học, rốt cuộc sau 15 phút thì mới xiêu xiêu vẹo vẹo thắt được cái cà vạt hoàn chỉnh, cuối cùng cô cũng trút được gánh nặng.

Tần Duyệt hết sức đặc ý đứng trước gương ngắm cả nửa ngày, lại đứng thẳng người và nói: “Sao, thấy anh có đẹp trai không, có phong thái của Tổng giám đốc bá đạo không?”

Lúc này Tô Nhiên Nhiên mới chăm chú nhìn kỹ anh, rất hiếm khi anh mặc đồ chỉnh tề thế này, phối hợp với khí chất lưu manh trên người anh lại toát ra vẻ hấp dẫn khác. Vì vậy, cô hơi nhón chân hôn lên trán anh, dịu dàng động viên: “Cực kỳ đẹp trai luôn, hôm nay anh chắc chắn sẽ thể hiện tốt thôi.”

Tần Duyệt vuốt ve mặt của cô, không chịu được mà cúi đầu gặm nhấm đôi môi của cô rồi cười nói: “Em yên tâm, với chỉ số thông minh của người đàn ông của em thì không gì là không thể.”

Vì vậy, anh đầy quyết tâm và kiên cường đi vào văn phòng của mình, sau đó bị đồng tài liệu và báo cáo chất cao như núi làm cho choáng váng, trong lúc đó còn phải ứng phó với mấy lời tỏ tình và ám chỉ của đám nhân viên nữ kia, cuối cùng anh điên tiết đến độ phải đeo ngay chiếc nhẫn vào ngón tay áp út, sau đó thì khoe khoang đi tuần tra từng tầng, thế là, tin tức sếp Tần nhỏ đã đính hôn nhanh chóng lan truyền khắp công ty, mấy nhân viên nữ trong công ty lập tức khó chịu ôm ngực bị thương.

Nhưng cho dù cuộc sống có áp lực đến mức nào đi chăng nữa thì Tần Duyệt vẫn luôn kiên trì, hơn nữa còn ngày càng thích ứng, thậm chí có vô số lần mệt muốn ngã quỵ thì anh vẫn không bỏ cuộc.

Ngay cả anh cũng phải ngạc nhiên trước tiềm năng này của bản thân, có lẽ bởi vì trước khi anh về Tần thị thì đã từng một mình đến phòng bệnh của Tần Nam Tùng, anh nói với ông ấy rất nhiều, có rất nhiều điều mà anh sẽ tuyệt đối không nói nên lời khi ông còn tỉnh táo, sau đó anh lại nắm chặt tay của

ông, yên lặng chấp thuận lời cầu nguyện cuối cùng: “Nếu con thật sự có thể làm được thì bố có thể tỉnh lại được không?”

Có lẽ bởi niềm tin này, sau khi Tần Duyệt cố gắng thức đêm xem xong một phần báo cáo, trải qua vô số thâm mắng chửi “Cái đêch” trong lòng thì cuối cùng anh có thể thành công đàm phán được một cuộc hợp tác đầu tiên mà hoàn toàn không cần dựa vào sự giúp đỡ của Tần Mộ, tuy rằng dự án này chỉ nhỏ thôi, nhưng cũng đủ khiến anh tự hào.

Vì vậy, trong tiếng hoan hô từng bừng bên ngoài, anh lại trốn vào trong văn phòng gọi điện thoại khoe với Tô Nhiên Nhiên.

Lúc đó Tô Nhiên Nhiên mới vừa giải phẫu xong một cổ thi thể, đang làm cho xong báo cáo rồi đi nghỉ ngơi một lát thì nghe thấy giọng nói đầy đắc ý ở đầu dây bên kia: “Vợ ơi, hôm nay anh đã một mình đàm phán được một hợp đồng đấy, có phải anh lợi hại lắm không?”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn chân thành khích lệ anh, khiến Tần Duyệt nghe xong mà trong lòng như muốn bốc hơi, sau đó cô hỏi: “Vậy bây giờ anh muốn làm gì nhất?”

Tần Duyệt suy nghĩ, không nhìn được mà ngáp một cái, trong khoảng thời gian này quả thật quá mệt mỏi, vì thế anh hậm hực nói: “Bây giờ anh chỉ muốn ngủ thôi.” Anh dừng một lát, lại nói tiếp: “Còn muốn ngủ với em nữa.”

Tô Nhiên Nhiên lên tiếng nhắc nhở: “Hôm qua mới ngủ rồi còn gì.”

Tần Duyệt cười khà khà: “Không đủ, mãi mãi không ngủ đủ.”

Tô Nhiên Nhiên đỡ trán, cho dù có mặc đồ chỉnh tề thì cũng không thay đổi được bản chất tâm tư nghiêng lệch của anh được, lúc này cô nghe thấy có tiếng đồng nghiệp gọi cô sang, nên đành phải che micro lại, nhỏ giọng nói: “Được rồi, quay về thì sẽ cho anh ngủ.”

Tần Duyệt nghe thấy thì như mở cờ trong bụng, lúc này mới vui vẻ cúp máy. Sau khi đưa đẩy với cô vợ xong rồi thì anh quyết định đi tìm anh trai để nhận thưởng, thế là anh ra cửa chạy tới văn phòng của Tần Mộ, ai ngờ thư ký của Tần Mộ bảo là giữa trưa sếp Tần đã ra ngoài rồi, đến bây giờ còn chưa về, còn hoãn lại cuộc họp buổi chiều nữa.

Anh cảm thấy kỳ lạ, trong khoảng thời gian này Tần Mộ bận bịu đến mức chân không kịp chạm đất, vốn sẽ không rời khỏi công ty. Nếu là chuyện công phải ra ngoài xã giao thì Tần Mộ đều dẫn anh theo, cho dù là trường hợp không cần anh tham gia thì ít nhất anh ấy cũng sẽ dẫn trợ lý hoặc là thư ký đi theo, là xảy ra chuyện lớn gì mà cần anh ấy phải sử dụng thời gian làm việc rồi còn đích thân đi xử lý nữa.

Vì vậy anh ngồi trong văn phòng của Tần Mộ, cứ cảm thấy hơi không yên lòng, thế nên bấm số gọi cho Tần Mộ, thế nhưng lại có thông báo nhắc nhở vang lên. Điều này làm anh càng thêm nghi ngờ, dù sao tạm thời cũng chưa xảy ra chuyện gì, vì thế nên anh cứ tản bộ dưới công ty và hút điếu thuốc, thử xem có thể thấy khi nào anh trai mình sẽ về không.

Cũng không biết nên nói là may mắn hay là xui xẻo, ngay lúc anh nhàm chán muốn bỏ cuộc thì thế mà anh thật sự chờ được Tần Mộ trở về.

Khiến anh kinh ngạc chính là, Tần Mộ không lái xe của mình mà đi xuống từ một chiếc xe khác nhìn quen quen, đến khi anh nhìn rõ người trên ghế điều khiển thì không phải chỉ nhìn quen thuộc đơn giản như thế.....

Tần Duyệt gần như không thể tin vào mắt mình, anh đứng đực ra đấy, khối thuốc trong tay vẫn cháy bùng lên, tận cho đến khi chiếc xe ấy rời đi thì anh mới sực tỉnh lại. Khuôn mặt anh sa sầm, dập tắt điều thuốc đi rồi lao tới trước mặt Tần Duyệt, lớn tiếng chất vấn: “Tại sao anh lại đi chung với Phan Duy?”

Khi Tần Mộ thấy anh thì sắc mặt khẽ thay đổi, cũng không trả lời mà hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Tần Duyệt không định buông tha, anh lườm anh ấy rồi lặp lại lần nữa: “Em hỏi anh, sao anh lại đi chung với Phan Duy?”

Biểu cảm của Tần Mộ có vẻ rất mất tự nhiên, trực tiếp đẩy anh ra rồi đi về trước, nói: “Không có gì, gặp nhau trên đường nên tiện thể đi nhờ xe của cậu ta luôn.”

Tần Duyệt cười mỉa: “Gặp nhau trên đường? Gặp chỗ nào? Còn nữa, em không biết khi nào anh quen Phan Duy vậy nhỉ?”

Dường như Tần Mộ mất kiên nhẫn với sự bướng bỉnh của anh, anh ấy xoay người và nói: “Tần thị vẫn luôn giúp đỡ hạng mục của bọn họ, dựa vào đâu mà anh không thể quen cậu ta chứ? Còn nữa, nếu em muốn tiếp tục quậy trước cổng công ty như thế, để người ta bắt bóng bắt gió làm tiêu đề thì em cứ việc quậy đi.”

Tần Duyệt ngó người, chờ đến khi anh phản ứng lại thì Tần Mộ đã bước vào thang máy. Trong lòng anh vẫn cứ cảm thấy bất an, không kìm lòng được mà đuổi theo. Thang máy chỉ có hai người, ánh mắt Tần Duyệt vẫn nhìn anh ấy đăm đăm, nhỏ giọng hỏi: “Anh, anh có thể nói với em là có chuyện gì xảy ra hay không?”

Tần Mộ quay đầu đi, mãi vẫn không trả lời, tận cho đến khi thang máy đến tầng văn phòng của anh ấy thì anh ấy mới khẽ thở dài, nói: “Có một số việc, em vẫn không nên biết thì tốt hơn.” Sau đó, anh ấy cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Tần Duyệt thờ người dựa vào thang máy suy nghĩ hồi lâu, trong lúc đó không ngừng có người ra người vào, ai nấy đều kỳ lạ nhìn anh, nhưng không ai dám lên tiếng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, sau khi cửa thang máy đã mở ra đóng lại vô số lần, Tần Duyệt kéo cà vạt xuống, trong lòng hạ quyết tâm: Anh nhất định phải tìm hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ sự thật mà bọn họ vẫn luôn tìm kiếm được che giấu ngay ở chỗ gần bọn họ nhất.

Anh bắt đầu lợi dụng đặc quyền trong tay mình, lặng lẽ kiểm tra các khoản chi tiêu của Tần Mộ trong khoảng thời gian này, thế mà anh lại vô tình phát hiện được Tần Mộ vẫn khăng khăng một mực đòi đầu tư thêm vào phòng thí nghiệm của Tô Lâm Đình mặc cho hầu hết các cổ đông đều phản đối.

Nhưng anh vẫn còn nhớ rõ Tần Mộ luôn ủng hộ đầu tư trọng điểm vào ngành công nghiệp của Tần thị, thậm chí anh ấy từng vì phòng thí nghiệm này mà cãi nhau to tiếng với Tần Nam Tùng một trận, vốn anh ấy không coi trọng sự thành công của hạng mục thuốc T18 cho lắm, anh ấy cho rằng Tần Nam

Tùng vì nhân tình nên cứ tổn công vô ích đốt tiền của Tần thị.

Có lẽ chuyện này có thể giải thích tại sao anh ấy bỗng qua lại với Phan Duy, nhưng rốt cuộc điều gì đã thay đổi anh ấy?

Tần Duyệt tiếp tục điều tra nghi vấn này, lại phát hiện nửa tháng trước, Tần Mộ đầu tư mua một nhà kho đông lạnh bỏ hoang, Tần thị chưa từng tiếp xúc với loại dự án này mà cũng chẳng có nhu cầu về mặt này.

Không biết tại sao, Tần Duyệt bỗng nhớ đến nhà kho lạnh tối tăm dưới lòng đất ở phòng thí nghiệm ngày đó khiến anh bỗng rung mình vì sự suy đoán của mình, lại không tìm được mà cứ đi qua đi lại trong văn phòng, trong lòng cứ lo lắng bất an.

Bây giờ anh vô cùng muốn có ai đó bên cạnh, cùng anh phân tích toàn bộ sự việc. Nhưng trước khi điều tra được chân tướng sự việc, anh không muốn nói cho Tô Nhiên Nhiên nghe, cho dù đó là ích kỷ, anh rất sợ Tần Mộ sẽ bị kéo vào chuyện này. Hơn nữa, trong lòng anh cứ có linh tính rằng chân tướng của chuyện này không đơn giản như những gì bọn họ đã suy đoán.

Anh châm điều thuốc, cố ép bản thân mình phải bình tĩnh lại, sau đó lại quay về chỗ ngồi, nghĩ cách điều tra rõ địa chỉ của nhà kho đông lạnh kia, anh cần phải đến nơi đó xem bằng bất cứ giá nào, tự mình đến tìm ra sự thật.

Vì vậy, sau khi tan làm, anh lái xe một mình đi đến nhà kho đông lạnh ở ngoại ô thành phố, khu vực đó rất hẻo lánh, ngày thường gần như là hoang tàn vắng vẻ. Sau khi Tần Duyệt dừng xe thì giẫm từng bước lên bóng đêm ngày càng tối mà đi đến cửa nhà kho nhưng lại thấy cửa đã bị khoá.

Anh nhìn chòng chọc vào cánh cửa bị khoá và bỗng không chú ý, anh cầm cục đá bên cạnh định phá khoá, nhưng có đập thế nào cũng không phá được, ngay trong lúc anh đang rối rắm, anh đột nhiên nghe một giọng nói ở đằng sau: “Em đến đây làm gì?”

Anh quay đầu lại, đằng sau là Tần Mộ đang giận dữ, mà người đứng bên cạnh anh ấy lại chính là Phan Duy.

Lửa giận trong lòng Tần Mộ cũng phụt lên, chỉ vào nhà kho kia và hét lớn: “Anh giải thích cho em trước đi đã, chỗ này để làm gì hả?”

Tần Mộ lạnh lùng xua tay và nói: “Anh nói rồi, em đừng nhúng tay chuyện này.”

“Vậy sao? Anh không cho em nhúng tay, vậy được, em trực tiếp gọi cảnh sát tới đây, để xem ai có thể nhúng tay đây!”

Tần Mộ thấy anh thật sự mớc điện thoại ra chuẩn bị bấm số thì sắc mặt lạnh lẽo đi vài phần, vội vàng bước đến giật lấy điện thoại của anh, dường như rất đau lòng mà nhìn anh đăm đăm, nói: “Em thật sự muốn biết sao?”

Tần Duyệt hất cằm, thái độ có vẻ rất kiên định.

Bàn tay đang nắm cổ tay anh của Tần Mộ hơi run rẩy, sau đó anh ấy hít sâu một hơi và nói: “Em thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao, nếu anh nói với em, không chỉ riêng Tô Nhiên Nhiên mà cả gia đình của

em ấy, thậm chí cả Tần thị cũng sẽ bị liên lụy, em thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt chưa?”

Tần Duyệt nghe anh nói đến ngớ người, cơn gió đêm bất chợt lùa vào trong vạt của anh khiến cả người anh lạnh buốt, nhưng đã đi tới bước này rồi, bằng bất cứ giá nào anh cũng không thể lùi bước được, vì vậy anh gật đầu và nói: “Đúng vậy, em muốn biết!”

LỰA CHỌN

Khoảng chừng 10 năm trước, Tô Lâm Đình bắt đầu nghiên cứu về thuốc T18, vì vậy, ông từ bỏ gia đình, tiêu hết tiền tiết kiệm, dành hết năng lực cả đời cho loại nghiên cứu này, chỉ vì ông mang theo lòng tin rằng: T18 sẽ đưa thế giới đi đến một kỷ nguyên mới.

Một khi có sự trợ giúp của thuốc di truyền, mọi người sẽ không cần sợ hãi cái chết và bệnh tật, những người đứng đầu trong các lĩnh vực cũng sẽ không phải chịu sự hạn chế, bọn họ có thể phát huy hết trí tuệ của mình, sáng tạo ra vô số thành tựu mà những người đi trước không thể làm.

Nhưng quá trình nghiên cứu T18 hết sức khó khăn, cứ thất bại hết lần này đến lần khác, sự nghi ngờ bản thân cứ lặp đi lặp lại, dường như mục tiêu ấy rất xa vời.

Cuối cùng, đến năm thứ 5, các thành viên trong viện nghiên cứu, những người đã từng có tham vọng như ông lần lượt rời đi, các nhà đầu tư cũng bắt đầu rút vốn, không ai muốn lãng phí tiếp tục chờ đợi nữa. Lúc ấy, người có chung niềm tin, bằng lòng chịu ở lại với ông chỉ có Phan Duy và Sầm Vĩ, và Tần Nam Tùng cũng trở thành nhà đầu tư duy nhất vẫn tiếp tục kiên trì.

Lý do mà Tần Nam Tùng vẫn kiên trì đầu tư rất đơn giản, là bạn bè, ông ấy hiểu quyết tâm của Tô Lâm Đình khi nghiên cứu T18, đó là niềm tin mà ông đã có từ thời Đại học. Ông ấy cũng lo lắng lỡ như mình đi quá sớm, chỉ dựa vào một mình thẳng lớn thì sẽ không chống đỡ cả Tần thị. Vì vậy, ông ấy bắt Tô Lâm Đình phải hứa rằng, sau khi T18 thành công thì ông ấy sẽ có quyền lợi ưu tiên sử dụng trước, hơn nữa, ông ấy cần phải biết rõ tiến trình của toàn bộ dự án.

Nhưng chỉ dựa vào mình tài chính của Tần thị thì tương lai của phòng thí nghiệm vẫn có đầy rủi ro. Đúng lúc này, khi Phan Duy sang nước Anh giao lưu lần nữa, vô tình kết bạn được với Hàn Sâm. Lúc đó, Hàn Sâm chỉ là một sinh viên xuất sắc biết cách nói năng, hoàn cảnh gia đình khá giả, hẳn hết sức hứng thú với dự án thuốc T18 này, nên nhanh chóng quyết định bỏ tiền ra đầu tư, hơn nữa còn giúp tạo một trang web cho phòng thí nghiệm.

Ban đầu, việc tạo trang web chỉ để tuyển dụng tình nguyện viên ở các lĩnh vực khác để giúp sức cho việc nghiên cứu T18, nhưng mà, Hàn Sâm nhanh chóng gặp phải vạ tai nạn đó, vì vậy trang web rơi vào trạng thái nửa tạm dừng, gần như không có thành viên nào gia nhập nữa, dần dà, Phan Duy cũng không còn tâm trạng để duy trì trang web nữa.

Nhưng vào 2 năm trước, nghiên cứu T18 đã có thành công đáng kể, trong lúc lô T18 đầu tiên được chế tạo ra, gần như ai nấy đều mừng rỡ, thế nhưng họ nhanh chóng phát hiện rằng T18 gặp khó khăn khó có thể vượt qua trong quá trình thí nghiệm lâm sàng.

T18 không thể thử nghiệm trên động vật, bởi vì không phải động vật nào cũng có bộ gen giống hệt con người, vì vậy nó cần phải làm thí nghiệm trên cơ thể người: nội tạng hoặc máu tươi, thậm chí là cơ thể vẫn còn sống sờ sờ nhưng mà việc thí nghiệm trên cơ thể người đều bị cấm hoàn toàn bất kể ở quốc gia nào.

Việc này như một đòn chí mạng đối với phòng thí nghiệm. Nó giống như một chuyến đi khó khăn, cuối cùng cũng có chạm đến ánh sáng Mặt trời nơi cuối con đường, thế nhưng lại bị một vực thẳm tàn nhẫn vô tình phá hủy, thậm chí còn tuyệt vọng hơn cả khi hoàn toàn không nhìn thấy con đường.

Lúc bấy giờ, Sầm Vĩ đã đề xuất: Có thể chi tiền mua những người tự nguyện thực hiện thí nghiệm trên cơ thể người ở chợ đen, nhưng đề nghị này lập tức bị Tô Lâm Đình bác bỏ. Ngay cả người nghèo khổ nhất thì cũng có quyền được sống, cho dù bọn họ có bằng lòng bán rẻ cuộc sống của mình đi chăng nữa, thì cũng không nên chết một cách tàn nhẫn như thế. Hơn nữa, ai có thể đảm bảo rằng những người đó thật sự là tự nguyện chứ?

Vì vậy, việc nghiên cứu T18 lại lần nữa bị trì hoãn, cho dù bọn họ có cố gắng thế nào đi nữa thì cũng không tìm ra được cách thay thế nào. Lúc đó, Hàn Sâm lại xuất hiện lần nữa.

Lúc hăn liên lạc qua mạng với Phan Duy, biết được tình cảnh khó khăn của viện nghiên cứu thì cực kỳ thoải mái đề xuất một cách.

Đó chính là dùng những người đã phạm tội ác để hoàn thành thí nghiệm thử thuốc T18, ví như những tội phạm giết người,.....Đôi tay của bọn họ dính đầy máu tươi, phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, vốn không xứng để sống trên thế giới này, đúng lúc dùng cơ thể của bọn họ để làm bước cống hiến cuối cùng, cũng xem như là sự chuộc tội.

Phan Duy cũng dao động ngay lập tức, chỉ có cách này mới có thể hoàn thành được thí nghiệm T18, cũng có thể giảm thiểu cảm giác cắn rứt lương tâm. Nhưng mà đi đâu để tìm người, con đường công khai bị cấm hoàn toàn, vì vậy không thể thông qua con đường nhà tù được. Lúc này, Hàn Sâm lần nữa nhớ đến trang web kia.

Trên thế giới có quá nhiều tội ác không thể giải quyết bằng pháp lý được, những sự hận thù và không cam lòng không có chỗ đặt, những tên ác nhân nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, vừa hay có thể sử dụng bọn họ đúng chỗ.

Lúc bấy giờ, hăn đặt cho trang web một cái tên là JM.

Josef Mengele, một nhà khoa học thích thí nghiệm trên cơ thể người trong thời kỳ phát xít. Đối với hầu hết mọi người, gã là một con quỷ khét tiếng, nhưng đối với lĩnh vực y tế, gã cũng là một người tiên phong táo bạo. Nếu ai đồng ý với quan điểm này thì mới được phép truy cập vào trang web này và trở thành thành viên nòng cốt. Sau đó, bọn họ có thể phát triển người tìm kiếm giúp đỡ, sau khi bọn họ trải qua cuộc thí nghiệm dữ dội thì mới có thể nói ra thông tin của kẻ ác đó.

Sau đó tất cả các thành viên sẽ cùng quyết định xem người đó có tội hay không, nếu kết quả là có tội, vậy thì JM sẽ giúp đỡ cung cấp hết mọi thứ mà những người xin trợ giúp muốn: Cách giết người, công cụ, tài chính, cả cách trốn thoát hoàn hảo nhất, nhưng mà klee hoạch giết người cuối cùng phải do đích thân người xin trợ giúp hoàn thành, và đổi lại, bọn họ cần cung cấp các cơ quan nội tạng và máu tươi cho người đến nhận, thậm chí là cả cơ thể đang hấp hối.

Đây là một klee hoạch vô cùng bạo gan, hơn nữa, trong lòng Phan Duy biết rõ đây là tư hình*, là phạm tội, nhưng anh ta vẫn không thể cưỡng lại sự cám dỗ này.

** Tư hình là một sự trừng phạt ngoài vòng pháp luật bởi một nhóm không chính thức. Từ này thường được sử dụng để mô tả xử tử công khai không chính thức bởi một đám đông, thường bằng cách treo cổ, để trừng phạt một kẻ bị cáo buộc phạm tội,*

Anh ta giống với Tô Lâm Đình, vô cùng chờ mong thuốc T18 sẽ thay đổi thế giới, cũng chờ đợi tên của bản thân có thể để lại dấu ấn quan trọng trong lịch sử y học, cho dù đằng sau cái tên ấy là đầy vết nhơ.

Nhưng trong lý trí của anh ta vẫn cảm thấy Tô Lâm Đình tuyệt đối sẽ không đồng ý đề xuất này, vì thế mới lén nói với Sầm Vĩ.

Ngoài ý muốn của anh ta là Sầm Vĩ rất ủng hộ đề xuất này, gần như là gấp gáp muốn bắt tay vào làm ngay lập tức. Anh ta kích động nói với Phan Duy rằng dưới phòng thí nghiệm của mình có một hầm trú ẩn, đúng lúc có thể cải tạo thành một nhà kho đông lạnh để bảo quản các cơ quan nội tạng dùng cho thí nghiệm. Trước tiên, bọn họ có thể lén tiến hành, tạm thời không cho Tô Lâm Đình biết.

Khi ấy, bọn họ vẫn còn giữ lại điểm mấu chốt cuối cùng, chính là cố gắng hết sức chỉ lợi dụng cơ quan nội tạng và máu để thí nghiệm, nhưng Phan Duy nhanh chóng phát hiện, đến khi cống vỡ đê, sau khi thiện ác đã không còn được phân rạch rồi nữa thì tất cả điểm mấu chốt cuối cùng cũng sẽ sụp đổ.

Dùng nội tạng và máu để thí nghiệm quá chậm, nếu muốn nhanh chóng có sự đột phá thì cần phải sử dụng cơ thể người.

Nhưng mà sử dụng cơ thể người quá nguy hiểm, cũng rất dễ bị bại lộ, lúc này, Sầm Vĩ nhớ tới người bạn cùng quê của mình là Chu Văn Hải, vì vậy hắn trở thành người tham dự đầu tiên mà JM thi hành.

Vì thế, một ngày nọ, bọn họ tận mắt chứng kiến bị tra tấn rồi chết thế nào, cánh tay hắn bị chém đứt, sau đó sử dụng thuốc tái sinh..... Vì để che giấu, bọn họ không thể không chặt đứt toàn bộ tứ chi của hắn.

Bọn họ bảo tồn mảnh mô tái sinh ấy, cẩn thận nuôi dưỡng, cuối cùng phát hiện vốn không thể phát triển thành một cánh tay hoàn chỉnh. Nhưng cũng nhờ lần thí nghiệm này mà bọn họ biết được những chỗ khiếm khuyết của T18, sự tiến bộ này cũng khiến bọn họ vui vẻ không thôi.

Nhưng sự việc lại bị bại lộ ở giai đoạn này, không ai nghĩ tới mục tiêu mà Chu Văn Hải chọn lại chính là con trai của Tần NAM Tùng. Vì vậy mà Sầm Vĩ và Phan Duy xảy ra cuộc tranh cãi gay gắt, cộng thêm có quá nhiều trình tự cần thiết cho thí nghiệm trên cơ thể người, cuối cùng, việc này không thể tránh khỏi mà bị Tô Lâm Đình phát hiện tất cả.

Vì vậy Tô Lâm Đình rất tức giận, gần như là muốn đuổi bọn họ ra khỏi phòng thí nghiệm, mà khi ông biết được thành quả của cuộc thí nghiệm này thì lại không tránh được mà cảm thấy phẫn khích.

Thành công của T18 gần ngay trước mắt, là mục tiêu mà cả đời này ông muốn hoàn thành, chỉ cần bước qua một bước nhỏ nhỏ này nữa thôi là có thể chào đón một tương lai tươi sáng rồi.

Thế là sau vô số lần vấp vấp khó khăn, rốt cuộc ông ấy cũng thoả hiệp, nhưng rõ ràng việc thí nghiệm trên cơ thể người bị cấm hoàn toàn, chỉ có thể sử dụng cơ quan nội tạng và máu, cho dù có hơi chậm hơn nhưng ít nhất có thể khiến lương tâm của ông đỡ cắn rứt.

Ý tưởng này cũng trùng khớp với Phan Dy, nhưng lại khiến Sầm Vĩ khó có thể chấp nhận, anh ta

cảm thấy nếu làm thì phải làm cho triệt để, nếu thí nghiệm trên cơ thể người là nhanh nhất, vậy thì hà tất gì còn phải giả nhân giả nghĩa mà che giấu chứ.

Cuối cùng, sau khi anh ta phát hiện mình bị bệnh nan y thì bắt đầu càng thêm gấp gáp hối thúc Tô Lâm Đình lập tức tiến hành thí nghiệm cơ thể người sống tiếp theo, bởi vì anh ta không thể chờ được nữa, anh ta cần phải có T18, anh ta không cam lòng phát chết trước khi T18 hoàn thành.

Nhưng Tô Lâm Đình lại một mực từ chối, vì vậy lúc Sầm Vĩ ở một mình trong phòng thí nghiệm, đe dọa sẽ nói ra nhà kho đông lạnh bí mật kia, lúc hai người tranh chấp, không cẩn thận chạm nhầm vào công tắc, Tô Lâm Đình chạy trốn được nhưng còn Sầm Vĩ thì không.

Lúc Phan Duy vội vã đóng cửa lại, thậm chí anh ta không thể rõ thật sự là anh ta sợ khí độc sẽ bay ra ngoài, hay sợ Sầm Vĩ điên cuồng nói ra hết mọi chuyện.

Chuyện này từ khi ấy bắt đầu hoàn toàn mất khống chế.

Lúc này, cuộc trả thù của Hàn Sâm cũng bắt đầu. Hắn nói quyền chủ đạo của Tần thị sớm muộn gì cũng rơi vào tay của Tần Mộ, nên cần phải kéo Tần Mộ vào thì mới đáng tin, nhưng không ai nghĩ tới hắn lại dùng cách giết người, dùng các loại phương pháp tàn nhẫn để giết người.

Khi ấy Phan Duy mới hiểu được, thứ Hàn Sâm theo đuổi vốn chẳng phải là sự tiến bộ do T18 mang lại, mà là lợi dụng JM để tìm cảm giác kiểm soát mà hắn muốn, còn có niềm vui từ việc tùy ý phán quyết và thi hành cuộc sống của người khác.

Nhưng tất cả đã quá muộn rồi, Hàn Sâm biết quá nhiều, bọn họ vốn không dám cản hắn, cũng không thể thừa nhận rằng nếu hắn nói ra mọi chuyện thì phòng thí nghiệm có khả năng sẽ bị phá hủy không báo trước được. Vì vậy, hôm ở ngoài kho hàng ngày ấy, không chỉ có cảnh sát theo dõi Hàn Sâm mà còn có Phan Duy và các thành viên khác của JM, bọn họ cần nghĩ cách khống chế Hàn Sâm, việc phán xét hắn chỉ có thể do bọn họ hoàn thành.

Cuối cùng, Hàn Sâm là người thí nghiệm sống tiếp theo, lúc đó bọn họ không hề có cảm giác tội lỗi, nhưng trong lòng Phan Duy hiểu rằng có vài thứ đã không thể quay trở lại được nữa rồi, con đường mà anh ta đi này đã không còn đơn thuần như hắn đã nghĩ, trên tay của hắn dính đầy máu tươi, cho dù có thành tựu đến mấy cũng không thể gột rửa được.

Vì vậy, lúc Tô Nhiên Nhiên phát hiện ra phòng thí nghiệm có vấn đề thì Tô Lâm Đình gần như đứng ngồi không yên, vì thế Phan Duy trực tiếp đổ hết lên Sâm Tùng, người đang có ý định muốn trả thù, hắn giả vờ hợp tác với anh ta, hướng dẫn anh ta biểu hiện giống như một người trong cuộc, sau đó vào khoảnh khắc cuối cùng thì quyết đoạn ra tay giết chết Sâm Tùng.....

Ngay sau khi Tần Duyệt nghe hết toàn bộ sự việc, anh ngồi dưới bóng cây tối tăm, ánh trăng mờ nhạt chiếu vào đôi vai đã cứng ngắc từ lâu.

Lần đầu tiên, anh đưa mắt nhìn xung quanh đều cảm thấy một mảnh mơ hồ: Không thể phân biệt được phương hướng, không thể tìm thấy đường ra.

Cuối cùng, anh vuốt mặt, hỏi Tần Mộ một câu cuối: “Tại sao anh biết được?”

Tần Mộ nở nụ cười khổ: “Bởi vì bố biết, bố vẫn một mực tiếp tục đầu tư dưới tình huống tồn tại

này của phòng thí nghiệm, chắc em cũng hiểu rõ, nếu chuyện này bị bại lộ thì Tần thị sẽ phải chịu ảnh hưởng thế nào. Đương nhiên bố vốn không biết sự tồn tại của Hàn Sâm, cũng không biết chuyện của chúng ta có liên quan đến T18. Anh phát hiện ra chuyện này sau khi sắp xếp lại tài liệu cho bố.” Anh ấy đi đến bên cạnh và khoác vai của Tần Duyệt, từng câu từng chữ như đánh vào lòng của anh: “Anh biết em rất khó chấp nhận được chuyện này. Nhưng mà Tần Duyệt, bố cần T18, bố đã đợi nhiều năm vậy rồi, chỉ cần T18 được nghiên cứu thành công thì bố mới có thể trở lại bên cạnh chúng ta lần nữa! Anh nghĩ chắc em cũng biết được nên chọn như thế nào.”

EM CỨ LÀM CHUYỆN EM MUỐN LÀM, ANH SẼ MÃI MÃI Ở BÊN CẠNH EM

Tần Duyệt chậm chậm ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng mịn màng bị bóng cây che khuất, khuôn mặt của người anh trai anh bỗng trở nên xa lạ như thế.

Nhưng anh nhớ đến Tần Nam Tùng còn đang nằm trên giường bệnh, trái tim anh bỗng đau nhói, anh muốn hất tay của Tần Mộ ra nhưng lại chẳng còn sức lực nào, chỉ ngồi thử một mình ở đó, hồi lâu cũng chưa nói chữ nào.

Tần Mộ cũng gục đầu xuống và ngồi xuống bên cạnh anh, yên lặng châm một điếu thuốc.

Thật ra, sao trong lòng anh ấy không bàng hoàng và vùng vẫy chứ, nhưng lương tâm và sự kiên định ấy, một khi nhớ đến người bố của mình thì hoàn toàn sụp đổ, đối với anh ấy, không có gì quan trọng hơn sinh mạng của gia đình cả.

Anh ấy từng vô cùng căm ghét và sợ hãi Hàn Sâm, nhưng cuối cùng lại đi trên con đường giống hần, thật đáng buồn làm sao.

Lúc này, Phan Duy đi đến trước cửa kho đông lạnh rồi mở khoá kéo cửa ra, “Nếu anh đã đến rồi thì tôi cũng không giấu giếm gì nữa, chuyện của Hàn Sâm, chúng tôi rất xin lỗi nhà họ Tần, bây giờ bắt đầu là lúc anh có thể tự lựa chọn rồi. Nhưng bởi vì sự lựa chọn của anh mà gia đình của Nhiên Nhiên và cả gia đình anh đều sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.” Hần bôn xg quay đầu nhìn Tần Duyệt, cười mỉa, “Tốt nhất anh nên nghĩ cho kỹ vào, chính nghĩa trong lòng anh có đáng giá không.”

Cánh cửa sắt được mở rộng ra, hết như một lỗ hồng được cắt trong đêm tối, khí lạnh tối tăm phun trào ra từ lỗ hồng, đâm xuyên qua đêm hè oi bức.

Tần Duyệt chống người đứng lên, bước đến trước lỗ hồng ấy, trước mắt là phần còn lại của rất nhiều tay chân, nội tạng đã bị biến dạng, còn có mô người không thể phân biệt được.....

Tần Duyệt nghĩ đến những gì chúng nó đã phải trải qua thì chỉ cảm thấy tình cảnh này đúng là ghê tởm và quái dị không thể diễn tả được, anh không nhìn được mà cúi người muốn nôn.

Phan Duy lại rất tự nhiên mà đi vào, “Đây là tất cả nhà kho đông lạnh dưới căn phòng thí nghiệm đó, lần đó tôi đặc biệt để Sầm Tùng phát hiện ra được nơi ấy, sau đó giúp anh ta đưa thi thể của Sầm Vĩ vào trong, như vậy sẽ tưởng rằng tất cả đều do Sầm Tùng tiếp quản, và hết thảy mọi chuyện sẽ kết thúc bằng cái chết của anh ta.

Tần Duyệt chống hông cười giễu, nói với Tần Mộ: “Anh thật sự tham gia cùng bọn họ sao?”

“Anh chỉ làm vào lúc này thôi.” Tần Mộ vô lực giải thích, hết như làm như vậy thì anh ấy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Một cơn giận ngay ngực không có chỗ trút bồng bùng nổ, Tần Duyệt chỉ tay thẳng vào nhà kho đông lạnh, hét lớn: “Mấy người có quyền gì mà làm những chuyện này chứ? Bọn họ có tội nên phải chịu bị đối xử thế sao?”

Phan Duy xoay người, biểu cảm tàn nhẫn, thờ ơ nói: “Không ai có quyền làm vậy, nhưng dù sao cũng phải có người làm.”

Tần Duyệt chửi một tiếng: “ĐM.” Sau đó không kìm được mà chạy như điên quay lại xe của mình. Tận cho đến khi động cơ vang lên “brum brum”, lớp xe ma sát với đường cao tốc thì anh mới phát hiện cả người mình đầm mồ hôi lạnh, tay cầm lái còn đang run rẩy.

Anh kéo cửa sổ xe xuống, tiếng ồn ào từ khắp mọi hướng thổi vào, không biết đèn xe từ đâu chiếu thẳng vào mặt anh, cuối cùng mới có thể khiến anh lấy lại chút hơi ấm.

Sau đó, một cơn sợ hãi càn quét cả người anh: Anh có nên nói với Tô Nhiên Nhiên không, rồi phải nói với cô thế nào đây?

Thế mà thủ phạm vụ này lại là bố của cô.

Đúng lúc này, giống như có tâm lý tương thông, tiếng điện thoại ở bên bỗng vang lên, anh nhìn dòng tên thân mật trên màn hình kia, không biết nên đối mặt với cô thế nào đây.

Sau khi bị mấy đợt chuông vang lên inh ỏi, cuối cùng anh cũng nghe máy, nhưng cổ họng của anh như bị ai bóp mạnh, không thể nói nên lời được.

Bên đầu dây kia, Tô Nhiên Nhiên không nghe được âm thanh nào thì kỳ lạ hỏi lại: “Anh sao vậy, khi nào anh về?”

Tần Duyệt cố gắng tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi nói chuyện: Khẽ cau mày, đôi mắt sáng lấp lánh, lỗ mũi hơi nở ra, xứng với đôi môi đỏ thắm.....Trái tim bị đóng băng cả đêm dường như được một dòng nước ấm tưới lên và trở nên tươi tốt hơn.

Anh nhìn ánh sáng và bóng tối xen kẽ nhau phản chiếu qua kính chiếu hậu, cuối cùng cũng có thể mở miệng trả lời: “Nhanh thôi.”

Sau đó, anh bỗng hơi muốn khóc, một bàn tay đặt bên môi và nói: “Tô Nhiên Nhiên, anh nhớ em lắm.”

Tô Nhiên Nhiên đã quen việc anh hay thổ lộ không đầu không đuôi như thế, cô nghiêng đầu kẹp điện thoại trên bả vai, cẩn thận bê mâm cơm đặt lên trên bàn, “Vậy anh nhanh về nhé, hôm nay em về sớm nên đặc biệt làm vài món cho anh nè, chúc mừng anh lấy được dự án đầu tiên.”

Đúng vậy, hôm nay vốn là một ngày vui cơ mà.

Nhưng với những chuyện đã xảy ra, thật sự có thể giả vờ cam điếc mà bỏ qua hết thảy sao?”

Lúc Tần Duyệt mở cửa phòng nhà mình ra, anh thấy Tô Nhiên Nhiên đang ngồi bên bàn ăn, cười tủm tỉm nói với anh: “Anh về đúng lúc đó, bằng không mấy món ăn chắc sẽ lạnh hết mất.”

Trong lòng anh như bị ai đâm một nhát, vừa đau lại vừa sưng lên.

Anh sợ bản thân không khống chế được cảm xúc nên không dám nhìn mặt cô, chỉ ngồi xuống cầm chiếc đĩa lên và ăn.

Tô Nhiên Nhiên lập tức phát hiện có gì đó không thích hợp, bèn ngồi xuống và hỏi: “Anh sao thế? Xảy ra chuyện gì sao?”

Tần Duyệt không nói gì, lại ăn vài miếng cơm, sau đó bỗng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt ấy khiến Tô Nhiên Nhiên hơi sợ hãi.

Anh đột ngột đứng lên đi đến bên cạnh cô, cúi người bế cô lên rồi lập tức đi vào phòng ngủ.....

Đêm nay anh còn làm ác liệt hơn, hết như một con dã thú cắn và xâm chiếm mạnh mẽ, gần như không đầu không đuôi mà va đập, chỉ có thể mượn sự phát tiết của cơ thể mới có thể chữa lành được những sợ hãi và lo lắng che giấu trong lòng.

Lúc đầu, Tô Nhiên Nhiên còn hơi kháng cự, nhưng cô nhanh chóng phát hiện những miệng vết thương mà anh cẩn thận che giấu, vì vậy cô cũng cố gắng phối hợp với anh, dịu dàng mang theo sự thô bạo của anh, hết như dòng nước lạnh lẽ, thay anh tháo xuống tảng băng cứng rắn và an ủi những đau đớn anh không thể nói nên lời.

Cuối cùng, khi cơn bão đã dịu lại, hai người gần như là cạn kiệt sức lực, nhưng vẫn ôm chặt lấy nhau, không muốn chia lìa nhau dù chỉ là một giây.

Ngực anh vẫn còn đập phồng dữ dội, Tô Nhiên Nhiên lười biếng dựa đầu lên, hỏi: “Bây giờ anh có thể nói cho em biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tần Duyệt nghiêng người rút ra một điều thuốc, anh hút mạnh vài hơi xong thì mới lên tiếng: “Em có còn nhớ Phương Khải và Tiểu Nghi không?”

Cô ngược lên nhìn anh: “Sao thế anh?”

“Anh nhớ em từng nói rằng em rất hối hận, nếu không bởi vì em cứ một mực điều tra tiếp thì mọi chuyện sẽ không thay đổi tệ hại như thế.” Anh dập tắt điều thuốc trong tay đi, giọng nói khô khốc, “Nếu bây giờ có cơ hội để em quay lại từ khi vụ án kia bắt đầu, trước khi hết thảy mọi chuyện xảy ra, vậy em có vẫn kiên trì tìm ra sự thật hay không?”

“Em sẽ.” Ngón tay của Tô Nhiên Nhiên khẽ vuốt theo nhịp đập của trái tim anh, “Bởi vì em cần phải giữ vững cái lần ấy trong lòng em, cho dù kết quả có khiến mọi người đau khổ khó khăn, nhưng nếu mất đi nguyên tắc này thì thiện và ác sẽ trở nên mơ hồ không rõ ràng ngay, cuối cùng em sẽ không quay lại thành Tô Nhiên Nhiên trước đây được nữa.” Cô cười: “Em còn nhớ rõ, đây là những lời anh nói với em.”

“Nhưng mà.....Nếu.....” Tần Duyệt cố hết sức mới nói hết câu: “Có liên quan đến người thân của em thì sao?”

Cả người Tô Nhiên Nhiên cứng nhắc, trong lòng có một suy đoán nào đó gần như muốn vỡ ra, cô nhanh chóng xoa người ngòim xồm dậ, nhìn anh chăm chăm và hỏi: “Anh đã biết cái gì?”

Tần Duyệt quay đầu nhìn cô, dưới ánh đèn màu cam, mái tóc đen của cô rối tung, vẻ mặt hoảng loạn và bất lực, anh chưa từng thấy qua Tô Nhiên Nhiên như thế.

Vì vậy, anh kéo cô vào trong lòng lần nữa, để cô gối đầu lên ngực của mình, da thịt dán sát vào nhau, truyền độ ấm cơ thể anh qua mạch máu chảy về trái tim của cô.

Anh cần phải ở bên cô, dùng cách thức thân mật và gần gũi nhất, bởi vì anh hiểu rằng, anh chính là chỗ dựa cuối cùng của cô.

Sau đó, anh đấu tranh, khó khăn kể lại mọi chuyện đêm nay cho cô nghe.

Cơ thể của Tô Nhiên Nhiên vẫn cứ run rẩy, sau đó cô bắt đầu nhỏ giọng khóc thút thít, đè nén, thậm chí là khóc trong sợ hãi.....Mỗi lần như thế thì Tần Duyệt đều ngừng hôn cô, nhẹ giọng thở thê: “Có anh đây.” Vì vậy, cô bắt đầu không kiên nhẫn mà che mặt khóc to lên thành tiếng.

Kể từ ngày đầu tiên khi cô trở thành pháp y đến nay, cô đã từng đối mặt với biết bao vụ án tàn nhẫn và độ ác, nhưng chưa hề mang lại cho cô cảm giác sợ hãi như vậy, sợ hãi đến không biết làm thế nào, gần như không còn sót lại chút bình tĩnh và sự chuyên nghiệp nào nữa cả, cô chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất để chống lại cơn sóng ngầm cuộn cuộn trong lòng.

Thời gian dường như dừng lại trong khoảnh khắc này, khi Tần Duyệt nói xong hết thấy thì chỉ ôm chặt lấy cô, không ngừng lau nước mắt cho cô, anh hiểu trong lòng cô phải đối mặt với quá nhiều thứ, thậm chí còn khó lựa chọn hơn cả anh nữa.

Cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, giọng mũi đặc sệt nói: “Anh suy nghĩ giống như anh trai của anh sao?”

“Anh không biết nữa.” Tần Duyệt trả lời thành thật, ánh mắt đầy sự mờ mịt.

Tô Nhiên Nhiên bỗng ngồi bật dậy, hai con mắt cô sưng đỏ lên, nhưng vẻ mặt dường như rất kiên định: “Nếu chuyện em sắp làm có thể sẽ khiến cho nghiên cứu T18 bị hoãn mãi mãi. Bác Tần..... Không bao giờ có thể tỉnh lại được, vậy anh có hận em không?”

Nước mắt của Tần Duyệt cuối cùng cũng rơi xuống, anh như trút được gánh nặng mà vuốt ve mặt cô, nghẹn ngào nói: “Anh biết em vẫn là Tô Nhiên Nhiên của lần đầu anh gặp.”

Sau đó, anh cúi người hôn lên trán cô, “Em cứ làm chuyện em muốn làm, anh mãi mãi sẽ ở bên cạnh em.”

KHÔNG NÊN MẠ VÀNG CHO BẤT KỲ TỘI ÁC NÀO

Hôm sau, ngọn gió se lạnh đón bình minh, Tô Nhiên Nhiên lại quay về nhà họ Tô.

Ngoài dự kiến của cô là Tô Lâm Đình đang ngồi ở phòng khách chờ cô.

Lúc này, thay vì cảnh tượng vội vã vào nhà hoặc rời nhà của ông, ông mặc bộ đồ ngủ ở nhà rộng thùng thình, chậm chạp ngồi nhấp nháp một bình trà hoa, vừa thấy Tô Nhiên Nhiên đi vào thì chỉ ngẩng đầu nói: “Con về rồi sao.”

Tô Nhiên Nhiên gần như thức trắng cả đêm, quanh mắt là quầng thâm màu xanh đen, cô đi đến ghê sô pha và ngồi xuống, đúng lúc thoáng nhìn thấy vài sợi tóc bạc bên thái dương khi Tô Lâm Đình cúi đầu xuống.

Trong lòng cô bỗng chua xót, những cảm xúc bị cô cố tình che giấu trước khi vào nhà bỗng nghẹn ngay ngực, không nói nên lời, chỉ có thể nhìn ông bằng đôi mắt phức tạp.

Người bố cô từng tôn thờ nhiều năm, trong làn hơi trắng của chén trà, hình dáng bỗng trở nên mờ hồ. Hệt như một vết mực đen bị nhoè trong nước tạo thành lớp tro đục.

Từ nhỏ cô đã nghe ông kể về giấc mơ của mình, kể về tín ngưỡng của ông với khoa học, thế nên cô cũng đem lòng yêu cái lĩnh vực to lớn ấy, nếu không phải vì Tô Lâm Đình thì cô sẽ chẳng trở thành một pháp y và cũng sẽ không trưởng thành giống như hôm nay.

Lúc này, Tô Lâm Đình lại lên tiếng trước, ông đẩy chén trà sang, mỉm cười và nói: “Hai bố con chúng ta đã lâu rồi không ngồi nói chuyện thế này.”

Tô Nhiên Nhiên vuốt ve chén trà, cô cụp mắt không lên tiếng: Có lẽ vậy. Ban đầu là bạn quá, luôn là ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều. Sau đó lại là bởi vì Tần Duyệt rồi hai bố con luôn đối chọi nhau, như thể trong ký ức của cô, từ sau khi cô đi làm thì rất hiếm khi tìm thấy những hình ảnh hai bố con ngồi trò chuyện với nhau.

Tô Lâm Đình khẽ nhấp một hớp trà, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng về trước, “Con biết cả rồi.”

Đây dường như là một câu trần thuật tầm thường nhất, như một cuộc trò chuyện ngẫu nhiên khi uống trà, nhưng lại khiến ngực của Tô Nhiên Nhiên đau đớn, cô không kìm được mà chất vấn: “Tại sao vậy? Bố phải biết rằng đây là phạm pháp đấy.”

Tô Lâm Đình thở dài, “Con thử nghĩ lại xem, không có bất kỳ thành tựu khoa học trong lịch sử mà không đổ máu đẫm sau cả, nếu muốn tiến bộ và tiến về trước thì phải có người hy sinh. Mà bố thì chỉ chọn người thích hợp nhất để hy sinh mà thôi, bố không sai.”

“Không có ai phải bị hy sinh cả, cho dù bọn họ có tội thì cũng có quyền lựa chọn chết một cách tôn nghiêm chứ.”

Tô Lâm Đình bỗng đứng lên, “Nhiên Nhiên, con phải biết rằng nếu T18 thành công thì sẽ có giá trị thế nào đối với sự sáng tạo của nhân loại. Nhưng những người đó thì sao, là cậu ấm cô chiêu tùy tiện giẫm đạp lên mạng người, là người phụ nữ nghiện ngập như cái xác không hồn, còn có tên ác ma phản xã hội giết người để tìm niềm vui.....Bọn họ có tư cách gì để tồn tại chứ, tại sao không thể dùng cơ thể của bọn họ để đổi lấy sự hy vọng rằng nó sẽ khiến thời đại của chúng ta càng trở nên càng tốt đẹp hơn.”

“Nhưng còn những người khác thì sao? Sầm Vĩ, Sầm Tùng.....Chẳng lẽ bọn họ không phải chết vì cái thí nghiệm này sao? Hơn nữa, nếu không phải bọn bố dung túng cho Hàn Sâm thì sao hẳn có thể giết hại nhiều người một cách vô đạo đức như vậy: Chu Mộ Hàm, cô ấy mới có 25 tuổi thôi, cô ấy cũng có bố mẹ của mình, tại sao cô ấy phải chết theo cách đó chứ?”

Tô Lâm Đình siết chặt nắm tay, cơ thể hơi run rẩy, “Những chuyện đó đều là tai nạn thôi.”

“Đó không phải là tai nạn, cô ấy phải trả giá cho sự lạm dụng tư hình để phán quyết mạng sống người khác của mấy người.”

Tô Nhiên Nhiên cũng đứng lên, đi đến bên cạnh ông, “Bố, con làm cảnh sát đã nhiều năm như vậy, con hiểu rõ lòng người là thế nào. Không nên mạ vàng cho bất kỳ tội ác nào cả, cho dù nhìn thì có vẻ là chính nghĩa đấy, nhưng đó cũng là tội ác! Một khi đã bước đi trên con đường này thì vốn không thể dừng lại được, chuyện sẽ chỉ ngày càng tồi tệ mà thôi. Máu tươi trên tay bố sẽ ngày càng nhiều thêm, sau đó bố sẽ không quan tâm liệu họ có phải đến từ những người có tội hay không, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì bố có thể vứt bỏ tất cả điểm mấu chốt của mình, trở nên mất cảm giác và tàn nhẫn.....Bố, bố thật sự muốn nhìn bản thân mình biến thành dáng vẻ đó sao?”

Cô gần như là khàn giọng hét lớn lên câu cuối cùng, hai vai đổ về trước, run rẩy như một chiếc lá lay động muốn rụng trong cơn mưa bất chợt.

Tô Lâm Đình duỗi tay muốn đỡ vai cô, nhưng cuối cùng chỉ không ngừng run rẩy giữa không trung, ông vuốt mặt, quay lưng lại không dám nhìn cô. Cả đời này, ông có lỗi với đứa con gái này nhất, cũng sợ nhất là xảy ra tình cảnh như ngày hôm nay.

Lúc ông phát hiện chuyện của Phan Duy và Sầm Vĩ đang làm thì đích thật cũng từng cảm thấy giận dữ và sợ hãi, thậm chí còn có lần muốn đuổi bọn họ ra khỏi phòng thí nghiệm. Nhưng đến khi phân kết quả thí nghiệm đặt ngay trước mặt, thì ông như một người lữ hành khổ sở nơi sa mạc, cuối cùng cũng nhìn thấy một góc của ốc đảo khiến ông không thể kháng cự lại loại khát vọng này, khát vọng của sự thành công.

Trong biết bao nhiêu đêm trằn trọc, những con số hoàn mỹ và phần còn lại xấu xí của tay chân đã bị cắt đứt cứ đan xen xuất hiện trước mắt, ông đã từng nhiều lần tra hỏi lòng mình: Ông thật sự cam lòng từ bỏ như thế sao? Sau đó, rốt cuộc ông cũng cởi chiếc áo giáp của mình xuống, cúi đầu nhận thua, cũng tìm được một lý do cho bản thân: Những người đó đều có tội, bọn họ đáng chết.

Nhưng cũng không phải ông không sợ hãi, có đôi lúc ông cũng gặp ác mộng nửa đêm mà choàng tỉnh, không chỉ riêng gì nguyên nhân có khả năng phải đối mặt với sự trừng phạt của pháp luật, mà ông càng sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt thất vọng và xem thường của đứa con gái đối với mình.

Vì thế, ông luôn lo sợ bất an, lúc ông biết cô quen biết với Tần Duyệt thì càng thêm lo lắng, nhà

họ Tần cũng có dây mơ rễ má với chuyện này, lỡ như Tô Nhiên Nhiên từ miệng ai đó nghe được chuyện này thì quan hệ bố con của hai người sẽ không còn khả năng cứu vãn được nữa.

Vì vậy, ông cũng tuyệt không nhún nhường, năm lần bảy lượt khiến con bé nhìn thẳng vào sự khập khiễng của hai đứa nó, nhưng bản thân ông lại xem thường sự kiên định của con bé đối với Tần Duyệt. Thế nên, lúc ông phát hiện tình cảm của Phan Duyệt dành cho Tô Nhiên Nhiên thì cuối cùng ông cũng cảm thấy mình đã vớ được một khúc gỗ, dường như là ông đang đánh bạc vậy, có lẽ, có một khả năng nhỏ nhoi nào đó rằng con bé sẽ có thể hiểu được những chuyện bọn họ đã làm, ít nhất, ông sẽ không mất đi đứa con gái này.

Nhưng mà, lúc ở phòng thí nghiệm, khi Tần Duyệt cười nói: "Mày cứ bắn tao." Lúc đó ông mới biết được: Bọn họ đã định sẵn sẽ thua người thanh niên này rồi. Đồng thời, ông cũng có chút vui vẻ, cuối cùng cũng có người đặt con bé trong lòng bàn tay, dùng cả tấm lòng và thân thể che chở cho nó, thứ cưng chiều mà người bố như ông vẫn luôn nợ nó.

"Bố, bố tự thú đi."

Cuối cùng, ông nghe thấy đứa con gái của mình run rẩy nói ra câu này, trước mắt ông như có gì đó vỡ vụn ra, quy tắc đã bị chôn vùi dưới định mệnh từ lâu rồi.

"Chuyện này bố cũng không phải là người chủ mưu, hơn nữa cũng không trực tiếp giết người, nếu bố tự thú thì chỉ ngồi tù mấy năm thôi, con sẽ nghĩ cách giúp bố....." Cô còn đang nói, dẫn đo từng chữ một, cố hết sức khuyên bảo, dáng vẻ hoàn toàn không giống như khi trước.

Tô Lâm Đình cũng điều chỉnh lại cảm xúc, ông không muốn nghe tiếp nữa, "Bố sẽ không đi tự thú khi T18 chưa hoàn thành."

"Nhưng mà mọi người đã phạm tội rồi, mà con là một cảnh sát." Biểu cảm của Tô Nhiên Nhiên lạnh lùng hẳn.

"Nói vậy thì con nhất định phải đích thân nhốt bố vào trong tù sao?" Trong giọng nói của ông không giấu được sự châm chọc.

"Nếu bố vẫn còn tiếp tục như thế thì con sẽ." Môi của Tô Nhiên Nhiên run rẩy, nhưng vẫn cố gắng nói ra câu này.

Tô Lâm Đình cúi đầu, yên lặng thở dài, sự im lặng đau đớn lan toả giữa hai người, không ai dám lên tiếng, bởi vì sợ sẽ càng mang đến tổn thương hơn.

"Rất tiếc là con không có chứng cứ."

Cuối cùng ông cũng nói ra câu này, sau đó ông đi qua và ngồi xuống sofa, bưng chén trà nguội ngắt từ lâu, không hề để ý mà đặt nó bên miệng.

Tô Nhiên Nhiên thần thờ trong giây lát, cô bỗng phản ứng lại, lập tức gọi điện thoại cho Lục Á Minh: "Số 386 đường Minh Động có một nhà kho đông lạnh, mọi người nhanh qua đó kiểm tra đi, nhất định phải giữ nguyên hiện trường." Cô siết chặt điện thoại, bổ sung thêm một câu, "Có liên quan tới X."

Cô cũng không rời đi mà chỉ dờ dẫm chắp tay đặt trên đầu gối, cặp mắt chờ đợi.

Cuối cùng, tiếng chuông điện thoại đến đột ngột đánh vỡ sự yên lặng này, Tô Nhiên Nhiên vội vàng nghe máy, chỉ nghe tiếng Lục Á Minh thở hổn hển nói: “Bọn chú tìm được nhà kho đông lạnh, nhưng bên trong chẳng có gì cả. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Cháu đang ở đâu?”

“Cháu qua ngay.”

Cô bỏ điện thoại lại vào trong túi, mệt mỏi xoa ấn đường, cô bước đến trước Tô Lâm Đình vẫn luôn cúi đầu, “Hôm đó là Phan Duy cố tình để Tần Duyệt nhìn thấy những thứ đó, có phải không ạ?”

Ông biết Tần Duyệt sẽ không giấu cô, vì thế nên mới cố tình phơi bày chứng cứ quan trọng nhất trước mặt anh, lấy điểm mấu chốt này để thử hai người. Sau khi anh rời đi thì ông lập tức kêu người dọn hết mọi thứ đi, cho dù cuối cùng cô có báo cảnh sát thì vẫn là vườn không nhà trống.

Nhưng rốt cuộc là bọn họ đã làm thế nào, bên trong có nhiều xương người như vậy, cho dù có xử lý thế nào thì cũng không thể không để lại dấu vết được.

Tô Lâm Đình hơi ngước mắt lên: “Nhiên Nhiên, bây giờ bố không có gì cả, nội tạng, trang web, hung thủ....Tại sao con không thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra chứ?”

“Con sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được chứng cứ.”

Vẻ mặt của Tô Lâm Đình vẫn bình tĩnh, chỉ thở dài: “Nhiên Nhiên à, bố mệt rồi, con quay về bên cạnh bố có được không? Bố sẽ không làm những chuyện đó nữa, chỉ cần con cho bố một cơ hội thôi, cũng cho bố của Tần Duyệt một cơ hội, T18 không thể dừng được, tuyệt đối không thể dừng.....”

QUAY ĐẦU

Giữa hè sắp kết thúc, nhưng Mặt trời vẫn lên cao mang theo chút không khí nóng bức cuối cùng.

Trong phòng giam, Phương Khải mới vừa chơi bóng rổ với mấy bạn tù xong, đang ngồi xồm trên cái ụ đá uống nước, khăn tay vắt bên ngoài đồng phục cho tù nhân, thỉnh thoảng thì anh ta giơ lên lau mồ hôi.

Từ sau khi anh ta bị bắt thì Lục Á Minh tìm mọi cách chạy chữa giúp anh ta, kết quả phán quyết cuối cùng: Tù chung thân. Vậy cũng đỡ, dùng cả quãng đời còn lại để chuộc tội, vốn dĩ anh ta nên trả giá cho lỗi lầm của mình, nếu biểu hiện tốt thì còn có thể hi vọng được giảm hình phạt.

Đúng lúc này, người cai ngục kéo cửa sắt ra, ló đầu vào trong hô: “Phương Khải, có người tới thăm.”

Phương Khải thờ người, anh ta vào tù lâu vậy rồi nhưng chưa ai đến thăm hỏi cả, thế là anh ta bèn bỏ ly sứ xuống, chậm chậm đứng lên, vừa mới đi ra được một nửa thì như nghĩ tới gì mà cúi đầu xuống chỉnh trang lại đồng phục tù thân và tóc tai, rồi bỏ khăn tay vào trong túi, cố gắng để bản thân mình trông tươi tắn và sạch sẽ.

“Chú Phương!”

Anh ta mới vừa vào phòng thăm hỏi thì đã nghe tiếng kêu giòn vang, trái tim giống như bị đâm một nhát, anh ta vội vàng tìm kiếm hình dáng bé nhỏ ấy, nhưng trước mắt cứ luôn mờ hồ không nhìn rõ được.

Đúng là không có tiền đồ mà.....

Anh ta quay đầu đi dụi mạnh đôi mắt, sau đó mới nắm chặt đôi tay run rẩy, đi về phía bên kia.....

Tiểu Nghi đang ngưỡng cổ lên nhìn anh ta, con bé mặc chiếc váy màu hồng viền trắng xinh đẹp, vóc dáng đã cao hơn rất nhiều, gương mặt khoẻ mạnh ửng hồng, trong mắt đều là sự vui vẻ.....Con bé không còn là cô nhóc gầy nhom, luôn sợ hãi trốn sau lưng anh ta nữa, cuối cùng con bé cũng có thể trưởng thành vô tư vô lo rồi, hết như mong ước của anh ta.

Vào tù gần một năm rồi, nhưng đây có lẽ là hình ảnh đáng quý giá nhất mà anh ta từng thấy, anh ta sợ nỗi buồn không thể che giấu được sẽ phá huỷ nó, bèn vội vã tiến lên hai bước, nghẹn ngào nói: “Tiểu Nghi, sao cháu lại tới đây?”

“Chị Tô dẫn cháu tới ạ.” Tiểu Nghi vén váy lên và quỳ xuống trên ghế, lúi cúi ánh mắt của anh ta đến Tô Nhiên Nhiên luôn im lặng đứng bên cạnh.

Phương Khải cười cảm ơn cô, sau đó cũng ngồi xuống, anh ta cẩn thận giấu đôi tay đeo còng của

mình dưới bàn, nhìn Tiểu Nghi với ánh mắt từ ái.

Tiểu Nghi trở nên càng thêm xinh đẹp, tính cách cũng hoạt bát hơn nhiều, cứ nói không ngừng về mấy giải thưởng con bé giành được ở trường học, còn có những việc lớn nhỏ trong gia đình mới, Phương Khải chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng thì khen ngợi lại vài câu.

“Chú Phương, khi nào chú có thể ra ngoài được ạ?” Cuối cùng Tiểu Nghi cũng nói ra tiếng lòng của mình, nó chống cằm, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn anh ta.

Phương Khải cảm thấy ngứa họng, cơn nghẹn thuốc lá bỗng vô thức lại nổi lên, nhưng anh ta vẫn mỉm cười, “Đợi Tiểu Nghi trưởng thành rồi thì chú Phương sẽ đến thăm cháu, có được không?”

“Dạ được! Chú đừng quên nhé!” Tiểu Nghi duỗi tay ra muốn ngoắc tay với anh ta, ánh mắt Phương Khải buồn bã, hai bả vai buông thõng, “Cháu yên tâm, chú chưa từng quên những chuyện đã đồng ý với cháu đâu.”

Tô Nhiên Nhiên thấy đã sắp hết giờ thăm hỏi, bèn đi tới ôm lấy Tiểu Nghi và nói: “Tiểu Nghi ngoan, lần sau chị lại dẫn em tới gặp chú Phương nữa nha, cháu ra ngoài trước tìm chú Lục được không.”

Tiểu Nghi cúi đầu, đôi mắt cuối cùng cũng có vài giọt nước mắt, nhưng nó vốn trưởng thành hơn so với lứa bạn cùng tuổi, vì thế nó chỉ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn lưu luyến quay đầu nhìn Phương Khải, “Chú Phương nhất định phải nhớ cháu nhé, cháu sẽ lại đến thăm chú.”

Phương Khải cắn răng, nuốt nước mắt đến nỗi cổ họng đau ê ẩm, anh ta miễn cưỡng nở nụ cười và gật đầu, sau đó lại nhìn thoáng qua Tô Nhiên Nhiên vẫn còn ngồi chỗ kia, không hề có ý định rời đi.

Anh ta dựa mạnh vào lưng ghế, thở dài một hơi, “Cảm ơn cô đã tìm một gia đình tốt như vậy cho Tiểu Nghi.”

Lúc này, anh ta mới phát hiện ánh mắt của cô không đúng, thế là khoé miệng cũng buông xuống, trong đáy mắt như có gì đó xẹt qua, “Sao vậy? Không phải vụ án đó là kết thúc từ lâu rồi sao? Cô còn gì muốn hỏi tôi hả?”

Tô Nhiên Nhiên cúi người về trước, đưa một tấm hình trong camera giám sát cho anh ta xem, Phương Khải chỉ liếc mắt một cái là sắc mặt lập tức thay đổi.

Người trên tấm hình cổ tình cải trang, trên mặt còn đeo thêm cặp kính đen, nhưng dưới ống kính phóng to thì vẫn có thể dễ dàng nhìn ra người đó là Phan Duy.

Tô Nhiên Nhiên gõ nhẹ lên bàn, ánh mắt tìm tòi, “Hắn đã từng tới thăm hỏi anh, quan hệ giữa anh và bọn họ là gì?”

Phương Khải dời ánh mắt khỏi tấm hình, ngậm chặt miệng không nói câu nào.

“Lần đầu tiên Chu Vĩnh Hoà gây án, có rất nhiều chi tiết không tìm thấy được trong hệ thống, vậy thì sao anh biết được rồi bắt chước giống như đúng. Sau đó, mặc dù chúng tôi huy động rất nhiều lực lượng cảnh sát nhưng vẫn không tìm được, tại sao anh có thể tìm được hắn trước chúng tôi, còn có thể

khiến hấn tin tưởng anh mà cấu kết với anh? Còn nữa, chúng tôi chỉ tìm được một phần máu mà hấn đã rút của nạn nhân, những phần còn lại đã đi đâu? Là ai đã di chuyển giúp hấn?”

Trả lời cô vẫn là sự yên lặng kéo dài, đôi tay bị còng ở dưới bàn thỉnh thoảng đung bần vãng lên âm thanh.

“Có phải bởi vì Chu Vĩnh Hoà là người xin giúp đỡ, còn anh chính là thẩm phán tham gia vào tố chức.....”

Câu nói không đầu không đuôi này rốt cuộc cũng khiến gương mặt của Phương Khải xuất hiện vết nứt, anh ta gác đôi tay bị còng lên bàn, sau đó vùi mặt vào giữa hai tay.

Khi Tô Nhiên Nhiên ra khỏi nhà họ Tô thì đột nhiên nhớ tới điểm này, lúc Tô Lâm Đình trong vô thức nói ra cụm từ “người phụ nữ nghiện ngập”, mà trong vụ án đó, nạn nhân cũng đúng lúc bị rút cạn máu.

Nếu nói nguồn gốc của thành viên tố chức đó phức tạp, vậy có phải Phương Khải cũng biết một người trong đó không?

Lâm Đào đã bị kết án tử hình, còn rất nhiều hung thủ khác hoặc là đang lẩn trốn, hoặc là đã chết, bây giờ chỉ có thể tìm được điểm đột phá duy nhất qua lương tâm còn chưa bị ăn mòn của Phương Khải.

Cuối cùng Phương Khải cũng ngẩng đầu lên, anh ta khẽ nheo mắt lại, “Cô muốn biết điều gì?”

“Muốn anh ra toà làm chứng chỉ tội tất cả.”

Anh ta không nhin được mà cười mỉa, “Không nhìn ra, cô còn tàn nhẫn hơn tôi nữa.” Sau đó, anh ta vẫn tiếp tục dựa lưng vào ghế, không nói được cũng chẳng nói tốt, tâm tư khó lường.

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu nhìn anh ta, “Khi này anh nhìn thấy Tiểu Nghi thì có cảm giác gì?”

“Anh có hối hận không? cho dù anh cs thể ra ngoài, nhưng anh có dám bình thản đối mặt với Tiểu Nghi không?”

Bàn tay đặt trên bàn của Phương Khải chậm chậm siết chặt lại, từng đường gân xanh trên cánh tay nhô lên, hết như con thú dữ cố thủ.

“Thật ra lúc đó vốn không phải không có sự lựa chọn nào cả, nhưng vẫn anh vẫn chọn cách hương tan ngọc nát nhất. Anh cho rằng đây là anh hi sinh vì muốn tốt cho con bé, nhưng cả đời này con bé sẽ nhớ rõ rằng có người vì nó mà giết mẹ nó, vì nó mà phải vướng vào lao lý.....Anh có biết tại sao tôi dẫn con bé tới gặp anh không, anh có biết con bé phải trị liệu tâm lý biết bao nhiêu lần mới có thể cười với anh như hôm nay không?”

“Chuyện này không thể trách tôi được, là mẹ nó.....” Giọng nói của Phương Khải run rẩy.

“Là do mẹ con bé nổi điên, nhưng điều đầu tiên anh nghĩ đến lại là sử dụng bạo lực để ngăn cản bạo lực, cuối cùng, anh huỷ hoại mẹ con bé, cũng huỷ hoại luôn cả anh.....”

Phương Khải bỗng ngẩng đầu lên, nhìn cô chòng chọc, “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

“Để Tiểu Nghi biết chú Phương của nó không phải là người bị ma quỷ khống chế, bản thân anh cũng hối hận vì những chuyện mình làm, muốn bù đắp.....” Cô khẽ thò người lại gần, giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ, “”Hãy nói tất cả mọi chuyện cho tôi đi!”

Lúc Tô Nhiên Nhiên đi ra khỏi nhà tù thì Lục Á Minh đã đưa Tiểu Nghi về nhà trước, có để lại lời nhắn bảo cô có tiến triển gì thì lập tức đưa về Cục, còn ông sẽ nhanh chóng quay về giải quyết.

Ánh nắng trên đỉnh đầu bị áng mây cắt thành từng sợi nhỏ rải rác dưới chân, gió nóng ẩm phả hằm hập lên mặt, cô cứ nghĩ đi nghĩ lại câu nói cuối cùng của Phương Khải.

Một cái USB!

Phương Khải nói với cô, anh ta vẫn còn có một chỗ cất giấu một cái USB, bên trong ghi lại tất cả mọi thứ lúc anh ta ở trong tổ chức, những tài liệu đó chắc sẽ có ích với cô.

Có cái USB đó, cộng thêm lời khai của Phương Khải, mọi thứ cô cố gắng cuối cùng cũng có thể tra được manh mối.

Cô lấy điện thoại ra, trong lúc đang lưỡng lự bấm số điện thoại ấy thì trước mắt bỗng hiện ra đôi mắt mệt mỏi của Tô Lâm Đình, ông nói: “Tại sao con không thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra chứ?”

Cô siết chặt điện thoại, trái tim bỗng đau đớn.....

Con xin lỗi bố.....Nhưng con thật sự không được.....

Cô dùng mu bàn tay lau nước mắt, đang định gọi điện thoại thì lại nhận được một tin nhắn WeChat, mở ra thì mới biết đó là của Phan Duy.

Đó là một tệp tin hình ảnh, trong lòng cô bỗng hơi bất an, vội vàng mở ra xem: Nền của tấm hình tối tăm, có thể thấy được cửa của nhà kho đông lạnh, Tần Duyệt thì đứng dưới bóng cây, anh hơi cong người nhìn xung quanh. Mà sau lưng anh thì có một bóng đen đang đứng, trong tay là một con dao loé sáng.....

Tô Nhiên Nhiên xem xong thì trong lòng run rẩy, cô gần như sắp hét lên thành tiếng, sau đó điện thoại nhanh chóng vang lên, giọng nói của Phan Duy xa cách và lạnh lùng: “Lấy được thứ cô muốn chưa?”

Cô siết chặt điện thoại nhìn xung quanh, “Anh ở đâu?”

“Tôi đang nhìn cô.....” Bên đầu dây kia truyền đến tiếng cười ngẩn, “Không muốn Tần Duyệt chết thì không được nói với ai chuyện vừa rồi cô biết. Tiếp đó.....Tự mình đi tới đó, tôi sẽ thả cậu ta ra.”

Điện thoại đột ngột bị cắt ngang, bầu trời dần tối sầm lại, Tô Nhiên Nhiên thần thờ đứng giữa bóng tối của thế giới, sau đó cô mới nhận ra cả người đổ đầy mồ hôi lạnh, bèn vội vàng gọi điện thoại cho Tần Duyệt, quả nhiên không có ai bắt máy.

Bây giờ không phải là lúc để bối rối, cô vội bắt một chiếc taxi rồi chạy tới địa chỉ trong trí nhớ kia, trái tim thì đập thình thịch, anh không thể xảy ra chuyện gì được, nhất định không thể xảy ra chuyện gì.....

Cuối cùng cô cũng chạy tới bên ngoài cửa của nhà kho đông lạnh, nhưng lại phát hiện cửa đã mở, khí lạnh bay ra, vốn chẳng nhìn thấy bóng người nào cả.....

Tô Nhiên Nhiên cảnh giác nhặt một thanh gỗ lên, vừa đi vào trong vừa kêu: “Tần Duyệt? Anh có ở trong không?”

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng, một bóng đen chạy vụt vào, Tô Nhiên Nhiên lập tức xoay người lại rồi vội giơ thanh gỗ lên, chuẩn bị không quan tâm gì mà đánh xuống.

Ai ngờ, bóng đen kia lại mở miệng trước, “Tô Nhiên Nhiên?”

Đó là giọng nói của Tần Mộ, chẳng lẽ anh ấy hợp tác với bọn họ ra tay với em trai mình?

Tô Nhiên Nhiên còn chưa kịp tức giận thì đã nghe Tần Mộ hỏi tiếp: “Sao em lại ở đây? Tần Duyệt bị sao thế?”

Cô bỗng phản ứng lại, có lẽ anh ấy cũng nhận được tấm hình ấy, hai người tới đây với cùng một mục đích...

Nhưng tại sao chỉ có hai người họ, Tần Duyệt trong hình đâu?

Cô đột nhiên mở to đôi mắt, dường như đã hiểu được gì đó, bèn vội vàng kéo tay anh ấy đi, “Đi nhanh! Tần Duyệt không ở đây.”

Tần Mộ cau mày, anh ấy còn chưa hiểu chuyện gì thì cửa đằng sau bỗng đóng “rầm” lại, sau đó một cái lưới từ trên rơi xuống, nhốt chặt hai người trong đó.....

BÀI KIỂM TRA CỦA TẦN DUYỆT

Trong bóng tối, tiếng thở dốc, tiếng cửa sắt và dây xích sắt, đôi giày da đập ‘rầm rầm’ lên mặt đất.....Cổ người kéo cô về trước, đầu cô rất đau, trên người lại bủn rủn đến mức vô lực.

Hai mí mắt cứ dúi lại với nhau, cô cố gắng mở to mắt ra, rốt cuộc cũng nhìn thấy một tia sáng le lói trong bóng tối, vàng sáng dần được mở rộng ra, một hình dáng càng trở nên rõ ràng.....

“Đây là đâu?”

Tô Nhiên Nhiên ngồi dậy, bởi vì vùng vẫy mà cổ tay bị dây thừng ma sát làm đau đớn.

Phan Duy quay đầu lại nhìn cô một cái, hần đi tới nơi lỏng sợi dây thừng ra cho cô, “Tốt hơn hết là bây giờ em đừng có cử động, tôi không muốn khiến em bị thương đâu.”

Cô theo bản năng mà rụt người lại, ánh mắt lướt qua vai hần mà quan sát cả căn phòng: Khoảng chừng 20 đến 30m2, tường bong tróc thành từng mảng, góc bàn ghế bị mốc meo hết lên, hình như đây là một văn phòng đã bỏ hoang đã lâu.

“Chúng ta vẫn còn ở trong nhà kho đông lạnh ban đầu.”

Phan Duy di chuyển cơ thể để Tô Nhiên Nhiên có thể nhìn thấy cửa kính lớn đằng sau, thấy rõ các cơ quan nội tạng và mô người bị đóng băng ở kho lạnh bên kia.

“Không thể nào!” Tô Nhiên Nhiên không thể tin mà mở to đôi mắt, lúc này khi cô đến rõ ràng không có những thứ này, hơn nữa, họ đã từng kiểm tra nhà kho đông lạnh này rồi, vốn không phát hiện ra căn phòng này.

“Bởi vì nhà kho đông lạnh này vốn có hai tầng.”

Một giọng nói khác từ bên cạnh truyền đến, sắc mặt Tần Mộ trắng bệch, cổ áo sơ mi bị mở bung ra, đầu dựa vào góc tường, anh ấy cười khổ giải thích với cô.

Lúc trước là do anh ấy chọn chỗ này, bởi vì nhà kho đông lạnh này được thiết kế đặc biệt thành hai tầng trong ngoài, mặt bên trong được giấu trong cánh cửa bí mật, rất kín đáo, cho dù có bị cảnh sát phát hiện thì cũng có thể che giấu hoàn hảo.

Bây giờ thì hay rồi, đúng là một thuyết minh hoàn hảo cho việc mua dây buộc mình.....

“Khó trách.....”

Tô Nhiên Nhiên bỗng hiểu ra, khó trách lúc trước bọn họ không tìm được gì cả, hơn nữa cũng không tìm được dấu vết di dời đồ vật, hoá ra những nội tạng đó chẳng bị đưa đi đâu mà là được giấu ở bên trong.

Việc này còn tồi tệ hơn nữa, cho dù có người biết bọn họ tới nhà kho đông lạnh thì cũng chỉ tìm kiếm bên ngoài thôi, sau đó sẽ tưởng rằng bọn họ đã di chuyển đi, vốn sẽ chẳng có ai nghĩ bọn họ sẽ giấu bên trong.

Cô nghi ngờ nhìn về phía Tần Mộ cũng đang bị trói: “Tại sao hắn phải bắt anh? Không phải hai người cùng phe sao?”

Tần Mộ nhún vai, vẻ mặt vô tội: Anh con mẹ nó biết được thì tốt rồi.

Vì thế, hai tầm mắt nghi ngờ cùng nhìn về phía Phan Duy: Rốt cuộc hắn muốn làm gì đây?

Phan Duy rót ly nước đặt trước mặt hai người, cười yếu ớt: “Tôi muốn một số tiền khổng lồ, nghĩ tới nghĩ lui, trong số những người mà tôi quen thì chỉ có Tần tổng là khá đáng tiền thôi.”

“Tần Duyệt đâu?” Tần Mộ hỏi.

“Yên tâm đi, cậu ta không sao cả, tôi sẽ giữ cậu ta lại để giúp tao kiếm tiền.”

“Vậy tấm hình.....” Tần Mộ vẫn không hiểu.

“Là hình ghép.....”

Tô Nhiên Nhiên dùng mũi chân khều ly nước lại, sau đó khó khăn dùng tay bị trói lấy ly nước.

Trong khoảnh khắc cô nhìn thấy Tần Mộ thì đã vỡ lẽ, tấm hình được Phan Duy chụp lên Tần Duyệt vào tối hôm đó, sau đó photoshop lại thành kiểu lên tấn công rồi gửi cho cô và Tần Mộ. Chỉ trách hai người quan tâm quá nên bị hoảng loạn, vì vậy mới tưởng rằng Tần Duyệt ở trong tay bọn họ, thế là vội vã dâng mình tới cửa.

Phan Duy tốt bụng đặt ly nước vào trong tay cô, “Đúng vậy, dù sao tôi cũng phải giữ lại tên ngu dốt giúp tôi làm việc chứ, hai người đều ở đây thì tôi cũng chẳng sợ cậu ta không nghe lời.”

Cùng lúc đó, chuyện Tần Mộ mất tích và Tần Nam Tùng bệnh nặng đã được truyền ra ngoài, tin tức tập đoàn Tần thị như rắn mất đầu lập tức lan truyền nhanh chóng.....

Vô số phóng viên đứng bu quanh cổng biệt thự nhà họ Tần, tiếng chất vấn, tiếng xì xào bàn tán như thủy triều muốn xô ngã cổng mà ủa vào.

Bà Tần khóc đến nỗi sắp ngất, Tần Duyệt ngậm điều thuốc lá đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng anh hạ quyết tâm chạy vọt ra ngoài cửa, đứng trước biết bao nhiêu là ống kính, nói: “2 giờ chiều nay, tôi sẽ mở cuộc họp báo và trả lời tất cả câu hỏi của mọi người ở khách sạn InterContinental, còn bây giờ.....” Anh cau mày, giơ tay lên: “Cút hết ra khỏi nhà tôi!”

Sau cùng, cả đám phóng viên xô đẩy nhau giải tán, Tần Duyệt vào nhà dặn dò bà Tần vài câu, sau đó gọi xe đi thẳng đến Tần thị.

Anh triệu tập tất cả nhóm cổ đông đến mở họp đến tận mấy tiếng liền, giữa cuộc họp có mấy lần truyền ra tiếng thương lượng, quát tháo từ trong phòng hội nghị, lúc thư ký vào trong đổi cà phê thì thấy sếp Tần nhỏ luôn kiêu ngạo đang ăn nói khép nép như cầu xin nhóm cổ đông điều gì đó.....

2 giờ chiều, cả đám truyền thông chen chúc đầy trong phòng hội nghị của khách sạn InterContinental, Tần Duyệt dẫn nhóm cổ đông bước lên bục, anh liếc mắt nhìn một lượt bên dưới, “Hôm nay mời mọi người tới đây là muốn thông báo một vài tin tức. Bởi vì lý do sức khoẻ nên bố tôi Tần Nam Tùng sẽ tạm thời từ chức chủ tịch của tập đoàn Tần thị. Còn anh trai tôi là Tần Mộ, hiện đang đàm phán một dự án hợp tác quan trọng ở nước ngoài, vì vậy tôi sẽ tạm thời giữ chức vụ chủ tịch và lo liệu hết mọi việc của tập đoàn Tần thị. Tuy rằng tôi còn non kinh nghiệm, nhưng cũng may có nhóm chú bác lớn tuổi dẫn dắt, xin mọi người cứ yên tâm rằng Tần thị sẽ tiếp tục hoạt động như bình thường cho đến khi anh trai Tần Mộ của tôi trở về. Cũng xin các anh chị truyền thông giơ cao đánh khẽ, cùng chúng tôi vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Tiếp đó, anh đứng lên, cúi đầu thật sâu trước mặt mọi người bên dưới, lúc ngẩng đầu lên thì khuôn mặt luôn bất cần đời nay đã hiện lên nét trầm tĩnh.

Dưới sân khấu lập tức xôn xao, rất nhiều phóng viên gấp gáp muốn đứng lên đặt câu hỏi, còn Tần Duyệt thì vẫn nhẫn nại trả lời từng câu hỏi hoặc giao cho nhóm cổ đông bên cạnh trả lời, nửa tiếng sau, anh đứng lên tuyên bố kết thúc cuộc họp báo.

Sau cuộc họp báo, cổ phiếu của Tần thị giảm mạnh, nhưng ít ra thì Tần Duyệt đã dùng hết mọi cách để trấn an mấy cổ đông quan trọng, cùng anh diễn một màn kịch trước mặt truyền thông, cứu vãn một cuộc khủng hoảng sắp bùng nổ.

Tận cho đến khi trời tối, Tần Duyệt mới lê thân xác mệt mỏi về tới nhà, anh ném áo vest vắt trên vai xuống đất, lại kéo lỏng cà vạt ra, ngửa mặt ngã ngời xuống sofa, anh nhắm nghiền đôi mắt rồi xoa giữa hai hàng mày.

Lỗ Trí Thâm kêu “chít chít” nhảy phắt lên người anh, dường như đang dỗ dành mà cọ tới cọ lui trên cánh tay anh, lúc này Tần Duyệt mới cảm thấy mũi cay cay, anh ôm nó bằng một tay rồi vùi đôi mắt đỏ ngầu vào nhúm lông trên cổ của nó.

Cả ngày nay anh bận rộn xử lý những trở ngại của Tần thị, vốn không dám suy nghĩ tới sự an toàn của hai người họ, có quá nhiều chuyện đang chờ anh đi giải quyết, tuyệt đối không có chỗ cho sự yếu đuối và hoảng loạn được.

Nhưng tận cho đến giờ phút này, một mình anh ngồi trong căn phòng tối tăm, chỉ có thể dựa vào Lỗ Trí Thâm để tìm kiếm sự ấm áp, anh cố chịu sự sợ hãi cả ngày nay, cuối cùng cũng có thể trào ra khỏi cổ họng của mình.

“Nhiên Nhiên, em có khoẻ không? Không có em, anh sắp chịu không nổi nữa rồi.....”

Lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, cổ tay đang ôm Lỗ Trí Thâm của anh run lên, vội vàng nghe máy, giọng nói run rẩy: “Alo.”

“Ồ tao muốn đã chuẩn bị xong chưa?”

Anh ngồi bật dậy, ánh mắt trong bóng tối sáng quắc, “Tao muốn nghe giọng của cô ấy.”

Phan Duy lương lự trong giây lát, sau đó hắn cầm điện thoại đi đến cạnh Tô Nhiên Nhiên, đưa mắt ý bảo cô không được nói bậy.

Tô Nhiên Nhiên thò mặt lại gần điện thoại, nghĩ đến anh ở đầu dây bên kia thì cô không kìm được mà giọng nói trở nên nghẹn ngào, “Tần Duyệt, em lạnh lắm.....”

Lòng Tần Duyệt bỗng co rút lại, đang định nói gì thì đầu dây bên kia đã đổi thành tiếng của Phan Duy: “Mày nghe được rồi, tiền và thuốc tao đều phải có, ngày mai giao dịch ở đường Tương Bắc. Nhớ kỹ, không được báo cảnh sát!”

Tần Duyệt nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng “Tút, tut”, anh giơ tay che đi đôi mắt đã ướt đẫm, sau đó anh rút điều thuốc ra và bật lửa lên: Tháng Tám ở Hân Thành, còn chỗ nào sẽ cảm thấy lạnh chứ.....

Phan Duy cắt điện thoại đi, ánh mắt nhìn Tô Nhiên Nhiên chòng chọc, sau đó cúi đầu thở dài: “Em nói nhiều quá.”

Tô Nhiên Nhiên cảm thấy sợ hãi dưới cái nhìn chòng chọc này, cô không kìm được mà rúc người ra sau, lại quay đầu không chịu khuất phục mà mím môi.

Phan Duy cứ nhìn cô như thế một lúc, hần đột ngột kẹp dưới nách cô, giả vờ như muốn kéo cô ra ngoài.....

Tần Mộ gấp gấp lết về trước nhưng không thể tháo được dây thừng trên người, anh ấy vội vàng lên tiếng: “Phan Duy, mày là một nhà khoa học chứ không phải tội phạm giết người, cũng không phải là cầm thú, tốt nhất là mày nên nhớ kỹ điều này!”

Phan Duy nghiêng người liếc mắt nhìn anh ấy nhưng bàn tay vẫn không hề dừng lại mà trực tiếp kéo Tô Nhiên Nhiên ra ngoài, Tần Mộ gấp gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người biến mất trong tầm mắt, anh ấy tức giận đến mức đá gãy một chân của cái bàn bên cạnh.

Tô Nhiên Nhiên xây xẩm mặt mày bị hần kéo lê tới bên cạnh cửa sắt, sau đó cô thấy hần kéo cửa sắt ra, rồi lại ném chìa khoá vào ngăn dưới cửa hộp sắt ngoài cửa.

Cô chỉ yên lặng ghi nhớ vị trí của chìa khoá, rồi đột ngột bị hần bế lên, ôm thẳng tới bên hòn đá ngoài nhà khó mới thả cô xuống.

Bởi vì chỗ này khá hẻo lánh, bây giờ lại là đêm khuya nên xung quanh cực kỳ yên tĩnh, bên đường chỉ có vài chiếc đèn đường bị hỏng, mấy con muỗi nhỏ xíu đang vờn quanh đèn dây tóc mờ. Hai người ngồi dưới tán cây, ánh trăng trên bầu trời bị che khuất nửa sáng nửa tối, nơi xa xa là ánh đèn neon chiếu rọi.

Phan Duy châm một điếu thuốc trong ánh đèn xa xăm ẩn giấu trong bóng đêm, hần khẽ nhả ra vài vòng khói thuốc, rồi bỗng quay đầu nhìn cô.

Ngón tay của Tô Nhiên Nhiên trong tích tắc trở nên lạnh lẽo, cô cố ý muốn làm dịu đi bầu không khí giữa hai người: “Tôi nhớ trước kia anh không hút thuốc lá.”

Phan Duy kẹp điếu thuốc, cười nói: “Có một số việc, thử một lần thì sẽ trở thành thói quen.”

“Anh làm gì với số tiền này? Rồi đi sao?”

Phan Duy khẽ khảm điều thuốc: “Theo kinh nghiệm của em, người đi đến đường cùng như tôi, ngoại trừ bỏ chạy ra thì còn có con đường nào khác sao?”

“Anh thật sự bằng lòng sống những ngày trốn chui trốn nhủi thế sao?”

Tô Nhiên Nhiên bỗng mềm lòng, Phan Duy là một thiên tài ở phương diện sinh vật học, là niềm tự hào của trường Y, hẳn vốn không nên trở thành thế này.

“Không bằng lòng, có điều cũng may, tôi còn có hi vọng cuối cùng.” Phan Duy híp mắt lại, hẳn nhìn làn khói xanh lơ lửng bay lên từ trên đầu ngón tay. trong mắt hiện lên ánh sáng xảo quyệt.

“Anh định mang T18 đi!” Tô Nhiên Nhiên bỗng sức hiểu ra.

“Đúng vậy, tôi đã gọi điện thoại cho thầy rồi, vì cô, ông ấy nhất định sẽ giao thuốc cho tôi.”

“Đã đến nước này rồi mà anh còn không định từ bỏ hay sao?”

“Tại sao tôi phải từ bỏ.....Tôi đã phải trả giá thế nào cho T18, bị Hàn Sâm lợi dụng, đẩy người bạn thân nhất của tôi vào trong phòng khí độc, trơ mắt nhìn mấy thứ kinh tởm xảy ra.....Thậm chí.....Tôi còn tự tay giết người!”

Phan Duy siết chặt điều thuốc trong tay, trên mặt là vẻ không cam lòng: “Mang T18 đi chính là hi vọng cuối cùng của tôi, tôi sẽ tìm một nơi để tiếp tục nghiên cứu, rồi một ngày nào đó, thầy sẽ phải cảm ơn tôi, mấy người cũng sẽ phải cảm ơn tôi.....”

“Anh điên rồi! T18 không nên được hoàn thành bởi một kẻ điên!” Tô Nhiên Nhiên quay đầu đi, trên mặt hiện rõ vẻ ghê tởm.

Vẻ mặt Phan Duy đột ngột thay đổi, hẳn bỗng ném điều thuốc xuống đất, rồi cúi đầu cười giễu: “Thật ra có chuyện này, tôi không biết có nên nói với em hay không. Khi đó tôi nói thích em là thật.....”

Hắn đột nhiên bóp chặt cằm cô: “Em đoán xem, hai ta lâu như thế còn chưa quay lại, Tần Mộ sẽ cảm thấy hai ta đang làm gì nhỉ?”

MUỐN LÀM NGƯỜI XẤU THÌ CŨNG KHÔNG THỂ HOÀN TOÀN LÀM ĐƯỢC

Phan Duy giữ chặt cầm của cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn, những vì sao thưa thớt đâm thẳng vào hai con ngươi lạnh nhạt kia, không hề có chút kích động nào.

“Phan Duy, cho dù anh có điên thì cũng không làm nổi một tên cầm thú đâu.”

Cô vốn chẳng sợ hắn, bởi vì cô quá hiểu con người hắn. Đã nhiều năm đam mê học thuật, nuôi dưỡng thành một người thanh cao từ trong xương cốt thể này, hắn sẽ không làm ra mấy chuyện điên rồ, ít nhất là với cô.

Phan Duy thất vọng buông cầm cô ra, lại móc ra điều thuốc rồi châm lửa, nghiêng người dựa vào thân cây, “Đúng vậy, con người của tôi, muốn làm người xấu thì cũng không thể hoàn toàn làm được, đúng là nhàm chán!”

Hắn nhìn chăm chăm Mặt trăng hình lưỡi liềm trên bầu trời, giơ tay vẫy tan làn khói trắng trước mặt, cứ như muốn nhìn cảnh tượng này rõ hơn chút, “Đã lâu rồi chưa ngắm trăng, cũng không biết sau này có cơ hội hay không.....”

Câu nói tiếp theo trở nên rất nhẹ, hệt như một tiếng thở dài, từ từ bay vào trong bóng đêm.....

Tô Nhiên Nhiên nhận thấy có điều gì mờ ám trong câu nói của hắn, tóm lại là rất kỳ lạ, nhưng cô cũng lười suy nghĩ mà chỉ gác đầu lên đầu gối, mệt mỏi hỏi: “Khi nào chúng ta quay lại, anh không sợ bị phát hiện nếu ở lâu hả?”

Phan Duy cắn điều thuốc, cười nói: “Yên tâm đi, ở đây chẳng có ai cả đâu. Còn nữa, Tần Mộ biết tôi có ý với em, hai ta càng ở lâu thì anh ta sẽ càng suy nghĩ miên man thôi.”

Tô Nhiên Nhiên nghiêng đầu sang một góc độ thoải mái hơn, “Cho dù anh ấy có hiểu lầm gì thì Tần Duyệt sẽ không quan tâm đâu.”

“Em cứ tin tưởng cậu ta như thế sao, dù gì cậu ta cũng là một thằng đàn ông.....”

“Anh ấy là người đàn ông của tôi.” Tô Nhiên Nhiên tự tin nói câu này, sau đó lại nghiêng đầu đi, không muốn nói đến đề tài này nữa.

Phan Duy bỗng bị tọng một mồm thức ăn chó, thuốc lá tràn vào họng đều là cay đắng, hắn dứt khoát không nói nữa, chỉ dùng cánh tay gối đầu, tiếp tục ngơ ngẩn nhìn ánh trăng.

Xung quanh đầy yên lặng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng vo ve của mấy con muỗi, Tô Nhiên Nhiên nghe hồi lâu thì không nhin được mà ngáp một cái, mí mắt cũng dần dần nhú lại, cầm thì bắt đầu tụt xuống.....

Phan Duy quay đầu lại, phát hiện góc áo của cô đã bị sương đêm làm ướt, hắn đang lo lắng không biết hơi lạnh có thể thấm vào trong không thì nghe Tô Nhiên Nhiên khẽ hắt xì một cái. Hắn cảm thấy mình chính là tên bắt cóc bị thảm nhất trên đời, còn phải lo lắng cho vấn đề sức khỏe của con tin nữa, thế là dập tắt điều thuốc, nhẹ đi sang dịch người cô vào trong.

Tần Mộ chờ đợi đến thần trí sợ hãi, vừa nhìn thấy Phan Duy cũng Tô Nhiên Nhiên không rõ trời đất vào thì vội xoa người hét to: “Mày làm gì em ấy rồi?”

Phan Duy giơ tay lên “suyt” một tiếng, sau đó cởi áo ngoài trải trên đất, rồi đặt Tô Nhiên Nhiên đang ngủ xuống, chỗ này không có nệm chăn, chỉ có thể miễn cưỡng qua đêm như thế, may mà bây giờ là mùa hè, trên mặt đất cũng không lạnh lắm.

Tần Mộ cau mày nhìn hắn bận bịu cả nửa ngày, muốn hỏi hắn gì đó nhưng vẫn không lên tiếng, ít nhất hiện tại có thể thấy hắn không có ác ý với Tô Nhiên Nhiên, nên anh ấy cũng không nói nhiều, mất công lại chọc hắn xù lông lên. Anh ấy sợ hãi cả đêm nên cũng mệt mỏi, vì vậy cũng dần nhắm mắt chìm vào trong giấc ngủ.

Một đêm sợ hãi nhưng may không có nguy hiểm gì cứ thế trôi qua, ngày hôm sau, lúc Tần Mộ mơ màng tỉnh lại thì phát hiện Tô Nhiên Nhiên đang ngơ ngẩn dựa đầu vào tường, cô nghe thấy tiếng động thì chỉ nhàn nhạt nhìn sang, “Hắn đi ra ngoài rồi, đi lấy tiền.”

Tần Mộ thấy cô cầu chặt mày lại, cứ tưởng cô đang sợ hãi nên nhẹ giọng an ủi: “Anh thấy Phan Duy cũng không phải kẻ điên gì, hắn lấy tiền rồi thì chắc hai tụi mình cũng được thả ra thôi.”

Tô Nhiên Nhiên không tiếp lời, ánh mắt suy tư nhìn chăm chăm vào nơi nào đó, hồi lâu cô mới mở miệng: “Anh có cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng không.....”

Cùng lúc đó, Tần Duyệt đang lái xe như bay đến địa điểm đã hẹn, hàng ghế sau có đặt một chiếc túi lớn, anh nhìn Tô Lâm Đình ngồi ở ghế phụ đang ôm chặt một cái hộp, an ủi: “Chú yên tâm, Nhiên Nhiên sẽ không sao đâu.”

Tô Nhiên Nhiên vượt ải đường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng trong lòng lại rối bời căng thẳng: Có thể nào thì ông cũng thể tin rằng Phan Duy lại bắt cóc Tô Nhiên Nhiên tới đe dọa ông.

Nhớ đến đứa con gái đã mất tích cả đêm qua, bây giờ vẫn còn chưa rõ sống chết thế nào, sự sợ hãi, khó chịu và hối hận.....như tắc nghẽn trong lồng ngực, lúc này ông mới hiểu được mấy năm qua mình đã làm chuyện ngu ngốc: Cho dù đạt được bao nhiêu thành tựu và ánh hào quang, nhưng sao có thể so sánh với đứa con gái sống từ nhỏ đến lớn với ông.

Tần Duyệt ít nhiều gì cũng hiểu được tâm trạng bây giờ của ông ấy, vì thế anh cũng rất thức thời mà không làm phiền, trong lòng anh còn nghĩ đến một chuyện khác quan trọng hơn.

Anh giả vờ lơ đãng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, cách mấy cái xe, quả nhiên anh thấy được đám người của Lục Á Minh đi theo phía sau. Lúc này, đội nhỏ do Lục Á Minh cử đi chắc cũng đã đến nhà kho đông lạnh rồi, lúc Phan Duy rời khỏi nơi đó đến chỗ giao dịch thì chính là thời cơ giải cứu tốt nhất.

Tiếp theo, họ chỉ cần Tổ Chuyên Án gửi tin tức tới, sau khi xác nhận Tô Nhiên Nhiên an toàn thì

đội do Lục Á Minh dẫn dắt sẽ xuất hiện bắt Phan Duy, họ đã tập đi tập lại toàn bộ quá trình này suốt đêm, nhưng nếu chưa đến phút cuối cùng thì không một ai có thể đảm bảo rằng sẽ không có sự cố gì phát sinh.

Nếu thật sự xảy ra sự cố, anh có thể chịu được hậu quả khủng khiếp ấy không.....

Nghĩ đến đây, tay cầm lái của anh run rẩy: “Nhiên Nhiên, anh trai, hai người nhất định không thể có chuyện gì!”

Trong chốc lát, xe đã chạy đến địa điểm giao dịch đã hẹn với Phan Duy, đây là một quán cà phê ngoài trời ở trên núi, nhân viên quán cà phê đã được Lục Á Minh đổi thành cảnh sát, Phan Duy đeo kính râm ngồi trước một bàn, có vẻ như không hề lo lắng về việc bị lộ tung tích.

Tần Duyệt xuống xe, anh và Tô Lâm Đình cùng đi về trước, ném cái túi trong tay xuống trước mặt hẳn: “Thứ mày muốn ở đây, người đâu rồi?”

Phan Duy chậm chậm tháo kính râm xuống, nói với Tô Lâm Đình: “Thật, đồ của thầy đâu?”

“Cậu có mặt mũi gọi tôi một tiếng thầy ư!” Tô Lâm Đình giận dữ lườm hẳn, đẩy cái hộp trong tay sang, run rẩy nói: “T18 ở đây, đừng.....Đừng tổn thương con bé.”

Phan Duy nhìn gương mặt đã già nua của ông, có hơi không đành lòng mà quay đầu đi: “Thầy yên tâm, miễn là em có thể an toàn rời khỏi thì em nhất định sẽ thả họ ra.”

“Tiếp theo mày định làm gì, ra nước ngoài sao?” Tần Duyệt nghe thấy trong tai nghe truyền đến tin tức, vì thế cố gắng kéo dài thời gian.

“Đã đến lúc cũng nên kết thúc rồi.....”

Phan Duy cũng không vội vã rời khỏi, chỉ dựa mạnh người vào lưng ghế, không đầu không đuôi nói.

Tần Duyệt cảm thấy biểu cảm của hẳn có hơi không đúng, hơn nữa, từ đầu đến cuối hẳn vốn không thèm nhìn cái túi tiền kia, lúc này, trong tai nghe truyền đến tiếng sốt ruột của Lục Á Minh: “Không có gì trong nhà kho đông lạnh cả, còn nữa, hình như bên cạnh có dấu vết của thuốc nổ.”

Trái tim Tần Duyệt bỗng lệch nhịp, anh đứng lên, chỉ vào Phan Duy và hét lớn: “Rốt cuộc mày muốn làm gì với họ?”

Phan Duy ngược mắt lên, nở một nụ cười bí hiểm: “Dù sao tao cũng đã làm nhiều chuyện vậy rồi, thêm hai mạng người nữa thì cũng chẳng sao. Nếu muốn trách thì phải trách anh trai mày không chịu đi đúng hướng!”

Tần Duyệt giật mình, còn chưa nghĩ kỹ ẩn ý trong câu này thì Tô Lâm Đình đã nhào đến, siết chặt cổ áo của hẳn, gần như là khóc ré lên: “Trả Tô Nhiên Nhiên lại cho tôi, xin cậu đấy!”

Phan Duy không dám nhìn thẳng ông, chỉ cắn răng hất tay ông ra, “Thầy, em rất xin lỗi! Nhưng em thật sự rất cần T18, thầy cứ yên tâm giao nó cho em.”

Sau đó hắn đứng dậy, xách cái hộp và túi tiền rồi vội vã đi xuống dưới chân núi.

Đội viên trong Tổ Chuyên Án đang mai phục xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, chưa nhận được tin tức xác nhận con tin an toàn, không ai dám tùy tiện đi can thiệp lại.

Đúng lúc này, nơi xa xa bỗng truyền đến tiếng âm vang, hình như là tiếng nổ mạnh.....

Tần Duyệt chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, cả người vô lực ngã gục xuống trên ghế, lúc này, Lục Á Minh dẫn người bao vây xung quanh, giọng sùng hô lên: “Phan Duy, anh đã bị bắt!”

Phan Duy dừng bước, trên mặt lộ ra một nụ cười giải thoát, hắn nhẹ thở hắt ra, nói với bản thân: “Cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Lúc bấy giờ, một đội viên chạy đến bên cạnh Tần Duyệt, kích động đưa điện thoại cho anh, Tần Duyệt sờ sờ đặt điện thoại bên tai, chỉ nghe thấy giọng nói run rẩy của Tô Nhiên Nhiên: “Tụi em không sao hết, anh đừng để Phan Duy chết, hắn muốn kết liễu đây.”

Tần Duyệt ngẩng đầu lên, cuối cùng tất cả nghi ngờ xoay vòng trong đầu anh khi này đã có lời giải.....

Bỗng nhiên, Phan Duy xoay người, một tay bảo vệ hộp T18 ở sau lưng, một tay giả vờ luồn vào trong ngực như muốn lấy gì đó, Lục Á Minh nheo mắt lại, nhanh chóng quyết định bóp cò.....

CHƯƠNG CUỐI

Tiếng xe cứu thương inh ỏi vang lên bên tai, cánh cửa mở ra rồi đóng lại, tiếng ồn ào bao trùm trong không khí nóng bức ủa vào phòng cấp cứu, Tần Duyệt sốt ruột tìm kiếm trong đám đông, cuối cùng cũng thấy được Tô Nhiên Nhiên đi ra khỏi phòng khám.

Cô cúi đầu ôm ngực, tóc tai bù xù xoã trên trán, gương mặt nhợt nhạt đầy mệt mỏi, nhưng quần áo thì vẫn sạch sẽ, không có vết máu cũng không bị thương.

Tần Duyệt thở phào một hơi, chạy ào đến kéo cô vào trong lòng, rồi vùi đầu vào tóc cô, cổ họng như bị mùi thuốc sát trùng nồng nặc làm sặc khiến nước mắt không kìm được mà tuôn trào.

Tô Nhiên Nhiên bị anh ôm chặt đến không thở nổi, cô cố gắng duỗi tay ra ôm lấy vai anh, nhón chân lên dựa vào anh thật chặt, không chừa chút khe hở nào.

Anh tham lam mùi hương trên cổ cô, sau đó cúi đầu hôn lên môi và mắt cô.....Giống như muốn xác minh rằng cô thật sự đang ở đây, biết bao lời nói vẫn còn mắc nghẹn trong lòng, cuối cùng anh chỉ thì thào: “Em không sao là tốt rồi.....Không sao là tốt rồi.....”

Lúc này, anh cảm thấy như có cơn gió lạnh lẽo lùa tới, Tần Mộ đen mặt đứng sau lưng anh, không nhìn được mà bùng nổ: “Thằng nhóc khốn khiếp, mạng của anh trai chú không đáng giá hả!”

Tần Duyệt nghiêng đầu, khinh thường liếc mắt một cái: “Vợ chồng son bọn em đoàn tụ, anh quấy rối gì đây!”

Tần Mộ tức điên: Ông đây cũng đại nạn không chết, sao không ai đoàn tụ với ông chứ?

Tô Nhiên Nhiên dựa vào người anh, không kìm được mà bật cười, cô quay đầu thoáng nhìn Tô Lâm Đình đứng cách đó không xa, ngón tay xoắn xuýt dáo dác nhìn về phía này, lúc tiếp xúc với ánh mắt của cô thì vội quay đầu đi.

Cảm giác chua xót không nói nên lời bỗng trào dâng, Tô Nhiên Nhiên ra khỏi trong lòng Tần Duyệt, cô bước tới gần ông nhưng lại không biết nói gì, chỉ nói: “Phan Duy sao rồi ạ?”

Ánh mắt Tô Lâm Đình buồn bã, nhớ tới Phan Duy nằm trên mặt đất sỏi đá, yếu ớt cười nhìn cô, giọng nói thỏ thẻ chỉ hai người có thể nghe thấy: “Chuyện này do em mà ra thì nên kết thúc từ chỗ em.....Thầy ơi, việc còn lại, nhờ hết vào thầy.....”

Ông ngồi sõng soài trên băng ghế dựa ở hành lang, ngửa đầu nhìn chòng chọc vào chiếc đèn tròn toả ra ánh sáng màu trắng bi thảm trên trần nhà, tự hỏi: Sao mọi thứ lại trở nên thế này.....

“Yên tâm đi, cậu ta không chết được.....”

Lục Á Minh đi ra khỏi phòng bệnh, vuốt tay áo, cười nói: “Tôi làm đội trưởng đội cảnh sát hình

sự nhiều năm như thế, ngay cả chuyện này còn không rõ sao? Sao có thể bắn trúng điểm chí mạng của cậu ta được chứ.”

Tô Lâm Đình bỗng ngồi thẳng dậy, áy náy trong lòng rồi cuộc cũng giảm bớt đi.

Tô Nhiên Nhiên nhìn chăm chăm vào chồng giấy trong tay của Lục Á Minh và hỏi: “Đã lấy xong khẩu cung rồi sao ạ?”

“Lấy xong rồi, cậu ta kể một câu chuyện, là một câu chuyện không có một tí sai sót nào cả.”

Tô Nhiên Nhiên mở sổ ghi chép ra, lời khai bên trong cũng không khác so với suy đoán của cô là bao.

Căn cứ vào lời khai của Phan Duy: Là do hãn sốt ruột muốn thành công, hi vọng có thể nhanh chóng đưa T18 vào sử dụng, vì vậy cũng không màng sự phản đối của người thầy là Tô Lâm Đình mà lén thành lập tổ chức JM. Sau đó, hãn và người đồng nghiệp Sầm Vĩ cùng nhau lợi dụng tổ chức này để tiến hành thí nghiệm T18 trên cơ thể người.

Mà Tần thị lại tài trợ trong tình huống không rõ mọi chuyện thế nào, sau đó, sự việc dần bại lộ, trong lúc vô ý thì Tần Mộ đã phát hiện được sự thật, thế nên đã dứt khoát rút vốn đầu tư, còn định rũ bỏ hết thầy. Hãn hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho đến cùng, bèn dứt khoát bắt cóc Tần Mộ và con gái của Tô Lâm Đình, định liệu sau khi mọi chuyện thành công thì sẽ xoá sạch tất cả chứng cứ rồi cầm T18 và một khoản tiền chạy trốn ra nước ngoài.....

Vì để câu chuyện thêm hoàn hảo, hãn cẩn thận thiết kế toàn bộ chuyện bắt cóc, biến Tần Mộ và Tô Nhiên Nhiên thành nạn nhân, như vậy thì cảnh sát lần truyền thông sẽ không nghi ngờ hai người có liên quan đến vụ án này.

Tối hôm đó, hãn cố tình để Tô Nhiên Nhiên nhìn thấy chỗ cất chìa khoá phòng tối, lại tảng lờ như không chú ý đến lúc Tô Nhiên Nhiên giả vờ ngủ, đã đánh dấu ký hiệu ở chỗ đó.

Quả nhiên, sau khi Tổ Chuyên Án lục soát bên ngoài thì nhanh chóng tìm ra được ký hiệu do Tô Nhiên Nhiên để lại, sau đó tìm thấy cánh cửa bí mật và cứu thoát hai người.

Lúc mọi người rời khỏi nhà kho đông lạnh thì cũng là lúc quả bom khởi động, hãn còn đặc biệt chọn quả bom có phạm vi sát thương nhỏ nhất, vì để cả vở kịch trở nên thêm chân thật, hoàn toàn rửa sạch sự nghi ngờ vào hai người.

Sau khi nghe hết nội dung lời khai, trong lúc nhất thời, không ai nói chuyện. Ai cũng không nghĩ tới người nằm bên trong kia, thế mà lại can đảm tự nhận hết mọi trách nhiệm như vậy, để lại cho họ một cơ hội.

Lục Á Minh rút ra điều thuốc và gõ vào lòng bàn tay, ông ngậm điều thuốc miệng rồi đi đến bên cạnh Tô Lâm Đình, sau đó vỗ vai ông ấy, cười nói: “Giáo sư Tô, ông quả nhiên dạy ra một người học trò tốt.....”

Sau đó, ông bảo hai đội viên canh gác trước phòng bệnh của Phan Duy, rồi cùng đi ra ngoài với đội lấy lời khai, lúc đi ngang qua Tô Nhiên Nhiên, ông nói: “Cháu nghỉ ngơi tốt thì quay về Cục, trong Cục cũng không thể không có cháu.....”

Tô Nhiên Nhiên hốt hoảng gật đầu, ông ấy cười, bóng dáng rời đi có vẻ rất tiêu sái: Không có chứng cứ mới, tất cả chỉ có thể dừng tại đây.

“Nhiên Nhiên, con ra ngoài với bố một chút được không?”

Trong không gian yên lặng, Tô Lâm Đình ngược mắt lên, trong mắt là sự mong chờ bất an.

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ một lát, cuối cùng không đành lòng từ chối, đôi tay nhét vào trong túi, mặt không biểu cảm đi theo ông ra ngoài.

Có một đường rợp bóng cây xanh bên ngoài bệnh viện, lá cây xanh xum xuê được nhuộm màu vàng, bị gió thổi như muốn rơi rụng.

Tô Lâm Đình giẫm lên những chiếc lá xơ xác rơi đầy đất, “Nhiên Nhiên, con có còn nhớ không? Hồi con hơn 10 tuổi, vì muốn cứu một con mèo mà làm hư cái xe lăn của ông Tôn nhà kế bên, ông ấy không trách con nhưng con cứ nhất quyết phải chịu phạt, cứng đầu bắt bố phải đi bồi thường cho ông ấy. Con nói làm sai thì chính là đã sai, không thể viện cớ được.”

Tô Nhiên Nhiên không nói tiếp, trong lòng lại như đoán được ẩn ý của ông.

Tô Lâm Đình cúi đầu, cười mỉa: “Con chỉ mới hơn 10 tuổi thôi mà đã hiểu chuyện rồi, thế mà tới tận bây giờ bố mới nghĩ thông suốt được.” Ông nhìn những đám mây trong chiều hoàng hôn, nhẹ giọng than một tiếng, “Hoá ra.....Mỗi người không thể làm chuyện sai trái được.”

Tô Nhiên Nhiên nhìn người bố như già hẳn sau một đêm, trái tim bỗng đau ê ẩm, lúc này, Tô Lâm Đình dừng bước, xoay người ôm cô vào lòng.

Sống mũi Tô Nhiên Nhiên cay cay, cách hai bố con họ sống chung với nhau luôn lạnh nhạt là thế, từ khi cô hiểu chuyện tới giờ thì không hề một lần nhõng nhẽo trong lòng bố như những đứa bé gái khác, chứ đừng nói gì đến được ông ôm chặt vào lòng.

Trước kia chưa từng có, sau này, cũng không bao giờ có.....

Tô Lâm Đình thở dài, khép hờ hai mắt lại, trầm giọng nói: “Bố xin lỗi, Nhiên Nhiên, bố không thể làm con tự hào, nhưng ít nhất, bố sẽ không thể để con tiếp tục thất vọng nữa.”

“Bố sẽ đến Cục cảnh sát tự thú, nếu đã làm chuyện sai trai, bố sẽ không để thằng nhóc ấy gánh trách nhiệm một mình.....”

Đây là câu nói cuối cùng mà Tô Lâm Đình nói với cô trước khi rời đi.

Độ ấm từ cái ôm của bố chợt mất đi, Tô Nhiên Nhiên siết chặt tay trong cơn gió lạnh, trong lòng là sự khó chịu không nói thành lời.

Lúc này, một cái ôm khác thay cô che chắn gió đêm, hơi thở của anh ấm áp che chở cho cô, “Đi thôi, chúng ta về nhà thôi.....”

Nước mắt cô cố nén vào trong cuối cùng cũng rơi xuống, cô vùi đầu vào lồng ngực anh, nhẹ

giọng nói, “Vâng, đưa em về đi anh.”

Một tháng sau, Tô Lâm Đình mặc đồng phục tù nhân đi vào phòng thăm hỏi, khi ông thấy người ngồi đối diện thì không kìm được mà cúi đầu cười:

“Hoá ra là bà sao.”

Tuy rằng Phương Lan đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng khi thấy cái cằm râu ria, tóc đã bạc đi hơn một nửa của ông thì không nhịn được mà quay đầu cố nuốt nước mắt vào trong, sau đó bà vuốt tóc, cũng nở nụ cười tươi, nói: “Dù gì cũng từng là vợ chồng với nhau, tôi không thể đến thăm ông được hay sao?”

Tô Lâm Đình kéo ghế ngồi xuống, biểu cảm thoái mái, an ủi bà: “Thật ra không sao cả, chỗ này tốt hơn so với tôi tưởng. Nghe nói còn cho tôi cơ hội lập công chuộc tội nữa, để tôi tiếp tục nghiên cứu dự án cho đất nước ở trong tù. Thật sự, chỉ cần để tôi có thể làm tiếp dự án này thì ở đâu cũng không quan trọng.”

Phương Lan ghen ngào gật đầu, không kìm được hỏi: “Vậy là T18 thật sự bị dừng lại vô thời hạn sao?”

“Đúng vậy.....” Tô Lâm Đình dựa vào lưng ghế, cảm khái nói, “Nhưng mà tôi tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ tìm được phương pháp thí nghiệm tốt hơn khiến T18 thành công.”

Phương Lan quyết định đổi một chủ đề khác vui vẻ hơn, “Phải rồi, người con rể kia của ông bây giờ chính là người thân tín trong giới kinh doanh đấy, ai cũng không nghĩ tới là một khi thằng bé cố gắng thì đúng là có thể chinh đồn Tần thị ra hình ra vẻ. Tôi thấy Nhiên Nhiên ở bên nó cũng rất vui vẻ, rất hay cười, không còn lạnh lùng bướng bỉnh như trước nữa. Phải rồi, đám cưới của hai đứa sẽ tổ chức vào tháng sau đấy.”

Bà ấy nói cả nửa ngày, Tô Lâm Đình vui vẻ nở nụ cười, lại thốn thức nói: “May thật, hai đứa không giống tôi và bà.”

“Đúng vậy.....May mà không giống tôi và ông.....” Phương Lan cúi đầu, trong mắt lại như phủ một lớp sương mù.

“Tiểu Lan, bà có thấy nực cười không, khi ấy tôi và bà đều có ước mơ riêng của mình, chả ai chịu nhường ai, khiến cho cả gia đình và tình yêu đều thất bại thê thảm, cuối cùng dẫn đến kết quả thế này.”

“Ông có hối hận không?”

Ánh mắt của Tô Lâm Đình mơ hồ, rồi lại nặng nề lắc đầu: “Mấy ngày nay tôi đã nghĩ thông suốt rồi, thật ra làm người cũng không nên chấp nhất quá, có lẽ cả đời này tôi cũng không thực hiện được những ước mơ đó, nhưng mà tôi đã cố gắng rồi, cho dù chỉ đẩy mục tiêu ấy về phía trước thì cũng là ý nghĩa của nghiên cứu khoa học mà tôi làm.”

Phương Lan yên lặng nhìn ông, bỗng rướn người về trước, nhẹ giọng nói: “Tô Lâm Đình, dù cho có trôi qua bao lâu thì trong lòng tôi, ông vẫn rất quyến rũ.”

Tô Lâm Đình sững sốt, sau đó cười ha ha, cười đến nỗi khoé mắt dần trở nên ươn ướt.....

Từ thời niên thiếu đến tuổi già, những thời gian ấy trôi qua thật vội vã, may mắn là em đã từng yêu tôi, may mắn là tôi vẫn còn rất yêu em.....

*

Sau một thời gian, thời tiết dần vào thu, trong Thị Cục, Lục Á Minh giữ góc cổ áo, nhận lấy bản báo cáo mà Tô Nhiên Nhiên đưa, sau khi xem xong thì khép mạnh lại, tán thưởng: “Cháu làm không tệ, hôm nay là Tết Trung thu, cháu đừng tăng ca nữa, về sớm ăn Tết đi.”

Tô Nhiên Nhiên cười với ông, sau đó quay lại văn phòng thay đồ làm việc ra, lại nhận được điện thoại của Tần Duyệt.

“Vợ à, hôm nay anh không thể đi đón em, anh ở nhà nấu một bàn đầy thức ăn đợi em, em nhất định phải về sớm đây nhé.....”

Anh nói anh ở nhà nấu ăn.....Tô Nhiên Nhiên nhớ lại mấy lần anh xuống bếp, lập tức trong lòng có dự cảm xấu, cô nhanh chóng cúp máy rồi vội chạy về nhà.

Vừa vào nhà, cô thấy Tần Duyệt đứng trong bếp, tay áo được xắn cao lên, đang luống cuống tay chân lấy đĩa cá từ trong lò nướng ra, còn tiện thể đập Lỗ Trí Thâm đang định nhảy lên bàn ăn vụng hai cái.

Lỗ Trí Thâm bất mãn ‘hừ’ hai tiếng, sau đó mỗi mắt chờ mong nhìn anh, còn tiện tay huých Alpha đang đi đến chỗ đĩa rau, ý là: Tao không ăn được thì mày cũng đừng mong ăn được!

Tần Duyệt đặt đĩa cá lên bàn, lườm hai đứa không tim không phổi kia, “Trước khi vợ tao về, không đứa nào được động vào!”

Tô Nhiên Nhiên cười lớn, lúc này Tần Duyệt mới biết là cô đã vào nhà, bèn vội vàng kéo cô ngồi vào trên ghế, tự hào nói: “Sao, lần này anh làm rất tốt đúng không?”

Tô Nhiên Nhiên nhìn một bàn ăn rất ra hình ra dáng, thật lòng khen ngợi: “Nhìn có vẻ rất ngon.”

Tần Duyệt cười tủm tỉm rót hai ly rượu, anh ngồi xuống đối diện cô, sau đó nếm thử các món ăn rồi làm ra vẻ say mê, “Tô Nhiên Nhiên, em tìm được một ông chồng lên được phòng khách, xuống được phòng bếp như anh, có phải thường lên vui vẻ hay không?”

Tô Nhiên Nhiên hạn hán lời, còn cố ý hòa theo, “Đúng vậy, lúc ngủ em còn không kìm được mà cười đến tỉnh nữa đấy.”

Ai ngờ anh chẳng biết xấu hổ mà cười xấu xa: “Khi nào cười đến tỉnh vậy, sao anh không biết nhờ, lần sau cười cho anh xem nhé.”

Tô Nhiên Nhiên lấy chiếc đĩa gỗ lên đầu anh, “Anh ăn cơm cho đàng hoàng đi, suốt ngày tự luyện.”

Tần Duyệt bĩu môi, lại thoáng nhìn Lỗ Trí Thâm vừa ăn vừa vui vẻ xem kịch thì hung dữ lườm nó

một cái, nhỏ giọng nói: “Cười cái rắm, ăn đàng hoàng đi, bằng không tao đập bây giờ.”

Lỗ Trí Thâm lập tức không cười nữa, vẻ mặt nghiêm túc gấp miếng thịt trong tay, trong lòng thì nói thầm: Hừ, chỉ biết bắt nạt mỗi nó thôi. Lần sau nó sẽ tìm bà chủ xử lý anh.

Tần Duyệt thấy hai người đã uống được nửa chai rượu, bèn nở nụ cười: “Hôm nay anh đi gặp bố.”

Bàn tay gấp đồ ăn của Tô Nhiên Nhiên khựng lại, chỉ nghe anh nói tiếp: “Ông ấy vẫn như thế, ngủ rất điềm tĩnh, bác sĩ nói rằng trên lý thuyết là không có hi vọng sẽ tỉnh lại. Anh đã bàn với anh trai rồi, nếu thật sự không có hi vọng nữa thì chỉ bằng cứ để ông yên tâm mà ra đi.”

Tô Nhiên Nhiên cúi đầu, trong lòng hơi khó chịu, nhưng Tần Duyệt lại cực kỳ bình thản: “Sinh lão bệnh tử, vốn dĩ không thể cưỡng cầu được, cho dù tội mình có không nữa thì cũng vô ích thôi. Anh đã đồng ý với ông rằng sẽ cùng anh trai vực dậy Tần thị, sẽ không để ông thất vọng nữa. Anh nghĩ, ông cũng có thể yên tâm mà ra đi.”

Còn những tiếc nuối và hối hận ấy, có lẽ chỉ có thể chôn trong lòng cả đời, sao có thể hoàn toàn không hối tiếc cả đời người được chứ.

Tô Nhiên Nhiên xoa đôi mắt, lại giơ ly lên chạm ly anh như an ủi, Lỗ Trí Thâm như hiểu gì đó, cũng giơ cái ly lên muốn rót rượu cho anh, Tần Duyệt bị nó chọc cười, nỗi bi thương trong lòng cũng nhạt nhòa đi bớt.

Ban đêm, Tô Nhiên Nhiên tắm rửa xong, thấy Tần Duyệt ngồi trên bàn làm việc không biết bận bịu gì, cô cũng tò mò nhòai người lại gần thì phát hiện anh viết từng chữ trên một cuốn vở: “Tết Trung thu đầu tiên với Tô Nhiên Nhiên.”

“Anh đang làm gì đấy?”

“Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ lưu lại từng ngày trôi qua với em, để sau này khi già còn kể cho cháu trai cháu gái của tội mình nghe.”

Tô Nhiên Nhiên buồn cười, “Đến lúc đó thì tội nó đều bận việc của mình, ai rảnh nghe ông già như anh nói chuyện chứ.”

“Tội nó dám!” Tần Duyệt nghiêm mặt, “Nếu ai dám không nghe thì anh sẽ lấy gậy gõ đầu nó ngay, phải rồi, gõ như gõ đầu của Lỗ Trí Thâm vậy đó.”

Lỗ Trí Thâm ngủ trong phòng bên cạnh vô thức hắt xì một cái, sau đó ôm chiếc chăn nhỏ của mình rồi ngủ tiếp.

Tần Duyệt kéo Tô Nhiên Nhiên xuống ngồi trên đùi mình, dùng cằm nhẹ vuốt ve mặt cô, “Anh muốn cho tội nó biết, anh và bà tội nó cùng nhau bước qua cả đời này thế nào.”

Tô Nhiên Nhiên cười, gác đầu lên vai anh, trong lòng hết sức mềm mại, cô bỗng lo lắng hỏi: “Lỡ như tội mình không sinh con được thì sao?”

Tần Duyệt nhướng mày, “Vậy thì làm thêm vài lần nữa, làm đến khi mang thai được thì thôi.”

Với cái tần suất này mà còn nhiều thêm vài lần nữa sao.....Tô Nhiên Nhiên cảm thấy chân mềm nhũn, bỗng hối hận vì câu nói vừa rồi của mình.

Nhưng Tần Duyệt nói là làm, đôi môi nóng bỏng lập tức đè lên môi cô, bàn tay to luồn vào trong lớp áo vừa nắn vừa xoa, khiến cô không chịu được mà phải xin tha.

Hai người quấn nhau hồi lâu, sau đó anh thì thầm bên tai cô: “Thật ra trước đây anh rất ghét ngày Tết.”

“Mỗi lần ăn Tết, anh đều bị bắt về nhà ăn cơm, không ai nói câu nào, cơm nước xong thì anh lại kiểm soát trốn đi, sau đó lại tìm mấy đứa bạn ra ngoài chơi bời.”

Những ngày ấy thật tẻ nhạt và trống rỗng, giống như không thể nhìn thấy điểm cuối, vì thế anh không ngừng tìm đến các loại kích thích, như thế để chứng minh bản thân vẫn còn tồn tại.

“Nhưng mà bây giờ thì khác, bây giờ anh có em rồi.” Anh hôn cô đắm đuối, trong lòng thì tràn đầy hạnh phúc.

Trong quá khứ, hai ta từng đơn độc đi về trước, cô đơn và bế tắc.....Tồn tại như một giống loài hoàn toàn khác. Mãi cho đến khi gặp em, tất cả con đường phía trước như được nhuộm ánh sáng ấm áp, từ đó anh không còn sợ đêm dài, bởi vì hai ta có nhau cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.....

HAI PHIÊN NGOẠI NHỎ

Phiên Ngoại Một: Sở Thích

Mấy ngày gần đây, khoa Kỹ thuật của Cục cảnh sát thành phố cực kỳ náo nhiệt.

Trong Cục vừa mới tuyển được một pháp y thực tập mới tốt nghiệp, 25 tuổi, cô gái nhỏ đó tên là Lạc Hiểu Tĩnh, da trắng nõn nà, luôn nở nụ cười tươi tắn, lúc nói chuyện khiến người ta cảm thấy ngọt ngào như được nuốt một viên kẹo trái cây, khiến cả đám con trai trong Cục hóa thành mấy con sói đói, cứ phải lượn qua lượn lại để ngắm cô, hoặc đến nói vài câu cho đỡ thèm.

Cũng có người cảm thấy đáng tiếc, một cô gái xinh đẹp như vậy mà lại chọn làm pháp y, ngày nào cũng phải đối mặt với các thi thể khác nhau, có cái còn thiếu tay thiếu chân. Bức tranh này thật sự không cân xứng chút nào.

Thế nhưng bản thân Lạc Hiểu Tĩnh lại chẳng quan tâm lắm, việc trở thành một pháp y vẫn luôn là nguyện vọng của cô, dù hiện trường có buồn nôn đến mấy cũng không cách nào thay đổi được lòng nhiệt huyết của cô đối với nghề này. Chỉ có điều, cô hơi sợ cấp trên của mình, Tô Nhiên Nhiên.

Trong ấn tượng của cô, chủ nhiệm Tô luôn nghiêm túc thận trọng. Đối với ai cũng chỉ trưng một khuôn mặt như đang giải quyết việc chung, trong công việc thì yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc. Lần trước cô không cẩn thận xếp sai vị trí một khúc xương trong lúc thực tập mô phỏng, vốn định che giấu nào ngờ lại bị Tô Nhiên Nhiên bắt quả tang rồi bị khiển trách suốt nửa tiếng đồng hồ. Cô ấy nói rằng, pháp y là một nghề nghiệp tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót gì. Bởi vì chỉ một sai lầm nhỏ thôi cũng có khả năng khiến cho nạn nhân bị đối xử không công bằng, thậm chí còn khiến người vô tội phải chịu oan.

Lạc Hiểu Tĩnh bị cô mắng đến suýt bật khóc, nhưng hiệu quả của chuyện này lại khá rõ rệt. Từ đó, bất kể là lúc thực tập hay chạy hiện trường, cô đều tập trung toàn bộ tinh thần, không dám qua loa chút nào.

Tuy sợ là thế nhưng Lạc Hiểu Tĩnh vẫn rất sùng bái đàn chị này, biểu hiện bình tĩnh lần nhìn xa trông rộng của Tô Nhiên Nhiên lúc làm việc thật ra chính là hình tượng lý tưởng mà cô muốn hướng tới trong tương lai.

Vì lẽ đó, cô luôn muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Nhưng cô quan sát lâu lắm rồi mà vẫn không biết ngoài công việc ra thì chủ nhiệm Tô còn sở thích gì nữa, cũng không tìm được đề tài để bắt chuyện.

Chỉ có điều, hình như chủ nhiệm Tô rất thích nấu cháo điện thoại. Mỗi lần có điện thoại đến, cô ấy đều bỏ hết công việc trong tay xuống để ra ngoài bắt máy. Cũng không biết đó có phải là ảo giác của cô không mà cô luôn cảm thấy mỗi lần nghe điện thoại xong thì trên khóe mắt của chủ nhiệm Tô vẫn còn giữ ý cười nhàn nhạt, cả người trở nên tươi tắn hơn.

Cô rất tò mò, rốt cuộc là ai có thể tán gẫu với chủ nhiệm Tô nhiều như thế. Mãi đến một ngày kia, nghi vấn này mới được giải đáp.

Ngày ấy, Tô Nhiên Nhiên hướng dẫn cô làm xong báo cáo giải phẫu nhưng lại không đi ngay mà cứ nhìn chăm chăm cô, có vẻ muốn nói lại thôi.

Lạc Hiếu Tĩnh bị cô ấy nhìn đến hoảng sợ, cười yếu ớt, hỏi: “Chủ nhiệm Tô, có chuyện gì ạ?”

“Tôi muốn... hỏi cô một vấn đề.”

Sắc mặt của chủ nhiệm Tô trông rất nghiêm túc, chẳng lẽ là muốn kiểm tra kiến thức chuyên môn của cô à?

Lạc Hiếu Tĩnh lập tức đề phòng cao độ, hai tay nghiêm túc đặt trên đầu gối, bộ dáng thấy chết không sờn, nói: “Chị cứ hỏi đi ạ.”

“Cô có biết nên tặng gì cho bạn trai hoặc chồng vào ngày sinh nhật không?”

Tô Nhiên Nhiên vừa hỏi xong thì chớp mắt, vẻ mặt trông mong chờ cô ấy đáp.

Còn vẻ mặt của Lạc Hiếu Tĩnh thì như bị sét đánh. Chủ nhiệm Tô lạnh lùng, cương quyết trong lòng cô đột nhiên biến thành một cô gái nhỏ đang sầu não vì không biết nên làm thế nào để khiến bạn trai mình vui lòng. Sự chênh lệch này lớn quá, cô không tiếp nhận nổi.

Đến khi cô tỉnh táo lại, lập tức nhiệt tình đề cử đủ thứ từ quần áo cho đến trang sức, nhưng sắc mặt của Tô Nhiên Nhiên vẫn rất phiền não: “Hình như những thứ này không hợp với anh ấy đâu.”

Lạc Hiếu Tĩnh không khỏi hiếu kỳ: “Chủ nhiệm Tô, bạn trai của chị muốn tổ chức sinh nhật à?”

Sau đó, cô kinh ngạc phát hiện chủ nhiệm Tô thế mà lại ngượng ngùng cúi đầu xuống: “Là chồng tôi.”

Thì ra chủ nhiệm Tô đã kết hôn, vậy mà từ trước tới nay chưa từng nghe cô nói mình đã có chồng.

Lòng hiếu kỳ của Lạc Hiếu Tĩnh đã đạt đến đỉnh điểm rồi, cô bắt đầu đi hỏi thăm khắp Cục cảnh sát Thành phố, cuối cùng thu được một kết quả: Chồng của chủ nhiệm Tô là một anh chàng vừa đẹp trai vừa có tiền.

Tuy nhiên cách nhận xét lại khác nhau, điển hình là đội trưởng Lục luôn hiền hậu đó giờ lại lộ ra một vẻ mặt vô cùng đau đớn, nói: “Là một tên khốn tài giỏi.” Ông ấy suy nghĩ một lát rồi sửa lại, “Lúc trước khốn nạn mà bây giờ cũng vậy.”

Lạc Hiếu Tĩnh càng nghe càng thấy lòng ngứa ngáy, chỉ ước gì có thể nhanh chóng gặp được người thật. May là, cơ hội này lại đến rất nhanh.

Ngày đó, cô và Tô Nhiên Nhiên cùng bước ra cửa Cục cảnh sát Thành phố. Vào đầu mùa đông của tháng 11, ánh mặt trời khó khăn vươn ra khỏi tầng mây màu xanh đen, nhưng chút ấm áp đó lại bị cơn gió lạnh thổi tắt trong nháy mắt.

Sau đó, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy người kia. Anh mặc một chiếc áo bành tô mỏng với những đường cắt may tinh tế, đôi chân dài tùy ý vắt chéo lên nhau, đôi mắt đẹp để híp lại nhìn về phía xa, cằm hất lên tạo thành một độ cong hoàn hảo, đứng tựa vào mũi xe hút thuốc.

Khí chất trên người anh rất phức tạp: bảy phần bất kham, ba phần chín chắn... hai loại mâu thuẫn này lại hòa lẫn vào nhau bên dưới vẻ ngoài điển trai. Khói thuốc nơi đầu ngón tay bị gió thổi mà bay tứ tung, càng tăng thêm cảm giác phóng khoáng, bất cần trên người anh.

Một người đàn ông như thế, dù chỉ đứng đó thôi cũng khiến người ta không cách nào dời mắt đi được.

Nhưng sau khi nhìn thấy Tô Nhiên Nhiên, toàn bộ sự bất kham lẫn phóng khoáng kia đều biến mất không còn tăm hơi. Anh ấy nở một nụ cười dịu dàng, ánh mắt ấm áp như lò sưởi trong mùa đông, xen lẫn trong đó là sự yêu thương và lưu luyến, tầm mắt chỉ hướng về một người.

Lạc Hiếu Tĩnh còn chưa hỏi gì thì đã thấy Tô Nhiên Nhiên chạy ào sang, giống như một cô gái bất chấp mọi thứ chạy về phía người mình yêu.

Người đàn ông giang tay ra, dùng áo bành tô bọc cả người cô vào lòng. Anh giơ tay ôm lấy gò má bị lạnh đến ửng đỏ của cô, rồi đột nhiên cúi xuống hôn môi cô...

Ban đầu Tô Nhiên Nhiên còn sợ hãi lui về sau tránh né, nhưng sau đó không chống đỡ nổi nữa nên nhón chân lên, ôm lấy cổ anh ngượng ngùng đáp lại.

Lạc Hiếu Tĩnh chưa từng thấy một Tô Nhiên Nhiên nhiệt tình và mạnh dạn như thế, giống như một đóa hoa mai lẻ loi trong tiết trời giá lạnh, sau khi được ánh mặt trời sưởi ấm thì lập tức tỏa ra mùi hương riêng biệt.

Vào giờ phút này, cô mới bỗng hiểu ra, hóa ra ngoài công việc, chủ nhiệm Tô vẫn có sở thích khác.

Mà sở thích đó gọi là Tần Duyệt.

Phiên Ngoại Hai: Đồng Phục

Sinh nhật của Tần Duyệt mỗi lúc một đến gần khiến Tô Nhiên Nhiên cảm thấy rất phiền não. Hình như người này chẳng thiếu gì cả, cho nên phải tặng anh gì mới tốt đây?

Cô bẩm sinh không phải là người thích suy nghĩ rồi rẫm, nếu đã không nghĩ ra thì dứt khoát đổi sang cách khác hiệu quả hơn vậy.

Thế nên vào ngày sinh nhật của Tần Duyệt, sau khi cô đặt bàn chải đánh răng vào cốc xúc miệng xong thì liếc nhìn người đang đứng cạo râu bên cạnh, làm bộ như thuận miệng hỏi: “Hôm nay anh muốn quà gì?”

Tần Duyệt nhướn mày, đặt dao cạo râu xuống, kéo cổ tay cô ôm vào lòng, cúi đầu liếm bọt kem đánh răng bên môi cô: “Muốn em.”

“Nhưng em vốn là của anh mà.”

Cô bữu môi tỏ vẻ nghi ngờ, hoàn toàn không ý thức được mình vừa nói lời trêu người cỡ nào. Trong lòng Tần Duyệt ngửa ngáy, nếu không phải sáng nay còn phải mở hộp thì anh đã sớm đè cô xuống giường ăn trước rồi mới nói tiếp.

“Nếu như là quà thì đương nhiên phải đặc biệt chút.” Giơ tay dò vào cổ áo của cô, vẻ mặt trông mong, cười xấu xa: “Ôi Nhiên Nhiên, em có biết quyến rũ người khác không?”

Cô nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trịnh trọng lắc đầu.

Xem ra dù thân thể anh đã rất nỗ lực nhưng vẫn không đủ hiệu quả, cần phải dạy thêm....

Bàn tay to vuốt ve bên trong một lượt, tiếng hít thở dần trở nên nặng nề: “Pháp y bọn em có đồng phục không?”

“Có.” Nhưng không bắt buộc phải mặc nên cô luôn cất ở văn phòng.

Anh nở nụ cười hài lòng, ngậm vành tai cô, giọng nói mê hoặc: “Hôm nay mang về đi, mặc cho anh xem....”

Ngày hôm đó đối với Tần Duyệt mà nói là cực kỳ gian khổ, chỉ cần tưởng tượng đến một vài hình ảnh nào đó cũng suýt khiến anh có phản ứng. Chờ mãi mới đến giờ tan tầm, thế mà tên Giám đốc bộ phận tiêu thụ cứ quẩn lấy anh thảo luận về kế hoạch của sáu tháng cuối năm, khiến anh tức đến nổi suýt nữa đã không kiềm được mà nổi điên. Anh chỉ ước có thể quát vào mặt cậu ta rằng: Vợ của ông đây đang mặc đồng phục nằm trên giường đợi ông đấy, cút càng xa càng tốt giùm ông đi.

Vất vả lắm mới về đến nhà thì phát hiện trong nhà tối thui, nhất thời anh như bị một chậu nước lạnh dội xuống người vậy. Không lẽ hôm nay cô có vụ án cần phải tăng ca đấy ư?

Anh vốn đang ủ rũ cúi đầu đá giày da trên chân ra thì đột nhiên nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến một âm thanh rất khẽ...

Anh tò mò đẩy cửa bước vào trong, bỗng phát hiện trong phòng có đốt hương, không bật đèn, chỉ có thứ ánh sáng màu vàng dịu nhẹ tỏa ra từ chiếc đèn tường. Tô Nhiên Nhiên mặc đồng phục chỉnh tề, đang ngồi trước máy tính tập trung nghiên cứu gì đó....

“Em đang xem cái gì vậy?”

Tần Duyệt đến gần thì nhìn thấy những tấm ảnh với đủ loại tư thế lộ liễu, lập tức cười nhạo: “Đồng chí cảnh sát à, hành vi này của em gọi là đang thưởng thức tranh ảnh đồi trụy đấy.”

Mặt Tô Nhiên Nhiên đỏ lên, vội vã đóng máy tính lại, cúi đầu lẩm bẩm: “Em chỉ muốn tìm hiểu xem làm thế nào để quyến rũ...”

Tần Duyệt cất tiếng cười trầm thấp, cúi đầu nói bên tai cô: “Xem những thứ này làm gì, không bằng để anh dạy em....”

Sau đó cầm lấy tay cô đặt lên cà vạt của mình, hơi dùng sức kéo một cái, cà vạt lập tức trượt

xuống, cổ áo được mở ra để lộ lồng ngực như ẩn như hiện.

Tô Nhiên Nhiên nuốt nước miếng, nhưng lại không biết nên làm gì tiếp theo, chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn anh....rồi sao nữa?

Cả người anh dán sát vào cô, tiếp tục dùng giọng điệu mê hoặc chỉ dẫn cho cô: “Cởi quần áo giúp anh.” Lúc cô chuẩn bị làm, anh lại bổ sung thêm một câu: “Dùng miệng!”

Yêu cầu này cần có kỹ thuật cao quá, Tô Nhiên Nhiên nhú mày, thử dùng răng cắn cúc áo sơ mi của anh, đụng vào người anh vài lần mới cởi được áo ra. Cô vừa định thở phào một hơi, nào ngờ Tần Duyệt lại tháo thắt lưng xuống, sau đó chỉ vào khóa quần rồi khàn giọng nói: “Còn chỗ này nữa.”

...

Tô Nhiên Nhiên không nhịn được ngẩng đầu lườm anh một cái, lại có thêm một nhận thức mới đối với trình độ vô liêm sỉ của người này.

Thế nhưng ai bảo cô đã đồng ý tặng bản thân mình cho anh nên chỉ có thể ngồi xồm xuống, dùng miệng ngậm lấy khóa quần rồi từ từ kéo xuống, nhưng nơi đó sớm đã dựng đứng rồi nên dù cô có làm thế nào đi chăng nữa cũng sẽ đụng trúng. Mặt cô nóng lên, nhìn hình dáng của nó càng lúc càng to ra, lập tức nhớ tới dáng vẻ khi nó tung hoành trên người cô.

Lúc này Tần Duyệt cũng chẳng dễ chịu gì, dưới ánh đèn mờ ám, cô mặc đồng phục ngồi xồm đối diện với thắt lưng của anh, không ngừng phả hơi nóng vào nơi đó.... Anh cắn răng chịu đựng, cuối cùng không kiềm chế nổi nữa mà kéo cô đặt lên bàn, giơ tay xé bộ đồng phục, khi cởi ra rồi mới phát hiện có chỗ không đúng...

Áo khoác... quần áo trong...áo lót....lớp này đến lớp khác.

Anh há hốc mồm: “Sao em mặc nhiều thế?” Đây đâu phải bộ đồng phục quyền rũ chứ...

“Bộ đồng phục này phải mặc đầy đủ như thế đó.” Tô Nhiên Nhiên ngồi dậy, nghiêm túc giải thích.

Tần Duyệt thật sự phục cô rồi, nghiêng răng trách: “Bây giờ em là lên giường, chứ không phải đi làm!”

Tô Nhiên Nhiên bị anh nói một hơi, giận dữ đẩy anh ra định đi thay đồ, nào ngờ bị anh ôm lấy từ phía sau, vành tai cũng bị ngậm lấy: “Ngoan, cởi hết quần áo trong ra đi em, mặc lại cho anh xem nào....”

Cuối cùng, Tô Nhiên Nhiên phải đầu hàng dưới thâm uy của anh, chỉ mặc một đồng phục ngồi trên giường, đối diện với ánh mắt trần trụi của anh, cô chưa từng cảm thấy xấu hổ như thế bao giờ, chỉ đành cúi đầu dùng sức cởi áo ra.

Hầu kết Tần Duyệt lăn lên lộn xuống, anh kéo cô vào lòng, bàn tay to lớn lần mò xuống dưới: “Dừng che, đẹp lắm...”

Trải qua một đêm bị dẫn dắt, bây giờ Tô Nhiên Nhiên lại rước thêm một mối phiền não khác. Đó là bộ đồng phục này của cô không thể nào mặc được nữa, phải tìm cách gì để nhờ người trong Cục làm

cho một bộ khác đây....

Còn người bên cạnh lại có vẻ cực kỳ thỏa mãn, đang không tìm không phổi nghịch tóc cô. Thấy thế, cô không khỏi nổi cáu: “Rốt cuộc anh học mấy trò xấu xa đó ở đâu thế, có phải thường xuyên xem mấy thứ đồi đồi trụy kia không?!”

Tần Duyệt tỏ vẻ vô tội ôm lấy cô: “Vợ à, oan cho anh quá. Anh xin thề, từ sau khi quen biết em, anh chỉ ngắm mỗi ảnh của em thôi.”

“Ảnh của em? Ảnh gì chứ?”

Tần Duyệt thấy không thể gạt cô được nữa, bèn đành lấy di động ra rồi mở một tấm hình. Trong hình, Tô Nhiên Nhiên mặc một chiếc áo phong, gương mặt mộc ẩn dưới tầng sáng dịu dàng, trên cổ có vài giọt mồ hôi li ti, cánh tay trắng nõn chống cằm, cúi đầu đọc sách....

Tô Nhiên Nhiên suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra mình chụp tấm hình này khi nào liền tò mò hỏi: “Anh chụp khi nào vậy?”

Tần Duyệt ôm vai cô, nở nụ cười thần bí.

Đó là vào một ngày sau khi anh đến nhà họ Tô, có lần đứng trên ban công hút thuốc thì vô tình thấy được cảnh này. Thời tiết ngày hôm đó rất đẹp, có gió nhẹ và ánh mặt trời ấm áp. Anh choáng váng hút hết cả điếu thuốc, không nói rõ đó là cảm giác gì, giống như tiếng lòng bị người ta gầy nhẹ một cái vậy, có thứ gì đó lặng lẽ bén rễ, sau đó phát triển thành một chạc cây tươi tốt...

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại lấy điện thoại ra chụp trộm. Lúc đầu chỉ vô tình lấy ra xem vài lần, nhưng những lần sau đó dần biến thành mục đích không thể miêu tả.

Đây là bí mật ngọt ngào của anh, tuy chẳng lớn lao gì nhưng chỉ có anh biết được, ngày hôm đó đã thay đổi cả cuộc đời của anh như thế nào....